

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
IX kadencja
Prezes Rady Ministrów
RM-0610-169-22

Druk nr 2865
Warszawa, 9 grudnia 2022 r.

Pani
Elżbieta Witek
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowna Pani Marszałek,

na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej przedstawiam Sejmowi Rzeczypospolitej Polskiej projekt ustawy

- o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw.

Projekt ma na celu wykonanie prawa Unii Europejskiej.

Do prezentowania stanowiska Rządu w tej sprawie w toku prac parlamentarnych został upoważniony Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji.

Z poważaniem

Mateusz Morawiecki

/podpisano kwalifikowanym podpisem elektronicznym/

U S T A W A

z dnia

o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw^{1), 2)}

Art. 1. W ustawie z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach (Dz. U. z 2021 r. poz. 2354, z późn. zm.³⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) po art. 15a dodaje się art. 15b i art. 15c w brzmieniu:

„Art. 15b. Zadania określone w:

- 1) art. 32a, art. 72a, art. 83a, art. 96a, art. 109a, art. 109b ust. 2–4, art. 208a, art. 208b ust. 2–4, art. 347b, art. 347f ust. 1–3, art. 359a, art. 359b ust. 2–4, art. 393c, art. 393d oraz art. 393e – dotyczące wpisów danych cudzoziemca w Systemie Informacyjnym Schengen do celów, o których mowa w art. 3 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1860 z dnia 28 listopada 2018 r. w sprawie użytkowania Systemu Informacyjnego Schengen do celów powrotu nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich (Dz. Urz. UE L 312 z 07.12.2018, str. 1, z późn. zm.⁴⁾), zwanego dalej „rozporządzeniem nr 2018/1860”,
- 2) art. 72, art. 83, art. 90 ust. 2–2c, art. 100 ust. 1b, art. 111, art. 198 ust. 2, art. 208, art. 214a ust. 2, art. 359c ust. 2, art. 443a, art. 448a oraz art. 448b – dotyczące wpisów danych cudzoziemca w Systemie Informacyjnym Schengen do celów odmowy

¹⁾ Niniejsza ustawa służy stosowaniu:

- 1) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1860 z dnia 28 listopada 2018 r. w sprawie użytkowania Systemu Informacyjnego Schengen do celów powrotu nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich (Dz. Urz. UE L 312 z 07.12.2018, str. 1, Dz. Urz. UE L 248 z 13.07.2021, str. 11 oraz Dz. Urz. UE L 249 z 14.07.2021, str. 15);
 - 2) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1861 z dnia 28 listopada 2018 r. w sprawie utworzenia, funkcjonowania i użytkowania Systemu Informacyjnego Schengen (SIS) w dziedzinie odpraw granicznych, zmiany konwencji wykonawczej do układu z Schengen oraz zmiany i uchylenia rozporządzenia (WE) nr 1987/2006 (Dz. Urz. UE L 312 z 07.12.2018, str. 14, Dz. Urz. UE L 135 z 22.05.2019, str. 27, Dz. Urz. UE L 248 z 13.07.2021, str. 11 oraz Dz. Urz. UE L 249 z 14.07.2021, str. 15).
- ²⁾ Niniejszą ustawą zmienia się ustawy: ustawę z dnia 12 października 1990 r. o Straży Granicznej, ustawę z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, ustawę z dnia 13 czerwca 2003 r. o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, ustawę z dnia 14 lipca 2006 r. o wjeździe na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, pobycie oraz wyjeździe z tego terytorium obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej i członków ich rodzin, ustawę z dnia 24 maja 2013 r. o środkach przymusu bezpośredniego i broni palnej, ustawę z dnia 25 czerwca 2015 r. – Prawo konsularne oraz ustawę z dnia 27 stycznia 2022 r. o dokumentach paszportowych.
- ³⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2022 r. poz. 91, 583, 830, 835, 1383, 1561 i 2185.
- ⁴⁾ Zmiany wymienionego rozporządzenia zostały ogłoszone w Dz. Urz. UE L 248 z 13.07.2021, str. 11 oraz Dz. Urz. UE L 249 z 14.07.2021, str. 15.

wjazdu i pobytu na podstawie przepisów rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1861 z dnia 28 listopada 2018 r. w sprawie utworzenia, funkcjonowania i użytkowania Systemu Informacyjnego Schengen (SIS) w dziedzinie odpraw granicznych, zmiany konwencji wykonawczej do układu z Schengen oraz zmiany i uchylecia rozporządzenia (WE) nr 1987/2006 (Dz. Urz. UE L 312 z 07.12.2018, str. 14, z późn. zm.⁵⁾), zwanego dalej „rozporządzeniem nr 2018/1861”

– Komendant Główny Policji realizuje przy udziale funkcjonariuszy Straży Granicznej pełniących służbę w biurze SIRENE, o którym mowa w art. 35 ust. 1 ustawy z dnia 24 sierpnia 2007 r. o udziale Rzeczypospolitej Polskiej w Systemie Informacyjnym Schengen oraz Wizowym Systemie Informacyjnym (Dz. U. z 2021 r. poz. 1041).

Art. 15c. W celu realizacji zadań określonych w ustawie oraz w ustawie z dnia 14 lipca 2006 r. o wjeździe na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, pobycie oraz wyjeździe z tego terytorium obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej i członków ich rodzin, i w zakresie niezbędnym do realizacji tych zadań, Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców oraz wojewoda mogą pozyskiwać z systemu teleinformatycznego Straży Granicznej, przy wykorzystaniu systemu teleinformatycznego, o którym mowa w art. 449 ust. 1, informacje przetwarzane na podstawie art. 1 ust. 2 pkt 9 ustawy z dnia 12 października 1990 r. o Straży Granicznej (Dz. U. z 2022 r. poz. 1061, 1115 i 1855) dotyczące przekraczania przez cudzoziemców granicy Rzeczypospolitej Polskiej, jeżeli są spełnione następujące warunki:

- 1) system teleinformatyczny, za pośrednictwem którego są pozyskiwane te informacje, umożliwia identyfikację i rejestrację osób uzyskujących dostęp do danych Straży Granicznej oraz rejestruje zakres udostępnionych danych i datę udostępnienia danych;
- 2) Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców oraz wojewoda posiadają i stosują zabezpieczenia techniczne i organizacyjne zapewniające poufność, integralność, dostępność i autentyczność danych.”;
- 2) w art. 16 w ust. 1 uchyla się pkt 4;
- 3) w art. 21 w ust. 2 w pkt 5 skreśla się wyrazy „(Dz. U. z 2021 r. poz. 1486, 1728 i 1898)”;
- 4) w art. 22 w ust. 1:

⁵⁾ Zmiany wymienionego rozporządzenia zostały ogłoszone w Dz. Urz. UE L 135 z 22.05.2019, str. 27, Dz. Urz. UE L 248 z 13.07.2021, str. 11 oraz Dz. Urz. UE L 249 z 14.07.2021, str. 15.

- a) w pkt 1 w lit. c skreśla się wyrazy „(Dz. U. z 2021 r. poz. 1697)”,
 - b) uchyla się pkt 3;
- 5) w art. 28 w ust. 1 w pkt 8, w art. 32 w ust. 2, w art. 41 w ust. 1 w pkt 5, w art. 65 w ust. 1 w pkt 2, w art. 100 w ust. 1 w pkt 3, w art. 139n w ust. 6 w pkt 8, w art. 149b w ust. 6 w pkt 9, w art. 156b w ust. 6 w pkt 8, w art. 169a w ust. 6 w pkt 6, w art. 197 w ust. 1 w pkt 3, w art. 302 w ust. 1 w pkt 8, w art. 315 w ust. 3 w pkt 4, w art. 443 w ust. 1 i 3 oraz w art. 448 po wyrazach „odmowy wjazdu” dodaje się wyrazy „i pobytu”;
- 6) po art. 32 dodaje się art. 32a w brzmieniu:
„Art. 32a. W przypadku przekraczania granicy zewnętrznej, o której mowa w art. 2 pkt 2 kodeksu granicznego Schengen, w kierunku wjazdowym przez cudzoziemca, którego dane zostały umieszczone w Systemie Informacyjnym Schengen do celów, o których mowa w art. 3 ust. 1 rozporządzenia nr 2018/1860, przez organ innego państwa obszaru Schengen, komendant placówki Straży Granicznej informuje o tym, za pośrednictwem Komendanta Głównego Policji, właściwy organ tego państwa, zgodnie z art. 8 rozporządzenia nr 2018/1860.”;
- 7) w art. 65 ust. 2 otrzymuje brzmienie:
„2. Jeżeli dane cudzoziemca znajdują się w Systemie Informacyjnym Schengen do celów odmowy wjazdu i pobytu, wizę krajową można wydać tylko biorąc pod uwagę powody leżące u podstaw decyzji państwa obszaru Schengen, które dokonało wpisu do Systemu Informacyjnego Schengen, oraz uwzględniając zagrożenia, o których mowa w art. 27 lit. d rozporządzenia nr 2018/1861, jakie może powodować obecność danego cudzoziemca na terytorium państw obszaru Schengen.”;
- 8) art. 72 otrzymuje brzmienie:
„Art. 72. Jeżeli dane cudzoziemca ubiegającego się o wydanie wizy krajowej znajdują się w Systemie Informacyjnym Schengen do celów odmowy wjazdu i pobytu, i zachodzą przyczyny uzasadniające wydanie tej wizy, minister właściwy do spraw zagranicznych albo konsul rozpatrujący wniosek o wydanie wizy krajowej przeprowadza, za pośrednictwem Komendanta Głównego Policji, z właściwym organem państwa obszaru Schengen, które dokonało wpisu do Systemu Informacyjnego Schengen, konsultacje, o których mowa w art. 27 rozporządzenia nr 2018/1861, i informuje, za pośrednictwem Komendanta Głównego Policji, właściwy organ tego państwa obszaru Schengen o decyzji wydanej w sprawie wydania wizy krajowej lub o zamiarze wydania wizy krajowej.”;

9) po art. 72 dodaje się art. 72a w brzmieniu:

„Art. 72a. Jeżeli dane cudzoziemca zostały umieszczone w Systemie Informacyjnym Schengen do celów, o których mowa w art. 3 ust. 1 rozporządzenia nr 2018/1860, minister właściwy do spraw zagranicznych albo konsul, za pośrednictwem Komendanta Głównego Policji:

- 1) zwraca się do właściwego organu państwa obszaru Schengen, które umieściło dane, o przeprowadzenie konsultacji, o których mowa w art. 9 ust. 1 rozporządzenia nr 2018/1860,
- 2) informuje właściwy organ państwa obszaru Schengen, które umieściło dane, o decyzji wydanej w sprawie wydania wizy krajowej
– w przypadku gdy dane zostały umieszczone w związku z decyzją właściwego organu tego państwa obszaru Schengen, której towarzyszy zakaz ponownego wjazdu;
- 3) informuje właściwy organ państwa obszaru Schengen, które umieściło dane, o zamiarze wydania wizy krajowej lub o jej wydaniu – w przypadku gdy dane zostały umieszczone w związku z decyzją właściwego organu tego państwa obszaru Schengen, której nie towarzyszy zakaz ponownego wjazdu.”;

10) w art. 82 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Jeżeli dane cudzoziemca ubiegającego się o przedłużenie wizy krajowej znajdują się w Systemie Informacyjnym Schengen do celów odmowy wjazdu i pobytu, wizę można przedłużyć tylko biorąc pod uwagę powody leżące u podstaw decyzji państwa obszaru Schengen, które dokonało wpisu do Systemu Informacyjnego Schengen, oraz uwzględniając zagrożenia, o których mowa w art. 27 lit. d rozporządzenia nr 2018/1861, jakie może powodować obecność danego cudzoziemca na terytorium państw obszaru Schengen.”;

11) art. 83 otrzymuje brzmienie:

„Art. 83. Jeżeli dane cudzoziemca ubiegającego się o przedłużenie wizy krajowej znajdują się w Systemie Informacyjnym Schengen do celów odmowy wjazdu i pobytu, i zachodzą przyczyny uzasadniające przedłużenie tej wizy, wojewoda lub Szef Urzędu w drugiej instancji, za pośrednictwem Komendanta Głównego Policji:

- 1) przeprowadza z właściwym organem państwa, które dokonało wpisu do Systemu Informacyjnego Schengen, konsultacje, o których mowa w art. 27 rozporządzenia nr 2018/1861;

- 2) informuje właściwy organ tego państwa obszaru Schengen o decyzji wydanej w sprawie przedłużenia wizy krajowej lub o zamiarze przedłużenia wizy krajowej.”;
- 12) po art. 83 dodaje się art. 83a w brzmieniu:
- „Art. 83a. Jeżeli dane cudzoziemca zostały umieszczone w Systemie Informacyjnym Schengen do celów, o których mowa w art. 3 ust. 1 rozporządzenia nr 2018/1860, wojewoda lub Szef Urzędu w drugiej instancji, za pośrednictwem Komendanta Głównego Policji:
- 1) zwraca się do właściwego organu państwa obszaru Schengen, które umieściło dane, o przeprowadzenie konsultacji, o których mowa w art. 9 ust. 1 rozporządzenia nr 2018/1860,
 - 2) informuje właściwy organ państwa obszaru Schengen, które umieściło dane, o decyzji wydanej w sprawie przedłużenia wizy krajowej
– w przypadku gdy dane zostały umieszczone w związku z decyzją właściwego organu tego państwa obszaru Schengen, której towarzyszy zakaz ponownego wjazdu;
 - 3) informuje właściwy organ państwa obszaru Schengen, które umieściło dane, o zamiarze przedłużenia wizy krajowej lub o jej przedłużeniu – w przypadku gdy dane zostały umieszczone w związku z decyzją właściwego organu tego państwa obszaru Schengen, której nie towarzyszy zakaz ponownego wjazdu.”;
- 13) w art. 90:
- a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Jeżeli właściwy organ innego państwa obszaru Schengen występuje o przeprowadzenie konsultacji, o których mowa w art. 28 lub art. 29 rozporządzenia nr 2018/1861, a cudzoziemiec posiada ważną wizę krajową, konsul, który wydał tę wizę, a w przypadku, o którym mowa w art. 92 ust. 1a – minister właściwy do spraw zagranicznych, ustala, czy zachodzą przesłanki do cofnięcia cudzoziemcowi wizy krajowej biorąc pod uwagę powody leżące u podstaw decyzji państwa obszaru Schengen zamierzającego dokonać wpisu lub które dokonało wpisu do Systemu Informacyjnego Schengen, oraz uwzględniając zagrożenia, o których mowa w art. 28 lit. d lub art. 29 lit. d rozporządzenia nr 2018/1861, jakie może powodować obecność danego cudzoziemca na terytorium państw obszaru Schengen.”,
 - b) po ust. 2 dodaje się ust. 2a–2c w brzmieniu:

„2a. W przypadku, o którym mowa w ust. 2, minister właściwy do spraw zagranicznych albo konsul przekazuje Komendantowi Głównemu Policji informację

o wydaniu decyzji o cofnięciu wizy krajowej lub o braku podstaw do jej cofnięcia, w terminie 10 dni od dnia otrzymania wystąpienia o przeprowadzenie konsultacji, o których mowa w art. 28 lub art. 29 rozporządzenia nr 2018/1861.

2b. Jeżeli nie jest możliwe zachowanie terminu, o którym mowa w ust. 2a, minister właściwy do spraw zagranicznych albo konsul występuje przed jego upływem, za pośrednictwem Komendanta Głównego Policji, do właściwego organu innego państwa obszaru Schengen z wnioskiem o przedłużenie terminu, nie dłużej jednak niż o 12 dni. Wniosek zawiera uzasadnienie. W takim przypadku minister właściwy do spraw zagranicznych albo konsul przekazuje Komendantowi Głównemu Policji informację, o której mowa w ust. 2a, w terminie wypadającym na 2 dni przed końcem terminu określonego we wniosku.

2c. Komendant Główny Policji przekazuje właściwemu organowi innego państwa obszaru Schengen otrzymaną od ministra właściwego do spraw zagranicznych albo konsula informację, o której mowa w ust. 2a, w terminie 14 dni od dnia wystąpienia o przeprowadzenie konsultacji, o których mowa w art. 28 lub art. 29 rozporządzenia nr 2018/1861, a w przypadku przedłużenia tego terminu – w terminie przedłużonym.”;

14) po art. 96 dodaje się art. 96a w brzmieniu:

„Art. 96a. 1. Jeżeli właściwy organ innego państwa obszaru Schengen występuje o przeprowadzenie konsultacji, o których mowa w art. 10 lub art. 11 rozporządzenia nr 2018/1860, a cudzoziemiec posiada ważną wizę krajową, konsul, który wydał tę wizę, a w przypadku, o którym mowa w art. 92 ust. 1a – minister właściwy do spraw zagranicznych, ustala, czy zachodzą przesłanki do cofnięcia tej wizy.

2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, minister właściwy do spraw zagranicznych albo konsul przekazuje Komendantowi Głównemu Policji informację o wydaniu decyzji o cofnięciu wizy krajowej lub o braku podstaw do jej cofnięcia, w terminie 10 dni od dnia otrzymania wystąpienia o przeprowadzenie konsultacji, o których mowa w art. 10 lub art. 11 rozporządzenia nr 2018/1860.

3. Jeżeli nie jest możliwe zachowanie terminu, o którym mowa w ust. 2, minister właściwy do spraw zagranicznych albo konsul występuje przed jego upływem, za pośrednictwem Komendanta Głównego Policji, do właściwego organu innego państwa obszaru Schengen z wnioskiem o przedłużenie terminu, nie dłużej jednak niż o 12 dni. Wniosek zawiera uzasadnienie. W takim przypadku minister właściwy do spraw

zagranicznych albo konsul przekazuje Komendantowi Głównemu Policji informację, o której mowa w ust. 2, w terminie wypadającym na 2 dni przed końcem terminu określonego we wniosku.

4. Komendant Główny Policji przekazuje właściwemu organowi innego państwa obszaru Schengen otrzymaną od ministra właściwego do spraw zagranicznych albo konsula informację, o której mowa w ust. 2, w terminie 14 dni od dnia wystąpienia o przeprowadzenie konsultacji, o których mowa w art. 10 lub art. 11 rozporządzenia nr 2018/1860, a w przypadku przedłużenia tego terminu – w terminie przedłużonym.”;

15) użyte w art. 99 w ust. 1 w pkt 8, w art. 196 w ust. 1 w pkt 4, w art. 212 w ust. 2 w pkt 4, w art. 213 w ust. 1 w pkt 5, w art. 303a w ust. 2, w art. 315 w ust. 2 we wprowadzeniu do wyliczenia, w ust. 4, 5 i 6, w art. 316 w ust. 1–3, w art. 317 w ust. 4, w art. 329 w ust. 2 w pkt 1, w art. 331 w ust. 1, w art. 398 w ust. 1 w pkt 1 i 2, w art. 398a w pkt 1 i 2 i w art. 465 w ust. 1 w pkt 6–8 w różnych przypadkach wyrazy „termin dobrowolnego powrotu” zastępuje się użytymi w odpowiednim przypadku wyrazami „termin dobrowolnego wyjazdu”;

16) w art. 100 ust. 1a i 1b otrzymują brzmienie:

„1a. W przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 3, cudzoziemcowi można udzielić zezwolenia na pobyt czasowy biorąc pod uwagę powody leżące u podstaw decyzji państwa obszaru Schengen, które dokonało wpisu do Systemu Informacyjnego Schengen, oraz uwzględniając zagrożenia, o których mowa w art. 27 lit. d rozporządzenia nr 2018/1861, jakie może powodować obecność danego cudzoziemca na terytorium państw obszaru Schengen.

1b. W przypadku, o którym mowa w ust. 1a, wojewoda lub Szef Urzędu w drugiej instancji, za pośrednictwem Komendanta Głównego Policji:

1) przeprowadza z właściwym organem państwa, które dokonało wpisu do Systemu Informacyjnego Schengen, konsultacje, o których mowa w art. 27 rozporządzenia nr 2018/1861;

2) informuje właściwy organ tego państwa obszaru Schengen o decyzji wydanej w sprawie udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy lub o zamiarze udzielenia cudzoziemcowi zezwolenia na pobyt czasowy.”;

17) po art. 109 dodaje się art. 109a i art. 109b w brzmieniu:

„Art. 109a. Jeżeli dane cudzoziemca zostały umieszczone w Systemie Informacyjnym Schengen do celów, o których mowa w art. 3 ust. 1 rozporządzenia

nr 2018/1860, wojewoda lub Szef Urzędu w drugiej instancji, za pośrednictwem Komendanta Głównego Policji:

- 1) zwraca się do właściwego organu państwa obszaru Schengen, które umieściło dane, o przeprowadzenie konsultacji, o których mowa w art. 9 ust. 1 rozporządzenia nr 2018/1860,
- 2) informuje właściwy organ państwa obszaru Schengen, które umieściło dane, o decyzji wydanej w sprawie udzielenia cudzoziemcowi zezwolenia na pobyt czasowy – w przypadku gdy dane zostały umieszczone w związku z decyzją właściwego organu tego państwa obszaru Schengen, której towarzyszy zakaz ponownego wjazdu;
- 3) informuje właściwy organ państwa obszaru Schengen, które umieściło dane, o zamiarze udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy lub o jego udzieleniu – w przypadku gdy dane zostały umieszczone w związku z decyzją właściwego organu tego państwa obszaru Schengen, której nie towarzyszy zakaz ponownego wjazdu.

Art. 109b. 1. Jeżeli właściwy organ innego państwa obszaru Schengen występuje o przeprowadzenie konsultacji, o których mowa w art. 10 lub art. 11 rozporządzenia nr 2018/1860, a cudzoziemiec posiada zezwolenie na pobyt czasowy, wojewoda, który udzielił tego zezwolenia, a w przypadku gdy zezwolenia udzielił Szef Urzędu w drugiej instancji – wojewoda, który orzekał w sprawie w pierwszej instancji, ustala, czy zachodzą podstawy do cofnięcia tego zezwolenia.

2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, wojewoda przekazuje Komendantowi Głównemu Policji informację o wydaniu decyzji o cofnięciu zezwolenia na pobyt czasowy lub o braku podstaw do jego cofnięcia, w terminie 10 dni od dnia otrzymania wystąpienia o przeprowadzenie konsultacji, o których mowa w art. 10 lub art. 11 rozporządzenia nr 2018/1860.

3. Jeżeli nie jest możliwe zachowanie terminu, o którym mowa w ust. 2, wojewoda występuje przed jego upływem, za pośrednictwem Komendanta Głównego Policji, do właściwego organu innego państwa obszaru Schengen z wnioskiem o przedłużenie terminu, nie dłużej jednak niż o 12 dni. Wniosek zawiera uzasadnienie. W takim przypadku wojewoda przekazuje Komendantowi Głównemu Policji informację, o której mowa w ust. 2, w terminie wypadającym na 2 dni przed końcem terminu określonego we wniosku.

4. Komendant Główny Policji przekazuje właściwemu organowi innego państwa obszaru Schengen otrzymaną od wojewody informację, o której mowa w ust. 2,

w terminie 14 dni od dnia wystąpienia o przeprowadzenie konsultacji, o których mowa w art. 10 lub art. 11 rozporządzenia nr 2018/1860, a w przypadku przedłużenia tego terminu – w terminie przedłużonym.”;

18) art. 111 otrzymuje brzmienie:

„Art. 111. 1. Jeżeli właściwy organ innego państwa obszaru Schengen występuje o przeprowadzenie konsultacji, o których mowa w art. 28 lub art. 29 rozporządzenia nr 2018/1861, wojewoda, który udzielił cudzoziemcowi zezwolenia na pobyt czasowy, a w przypadku gdy zezwolenia udzielił Szef Urzędu w drugiej instancji – wojewoda, który orzekał w sprawie w pierwszej instancji, ustala, czy zachodzą przesłanki do cofnięcia cudzoziemcowi tego zezwolenia biorąc pod uwagę powody leżące u podstaw decyzji państwa obszaru Schengen zamierzającego dokonać wpisu lub które dokonało wpisu do Systemu Informacyjnego Schengen, oraz uwzględniając zagrożenia, o których mowa w art. 28 lit. d lub art. 29 lit. d rozporządzenia nr 2018/1861, jakie może powodować obecność danego cudzoziemca na terytorium państw obszaru Schengen.

2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, wojewoda przekazuje Komendantowi Głównemu Policji informację o wydaniu decyzji o cofnięciu zezwolenia na pobyt czasowy lub o braku podstaw do jego cofnięcia, w terminie 10 dni od dnia otrzymania wystąpienia o przeprowadzenie konsultacji, o których mowa w art. 28 lub art. 29 rozporządzenia nr 2018/1861.

3. Jeżeli nie jest możliwe zachowanie terminu, o którym mowa w ust. 2, wojewoda występuje przed jego upływem, za pośrednictwem Komendanta Głównego Policji, do właściwego organu innego państwa obszaru Schengen z wnioskiem o przedłużenie terminu, nie dłużej jednak niż o 12 dni. Wniosek zawiera uzasadnienie. W takim przypadku wojewoda przekazuje Komendantowi Głównemu Policji informację, o której mowa w ust. 2, w terminie wypadającym na 2 dni przed końcem terminu określonego we wniosku.

4. Komendant Główny Policji przekazuje właściwemu organowi innego państwa obszaru Schengen otrzymaną od wojewody informację, o której mowa w ust. 2, w terminie 14 dni od dnia wystąpienia o przeprowadzenie konsultacji, o których mowa w art. 28 lub art. 29 rozporządzenia nr 2018/1861, a w przypadku przedłużenia tego terminu – w terminie przedłużonym.”;

19) w art. 144 w ust. 5 w pkt 5 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 6 w brzmieniu:

„6) instytuty badawcze w rozumieniu ustawy z dnia 30 kwietnia 2010 r. o instytutach badawczych (Dz. U. z 2022 r. poz. 498) oraz instytuty naukowe Polskiej Akademii Nauk, o których mowa w ustawie z dnia 30 kwietnia 2010 r. o Polskiej Akademii Nauk (Dz. U. z 2020 r. poz. 1796).”;

20) art. 198 otrzymuje brzmienie:

„Art. 198. 1. W przypadku, o którym mowa w art. 197 ust. 1 pkt 3, cudzoziemcowi można udzielić zezwolenia na pobyt stały, biorąc pod uwagę powody leżące u podstaw decyzji państwa obszaru Schengen, które dokonało wpisu do Systemu Informacyjnego Schengen, oraz uwzględniając zagrożenia, o których mowa w art. 27 lit. d rozporządzenia nr 2018/1861, jakie może powodować obecność danego cudzoziemca na terytorium państw obszaru Schengen.

2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, wojewoda lub Szef Urzędu w drugiej instancji, za pośrednictwem Komendanta Głównego Policji:

- 1) przeprowadza z właściwym organem państwa, które dokonało wpisu do Systemu Informacyjnego Schengen, konsultacje, o których mowa w art. 27 rozporządzenia nr 2018/1861;
- 2) informuje właściwy organ tego państwa obszaru Schengen o decyzji wydanej w sprawie udzielenia zezwolenia na pobyt stały lub o zamiarze udzielenia cudzoziemcowi zezwolenia na pobyt stały.”;

21) art. 208 otrzymuje brzmienie:

„Art. 208. 1. Jeżeli właściwy organ innego państwa obszaru Schengen występuje o przeprowadzenie konsultacji, o których mowa w art. 28 lub art. 29 rozporządzenia nr 2018/1861, wojewoda, który udzielił cudzoziemcowi zezwolenia na pobyt stały, a w przypadku, gdy zezwolenia udzielił Szef Urzędu w drugiej instancji – wojewoda, który orzekł w sprawie w pierwszej instancji, ustala, czy zachodzą przesłanki do cofnięcia cudzoziemcowi tego zezwolenia, biorąc pod uwagę powody leżące u podstaw decyzji państwa obszaru Schengen zamierzającego dokonać wpisu lub które dokonało wpisu do Systemu Informacyjnego Schengen, oraz uwzględniając zagrożenia, o których mowa w art. 28 lit. d lub art. 29 lit. d rozporządzenia nr 2018/1861, jakie może powodować obecność danego cudzoziemca na terytorium państw obszaru Schengen.

2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, wojewoda przekazuje Komendantowi Głównemu Policji informację o wydaniu decyzji o cofnięciu zezwolenia na pobyt stały lub o braku podstaw do jego cofnięcia, w terminie 10 dni od dnia otrzymania wystąpienia

o przeprowadzenie konsultacji, o których mowa w art. 28 lub art. 29 rozporządzenia nr 2018/1861.

3. Jeżeli nie jest możliwe zachowanie terminu, o którym mowa w ust. 2, wojewoda występuje przed jego upływem, za pośrednictwem Komendanta Głównego Policji, do właściwego organu innego państwa obszaru Schengen z wnioskiem o przedłużenie terminu, nie dłużej jednak niż o 12 dni. Wniosek zawiera uzasadnienie. W takim przypadku wojewoda przekazuje Komendantowi Głównemu Policji informację, o której mowa w ust. 2, w terminie wypadającym na 2 dni przed końcem terminu określonego we wniosku.

4. Komendant Główny Policji przekazuje właściwemu organowi innego państwa obszaru Schengen otrzymaną od wojewody informację, o której mowa w ust. 2, w terminie 14 dni od dnia wystąpienia o przeprowadzenie konsultacji, o których mowa w art. 28 lub art. 29 rozporządzenia nr 2018/1861, a w przypadku przedłużenia tego terminu – w terminie przedłużonym.”;

22) po art. 208 dodaje się art. 208a i art. 208b w brzmieniu:

„Art. 208a. Jeżeli dane cudzoziemca zostały umieszczone w Systemie Informacyjnym Schengen do celów, o których mowa w art. 3 ust. 1 rozporządzenia nr 2018/1860, wojewoda lub Szef Urzędu w drugiej instancji, za pośrednictwem Komendanta Głównego Policji:

- 1) zwraca się do właściwego organu państwa obszaru Schengen, które umieściło dane, o przeprowadzenie konsultacji, o których mowa w art. 9 ust. 1 rozporządzenia nr 2018/1860,
- 2) informuje właściwy organ państwa obszaru Schengen, które umieściło dane, o decyzji wydanej w sprawie udzielenia cudzoziemcowi zezwolenia na pobyt stały – w przypadku gdy dane zostały umieszczone w związku z decyzją właściwego organu tego państwa obszaru Schengen, której towarzyszy zakaz ponownego wjazdu;
- 3) informuje właściwy organ państwa obszaru Schengen, które umieściło dane, o zamiarze udzielenia zezwolenia na pobyt stały lub o jego udzieleniu – w przypadku gdy dane zostały umieszczone w związku z decyzją właściwego organu tego państwa obszaru Schengen, której nie towarzyszy zakaz ponownego wjazdu.

Art. 208b. 1. Jeżeli właściwy organ innego państwa obszaru Schengen występuje o przeprowadzenie konsultacji, o których mowa w art. 10 lub art. 11 rozporządzenia nr 2018/1860, a cudzoziemiec posiada zezwolenie na pobyt stały, wojewoda, który udzielił

tego zezwolenia, a w przypadku gdy zezwolenia udzielił Szef Urzędu w drugiej instancji – wojewoda, który orzekał w sprawie w pierwszej instancji, ustala, czy zachodzą podstawy do cofnięcia tego zezwolenia.

2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, wojewoda przekazuje Komendantowi Głównemu Policji informację o wydaniu decyzji o cofnięciu zezwolenia na pobyt stały lub o braku podstaw do jego cofnięcia, w terminie 10 dni od dnia otrzymania wystąpienia o przeprowadzenie konsultacji, o których mowa w art. 10 lub art. 11 rozporządzenia nr 2018/1860.

3. Jeżeli nie jest możliwe zachowanie terminu, o którym mowa w ust. 2, wojewoda występuje przed jego upływem, za pośrednictwem Komendanta Głównego Policji, do właściwego organu innego państwa obszaru Schengen z wnioskiem o przedłużenie terminu, nie dłużej jednak niż o 12 dni. Wniosek zawiera uzasadnienie. W takim przypadku wojewoda przekazuje Komendantowi Głównemu Policji informację, o której mowa w ust. 2, w terminie wypadającym na 2 dni przed końcem terminu określonego we wniosku.

4. Komendant Główny Policji przekazuje właściwemu organowi innego państwa obszaru Schengen otrzymaną od wojewody informację, o której mowa w ust. 2, w terminie 14 dni od dnia wystąpienia o przeprowadzenie konsultacji, o których mowa w art. 10 lub art. 11 rozporządzenia nr 2018/1860, a w przypadku przedłużenia tego terminu – w terminie przedłużonym.”;

23) w art. 211:

a) w ust. 3 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) poświadczeniem znajomości języka polskiego na poziomie biegłości językowej co najmniej B1, określonym w przepisach wydanych na podstawie ust. 5;”;

b) dodaje się ust. 5 w brzmieniu:

„5. Minister właściwy do spraw wewnętrznych w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw szkolnictwa wyższego i nauki, określi, w drodze rozporządzenia, wykaz poświadczeń znajomości języka polskiego, o których mowa w ust. 3 pkt 1, uwzględniając ich wiarygodność i dostępność egzaminu w celu uzyskania poświadczenia.”;

24) po art. 214 dodaje się art. 214a w brzmieniu:

„Art. 214a. 1. Jeżeli dane cudzoziemca znajdują się w Systemie Informacyjnym Schengen do celów odmowy wjazdu i pobytu, przy ocenie okoliczności, o których mowa

w art. 214 ust. 1 pkt 2, należy wziąć pod uwagę powody leżące u podstaw decyzji państwa obszaru Schengen, które dokonało wpisu do Systemu Informacyjnego Schengen, oraz uwzględnić zagrożenia, o których mowa w art. 27 lit. d rozporządzenia nr 2018/1861, jakie może powodować obecność danego cudzoziemca na terytorium państw obszaru Schengen.

2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, wojewoda lub Szef Urzędu w drugiej instancji, za pośrednictwem Komendanta Głównego Policji:

- 1) przeprowadza z właściwym organem państwa, które dokonało wpisu do Systemu Informacyjnego Schengen, konsultacje, o których mowa w art. 27 rozporządzenia nr 2018/1861;
 - 2) informuje właściwy organ tego państwa obszaru Schengen o decyzji wydanej w sprawie udzielenia zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE lub o zamiarze udzielenia cudzoziemcowi zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE.”;
- 25) uchyla się art. 220;
- 26) w art. 236 w pkt 1c wyrazy „pobyt czasowy” zastępuje się wyrazami „pobyt stały”;
- 27) użyte w art. 245 w ust. 7, w art. 277 w ust. 3, w art. 355 w ust. 2 oraz w art. 357 w ust. 1 i 3 wyrazy „Szef Urzędu” zastępuje się wyrazami „Komendant Główny Straży Granicznej”;
- 28) w art. 245:
- a) po ust. 7 dodaje się ust. 7a w brzmieniu:

„7a. Odwołanie od decyzji w sprawach, o których mowa w ust. 7, wnosi się w terminie 7 dni od dnia doręczenia decyzji.”,
 - b) ust. 8 otrzymuje brzmienie:

„8. W przypadku gdy zezwolenia na pobyt czasowy, zezwolenia na pobyt stały lub zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE udzielił Szef Urzędu lub gdy Szef Urzędu wydał decyzję o wydaniu albo wymianie karty pobytu, kartę pobytu wydaje lub wymienia odpowiednio organ, o którym mowa w ust. 1, który orzekał w tych sprawach w pierwszej instancji.”,
 - c) dodaje się ust. 9 w brzmieniu:

„9. W przypadku gdy zgody na pobyt ze względów humanitarnych udzielił Komendant Główny Straży Granicznej lub gdy Komendant Główny Straży Granicznej wydał decyzję o wydaniu lub wymianie karty pobytu, kartę pobytu

wydaje lub wymienia odpowiednio komendant oddziału Straży Granicznej lub komendant placówki Straży Granicznej, który orzekał w tych sprawach w pierwszej instancji.”;

29) w art. 277:

a) po ust. 3 dodaje się ust. 3a w brzmieniu:

„3a. Odwołanie od decyzji w sprawach, o których mowa w ust. 2, wnosi się w terminie 7 dni od dnia doręczenia decyzji.”;

b) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. W przypadku gdy zgody na pobyt tolerowany udzielił Komendant Główny Straży Granicznej lub gdy Komendant Główny Straży Granicznej wydał decyzję o wydaniu albo wymianie dokumentu „zgoda na pobyt tolerowany”, dokument ten wydaje albo wymienia komendant oddziału Straży Granicznej lub komendant placówki Straży Granicznej, który orzekał w tych sprawach w pierwszej instancji.”;

30) w art. 308 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) nie stosuje się przepisów art. 299–307, art. 310–321, art. 329, art. 334–335;”;

31) w art. 315:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. W decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu określa się termin dobrowolnego wyjazdu, który wynosi od 8 do 30 dni, liczony od dnia doręczenia decyzji.”;

b) uchyla się ust. 4a,

c) po ust. 4a dodaje się ust. 4b w brzmieniu:

„4b. Postępowanie w sprawie zobowiązania cudzoziemca do powrotu może być umorzone w części dotyczącej określenia terminu dobrowolnego wyjazdu, w przypadku gdy decyzja o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu jest wydawana cudzoziemcowi, który dobrowolnie przekracza granicę, opuszczając terytorium państw obszaru Schengen.”;

32) w art. 317 w ust. 1:

a) we wprowadzeniu do wyliczenia wyrazy „dobrowolnego powrotu” zastępuje się wyrazami „dobrowolnego wyjazdu”,

b) w pkt 1 i 4 wyrazy „dobrowolny powrót” zastępuje się wyrazami „dobrowolny wyjazd”;

33) w art. 318 po ust. 1 dodaje się ust. 1a–1d w brzmieniu:

„1a. W decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu, w której określono termin dobrowolnego wyjazdu lub w której umorzono postępowanie w sprawie zobowiązania cudzoziemca do powrotu, w części dotyczącej określenia terminu dobrowolnego wyjazdu na podstawie art. 315 ust. 4b, można odstąpić od orzeczenia o zakazie ponownego wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i innych państw obszaru Schengen, w przypadku gdy dostępne organowi dowody lub okoliczności wskazują na wysokie prawdopodobieństwo, że cudzoziemiec w przypadku ponownego wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej będzie przestrzegał porządku prawnego, w tym przepisów prawa określających zasady i warunki wjazdu cudzoziemców na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, ich przejazdu przez to terytorium, pobytu na nim i wyjazdu z niego.

1b. Organ, dokonując oceny istnienia podstaw do odstąpienia od orzeczenia o zakazie ponownego wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i innych państw obszaru Schengen, uwzględnia:

- 1) okoliczności dotyczące podstawy zobowiązania cudzoziemca do powrotu wynikające z art. 302 ust. 1;
- 2) aktualny i rzeczywisty poziom ryzyka naruszenia porządku prawnego, w tym w szczególności przepisów prawa określających zasady i warunki wjazdu cudzoziemców na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, ich przejazdu przez to terytorium, pobytu na nim i wyjazdu z niego, jakie wiąże się z ewentualnym ponownym wjazdem cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

1c. Przepisu ust. 1a nie stosuje się w przypadku, gdy cudzoziemcowi w okresie dwóch ostatnich lat poprzedzających datę wszczęcia postępowania w sprawie zobowiązania cudzoziemca do powrotu wydana została decyzja o zobowiązaniu tego cudzoziemca do powrotu, w której odstąpiono od orzeczenia o zakazie ponownego wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i innych państw obszaru Schengen.

1d. W decyzji, w której odstąpiono od orzeczenia zakazu ponownego wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i innych państw obszaru Schengen, orzeka się dodatkowo o tym zakazie i określa jego okres na wypadek, jeżeli cudzoziemiec w terminie dobrowolnego wyjazdu:

- 1) nie opuści terytorium państw obszaru Schengen;
 - 2) przekroczy lub będzie usiłował przekroczyć granicę wbrew przepisom prawa.”;
- 34) art. 319 otrzymuje brzmienie:

„Art. 319. 1. Zakazy, o których mowa w art. 318, określa się na następujące okresy:

- 1) od 6 miesięcy do 3 lat – w przypadkach, o których mowa w art. 302 ust. 1 pkt 1–3, 6–8, 10, 12, 13, 15 lub 16;
- 2) od 1 roku do 3 lat – w przypadkach, o których mowa w art. 302 ust. 1 pkt 4 lub 5;
- 3) od 3 do 5 lat – w przypadkach, o których mowa w art. 302 ust. 1 pkt 11 lub 14;
- 4) od 5 do 10 lat – w przypadkach, o których mowa w art. 302 ust. 1 pkt 9 lub art. 329a ust. 1.

2. W przypadku gdy cudzoziemiec nie uiszcza należności z tytułu kosztów związanych z wydaniem i wykonaniem decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu przed upływem okresu, o którym mowa w ust. 1 pkt 1–3, zakaz ponownego wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i innych państw obszaru Schengen przedłuża się z mocy prawa do czasu uiszczenia tych należności, nie dłużej niż do 5 lat.”;

35) w art. 320 w ust. 1 pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) została mu przyznana pomoc w dobrowolnym powrocie, o której mowa w art. 334.”;

36) art. 321 otrzymuje brzmienie:

„Art. 321. 1. Organem wyższego stopnia, w rozumieniu Kodeksu postępowania administracyjnego, w stosunku do komendanta oddziału Straży Granicznej lub komendanta placówki Straży Granicznej w sprawach o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu, przedłużenia terminu dobrowolnego wyjazdu oraz cofnięcia zakazu ponownego wjazdu jest Komendant Główny Straży Granicznej.

2. Odwołanie od decyzji w sprawach, o których mowa w ust. 1, wnosi się w terminie 7 dni od dnia doręczenia decyzji.”;

37) w art. 329 po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. Przymusowe wykonanie decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu nie następuje w przypadku udzielenia cudzoziemcowi, o którym mowa w art. 334 ust. 2 pkt 2, pomocy w dobrowolnym powrocie.”;

38) uchyla się art. 331;

39) art. 334 otrzymuje brzmienie:

„Art. 334. 1. Komendant Główny Straży Granicznej organizuje cudzoziemcowi pomoc w dobrowolnym powrocie.

2. Pomoc w dobrowolnym powrocie może być udzielona cudzoziemcowi:

- 1) któremu wydano decyzję o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu z określeniem terminu dobrowolnego wyjazdu lub

- 2) któremu wydano decyzję o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu podlegającą przymusowemu wykonaniu, który:
 - a) z powodu okoliczności, o których mowa w art. 400, nie został umieszczony w strzeżonym ośrodku lub wobec którego nie zastosowano aresztu dla cudzoziemców,
 - b) w przypadku, o którym mowa w art. 406 ust. 1 pkt 2 i 3, został zwolniony ze strzeżonego ośrodka lub aresztu dla cudzoziemców, lub
- 3) któremu wydano decyzję o odmowie nadania statusu uchodźcy lub udzielenia ochrony uzupełniającej, lub decyzję o uznaniu wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej za niedopuszczalny, lub
- 4) któremu wydano decyzję o umorzeniu postępowania w sprawie udzielenia ochrony międzynarodowej, lub
- 5) którego wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej ze względów formalnych został pozostawiony bez rozpoznania, lub
- 6) przebywającemu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie zaświadczenia, o którym mowa w art. 170, lub na podstawie zezwolenia na pobyt czasowy, o którym mowa w art. 176.

3. Pomocy w dobrowolnym powrocie udziela się na wniosek cudzoziemca.

4. Cudzoziemiec składa wniosek o udzielenie pomocy w dobrowolnym powrocie do Komendanta Głównego Straży Granicznej za pośrednictwem:

- 1) komendanta oddziału Straży Granicznej lub komendanta placówki Straży Granicznej;
- 2) Szefa Urzędu – w przypadku, o którym mowa w ust. 2 pkt 3 i 4, jeżeli cudzoziemiec korzysta z pomocy, o której mowa w art. 70 ustawy z dnia 13 czerwca 2003 r. o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
- 3) podmiotu, o którym mowa w ust. 8.

5. Wniosek o udzielenie pomocy w dobrowolnym powrocie składa się nie później niż:

- 1) przed upływem terminu dobrowolnego wyjazdu określonego w decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu;
- 2) w terminie 7 dni przed upływem terminu, o którym mowa w art. 299 ust. 6 pkt 1 lit. b;
- 3) w terminie 5 dni od dnia:

- a) w którym decyzja o umorzeniu postępowania w sprawie udzielenia ochrony międzynarodowej stała się ostateczna,
- b) doręczenia zawiadomienia o pozostawieniu wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej bez rozpoznania.

6. W przypadku niezachowania przez cudzoziemca terminu, o którym mowa w ust. 5, Komendant Główny Straży Granicznej pozostawia wniosek o udzielenie pomocy w dobrowolnym powrocie bez rozpoznania.

7. Szef Urzędu, komendant oddziału Straży Granicznej, komendant placówki Straży Granicznej lub podmiot, o którym mowa w ust. 8, nie później niż w terminie 24 godzin przekazuje wniosek o udzielenie pomocy w dobrowolnym powrocie Komendantowi Głównemu Straży Granicznej.

8. Komendant Główny Straży Granicznej może zlecić organizację dobrowolnych powrotów podmiotowi, do którego statutowych obowiązków należy organizacja dobrowolnych powrotów.

9. Podmiot, o którym mowa w ust. 8, współdziała z Komendantem Głównym Straży Granicznej w zakresie organizacji pomocy w dobrowolnym powrocie.

10. Pomoc w dobrowolnym powrocie można cudzoziemcowi zapewnić kolejny raz nie wcześniej niż po upływie 2 lat od dnia, w którym opuścił terytorium Rzeczypospolitej Polskiej z wykorzystaniem tej pomocy.

11. Przepisu ust. 10 nie stosuje się do pomocy w dobrowolnym powrocie udzielanej cudzoziemcowi przebywającemu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, o którym mowa w ust. 2 pkt 2 i 6.”;

40) po art. 334 dodaje się art. 334a w brzmieniu:

„Art. 334a. 1. Komendant Główny Straży Granicznej niezwłocznie, nie później niż w terminie 5 dni od dnia złożenia wniosku, o którym mowa w art. 334 ust. 3, wydaje postanowienie o udzieleniu pomocy w dobrowolnym powrocie. Na postanowienie nie przysługuje zażalenie.

2. Do doręczania pism w sprawach udzielenia pomocy w dobrowolnym powrocie stosuje się odpowiednio art. 322.

3. Komendant Główny Straży Granicznej niezwłocznie, nie później niż w terminie 48 godzin, informuje Szefa Urzędu o wydaniu postanowienia w sprawie udzielenia pomocy w dobrowolnym powrocie lub pozostawieniu wniosku, o którym mowa w art. 334 ust. 3, bez rozpoznania.”;

41) w art. 335:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Pomoc w dobrowolnym powrocie obejmuje pokrycie:

- 1) kosztów podróży cudzoziemca;
- 2) opłat administracyjnych związanych z uzyskaniem dokumentu podróży oraz niezbędnych wiz i zezwoleń;
- 3) kosztów wyżywienia przed podróżą i podczas podróży;
- 4) kosztów zakwaterowania przed podróżą;
- 5) kosztów opieki medycznej;
- 6) kosztów organizacji dobrowolnego powrotu przez podmiot, o którym mowa w art. 334 ust. 8;
- 7) innych kosztów związanych z zapewnieniem cudzoziemcowi bezpiecznego i humanitarnego powrotu.”,

b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Pomoc w dobrowolnym powrocie nie obejmuje pokrycia kosztów, które są pokrywane w ramach pomocy socjalnej i opieki medycznej, o których mowa w art. 70 ust. 1 ustawy z dnia 13 czerwca 2003 r. o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.”,

c) w ust. 3 w pkt 2 na końcu dodaje się przecinek i dodaje się pkt 3 w brzmieniu:

„3) umorzeniu postępowania w sprawie udzielenia ochrony międzynarodowej, w przypadku, o którym mowa w art. 334 ust. 2 pkt 4”;

42) w art. 335a w ust. 4 i 5 wyrazy „art. 334 ust. 1” zastępuje się wyrazami „art. 334 ust. 8”;

43) w art. 336 po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Kosztów, o których mowa w ust. 1, nie ustala się w przypadku udzielenia cudzoziemcowi, o którym mowa w art. 334 ust. 2 pkt 2, pomocy w dobrowolnym powrocie.”;

44) w art. 341 dotychczasową treść oznacza się jako ust. 1 i dodaje się ust. 2 w brzmieniu:

„2. Odwołanie od decyzji w sprawach, o których mowa w ust. 1, wnosi się w terminie 7 dni od dnia doręczenia decyzji.”;

45) w dziale VIII po rozdziale 2 dodaje się rozdział 2a w brzmieniu:

„Rozdział 2a

Umieszczanie, aktualizacja i usuwanie w Systemie Informacyjnym Schengen do celów, o których mowa w art. 3 ust. 1 rozporządzenia nr 2018/1860, danych cudzoziemców,

którym zostały wydane decyzje o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu, oraz konsultacje dotyczące takich wpisów

Art. 347a. Komendant Główny Straży Granicznej umieszcza w Systemie Informacyjnym Schengen dane cudzoziemca do celów, o których mowa w art. 3 ust. 1 rozporządzenia nr 2018/1860, zgodnie z przepisami tego rozporządzenia, w przypadku gdy komendant oddziału Straży Granicznej lub komendant placówki Straży Granicznej wydał decyzję o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu.

Art. 347b. W przypadku gdy komendant oddziału Straży Granicznej lub komendant placówki Straży Granicznej wydał decyzję o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu cudzoziemcowi posiadającemu ważny dokument pobytowy lub ważną wizę długoterminową wydaną przez inne państwo obszaru Schengen, Komendant Główny Straży Granicznej przed umieszczeniem jego danych w Systemie Informacyjnym Schengen do celów, o których mowa w art. 3 ust. 1 rozporządzenia nr 2018/1860, zwraca się, za pośrednictwem Komendanta Głównego Policji, do właściwego organu państwa, które wydało ten dokument pobytowy lub tę wizę, o przeprowadzenie konsultacji, o których mowa w art. 10 rozporządzenia nr 2018/1860.

Art. 347c. 1. Komendant Główny Straży Granicznej dokonuje aktualizacji wpisu danych cudzoziemca umieszczonych w Systemie Informacyjnym Schengen na podstawie art. 347a w przypadku:

- 1) wniesienia odwołania od decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu, która nie podlega natychmiastowemu wykonaniu;
- 2) wydania przez ten organ w drugiej instancji decyzji o utrzymaniu w mocy w całości lub w części decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu;
- 3) przedłużenia przez komendanta oddziału Straży Granicznej lub komendanta placówki Straży Granicznej terminu dobrowolnego wyjazdu na podstawie art. 316 ust. 2;
- 4) wydania przez ten organ w drugiej instancji decyzji, na mocy której termin dobrowolnego wyjazdu został przedłużony;
- 5) wydania przez ten organ lub sąd administracyjny postanowienia o wstrzymaniu wykonania decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu;
- 6) niewykonywania decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu na podstawie art. 330 ust. 1;

7) uchylenia lub stwierdzenia nieważności decyzji tego organu o utrzymaniu w mocy w całości lub w części decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu przez ten organ lub sąd administracyjny.

2. Przepis ust. 1 pkt 5 stosuje się odpowiednio w przypadku uchylenia postanowienia sądu administracyjnego o wstrzymaniu wykonania decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu lub gdy wstrzymanie wykonania decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu utraciło moc.

3. Przepis ust. 1 pkt 6 stosuje się odpowiednio w przypadku utrzymania w mocy w całości lub w części decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu niepodlegającej wykonaniu na podstawie art. 330 ust. 1.

Art. 347d. Dane cudzoziemca umieszczone w Systemie Informacyjnym Schengen na podstawie art. 347a Komendant Główny Straży Granicznej usuwa w przypadku:

- 1) wydania przez ten organ decyzji o uchyleniu w całości decyzji komendanta oddziału Straży Granicznej lub komendanta placówki Straży Granicznej o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu;
- 2) wydania przez ten organ decyzji o stwierdzeniu nieważności decyzji komendanta oddziału Straży Granicznej lub decyzji komendanta placówki Straży Granicznej o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu;
- 3) uchylenia lub stwierdzenia nieważności decyzji komendanta oddziału Straży Granicznej lub komendanta placówki Straży Granicznej o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu przez sąd administracyjny;
- 4) wykonania decyzji tego organu lub decyzji komendanta oddziału Straży Granicznej lub komendanta placówki Straży Granicznej o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu.

Art. 347e. 1. Komendant Główny Straży Granicznej jest organem właściwym do przyjęcia informacji, o których mowa w art. 6 ust. 1 i art. 8 rozporządzenia nr 2018/1860.

2. W przypadku umieszczenia danych cudzoziemca w Systemie Informacyjnym Schengen do celów, o których mowa w art. 3 ust. 1 rozporządzenia nr 2018/1860, na podstawie art. 347a, organem właściwym do określenia środków, o których mowa w art. 7 ust. 2 rozporządzenia nr 2018/1860, jest komendant oddziału Straży Granicznej lub komendant placówki Straży Granicznej, który wydał decyzję o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu, lub w przypadku utrzymania w mocy w całości lub w części tej decyzji – Komendant Główny Straży Granicznej.

Art. 347f. 1. Komendant Główny Straży Granicznej jest organem właściwym do przeprowadzenia konsultacji, o których mowa w art. 9 ust. 1 rozporządzenia nr 2018/1860, w przypadku gdy właściwy organ innego państwa obszaru Schengen zamierza wydać cudzoziemcowi dokument pobytowy lub wizę długoterminową, lub przedłużyć dokument pobytowy lub wizę długoterminową. Komendant Główny Straży Granicznej przekazuje temu organowi innego państwa obszaru Schengen, za pośrednictwem Komendanta Głównego Policji, w terminie 10 dni kalendarzowych stosowne informacje dotyczące podstaw i okoliczności wydania decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu.

2. Jeżeli po umieszczeniu przez Komendanta Głównego Straży Granicznej danych cudzoziemca w Systemie Informacyjnym Schengen do celów, o których mowa w art. 3 ust. 1 rozporządzenia nr 2018/1860, okaże się, że posiada on ważny dokument pobytowy lub ważną wizę długoterminową, wydane przez inne państwo obszaru Schengen, komendant placówki Straży Granicznej lub komendant oddziału Straży Granicznej, który wydał decyzję o zobowiązaniu tego cudzoziemca do powrotu, lub w przypadku utrzymania w mocy w całości lub w części tej decyzji – Komendant Główny Straży Granicznej, zwraca się, za pośrednictwem Komendanta Głównego Policji, do właściwego organu tego państwa o przeprowadzenie konsultacji, o których mowa w art. 11 rozporządzenia nr 2018/1860, oraz zawiadamia o wyniku tych konsultacji właściwy organ wykonującego państwa obszaru Schengen w przypadku konsultacji, o których mowa w art. 12 rozporządzenia nr 2018/1860.

3. Dane cudzoziemca umieszczone w Systemie Informacyjnym Schengen na podstawie art. 347a i art. 347c ust. 1 pkt 1, Komendant Główny Straży Granicznej usuwa, w przypadku gdy:

- 1) dane zostały umieszczone w związku z decyzją o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu, w której orzeczono o zakazie ponownego wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i innych państw obszaru Schengen, a właściwy organ innego państwa obszaru Schengen zawiadomił, za pośrednictwem Komendanta Głównego Policji, po przeprowadzeniu konsultacji, o których mowa w art. 9 ust. 1 rozporządzenia nr 2018/1860, o wydaniu dokumentu pobytowego lub wizy długoterminowej, lub przedłużeniu dokumentu pobytowego lub wizy długoterminowej, lub o tym, że zamierza wydać taki dokument lub taką wizę, lub przedłużyć taki dokument lub taką wizę;

- 2) dane zostały umieszczone w związku z decyzją o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu, w której odstąpiono od orzeczenia o zakazie ponownego wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i innych państw obszaru Schengen, a właściwy organ innego państwa obszaru Schengen zawiadomił, za pośrednictwem Komendanta Głównego Policji, o wydaniu dokumentu pobytowego lub wizy długoterminowej, lub przedłużeniu dokumentu pobytowego lub wizy długoterminowej, lub o tym, że zamierza wydać taki dokument lub taką wizę, lub przedłużyć taki dokument lub taką wizę;
- 3) właściwy organ innego państwa obszaru Schengen zawiadomił, za pośrednictwem Komendanta Głównego Policji, w wyniku konsultacji, o których mowa w art. 11 rozporządzenia nr 2018/1860, o tym, że posiadany przez cudzoziemca dokument pobytowy lub wiza długoterminowa nie zostanie cofnięta;
- 4) uzyskania zgodnie z art. 14 ust. 2 rozporządzenia nr 2018/1860, w tym za pośrednictwem Komendanta Głównego Policji, informacji o nabyciu przez cudzoziemca obywatelstwa jednego z państw członkowskich Unii Europejskiej, państw członkowskich Europejskiego Stowarzyszenia Wolnego Handlu (EFTA) – stron umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej.

Art. 347g. 1. W przypadku wydania decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych na podstawie art. 329a ust. 1, Komendant Główny Straży Granicznej umieszcza, na jego wniosek, w Systemie Informacyjnym Schengen dane cudzoziemca do celów, o których mowa w art. 3 ust. 1 rozporządzenia nr 2018/1860, zgodnie z przepisami tego rozporządzenia.

2. Przepisy art. 347c ust. 1 pkt 2 i 7 oraz art. 347d–347f stosuje się odpowiednio w przypadku, gdy decyzję o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu wydał na podstawie art. 329a ust. 1 minister właściwy do spraw wewnętrznych.”;

- 46) w art. 355 dodaje się ust. 3 w brzmieniu:

„3. Odwołanie od decyzji w sprawach, o których mowa w art. 348 i art. 351, wnosi się w terminie 7 dni od dnia doręczenia decyzji.”;

- 47) w art. 357 dodaje się ust. 4 w brzmieniu:

„4. Odwołanie od decyzji w sprawach, o których mowa w ust. 1 i 2, wnosi się w terminie 7 dni od dnia doręczenia decyzji.”;

- 48) w art. 359:

a) po ust. 4 dodaje się ust. 4a w brzmieniu:

„4a. Wymiana informacji między komendantem oddziału Straży Granicznej lub komendantem placówki Straży Granicznej a organami, o których mowa w ust. 1, może odbywać się za pomocą środków komunikacji elektronicznej.”,

b) po ust. 5 dodaje się ust. 5a w brzmieniu:

„5a. Jeżeli Komendant Główny Straży Granicznej w drugiej instancji zamierza udzielić cudzoziemcowi zgody na pobyt ze względów humanitarnych, a komendant oddziału Straży Granicznej lub komendant placówki Straży Granicznej nie zwrócił się z wnioskiem, o którym mowa w ust. 1, Komendant Główny Straży Granicznej występuje z tym wnioskiem do organów wskazanych w ust. 1. Przepisy ust. 2–5 stosuje się odpowiednio.”;

49) po art. 359 dodaje się art. 359a–359c w brzmieniu:

„Art. 359a. Jeżeli dane cudzoziemca zostały umieszczone w Systemie Informacyjnym Schengen do celów, o których mowa w art. 3 ust. 1 rozporządzenia nr 2018/1860, komendant oddziału Straży Granicznej lub komendant placówki Straży Granicznej, lub Komendant Główny Straży Granicznej w drugiej instancji, za pośrednictwem Komendanta Głównego Policji:

- 1) zwraca się do właściwego organu państwa obszaru Schengen, które umieściło dane, o przeprowadzenie konsultacji, o których mowa w art. 9 ust. 1 rozporządzenia nr 2018/1860,
- 2) informuje właściwy organ państwa obszaru Schengen, które umieściło dane, o decyzji wydanej w postępowaniu w sprawie zobowiązania cudzoziemca do powrotu lub w postępowaniu w sprawie udzielenia cudzoziemcowi zgody na pobyt ze względów humanitarnych
– w przypadku gdy dane zostały umieszczone w związku z decyzją właściwego organu tego państwa obszaru Schengen, której towarzyszy zakaz ponownego wjazdu;
- 3) informuje właściwy organ państwa obszaru Schengen, które umieściło dane, o zamiarze udzielenia zgody na pobyt ze względów humanitarnych lub o jej udzieleniu
– w przypadku gdy dane zostały umieszczone w związku z decyzją właściwego organu tego państwa obszaru Schengen, której nie towarzyszy zakaz ponownego wjazdu.

Art. 359b. 1. Jeżeli właściwy organ innego państwa obszaru Schengen występuje o przeprowadzenie konsultacji, o których mowa w art. 10 lub art. 11 rozporządzenia

nr 2018/1860, a cudzoziemiec posiada zgodę na pobyt ze względów humanitarnych, komendant oddziału Straży Granicznej lub komendant placówki Straży Granicznej, który udzielił tej zgody, a w przypadku gdy zgody udzielił Komendant Główny Straży Granicznej w drugiej instancji – komendant oddziału Straży Granicznej lub komendant placówki Straży Granicznej, który orzekał w sprawie w pierwszej instancji, ustala, czy zachodzą podstawy do cofnięcia tej zgody.

2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, komendant oddziału Straży Granicznej lub komendant placówki Straży Granicznej przekazuje Komendantowi Głównemu Policji informację o wydaniu decyzji o cofnięciu zgody na pobyt ze względów humanitarnych lub o braku podstaw do jej cofnięcia, w terminie 10 dni od dnia otrzymania wystąpienia o przeprowadzenie konsultacji, o których mowa w art. 10 lub art. 11 rozporządzenia nr 2018/1860.

3. Jeżeli nie jest możliwe zachowanie terminu, o którym mowa w ust. 2, komendant oddziału Straży Granicznej lub komendant placówki Straży Granicznej występuje przed jego upływem, za pośrednictwem Komendanta Głównego Policji, do właściwego organu innego państwa obszaru Schengen z wnioskiem o przedłużenie terminu, nie dłużej jednak niż o 12 dni. Wniosek zawiera uzasadnienie. W takim przypadku komendant oddziału Straży Granicznej lub komendant placówki Straży Granicznej przekazuje Komendantowi Głównemu Policji informację, o której mowa w ust. 2, w terminie wypadającym na 2 dni przed końcem terminu określonego we wniosku.

4. Komendant Główny Policji przekazuje właściwemu organowi innego państwa obszaru Schengen otrzymaną od komendanta oddziału Straży Granicznej lub komendanta placówki Straży Granicznej informację, o której mowa w ust. 2, w terminie 14 dni od dnia wystąpienia o przeprowadzenie konsultacji, o których mowa w art. 10 lub art. 11 rozporządzenia nr 2018/1860, a w przypadku przedłużenia tego terminu – w terminie przedłużonym.

Art. 359c. 1. Jeżeli dane cudzoziemca znajdują się w Systemie Informacyjnym Schengen do celów odmowy wjazdu i pobytu, przy ocenie okoliczności, o których mowa w art. 349 ust. 1, należy wziąć pod uwagę powody leżące u podstaw decyzji państwa obszaru Schengen, które dokonało wpisu do Systemu Informacyjnego Schengen, oraz uwzględnić zagrożenia, o których mowa w art. 27 lit. d rozporządzenia nr 2018/1861, jakie może powodować obecność danego cudzoziemca na terytorium państw obszaru Schengen.

2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, komendant oddziału Straży Granicznej lub komendant placówki Straży Granicznej, lub Komendant Główny Straży Granicznej w drugiej instancji, za pośrednictwem Komendanta Głównego Policji:

- 1) przeprowadza z właściwym organem państwa, które dokonało wpisu do Systemu Informacyjnego Schengen, konsultacje, o których mowa w art. 27 rozporządzenia nr 2018/1861;
- 2) informuje właściwy organ tego państwa obszaru Schengen o decyzji wydanej w sprawie udzielenia zgody na pobyt ze względów humanitarnych lub o zamiarze udzielenia cudzoziemcowi zgody na pobyt ze względów humanitarnych.”;

50) w dziale VIII po rozdziale 6 dodaje się rozdział 6a w brzmieniu:

„Rozdział 6a

Postępowanie dotyczące cudzoziemca, którego dane zostały umieszczone w Systemie Informacyjnym Schengen do celów, o których mowa w art. 3 ust. 1 rozporządzenia nr 2018/1860, w razie wyjazdu z terytorium państw obszaru Schengen oraz w trakcie pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej

Art. 393c. Komendant placówki Straży Granicznej, który ustalił, że dane cudzoziemca opuszczającego terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przez granicę zewnętrzną, o której mowa w art. 2 pkt 2 kodeksu granicznego Schengen, zostały umieszczone przez inne państwo obszaru Schengen w Systemie Informacyjnym Schengen do celów, o których mowa w art. 3 ust. 1 rozporządzenia nr 2018/1860, za pośrednictwem Komendanta Głównego Policji:

- 1) przekazuje informacje, o których mowa w art. 6 ust. 1 rozporządzenia nr 2018/1860, właściwemu organowi tego państwa;
- 2) kontaktuje się z właściwym organem tego państwa w celu określenia środków, które należy podjąć wobec cudzoziemca.

Art. 393d. W przypadku ujawnienia w trakcie pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej cudzoziemca, którego dane zostały umieszczone przez inne państwo obszaru Schengen w Systemie Informacyjnym Schengen do celów, o których mowa w art. 3 ust. 1 rozporządzenia nr 2018/1860, komendant oddziału Straży Granicznej lub komendant placówki Straży Granicznej kontaktuje się, za pośrednictwem Komendanta Głównego Policji, z właściwym organem tego państwa w celu określenia środków, które należy podjąć wobec cudzoziemca.

Art. 393e. W przypadku ujawnienia w trakcie pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej cudzoziemca posiadającego ważny dokument pobytowy lub ważną wizę długoterminową, wydane przez inne państwo obszaru Schengen, którego dane zostały umieszczone przez inne państwo obszaru Schengen w Systemie Informacyjnym Schengen do celów, o których mowa w art. 3 ust. 1 rozporządzenia nr 2018/1860, komendant oddziału Straży Granicznej lub komendant placówki Straży Granicznej informuje o tym, za pośrednictwem Komendanta Głównego Policji, właściwy organ państwa, które umieściło dane.”;

51) w art. 403:

a) w ust. 3a wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„Po upływie 6-miesięcznego okresu pobytu cudzoziemca w strzeżonym ośrodku lub areszcie dla cudzoziemców pobyt ten może być przedłużony na czas określony, nie dłuższy niż kolejne 12 miesięcy, w przypadku gdy istnieje uzasadnione przypuszczenie, że okres wykonania decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu ulegnie przedłużeniu, oraz gdy:”;

b) w ust. 4 skreśla się wyrazy „i 5”;

c) uchyla się ust. 5;

52) w art. 406 w ust. 1 pkt 6 otrzymuje brzmienie:

„6) stwierdzenia, że ze względów prawnych lub faktycznych brak jest rozsądnych perspektyw wykonania decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu.”;

53) w art. 429 w ust. 1:

a) pkt 9 i 9a otrzymują brzmienie:

„9) komendant oddziału Straży Granicznej, komendant placówki Straży Granicznej, Komendant Główny Straży Granicznej i minister właściwy do spraw wewnętrznych, każdy w zakresie swojej właściwości – w przypadku rejestrów, o których mowa w art. 428 ust. 1 pkt 2 lit. j;

9a) komendant oddziału Straży Granicznej, komendant placówki Straży Granicznej, Komendant Główny Straży Granicznej i minister właściwy do spraw wewnętrznych, każdy w zakresie swojej właściwości – w przypadku rejestru, o którym mowa w art. 428 ust. 1 pkt 2 lit. k;”;

b) pkt 11 otrzymuje brzmienie:

„11) komendant oddziału Straży Granicznej, komendant placówki Straży Granicznej i Komendant Główny Straży Granicznej, każdy w zakresie swojej właściwości – w przypadku rejestru, o którym mowa w art. 428 ust. 1 pkt 2 lit. m i n;”;

54) w art. 430 w ust. 2 pkt 4 otrzymuje brzmienie:

„4) w rejestrze, o którym mowa w art. 428 ust. 1 pkt 2 lit. j, fotografię cudzoziemca, obraz jego linii papilarnych i kopię jego dokumentu podróży lub dokumentu tożsamości oraz informacje o:

- a) miejscu i dniu opuszczenia przez cudzoziemca terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub terytorium innego państwa obszaru Schengen,
- b) decyzjach w sprawie wysokości kosztów przymusowego wykonania decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu;”;

55) po art. 430 dodaje się art. 430a w brzmieniu:

„Art. 430a. Dane w rejestrach, o których mowa w art. 428 ust. 1 pkt 2 lit. c, przechowuje się przez okres 10 lat następujących po:

- 1) ostatnim dniu okresu ważności wizy – w przypadku gdy wiza została wydana;
- 2) dniu złożenia wniosku o wydanie wizy – w przypadku uznania wniosku za niedopuszczalny, jego cofnięcia lub jego nierozpatrywania co do istoty z innych przyczyn;
- 3) dniu wydania ostatecznej decyzji o odmowie wydania wizy, a w przypadku jej zaskarżenia do sądu administracyjnego – od dnia wydania prawomocnego orzeczenia w tej sprawie;
- 4) dniu wydania ostatecznej decyzji w sprawie:
 - a) przedłużenia wizy,
 - b) cofnięcia wizy,
 - c) unieważnienia wizy– a w przypadku zaskarżenia tej decyzji do sądu administracyjnego, od dnia wydania prawomocnego orzeczenia w tej sprawie.”;

56) w art. 435 w ust. 1:

- a) w pkt 2 uchyla się lit. b i c,
- b) po pkt 4 dodaje się pkt 4a w brzmieniu:

„4a) została wydana decyzja, o której mowa w art. 440a;”;
- c) w pkt 7 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 8 w brzmieniu:

- „8) wjazd lub pobyt cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest niepożądany ze względu na zobowiązania wynikające z decyzji Rady Unii Europejskiej ustanawiających ograniczenia dotyczące prawa wjazdu i pobytu określonych osób, wydanych na podstawie art. 29 Traktatu o Unii Europejskiej (Dz. U. z 2004 r. poz. 864, z 2007 r. poz. 843, z 2011 r. poz. 1555, z 2013 r. poz. 739, oraz z 2021 r. poz. 1309 i 1852).”;
- 57) w art. 436 w ust. 1 w pkt 5 wyrazy „art. 351 pkt 1” zastępuje się wyrazami „art. 351 pkt 1 lub 3”;
- 58) w art. 438:
- a) w ust. 1:
- uchyla się pkt 3,
 - pkt 7 otrzymuje brzmienie:

„7) wynikający z umów międzynarodowych obowiązujących Rzeczpospolitą Polską lub decyzji Rady Unii Europejskiej ustanawiających ograniczenia dotyczące prawa wjazdu i pobytu określonych osób, wydanych na podstawie art. 29 Traktatu o Unii Europejskiej;”
 - w pkt 8 użyte dwukrotnie wyrazy „5 lat” zastępuje się wyrazami „10 lat”,
 - w pkt 9 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 10 w brzmieniu:

„10) określony w decyzji, o której mowa w art. 440a ust. 1, nie dłuższy niż:

 - a) 10 lat, z możliwością przedłużenia w drodze decyzji na kolejne okresy, z których żaden nie przekracza 10 lat – w przypadku gdy decyzja została wydana na podstawie art. 440a ust. 1 pkt 1,
 - b) 5 lat od dnia zakończenia odbywania kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem będącym podstawą wydania tej decyzji – w przypadku gdy decyzja została wydana na podstawie art. 440a ust. 1 pkt 2 lit. a, a cudzoziemiec został skazany na karę co najmniej 3 lat pozbawienia wolności,
 - c) 3 lat od dnia zakończenia odbywania kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem będącym podstawą wydania tej decyzji – w przypadku gdy decyzja została wydana na podstawie art. 440a ust. 1 pkt 2 lit. a, a cudzoziemiec został skazany na karę pozbawienia wolności poniżej 3 lat,

- d) okres warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem będącym podstawą do wydania tej decyzji – w przypadku gdy decyzja została wydana na podstawie art. 440a ust. 1 pkt 2 lit. a, a cudzoziemiec został skazany na karę pozbawienia wolności, której wykonanie zostało zawieszona,
 - e) 3 lata – w przypadku gdy decyzja została wydana na podstawie art. 440a ust. 1 pkt 2 lit. b.”,
- b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:
- „2. Dane cudzoziemca umieszcza się w wykazie na okres, o którym mowa w ust. 1, począwszy od dnia:
- 1) wykonania decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu;
 - 2) upływu terminu dobrowolnego wyjazdu określonego w decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu, w przypadku braku informacji o wykonaniu tej decyzji;
 - 3) wykonania postanowienia, o którym mowa w art. 303b ust. 1;
 - 4) wydania decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu, w której nie określono terminu dobrowolnego wyjazdu, w przypadku braku informacji o wykonaniu tej decyzji;
 - 5) wydania decyzji o odmowie wjazdu i pobytu cudzoziemca na terytorium państw obszaru Schengen – w przypadku gdy decyzja została wydana na podstawie art. 440a ust. 1 pkt 1 lub pkt 2 lit. b.”,
- c) w ust. 3 wyrazy „ust. 2 pkt 2” zastępuje się wyrazami „ust. 2 pkt 2 lub 4”,
- d) dodaje się ust. 5 w brzmieniu:
- „5. Za wykonanie decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu, o którym mowa w ust. 2 i 3, uważa się także opuszczenie przez cudzoziemca:
- 1) terytorium Rzeczypospolitej Polskiej – w przypadku decyzji, w której orzeczono o zakazie ponownego wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej,
 - 2) terytorium państw obszaru Schengen – w przypadku decyzji, w której orzeczono o zakazie ponownego wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i innych państw obszaru Schengen

– przed upływem terminu dobrowolnego wyjazdu, gdy decyzja ta nie jest ostateczna, z jednoczesnym brakiem jego ponownego wjazdu na to terytorium przed umieszczeniem jego danych w wykazie w związku z tą decyzją.”;

59) w art. 439:

a) w ust. 1:

– pkt 6 otrzymuje brzmienie:

„6) obywatelstwo (obywatelstwa);”;

– pkt 8 otrzymuje brzmienie:

„8) serię i numer dokumentu podróży lub dokumentu tożsamości.”;

b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. W wykazie można umieścić również:

- 1) inne dane cudzoziemca lub informacje, o których mowa w art. 13, w szczególności fotografię cudzoziemca oraz obraz linii papilarnych lub
- 2) kopię dokumentu podróży cudzoziemca, lub
- 3) kopię dokumentu tożsamości cudzoziemca.”;

60) po art. 440 dodaje się art. 440a w brzmieniu:

„Art. 440a. 1. Decyzję o odmowie wjazdu i pobytu cudzoziemca na terytorium państw obszaru Schengen wydaje się, jeżeli:

- 1) wymagają tego względy obronności lub bezpieczeństwa państwa, lub ochrony bezpieczeństwa i porządku publicznego;
- 2) cudzoziemiec:
 - a) został skazany w Rzeczypospolitej Polskiej lub w innym państwie obszaru Schengen za przestępstwo na karę pozbawienia wolności powyżej jednego roku,
 - b) podjął działania w celu uzyskania uprawnienia do wjazdu lub pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub innego państwa obszaru Schengen z obejściem przepisów określających zasady i warunki wjazdu cudzoziemców na te terytoria lub pobytu na nich, w tym prawa Unii Europejskiej.

2. Decyzję wydaje Szef Urzędu, z urzędu lub na wniosek jednego z organów, o których mowa w art. 440 ust. 1.

3. Szef Urzędu, wydając decyzję, uwzględnia sytuację osobistą cudzoziemca oraz skutki tej decyzji dla niego.

4. W decyzji określa się okres, na jaki dane cudzoziemca umieszcza się w wykazie.

5. W przypadku gdy Szef Urzędu nie uwzględni wniosku o wydanie decyzji wnioskodawca może zwrócić się z wnioskiem o rozstrzygnięcie sprawy do ministra właściwego do spraw wewnętrznych.

6. Minister właściwy do spraw wewnętrznych, uwzględniając wniosek o rozstrzygnięcie sprawy, o którym mowa w ust. 5, nakazuje Szefowi Urzędu wydanie decyzji.

7. Decyzja jest ostateczna.

8. Decyzji nie doręcza się cudzoziemcowi, którego ta decyzja dotyczy.

9. W postępowaniu w sprawie wydania decyzji nie stosuje się przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego.

10. Przepisy ust. 1–9 stosuje się do decyzji, na mocy której obowiązywanie wpisu danych cudzoziemca do wykazu zostanie przedłużone na kolejny okres.”;

61) w art. 441:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Prokurator lub organy administracji rządowej przekazują Szefowi Urzędu posiadane informacje o okolicznościach uzasadniających umieszczenie danych cudzoziemca w wykazie lub wydanie decyzji, o której mowa w art. 440a ust. 1, lub o okolicznościach uzasadniających usunięcie tych danych z wykazu, zawieszenie lub przedłużenie okresu obowiązywania wpisu wraz z posiadaną fotografią cudzoziemca. Prokurator lub organy administracji rządowej mogą przekazać również obraz linii papilarnych cudzoziemca oraz kopię jego dokumentu podróży lub dokumentu tożsamości.”,

b) w ust. 2 część wspólna otrzymuje brzmienie:

„– przekazuje Szefowi Urzędu tę decyzję lub to postanowienie, gdy staną się ostateczne, chyba że podlegają natychmiastowemu wykonaniu lub doszło do wykonania decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu w przypadku, o którym mowa w art. 438 ust. 5, wraz z posiadaną fotografią cudzoziemca. Organ ten wraz z decyzją może przekazać również obraz linii papilarnych cudzoziemca oraz kopię jego dokumentu podróży lub dokumentu tożsamości.”;

62) w art. 442 w ust. 5 dodaje się zdanie drugie w brzmieniu:

„Sąd może przekazać Szefowi Urzędu posiadaną fotografię cudzoziemca oraz obraz jego linii papilarnych.”;

63) w art. 443:

- a) w ust. 1:
- w pkt 1 skreśla się wyraz „ostateczna”,
 - pkt 3 otrzymuje brzmienie:
 - „3) decyzja, o której mowa w art. 440a, lub”,
 - uchyla się pkt 4,
 - w pkt 5 średnik zastępuje się przecinkiem i dodaje się wyraz „lub”,
 - w pkt 6 kropkę zastępuje się przecinkiem i dodaje się wyraz „lub”,
 - dodaje się pkt 7 w brzmieniu:
 - „7) realizacja zobowiązań wynikających z decyzji Rady Unii Europejskiej ustanawiających ograniczenia dotyczące prawa wjazdu i pobytu określonych osób, wydanych na podstawie art. 29 Traktatu o Unii Europejskiej.”,
- b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a i 1b w brzmieniu:
- „1a. W przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, Szef Urzędu przekazuje dane cudzoziemca do Systemu Informacyjnego Schengen do celów odmowy wjazdu i pobytu niezwłocznie po wykonaniu decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu i usunięciu danych tego cudzoziemca umieszczonych w Systemie Informacyjnym Schengen do celów, o których mowa w art. 3 ust. 1 rozporządzenia nr 2018/1860. Przepis art. 438 ust. 5 pkt 2 stosuje się.
- 1b. W przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 3, jeżeli Szef Urzędu posiada informacje, że cudzoziemiec przebywa na terytorium państw obszaru Schengen, przekazuje dane cudzoziemca do Systemu Informacyjnego Schengen do celów odmowy wjazdu i pobytu niezwłocznie po opuszczeniu przez niego tego terytorium.”,
- c) w ust. 2 pkt 2 otrzymuje brzmienie:
- „2) dane członka rodziny obywatela UE, o którym mowa w art. 2 pkt 3 ustawy z dnia 14 lipca 2006 r. o wjeździe na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, pobycie oraz wyjeździe z tego terytorium obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej i członków ich rodzin, niebędącego takim obywatelem UE – usuwa się w przypadku zawieszenia obowiązywania wpisu do wykazu, o którym mowa w art. 77a ustawy z dnia 14 lipca 2006 r. o wjeździe na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, pobycie oraz wyjeździe z tego terytorium obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej i członków ich rodzin”,

d) dodaje się ust. 4–6 w brzmieniu:

„4. Przepis ust. 1 pkt 7 stosuje się w przypadku, gdy decyzja Rady Unii Europejskiej ustanawiająca ograniczenia dotyczące prawa wjazdu i pobytu określonych osób weszła w życie w okresie sprawowania przez Rzeczpospolitą Polską prezydencji w Radzie Unii Europejskiej lub w okresie sprawowania przez inne państwo członkowskie Unii Europejskiej prezydencji w Radzie Unii Europejskiej poprzedzającej prezydencję Rzeczypospolitej Polskiej zgodnie z decyzją Rady Europejskiej wydaną na podstawie art. 236 lit. b Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (Dz. U. z 2004 r. poz. 864, z 2007 r. poz. 843, z 2011 r. poz. 1555 oraz z 2013 r. poz. 782), jeżeli to inne państwo członkowskie Unii Europejskiej nie posiada dostępu do Systemu Informacyjnego Schengen.

5. W okresie obowiązywania wpisu danych cudzoziemca w wykazie przechowuje się informacje o danych wprowadzonych do Systemu Informacyjnego Schengen lub z niego pozyskanych.

6. Umieszczone w Systemie Informacyjnym Schengen dane cudzoziemca usuwa się w przypadkach, o których mowa w art. 27 lit. f oraz art. 29 lit. f rozporządzenia nr 2018/1861.”;

64) po art. 443 dodaje się art. 443a w brzmieniu:

„Art. 443a. Przed przekazaniem, w przypadkach, o których mowa w art. 443 ust. 1, do Systemu Informacyjnego Schengen do celów odmowy wjazdu i pobytu danych cudzoziemca, który posiada ważny dokument pobytowy lub ważną wizę długoterminową, wydane przez inne państwo obszaru Schengen, Szef Urzędu występuje, za pośrednictwem Komendanta Głównego Policji, do właściwego organu państwa obszaru Schengen, które wydało ten dokument lub tę wizę, o przeprowadzenie konsultacji, o których mowa w art. 28 rozporządzenia nr 2018/1861, w celu ustalenia, czy dane mogą być przekazane do tego Systemu i przyjmuje, za pośrednictwem Komendanta Głównego Policji, informacje o wyniku tych konsultacji.”;

65) art. 444 otrzymuje brzmienie:

„Art. 444. 1. Cudzoziemiec, którego dane zostały umieszczone w wykazie lub Systemie Informacyjnym Schengen do celów odmowy wjazdu i pobytu, ma prawo złożyć do Szefa Urzędu wnioski o:

- 1) udostępnienie mu informacji o umieszczeniu jego danych w wykazie lub Systemie Informacyjnym Schengen do celów odmowy wjazdu i pobytu, o terminie obowiązywania wpisu i podstawie prawnej i faktycznej wpisu;
- 2) sprostowanie danych, jeżeli są niekompletne, nieaktualne lub nieprawdziwe;
- 3) usunięcie danych, jeżeli zostały umieszczone lub są przechowywane z naruszeniem przepisów ustawy lub rozporządzenia nr 2018/1861.

2. Do postępowania w sprawie wniosku, o którym mowa w ust. 1, stosuje się przepisy działu VII Kodeksu postępowania administracyjnego. Wniosek cudzoziemca jest jednocześnie wnioskiem o wydanie przez Szefa Urzędu zaświadczenia.

3. W przypadku gdy Szef Urzędu odmawia uwzględnienia wniosku, wydaje postanowienie, które jest ostateczne, z zastrzeżeniem ust. 5.

4. W przypadku gdy dane cudzoziemca zostały umieszczone w wykazie lub w Systemie Informacyjnym Schengen w związku z decyzją, o której mowa w art. 440a ust. 1, wniosek cudzoziemca, o którym mowa w ust. 1 pkt 3, jest jednocześnie wnioskiem o uchylenie tej decyzji.

5. W przypadku, o którym mowa w ust. 4, Szef Urzędu wydaje decyzję o uchyleniu decyzji, o której mowa w art. 440a ust. 1, lub o odmowie jej uchylenia. Do postępowania prowadzonego w przypadku, o którym mowa w ust. 4, nie stosuje się przepisu art. 154 Kodeksu postępowania administracyjnego.

6. Decyzja, o której mowa w ust. 5, jest ostateczna.

7. W przypadku uchylenia decyzji, o której mowa w art. 440a ust. 1, Szef Urzędu usuwa dane z wykazu lub Systemu Informacyjnego Schengen.

8. Wniesienie skargi do sądu administracyjnego na decyzję, o której mowa w art. 440a ust. 1, bez uprzedniego złożenia wniosku, o którym mowa w ust. 1 pkt 3, oraz jego rozpatrzenia przez Szefa Urzędu w drodze decyzji, o której mowa w ust. 5, jest niedopuszczalne.

9. W przypadku wniesienia skargi do sądu administracyjnego na decyzję, o której mowa w ust. 5, uznaje się, że decyzja, o której mowa w art. 440a ust. 1, została wydana w postępowaniu w granicach sprawy, której dotyczy skarga, w rozumieniu art. 135 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi.

10. W przypadku wniesienia skargi do sądu administracyjnego na decyzję, o której mowa w ust. 5, sąd może na podstawie art. 61 § 3 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi wstrzymać wykonanie również

decyzji, o której mowa w art. 440a ust. 1. W przypadku wstrzymania przez sąd administracyjny wykonania decyzji, o której mowa w art. 440a ust. 1, Szef Urzędu zawiesza obowiązywanie wpisu danych w wykazie lub usuwa dane z Systemu Informacyjnego Schengen do czasu utraty mocy wstrzymania wykonania.

11. W przypadku uchylecia decyzji, o której mowa w art. 440a ust. 1, przez sąd administracyjny na podstawie art. 135 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, Szef Urzędu usuwa dane z wykazu lub Systemu Informacyjnego Schengen.

12. Szef Urzędu odmawia cudzoziemcowi udostępnienia informacji o podstawie faktycznej wpisu, jeżeli jego dane są umieszczone w wykazie lub Systemie Informacyjnym Schengen w związku z okolicznościami, o których mowa w art. 435 ust. 1 pkt 4 lub 4a.”;

66) uchyla się art. 445;

67) w art. 447 ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1. Cudzoziemiec ma prawo wglądu do dokumentów dotyczących umieszczenia jego danych w wykazie lub w Systemie Informacyjnym Schengen.

2. Prawo, o którym mowa w ust. 1, nie przysługuje cudzoziemcowi, gdy jego dane są umieszczone w wykazie w związku z okolicznościami, o których mowa w art. 435 ust. 1 pkt 4 lub 4a.”;

68) po art. 448 dodaje się art. 448a i art. 448b w brzmieniu:

„Art. 448a. Jeżeli po przekazaniu, w przypadkach, o których mowa w art. 443 ust. 1, danych cudzoziemca do Systemu Informacyjnego Schengen do celów odmowy wjazdu i pobytu, okaże się, że posiada on ważny dokument pobytowy lub ważną wizę długoterminową, wydane przez inne państwo obszaru Schengen, Szef Urzędu występuje, za pośrednictwem Komendanta Głównego Policji, do właściwego organu państwa obszaru Schengen, które wydało ten dokument lub tę wizę, o przeprowadzenie konsultacji, o których mowa w art. 29 rozporządzenia nr 2018/1861, oraz, za pośrednictwem Komendanta Głównego Policji, przyjmuje informacje o wyniku tych konsultacji, a także zawiadamia o ich wyniku właściwy organ wykonującego państwa obszaru Schengen w przypadku konsultacji, o których mowa w art. 30 rozporządzenia nr 2018/1861.

Art. 448b. 1. Jeżeli właściwy organ innego państwa obszaru Schengen występuje o przeprowadzenie konsultacji, o których mowa w art. 27 rozporządzenia nr 2018/1861,

a dane cudzoziemca zostały przekazane do Systemu Informacyjnego Schengen do celów odmowy wjazdu i pobytu w przypadkach, o których mowa w art. 443 ust. 1, Szef Urzędu przekazuje Komendantowi Głównemu Policji informacje o podstawie prawnej i faktycznej przekazania danych cudzoziemca do Systemu Informacyjnego Schengen do celów odmowy wjazdu i pobytu w terminie 7 dni od dnia otrzymania wystąpienia o przeprowadzenie tych konsultacji.

2. Komendant Główny Policji przekazuje właściwemu organowi innego państwa obszaru Schengen otrzymaną od Szefa Urzędu informację, o której mowa w ust. 1, w terminie 10 dni od dnia wystąpienia o przeprowadzenie konsultacji, o których mowa w art. 27 rozporządzenia nr 2018/1861.

3. Szef Urzędu usuwa dane cudzoziemca z Systemu Informacyjnego Schengen w przypadku uzyskania za pośrednictwem Komendanta Głównego Policji informacji o tym, że właściwy organ innego państwa obszaru Schengen zdecydował o przyznaniu cudzoziemcowi dokumentu pobytowego lub wizy długoterminowej, lub przedłużeniu takiego dokumentu lub takiej wizy.”;

69) w art. 449a dodaje się ust. 3 w brzmieniu:

„3. Dane przetwarzane w centralnym rejestrze wizowym przechowuje się, na okres ich przechowywania, w rejestrach, o których mowa w ust. 1.”;

70) w art. 461:

a) w ust. 1 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) nakazać przebywanie w pomieszczeniach przeznaczonych dla cudzoziemców, którym odmówiono wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub”;

b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a–1c w brzmieniu:

„1a. W decyzji, o której mowa w ust. 1 pkt 1, określa się okres pobytu cudzoziemca w pomieszczeniach przeznaczonych dla cudzoziemców, którym odmówiono wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

1b. Okres pobytu, o którym mowa w ust. 1a, przedłuża się w drodze decyzji na czas określony, w przypadku gdy z przyczyn niezależnych od przewoźnika wykonanie obowiązku, o którym mowa w art. 460 ust. 1, nie jest możliwe.

1c. Okres pobytu w pomieszczeniach przeznaczonych dla cudzoziemców, którym odmówiono wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, nie może przekroczyć 7 dni.”;

c) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Decyzje w sprawach, o których mowa w ust. 1 i 1b, wydaje komendant placówki Straży Granicznej. Decyzja podlega natychmiastowemu wykonaniu.”;

71) po art. 461 dodaje się art. 461a–461e w brzmieniu:

„Art. 461a. 1. Przyjęcie cudzoziemca do pomieszczenia przeznaczonego dla cudzoziemców, którym odmówiono wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, następuje na podstawie decyzji, o której mowa w art. 461 ust. 1 pkt 1.

2. Cudzoziemca przyjmowanego do pomieszczenia przeznaczonego dla cudzoziemców, którym odmówiono wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, poucza się w zrozumiałym dla niego języku o przysługujących mu prawach i o obowiązkach oraz zapoznaje się z przepisami regulującymi pobyt w pomieszczeniach przeznaczonych dla cudzoziemców, którym odmówiono wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Fakt pouczenia cudzoziemiec potwierdza własnoręcznym podpisem.

3. Cudzoziemca przyjętego do pomieszczenia przeznaczonego dla cudzoziemców, którym odmówiono wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, poddaje się w uzasadnionych przypadkach badaniom lekarskim oraz w miarę potrzeby zabiegom sanitarnym.

Art. 461b. 1. Cudzoziemiec przebywający w pomieszczeniach przeznaczonych dla cudzoziemców, którym odmówiono wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, ma prawo do:

- 1) kontaktowania się z przedstawicielstwem dyplomatycznym lub urzędem konsularnym państwa obcego;
- 2) korzystania z opieki medycznej, jeżeli stan jego zdrowia tego wymaga;
- 3) korzystania z urządzeń sanitarnych i środków czystości niezbędnych do utrzymania higieny osobistej;
- 4) zakupu z własnych środków finansowych przedmiotów osobistego użytku służących do utrzymania higieny osobistej;
- 5) korzystania z własnych środków łączności.

2. Cudzoziemiec przebywający w pomieszczeniach przeznaczonych dla cudzoziemców, którym odmówiono wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, otrzymuje posiłki i napoje.

3. Małoletni przebywający w pomieszczeniach przeznaczonych dla cudzoziemców, którym odmówiono wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, może korzystać z gier świetlicowych.

Art. 461c. Cudzoziemiec przebywający w pomieszczeniach przeznaczonych dla cudzoziemców, którym odmówiono wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, jest obowiązany:

- 1) przestrzegać regulaminu pobytu w pomieszczeniach;
- 2) wykonywać polecenia funkcjonariusza Straży Granicznej pełniącego służbę w pomieszczeniach;
- 3) przestrzegać ciszy nocnej w godzinach od 22.00 do 7.00;
- 4) korzystać z wyposażenia pomieszczeń w sposób zgodny z ich przeznaczeniem;
- 5) w przypadku wystąpienia objawów choroby niezwłocznie powiadomić o tym funkcjonariusza Straży Granicznej pełniącego służbę w pomieszczeniach;
- 6) powstrzymać się od samowolnego oddalania się poza obszar pomieszczeń lub przebywania w miejscach, do których cudzoziemiec ma zakaz wstępu;
- 7) w przypadku groźnego w skutkach zdarzenia niezwłocznie powiadomić o tym funkcjonariusza Straży Granicznej pełniącego służbę w pomieszczeniach.

Art. 461d. Cudzoziemcowi przebywającemu w pomieszczeniach przeznaczonych dla cudzoziemców, którym odmówiono wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, zabrania się:

- 1) zakłócania spokoju i porządku w pomieszczeniu;
- 2) posiadania przedmiotów, które mogą stanowić zagrożenie porządku lub bezpieczeństwa w pomieszczeniu;
- 3) spożywania alkoholu oraz przyjmowania środków odurzających lub substancji psychotropowych;
- 4) palenia wyrobów tytoniowych;
- 5) powodowania u siebie uszkodzeń ciała lub rozstroju zdrowia, jak również nakłaniania do takich czynów lub pomagania w dokonywaniu takich czynów.

Art. 461e. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) warunki, jakim powinny odpowiadać pomieszczenia przeznaczone dla cudzoziemców, którym odmówiono wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, w tym wyposażenie tych pomieszczeń, uwzględniając potrzebę

zapewnienia poszanowania praw cudzoziemców przebywających w tych pomieszczeniach;

- 2) regulamin pobytu w pomieszczeniach przeznaczonych dla cudzoziemców, którym odmówiono wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, uwzględniając konieczność zapewnienia porządku wewnętrznego i bezpieczeństwa w tych pomieszczeniach oraz sprawnego ich funkcjonowania.”.

Art. 2. W ustawie z dnia 12 października 1990 r. o Straży Granicznej (Dz. U. z 2022 r. poz. 1061, 1115 i 1855) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 11 w ust. 1 pkt 13 otrzymuje brzmienie:

„13) dokonywania sprawdzenia prewencyjnego osób doprowadzanych, umieszczanych lub przebywających w pomieszczeniach dla osób zatrzymanych oraz w pomieszczeniach przeznaczonych dla cudzoziemców, którym odmówiono wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, w celu ochrony przed bezprawnymi zamachami na życie lub zdrowie osób lub mienie, a także w celu ochrony przed nieuprawnionymi działaniami skutkującymi zagrożeniem życia lub zdrowia lub bezpieczeństwa i porządku publicznego;”;

- 2) w art. 11aa w:

- a) ust. 1:

– po pkt 1 dodaje się pkt 1a w brzmieniu:

„1a) zawartości podręcznego bagażu oraz innych przedmiotów, które posiada przy sobie osoba kontrolowana;”;

– pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) zawartości odzieży i obuwia osoby kontrolowanej oraz przedmiotów, które znajdują się na ciele tej osoby, z odsłonięciem przykrytych odzieżą powierzchni ciała w celu oraz w zakresie niezbędnym do odebrania broni lub przedmiotów, o których mowa w art. 11 ust. 1 pkt 2 lit. b–d, w przypadku gdy ujawniono ich posiadanie przez osobę kontrolowaną podczas sprawdzenia, o którym mowa w pkt 1 lub 1a, i gdy do ich odebrania nie jest wystarczające zastosowanie czynności, o których mowa w pkt 1 i 1a;”;

- b) ust. 4 wyrazy „Sprawdzenia, o którym mowa w ust. 1 pkt 1 lub 2” zastępuje się wyrazami „Sprawdzenia, o którym mowa w ust. 1 pkt 1 i 2”.

Art. 3. W ustawie z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2022 r. poz. 1009, 1079, 1115, 1265, 1933 i 2185) w art. 50 wprowadza się następujące zmiany:

1) w ust. 7 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„W przypadkach, o których mowa w ust. 3–6 i 12–13, wniosek powinien zawierać:”;

2) ust. 11–13 otrzymują brzmienie:

„11. Zakład przekazuje Straży Granicznej oraz Państwowej Inspekcji Pracy wykaz obejmujący dane płatników składek, którzy w ostatnim kwartale zgłosili do ubezpieczeń społecznych co najmniej jednego cudzoziemca – w terminie do końca ostatniego dnia roboczego miesiąca następującego po upływie kwartału, którego wykaz dotyczy.

12. Zakład udostępnia Straży Granicznej oraz Państwowej Inspekcji Pracy, w postaci elektronicznej, dane płatnika składek, który zgłosił do ubezpieczeń społecznych cudzoziemca, oraz dane ubezpieczonego cudzoziemca, w zakresie niezbędnym do realizacji ich ustawowych zadań.

13. Dane:

1) płatnika składek, o których mowa w ust. 11 i 12, obejmują:

- a) numer NIP,
- b) numer REGON,
- c) numer PESEL,
- d) kod rodzaju działalności według Polskiej Klasyfikacji Działalności (PKD),
- e) serię i numer dowodu osobistego albo paszportu, jeżeli płatnikowi składek nie nadano numeru NIP, REGON lub jednego z nich,
- f) nazwę skróconą,
- g) imię i nazwisko,
- h) adres siedziby,
- i) adres do korespondencji,
- j) adres miejsca prowadzenia działalności,
- k) liczbę cudzoziemców zgłoszonych do ubezpieczeń społecznych,
- l) obywatelstwo (obywatelstwa) cudzoziemca,
- m) tytuł ubezpieczenia cudzoziemca;

2) ubezpieczonego cudzoziemca, o których mowa w ust. 12, obejmują:

- a) rodzaj, serię i numer dokumentu tożsamości,
- b) numer PESEL, jeżeli został nadany,

- c) imię i nazwisko,
- d) datę urodzenia,
- e) obywatelstwo,
- f) płeć,
- g) adres zameldowania,
- h) adres zamieszkania,
- i) adres do korespondencji,
- j) kod tytułu ubezpieczenia,
- k) datę powstania obowiązku ubezpieczeń społecznych,
- l) datę zgłoszenia do ubezpieczeń społecznych,
- m) datę wygaśnięcia obowiązku ubezpieczeń społecznych, wyrejestrowania ubezpieczonego z ubezpieczeń społecznych,
- n) wymiar czasu pracy,
- o) podstawę wymiaru składki na ubezpieczenia emerytalne i rentowe oraz datę opłacenia składki.”.

Art. 4. W ustawie z dnia 13 czerwca 2003 r. o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 2022 r. poz. 1264 i 1383) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) po art. 11a dodaje się art. 11b i art. 11c w brzmieniu:

„Art. 11b. Zadania określone w:

- 1) art. 45a i art. 45b ust. 2–4 – dotyczące wpisów danych cudzoziemca w Systemie Informacyjnym Schengen do celów, o których mowa w art. 3 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1860 z dnia 28 listopada 2018 r. w sprawie użytkowania Systemu Informacyjnego Schengen do celów powrotu nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich (Dz. Urz. UE L 312 z 07.12.2018, str. 1, z późn. zm.⁶⁾), zwanego dalej „rozporządzeniem nr 2018/1860”,
- 2) art. 46 i art. 54c – dotyczące wpisów danych cudzoziemca w Systemie Informacyjnym Schengen do celów odmowy wjazdu i pobytu na podstawie przepisów rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1861 z dnia 28 listopada 2018 r. w sprawie utworzenia, funkcjonowania i użytkowania Systemu

⁶⁾ Zmiany wymienionego rozporządzenia zostały ogłoszone w Dz. Urz. UE L 248 z 13.07.2021, str. 11 oraz Dz. Urz. UE L 249 z 14.07.2021, str. 15.

Informacyjnego Schengen (SIS) w dziedzinie odpraw granicznych, zmiany konwencji wykonawczej do układu z Schengen oraz zmiany i uchylecia rozporządzenia (WE) nr 1987/2006 (Dz. Urz. UE L 312 z 07.12.2018, str. 14, z późn. zm.⁷⁾), zwanego dalej „rozporządzeniem nr 2018/1861”

– Komendant Główny Policji realizuje przy udziale funkcjonariuszy Straży Granicznej pełniących służbę w biurze SIRENE, o którym mowa w art. 35 ust. 1 ustawy z dnia 24 sierpnia 2007 r. o udziale Rzeczypospolitej Polskiej w Systemie Informacyjnym Schengen oraz Wizowym Systemie Informacyjnym (Dz. U. z 2021 r. poz. 1041).

Art. 11c. W celu realizacji zadań określonych w ustawie i w zakresie niezbędnym do realizacji tych zadań, Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców może pozyskiwać z systemu teleinformatycznego Straży Granicznej, przy wykorzystaniu systemu teleinformatycznego, o którym mowa w art. 449 ust. 1 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, informacje przetwarzane na podstawie art. 1 ust. 2 pkt 9 ustawy z dnia 12 października 1990 r. o Straży Granicznej (Dz. U. z 2022 r. poz. 1061, 1115 i 1855) dotyczące przekraczania przez cudzoziemców granicy Rzeczypospolitej Polskiej, jeżeli są spełnione następujące warunki:

- 1) system teleinformatyczny, za pośrednictwem którego są pozyskiwane te informacje, umożliwia identyfikację i rejestrację osób uzyskujących dostęp do danych Straży Granicznej oraz rejestruje zakres udostępnionych danych i datę udostępnienia danych;
- 2) Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców posiada i stosuje zabezpieczenia techniczne i organizacyjne zapewniające poufność, integralność, dostępność i autentyczność danych.”;
- 2) w art. 30 w ust. 3 skreśla się wyrazy „(Dz. U. z 2021 r. poz. 1486, 1728, 1898, 2191 i 2333 oraz z 2022 r. poz. 655)”;
- 3) po art. 45 dodaje się art. 45a i art. 45b w brzmieniu:

„Art. 45a. Jeżeli dane cudzoziemca zostały umieszczone w Systemie Informacyjnym Schengen do celów, o których mowa w art. 3 ust. 1 rozporządzenia nr 2018/1860, organ prowadzący postępowanie w sprawie udzielenia ochrony międzynarodowej, za pośrednictwem Komendanta Głównego Policji:

⁷⁾ Zmiany wymienionego rozporządzenia zostały ogłoszone w Dz. Urz. UE L 135 z 22.05.2019, str. 27, Dz. Urz. UE L 248 z 13.07.2021, str. 11 oraz Dz. Urz. UE L 249 z 14.07.2021, str. 15.

- 1) zwraca się do właściwego organu państwa obszaru Schengen, które umieściło dane, o przeprowadzenie konsultacji, o których mowa w art. 9 ust. 1 rozporządzenia nr 2018/1860,
- 2) informuje właściwy organ państwa obszaru Schengen, które umieściło dane, o decyzji wydanej w sprawie udzielenia ochrony międzynarodowej
– w przypadku gdy dane zostały umieszczone w związku z decyzją właściwego organu tego państwa obszaru Schengen, której towarzyszy zakaz ponownego wjazdu;
- 3) informuje właściwy organ państwa obszaru Schengen, które umieściło dane, o zamiarze nadania cudzoziemcowi statusu uchodźcy lub udzielenia ochrony uzupełniającej lub o nadaniu cudzoziemcowi statusu uchodźcy lub o udzieleniu ochrony uzupełniającej – w przypadku gdy dane zostały umieszczone w związku z decyzją właściwego organu innego państwa obszaru Schengen, której nie towarzyszy zakaz ponownego wjazdu.

Art. 45b. 1. Jeżeli właściwy organ innego państwa obszaru Schengen występuje o przeprowadzenie konsultacji, o których mowa w art. 10 lub art. 11 rozporządzenia nr 2018/1860, a cudzoziemiec posiada status uchodźcy lub ochronę uzupełniającą, Szef Urzędu, ustala, czy zachodzą podstawy do pozbawienia tego statusu lub tej ochrony.

2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, Szef Urzędu przekazuje Komendantowi Głównemu Policji informację o wydaniu decyzji o pozbawieniu statusu uchodźcy lub ochrony uzupełniającej lub o braku podstaw do pozbawienia tego statusu lub tej ochrony, w terminie 10 dni od dnia otrzymania wystąpienia o przeprowadzenie konsultacji, o których mowa w art. 10 lub art. 11 rozporządzenia nr 2018/1860.

3. Jeżeli nie jest możliwe zachowanie terminu, o którym mowa w ust. 2, Szef Urzędu występuje przed jego upływem, za pośrednictwem Komendanta Głównego Policji, do właściwego organu innego państwa obszaru Schengen z wnioskiem o przedłużenie terminu, nie dłużej jednak niż o 12 dni. Wniosek zawiera uzasadnienie. W takim przypadku Szef Urzędu przekazuje Komendantowi Głównemu Policji informację, o której mowa w ust. 2, w terminie wypadającym na 2 dni przed końcem terminu określonego we wniosku.

4. Komendant Główny Policji przekazuje właściwemu organowi innego państwa obszaru Schengen otrzymaną od Szefa Urzędu informację, o której mowa w ust. 2, w terminie 14 dni od dnia wystąpienia o przeprowadzenie konsultacji, o których mowa w

art. 10 lub art. 11 rozporządzenia nr 2018/1860, a w przypadku przedłużenia tego terminu – w terminie przedłużonym.”;

4) art. 46 otrzymuje brzmienie:

„Art. 46. Jeżeli dane cudzoziemca znajdują się w Systemie Informacyjnym Schengen do celów odmowy wjazdu i pobytu, organ prowadzący postępowanie w sprawie udzielenia ochrony międzynarodowej:

- 1) rozpatrując wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej, przeprowadza, za pośrednictwem Komendanta Głównego Policji, z właściwym organem państwa obszaru Schengen, które dokonało wpisu do Systemu Informacyjnego Schengen, za pośrednictwem Komendanta Głównego Policji, konsultacje, o których mowa w art. 27 rozporządzenia nr 2018/1861, i bierze pod uwagę powody leżące u podstaw decyzji państwa obszaru Schengen, które dokonało wpisu do Systemu Informacyjnego Schengen oraz uwzględnia zagrożenia, o których mowa w art. 27 lit. d rozporządzenia nr 2018/1861, jakie może powodować obecność danego cudzoziemca na terytorium państw obszaru Schengen;
- 2) informuje właściwy organ innego państwa obszaru Schengen o decyzji wydanej w sprawie udzielenia ochrony międzynarodowej lub o zamiarze nadania cudzoziemcowi statusu uchodźcy lub udzielenia ochrony uzupełniającej.”;

5) art. 54c otrzymuje brzmienie:

„Art. 54c. 1. Jeżeli właściwy organ innego państwa obszaru Schengen występuje o przeprowadzenie konsultacji, o których mowa w art. 28 lub art. 29 rozporządzenia nr 2018/1861, Szef Urzędu ustala, czy zachodzą przesłanki do pozbawienia cudzoziemca statusu uchodźcy lub ochrony uzupełniającej, biorąc pod uwagę powody leżące u podstaw decyzji państwa obszaru Schengen zamierzającego dokonać wpisu lub które dokonało wpisu do Systemu Informacyjnego Schengen, oraz uwzględniając zagrożenia, o których mowa w art. 28 lit. d lub w art. 29 lit. d rozporządzenia nr 2018/1861, jakie może powodować obecność danego cudzoziemca na terytorium państw obszaru Schengen.

2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, Szef Urzędu, przekazuje Komendantowi Głównemu Policji informację o wydaniu decyzji o pozbawieniu statusu uchodźcy lub ochrony uzupełniającej lub o braku podstaw do pozbawienia tego statusu lub tej ochrony, w terminie 10 dni od dnia otrzymania wystąpienia o przeprowadzenie konsultacji, o których mowa w art. 28 lub art. 29 rozporządzenia nr 2018/1861.

3. Jeżeli nie jest możliwe zachowanie terminu, o którym mowa w ust. 2, Szef Urzędu występuje przed jego upływem, za pośrednictwem Komendanta Głównego Policji, do właściwego organu innego państwa obszaru Schengen z wnioskiem o przedłużenie terminu, nie dłużej jednak niż o 12 dni. Wniosek zawiera uzasadnienie. W takim przypadku Szef Urzędu przekazuje Komendantowi Głównemu Policji informację, o której mowa w ust. 2, w terminie wypadającym na 2 dni przed końcem terminu określonego we wniosku.

4. Komendant Główny Policji przekazuje właściwemu organowi innego państwa obszaru Schengen otrzymaną od Szefa Urzędu informację, o której mowa w ust. 2, w terminie 14 dni od dnia wystąpienia o przeprowadzenie konsultacji, o których mowa w art. 28 lub art. 29 rozporządzenia nr 2018/1861, a w przypadku przedłużenia tego terminu – w terminie przedłużonym.”;

6) w art. 70:

- a) w ust. 1 uchyla się pkt 1,
- b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Wniosek cudzoziemca, o którym mowa w ust. 2, o udzielenie pomocy socjalnej i opieki medycznej pozostawia się bez rozpoznania.”;

7) w art. 74 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Okres udzielania pomocy socjalnej i opieki medycznej ulega przedłużeniu do dnia, w którym cudzoziemiec powinien opuścić terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, w przypadku gdy:

- 1) cudzoziemiec złożył do Komendanta Głównego Straży Granicznej wniosek o udzielenie mu pomocy w dobrowolnym powrocie w przypadkach, o których mowa w art. 334 ust. 2 pkt 3 lub 4 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, w terminie, o którym mowa w art. 334 ust. 5 pkt 2 lub 3 lit. a tej ustawy, a w przypadku gdy wniosek ten nie został złożony za pośrednictwem Szefa Urzędu, dodatkowo pod warunkiem, że cudzoziemiec powiadomił na piśmie Szefa Urzędu o złożeniu wniosku o udzielenie pomocy w dobrowolnym powrocie do Komendanta Głównego Straży Granicznej za pośrednictwem organów lub podmiotu, o których mowa w art. 334 ust. 4 pkt 1 lub 3 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach;
- 2) cudzoziemiec złożył do Komendanta Głównego Straży Granicznej wniosek o udzielenie mu pomocy, o której mowa w art. 70 ust. 1 pkt 2, w terminie, o którym mowa w art. 75a ust. 6, a w przypadku gdy wniosek ten nie został złożony za

pośrednictwem Szefa Urzędu, dodatkowo pod warunkiem, że cudzoziemiec zawiadomił pisemnie Szefa Urzędu o złożeniu wniosku do Komendanta Głównego Straży Granicznej o udzielenie pomocy za pośrednictwem organów lub podmiotu, o których mowa w art. 75a ust. 5 pkt 1 lub 3.”;

8) uchyla się art. 75;

9) art. 75a otrzymuje brzmienie:

„Art. 75a. 1. Przeniesienie cudzoziemca do innego państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej na podstawie rozporządzenia 604/2013 odbywa się w sposób zorganizowany przez Komendanta Głównego Straży Granicznej.

2. Pomoc związana z przeniesieniem cudzoziemca do innego państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej na podstawie rozporządzenia 604/2013 może być udzielona cudzoziemcowi, który otrzymał decyzję o umorzeniu postępowania w sprawie udzielenia mu ochrony międzynarodowej i o przekazaniu do innego państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej na podstawie rozporządzenia 604/2013 i który nie podlega przekazaniu w trybie art. 37 ust. 4.

3. Pomoc związana z przeniesieniem cudzoziemca do innego państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej obejmuje pokrycie:

- 1) kosztów podróży cudzoziemca;
- 2) kosztów wyżywienia przed podróżą i podczas podróży;
- 3) kosztów zakwaterowania przed podróżą;
- 4) kosztów opieki medycznej;
- 5) kosztów organizacji pomocy związanej z przeniesieniem cudzoziemca do innego państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej na podstawie rozporządzenia 604/2013 przez podmiot, o którym mowa w art. 334 ust. 8 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach;
- 6) innych kosztów związanych z zapewnieniem cudzoziemcowi bezpiecznego i humanitarnego przeniesienia.

4. Pomoc związana z przeniesieniem cudzoziemca do innego państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony

międzynarodowej nie obejmuje pokrycia kosztów, które są pokrywane w ramach pomocy socjalnej i opieki medycznej, o których mowa w art. 70 ust. 1.

5. Pomocy związanej z przeniesieniem cudzoziemca do innego państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej na podstawie rozporządzenia 604/2013 udziela się na wniosek cudzoziemca złożony za pośrednictwem:

- 1) komendanta oddziału Straży Granicznej lub komendanta placówki Straży Granicznej;
- 2) Szefa Urzędu;
- 3) podmiotu, o którym mowa w art. 82c ust. 3.

6. Cudzoziemiec składa wniosek o udzielenie pomocy związanej z przeniesieniem do innego państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej na podstawie rozporządzenia 604/2013 nie później niż przed upływem 21 dni od dnia doręczenia mu decyzji ostatecznej o umorzeniu postępowania w sprawie udzielenia ochrony międzynarodowej i o przekazaniu go do innego państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej na podstawie rozporządzenia 604/2013.

7. W przypadku niezachowania przez cudzoziemca terminu, o którym mowa w ust. 6, Komendant Główny Straży Granicznej pozostawia wniosek o udzielenie pomocy związanej z przeniesieniem do innego państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej na podstawie rozporządzenia 604/2013 bez rozpoznania.

8. Szef Urzędu, komendant oddziału Straży Granicznej, komendant placówki Straży Granicznej lub podmiot, o którym mowa w art. 82c ust. 3 niezwłocznie, jednak nie później niż w terminie 24 godzin, przekazuje wniosek o udzielenie pomocy związanej z przeniesieniem do innego państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej na podstawie rozporządzenia 604/2013 Komendantowi Głównemu Straży Granicznej.

9. Komendant Główny Straży Granicznej niezwłocznie, nie później jednak niż w terminie 5 dni roboczych od dnia złożenia wniosku, o którym mowa w ust. 5, wydaje postanowienie o udzieleniu pomocy związanej z przeniesieniem cudzoziemca do innego państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie

ochrony międzynarodowej na podstawie rozporządzenia 604/2013. Na postanowienie nie przysługuje zażalenie.

10. Komendant Główny Straży Granicznej niezwłocznie, nie później jednak niż w terminie 48 godzin, informuje Szefa Urzędu o wydaniu postanowienia o udzieleniu pomocy związanej z przeniesieniem cudzoziemca do innego państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej na podstawie rozporządzenia 604/2013 lub pozostawieniu wniosku, o którym mowa w ust. 5, bez rozpoznania.

11. Komendant Główny Straży Granicznej, po uzyskaniu informacji od Szefa Urzędu o wydaniu decyzji o umorzeniu postępowania w sprawie udzielenia ochrony międzynarodowej i o przekazaniu cudzoziemca do innego państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej na podstawie rozporządzenia 604/2013, zawiadamia niezwłocznie komendanta oddziału Straży Granicznej właściwego ze względu na miejsce pobytu wnioskodawcy o niezłożeniu przez wnioskodawcę wniosku o udzielenie mu pomocy związanej z przeniesieniem cudzoziemca do innego państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej na podstawie rozporządzenia 604/2013 w terminie 21 dni od dnia, w którym decyzja o umorzeniu postępowania w sprawie udzielenia mu ochrony międzynarodowej stała się ostateczna, lub o nieskorzystaniu przez wnioskodawcę z udzielonej mu pomocy związanej z tym przeniesieniem.”;

10) w art. 82c:

a) uchyla się ust. 1,

b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Szef Urzędu może zlecić prowadzenie nauki języka polskiego, na podstawie ustawy z dnia 11 września 2019 r. – Prawo zamówień publicznych (Dz. U. z 2022 r. poz. 1710, 1812, 1933 i 2185).”;

c) dodaje się ust. 3 w brzmieniu:

„3. Komendant Główny Straży Granicznej może zlecić przeniesienie cudzoziemca do innego państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej na podstawie rozporządzenia 604/2013 podmiotowi, o którym mowa w art. 334 ust. 8 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach.”;

11) w art. 85 skreśla się wyrazy „pomocy w dobrowolnym powrocie, pomocy związanej z przeniesieniem cudzoziemca do innego państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej na podstawie rozporządzenia 604/2013”;

12) po art. 85 dodaje się art. 85a w brzmieniu:

„Art. 85a. Koszty pomocy związanej z przeniesieniem cudzoziemca do innego państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej na podstawie rozporządzenia 604/2013 są finansowane z budżetu państwa, z części, której dysponentem jest minister właściwy do spraw wewnętrznych, ze środków będących w dyspozycji Komendanta Głównego Straży Granicznej.”;

13) w art. 86 w ust. 1:

a) uchyla się pkt 4,

b) w pkt 5 wyrazy „pkt 1–4” zastępuje się wyrazami „pkt 1–3”;

14) w art. 87 w ust. 2 w pkt 3 po wyrazach „odmowy wjazdu” dodaje się wyrazy „i pobytu”.

Art. 5. W ustawie z dnia 14 lipca 2006 r. o wjeździe na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, pobycie oraz wyjeździe z tego terytorium obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej i członków ich rodzin (Dz. U. z 2021 r. poz. 1697) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 2a:

a) w ust. 1:

– wyrazy „art. 439–441” zastępuje się wyrazami „art. 439, art. 440, art. 441”,

– wyrazy „art. 444–447” zastępuje się wyrazami „art. 444, art. 446, art. 447”,

b) w ust. 2 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) art. 3 pkt 20–22, art. 58, art. 59, art. 60 ust. 1 pkt 17 i 17a, art. 66 ust. 1, 2 i 3, art. 67–71, art. 73, art. 74, art. 74a, art. 77 ust. 1 pkt 1, 2 i 3 lit. a i e oraz ust. 7 i 8, art. 78 ust. 1 i 2, art. 79 ust. 1–4, przepisy wydane na podstawie art. 80 ust. 1, art. 96, przepisy wydane na podstawie art. 97 ust. 1, art. 360–379, art. 428 ust. 1 pkt 2 lit. c, art. 429 ust. 1 pkt 1, art. 443 ust. 1 pkt 5 i ust. 2, art. 443a, art. 448, art. 448a, art. 448b oraz art. 449a ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach;”;

2) w art. 73d wyrazy „Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców” zastępuje się wyrazami „Komendant Główny Straży Granicznej”.

Art. 6. W ustawie z dnia 24 maja 2013 r. o środkach przymusu bezpośredniego i broni palnej (Dz. U. z 2022 r. poz. 1416, 1700 i 1933) użyte w art. 4 w pkt 2 w lit. b, w art. 13 w ust. 1, w art. 23 w ust. 2 i w art. 47 w pkt 2 w lit. b w różnych przypadkach wyrazy „areszt w celu wydalenia” zastępuje się użytymi w odpowiednim przypadku wyrazami „areszt dla cudzoziemców”.

Art. 7. W ustawie z dnia 25 czerwca 2015 r. – Prawo konsularne (Dz. U. z 2021 r. poz. 823 oraz z 2022 r. poz. 350 i 583) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 95 w pkt 8 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 9 w brzmieniu:
„9) zostało wydane orzeczenie Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, które ma wpływ na treść wydanej decyzji.”;
- 2) w art. 96 wyrazy „art. 95 pkt 3–8” zastępuje się wyrazami „art. 95 pkt 3–9”;
- 3) w art. 97 wyrazy „art. 95 pkt 3, 7 i 8” zastępuje się wyrazami „art. 95 pkt 3, 7–9”;
- 4) w art. 98 dodaje się ust. 3 w brzmieniu:

„3. W sytuacji określonej w art. 95 pkt 9 wniosek o wznowienie postępowania wnosi się w terminie jednego miesiąca od dnia publikacji sentencji orzeczenia Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.”.

Art. 8. W ustawie z dnia 27 stycznia 2022 r. o dokumentach paszportowych (Dz. U. poz. 350 i 583) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 6 dodaje się ust. 4 w brzmieniu:
„4. W szczególnie uzasadnionych przypadkach, innych niż wymienione w ust. 3, paszport tymczasowy może wydać minister właściwy do spraw wewnętrznych.”;
- 2) w art. 48 dodaje się ust. 4 w brzmieniu:
„4. W przypadkach, o których mowa w art. 6 ust. 4, paszport tymczasowy może być wydany również w innych, niż określone w ust. 1, okolicznościach.”.

Art. 9. 1. Do postępowań w sprawach uregulowanych w ustawach zmienianych w art. 1 i art. 5 wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe.

2. Do postępowań w sprawach uregulowanych w ustawie zmienianej w art. 1 wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się art. 72, art. 72a, art. 82 ust. 2, art. 83, art. 83a, art. 100 ust. 1a i 1b, art. 109a, art. 198, art. 208a, art. 214a, art. 359a i art. 359c ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

3. Do postępowań w sprawie udzielenia zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego Unii Europejskiej wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy nie stosuje się art. 220 ustawy zmienianej w art. 1.

4. Do postępowań w sprawie zobowiązania cudzoziemca do powrotu wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy nie stosuje się art. 315 ust. 4a ustawy zmienianej w art. 1.

Art. 10. 1. Właściwy do zmiany, uchylecia, stwierdzenia nieważności lub wygaśnięcia ostatecznej decyzji lub postanowienia, wydanych na podstawie dotychczasowych przepisów w sprawach:

- 1) wydania lub wymiany karty pobytu w przypadku cudzoziemca, któremu udzielono zgody na pobyt ze względów humanitarnych,
- 2) wydania lub wymiany dokumentu „zgoda na pobyt tolerowany”,
- 3) zobowiązania cudzoziemca do powrotu,
- 4) przedłużenia terminu dobrowolnego powrotu,
- 5) cofnięcia zakazu ponownego wjazdu, o którym mowa w art. 318 ustawy zmienianej w art. 1,
- 6) przekazania cudzoziemca do innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, państwa członkowskiego Europejskiego Stowarzyszenia Wolnego Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej na podstawie obowiązującej w dniu 13 stycznia 2009 r. umowy międzynarodowej o przekazywaniu i przyjmowaniu osób,
- 7) udzielenia lub cofnięcia zgody na pobyt ze względów humanitarnych,
- 8) udzielenia lub cofnięcia zgody na pobyt tolerowany,
- 9) wydalenia obywatela UE, o którym mowa w art. 2 pkt 3 ustawy zmienianej w art. 5,
- 10) wydalenia członka rodziny obywatela UE, o którym mowa w art. 2 pkt 4 ustawy zmienianej w art. 5,
- 11) uchylecia decyzji o wydaleniu obywatela UE, o którym mowa w art. 2 pkt 3 ustawy zmienianej w art. 5,
- 12) uchylecia decyzji o wydaleniu członka rodziny obywatela UE, o którym mowa w art. 2 pkt 4 ustawy zmienianej w art. 5

– jest organ wyższego stopnia w tych postępowaniach, który stał się właściwy w takich sprawach z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy.

2. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio do wznowienia postępowania zakończonego decyzją lub postanowieniem, wydanych na podstawie przepisów dotychczasowych w sprawach:

- 1) wydania lub wymiany karty pobytu w przypadku cudzoziemca, któremu udzielono zgody na pobyt ze względów humanitarnych;
- 2) wydania lub wymiany dokumentu „zgoda na pobyt tolerowany”;
- 3) zobowiązania cudzoziemca do powrotu;
- 4) przedłużenia terminu dobrowolnego powrotu;
- 5) cofnięcia zakazu ponownego wjazdu, o którym mowa w art. 318 ustawy zmienianej w art. 1;
- 6) przekazania cudzoziemca do innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, państwa członkowskiego Europejskiego Stowarzyszenia Wolnego Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej na podstawie obowiązującej w dniu 13 stycznia 2009 r. umowy międzynarodowej o przekazywaniu i przyjmowaniu osób;
- 7) udzielenia lub cofnięcia zgody na pobyt ze względów humanitarnych;
- 8) udzielenia lub cofnięcia zgody na pobyt tolerowany;
- 9) wydalenia obywatela UE, o którym mowa w art. 2 pkt 3 ustawy zmienianej w art. 5;
- 10) wydalenia członka rodziny obywatela UE, o którym mowa w art. 2 pkt 4 ustawy zmienianej w art. 5;
- 11) uchylecia decyzji o wydaleniu obywatela UE, o którym mowa w art. 2 pkt 3 ustawy zmienianej w art. 5;
- 12) uchylecia decyzji o wydaleniu członka rodziny obywatela UE, o którym mowa w art. 2 pkt 4 ustawy zmienianej w art. 5.

Art. 11. 1. W przypadku gdy zgody na pobyt ze względów humanitarnych na podstawie przepisów ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu dotychczasowym udzielił Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców lub gdy Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców wydał decyzję o wydaniu lub wymianie karty pobytu w związku z udzieleniem zgody na pobyt ze względów humanitarnych, kartę pobytu wydaje lub wymienia odpowiednio komendant oddziału Straży Granicznej lub komendant placówki Straży Granicznej, który orzekał w tych sprawach w pierwszej instancji.

2. W przypadku gdy zgody na pobyt tolerowany na podstawie przepisów ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu dotychczasowym udzielił Szef Urzędu do Spraw

Cudzoziemców lub gdy Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców wydał decyzję o wydaniu lub wymianie dokumentu „zgoda na pobyt tolerowany”, dokument ten wydaje lub wymienia odpowiednio komendant oddziału Straży Granicznej lub komendant placówki Straży Granicznej, który orzekał w tych sprawach w pierwszej instancji.

Art. 12. 1. W przypadku gdy zgody na pobyt ze względów humanitarnych na podstawie przepisów ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu dotychczasowym udzielił Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców, organem właściwym do cofnięcia udzielonej zgody jest odpowiednio komendant oddziału Straży Granicznej lub komendant placówki Straży Granicznej, właściwy ze względu na miejsce pobytu cudzoziemca.

2. W przypadku gdy zgody na pobyt tolerowany na podstawie przepisów ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu dotychczasowym udzielił Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców, organem właściwym do cofnięcia udzielonej zgody jest odpowiednio komendant oddziału Straży Granicznej lub komendant placówki Straży Granicznej, właściwy ze względu na miejsce pobytu cudzoziemca.

Art. 13. Do postępowań administracyjnych w sprawie udzielenia pomocy w dobrowolnym powrocie oraz przeniesienia do innego państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej na podstawie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 604/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie ustanowienia kryteriów i mechanizmów ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego lub bezpaństwowca (wersja przekształcona) (Dz. Urz. UE L 180 z 29.06.2013, str. 31), których nie zakończono do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy decyzją ostateczną, a które zostały wszczęte przed tym dniem na podstawie art. 75 i art. 75a ustawy zmienianej w art. 4, stosuje się przepisy dotychczasowe.

Art. 14. W przypadku gdy przed wejściem w życie niniejszej ustawy jeden z organów wymienionych w art. 440 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1 złożył do Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców wniosek o umieszczenie danych cudzoziemca w wykazie cudzoziemców, których pobyt na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest niepożądany z powołaniem się na okoliczności, że wymagają tego względy obronności lub bezpieczeństwa państwa lub ochrony bezpieczeństwa i porządku publicznego, a Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców do dnia

wejscia w życie niniejszej ustawy nie rozpatrzył tego wniosku, wniosek ten rozpatruje się na podstawie art. 440a ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

Art. 15. W postępowaniach w sprawie udzielenia ochrony międzynarodowej wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się art. 45a i art. 46 ustawy zmienianej w art. 4 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

Art. 16. Komendant Główny Straży Granicznej umieszcza w Systemie Informacyjnym Schengen dane cudzoziemców do celów, o których mowa w art. 3 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1860 z dnia 28 listopada 2018 r. w sprawie użytkowania Systemu Informacyjnego Schengen do celów powrotu nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich (Dz. Urz. UE L 312 z 07.12.2018, str. 1, z późn. zm.⁸⁾), zwanego dalej „rozporządzeniem nr 2018/1860”, gdy decyzje o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu zostały wydane przez komendanta oddziału Straży Granicznej lub komendanta placówki Straży Granicznej od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 17. 1. W przypadku gdy Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców wyda w okresie od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy decyzję o utrzymaniu w mocy w całości lub w części decyzji komendanta oddziału Straży Granicznej lub komendanta placówki Straży Granicznej o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu, Komendant Główny Straży Granicznej umieści dane cudzoziemca w Systemie Informacyjnym Schengen do celów, o których mowa w art. 3 ust. 1 rozporządzenia nr 2018/1860.

2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców przekazuje niezwłocznie Komendantowi Głównemu Straży Granicznej decyzję. Przekazanie decyzji może nastąpić za pomocą środków komunikacji elektronicznej w rozumieniu art. 2 pkt 5 ustawy z dnia 18 lipca 2002 r. o świadczeniu usług drogą elektroniczną (Dz. U. z 2020 r. poz. 344).

3. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, Komendant Główny Straży Granicznej jest organem właściwym do usunięcia danych cudzoziemca z Systemu Informacyjnego Schengen oraz aktualizacji wpisu danych. Komendanci oddziałów Straży Granicznej lub komendanci placówek Straży Granicznej są właściwi w sprawie inicjowania i prowadzenia konsultacji z organami innych państw obszaru Schengen za pośrednictwem Komendanta Głównego Policji.

⁸⁾ Zmiany wymienionego rozporządzenia zostały ogłoszone w Dz. Urz. UE L 248 z 13.07.2021, str. 11 oraz Dz. Urz. UE L 249 z 14.07.2021, str. 15.

Art. 18. W przypadku gdy zgody na pobyt ze względów humanitarnych udzielił Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców, a właściwy organ innego państwa obszaru Schengen występuje o przeprowadzenie konsultacji, o których mowa w art. 10 lub art. 11 rozporządzenia nr 2018/1860, organ Straży Granicznej właściwy ze względu na miejsce pobytu cudzoziemca ustala, czy zachodzą podstawy do cofnięcia tej zgody, i informuje o tym właściwy organ tego państwa za pośrednictwem Komendanta Głównego Policji.

Art. 19. W przypadku gdy Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców w okresie od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy prowadzi w drugiej instancji postępowanie, w którym zamierza udzielić cudzoziemcowi zgody na pobyt ze względów humanitarnych, a dane tego cudzoziemca zostały umieszczone w Systemie Informacyjnym Schengen do celów, o których mowa w art. 3 ust. 1 rozporządzenia nr 2018/1860, za pośrednictwem Komendanta Głównego Policji:

- 1) zwraca się do właściwego organu innego państwa obszaru Schengen, które umieściło dane, o przeprowadzenie konsultacji, o których mowa w art. 9 ust. 1 rozporządzenia nr 2018/1860,
- 2) informuje właściwy organ państwa obszaru Schengen o decyzji wydanej w postępowaniu w sprawie zobowiązania cudzoziemca do powrotu lub w postępowaniu w sprawie udzielenia zgody na pobyt ze względów humanitarnych
– w przypadku gdy dane zostały umieszczone w związku z decyzją właściwego organu tego państwa obszaru Schengen, której towarzyszy zakaz ponownego wjazdu;
- 3) informuje właściwy organ tego państwa o zamiarze udzielenia zgody na pobyt ze względów humanitarnych lub o jej udzieleniu – w przypadku gdy dane zostały umieszczone w związku z decyzją właściwego organu tego państwa obszaru Schengen, której nie towarzyszy zakaz ponownego wjazdu.

Art. 20. W przypadku gdy Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców w okresie od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy prowadzi w drugiej instancji postępowanie, w którym zamierza udzielić cudzoziemcowi zgody na pobyt ze względów humanitarnych, a dane tego cudzoziemca znajdują się w Systemie Informacyjnym Schengen do celów odmowy wjazdu i pobytu Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców za pośrednictwem Komendanta Głównego Policji:

- 1) przeprowadza z właściwym organem państwa, które dokonało wpisu do Systemu Informacyjnego Schengen, konsultacje, o których mowa w art. 27 rozporządzenia

Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1861 z dnia 28 listopada 2018 r. w sprawie utworzenia, funkcjonowania i użytkowania Systemu Informacyjnego Schengen (SIS) w dziedzinie odpraw granicznych, zmiany konwencji wykonawczej do układu z Schengen oraz zmiany i uchylecia rozporządzenia (WE) nr 1987/2006 (Dz. Urz. UE L 312 z 07.12.2018, str. 14, z późn. zm.⁹⁾), zwanego dalej „rozporządzeniem nr 2018/1861”;

- 2) informuje właściwy organ tego państwa obszaru Schengen o decyzji udzielającej zgody na pobyt ze względów humanitarnych, innej decyzji kończącej postępowanie w sprawie zobowiązania cudzoziemca do powrotu lub w sprawie udzielenia zgody na pobyt ze względów humanitarnych, lub o zamiarze udzielenia cudzoziemcowi zgody na pobyt ze względów humanitarnych.

Art. 21. Zadania określone w art. 17–20 dotyczące wpisów danych cudzoziemca w Systemie Informacyjnym Schengen do celów, o których mowa w art. 3 ust. 1 rozporządzenia nr 2018/1860, lub do celów odmowy wjazdu i pobytu, Komendant Główny Policji realizuje przy udziale funkcjonariuszy Straży Granicznej pełniących służbę w biurze SIRENE, o którym mowa w art. 35 ust. 1 ustawy z dnia 24 sierpnia 2007 r. o udziale Rzeczypospolitej Polskiej w Systemie Informacyjnym Schengen oraz Wizowym Systemie Informacyjnym (Dz. U. z 2021 r. poz. 1041).

Art. 22. Do zakazów ponownego wjazdu orzeczonych w decyzjach wydanych na podstawie przepisów dotychczasowych przepisu art. 319 ust. 2 ustawy zmienianej w art. 1 nie stosuje się.

Art. 23. W przypadku gdy określony w decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu termin dobrowolnego powrotu nie biegnie w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy z tego powodu, że nie ziścił się jeszcze warunek, o którym mowa w art. 315 ust. 4a ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu dotychczasowym, termin ten jako termin dobrowolnego wyjazdu rozpoczyna swój bieg z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 24. Terminy dobrowolnego powrotu określone w decyzjach o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy będą dalej jako terminy dobrowolnego wyjazdu.

⁹⁾ Zmiany wymienionego rozporządzenia zostały ogłoszone w Dz. Urz. UE L 135 z 22.05.2019, str. 27, Dz. Urz. UE L 248 z 13.07.2021, str. 11 oraz Dz. Urz. UE L 249 z 14.07.2021, str. 15.

Art. 25. 1. Jeżeli dane cudzoziemca, któremu została wydana decyzja o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu bez określenia terminu dobrowolnego powrotu z orzeczoną zakazem ponownego wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i innych państw obszaru Schengen, nie zostały umieszczone w wykazie cudzoziemców, których pobyt na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest niepożądany, a brak jest informacji o wykonaniu tej decyzji, dane cudzoziemca umieszcza się w wykazie na okres, o którym mowa w art. 438 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1, liczony od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

2. Jeżeli Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców w przypadku, o którym mowa w ust. 1, uzyskał informację o wykonaniu decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu, będącej podstawą wpisu, okres obowiązywania wpisu jest korygowany w ten sposób, że za jego początek uznaje się dzień wykonania tej decyzji.

Art. 26. Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców prowadzi rejestry, o których mowa w art. 428 ust. 1 pkt 2 lit. j, k, m i n ustawy zmienianej w art. 1, do czasu zakończenia postępowań w sprawach, których te rejestry dotyczą.

Art. 27. Minister właściwy do spraw wewnętrznych umieszcza w rejestrach, o których mowa w art. 428 ust. 1 pkt 2 lit. j i k ustawy zmienianej w art. 1, informacje i dane, o których mowa w art. 430 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1, dotyczące zdarzeń, które miały miejsce przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 28. Okresy przechowywania danych zgromadzonych w rejestrach, o których mowa w art. 428 ust. 1 pkt 2 lit. c ustawy zmienianej w art. 1, oraz w centralnym rejestrze wizowym, o którym mowa w art. 449a ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1, rozpoczynają się nie wcześniej niż z dniem wejścia w życie art. 1 pkt 55 i 69 w odniesieniu do danych już zgromadzonych.

Art. 29. Do postępowań w sprawie udzielenia zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego Unii Europejskiej wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie art. 1 pkt 23 stosuje się art. 211 ust. 3 pkt 1 ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

Art. 30. Dotychczasowe przepisy wykonawcze wydane na podstawie:

- 1) art. 446 ust. 3 ustawy zmienianej w art. 1 zachowują moc do dnia wejścia w życie nowych przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 446 ust. 3 ustawy zmienianej w art. 1,

- 2) art. 86 ustawy zmienianej w art. 4 zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 86 ustawy zmienianej w art. 4, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą

– jednak nie dłużej niż przez 6 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 31. Ustawa wchodzi w życie z dniem określonym w decyzji Komisji Europejskiej wydanej na podstawie art. 66 ust. 2 rozporządzenia nr 2018/1861, z wyjątkiem:

- 1) art. 1 pkt 1 w zakresie art. 15c, art. 1 pkt 23 oraz art. 4 pkt 1 w zakresie art. 11c, które wchodzi w życie po upływie 3 miesięcy od dnia ogłoszenia;
- 2) art. 1 pkt 55 i 69, które wchodzi w życie po upływie 6 miesięcy od dnia ogłoszenia;
- 3) art. 1 pkt 19, art. 2 pkt 2, art. 6, art. 7 i art. 8, które wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia;
- 4) art. 3, który wchodzi w życie po upływie 12 miesięcy od dnia ogłoszenia.

UZASADNIENIE

1. Potrzeba i cel projektu ustawy

Projekt ustawy o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw, zwany dalej „projektem ustawy”, ma na celu:

1) wprowadzenie przepisów mających na celu zapewnienie stosowania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego Rady (UE) 2018/1860 z dnia 28 listopada 2018 r. w sprawie użytkowania Systemu Informacyjnego Schengen do celów powrotu nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich (Dz. Urz. UE L 312 z 07.12.2018, str. 1, z późn. zm.), zwanego dalej „rozporządzeniem nr 2018/1860”, oraz

2) wprowadzenie przepisów mających na celu zapewnienie stosowania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1861 z dnia 28 listopada 2018 r. w sprawie utworzenia, funkcjonowania i użytkowania Systemu Informacyjnego Schengen (SIS) w dziedzinie odpraw granicznych, zmiany konwencji wykonawczej do układu z Schengen oraz zmiany i uchylenia rozporządzenia (WE) nr 1987/2006 (Dz. Urz. UE L 312 z 07.12.2018, str. 14, z późn. zm.), zwanego dalej „rozporządzeniem nr 2018/1861”, w obszarze wjazdu i pobytu obywateli krajów trzecich na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz innych państw obszaru Schengen.

Rozporządzenie nr 2018/1860 ustanawia nowy system służący do wymiany – między państwami członkowskimi, które korzystają z Systemu Informacyjnego Schengen (SIS), zwanym dalej „Systemem Informacyjnym Schengen”, na podstawie rozporządzenia nr 2018/1861 – informacji na temat decyzji nakazujących powrót wydanych w odniesieniu do obywateli państw trzecich nielegalnie przebywających na terytorium państw członkowskich oraz do monitorowania tego, czy obywatele państw trzecich objęci tymi decyzjami opuścili terytorium państw członkowskich.

Powrót obywateli państw trzecich, którzy nie spełniają warunków wjazdu, pobytu lub zamieszkania w państwach członkowskich lub przestali je spełniać, stanowi istotny aspekt kompleksowych starań zmierzających do rozwiązania problemu migracji nieuregulowanej i zwiększenia odsetka powrotów migrantów o nieuregulowanym statusie, przy pełnym poszanowaniu praw podstawowych, a w szczególności zasady *non-refoulement*, oraz zgodnie z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/115/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie wspólnych norm i procedur stosowanych przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich (Dz. Urz. UE L 348 z 24.12.2008, str. 98), zwanej dalej: „dyrektywą 2008/115/WE”. Rozporządzenie nr 2018/1860 ma na celu zwiększenie skuteczności unijnego systemu powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich, co jest niezbędne m.in. do utrzymania zaufania publicznego do unijnej polityki migracyjnej i azylowej.

Wpisy do Systemu Informacyjnego Schengen dotyczące powrotu oraz wymiana informacji uzupełniających dotyczących tych wpisów powinny ułatwić właściwym organom

podejmowanie niezbędnych środków w celu wykonania decyzji nakazujących powrót. System Informacyjny Schengen powinien przyczyniać się do identyfikowania obywateli państw trzecich objętych taką decyzją nakazującą powrót, którzy ukryli się i zostali zatrzymani w innym państwie członkowskim, a także w wymianie informacji na ich temat między państwami członkowskimi. Środki te powinny pomóc w zapobieganiu migracji nieuregulowanej i wtórnym przepływowi oraz w powstrzymywaniu tych zjawisk, a także wzmacniać współpracę między organami państw członkowskich.

Rozporządzenie nr 2018/1861 przyjęte z kolei w wyniku oceny Systemu Informacyjnego Schengen drugiej generacji (SIS II) ustanowione rozporządzeniem (WE) nr 1987/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie utworzenia, funkcjonowania i użytkowania Systemu Informacyjnego Schengen drugiej generacji (SIS II) (Dz. Urz. UE L 381 z 28.12.2006, str. 4, z późn. zm.) oraz decyzją Rady 2007/533/WSiSW z dnia 12 czerwca 2007 r. w sprawie utworzenia, funkcjonowania i użytkowania Systemu Informacyjnego Schengen drugiej generacji (SIS II) (Dz. Urz. UE L 205 z 07.8.2007, str. 63, z późn. zm.), przeprowadzonej trzy lata po uruchomieniu SIS II.

Podlegający ciągłemu rozwojowi System Informacyjny Schengen stanowi zasadnicze narzędzie stosowania postanowień dorobku prawnego Schengen, który został włączony w ramy Unii Europejskiej. System Informacyjny Schengen jest jednym z głównych środków kompensacyjnych, które przyczyniają się do utrzymania wysokiego poziomu bezpieczeństwa w przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości Unii Europejskiej przez wspomaganie współpracy operacyjnej między właściwymi organami krajowymi, w szczególności strażą graniczną, policją, organami celnymi, organami imigracyjnymi oraz organami odpowiedzialnymi za zapobieganie przestępstwom, ich wykrywanie, prowadzenie w ich sprawie postępowań przygotowawczych lub ich ściganie lub za wykonywanie kar.

Rozporządzenie nr 2018/1861 określa warunki i procedury wprowadzania do Systemu Informacyjnego Schengen i przetwarzania wpisów w Systemie Informacyjnym Schengen dotyczących obywateli państw trzecich oraz wymiany informacji uzupełniających i danych dodatkowych na potrzeby odmowy wjazdu i pobytu na terytorium państw członkowskich. Rozporządzenie to przewiduje, podobnie jak uchylany nim art. 25 Konwencji wykonawczej z dnia 19 czerwca 1990 r. do układu z Schengen z dnia 14 czerwca 1985 r. między Rządami Państw Unii Gospodarczej Beneluksu, Republiki Federalnej Niemiec oraz Republiki Francuskiej w sprawie stopniowego znoszenia kontroli na wspólnych granicach (Dz. Urz. UE L 239 z 22.09.2000, str. 19, z późn. zm. - Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 19, t. 2, str. 9, z późn. zm.), zwanej dalej: „Konwencją wykonawczą Schengen”, obowiązkowe zasady konsultowania się z organami krajowymi i ich powiadamiania w przypadku, gdy obywatel państwa trzeciego posiada ważny dokument pobytowy lub ważną wizę długoterminową, przyznane w jednym państwie członkowskim lub może je tam uzyskać, a inne państwo członkowskie zamierza dokonać lub już dokonało wpisu do Systemu Informacyjnego Schengen dotyczącego odmowy wjazdu i pobytu odnoszącego się do danego obywatela państwa trzeciego. W takich sytuacjach straż graniczna, policja i organy imigracyjne mogą mieć poważne wątpliwości, stąd potrzeba wzajemnych konsultacji oraz wymiany informacji

uzupełniających i danych dodatkowych dotyczących takich wpisów. Rozporządzenie nr 2018/1861 wprowadza natomiast bardziej szczegółowe uregulowania w tym względzie oraz obowiązkowe ramy czasowe dotyczące takich konsultacji, które powinny dać jednoznaczne wyniki, w celu zapewnienia, by obywatele państw trzecich, którzy są uprawnieni do legalnego pobytu na terytorium państw członkowskich, byli uprawnieni do wjazdu na to terytorium i mogli to zrobić bez trudności, oraz by tym, którzy nie są uprawnieni do wjazdu, ten wjazd uniemożliwić.

Dodatkowo w projekcie ustawy o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw proponuje się:

- przeniesienie kompetencji Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców na Komendanta Głównego Straży Granicznej, jako organu wyższego stopnia w stosunku do komendantów oddziałów Straży Granicznej i komendantów placówek Straży Granicznej, w niektórych sprawach administracyjnych, w tym w sprawach zobowiązania cudzoziemca do powrotu oraz w sprawach wydalenia obywatela państwa członkowskiego Unii Europejskiej, państwa Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej oraz obywatela Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej, jak również członka rodziny takiego cudzoziemca;
- przeniesienie na Komendanta Głównego Straży Granicznej kompetencji w zakresie organizacji dobrowolnych powrotów oraz w zakresie spraw przeniesienia cudzoziemca do innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej oraz udzielania pomocy związanej z takim przeniesieniem;
- uzupełnienie katalogu organów prowadzących rejestr spraw dotyczących zobowiązań do powrotu oraz rejestr spraw dotyczących wydań z Rzeczypospolitej Polskiej obywateli Unii Europejskiej oraz członków ich rodzin;
- uzupełnienie regulacji dotyczących prowadzenia przez Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców wykazu cudzoziemców, których pobyt na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest niepożądany.

W projekcie przewiduje się przeniesienie kompetencji Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców na Komendanta Głównego Straży Granicznej jako organu wyższego stopnia w sprawach:

- 1) zobowiązania cudzoziemca do powrotu oraz w sprawach związanych z tą procedurą, tj. w sprawach:
 - a) przedłużenia terminu dobrowolnego powrotu (zgodnie z nową terminologią – terminu dobrowolnego wyjazdu),
 - b) cofnięcia zakazu ponownego wjazdu;
- 2) udzielenia zgody na pobyt ze względów humanitarnych;
- 3) udzielenia zgody na pobyt tolerowany;

- 4) cofnięcia zgody na pobyt ze względów humanitarnych;
- 5) cofnięcia zgody na pobyt tolerowany;
- 6) wydania lub wymiany karty pobytu cudzoziemcowi, któremu udzielono zgody na pobyt ze względów humanitarnych;
- 7) wydania lub wymiany dokumentu „zgoda na pobyt tolerowany”.

Przeniesienie kompetencji Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców na Komendanta Głównego Straży Granicznej jako organu wyższego stopnia w stosunku do komendantów oddziałów Straży Granicznej i komendantów placówek Straży Granicznej będzie też dotyczyć spraw przekazania cudzoziemców do innych państw członkowskich Unii Europejskiej, państw Europejskiego Stowarzyszenia Wolnego Handlu (EFTA) – stron umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej na podstawie umowy obowiązującej w dniu 13 stycznia 2009 r. umowy międzynarodowej o przekazywaniu i przyjmowaniu osób, z wyjątkiem przypadku niezwłocznego przekazania, gdyż do tych decyzji stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu (art. 321 ust. 1 w zw. z art. 303a ust. 2).

W celu domknięcia zmian kompetencyjnych projekt ustawy przewiduje również przeniesienie kompetencji Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców, jako organu wyższego stopnia w stosunku do komendantów oddziałów Straży Granicznej i komendantów placówek Straży Granicznej, w sprawach:

- 1) wydalenia obywatela UE w rozumieniu art. 2 pkt 3 ustawy z dnia 14 lipca 2006 r. o wjeździe na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, pobytku oraz wyjeździe z tego terytorium obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej i członków ich rodzin (Dz. U. z 2021 r. poz. 1697), tj. obywatela państwa członkowskiego Unii Europejskiej, państwa Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej, lub obywatela Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej, do którego ma zastosowanie ta ustawa, tj. tego obywatela Zjednoczonego Królestwa, o którym mowa w art. 10 ust. 1 lit. b i d Umowy o Wystąpieniu Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej z Unii Europejskiej i Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej (Dz. Urz. UE L 29 z 31.01.2020 r., str. 7, z późn. zm.), zwanego dalej: „obywatelem UE”;
- 2) wydalenia członka rodziny obywatela UE;
- 3) uchylecia decyzji o wydaleniu obywatela UE;
- 4) uchylecia decyzji o wydaleniu członka rodziny obywatela UE.

W projekcie ustawy proponuje się również przeniesienie kompetencji podmiotu, do którego statutowych obowiązków należy organizacja dobrowolnych powrotów na Komendanta Głównego Straży Granicznej w zakresie organizacji dobrowolnych powrotów oraz kompetencji Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców w zakresie spraw pomocy w dobrowolnym powrocie cudzoziemca, wobec którego została wydana decyzja o umorzeniu

postępowania w sprawie udzielenia ochrony międzynarodowej w przypadku cofnięcia przez niego wniosku o udzielenie tej ochrony oraz w zakresie spraw przeniesienia cudzoziemca do innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej oraz udzielania pomocy związanej z takim przeniesieniem. Zmiany w tym zakresie obejmą ustawę z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach oraz ustawę z dnia 13 czerwca 2003 r. o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 2022 r. poz. 1264, z późn. zm.). Dodatkowo, proponuje się zmiany związane z regulacjami zawartymi w art. 329a ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach oraz art. 73c ustawy z dnia 14 lipca 2006 r. o wjeździe na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, pobycie oraz wyjeździe z tego terytorium obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej i członków ich rodzin, zgodnie z którymi minister właściwy do spraw wewnętrznych, na wniosek Komendanta Głównego Policji, Szefa Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego albo Szefa Służby Kontrwywiadu Wojskowego, wydaje odpowiednio decyzję o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu albo decyzję o wydaleniu z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej obywatela UE lub członka rodziny niebędącego obywatelem UE, jeżeli istnieje obawa, że cudzoziemiec, obywatel UE lub członek rodziny obywatela UE niebędący obywatelem UE, może prowadzić działalność terrorystyczną lub szpiegowską, albo jest podejrzewany o popełnienie jednego z tych przestępstw. Zmiany te dotyczą ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach w zakresie uzupełnienia katalogu podmiotów (organów) prowadzących rejestr spraw dotyczących zobowiązań do powrotu oraz rejestr spraw dotyczących wydaleń z Rzeczypospolitej Polskiej obywateli Unii Europejskiej oraz członków ich rodzin, o ministra właściwego do spraw wewnętrznych.

Należy zauważyć, że katalog danych i informacji przechowywanych w rejestrze spraw dotyczących zobowiązań do powrotu, o którym mowa w art. 428 ust. 1 pkt 2 lit. j ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, zostanie uzupełniony o obraz linii papilarnych, jak też kopię dokumentu podróży lub dokumentu tożsamości cudzoziemca, jak również informację o dacie i miejscu opuszczenia przez cudzoziemca terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub innego państwa obszaru Schengen. Dodatkowo proponuje się uwzględnienie możliwości przekazania Szefowi Urzędu do Spraw Cudzoziemców przez prokuratora lub organy administracji rządowej oprócz posiadanych informacji o okolicznościach uzasadniających umieszczenie danych cudzoziemca w wykazie cudzoziemców, których pobyt na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest niepożądany lub o okolicznościach uzasadniających usunięcie tych danych z wykazu, zawieszenie lub przedłużenie okresu obowiązywania wpisu wraz z posiadaną fotografią cudzoziemca również obrazu linii papilarnych cudzoziemca oraz kopią dokumentu podróży lub dokumentu tożsamości. Ponadto, przewiduje się w projekcie dodatkową możliwość przekazania Szefowi Urzędu do Spraw Cudzoziemców przez organ, który wydał decyzję mającą znaczenie z punktu widzenia umieszczenia danych cudzoziemca w wykazie, jak też usunięcia wpisu danych lub zawieszenia obowiązywania wpisu danych (art. 441 ust. 2 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach), danych w postaci obrazu linii papilarnych oraz kopii dokumentu podróży lub dokumentu tożsamości cudzoziemca.

Kategoria danych osobowych w postaci odcisków linii papilarnych, zgodnie z obecnym brzmieniem art. 439 ust. 2 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, może być już obecnie przetwarzana w wykazie. Brzmienie tego przepisu ulegnie zmianie w związku z tym, że będzie można również w wykazie przetwarzać dane w postaci kopii dokumentu podróży cudzoziemca (art. 439 ust. 2 pkt 2) lub kopii dokumentu tożsamości cudzoziemca (art. 439 ust. 2 pkt 3).

Proponowane zmiany, które nie dotyczą bezpośrednio zapewnienia warunków do stosowania rozporządzenia nr 2018/1860 oraz rozporządzenia nr 2018/1861, pozostają zasadniczo z tym zagadnieniem w związku, bowiem skutkiem tych zmian będzie takie ukształtowanie zasad funkcjonowania organów państwa właściwych w sprawach wjazdu, pobytu i wyjazdu cudzoziemców z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, aby stosowanie tych rozporządzeń było efektywne.

W projekcie przewiduje się również zmiany dotyczące wymogu posiadania potwierdzonej znajomości języka polskiego jako warunku uzyskania zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego Unii Europejskiej w zakresie dokumentów potwierdzających znajomość języka polskiego na poziomie wymaganym od cudzoziemca ubiegającego się o udzielenie ww. zezwolenia.

Projekt ustawy ma również na celu realizację zaleceń określonych w decyzji wykonawczej Rady ustanawiającej zalecenie w sprawie wyeliminowania niedociągnięć stwierdzonych w toku przeprowadzonej w 2019 r. oceny stosowania przez Polskę dorobku Schengen w dziedzinie powrotów oraz zalecenia Komisji (UE) 2017/432 z dnia 7 marca 2017 r. w sprawie zapewnienia większej skuteczności powrotów przy wdrażaniu dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/115/WE (Dz. Urz. UE L 66 z 11.03.2017, str. 15), jak również zaleceń określonych w decyzji wykonawczej Rady ustanawiającej zalecenie w sprawie wyeliminowania niedociągnięć stwierdzonych w toku przeprowadzonej w 2019 r. oceny stosowania przez Polskę dorobku Schengen w dziedzinie wspólnej polityki wizowej.

W ramach realizacji zaleceń określonych w decyzji wykonawczej Rady ustanawiającej zalecenie w sprawie wyeliminowania niedociągnięć stwierdzonych w toku przeprowadzonej w 2019 r. oceny stosowania przez Polskę dorobku Schengen w dziedzinie powrotów proponuje się w projekcie zmiany dotyczące istoty orzekania o zakazie ponownego wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i innych państw obszaru Schengen (modyfikacja zasad orzekania zakazu ponownego wjazdu, uwzględniająca to, że nie w każdym przypadku, w którym w decyzji określa się termin dobrowolnego wyjazdu [dotąd termin dobrowolnego powrotu] należy o takim zakazie orzec) oraz zmiany w zakresie nakazu przebywania w pomieszczeniach przeznaczonych dla cudzoziemców, którym odmówiono wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

W zakresie realizacji zaleceń określonych w decyzji wykonawczej Rady ustanawiającej zalecenie w sprawie wyeliminowania niedociągnięć stwierdzonych w toku przeprowadzonej w 2019 r. oceny stosowania przez Polskę dorobku Schengen w dziedzinie wspólnej polityki

wizowej proponuje się wprowadzenie maksymalnego okresu przechowywania danych w rejestrach spraw dotyczących wiz oraz w centralnym rejestrze wizowym.

Projektowane zmiany w ustawie z dnia 12 października 1990 r. o Straży Granicznej (Dz. U. z 2022 r. poz. 1061, z późn. zm.) są konsekwencją zmian wprowadzanych w ustawie z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach. Dodatkowo w ustawie z dnia 12 października 1990 r. o Straży Granicznej proponuje się doprecyzowanie przepisów stanowiących podstawę prawną dla funkcjonariuszy Straży Granicznej do sprawdzenia zawartości podręcznego bagażu oraz innych przedmiotów w ramach kontroli osobistej, analogicznie jak ma to miejsce na gruncie przepisów pragmatycznych innych służb, np. w ustawie z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji (Dz. U. z 2021 r. poz. 1882, z późn. zm.).

W projekcie przewiduje się również zmiany w ustawie z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2022 r. poz. 1009, z późn. zm.) mające na celu zmianę sposobu udostępniania przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych Straży Granicznej lub Państwowej Inspekcji Pracy danych płatnika składek oraz ubezpieczonych przez tego płatnika cudzoziemców.

Projektowane zmiany w ustawie z dnia 24 maja 2013 r. o środkach przymusu bezpośredniego i broni palnej (Dz. U. z 2022 r. poz. 1416, z późn. zm.) mają charakter porządkujący.

Projekt ustawy przewiduje również nowelizację ustawy z dnia 25 czerwca 2015 r. – Prawo konsularne (Dz. U. z 2021 r. poz. 823, z późn. zm.) w celu rozszerzenia przesłanek wznowienia postępowania przed konsulem w związku z wydaniem orzeczenia przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej, zwanym dalej „TSUE”, które ma wpływ na treść wydanej decyzji.

Przedstawienie rzeczywistego stanu w dziedzinie, która ma być unormowana oraz wykazanie różnic między dotychczasowym a projektowanym stanem prawnym

A.

Przepisy zapewniające warunki do stosowania rozporządzenia nr 2018/1860 oraz rozporządzenia nr 2018/1861

Przepisy rozporządzeń Unii Europejskiej są bezpośrednio stosowane, jest konieczne natomiast wprowadzenie do prawa krajowego przepisów, głównie o charakterze kompetencyjnym, wskazujących organy właściwe do realizacji zadań przewidzianych w tych rozporządzeniach. Wprowadzenie takich przepisów jest niezbędne w celu zapewnienia stosowania rozporządzenia nr 2018/1860 przewidującego nowy system wpisów danych cudzoziemców w Systemie Informacyjnym Schengen dla celów powrotów oraz konsultacji dotyczących takich wpisów. W zakresie wpisów danych cudzoziemców w Systemie Informacyjnym Schengen do celów odmowy wjazdu i pobytu na podstawie przepisów rozporządzenia nr 2018/1861 oraz konsultacji dotyczących takich wpisów projekt przewiduje głównie dostosowanie obowiązujących już przepisów krajowych, które dotychczas miały na celu stosowanie uchylanego rozporządzeniem nr 2018/1861 rozporządzenia (WE) nr

1987/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie utworzenia, funkcjonowania i użytkowania Systemu Informacyjnego Schengen drugiej generacji (SIS II) oraz uchylanego niniejszym rozporządzeniem art. 25 Konwencji wykonawczej Schengen.

Zmiany przewidywane w ustawie z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach (Dz. U. z 2021 r. poz. 2354, z późn. zm.)

I. Przepisy dotyczące stosowania rozporządzenia nr 2018/1860

Artykuł 3 rozporządzenia nr 2018/1860. Wprowadzanie do Systemu Informacyjnego Schengen wpisów dotyczących powrotu

Art. 3 ust. 1 rozporządzenia nr 2018/1860 stanowi, że państwa członkowskie wprowadzają do Systemu Informacyjnego Schengen wpisy dotyczące obywateli państw trzecich, którzy są objęci decyzją nakazującą powrót w celu zweryfikowania, czy wypełniono zobowiązanie do powrotu, oraz w celu ułatwienia wykonania decyzji nakazujących powrót. Wpis dotyczący powrotu wprowadza się do Systemu Informacyjnego Schengen niezwłocznie po wydaniu decyzji nakazującej powrót.

Zgodnie zaś z art. 3 ust. 4 rozporządzenia nr 2018/1860 we wpisie dotyczącym powrotu natychmiast odnotowuje się termin dobrowolnego wyjazdu wyznaczony zgodnie z art. 7 dyrektywy 2008/115/WE. We wpisie dotyczącym powrotu niezwłocznie odnotowuje się każde przedłużenie tego terminu.

Natomiast art. 3 ust. 5 rozporządzenia nr 2018/1860 stanowi, że we wpisie dotyczącym powrotu natychmiast odnotowuje się każde zawieszenie lub odroczenie terminu wykonania decyzji nakazującej powrót, w tym w wyniku wniesienia od niej odwołania.

W ocenie projektodawcy jedynym organem administracji rządowej, który powinien być właściwy do umieszczenia danych cudzoziemca w Systemie Informacyjnym Schengen do celów określonych w tym przepisie, wynikających z decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu wydanych przez organy polskie (komendanta oddziału Straży Granicznej, komendanta placówki Straży Granicznej lub ministra właściwego do spraw wewnętrznych) powinien być Komendant Główny Straży Granicznej jako centralny organ administracji rządowej, który kieruje działaniami Straży Granicznej m. in. w obszarze przeciwdziałania nielegalnej migracji (art. 3a pkt 1 ustawy z dnia 12 października 1990 r. o Straży Granicznej).

W celu wprowadzenia warunków prawnych dla stosowania przez organy polskie m. in. art. 3 rozporządzenia nr 2018/1860, projekt ustawy przewiduje dodanie w Dziale VIII ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach zatytułowanym „Kontrola legalności pobytu cudzoziemców na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i zobowiązanie cudzoziemca do powrotu”, Rozdziału 2a zatytułowanego „Umieszczanie, aktualizacja i usuwanie w Systemie Informacyjnym Schengen do celów, o których mowa w art. 3 ust. 1 rozporządzenia nr

2018/1860, danych cudzoziemców, którym zostały wydane decyzje o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu, oraz konsultacje dotyczące takich wpisów”, który obejmie następujące nowe przepisy:

Po pierwsze, w projektowanym art. 347a ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach przewidziano, że wskazany już Komendant Główny Straży Granicznej umieszcza w Systemie Informacyjnym Schengen dane cudzoziemca do celów, o których mowa w art. 3 ust. 1 rozporządzenia nr 2018/1860, w przypadku gdy komendant oddziału Straży Granicznej lub komendant placówki Straży Granicznej wydał decyzję o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu. Dla tych samych celów, o których mowa wyżej, zgodnie z art. 347g, Komendant Główny Straży Granicznej w przypadku wydania decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych na podstawie art. 329a ust. 1 (szczególny przypadek właściwości ministra właściwego do spraw wewnętrznych do wydania decyzji o zobowiązaniu do powrotu cudzoziemca, co do którego istnieje obawa, że może prowadzić działalność terrorystyczną lub szpiegowską, albo podejrzanego o popełnienie jednego z tych przestępstw), umieszcza, na jego wniosek, dane cudzoziemca w Systemie Informacyjnym Schengen.

Po drugie, w projektowanym przepisie art. 347c ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach przewidziano obowiązek aktualizacji tego wpisu przez Komendanta Głównego Straży Granicznej w różnych sytuacjach proceduralnych, dotyczących bytu prawnego decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu. Należy bowiem pamiętać, że nieostateczna decyzja administracyjna nie musi jeszcze kreować aktualnego obowiązku zachowania jej adresata (nie musi być wykonalna). Ponadto, mogą wystąpić różne sytuacje proceduralne, w których, pomimo istnienia w obrocie prawnym decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu, jej adresat nie musi jeszcze jej wykonywać (pod rygorem przymusowego wykonywania decyzji). Aktualizacja wpisu danych cudzoziemca umieszczonych w Systemie Informacyjnym Schengen do celów, o których mowa w art. 3 ust. 1 rozporządzenia nr 2018/1860, obejmie sytuacje, w których:

- od decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu, która nie podlega natychmiastowemu wykonaniu (nie zachodzi przypadek określony w art. 315 ust. 5 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach albo decyzji nie został przez organ nadany rygor natychmiastowej wykonalności na podstawie art. 108 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego), zostało wniesione odwołanie (bowiem skutkuje ono zawieszeniem biegu terminu dobrowolnego wyjazdu określonego w decyzji na podstawie art. 315 ust. 1 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach);
- została wydana decyzja przez organ odwoławczy decyzja o utrzymaniu w mocy w całości lub w części decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu;
- doszło do przedłużenia terminu dobrowolnego wyjazdu na podstawie art. 316 ust. 2 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach przez komendanta oddziału Straży Granicznej lub komendanta placówki Straży Granicznej;

- doszło do przedłużenia terminu dobrowolnego wyjazdu na skutek wydania decyzji przez organ odwoławczy (na przykład decyzji uchylającej w części decyzję organu I instancji i rozstrzygającej sprawę w zakresie określenia terminu dobrowolnego wyjazdu w sposób prowadzący do jego wydłużenia – wydanej na podstawie art. 138 § 1 pkt 2 Kodeksu postępowania administracyjnego);
- wydania przez organ odwoławczy lub przez sąd administracyjny postanowienia o wstrzymaniu wykonania decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu lub uchylecia postanowienia sądu administracyjnego o wstrzymaniu wykonania decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu albo utraty mocy wstrzymania wykonania decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu (ten ostatni przypadek jest określony w art. 61 § 6 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2022 r. poz. 329, z późn. zm.);
- decyzja o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu nie podlega wykonaniu w związku z jedną lub większą liczbą okoliczności określonych w art. 330 ust. 1 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach;
- decyzja o utrzymaniu w mocy w całości lub w części decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu (a zatem decyzja wydana przez organ odwoławczy) została uchylona lub też została stwierdzona jej nieważność – przez organ, który ją wydał (organ odwoławczy) lub przez sąd administracyjny.

W ocenie projektodawcy opisane powyżej regulacje proceduralne zawarte w projektowanych art. 347a, art. 347c oraz art. 347g ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach w sposób właściwy zapewniają warunki proceduralne do stosowania przez organy polskie art. 3 ust. 1, ust. 4 i ust. 5 rozporządzenia nr 2018/1860.

Projektodawca nie zdecydował się zaś na to, aby skorzystać w sposób jednoznaczny z dozwolenia, jakie prawodawca unijny zawarł w art. 3 ust. 2 i ust. 3 rozporządzenia nr 2018/1860, tj. aby nie wprowadzać do Systemu Informacyjnego Schengen wpisów dotyczących powrotu, jeśli decyzja nakazująca powrót dotyczy obywateli państw trzecich, którzy oczekują w ośrodku detencyjnym na wydalenie, oraz aby nie wprowadzać wpisów dotyczących powrotu, jeśli decyzja nakazująca powrót jest wydawana na granicy zewnętrznej państwa członkowskiego i jest natychmiast wykonywana. W ocenie projektodawcy względy pewności obrotu prawnego, jak również zupełnie nowy charakter regulacji prawa Unii Europejskiej wynikającej z przepisów rozporządzenia nr 2018/1860 (nie ma jeszcze doświadczeń w jej stosowaniu), przemawiają za tym, aby w jednolity sposób ukształtować zasady proceduralne dotyczące umieszczania danych w Systemie Informacyjnym Schengen na podstawie przepisów tego rozporządzenia.

Artykuł 5 rozporządzenia nr 2018/1860. Organ odpowiedzialny za wymianę informacji uzupełniających

Projekt ustawy w dodawanym art. 15b pkt 1 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach przewiduje, że zadania określone w poszczególnych przepisach ustawy polegające na konsultacjach i wymianie informacji uzupełniających z właściwymi organami

innych państw obszaru Schengen, dotyczące wpisów danych cudzoziemców w Systemie Informacyjnym Schengen do celów, o których mowa w art. 3 ust. 1 rozporządzenia nr 2018/1860, tj. wpisów dotyczących cudzoziemców objętych decyzją nakazującą powrót, które będą realizowane za pośrednictwem Komendanta Głównego Policji, Komendant ten będzie realizował przy udziale funkcjonariuszy Straży Granicznej pełniących służbę w biurze SIRENE, o którym mowa w art. 35 ust. 1 ustawy z dnia 24 sierpnia 2007 r. o udziale Rzeczypospolitej Polskiej w Systemie Informacyjnym Schengen oraz Wizowym Systemie Informacyjnym (Dz. U. z 2021 r. poz. 1041). Przepis ten ma na celu realizację koncepcji, w której zadania biura SIRENE, które funkcjonuje w ramach struktury Komendy Głównej Policji, w obszarze stosowania przez Rzeczpospolitą Polską rozporządzenia nr 2018/1860 będą wykonywane przez delegowanych funkcjonariuszy Straży Granicznej, będącej formacją, której organ – Komendant Główny Straży Granicznej – jest jednocześnie właściwy do dokonywania, aktualizacji i usuwania wpisów, tak aby zapewnić w tym obszarze pełną spójność działań organów i wysoki poziom merytoryczny dzięki specjalizacji.

Artykuł 6 rozporządzenia nr 2018/1860. Trafienia na granicach zewnętrznych przy wyjeździe – Potwierdzenie powrotu

Dla zapewnienia warunków do stosowania przez organy polskie tego przepisu rozporządzenia projekt ustawy przewiduje następujące zmiany w przepisach prawa powszechnie obowiązującego:

Po pierwsze w zakresie koniecznym do stosowania art. 6 ust. 1 rozporządzenia nr 2018/1860 przewiduje się następujące zmiany:

W Dziale VIII ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach dodaje się nowy Rozdział 6a zatytułowany: „Postępowanie dotyczące cudzoziemca, którego dane zostały umieszczone w Systemie Informacyjnym Schengen do celów, o których mowa w art. 3 ust. 1 rozporządzenia nr 2018/1860, w razie wyjazdu z terytorium państw obszaru Schengen oraz w trakcie pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej”. W rozdziale tym znajdzie się m. in. art. 393c, który ureguluje sytuację, w której to organ polski ustalił, że obywatel państwa trzeciego opuszczający obszar Schengen jest objęty wpisem do Systemu Informacyjnego Schengen dokonany przez organ innego państwa obszaru Schengen. Będzie ten przepis stanowił, iż komendant placówki Straży Granicznej, który ustalił, że dane cudzoziemca opuszczającego terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przez granicę zewnętrzną zostały umieszczone przez organ innego państwa obszaru Schengen w Systemie Informacyjnym Schengen dla celów, o których mowa w art. 3 ust. 1 rozporządzenia nr 2018/1860, będzie przekazywał, za pośrednictwem Komendanta Głównego Policji informacje, o których mowa w art. 6 ust. 1 tego rozporządzenia, organowi tego państwa, tj. informacje o identyfikacji tego cudzoziemca, miejscu i czasie przeprowadzenia odprawy, opuszczeniu terytorium państw członkowskich oraz o wydaleniu tego cudzoziemca (w tym ostatnim przypadku chodzi o przymusowe wykonanie decyzji), jeżeli miało ono miejsce, jak również kontaktuje się, za pośrednictwem Komendanta Głównego Policji, z organem tego państwa w celu określenia środków, które należy podjąć wobec cudzoziemca.

Zgodnie natomiast z art. 347e ust. 1 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, Komendant Główny Straży Granicznej będzie organem właściwym do przyjęcia informacji, o których mowa w art. 6 ust. 1 rozporządzenia nr 2018/1860, pochodzących od innych państw obszaru Schengen, w przypadku gdy dane cudzoziemca zostały umieszczone w Systemie Informacyjnym Schengen dla celów powrotów przez organ polski (Komendanta Głównego Straży Granicznej), a zatem w sytuacji, w której, w trakcie opuszczania przez cudzoziemca terytorium państw obszaru Schengen przez granicę zewnętrzną w rozumieniu art. 2 pkt 2 kodeksu granicznego Schengen, zostanie ujawnione przez organ innego państwa tego obszaru, że dane tego cudzoziemca zostały umieszczone w związku z niewykonaną dotąd decyzją organu polskiego o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu.

Po drugie, w zakresie koniecznym do stosowania art. 6 ust. 2 rozporządzenia nr 2018/1860 przewiduje się następujące zmiany:

Stosownie do art. 6 ust. 2 rozporządzenia nr 2018/1860 państwo członkowskie dokonujące wpisu dotyczącego powrotu usuwa wpis niezwłocznie po otrzymaniu potwierdzenia powrotu. W stosownych przypadkach niezwłocznie wprowadza się wpis do celów odmowy wjazdu i pobytu zgodnie z art. 24 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 2018/1861. Prawodawca unijny zakłada zatem, że jeżeli wobec obywatela państwa trzeciego została wydana decyzja nakazująca powrót, której towarzyszy zakaz ponownego wjazdu, to z chwilą wykonania tej decyzji (opuszczenia terytorium państw członkowskich) cel wpisu dokonanego zgodnie z art. 3 ust. 1 rozporządzenia nr 2018/1860 odpada, lecz, aby zabezpieczyć efektywność zakazu ponownego wjazdu, powinien zostać niezwłocznie zastąpiony wpisem do celów odmowy wjazdu i pobytu dokonywanym na podstawie art. 24 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 2018/1861. W celu wykonania tego przepisu rozporządzenia nr 2018/1860 w projektowanym art. 443 ust. 1a ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach przewidziano, iż Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców (jako organ, który w dalszym ciągu będzie prowadził wykaz cudzoziemców, których pobyt na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest niepożądany) przekazuje dane cudzoziemca, wobec którego wydano ostateczną decyzję o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu zawierającą zakaz ponownego wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i innych państw obszaru Schengen, do Systemu Informacyjnego Schengen do celów odmowy wjazdu i pobytu niezwłocznie po wykonaniu decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu i usunięciu danych tego cudzoziemca umieszczonych w Systemie Informacyjnym Schengen dla celów powrotów, o których mowa w art. 3 ust. 1 rozporządzenia nr 2018/1860.

Artykuł 7 rozporządzenia nr 2018/1860. Niezastosowanie się do decyzji nakazujących powrót

Dla zapewnienia warunków do stosowania przez organy polskie tego przepisu rozporządzenia projekt ustawy przewiduje następujące zmiany w przepisach prawa powszechnie obowiązującego:

Sytuacja ujawnienia przez organ polski pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej cudzoziemca objętego wpisem do Systemu Informacyjnego Schengen dokonanym przez organ innego państwa obszaru Schengen

W projektowanym art. 393d ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach przewidziano, iż w przypadku ujawnienia w trakcie pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej cudzoziemca, którego dane zostały umieszczone przez organ innego państwa obszaru Schengen w Systemie Informacyjnym Schengen do celów, o których mowa w art. 3 ust. 1 rozporządzenia nr 2018/1860, komendant placówki Straży Granicznej lub komendant oddziału Straży Granicznej kontaktuje się, za pośrednictwem Komendanta Głównego Policji, z organem tego państwa w celu określenia środków, które należy podjąć wobec cudzoziemca.

Sytuacja ujawnienia pobytu na terytorium innego państwa obszaru Schengen cudzoziemca, którego dotyczy wpis do Systemu Informacyjnego Schengen dokonany przez Komendanta Głównego Straży Granicznej

Zgodnie natomiast z projektowanym art. 347e ust. 2 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, w przypadku umieszczenia danych cudzoziemca w Systemie Informacyjnym Schengen przez organ polski, komendant placówki Straży Granicznej lub komendant oddziału Straży Granicznej, który wydał decyzję o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu, lub w przypadku utrzymania w mocy w całości lub w części tej decyzji – Komendant Główny Straży Granicznej, będzie organem właściwym do określenia środków, o których mowa w art. 7 ust. 2 rozporządzenia nr 2018/1860, tj. środków, które należy podjąć wobec cudzoziemca (będzie je podejmował organ innego państwa obszaru Schengen, w którego dyspozycji znajduje się cudzoziemiec objęty wpisem).

Artykuł 8 rozporządzenia nr 2018/1860. Trafienia na granicach zewnętrznych przy wjeździe

Dla zapewnienia warunków do stosowania przez organy polskie tego przepisu rozporządzenia projekt ustawy przewiduje następujące zmiany w przepisach prawa powszechnie obowiązującego:

Sytuacja, w której następuje wjazd cudzoziemca przez granicę Rzeczypospolitej Polskiej będącą granicą zewnętrzną w rozumieniu art. 2 pkt 2 kodeksu granicznego Schengen, a cudzoziemiec jest objęty wpisem danych do Systemu Informacyjnego Schengen dokonanym przez organ innego państwa obszaru Schengen

W projektowanym art. 32a ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach uwzględniono obowiązek informowania przez komendanta placówki Straży Granicznej (który prowadzi odprawę graniczną), za pośrednictwem Komendanta Głównego Policji, właściwego organu państwa obszaru Schengen, w przypadku przekraczania granicy zewnętrznej w rozumieniu art. 2 pkt 2 kodeksu granicznego Schengen w kierunku wjazdowym przez cudzoziemca, którego dane zostały umieszczone w Systemie Informacyjnym Schengen dla celów, o których mowa w art. 3 ust. 1 rozporządzenia nr 2018/1860 przez organ tego innego państwa obszaru Schengen.

Sytuacja, w której następuje wjazd cudzoziemca przez granicę innego państwa obszaru Schengen będącą granicą zewnętrzną w rozumieniu art. 2 pkt 2 kodeksu granicznego Schengen, a cudzoziemiec jest objęty wpisem danych do Systemu Informacyjnego Schengen dokonany przez Komendanta Głównego Straży Granicznej

Zgodnie natomiast z projektowanym art. 347e ust. 1 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, Komendant Główny Straży Granicznej będzie organem właściwym do przyjęcia informacji, o których mowa w art. 8 rozporządzenia nr 2018/1860, pochodzących od innych państw obszaru Schengen, w przypadku gdy dane cudzoziemca zostały umieszczone w Systemie Informacyjnym Schengen dla celów powrotów przez organ polski. Chodzi zatem o sytuację odwrotną, w której ujawnione zostanie to, że obowiązuje wpis organu polskiego dotyczący cudzoziemca, który próbuje wjechać na obszar Schengen przez granicę zewnętrzną.

Zgodnie z art. 8 rozporządzenia nr 2018/1860, w sytuacji, w której ujawnione jest to, że cudzoziemiec, którego dotyczy wpis danych do celów, o których mowa w art. 3 ust. 1 tego rozporządzenia, próbuje wjechać na obszar Schengen przez granicę zewnętrzną, państwo członkowskie dokonujące wpisu natychmiast usuwa ten wpis (jest już nieadekwatny, bowiem cudzoziemiec opuścił wcześniej obszar Schengen) i, jeżeli decyzji nakazującej powrót towarzyszy zakaz wjazdu (art. 8 akapit 1 lit. b rozporządzenia nr 2018/1860), wprowadza wpis dotyczący odmowy wjazdu i pobytu zgodnie z art. 24 ust. 1 lit. b rozporządzenia nr 2018/1861.

W celu wykonania tego przepisu rozporządzenia nr 2018/1860 w projektowanym art. 443 ust. 1a ustawy o cudzoziemcach przewidziano, iż Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców przekazuje dane cudzoziemca, wobec którego wydano ostateczną decyzję o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu, zawierającą zakaz ponownego wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i innych państw obszaru Schengen, do Systemu Informacyjnego Schengen do celów odmowy wjazdu i pobytu niezwłocznie po wykonaniu decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu i usunięciu danych tego cudzoziemca umieszczonych w Systemie Informacyjnym Schengen dla celów, o których mowa w art. 3 ust. 1 rozporządzenia nr 2018/1860.

Artykuł 9 rozporządzenia nr 2018/1860. Konsultacje uprzednie przeprowadzane przed przyznaniem dokumentu pobytowego lub wize długoterminowej lub przedłużeniem ich ważności

Dla zapewnienia warunków do stosowania przez organy polskie tego przepisu rozporządzenia projekt ustawy przewiduje następujące zmiany w przepisach prawa powszechnie obowiązującego:

Przyznawanie dokumentów pobytowych lub wiz długoterminowych lub przedłużanie ich ważności przez organy polskie

Art. 9 rozporządzenia nr 2018/1860 przewiduje obowiązkowe konsultacje między państwami obszaru Schengen, w przypadku ujawnienia w trakcie rozważania przez organ jednego z nich przyznania dokumentu pobytowego, wydania wize długoterminowej lub przedłużenia ich ważności, że wobec cudzoziemca, który ubiega się o takie uprawnienie, został dokonany wpis

dla celów, o których mowa w art. 3 ust. 1 tego rozporządzenia. Dla wykonania tego przepisu rozporządzenia projektowane art. 72a, art. 83a, art. 109a oraz art. 208a ustawy o cudzoziemcach przewidują tryb prowadzenia przez konsula lub ministra właściwego do spraw zagranicznych albo wojewodę lub Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców w drugiej instancji przed:

- wydaniem lub przedłużeniem wizy krajowej (będącej wizą długoterminową, o której mowa w art. 18 ust. 1 Konwencji wykonawczej Schengen),
- przed udzieleniem zezwolenia na pobyt czasowy lub zezwolenia na pobyt stały (co jest w prawie polskim równoznaczne z przyznaniem dokumentu pobytowego),

za pośrednictwem Komendanta Głównego Policji:

- konsultacji (o których mowa w art. 9 ust. 1 rozporządzenia nr 2018/1860) z właściwym organem państwa obszaru Schengen, w przypadku gdy dane cudzoziemca zostały umieszczone przez to państwo w Systemie Informacyjnym Schengen w związku z wydaniem cudzoziemcowi decyzji nakazującej powrót, której towarzyszy zakaz ponownego wjazdu,

jak również przewidują:

- informowanie za pośrednictwem Komendanta Głównego Policji organu innego państwa obszaru Schengen o decyzji wydanej w sprawie wydania lub przedłużenia wizy krajowej lub udzielenia zezwolenia pobytowego, albo informowanie o zamiarze wydania lub przedłużenia wizy krajowej lub udzielenia zezwolenia pobytowego lub o wydaniu lub przedłużeniu wizy krajowej albo udzieleniu zezwolenia pobytowego, jeżeli decyzji takiej nie towarzyszy zakaz ponownego wjazdu (zgodnie z art. 9 ust. 2 rozporządzenia nr 2018/1860).

Projektowany art. 208a ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, który ma zastosowanie wprost w postępowaniu w sprawie udzielenia zezwolenia na pobyt stały (będzie stosowany przez wojewodę oraz przez Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców), będzie miał zastosowanie także do postępowania w sprawie udzielenia cudzoziemcowi zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego Unii Europejskiej, zgodnie z odesłaniem zawartym w art. 223 tej ustawy.

W projektowanym art. 359a ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach przewidziano analogiczne konsultacje prowadzone przez komendanta placówki Straży Granicznej lub komendanta oddziału Straży Granicznej, lub Komendanta Głównego Straży Granicznej w drugiej instancji, przed udzieleniem cudzoziemcowi zgody na pobyt ze względów humanitarnych. Udzielenie zgody na pobyt ze względów humanitarnych, z którym wiąże się podstawa do wydania karty pobytu, jest bowiem traktowane na gruncie prawa polskiego jako wydanie dokumentu pobytowego (analogicznie do udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy, zezwolenia na pobyt stały, zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego Unii Europejskiej).

Przepis art. 9 ust. 1 lit. d rozporządzenia nr 2018/1860 stanowi, że przy podejmowaniu jednostronnej decyzji przyznającej państwo członkowskie bierze pod uwagę powody leżące u

podstaw decyzji państwa członkowskiego dokonującego wpisu oraz uwzględnia zagrożenia dla porządku publicznego lub bezpieczeństwa publicznego, jakie może powodować obecność danego cudzoziemca na terytorium państw członkowskich. Zgodnie zaś z art. 9 ust. 1 lit. f tego rozporządzenia w razie powiadomienia przez państwo członkowskie o zamiarze przyznania wizy krajowej lub przedłużenia jej ważności lub udzielenia zezwolenia pobytowego, lub że postanowiło to zrobić, państwo członkowskie dokonujące wpisu danych cudzoziemca do Systemu Informacyjnego Schengen do celów, o których mowa w art. 3 ust. 1 rozporządzenia nr 2018/1860, będzie obowiązane usunąć wpis dotyczący powrotu.

Przyznawanie dokumentów pobytowych lub wiz długoterminowych lub przedłużanie ich ważności przez organy innych państw obszaru Schengen

Zgodnie natomiast z projektowanym art. 347f ust. 1 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, Komendant Główny Straży Granicznej będzie organem właściwym do przeprowadzenia konsultacji, o których mowa w art. 9 ust. 1 rozporządzenia nr 2018/1860, w przypadku gdy właściwy organ innego państwa obszaru Schengen będzie zamierzał wydać cudzoziemcowi dokument pobytowy lub wizę długoterminową, lub przedłużyć dokument pobytowy lub wizę długoterminową, a zostanie ujawnione, że wobec cudzoziemca, który ubiega się o taki dokument lub wizę, obowiązuje wpis do celów, o których mowa w art. 3 ust. 1 rozporządzenia nr 2018/1860, dokonany przez organ polski w związku z decyzją o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu, której towarzyszy orzeczenie o zakazie ponownego wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i innych państw obszaru Schengen. Komendant Główny Straży Granicznej przekaze temu organowi innego państwa obszaru Schengen, za pośrednictwem Komendanta Głównego Policji, w terminie 10 dni kalendarzowych stosowne informacje dotyczące podstaw i okoliczności wydania decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu (termin ten został zdeterminowany ściśle w art. 9 ust. 1 lit. b rozporządzenia nr 2018/1860).

Z kolei zgodnie z projektowanym art. 347f ust. 3 pkt 1 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, dane cudzoziemca umieszczone w Systemie Informacyjnym Schengen do celów, o których mowa w art. 3 ust. 1 rozporządzenia nr 2018/1860, Komendant Główny Straży Granicznej będzie usuwał, w przypadku gdy właściwy organ innego państwa obszaru Schengen zawiadomi, za pośrednictwem Komendanta Głównego Policji, o wydaniu temu cudzoziemcowi dokumentu pobytowego lub wizy długoterminowej, lub przedłużeniu dokumentu pobytowego lub wizy długoterminowej, lub o tym, że zamierza wydać taki dokument lub taką wizę, lub przedłużyć taki dokument lub taką wizę, po przeprowadzeniu konsultacji, o których mowa w art. 9 ust. 1 rozporządzenia nr 2018/1860, w przypadku decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu, w której orzeczono o zakazie ponownego wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i innych państw obszaru Schengen.

Artykuł 10 rozporządzenia nr 2018/1860. Konsultacje przeprowadzane przed wprowadzeniem wpisu dotyczącego powrotu

Artykuł 11 rozporządzenia nr 2018/1860. Procedura konsultacji przeprowadzanych po wprowadzeniu wpisu dotyczącego powrotu

Dla zapewnienia warunków do stosowania przez organy polskie tych przepisów rozporządzenia projekt ustawy przewiduje następujące zmiany w przepisach prawa powszechnie obowiązującego:

Konsultacje, o przeprowadzenie których zwraca się organ innego państwa obszaru Schengen, w przypadku ujawnienia, że cudzoziemiec, wobec którego ma zostać dokonany wpis do celów, o których mowa w art. 3 ust. 1 rozporządzenia nr 2018/1860, albo wobec którego już taki wpis został dokonany, posiada wizę krajową lub zezwolenie pobytowe wydane przez organ polski

W projektowanych art. 96a, art. 109b oraz art. 208b ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach przewidziano tryb prowadzenia konsultacji, o przeprowadzenie których będzie występował właściwy organ innego państwa obszaru Schengen na podstawie art. 10 lub art. 11 rozporządzenia nr 2018/1860, a w trakcie których organy polskie, tj.

- konsul, który wydał wizę krajową,
- w określonym przypadku minister właściwy do spraw zagranicznych, który wydał wizę krajową
albo
- właściwy wojewoda (który udzielił zezwolenia lub który orzekał w sprawie w I instancji, jeżeli zezwolenia udzielił Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców w drugiej instancji),

będą ustalały, czy zachodzą podstawy do odpowiednio cofnięcia wizy krajowej, zezwolenia na pobyt czasowy lub zezwolenia na pobyt stały, a następnie będą informowały właściwy organ tego państwa, za pośrednictwem Komendanta Głównego Policji, o wydaniu decyzji o cofnięciu wizy krajowej lub zezwolenia pobytowego albo o braku podstaw do wydania takiej decyzji. W związku z tym, że odpowiednio art. 10 i art. 11 rozporządzenia nr 2018/1860 przewidują terminy wynoszące 14 dni kalendarzowych na powiadomienie państwa występującego o przeprowadzenie konsultacji (art. 10 lit. e oraz art. 11 lit. e), które są terminami adresowanymi do państw jako całości, w omawianych przepisach art. 96a, art. 109b oraz art. 208b ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach przewiduje się, że organ właściwy do ustalenia istnienia podstaw do cofnięcia wizy krajowej lub zezwolenia, będzie obowiązany przekazać Komendantowi Głównemu Policji stosowną informację (o wydaniu decyzji o cofnięciu lub o braku podstaw do jej cofnięcia) w terminie 10 dni, licząc od dnia, w którym ten organ sam otrzymał wystąpienie o przeprowadzenie konsultacji (również za pośrednictwem Komendanta Głównego Policji) (art. 96a ust. 2, art. 109b ust. 2, art. 208b ust. 2). Taki podział między poszczególne organy polskie ustanowionych dla Rzeczypospolitej Polskiej, jako państwa członkowskiego, terminów, o których mowa w art. 10 lit. e oraz art. 11 lit. e rozporządzenia nr 2018/1860, należy ocenić jako rozsądny, bowiem gwarantuje to Komendantowi Głównemu Policji co najmniej 4 dni (w sumie) na dokonanie wszystkich czynności związanych z obsługą konsultacji na etapie jej otrzymania od organu innego państwa obszaru Schengen oraz na etapie przekazania odpowiedzi temu organowi. Jednocześnie należy mieć na względzie, że wspomniane już przepisy art. 10 lit. e oraz art. 11 lit. e rozporządzenia nr 2018/1860 przewidują,

w przypadkach niemożności zachowania określonych w nich terminów 14-dniowych, możliwość wnioskowania o przedłużenie tych terminów maksymalnie o kolejnych 12 dni kalendarzowych. Dla wykonania tych przepisów rozporządzenia nr 2018/1860 omawiane przepisy art. 96a, art. 109b oraz art. 208b ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach przewidują, że w przypadku niemożności zachowania terminu do przekazania stosownej informacji Komendantowi Głównemu Policji (10 dni), organ właściwy do ustalenia istnienia podstaw do cofnięcia wizy krajowej lub zezwolenia, będzie występował z wnioskiem o przedłużenie tego terminu, który będzie zawierał uzasadnienie. Na skutek tego przedłużenia organ będzie obowiązany do przekazania stosownej informacji Komendantowi Głównemu Policji na co najmniej 2 dni przed końcem terminu, o który przedłużenia dokonano (art. 96a ust. 3, art. 109b ust. 3, art. 208b ust. 3), co ponownie zagwarantuje temu ostatniemu organowi rozsądny czas (wynoszący co najmniej 2 dni) na przekazanie odpowiedzi organowi państwa obszaru Schengen. Komendant Główny Policji każdorazowo będzie obowiązany przekazać otrzymaną od konsula, ministra właściwego do spraw zagranicznych lub wojewody informację w terminach przewidzianym wprost w art. 10 lit. e albo art. 11 lit. e rozporządzenia nr 2018/1860, albo w terminach stanowiących sumę dni składających się na terminy podstawowe oraz dni wynikających z przedłużenia na wniosek organu właściwego do oceny podstaw do cofnięcia wizy krajowej lub zezwolenia (art. 96a ust. 4, art. 109b ust. 4, art. 208b ust. 4).

Projektowany art. 208b ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, który będzie stosowany wprost w postępowaniach w sprawie cofnięcia zezwolenia na pobyt stały (przez wojewodę) będzie miał zastosowanie także do postępowania w sprawie cofnięcia cudzoziemcowi zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego Unii Europejskiej, zgodnie z odesłaniem zawartym z art. 223 tej ustawy.

W projektowanym art. 359b ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach uregulowano analogiczne konsultacje prowadzone przez komendanta placówki Straży Granicznej lub komendanta oddziału Straży Granicznej dotyczące ustalenia, czy zachodzą podstawy cofnięcia cudzoziemcowi zgody na pobyt ze względów humanitarnych. W przepisie tym przewiduje się analogiczny do omówionego powyżej podział terminu na realizację poszczególnych czynności przez organy.

Zgodnie z art. 10 i art. 11 rozporządzenia nr 2018/1860 przy podejmowaniu odnośnej decyzji przyznające państwo członkowskie bierze pod uwagę powody leżące u podstaw decyzji państwa członkowskiego, które podjęło decyzję nakazującą powrót, oraz uwzględnia zagrożenia dla porządku publicznego lub bezpieczeństwa publicznego, jakie może powodować obecność danego cudzoziemca na terytorium państw członkowskich.

Same podstawy cofnięcia wizy krajowej, zezwoleń pobytowych lub zgody na pobyt ze względów humanitarnych będą musiały wynikać z obowiązujących już przepisów ustawy o cudzoziemcach. W praktyce będą to mogły być głównie przypadki wydania decyzji o cofnięciu wizy krajowej, zezwoleń pobytowych lub zgody na pobyt ze względów humanitarnych z uwagi na względy obronności lub bezpieczeństwa państwa lub ochrony bezpieczeństwa i porządku publicznego.

Jeżeli przyznające państwo członkowskie powiadomi państwo członkowskie, które podjęło decyzję nakazującą powrót, że utrzymuje w mocy zezwolenie pobytowe lub wizę krajową, państwo członkowskie, które podjęło decyzję nakazującą powrót nie wprowadzi do Systemu Informacyjnego Schengen wpisu danych do celów, o których mowa w art. 3 ust. 1 rozporządzenia nr 2018/1860, albo natychmiast usunie taki wpis.

Konsultacje, o przeprowadzenie których zwraca się organ polski w przypadku ujawnienia, że cudzoziemiec, wobec którego ma zostać dokonany wpis do celów, o których mowa w art. 3 ust. 1 rozporządzenia nr 2018/1860, albo wobec którego już taki wpis został dokonany, posiada wizę długoterminową lub dokument pobytowy wydany przez inne państwo obszaru Schengen

Zgodnie z art. 347b ustawy nowelizowanej w art. 1 projektu, w przypadku wydania decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu cudzoziemcowi posiadającemu ważny dokument pobytowy lub ważną wizę długoterminową wydaną przez inne państwo obszaru Schengen, Komendant Główny Straży Granicznej przed umieszczeniem jego danych w Systemie Informacyjnym Schengen do celów, o których mowa w art. 3 ust. 1 rozporządzenia nr 2018/1860, zwraca się, za pośrednictwem Komendanta Głównego Policji, do właściwego organu państwa, które wydało ten dokument pobytowy lub tę wizę, o przeprowadzenie konsultacji, o których mowa w art. 10 rozporządzenia nr 2018/1860.

Zgodnie natomiast z projektowanym art. 347f ust. 2 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, jeżeli po umieszczeniu przez Komendanta Głównego Straży Granicznej danych cudzoziemca w Systemie Informacyjnym Schengen do celów, o których mowa w art. 3 ust. 1 rozporządzenia nr 2018/1860 okaże się, że posiada on ważny dokument pobytowy lub ważną wizę długoterminową, wydane przez inne państwo obszaru Schengen, komendant placówki Straży Granicznej lub komendant oddziału Straży Granicznej, który wydał decyzję o zobowiązaniu tego cudzoziemca do powrotu, lub w przypadku utrzymania w mocy w całości lub w części tej decyzji Komendant Główny Straży Granicznej, będzie się zwracał za pośrednictwem Komendanta Głównego Policji do właściwego organu tego państwa o przeprowadzenie konsultacji, o których mowa w art. 11 rozporządzenia nr 2018/1860.

Zgodnie z projektowanym art. 347f ust. 3 pkt 3 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, dane cudzoziemca umieszczone w Systemie Informacyjnym Schengen do celów, o których mowa w art. 3 ust. 1 rozporządzenia nr 2018/1860 Komendant Główny Straży Granicznej będzie usuwał, w przypadku gdy właściwy organ innego państwa obszaru Schengen zawiadomi, za pośrednictwem Komendanta Głównego Policji, w wyniku konsultacji, o których mowa w art. 11 rozporządzenia nr 2018/1860, o tym, że posiadany przez cudzoziemca dokument pobytowy lub wiza długoterminowa nie zostaną cofnięte.

Artykuł 12 rozporządzenia nr 2018/1860. Konsultacje w przypadku trafienia odnoszącego się do obywatela państwa trzeciego, który posiada ważny dokument pobytowy lub ważną wizę długoterminową

Dla zapewnienia warunków do stosowania przez organy polskie tego przepisu rozporządzenia projekt ustawy przewiduje następujące zmiany w przepisach prawa powszechnie obowiązującego:

Konsultacje przeprowadzane z inicjatywy organu polskiego w sytuacji ujawnienia, że cudzoziemiec posiada ważny dokument pobytowy lub ważną wizę długoterminową

W projektowanym art. 393e ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach przewidziano, iż w przypadku ujawnienia w trakcie pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej cudzoziemca posiadającego ważny dokument pobytowy lub ważną wizę długoterminową, wydane przez inne państwo obszaru Schengen, którego dane zostały umieszczone przez organ innego państwa obszaru Schengen w Systemie Informacyjnym Schengen do celów, o których mowa w art. 3 ust. 1 rozporządzenia nr 2018/1860, komendant placówki Straży Granicznej lub komendant oddziału Straży Granicznej informuje o tym, za pośrednictwem Komendanta Głównego Policji, właściwy organ państwa, które umieściło dane.

Zgodnie z art. 12 rozporządzenia nr 2018/1860 w takiej sytuacji państwo członkowskie dokonujące wpisu wszczyna procedurę konsultacyjną określoną w art. 11 oraz powiadamia wykonujące państwo członkowskie o wyniku tej konsultacji.

Zgodnie natomiast z projektowanym art. 347f ust. 2 ustawy o cudzoziemcach, jeżeli po umieszczeniu przez Komendanta Głównego Straży Granicznej danych cudzoziemca w Systemie Informacyjnym Schengen do celów, o których mowa w art. 3 ust. 1, okaże się, że posiada on ważny dokument pobytowy lub ważną wizę długoterminową, wydane przez inne państwo obszaru Schengen, komendant placówki Straży Granicznej lub komendant oddziału Straży Granicznej, który wydał decyzję o zobowiązaniu tego cudzoziemca do powrotu, lub w przypadku utrzymania w mocy w całości lub w części tej decyzji – Komendant Główny Straży Granicznej, będzie zwracał się, za pośrednictwem Komendanta Głównego Policji, do właściwego organu tego państwa o przeprowadzenie konsultacji, o których mowa w art. 11 rozporządzenia nr 2018/1860, oraz zawiadamiał o wyniku tej konsultacji właściwy organ wykonującego państwa członkowskiego w przypadku konsultacji, o których mowa w art. 12 rozporządzenia nr 2018/1860.

Artykuł 14 rozporządzenia nr 2018/1860. Usuwanie wpisów

Dla zapewnienia warunków do stosowania przez organy polskie tego przepisu rozporządzenia projekt ustawy przewiduje następujące zmiany w przepisach prawa powszechnie obowiązującego:

W projektowanym art. 347d ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach przewidziano, iż dane cudzoziemca umieszczone w Systemie Informacyjnym Schengen do celów, o których mowa w art. 3 ust. 1 rozporządzenia nr 2018/1860, Komendant Główny Straży Granicznej będzie usuwał, w przypadku:

- 1) wydania przez ten organ (jako organ wyższego stopnia) decyzji o uchyleniu w całości decyzji komendanta placówki Straży Granicznej lub komendanta oddziału Straży Granicznej o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu,
- 2) wydania przez ten organ decyzji o stwierdzeniu nieważności decyzji komendanta placówki Straży Granicznej lub komendanta oddziału Straży Granicznej o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu,

- 3) uchylenia lub stwierdzenia nieważności decyzji komendanta placówki Straży Granicznej lub komendanta oddziału Straży Granicznej o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu przez sąd administracyjny,
- 4) wykonania decyzji tego organu lub decyzji komendanta placówki Straży Granicznej lub komendanta oddziału Straży Granicznej o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu.

Ponadto, zgodnie z projektowanym art. 347f ust. 3 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, dane cudzoziemca umieszczone w Systemie Informacyjnym Schengen do celów powrotu Komendant Główny Straży Granicznej będzie usuwał, w przypadku gdy:

- 1) dane zostaną umieszczone w związku z decyzją o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu, w której orzeczono o zakazie ponownego wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i innych państw obszaru Schengen, a właściwy organ innego państwa obszaru Schengen zawiadomi, za pośrednictwem Komendanta Głównego Policji, po przeprowadzeniu konsultacji, o których mowa w art. 9 ust. 1 rozporządzenia nr 2018/1860, o wydaniu dokumentu pobytowego lub wizy długoterminowej, lub przedłużeniu dokumentu pobytowego lub wizy długoterminowej, lub o tym, że zamierza wydać taki dokument lub taką wizę, lub przedłużyć taki dokument lub taką wizę;
- 2) dane zostaną umieszczone w związku z decyzją o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu, w której odstąpiono od orzeczenia o zakazie ponownego wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i innych państw obszaru Schengen, a właściwy organ innego państwa obszaru Schengen zawiadomi, za pośrednictwem Komendanta Głównego Policji, o wydaniu dokumentu pobytowego lub wizy długoterminowej, lub przedłużeniu dokumentu pobytowego lub wizy długoterminowej, lub o tym, że zamierza wydać taki dokument lub taką wizę, lub przedłużyć taki dokument lub taką wizę;
- 3) właściwy organ innego państwa obszaru Schengen zawiadomi, za pośrednictwem Komendanta Głównego Policji, w wyniku konsultacji, o których mowa w art. 11 rozporządzenia nr 2018/1860, o tym, że posiadany przez cudzoziemca dokument pobytowy lub wiza długoterminowa nie zostaną cofnięte;
- 4) uzyskania zgodnie z art. 14 ust. 2 rozporządzenia nr 2018/1860, w tym za pośrednictwem Komendanta Głównego Policji (może taka informacja dotrzeć do Komendanta Głównego Straży Granicznej również inną drogą), informacji o nabyciu przez cudzoziemca obywatelstwa jednego z państw członkowskich Unii Europejskiej, państw członkowskich Europejskiego Stowarzyszenia Wolnego Handlu (EFTA) - stron umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej.

II. Przepisy dotyczące stosowania rozporządzenia nr 2018/1861

W pierwszej kolejności należy wskazać, że w art. 1 pkt 3 projekt ustawy o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw przewiduje się uzupełnienie szeregu

obowiązujących przepisów ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach odnoszących się do wpisów danych cudzoziemców do Systemu Informacyjnego Schengen do celów odmowy wjazdu (a zatem wpisów dokonanych na podstawie obecnie obowiązującego przepisu art. 24 rozporządzenia 1987/2006) o odniesienie się także do celów odmowy pobytu związanego z takim wpisem, zgodnie ze sformułowaniami stosowanymi w rozporządzeniu nr 2018/1861 („w celu odmowy wjazdu i pobytu”). Zabieg ten ma na celu dostosowanie nomenklatury używanej w przepisach ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach do nazewnictwa nowego rozporządzenia.

Artykuł 8 rozporządzenia nr 2018/1861. Wymiana informacji uzupełniających

Projektowany art. 15b pkt 2 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach (art. 1 pkt 1 projektu ustawy) przewiduje, że zadania określone w poszczególnych przepisach ustawy polegające na konsultacjach i wymianie informacji uzupełniających z właściwymi organami innych państw obszaru Schengen, dotyczące wpisów danych cudzoziemców w Systemie Informacyjnym Schengen do celów odmowy wjazdu i pobytu na podstawie przepisów rozporządzenia nr 2018/1861, które będą realizowane za pośrednictwem Komendanta Głównego Policji, Komendant ten będzie realizował za pośrednictwem funkcjonariuszy Straży Granicznej pełniących służbę w biurze SIRENE, o którym mowa w art. 35 ust. 1 ustawy z dnia 24 sierpnia 2007 r. o udziale Rzeczypospolitej Polskiej w Systemie Informacyjnym Schengen oraz Wizowym Systemie Informacyjnym. Ta propozycja domyka realizację koncepcji omówionej przy okazji projektowanego art. 15b pkt 1 dotyczącego zadań Komendanta Głównego Policji dotyczących rozporządzenia nr 2018/1860.

Artykuł 24 rozporządzenia nr 2018/1861. Warunki dokonywania wpisów dotyczących odmowy wjazdu i pobytu

Art. 24 rozporządzenia nr 2018/1861 ustanawia regulację dotyczącą dokonywania przez organy państw stosujących to rozporządzenie wpisów do Systemu Informacyjnego Schengen do celów odmowy wjazdu i pobytu. Zgodnie z tabelą korelacji, która stanowi załącznik do rozporządzenia nr 2018/1861, przepis art. 24 tego rozporządzenia stanowi odpowiednik obecnie obowiązującego przepisu art. 24 rozporządzenia nr 1987/2006, który ustanawia warunki dokonywania wpisów do celów odmowy wjazdu. W związku z tym, że Rzeczpospolita Polska jest państwem obszaru Schengen, które stosuje aktualnie obowiązujące rozporządzenie, istnieje jedynie potrzeba pewnej modyfikacji aktualnej regulacji ustawowej, do nieco zmienionych warunków dokonywania wpisów wynikających z przepisu art. 24 rozporządzenia nr 2018/1861, nie zaś konieczność tworzenia od podstaw takiej regulacji.

I tak też dla celów zapewnienia warunków do stosowania przez organy polskie art. 24 rozporządzenia nr 2018/1861 przewiduje się następujące zmiany w przepisach prawa powszechnie obowiązującego.

Po pierwsze proponuje się dodanie w art. 435 ust. 1 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach nowego pkt 4a, który ustanowi nową samodzielną podstawę umieszczania

danych cudzoziemca w wykazie cudzoziemców, których pobyt na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest niepożądany. Podstawa ta zostanie związana z sytuacją, w której zostanie wydana decyzja o odmowie wjazdu i pobytu cudzoziemca na terytorium państw obszaru Schengen, o której mowa w art. 440a ustawy o cudzoziemcach, tj. decyzja, o której mowa w art. 24 ust. 1 lit. a rozporządzenia nr 2018/1861. Dane cudzoziemca, wobec którego zostanie wydana taka decyzja będą przekazywane do Systemu Informacyjnego Schengen do celów odmowy wjazdu i pobytu na podstawie zmodyfikowanego art. 443 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach. Przesłanka ta odpowiada dotychczasowej przesłance umieszczania danych cudzoziemca w wykazie cudzoziemców, których pobyt na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest niepożądany oraz w Systemie Informacyjnym Schengen do celów odmowy wjazdu, o której mowa w art. 435 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, tj. w sytuacji, gdy wymagają tego względy obronności lub bezpieczeństwa państwa lub ochrony bezpieczeństwa i porządku publicznego lub interes Rzeczypospolitej Polskiej. Sformułowanie nowej przesłanki umieszczania danych cudzoziemca w wykazie i w Systemie Informacyjnym Schengen, przewidzianej w art. 435 ust. 1 pkt 4a ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach uwzględnia brzmienie art. 24 ust. 1 lit. a rozporządzenia nr 2018/1861, zgodnie z którym państwa członkowskie wprowadzają wpis dotyczący odmowy wjazdu i pobytu, jeżeli państwo członkowskie stwierdziło – na podstawie indywidualnej oceny, która obejmuje ocenę sytuacji osobistej danego obywatela państwa trzeciego i skutków odmowy mu wjazdu i pobytu – że obecność tego obywatela państwa trzeciego na jego terytorium stanowi zagrożenie dla porządku publicznego, bezpieczeństwa publicznego lub bezpieczeństwa narodowego i w związku z tym państwo członkowskie wydało zgodnie ze swoim prawem krajowym decyzję sądową lub administracyjną o odmowie wjazdu i pobytu oraz wprowadziło wpis krajowy dotyczący odmowy wjazdu i pobytu. W ocenie projektodawcy to zmienione względem obecnego przepisu art. 24 rozporządzenia nr 1987/2006 brzmienie art. 24 rozporządzenia nr 2018/1861, skutkuje koniecznością ustanowienia w przepisach prawa polskiego konstrukcji szczególnego aktu administracyjnego (decyzji), która kreować będzie określoną podstawę wpisu danych do wykazu cudzoziemców, których pobyt na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, i w konsekwencji podstawę przekazania danych jej adresata do Systemu Informacyjnego Schengen do celów odmowy wjazdu i pobytu.

W konsekwencji w projektowanym przepisie art. 440a ust. 1 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach przewidziano regulację materialnoprawną i proceduralną dotyczącą decyzji o odmowie wjazdu i pobytu cudzoziemca na terytorium państw obszaru Schengen.

Projektowany przepis stanowi, że decyzję taką będzie wydawać się, gdy:

- będą wymagać tego względy obronności lub bezpieczeństwa państwa, lub ochrony bezpieczeństwa i porządku publicznego (art. 440a ust. 1 pkt 1);
- cudzoziemiec został skazany w Rzeczypospolitej Polskiej lub w innym państwie obszaru Schengen za przestępstwo na karę pozbawienia wolności powyżej jednego roku (art. 440a ust. 1 pkt 2 lit. a);
- cudzoziemiec podjął działania w celu uzyskania uprawnienia do wjazdu lub pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub innego państwa obszaru Schengen

z obejściem przepisów określających zasady i warunki wjazdu cudzoziemców na terytoria lub na nich, w tym prawa Unii Europejskiej (art. 440a ust. 1 pkt 2 lit. b).

Proponowane podstawy materialnoprawne wydania decyzji o odmowie wjazdu i pobytu cudzoziemca na terytorium państw obszaru Schengen odpowiadają warunkowi wpisu danych do Systemu Informacyjnego Schengen do celów odmowy wjazdu i pobytu określonego w art. 24 ust. 1 lit. a rozporządzenia nr 2018/1861 (obecność obywatela państwa trzeciego na terytorium danego państwa stanowi zagrożenie dla porządku publicznego, bezpieczeństwa publicznego lub bezpieczeństwa narodowego), skonkretyzowanego jednoznacznie w przepisie art. 24 ust. 2 tego rozporządzenia: (a) obywatel państwa trzeciego został skazany w jednym z państw członkowskich za przestępstwo zagrożone karą pozbawienia wolności wynoszącą co najmniej rok; (b) istnieją poważne podstawy, by sądzić, że obywatel państwa trzeciego popełnił poważne przestępstwo, w tym przestępstwo terrorystyczne, lub istnieją wyraźne przesłanki wskazujące, że zamierza on popełnić takie przestępstwo na terytorium jednego z państw członkowskich; (c) obywatel państwa trzeciego oszedł lub usiłował obejść przepisy prawa Unii Europejskiej lub prawa krajowego dotyczące wjazdu i pobytu na terytorium państw członkowskich).

Decyzję o odmowie wjazdu i pobytu cudzoziemca na terytorium państw obszaru Schengen będzie wydawać Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców z urzędu lub na wniosek jednego z organów, o których mowa w art. 440 ust. 1 tej ustawy (obecny katalog organów, które mogą wnioskować o umieszczenie danych cudzoziemca w wykazie). Wydając tę decyzję Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców będzie uwzględniał sytuację osobistą cudzoziemca oraz skutki wydania wobec niego tej decyzji (projektowane art. 440a ust. 2 i 3). W samej decyzji określać się będzie okres, na jaki dane cudzoziemca, którego dotyczy decyzja, będą umieszczane w wykazie. Analogicznie do rozwiązań przewidzianych w art. 440 ust. 2 i 3 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, zgodnie z projektowanym art. 440a ust. 5 i 6, w przypadku, gdy Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców nie uwzględni wniosku o wydanie decyzji, o której mowa w art. 440a ust. 1, wnioskodawca będzie mógł zwrócić się z wnioskiem o rozstrzygnięcie sprawy do ministra właściwego do spraw wewnętrznych, który będzie mógł uwzględnić taki wniosek i nakazać Szefowi Urzędu do Spraw Cudzoziemców wydanie decyzji o odmowie wjazdu i pobytu. Zgodnie z art. 440a ust. 7–8, decyzja o odmowie wjazdu i pobytu cudzoziemca na terytorium państw obszaru Schengen będzie ostateczna oraz nie będzie doręczana. W postępowaniu w sprawie wydania tej decyzji nie będzie się także stosować przepisów ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2022 r. poz. 2000), zwanej dalej „KPA”, (projektowany art. 440a ust. 9). Taka szczególna regulacja uzasadniona jest specyfiką tej decyzji. Jej wydanie wymagać będą względy obronności lub bezpieczeństwa państwa, lub ochrony bezpieczeństwa i porządku publicznego, również w sytuacji, gdy jest nieznanе miejsce pobytu cudzoziemca albo opuścił on terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, a zachodzi konieczność zapewnienia skuteczności wpisu danych cudzoziemca do Systemu Informacyjnego Schengen do celów odmowy wjazdu i pobytu, aby zapobiec ponownemu wjazdowi. Zgodnie z obowiązującym art. 435 ust. 2 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, który pozostanie niezmienny, umieszczenie danych

cudzoziemca w wykazie może nastąpić bez jego wiedzy i zgody. Ta szczególna regulacja związana z brakiem udziału cudzoziemca w postępowaniu na etapie poprzedzającym wydanie decyzji o odmowie wjazdu i pobytu na terytorium państw obszaru Schengen będzie równoważona nieograniczoną w czasie możliwością zaskarżenia tej decyzji w drodze wniosku do Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców o usunięcie danych z wykazu oraz z Systemu Informacyjnego Schengen, a następnie w drodze skargi do wojewódzkiego sądu administracyjnego na decyzję Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców wydaną w postępowaniu prowadzonym na podstawie projektowanego art. 444 ust. 4 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach.

W bezpośrednim związku z wprowadzeniem podstaw do wydania decyzji o odmowie wjazdu i pobytu na terytorium państw obszaru Schengen pozostaje uchylenie art. 435 ust. 1 pkt 2 lit. b i c ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, które przewidują następujące podstawy umieszczenia danych cudzoziemca w wykazie cudzoziemców, których pobyt na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest niepożądany: skazanie cudzoziemca prawomocnym wyrokiem w innym państwie niż państwo obszaru Schengen za przestępstwo stanowiące zbrodnię w rozumieniu prawa polskiego (lit. b) oraz skazanie cudzoziemca prawomocnym wyrokiem w Rzeczypospolitej Polskiej na karę pozbawienia wolności powyżej jednego roku (lit. c). Zaistnienie którejkolwiek z tych podstaw umieszczenia danych cudzoziemca w wykazie, w świetle art. 443 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach skutkuje również przekazaniem danych tego cudzoziemca do Systemu Informacyjnego Schengen do celów odmowy wjazdu na okres obowiązywania wpisu danych do wykazu. Treść normatywna aktualnego przepisu art. 435 ust. 1 pkt 2 lit. c ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach (który podlega uchyleniu) zostanie zawarta w art. 440a ust. 1 pkt 2 lit. a ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, który ustanawia jedną z przesłanek wydania przez Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców decyzji o zakazie wjazdu na terytorium państw obszaru Schengen, której wydanie będzie skutkowało, po pierwsze, umieszczeniem danych cudzoziemca w wykazie (art. 435 ust. 1 pkt 4a) oraz przekazaniem danych cudzoziemca do Systemu Informacyjnego Schengen do celów odmowy wjazdu i pobytu (nowe brzmienie art. 443 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach). Natomiast, aktualna przesłanka umieszczenia danych w wykazie wynikająca z przepisu art. 435 ust. 1 pkt 2 lit. b ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach nie jest możliwa do pogodzenia z dopuszczalnymi przesłankami dokonania wpisu do Systemu Informacyjnego Schengen do celów odmowy wjazdu i pobytu na podstawie art. 24 ust. 1 lit. a w zw. z ust. 2 lit. a rozporządzenia nr 2018/1861, dlatego też proponuje się całkowitą rezygnację z niej. Ustalenie bowiem, że dany cudzoziemiec popełnił zbrodnię w rozumieniu prawa polskiego w państwie trzecim, i w konsekwencji, że wypływa z tego stan zagrożenia dla ochrony bezpieczeństwa i porządku publicznego, będzie mogło skutkować samoistnym umieszczeniem danych tego cudzoziemca w wykazie cudzoziemców, których pobyt na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest niepożądany na podstawie dalej obowiązującego art. 435 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach albo wydaniem decyzji o zakazie wjazdu i pobytu na terytorium państw obszaru Schengen na podstawie projektowanego przepisu art. 440a ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, i w konsekwencji umieszczeniem danych w

wykazie (projektowany art. 435 ust. 1 pkt 4a ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach) oraz ich przekazaniem do Systemu Informacyjnego Schengen do celów odmowy wjazdu i pobytu (projektowany art. 443 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach).

Należy mieć na względzie, że ustanowienie konstrukcji decyzji Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców o odmowie wjazdu i pobytu cudzoziemca na terytorium państw obszaru Schengen, skutkującego umieszczeniem danych objętego nią cudzoziemca w wykazie cudzoziemców, których pobyt na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest niepożądany, oraz przekazaniem jego danych do Systemu Informacyjnego Schengen do celów odmowy wjazdu i pobytu, skutkowało koniecznością dostosowania do tej nowej sytuacji przepisu art. 444 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach.

W obecnym stanie prawnym zgodnie z art. 444 ust. 1 tej ustawy cudzoziemiec, którego dane zostały umieszczone w wykazie lub w Systemie Informacyjnym Schengen do celów odmowy wjazdu, ma prawo złożyć do Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców jeden z trzech następujących wniosków:

- wniosek o udostępnienie mu informacji o umieszczeniu jego danych w wykazie lub Systemie Informacyjnym Schengen do celów odmowy wjazdu, o terminie obowiązywania wpisu i podstawie prawnej i faktycznej wpisu (ust. 1 pkt 1);
- wniosek o sprostowanie danych, jeżeli są niekompletne, nieaktualne lub nieprawdziwe (ust. 1 pkt 2);
- wniosek o usunięcie danych, jeżeli zostały umieszczone lub są przechowywane z naruszeniem przepisów ustawy (ust. 1 pkt 3).

Natomiast art. 445 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach stanowi obecnie, że do postępowania w sprawie wniosku, o którym mowa w art. 444 ust. 1, stosuje się przepisy Działu VII KPA (a zatem przepisy dotyczące wydawania zaświadczeń). Podobnie było w stanie prawnym sprzed dnia 1 maja 2014 r. Obowiązujący wówczas art. 131 ust. 4 ustawy z dnia 13 czerwca 2003 r. o cudzoziemcach (Dz. U. z 2011 r. poz. 1573, z późn. zm.) stanowił analogicznie, że do postępowań w sprawach wniosków o udzielenie informacji o wpisaniu jego danych osobowych do wykazu lub do Systemu Informacyjnego Schengen (art. 131 ust. 1 pkt 1), sprostowanie jego danych osobowych zawartych w wykazie lub w Systemie Informacyjnym Schengen (art. 131 ust. 1 pkt 2) lub wykreślenie jego danych osobowych zawartych w wykazie lub w Systemie Informacyjnym Schengen, jeżeli zostały tam umieszczone w wyniku błędu (art. 131 ust. 1 pkt 3), stosuje się przepisy KPA o zaświadczeniach. Jak zauważono w orzecznictwie sądowym na gruncie przepisów właśnie w stanie prawnym sprzed dnia 1 maja 2014 r. (przykładowo wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 8 stycznia 2009 r., sygn. akt V SA/Wa 2249/08) zaświadczenie stanowi potwierdzenie faktów lub stanu prawnego, wobec czego aby wydać zaświadczenie o treści takiej, jakiej żąda skarżący, Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców jako organ prowadzący wykaz musiałby uprzednio wykreślić z niego jego dane (na wniosek złożony jeszcze w trybie art. 131 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 13 czerwca 2003 r. o cudzoziemcach). Podstawą zaś tego wykreślenia byłoby zaś stwierdzenie, że dane osobowe skarżącego zostały umieszczone w wykazie w wyniku błędu. Błąd ten zaś nie

sprowadza się do przykładowo omyłki pisarskiej. Rozumiany powinien być bowiem jako błąd formalny, jak i błąd w znaczeniu materialnoprawnym (wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 16 lutego 2006 r., sygn. akt V SA/Wa 2692/05, LEX 193346). Odnosząc te poglądy do dzisiejszego stanu prawnego należy podnieść, iż zaświadczenie, jakie mogłoby potencjalnie zostać wydane w postępowaniu zainicjowanym wnioskiem o sprostowanie lub usunięcie danych osobowych w wykazie, powinno być potwierdzeniem czynności w postaci sprostowania lub usunięcia danych. W szczególności należy wskazać, że usunięcie danych może zaś – w obecnym stanie prawnym – nastąpić w sytuacji, gdy ich wpis (umieszczenie) nastąpiło z naruszeniem przepisów ustawy lub w sytuacji, gdy są one przechowywane z naruszeniem przepisów ustawy albo gdy zachodzi jedna z adekwatnych (do podstaw umieszczenia) podstaw usunięcia danych z wykazu, a w konsekwencji również z Systemu Informacyjnego Schengen, określonych w art. 436 ust. 1 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach. Gdy żadna z tych okoliczności nie zachodzi, nie jest możliwe dokonanie czynności w postaci usunięcia danych z wykazu (względnie z Systemu Informacyjnego Schengen), a w konsekwencji wydania zaświadczenia o treści żądanej przez wnioskodawcę. W takiej sytuacji Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców stosując w obecnym stanie prawnym art. 219 KPA w związku z art. 445 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, wydaje nieostateczne postanowienie, od którego przysługuje wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy (jako substytut zażalenia, o którym mowa w art. 219 KPA), zaś od postanowienia Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców wydanego w wyniku ponownego rozpatrzenia sprawy przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Sąd administracyjny (WSA w Warszawie, Naczelny Sąd Administracyjny) dokonując kontroli samego postanowienia Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców kontroluje również legalność i poprawność samego wpisu do wykazu lub do Systemu Informacyjnego Schengen. Jak wskazał Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 27 lipca 2018 r. (sygn. akt II OSK 1930/17, LEX nr 2547219): *„Sądowa kontrola legalności działań Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców wykonującego swoje uprawnienia wynikające z art. 444 ust. 2 ustawy o cudzoziemcach nie ogranicza się wyłącznie do kontroli ściśle formalnej, tj. do zbadania, czy postanowienie o odmowie wydania zaświadczenia o żądanej treści zostało wydane z poszanowaniem podstawowych wymogów procesowych. Obejmuje ono obowiązek sądu administracyjnego zarówno zapoznania się z niejawnym materiałem dowodowym, jak też oceny jego wiarygodności. Uznać należy, że powyższe stanowi niezbędną gwarancję ochrony praw cudzoziemca.”*

Mając na uwadze to, że postępowanie prowadzone przez Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców w oparciu o wniosek cudzoziemca, o którym mowa w art. 444 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, stanowi rodzaj postępowania weryfikacyjnego, które jednocześnie stanowi element ustanowionego w prawie krajowym – w zgodzie z art. 24 ust. 1 zdanie drugie rozporządzenia nr 1987/2006 – postępowania odwoławczego, projektodawca proponuje, żeby postępowanie prowadzone przez Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców na podstawie art. 444 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, w dalszym ciągu pozostało elementem takiego postępowania odwoławczego, spełniającego wymogi określone obecnie już w art. 24 ust. 4 rozporządzenia nr 2018/1861.

Dlatego też proponuje się, aby w dalszym ciągu cudzoziemiec, którego dane zostały umieszczone w wykazie lub w Systemie Informacyjnym Schengen do celów odmowy wjazdu i pobytu miał prawo do złożenia do Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców jednego z trzech wniosków, które przedmiotowo odpowiadają wnioskowi uregulowanemu w art. 444 ust. 1 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach w brzmieniu obecnym, z niezbędnymi modyfikacjami:

- wniosek o udostępnienie mu informacji o umieszczeniu jego danych w wykazie lub Systemie Informacyjnym Schengen do celów odmowy wjazdu i pobytu, o terminie obowiązywania wpisu i podstawie prawnej i faktycznej wpisu;
- wniosek o sprostowanie danych, jeżeli są niekompletne, nieaktualne lub nieprawdziwe;
- wniosek o usunięcie danych, jeżeli zostały umieszczone lub są przechowywane z naruszeniem przepisów ustawy lub rozporządzenia nr 2018/1861.

Z uwagi na to, że stosowanie przepisów Działu VII KPA o postępowaniu zaświadczeniowym na przestrzeni ostatnich lat nie budziło jakichkolwiek wątpliwości co do ich kompatybilności z poszczególnymi przedmiotami wniosków cudzoziemców uregulowanych w art. 444 ust. 1 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, projektodawca proponuje, aby odesłanie do tych przepisów pozostawić, przy czym będzie to już miało miejsce w art. 444 ust. 2 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach w nowym brzmieniu, a nie w art. 445 tej ustawy, który zostanie uchylony. Jednocześnie jednak projektodawca, kierując się ogólnym dążeniem do likwidacji w systemie prawa dwuinstancyjności postępowań administracyjnych, w których w obu instancjach występują te same organy, proponuje, aby zrezygnować z dwuinstancyjnego postępowania, w którym na postanowienie wydawane na podstawie art. 219 KPA przysługiwałby najpierw wniosek do Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców o ponowne rozpatrzenie sprawy (stanowiący ekwiwalent zażalenia), a następnie dopiero skarga do wojewódzkiego sądu administracyjnego. Dlatego też projektodawca proponuje, aby w art. 444 ust. 3 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach jednoznacznie przesądzić, że postanowienie Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców, w drodze którego odmawia uwzględnienia jednego z wniosków cudzoziemca (przez odmowę wydania zaświadczenia o treści żądanej przez wnioskodawcę), było od razu postanowieniem ostatecznym.

Idąc dalej, mając na uwadze to, że szereg wpisów danych cudzoziemców do wykazu, dokonanych na podstawie nowego przepisu art. 435 ust. 1 pkt 4a ustawy, oraz do Systemu Informacyjnego Schengen do celów odmowy wjazdu i pobytu, która miałaby podlegać najpierw kontroli wewnątrzadministracyjnej w postępowaniu, którego przedmiotem miałyby być usunięcie tych danych z wykazu oraz z Systemu Informacyjnego Schengen na żądanie tych cudzoziemców, opierałby się na decyzjach o odmowie wjazdu i pobytu cudzoziemca na terytorium państw obszaru Schengen, projektodawca proponuje, aby w projektowanym przepisie art. 444 ust. 4 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach ustanowić podstawę do uznania takich żądań (wniosków o usunięcie danych) za wnioski o uchylenie tej decyzji. Tak, jak jeden z wniosków, o których mowa w art. 444 ust. 1 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach uruchamiać będzie postępowanie przed Szefem Urzędu do Spraw Cudzoziemców, w którym będą miały zastosowanie przepisy Działu VII KPA o

zaświadczeniach (postępowanie kończone wydaniem zaświadczenia albo postanowienia, o którym mowa w art. 219 KPA, które będzie ostateczne), tak wnioski o usunięcie danych z wykazu lub Systemu Informacyjnego Schengen do celów odmowy wjazdu i pobytu, umieszczonych na skutek wydania decyzji o odmowie wjazdu i pobytu na terytorium państw obszaru Schengen, będzie uruchamiać odrębne postępowanie administracyjne przed Szefem Urzędu do Spraw Cudzoziemców, którego przedmiotem będzie kontrola podstaw umieszczenia lub przechowywania danych, a jej wzorcem przepisy ustawy oraz przepisy rozporządzenia nr 2018/1861. Projektodawca proponuje, aby w takim przypadku prowadzić odrębne postępowanie w sprawie uchylecia decyzji, o której mowa w art. 440a ust. 1 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, do którego w sposób wyraźny nie będzie miał zastosowania art. 154 KPA. Postępowanie to będzie mogło zakończyć się albo wydaniem decyzji o uchyleniu decyzji o odmowie wjazdu i pobytu na terytorium państw obszaru Schengen, skutkującą usunięciem danych z wykazu lub Systemu Informacyjnego Schengen (projektowany przepis art. 444 ust. 7 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach) albo decyzją o odmowie uchylecia takiej decyzji. W każdym z tych przypadków decyzja Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców będzie ostateczna w administracyjnym toku instancji (projektowany przepis art. 444 ust. 6 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach) i będzie od niej przysługiwała skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. W ocenie projektodawcy dla zachowania odpowiedniego poziomu gwarancji proceduralnych, zadekretowanych w art. 24 ust. 4 rozporządzenia nr 2018/1861, jest kluczowe właściwe ukształtowanie kontroli sądowej decyzji skutkującej wpisem do celów odmowy wjazdu i pobytu, która jednakowoż będzie odpowiadać specyfice warunków wydawania decyzji, o której mowa w projektowanym art. 440a ust. 1 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach. Zgodnie bowiem z tym przepisem rozporządzenia nr 2018/1861 osoby, w odniesieniu do których wydano decyzję o odmowie wjazdu i pobytu, o której mowa w ust. 1 [decyzja sądowa lub administracyjna o odmowie wjazdu i pobytu], mają prawo wnieść odwołanie od tej decyzji. Takie postępowanie odwoławcze jest prowadzone zgodnie z prawem Unii i prawem krajowym, które musi przewidywać prawo do skutecznego środka ochrony przed sądem. Projektodawca wyraża przekonanie, że jest dopuszczalne w świetle tego przepisu ukształtowanie takiego „postępowania odwoławczego w prawie krajowym, które obejmie jednocześnie element w postaci wewnątrzadministracyjnej weryfikacji decyzji, a następnie element w postaci kontroli sądowej. Dlatego też proponuje się, aby złożenie wniosku o usunięcie danych z wykazu lub Systemu Informacyjnego Schengen, stanowiącego jednocześnie wniosek o uchylenie decyzji o odmowie wjazdu i pobytu cudzoziemca na terytorium państw obszaru Schengen, oraz jego rozpatrzenie przez Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców w drodze decyzji, stanowiło przesłankę dopuszczalności skargi do wojewódzkiego sądu administracyjnego (co będzie wynikać a contrario z projektowanego przepisu art. 444 ust. 8 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach). W tej sytuacji w przypadku wniesienia skargi na decyzję Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców o odmowie uchylecia decyzji o odmowie wjazdu i pobytu cudzoziemca na terytorium państw obszaru Schengen, zakresem kontroli objęta byłaby wprost również decyzja, której uchylecia odmówiono. W projektowanym przepisie art. 444 ust. 9 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach wprost przewiduje się uznanie, że decyzja, o której mowa

w art. 440a ust. 1 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, została wydana w granicach sprawy, której dotyczy skarga na decyzję wydaną przez Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców na podstawie art. 444 ust. 5 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, odnosząc to do pojęcia „granic sprawy” użytego w art. 135 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi. Nie budzi obecnie wątpliwości, że przepis ten ustanawia podstawę dla sądu administracyjnego do uchylenia nie tylko aktu będącego bezpośrednio przedmiotem skargi, ale także innych aktów poprzedzających (np. aktów organów I instancji, które zostały następnie utrzymane w mocy). Zadekretowanie wprost w projektowanym art. 444 ust. 9 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, że decyzja o odmowie wjazdu i pobytu cudzoziemca na terytorium państw obszaru Schengen będzie znajdować się w granicach sprawy, której dotyczy skarga do wojewódzkiego sądu administracyjnego na decyzję Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców o odmowie jej uchylenia, będzie skutkowało tym, że jeżeli sąd administracyjny (Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie albo Naczelny Sąd Administracyjny) uzna, uwzględniając skargę, że zachodzi przesłanka niezbędności określona w art. 135 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. –Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, to będzie mógł stosując ten przepis uchylić od razu decyzję o odmowie wjazdu i pobytu cudzoziemca na terytorium państw obszaru Schengen. To zaś będzie skutkowało, zgodnie z projektowanym przepisem art. 444 ust. 11 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, tym, że Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców będzie obowiązany usunąć dane z wykazu lub Systemu Informacyjnego Schengen. Dodać należy, że jednym z atrybutów efektywności środka odwoławczego jest możliwość tymczasowego wstrzymania wykonania skutków aktów czy czynności podlegających kontroli na skutek wniesienia tego środka prawnego. Dlatego też proponuje się w art. 444 ust. 10 ustawy o cudzoziemcach przewidzenie skutków wydania przez sąd administracyjny postanowienia na podstawie art. 61 § 3 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. –Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi. odnoszącego się bezpośrednio do zaskarżonej decyzji Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców, polegających na zaistnieniu po stronie Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców obowiązku zawieszenia obowiązywania wpisu danych do wykazu oraz usunięcia danych z Systemu Informacyjnego Schengen do czasu utraty mocy wstrzymania wykonania.

Dodatkowo należy wskazać, że w ust. 12 art. 444 zostanie przewidziana treść dotychczasowego ust. 2 tego artykułu, zgodnie z którym Szef Urzędu odmawia cudzoziemcowi udostępnienia informacji o podstawie faktycznej wpisu, jeżeli jego dane są umieszczone w wykazie lub Systemie Informacyjnym Schengen w związku z okolicznościami, o których mowa w art. 435 ust. 1 pkt 4 (gdy wymagały tego względy obronności lub bezpieczeństwa państwa lub ochrony bezpieczeństwa i porządku publicznego lub interes Rzeczypospolitej Polskiej) z uzupełnieniem tego przepisu także o okoliczności, o których mowa w art. 435 ust. 1 pkt 4a, tj. gdy wobec cudzoziemca zostanie decyzja o odmowie wjazdu i pobytu cudzoziemca na terytorium państw obszaru Schengen, o której mowa w art. 440a ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, wydawana w podobnych okolicznościach.

Projekt przewiduje także uzupełnienie treści art. 447 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach. W ust. 1 przewidziano prawo cudzoziemca do wglądu do dokumentów dotyczących umieszczenia jego danych nie tylko w wykazie, ale i w Systemie Informacyjnym Schengen. Zgodnie z ust. 2 tego artykułu, prawo do wglądu do tych dokumentów nie będzie natomiast przysługiwać cudzoziemcowi, jak dotychczas, gdy jego dane są umieszczone w wykazie w związku z okolicznościami, o których mowa w art. 435 ust. 1 pkt 4, a ponadto, gdy dane te zostaną umieszczone w wykazie w związku z okolicznościami, o których mowa w art. 435 ust. 1 pkt 4a, tj. gdy wobec cudzoziemca zostanie wydana decyzja o odmowie wjazdu i pobytu cudzoziemca na terytorium państw obszaru Schengen, o której mowa w art. 440a ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, wydawana w podobnych okolicznościach.

Zgodnie z projektowanym art. 438 ust. 1 pkt 10, w przypadku wydania decyzji o odmowie wjazdu i pobytu cudzoziemca na terytorium państw obszaru Schengen, o której mowa w art. 440a, dane cudzoziemca będzie się umieszczać w wykazie (a następnie przekazywać do Systemu Informacyjnego Schengen do celów odmowy wjazdu i pobytu zgodnie z art. 443 na okres ich przechowywania w wykazie) na okresy określone w decyzji, i których maksymalna długość będzie zależna od tego, na jakiej podstawie nastąpi wydanie tej decyzji.

I tak też, jeżeli decyzja zostanie wydana na podstawie art. 440a ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, tj. w sytuacji, gdy wymagają tego względy obronności lub bezpieczeństwa państwa, lub ochrony bezpieczeństwa i porządku publicznego, to wówczas maksymalnym okresem, na jaki będzie mogło nastąpić umieszczenie danych w wykazie (a następnie również w Systemie Informacyjnym Schengen do celów odmowy wjazdu i pobytu) będzie okres 10-letni, z możliwością przedłużenia na kolejne okresy 10-letnie (przy czym przedłużenie będzie wymagać wydania kolejnych decyzji w oparciu przepisy art. 440a ust. 1–9 stosowane na mocy odesłania w art. 440a ust. 10) (art. 438 ust. 1 pkt 10 lit. a). Okres 10-letni będzie liczony od dnia wydania decyzji o odmowie wjazdu i pobytu cudzoziemca na terytorium państw obszaru Schengen (projektowany art. 438 ust. 2 pkt 5 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach).

Jeżeli decyzja zostanie wydana na podstawie art. 440a ust. 1 pkt 2 lit. a, zaś podstawę faktyczną jej wydania będzie stanowić okoliczność, że cudzoziemiec został skazany na karę pozbawienia wolności wynoszącą co najmniej 3 lata, to wówczas dane będą umieszczane w wykazie na okres nie dłuższy niż 5 lat licząc od dnia zakończenia odbywania kary pozbawienia wolności (art. 438 ust. 1 pkt 10 lit. b).

Jeżeli zaś decyzja zostanie wydana na podstawie art. 440a ust. 1 pkt 2 lit. a, zaś cudzoziemiec został skazany na karę pozbawienia wolności poniżej 3 lat, to wówczas dane będą umieszczane w wykazie na okres nieprzekraczający 3 lat od dnia zakończenia odbywania kary pozbawienia wolności (art. 438 ust. 1 pkt 10 lit. c).

Jeżeli decyzja zostanie wydana na podstawie art. 440a ust. 1 pkt 2 lit. a, zaś cudzoziemiec został skazany na karę pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo

zawieszono, jego dane będą umieszczane na okres nieprzekraczający okresu próby (okresu warunkowanego zawieszenia) (art. 438 ust. 1 pkt 10 lit. d).

Jeżeli zaś decyzja zostanie wydana na podstawie art. 440a ust. 1 pkt 2 lit. b, tj. w związku z okolicznością, w której cudzoziemiec podjął działania w celu uzyskania uprawnienia do wjazdu lub pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub innego państwa obszaru Schengen z obejściem przepisów określających zasady i warunki wjazdu cudzoziemców na te terytoria lub na nich, w tym prawa Unii Europejskiej, to wówczas dane zostaną umieszczone na okres nie dłuższy niż 3 lata (art. 438 ust. 1 pkt 10 lit. e), licząc od dnia wydania decyzji (projektowany art. 438 ust. 2 pkt 5 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach).

W projektowanym art. 443 ust. 1b ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach przewiduje się, że w przypadku przekazywania do Systemu Informacyjnego Schengen do celów odmowy wjazdu i pobytu danych cudzoziemca, wobec którego wydano decyzję o odmowie wjazdu i pobytu cudzoziemca na terytorium państw obszaru Schengen, o której mowa w art. 440a, jeżeli Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców posiada informacje, że cudzoziemiec przebywa na terytorium państw obszaru Schengen, przekazuje dane cudzoziemca do Systemu Informacyjnego Schengen do celów odmowy wjazdu i pobytu niezwłocznie po opuszczeniu przez niego tego terytorium. Ta regulacja ma na celu wykonanie art. 24 ust. 3 rozporządzenia nr 2018/1861.

Jednocześnie w art. 443 ust. 1 dotyczącym przekazywania danych cudzoziemca do Systemu Informacyjnego Schengen do celów odmowy wjazdu i pobytu przewidziano uchylenie podstawy przekazywania tych danych w sytuacji określonej w pkt 4, tj. gdy podstawą przechowywania tych danych w wykazie jest przekazanie cudzoziemca do państwa trzeciego na podstawie umowy międzynarodowej o przekazywaniu i przyjmowaniu osób, po uprzednim zatrzymaniu cudzoziemca w związku z przekroczeniem przez niego granicy wbrew przepisom. Okoliczność ta nie odpowiada bowiem przesłankom wprowadzania do Systemu Informacyjnego Schengen wpisów do celów odmowy wjazdu i pobytu, określonym w art. 24 rozporządzenia nr 2018/1861.

W art. 439 ust. 1 pkt 6 i 8 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach przewidziano uzupełnienie katalogu danych cudzoziemca umieszczanych w wykazie o dane o posiadanych obywatelstwach oraz serię i numer dokumentu podróży lub dokumentu tożsamości. Dane te będą także przekazywane do Systemu Informacyjnego Schengen do celów odmowy wjazdu i pobytu, zgodnie z art. 20 ust. 2 lit. i rozporządzenia nr 2018/1861. Zmodyfikowany został także ustęp 2 w art. 439. Zgodnie z nowym brzmieniem w wykazie będzie można umieścić również: inne dane cudzoziemca lub informacje, o których mowa w art. 13, w szczególności fotografię cudzoziemca oraz obraz linii papilarnych (art. 439 ust. 2 pkt 1), lub kopię dokumentu podróży cudzoziemca (art. 439 ust. 2 pkt 2), lub kopię dokumentu tożsamości cudzoziemca (art. 439 ust. 2 pkt 3).

Artykuł 27 rozporządzenia nr 2018/1861. Konsultacje przeprowadzane przed przyznaniem dokumentu pobytowego lub wizy długoterminowej lub przedłużeniem ich ważności

Dla celów zapewnienia warunków do stosowania przez organy polskie art. 27 rozporządzenia nr 2018/1861 przewiduje się następujące zmiany w przepisach prawa powszechnie obowiązującego.

Konsultacje przeprowadzane z inicjatywy organów polskich

W art. 65 ust. 2, art. 82 ust. 2, art. 100 ust. 1a i art. 198 ust. 1 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, przewidziano, iż jeżeli dane cudzoziemca znajdują się w Systemie Informacyjnym Schengen do celów odmowy wjazdu i pobytu, wizę krajową można wydać lub przedłużyć albo udzielić zezwolenia na pobyt czasowy, lub zezwolenia na pobyt stały biorąc pod uwagę powody leżące u podstaw decyzji państwa członkowskiego dokonującego wpisu oraz uwzględniając zagrożenia, o których mowa w art. 27 lit. d rozporządzenia nr 2018/1861, tj. zagrożenia dla porządku publicznego lub bezpieczeństwa publicznego, jakie może powodować obecność danego cudzoziemca na terytorium państw członkowskich.

Brzmienie tych przepisów, odnoszące się do treści uchylanego art. 25 ust. 1 Konwencji Wykonawczej Schengen dostosowano do brzmienia art. 27 lit. d rozporządzenia nr 2018/1861.

W art. 214a ust. 1 przewidziano podobne rozwiązanie przy udzielaniu zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE w ramach oceny przesłanki odmowy udzielenia tego zezwolenia.

W art. 72, art. 83, w art. 100 ust. 1b i art. 198 ust. 2 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach przewidziano przeprowadzanie z właściwym organem państwa, które dokonało wpisu danych cudzoziemca do Systemu Informacyjnego Schengen do celów odmowy wjazdu i pobytu konsultacji, o których mowa w art. 27 rozporządzenia nr 2018/1861, przez ministra właściwego do spraw zagranicznych lub konsula rozpatrującego wnioski o wydanie wizy krajowej, albo wojewodę rozpatrującego wnioski o przedłużenie wizy krajowej, lub udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy lub stały, lub przez Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców w drugiej instancji, za pośrednictwem Komendanta Głównego Policji i informowanie, za pośrednictwem Komendanta Głównego Policji organu tego państwa obszaru Schengen o decyzji wydanej w sprawie wydania lub przedłużenia wizy krajowej albo udzielenia zezwolenia pobytowego lub o zamiarze wydania lub przedłużenia wizy krajowej lub udzielenia zezwolenia pobytowego.

Brzmienie tych przepisów, odnoszące się do treści uchylanego art. 25 ust. 1 Konwencji Wykonawczej Schengen również dostosowano do brzmienia art. 27 rozporządzenia nr 2018/1861.

W projektowanym art. 214a ust. 2 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach przewidziano analogiczne konsultacje przy udzielaniu zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego Unii Europejskiej oraz uchylenie art. 220 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, w związku z uchyleniem art. 25 Konwencji Wykonawczej Schengen rozporządzeniem nr 2018/1861.

W projektowanym art. 359c ust. 1 i 2 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach przewidziano analogiczne konsultacje przy udzielaniu zgody na pobyt ze względów

humanitarnych (w postępowaniu w sprawie zobowiązania cudzoziemca do powrotu lub w postępowaniu w sprawie udzielenia zgody na pobyt ze względów humanitarnych prowadzonym na podstawie 356 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach).

Konsultacje przeprowadzenie z inicjatywy właściwych organów innych państw obszaru Schengen

Sytuację, w której to organ innego państwa obszaru Schengen, rozpatrując wniosek cudzoziemca, którego dane zostały przekazane do Systemu Informacyjnego Schengen do celów odmowy wjazdu i pobytu przez Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców (Rzeczpospolita Polska dokonała wpisu danych cudzoziemca), występuje o przeprowadzenie konsultacji, o których mowa w art. 27 rozporządzenia nr 2018/1861, reguluje projektowany art. 448b ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach. Ust. 1 w tym projektowanym przepisie ustanawia po stronie Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców obowiązek przekazania Komendantowi Głównemu Policji informacji o podstawie prawnej i faktycznej umieszczenia danych cudzoziemca w Systemie Informacyjnym Schengen, i przewiduje na dokonanie tej czynności termin 7-dniowy. W ocenie projektodawcy jest to termin rozsądny, biorąc pod uwagę to, że art. 27 lit. b rozporządzenia nr 2018/1861 przewiduje termin 10-dniowy dla wpisującego państwa członkowskiego na udzielenie odpowiedzi na wniosek w sprawie konsultacji. Gwarantuje to Komendantowi Głównemu Policji co najmniej 3 dni (w sumie) na dokonanie wszystkich czynności związanych z obsługą konsultacji na etapie jej otrzymania od organu innego państwa obszaru Schengen oraz na etapie przekazania odpowiedzi temu organowi. Mając na uwadze to, że art. 27 lit. f rozporządzenia nr 2018/1861 przewiduje prymat decyzji przyznającego państwa członkowskiego, w projektowanym ust. 3 w art. 448b ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, ustanawia się podstawę prawną dla Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców do usunięcia danych cudzoziemca z Systemu Informacyjnego Schengen w przypadku otrzymania informacji o tym, że organ innego państwa obszaru Schengen zdecydował o przyznaniu cudzoziemcowi dokumentu pobytowego lub wizy długoterminowej, lub ich przedłużeniu.

Artykuł 28 rozporządzenia nr 2018/1861. Konsultacje przeprowadzane przed wprowadzeniem wpisu dotyczącego odmowy wjazdu i pobytu

Artykuł 29 rozporządzenia nr 2018/1861. Konsultacje przeprowadzane po wprowadzeniu wpisu dotyczącego odmowy wjazdu i pobytu

Dla celów zapewnienia warunków do stosowania przez organy polskie art. 28 i art. 29 rozporządzenia nr 2018/1861 przewiduje się następujące zmiany w przepisach prawa powszechnie obowiązującego.

Konsultacje przeprowadzane z inicjatywy organów innych państw obszaru Schengen

W projektowanych art. 90 ust. 2, 2a i 2c, art. 111 i art. 208 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach (nowe jednostki redakcyjne oraz nowe brzmienia już obowiązujących przepisów) przewidziano konsultacje, o przeprowadzenie których będzie występował właściwy

organ innego państwa obszaru Schengen na podstawie art. 28 lub art. 29 rozporządzenia nr 2018/1861, w trakcie których polskie organy tj. organ właściwy do cofnięcia wizy (konsul lub minister właściwy do spraw zagranicznych) albo właściwy wojewoda będą ustalały, czy zachodzą podstawy do cofnięcia wizy krajowej, zezwolenia na pobyt czasowy lub zezwolenia na pobyt stały, biorąc pod uwagę powody leżące u podstaw decyzji państwa członkowskiego dokonującego wpisu danych cudzoziemca do Systemu Informacyjnego Schengen do celów odmowy wjazdu i pobytu lub rozważającego jego dokonanie, oraz uwzględniając zagrożenia dla porządku publicznego lub bezpieczeństwa publicznego, jakie może powodować obecność danego cudzoziemca na terytorium państw członkowskich,

W związku z tym, że odpowiednio art. 28 i art. 29 rozporządzenia nr 2018/1861 przewidują terminy wynoszące 14 dni kalendarzowych na powiadomienie państwa występującego o przeprowadzenie konsultacji (art. 28 lit. e i art. 29 lit. e rozporządzenia nr 2018/1861), które są terminami adresowanymi do państw jako całości, w omawianych przepisach art. 90 ust. 2a–2c, art. 111 oraz art. 208 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach przewiduje się, że organ właściwy do ustalenia istnienia podstaw do cofnięcia wizy krajowej lub zezwolenia, będzie obowiązany przekazać Komendantowi Głównemu Policji stosowną informację (o wydaniu decyzji o cofnięciu lub o braku podstaw do jej cofnięcia) w terminie 10 dni licząc od dnia, w którym ten organ sam otrzymał wystąpienie o przeprowadzenie konsultacji (również za pośrednictwem Komendanta Głównego Policji) (art. 90 ust. 2a, art. 111 ust. 2 i art. 208 ust. 2). Taki podział ustanowionych dla Rzeczypospolitej Polskiej jako państwa członkowskiego terminów, o których mowa w art. 28 lit. e i art. 29 lit. e rozporządzenia nr 2018/1861 (między poszczególne organy polskie), należy ocenić jako rozsądny, bowiem gwarantuje to Komendantowi Głównemu Policji co najmniej 4 dni (w sumie) na dokonanie wszystkich czynności związanych z obsługą konsultacji na etapie jej otrzymania od organu innego państwa obszaru Schengen oraz na etapie przekazania odpowiedzi temu organowi. Jednocześnie, należy mieć na względzie, że wspomniane już przepisy art. 28 lit. e i art. 29 lit. e rozporządzenia nr 2018/1861, przewidują, że w przypadkach niemożności zachowania określonych w nich terminów 14-dniowych, możliwości wnioskowania o przedłużenie tych terminów maksymalnie o kolejnych 12 dni kalendarzowych. Dla wykonania tych przepisów rozporządzenia nr 2018/1861 omawiane przepisy art. 90, art. 111 i art. 208 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach przewidują, że w przypadku niemożności zachowania terminu do przekazania stosownej informacji Komendantowi Głównemu Policji (10 dni), organ właściwy do ustalenia istnienia podstaw do cofnięcia wizy krajowej lub zezwolenia, będzie występował z wnioskiem o przedłużenie tego terminu, który będzie zawierał uzasadnienie. Na skutek tego przedłużenia organ będzie obowiązany do przekazania stosownej informacji Komendantowi Głównemu Policji na co najmniej 2 dni przed końcem terminu, o który przedłużenia dokonano (art. 90 ust. 2b, art. 111 ust. 3 i art. 208 ust. 3), co ponownie zagwarantuje temu ostatniemu organowi rozsądny czas (wynoszący co najmniej 2 dni) na przekazanie odpowiedzi organowi państwa obszaru Schengen. Komendant Główny Policji każdorazowo będzie obowiązany przekazać otrzymaną od konsula, ministra właściwego do spraw zagranicznych lub wojewody informację w terminach przewidzianym wprost w art. 28 lit. e albo art. 29 lit. e rozporządzenia nr 2018/1861, albo w terminach stanowiących sumę

dni składających się na terminy podstawowe oraz dni wynikających z przedłużenia na wniosek organu właściwego do oceny podstaw do cofnięcia wizy krajowej lub zezwolenia (art. 90 ust. 2c, art. 111 ust. 4 i art. 208 ust. 4).

Art. 208 ustawy o cudzoziemcach będzie miał zastosowanie także do cofnięcia cudzoziemcowi zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego Unii Europejskiej, zgodnie z odesłaniem z art. 223 tej ustawy.

Analogiczne rozwiązania dotyczące oceny istnienia podstaw do cofnięcia zgody na pobyt ze względów humanitarnych przewidziano w projektowanym art. 359b ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, który jest adresowany do komendantów oddziałów Straży Granicznej i komendantów placówek Straży Granicznej jako organów właściwych do cofnięcia takiej zgody.

Brzmienie tych przepisów odnoszące się do treści uchylanego art. 25 ust. 2 Konwencji Wykonawczej Schengen dostosowano do brzmienia art. 28 i 29 rozporządzenia nr 2018/1861.

Same podstawy cofnięcia wizy krajowej lub zezwoleń pobytowych będą musiały wynikać z obowiązujących już przepisów ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach. W praktyce mogą to być głównie przypadki wydania decyzji o cofnięciu wizy krajowej lub zezwoleń pobytowych z uwagi na względy obronności lub bezpieczeństwa państwa lub ochrony bezpieczeństwa i porządku publicznego.

Jeżeli przyznające państwo członkowskie powiadomi państwo członkowskie dokonujące wpisu danych cudzoziemca do Systemu Informacyjnego Schengen do celów odmowy wjazdu i pobytu lub rozważające jego dokonanie, że utrzymuje w mocy zezwolenie pobytowe lub wizę krajową, państwo członkowskie nie wprowadza do Systemu Informacyjnego Schengen wpisu dotyczącego odmowy wjazdu i pobytu albo natychmiast usuwa taki wpis.

Konsultacje przeprowadzane z inicjatywy organu polskiego – Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców

W projektowanym art. 443a ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach przewiduje się, iż przed przekazaniem do Systemu Informacyjnego Schengen do celów odmowy wjazdu i pobytu danych cudzoziemca, który posiada ważny dokument pobytowy lub ważną wizę długoterminową, wydane przez inne państwo obszaru Schengen, Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców występuje za pośrednictwem Komendanta Głównego Policji do właściwego organu państwa obszaru Schengen, które wydało taki dokumentu lub wizę długoterminową, o przeprowadzenie konsultacji, o których mowa w art. 28 rozporządzenia nr 2018/1861 w celu ustalenia, czy dane mogą być przekazane do tego Systemu i przyjmuje, za pośrednictwem Komendanta Głównego Policji informacje o wyniku tych konsultacji.

Natomiast w projektowanym art. 448a ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach przewidziano, iż jeżeli po przekazaniu danych cudzoziemca do Systemu Informacyjnego Schengen do celów odmowy wjazdu i pobytu, okaże się, że posiada on ważny dokument pobytowy lub ważną wizę długoterminową, wydane przez inne państwo obszaru

Schengen, Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców występuje za pośrednictwem Komendanta Głównego Policji do właściwego organu państwa obszaru Schengen, które wydało ten dokument lub wizę długoterminową, o przeprowadzenie konsultacji, o których mowa w art. 29 rozporządzenia nr 2018/1861 oraz, za pośrednictwem Komendanta Głównego Policji, przyjmuje informacje o wyniku tych konsultacji a także zawiadamia o ich wyniku właściwy organ wykonującego państwa członkowskiego w przypadku konsultacji, o których mowa w art. 30 rozporządzenia nr 2018/1861.

Artykuł 30 rozporządzenia nr 2018/1861. Konsultacje w przypadku trafienia odnoszącego się do obywatela państwa trzeciego, który posiada ważny dokument pobytowy lub ważną wizę długoterminową

Dla celów zapewnienia warunków do stosowania przez organy polskie art. 30 rozporządzenia nr 2018/1861 przewiduje się następujące zmiany w przepisach prawa powszechnie obowiązującego.

W art. 448a ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach projekt przewiduje, iż jeżeli po przekazaniu danych cudzoziemca do Systemu Informacyjnego Schengen do celów odmowy wjazdu i pobytu, okaże się, że posiada on ważne zezwolenie pobytowe lub ważną wizę długoterminową, wydane przez inne państwo obszaru Schengen, Szef Urzędu występuje za pośrednictwem Komendanta Głównego Policji do właściwego organu państwa obszaru Schengen, które wydało zezwolenie pobytowe lub wizę długoterminową, o przeprowadzenie konsultacji, o których mowa w art. 29 rozporządzenia nr 2018/1861 oraz, za pośrednictwem Komendanta Głównego Policji, przyjmuje informacje o wyniku tych konsultacji a także zawiadamia o ich wyniku właściwy organ wykonującego państwa członkowskiego w przypadku konsultacji, o których mowa w art. 30 rozporządzenia nr 2018/1861.

Artykuł 40 ust. 1 rozporządzenia nr 2018/1861. Usuwanie wpisów do celów odmowy wjazdu i pobytu

Art. 40 ust. 1 rozporządzenia nr 2018/1861 ustanawia podstawy do usunięcia wpisów danych w Systemie Informacyjnym Schengen do celów odmowy wjazdu i pobytu. Pierwsza z tych podstaw (ust. 1 lit. a) sprowadza się do sytuacji, w której decyzja, na podstawie której wprowadzono wpis, została cofnięta przez właściwy organ lub właściwy organ stwierdził jej nieważność. W ocenie projektodawcy zapewnieniu stosowania tej podstawy usunięcia wpisów służą projektowane przepisy art. 444 ust. 6 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach (który przewiduje skutek wydania decyzji o uchyleniu decyzji, o której mowa w art. 440a ust. 1) oraz art. 444 ust. 11 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach (który przewiduje skutek uchylenia decyzji, o której mowa w art. 440a ust. 1 przez sąd administracyjny).

Druga z tych podstaw (ust. 1 lit. b) dotyczy sytuacji, w której doszło do przeprowadzenia konsultacji, o których mowa w art. 27 lub art. 29 rozporządzenia nr 2018/1861. W konsekwencji projekt ustawy przewiduje dodanie w art. 443 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach nowego ust. 6, zgodnie z którym umieszczone w Systemie Informacyjnym Schengen dane cudzoziemca usuwa się w przypadkach, o których mowa w art. 27 lit. f i art. 29 lit. f rozporządzenia nr 2018/1861. Pierwszy z tych przepisów obejmuje sytuację, w której inne

państwo obszaru Schengen zdecydowało się na przyznanie dokumentu pobytowego lub wizy długoterminowej lub na przedłużenie ich ważności. Drugi z tych przepisów obejmuje sytuację, w której inne państwo obszaru Schengen zdecydowało o tym, że pomimo dokonania wpisu do Systemu Informacyjnego Schengen, utrzyma w mocy przyznany wcześniej cudzoziemcowi dokument pobytowy lub wizę długoterminową.

Artykuł 25 rozporządzenia nr 2018/1861. Warunki wprowadzania wpisów dotyczących obywateli państw trzecich, którzy są objęci środkami ograniczającymi

Dodanie w art. 443 ust. 1 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach nowego punktu 7, z którym wiąże się również nowy ust. 4, ma na celu zapewnienie warunków do stosowania przez Rzeczpospolitą Polską art. 25 rozporządzenia nr 2018/1861. Przepis ten w swoim ust. 1 ustanawia podstawę dokonywania wpisów do Systemu Informacyjnego Schengen do celów odmowy wjazdu i pobytu danych obywateli państw trzecich, którzy są objęci środkiem ograniczającymi mającym zapobiec wjazdowi na terytorium państw członkowskich lub przejazdowi przez to terytorium, podejmowanymi zgodnie z aktami prawnymi przyjętymi przez Radę, w tym środkami służącymi wykonaniu zakazu podróżowania wydanego przez Radę Bezpieczeństwa Organizacji Narodów Zjednoczonych. Jednocześnie należy mieć na względzie, że wpis tego rodzaju do Systemu Informacyjnego Schengen, jest, zgodnie z art. 25 ust. 2 rozporządzenia nr 2018/1861, dokonywany przez państwo członkowskie, które w momencie przyjęcia danego środka sprawuje prezydencję w Radzie Unii Europejskiej, zaś jeżeli to państwo nie ma dostępu do Systemu Informacyjnego Schengen lub wpisów wprowadzonych zgodnie z rozporządzeniem nr 2018/1861, obowiązek ten przejmuje państwo członkowskie, które ma sprawować kolejną prezydencję i ma dostęp do Systemu Informacyjnego Schengen, w tym dostęp do wpisów wprowadzanych zgodnie z tym rozporządzeniem. W chwili obecnej przepisy ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach nie zawierają wyraźnej podstawy kompetencyjnej dla Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców jako organu, który przekazuje do Systemu Informacyjnego Schengen dane cudzoziemców do celów odmowy wjazdu i pobytu, do przekazania danych w sytuacji, gdyby Rzeczpospolita Polska sprawowała prezydencję w Radzie Unii Europejskiej lub gdyby państwo członkowskie sprawujące tę prezydencję bezpośrednio przed Rzeczpospolitą Polską nie posiadało dostępu do Systemu Informacyjnego Schengen. W związku z tym proponuje się dodanie w art. 443 ust. 1 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach nowego punktu 7, zgodnie z którym Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców będzie przekazywał do Systemu Informacyjnego Schengen dane cudzoziemców, które uprzednio umieści w wykazie w związku z zobowiązaniami wynikającymi z decyzji Rady UE ustanawiającej ograniczenia dotyczące prawa wjazdu i pobytu określonych osób, wydanych na podstawie art. 29 Traktatu o Unii Europejskiej (Dz. U. z 2004 r. poz. 864, z późn. zm.), zwanego dalej „TUE”, a jednocześnie proponuje się dodanie w art. 443 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach nowego ust. 4, którego funkcją będzie ograniczenie stosowania art. 443 ust. 1 pkt 7 tylko do czasu, gdy Rzeczpospolita Polska sprawuje prezydencję w Radzie UE lub gdy państwo członkowskie sprawujące prezydencję bezpośrednio przed Rzeczpospolitą Polską nie będzie miało dostępu do Systemu Informacyjnego Schengen. W ocenie projektodawcy przepisy te w pełni

zabezpieczą możliwość stosowania przez Rzeczpospolitą Polską art. 25 rozporządzenia nr 2018/1861.

Zmiany w ustawie z dnia 13 czerwca 2003 r. o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej

I. Przepisy dotyczące stosowania rozporządzenia nr 2018/1860

Analogicznie do regulacji wprowadzanych w art. 15b ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach projekt przewiduje dodanie do ustawy z dnia 13 czerwca 2003 r. o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej nowego art. 11b, który będzie przewidywał, że zadania określone w art. 45a i art. 45b ust. 2–4 ustawy polegające na konsultacjach i wymianie informacji uzupełniających z właściwymi organami innych państw obszaru Schengen, dotyczące wpisów danych cudzoziemców w Systemie Informacyjnym Schengen do celów, o których mowa w art. 3 ust. 1 rozporządzenia nr 2018/1860, tj. wpisów dotyczących cudzoziemców objętych decyzją nakazującą powrót, które będą realizowane za pośrednictwem Komendanta Głównego Policji, Komendant ten będzie realizował przy udziale funkcjonariuszy Straży Granicznej pełniących służbę w biurze SIRENE, o którym mowa w art. 35 ust. 1 ustawy z dnia 24 sierpnia 2007 r. o udziale Rzeczypospolitej Polskiej w Systemie Informacyjnym Schengen oraz Wizowym Systemie Informacyjnym. Uzasadnienie dla tego przepisu jest tożsame z uzasadnieniem dla projektowanego art. 15b pkt 1 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach.

Projektowany art. 45a ustawy z dnia 13 czerwca 2003 r. o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przewiduje konsultacje prowadzone przez organ prowadzący postępowanie w sprawie udzielenia ochrony międzynarodowej, za pośrednictwem Komendanta Głównego Policji z właściwym organem państwa obszaru Schengen, w przypadku gdy dane cudzoziemca zostały umieszczone przez to państwo w Systemie Informacyjnym Schengen w związku z wydaniem cudzoziemcowi decyzji powrotowej, której towarzyszy zakaz ponownego wjazdu, jak również informowanie tego organu o decyzji wydanej w sprawie udzielenia ochrony międzynarodowej, albo informowanie o zamiarze nadania cudzoziemcowi statusu uchodźcy lub udzielenia ochrony uzupełniającej lub o nadaniu cudzoziemcowi statusu uchodźcy lub o udzieleniu ochrony uzupełniającej, jeżeli decyzji takiej nie towarzyszy zakaz ponownego wjazdu.

Zgodnie z art. 9 rozporządzenia nr 2018/1860 przy podejmowaniu odnośnej decyzji przyznające państwo członkowskie bierze pod uwagę powody leżące u podstaw decyzji państwa członkowskiego dokonującego wpisu oraz uwzględnia zagrożenia dla porządku publicznego lub bezpieczeństwa publicznego, jakie może powodować obecność danego cudzoziemca na terytorium państw członkowskich. W razie powiadomienia o zamiarze przyznania dokumentu pobytowego, lub że postanowiło to zrobić, państwo członkowskie

dokonujące wpisu danych cudzoziemca do Systemu Informacyjnego Schengen do celów powrotu będzie obowiązane usunąć wpis dotyczący powrotu.

W projektowanym art. 45b ustawy z dnia 13 czerwca 2003 r. o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, przewidziano konsultacje, o przeprowadzenie których będzie występował właściwy organ innego państwa obszaru Schengen na podstawie art. 10 lub art. 11 rozporządzenia nr 2018/1860, w trakcie których Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców będzie ustalał, czy zachodzą podstawy do pozbawienia cudzoziemca statusu uchodźcy lub ochrony uzupełniającej. W związku z tym, że odpowiednio art. 10 i art. 11 rozporządzenia nr 2018/1860 przewidują terminy wynoszące 14 dni kalendarzowych na powiadomienie państwa występującego o przeprowadzenie konsultacji (art. 10 lit. e oraz art. 11 lit. e rozporządzenia nr 2018/1860), które są terminami adresowanymi do państw jako całości, w omawianym przepisie przewiduje się, że Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców będzie obowiązany przekazać Komendantowi Głównemu Policji stosowną informację (o wydaniu decyzji o pozbawieniu statusu uchodźcy lub ochrony uzupełniającej albo o braku podstaw do wydania takiej decyzji) w terminie 10 dni licząc od dnia, w którym ten organ sam otrzymał wystąpienie o przeprowadzenie konsultacji (również za pośrednictwem Komendanta Głównego Policji). Taki podział ustanowionych dla Rzeczypospolitej Polskiej jako państwa terminów, o których mowa w art. 10 lit. e i art. 11 lit. e rozporządzenia nr 2018/1860 (między poszczególne organy polskie), należy ocenić jako rozsądny, bowiem gwarantuje to Komendantowi Głównemu Policji co najmniej 4 dni (w sumie) na dokonanie wszystkich czynności związanych z obsługą konsultacji na etapie jej otrzymania od organu innego państwa obszaru Schengen oraz na etapie przekazania odpowiedzi temu organowi. Jednocześnie, należy mieć na względzie, że wspomniane już przepisy art. 10 lit. e i art. 11 lit. e rozporządzenia nr 2018/1860, przewidują, że w przypadkach niemożności zachowania określonych w nich terminów 14-dniowych, możliwości wnioskowania o przedłużenie tych terminów maksymalnie o kolejnych 12 dni kalendarzowych. Dla wykonania tych przepisów rozporządzenia nr 2018/1860 omawiany przepis przewiduje, że w przypadku niemożności zachowania terminu do przekazania stosownej informacji Komendantowi Głównemu Policji (10 dni), Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców będzie występował z wnioskiem o przedłużenie tego terminu, który będzie zawierał uzasadnienie. Na skutek tego przedłużenia organ będzie obowiązany do przekazania stosownej informacji Komendantowi Głównemu Policji na co najmniej 2 dni przed końcem terminu, o który przedłużenia dokonano, co ponownie zagwarantuje temu ostatniemu organowi rozsądny czas (wynoszący co najmniej 2 dni) na przekazanie odpowiedzi organowi państwa obszaru Schengen. Komendant Główny Policji każdorazowo będzie obowiązany przekazać otrzymaną od Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców informację w terminach przewidzianym wprost w art. 10 lit. e albo art. 11 lit. e rozporządzenia nr 2018/1860, albo w terminach stanowiących sumę dni składających się na terminy podstawowe oraz dni wynikających z przedłużenia na wniosek Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców.

Zgodnie z art. 10 i art. 11 rozporządzenia nr 2018/1860 przy podejmowaniu odnośnej decyzji przyznające państwo członkowskie bierze pod uwagę powody leżące u podstaw decyzji

państwa członkowskiego, które podjęło decyzję nakazującą powrót, oraz uwzględnia zagrożenia dla porządku publicznego lub bezpieczeństwa publicznego, jakie może powodować obecność danego cudzoziemca na terytorium państw członkowskich.

II. Przepisy dotyczące stosowania rozporządzenia nr 2018/1861

Projekt w art. 11b pkt 2 ustawy z dnia 13 czerwca 2003 r. o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przewiduje, że zadania określone art. 46 i art. 54c ustawy polegające na konsultacjach i wymianie informacji uzupełniających z właściwymi organami innych państw obszaru Schengen, dotyczące wpisów danych cudzoziemca w Systemie Informacyjnym Schengen do celów odmowy wjazdu i pobytu na podstawie przepisów rozporządzenia nr 2018/1861, które będą realizowane za pośrednictwem Komendanta Głównego Policji, Komendant ten będzie realizował przy udziale funkcjonariuszy Straży Granicznej pełniących służbę w biurze SIRENE, o którym mowa w art. 35 ust. 1 ustawy z dnia 24 sierpnia 2007 r. o udziale Rzeczypospolitej Polskiej w Systemie Informacyjnym Schengen oraz Wizowym Systemie Informacyjnym.

W art. 46 tej ustawy brzmienie przepisu, odnoszące się do treści uchylanego art. 25 ust. 1 Konwencji Wykonawczej Schengen dostosowano do brzmienia art. 27 lit. d rozporządzenia nr 2018/1861. Zgodnie z nowym brzmieniem przepisu jeżeli dane cudzoziemca znajdują się w Systemie Informacyjnym Schengen do celów odmowy wjazdu i pobytu, organ prowadzący postępowanie w sprawie udzielenia ochrony międzynarodowej rozpatrując wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej, za pośrednictwem Komendanta Głównego Policji przeprowadza z państwem które dokonało wpisu konsultacje, o których mowa w art. 27 rozporządzenia nr 2018/1861 i bierze pod uwagę powody leżące u podstaw decyzji państwa członkowskiego dokonującego wpisu do Systemu Informacyjnego Schengen oraz uwzględnia zagrożenia, o których mowa w art. 27 lit. d rozporządzenia nr 2018/1861, jakie może powodować obecność danego cudzoziemca na terytorium państw członkowskich, a następnie informuje, za pośrednictwem Komendanta Głównego Policji, właściwy organ innego państwa obszaru Schengen o decyzji wydanej w sprawie udzielenia ochrony międzynarodowej lub o zamiarze nadania cudzoziemcowi statusu uchodźcy lub udzielenia ochrony uzupełniającej.

W art. 54c tej ustawy brzmienie przepisu, odnoszące się do treści uchylanego art. 25 ust. 2 Konwencji Wykonawczej Schengen dostosowano do brzmienia art. 28 i 29 rozporządzenia nr 2018/1861. W przepisie tym przewidziano konsultacje, o przeprowadzenie których będzie występował właściwy organ innego państwa obszaru Schengen na podstawie art. 28 lub art. 29 rozporządzenia nr 2018/1861, w trakcie których Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców będzie ustalał, czy zachodzą przesłanki do pozbawienia cudzoziemca statusu uchodźcy lub ochrony uzupełniającej biorąc pod uwagę powody leżące u podstaw decyzji państwa członkowskiego dokonującego wpisu danych cudzoziemca do Systemu Informacyjnego Schengen do celów odmowy wjazdu i pobytu lub rozważającego jego dokonanie, oraz uwzględniając zagrożenia dla porządku publicznego lub bezpieczeństwa publicznego, jakie może powodować obecność danego cudzoziemca na terytorium państw członkowskich.

W związku z tym, że odpowiednio art. 28 i art. 29 rozporządzenia nr 2018/1861 przewidują terminy wynoszące 14 dni kalendarzowych na powiadomienie państwa występującego o przeprowadzenie konsultacji (art. 28 lit. e oraz art. 29 lit. e rozporządzenia nr 2018/1861), które są terminami adresowanymi do państw jako całości, w omawianym przepisie przewiduje się, że Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców będzie obowiązany przekazać Komendantowi Głównemu Policji stosowną informację (o wydaniu decyzji o pozbawieniu statusu uchodźcy lub o pozbawieniu ochrony uzupełniającej albo o braku podstaw do wydania takiej decyzji) w terminie 10 dni licząc od dnia, w którym ten organ sam otrzymał wystąpienie o przeprowadzenie konsultacji (również za pośrednictwem Komendanta Głównego Policji). Taki podział ustanowionych dla Rzeczypospolitej Polskiej jako państwa członkowskiego terminów, o których mowa w art. 28 lit. e oraz art. 29 lit. e rozporządzenia nr 2018/1861 (między poszczególne organy polskie), należy ocenić jako rozsądny, bowiem gwarantuje to Komendantowi Głównemu Policji co najmniej 4 dni (w sumie) na dokonanie wszystkich czynności związanych z obsługą konsultacji na etapie jej otrzymania od organu innego państwa obszaru Schengen oraz na etapie przekazania odpowiedzi temu organowi. Jednocześnie, należy mieć na względzie, że wspomniane już przepisy art. 28 lit. e i art. 29 lit. e rozporządzenia nr 2018/1861, przewidują, w przypadkach niemożności zachowania określonych w nich terminów 14-dniowych, możliwości wnioskowania o przedłużenie tych terminów maksymalnie o kolejnych 12 dni kalendarzowych. Dla wykonania tych przepisów rozporządzenia nr 2018/1861 omawiane przepisy art. 90, art. 111 i art. 208 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach przewidują, że w przypadku niemożności zachowania terminu do przekazania stosownej informacji Komendantowi Głównemu Policji (10 dni), Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców będzie występował z wnioskiem o przedłużenie tego terminu, który będzie zawierał uzasadnienie. Na skutek tego przedłużenia organ będzie obowiązany do przekazania stosownej informacji Komendantowi Głównemu Policji na co najmniej 2 dni przed końcem terminu, o który przedłużenia dokonano, co ponownie zagwarantuje temu ostatniemu organowi rozsądny czas (wynoszący co najmniej 2 dni) na przekazanie odpowiedzi organowi państwa obszaru Schengen. Komendant Główny Policji każdorazowo będzie obowiązany przekazać otrzymaną od Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców informację w terminach przewidzianym wprost w art. 28 lit. e albo art. 29 lit. e rozporządzenia nr 2018/1861, albo w terminach stanowiących sumę dni składających się na terminy podstawowe oraz dni wynikających z przedłużenia na wniosek organu właściwego do oceny podstaw do pozbawienia statusu uchodźcy lub pozbawienia ochrony uzupełniającej.

Same podstawy pozbawienia cudzoziemca statusu uchodźcy lub ochrony uzupełniającej będą musiały wynikać z obowiązujących już przepisów ustawy z dnia 13 czerwca 2003 r. o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

W projektowanym art. 87 ust. 2 ustawy pkt 3 ustawy z dnia 13 czerwca 2003 r. o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej uzupełniono odniesienie się do Systemu Informacyjnego Schengen do celów odmowy wjazdu i pobytu, zgodnie ze sformułowaniami rozporządzenia nr 2018/1861.

B. Pozostałe przepisy proponowane w projekcie ustawy

I. Propozycje zmian w ustawie z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach

Zapewnienie podstawy prawnej dla Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców oraz dla wojewodów do pozyskiwania od Straży Granicznej, przy wykorzystaniu systemu teleinformatycznego, o którym mowa w art. 449 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, danych dotyczących przekroczeń granicy Rzeczypospolitej Polskiej przez cudzoziemców

Projektowany przepis art. 15c ma na celu zapewnienie podstawy prawnej dla Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców oraz dla wojewodów do pozyskiwania, zdalnie, tj. przy wykorzystaniu systemu teleinformatycznego, o którym mowa w art. 449 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, danych, które Straż Graniczna jako formacja przetwarza na podstawie art. 1 ust. 2 pkt 9 ustawy z dnia 12 października 1990 r. o Straży Granicznej dotyczących przekroczeń granicy Rzeczypospolitej Polskiej przez cudzoziemców. Zgodnie z tym przepisem do zadań Straży Granicznej należy przetwarzanie informacji, w tym danych osobowych, z zakresu ochrony granicy państwowej, kontroli ruchu granicznego, zapobiegania i przeciwdziałania nielegalnej migracji oraz udostępnianie ich sądom, prokuratorom, organom administracji publicznej i innym organom państwowym, uprawnionym do ich otrzymania na podstawie odrębnych ustaw, w zakresie niezbędnym do realizacji ich zadań. W chwili obecnej Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców oraz wojewodowie muszą każdorazowo zwracać się do Komendanta Głównego Straży Granicznej o udostępnienie takich danych dla potrzeb prowadzonych na podstawie ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach lub ustawy z dnia 14 lipca 2006 r. o wjeździe na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, pobycie oraz wyjeździe z tego terytorium obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej i członków ich rodzin postępowań bądź dokonywania innych czynności określonych w ustawie. Przykładowo takie informacje o przekroczeniach granicy są istotne z punktu widzenia oceny, czy pobyt cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej należy uznać za nieprzerwany w rozumieniu art. 195 ust. 4 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, tj. czy żadna z przerw w nim nie była dłuższa niż 6 miesięcy i wszystkie przerwy nie przekroczyły łącznie 10 miesięcy w okresach stanowiących podstawę do udzielenia mu zezwolenia na pobyt stały. Podobnie, przykładowo informacje o przekroczeniach granicy Rzeczypospolitej Polskiej będącej granicą zewnętrzną, o której mowa w art. 2 pkt 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/399 z dnia 9 marca 2016 r. w sprawie unijnego kodeksu zasad regulujących przepływ osób przez granice (kodeks graniczny Schengen) (Dz. Urz. UE L 77 z 23.03.2016, str. 1, z późn. zm.), są istotne dla Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców jako organu prowadzącego wykaz cudzoziemców, których pobyt na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest niepożądany, oraz organu właściwego do przekazywania danych do Systemu Informacyjnego Schengen do celów odmowy wjazdu, celem dokonania oceny, czy cudzoziemiec wykonał decyzję o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu, w której orzeczono

o zakazie ponownego wjazdu. Dane dotyczące przekroczeń granicy przez cudzoziemców są istotne również w szeregu postępowań prowadzonych na podstawie ustawy z dnia 14 lipca 2006 r. o wjeździe na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, pobycie oraz wyjeździe z tego terytorium obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej i członków ich rodzin o wjeździe na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, pobycie oraz wyjeździe z tego terytorium obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej i członków ich rodzin. Przykładowo, w postępowaniu w sprawie wydania karty stałego pobytu, dla członka rodziny obywatela państwa członkowskiego Unii Europejskiej, państwa Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej, a w stosownych wypadkach również obywatela polskiego, organ ustala, czy członek rodziny nabył prawo pobytu zgodnie z art. 43 tej ustawy. Prawo stałego pobytu, zgodnie z tym przepisem, nabywa się po upływie 5 lat nieprzerwanego pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej z obywatelem UE lub z obywatelem Rzeczypospolitej Polskiej, podczas którego spełniał co najmniej jedną z przesłanek prawa pobytu określoną w art. 18, art. 18a, art. 19 ust. 2 lub 3 lub art. 19a ustawy z dnia 14 lipca 2006 r. o wjeździe na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, pobycie oraz wyjeździe z tego terytorium obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej i członków ich rodzin. Przepis ten w zakresie tego, czy pobyt cudzoziemca jest uznawany za nieprzerwany, dopełnia art. 47 ust. 1 ustawy z dnia 14 lipca 2006 r. o wjeździe na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, pobycie oraz wyjeździe z tego terytorium obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej i członków ich rodzin, który stanowi, iż pobyt na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej uważa się za nieprzerwany, w przypadku gdy przerwy w nim nie przekroczyły łącznie 6 miesięcy w roku. Niewątpliwie wartość dowodową dla ustaleń faktycznych dotyczących wjazdów i wyjazdów cudzoziemca przez granicę zewnętrzną, a w konsekwencji dla ustalenia, czy jego pobyt w okresie ostatnich 5 lat należy uznać za nieprzerwany, mają pozyskiwane z systemu teleinformatycznego Straży Granicznej informacje o przekroczeniach tej granicy. Ponadto, przykładowo dane tego rodzaju będą miały wartość dowodową przy ustalaniu tego, czy istnieje określona w art. 60 ust. 3 ustawy z dnia 14 lipca 2006 r. o wjeździe na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, pobycie oraz wyjeździe z tego terytorium obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej i członków ich rodzin podstawa do unieważnienia karty stałego pobytu w związku z wyjazdem danego członka rodziny poza terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na okres przekraczający 2 lata, jak też przy ustalaniu choćby tego, jak układały się pobyty członka rodziny będącego małżonkiem obywatela UE lub obywatela polskiego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w kontekście badania czy związek małżeński z obywatelem UE lub obywatelem Rzeczypospolitej Polskiej został zawarty w celu obejścia przepisów określających zasady i warunki wjazdu cudzoziemców na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, ich przejazdu przez to terytorium, pobytu na nim i wyjazdu z niego (art. 25 ustawy z dnia 14 lipca 2006 r. o wjeździe na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, pobycie oraz wyjeździe z tego terytorium obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej i członków ich rodzin).

Zdalny dostęp Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców oraz wojewodów do danych zgromadzonych przez Komendanta Głównego Straży Granicznej w systemie teleinformatycznym, tj. w module ZAOiL ZSE6 CBD SG (*Zintegrowane Archiwum Odpraw*

i Legitymowań Zintegrowanego Systemu Ewidencji Centralnej Bazy Danych Straży Granicznej) niewątpliwie przyczyni się do usprawnienia realizacji zadań ustawowych przez te organy oraz do odciążenia funkcjonariuszy Straży Granicznej zajmujących się obsługą zapytań kierowanych przez te organy. Projektowany przepis określa również warunki, jaki muszą zostać spełnione w celu uzyskania zdalnego dostępu do danych dotyczących przekroczeń granicy Rzeczypospolitej Polskiej przez cudzoziemców. W tym zakresie przepis był wzorowany na brzmieniu art. 453 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, art. 90c ust. 12 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach pracy (Dz. U. z 2022 r. poz. 690, z późn. zm.) czy art. 10a ust. 9 ustawy z dnia 12 października 1990 r. o Straży Granicznej. Należy podkreślić, że projektowany art. 15b ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach nie stanowi samodzielnej regulacji dotyczącej pozyskiwania przez Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców oraz przez wojewodę z systemu teleinformatycznego Straży Granicznej informacji przetwarzanych na podstawie art. 1 ust. 2 pkt 9 ustawy z dnia 12 października 1990 r. o Straży Granicznej dotyczących przekraczania granicy Rzeczypospolitej Polskiej przez cudzoziemców. Ta projektowana regulacja pozostaje w związku treściowym właśnie z art. 1 ust. 2 pkt 9 ustawy z dnia 12 października 1990 r. o Straży Granicznej, który ustanawia pierwotną podstawę prawną do tego, żeby Straż Graniczna jako formacja udostępniała te dane, pod warunkiem, że odrębne ustawy ustanowią uprawnienie dla podmiotów skatalogowanych w tym przepisie (w tym przypadku są to organy administracji publicznej) do otrzymania danych. Takim przepisem będzie zatem projektowany art. 15b ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach. Ta projektowana regulacja będzie również pozostawała w związku z art. 10a ust. 17 ustawy z dnia 12 października 1990 r. o Straży Granicznej, zgodnie z którym udostępnianie informacji, o których mowa w art. 1 ust. 2 pkt 9, w tym danych osobowych, może nastąpić w drodze teletransmisji, bez konieczności składania pisemnego wniosku, jeżeli odrębne przepisy dotyczące zadań i uprawnień podmiotów, o których mowa w art. 1 ust. 2 pkt 9, przewidują taką możliwość, podmioty spełniają określone w tych przepisach warunki, a Komendant Główny Straży Granicznej wyrazi pisemną zgodę w postaci papierowej lub elektronicznej na taki sposób udostępnienia informacji, w tym danych osobowych. Projektowany art. 15b ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach spełnia wszystkie wymagania jako norma odniesienia, określone w tych przepisach. Po pierwsze, wskazuje Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców oraz wojewodę, a zatem organy administracji publicznej, które mieszczą się w katalogu podmiotów, które mogą uzyskać dostęp do danych, oraz łączy uzyskiwanie tych danych z realizacją zadań określonych w ustawie z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach oraz w ustawie z dnia 14 lipca 2006 r. o wjeździe na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, pobycie oraz wyjeździe z tego terytorium obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej i członków ich rodzin. Po drugie, zawiera regulację ustanawiającą warunki, od spełnienia których jest uzależnione pozyskiwanie danych z systemu teleinformatycznego Straży Granicznej, i są to warunki, które dotyczą bezpieczeństwa przetwarzania danych przez podmioty, które dostęp uzyskały.

Jednocześnie należy mieć na uwadze, że projektowany art. 15c ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach jest, jeżeli idzie o relację do art. 1 ust. 2 pkt 9 oraz art. 10a ust. 17 ustawy z dnia 12 października 1990 r. o Straży Granicznej, przepisem analogicznym do

art. 90e ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, zgodnie z którym minister właściwy do spraw pracy, wojewoda oraz starosta w celu realizacji zadań określonych w niniejszym rozdziale mogą pozyskiwać z systemu teleinformatycznego Straży Granicznej, przy wykorzystaniu systemów teleinformatycznych prowadzonych przez ministra właściwego do spraw pracy, informacje o przekroczeniach granicy Rzeczypospolitej Polskiej przez cudzoziemca.

Analogiczne rozwiązanie dedykowane Szefowi Urzędu do Spraw Cudzoziemców wprowadza się również w ustawie z dnia 13 czerwca 2003 r. o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w związku z realizacją zadań ustawowych w postępowaniach z wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej oraz postępowaniach o pozbawienie statusu uchodźcy lub ochrony uzupełniającej.

Zmiana w art. 21 polegająca na usunięciu metryczki ustawy z dnia 12 października 1990 r. o Straży Granicznej jest konsekwencją dodania art. 15c, w którym jest przywoływana ustawa z dnia 12 października 1990 r. o Straży Granicznej.

Zmiana w art. 22 ust. 1 pkt 1 lit. c ma charakter legislacyjny i dotyczy usunięcia z tego przepisu metryczki do ustawy z dnia 14 lipca 2006 r. o wjeździe na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, pobycie oraz wyjeździe z tego terytorium obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej i członków ich rodzin, ponieważ metryczka do tej ustawy jest już przywołana w art. 3 pkt 2 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach.

Zmiany w zakresie wymogu zatwierdzania na potrzeby przyjmowania cudzoziemców w celu podjęcia lub kontynuacji studiów

Zgodnie z obowiązującym art. 144 ust. 5 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach obowiązkowi zatwierdzenia na potrzeby przyjmowania cudzoziemców w celu podjęcia lub kontynuacji studiów nie podlegają:

- 1) uczelnie akademickie w rozumieniu art. 14 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce;
- 2) uczelnie zawodowe w rozumieniu art. 15 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce, które są publicznymi uczelniami zawodowymi;
- 3) uczelnie wojskowe, o których mowa w art. 433 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce;
- 4) uczelnie służb państwowych, o których mowa w art. 433 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce;
- 5) uczelnie prowadzone przez kościoły i związki wyznaniowe, których stosunek do Rzeczypospolitej Polskiej reguluje umowa międzynarodowa lub ustawa.

Obowiązujące przepisy stawiają instytuty badawcze w gorszej pozycji w stosunku do uczelni akademickich, uczelni zawodowych, uczelni wojskowych, uczelni służb państwowych, uczelni prowadzonych przez kościoły i związki wyznaniowe, bowiem podmioty wymienione

w art. 144 ust. 5 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach są zwolnione z obowiązku zatwierdzenia. W efekcie instytuty mają znacznie utrudnione możliwości pozyskiwania utalentowanych osób z innych krajów, które mogłyby podejmować studia doktoranckie w ramach szkół doktorskich prowadzonych przez instytuty, wnosząc niewątpliwy wkład do nauki polskiej w ramach prowadzonych badań naukowych. Sytuacja taka nie tylko negatywnie wpływa na spektrum prowadzonych badań naukowych, lecz także – w konsekwencji – na renomę instytutów badawczych na arenie międzynarodowej. Prowadzone przez instytuty szkoły doktorskie są kuźnią kadr naukowych w obszarach badawczych, w których grono specjalistów i osób zajmujących się badaniami naukowymi jest niezwykle małe, a możliwość dalszego rozwoju obszaru jest limitowana przez zainteresowanie młodych naukowców podejmowaniem tematów badawczych właśnie w tych obszarach. Podkreślić przy tym należy, że wyniki działalności naukowo-badawczej instytutów badawczych często są z pozytywnym efektem wdrażane w gospodarce czy w sferze bezpieczeństwa (szczególnie cyberbezpieczeństwa). Jest to szczególnie ważne w przypadku państwowych instytutów badawczych, które realizują istotne, z punktu widzenia państwa, zadania, takie jak opracowywanie i opiniowanie standardów bezpieczeństwa technicznego, energetycznego czy bezpieczeństwa transportu, warunków przestrzegania tych standardów czy też monitorowanie i zapobieganie skutkom zjawisk mogących stwarzać zagrożenie publiczne w szczególności katastrof naturalnych. Są to zadania doniosłe z punktu widzenia całego społeczeństwa, w związku z czym instytuty powinny mieć jak najszersze możliwości rozwijania swoich kompetencji w tych obszarach.

Istniejące zróżnicowanie sytuacji uczelni i instytutów badawczy nie znajduje uzasadnienia i stanowi przeszkodę do prowadzenia działalności statutowej przez instytuty badawcze. W związku z tym proponuje się uzupełnienie katalogu określonego w art. 144 ust. 5 o instytuty badawcze w rozumieniu ustawy z dnia 30 kwietnia 2010 r. o instytutach badawczych (Dz. U. z 2022 r. poz. 498) oraz instytuty naukowe Polskiej Akademii Nauk, o których mowa w ustawie z dnia 30 kwietnia 2010 r. o Polskiej Akademii Nauk (Dz. U. z 2020 r. poz. 1796). Proponowana zmiana pozwoli instytutom badawczym, takim jak Naukowa i Akademicka Sieć Komputerowa, przyjmować cudzoziemców na prowadzone studia bez potrzeby uzyskania zatwierdzenia.

Zmiany w zakresie wymogu posiadania potwierdzonej znajomości języka polskiego jako warunku uzyskania zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego Unii Europejskiej

Zgodnie z obowiązującym stanem prawnym jednym z warunków, jakie musi spełnić cudzoziemiec ubiegający się o udzielenie mu zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego Unii Europejskiej jest posiadanie potwierdzonej znajomości języka polskiego. Znajomość języka polskiego, oprócz świadectwa ukończenia w Rzeczypospolitej Polskiej szkoły lub uczelni czy świadectwa ukończenia szkoły lub uczelni z wykładowym językiem polskim za granicą, potwierdza urzędowe poświadczenie znajomości języka polskiego, o którym mowa w art. 11a ustawy z dnia 7 października 1999 r. o języku polskim (Dz. U. z 2021 r. poz. 672), na poziomie biegłości językowej co najmniej B1. Wprowadzenie

w 2018 r. możliwości potwierdzenia znajomości języka ww. urzędowym poświadczeniem spowodowało gwałtowny wzrost liczby osób przystępujących do egzaminu z języka polskiego. Taki wzrost nie był przewidywany i nie został uwzględniony w możliwościach technicznych obecnie funkcjonującego systemu poświadczenia znajomości języka polskiego. Konsekwencją ograniczonych możliwości systemu stworzonego do poświadczenia znajomości języka polskiego jako obcego głównie dla celów akademickich jest rosnąca liczba skarg wskazujących na problemy z dostępnością egzaminu, którego zdanie jest niezbędne do ubiegania się o obywatelstwo lub zezwolenie na pobyt rezydenta długoterminowego Unii Europejskiej. W celu rozwiązania tego problemu proponuje się modyfikację przepisu określającego katalog dokumentów potwierdzających znajomość języka polskiego jako obcego. Określone dzisiaj ściśle w przepisie art. 211 ust. 3 pkt 1 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach urzędowe poświadczenie znajomości języka polskiego, o którym mowa w art. 11a ustawy z dnia 7 października 1999 r. o języku polskim, zostanie zastąpione wykazem poświadczeń znajomości języka polskiego, które zostaną określone w przyszłym rozporządzeniu wydanym przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw szkolnictwa wyższego i nauki. Zachowany zostanie zaś minimalny poziom biegłości językowej B1. Taki zabieg pozwoli na to, żeby również inne wiarygodne certyfikaty znajomości języka polskiego mogły poświadczać znajomość języka polskiego dla potrzeb wykazania spełnienia tego wymogu udzielenia zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego Unii Europejskiej. Ich potencjalnie większa dostępność (w znaczeniu liczby miejsc na sesjach egzaminacyjnych) powinna w ocenie projektodawcy doprowadzić do tego, że relatywnie krótkim czasie zainteresowanie wśród cudzoziemców sesjami egzaminacyjnymi egzaminów przeprowadzanych na podstawie ustawy z dnia 7 października 1999 r. o języku polskim, spadnie znacząco i przyczyni się do przywrócenia wydolności systemu urzędowego poświadczenia znajomości języka polskiego. Ten efekt zostanie wzmocniony w ten sposób, że w przepisach przejściowych projektowanej ustawy znajdzie się reguła wskazująca na konieczność stosowania przepisów nowych do postępowań w sprawie udzielenia zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego Unii Europejskiej już trwających (w dacie wejścia w życie zmienionego przepisu art. 211 ust. 3 pkt 1). Pozwoli to chociaż w części przypadków, w których cudzoziemcy składając wnioski o udzielenie zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego Unii Europejskiej dopiero oczekiwali na możliwość zapisania się na sesję egzaminacyjną, aby cudzoziemcy ci mogli z nich zrezygnować na rzecz przystąpienia do egzaminu w celu uzyskania innego certyfikatu językowego.

Zmiana terminologii przez zastąpienie pojęcia „termin dobrowolnego powrotu” pojęciem „termin dobrowolnego wyjazdu”

W ustawie z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach proponuje się również zmianę terminologii w odniesieniu do występującego w szeregu przepisów tej ustawy pojęcia „termin dobrowolnego powrotu”. Proponuje się zastąpienie tego pojęcia pojęciem „termin dobrowolnego wyjazdu”. Ma to na celu dostosowanie terminologii używanej w ustawie z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach do terminologii użytej w dyrektywie 2008/115/WE. Pozwoli to na usunięcie wątpliwości interpretacyjnych w zakresie odróżnienia tego pojęcia od

pojęcia „dobrowolnego powrotu” używanego w kontekście zorganizowanej pomocy w dobrowolnym powrocie uregulowanej obecnie w art. 334 i art. 335 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach.

Termin dobrowolnego wyjazdu

Projektowany przepis art. 315 ust. 1 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach ma na celu wdrożenie do prawa krajowego zalecenia Komisji (UE) 2017/432 z dnia 7 marca 2017 r. w sprawie zapewnienia większej skuteczności powrotów przy wdrażaniu dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/115/WE. Zgodnie z zaleceniem nr 18 państwa członkowskie powinny określić w decyzji nakazującej powrót możliwie jak najkrótszy termin dobrowolnego wyjazdu niezbędny dla zorganizowania i przeprowadzenia powrotu, biorąc pod uwagę indywidualne okoliczności danej sprawy. Obecnie termin dobrowolnego powrotu (po zmianie terminologii – termin dobrowolnego wyjazdu) określany w decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu wynosi od 15 do 30 dni. Zgodnie natomiast z art. 7 ust. 1 dyrektywy 2008/115/WE w decyzji nakazującej powrót wyznacza się – co do zasady – odpowiedni termin dobrowolnego wyjazdu, który wynosi od siedmiu do trzydziestu dni. Ponadto w „Podręczniku dotyczącym powrotów” przeznaczonym do stosowania przez właściwe organy państw członkowskich wykonujące zadania związane z powrotami (także stanowiącym zalecenie Komisji) wskazuje się, że ramy czasowe 7–30 dni stanowią ogólnie przyjętą zasadę; państwa członkowskie są zobowiązane do wyznaczenia terminu z poszanowaniem powyższych ram, chyba że szczególne okoliczności konkretnego przypadku uzasadniają przedłużenie tego terminu zgodnie z art. 7 ust. 2 dyrektywy nr 2008/115/WE. Dlatego też proponuje się zmianę w art. 315 ust. 1 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, która ustanowi granicę dolną terminu dobrowolnego wyjazdu, która będzie mogła być określona w decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu na 8 dni. Ustanowienie tej granicy na tym poziomie (1 dzień dłuższym niż wynikająca z art. 7 ust. 1 dyrektywy 2008/115/WE minimalna długość terminu dobrowolnego wyjazdu) wynika z chęci zapewnienia cudzoziemcowi możliwości skorzystania w całości z terminu na wniesienie odwołania od tej decyzji (7 dni – projektowana zmiana w art. 321 ust. 2 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach). W przypadku gdy cudzoziemiec nie zdecyduje się na wniesienie odwołania (co powoduje, że rozpoczęty wraz z doręczeniem decyzji bieg terminu dobrowolnego wyjazdu, ustaje), będzie mógł opuścić terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i innych państw obszaru Schengen z zachowaniem określonego w decyzji terminu, nawet jeżeli zostanie on określony w dolnych granicach przewidzianych przez nowelizowany art. 315 ust. 1 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach.

Z kolei projektowana zmiana przepisu art. 315 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach przez uchylenie jego ust. 4a wynika z dotychczasowych doświadczeń w stosowaniu aktualnie obowiązującej regulacji. Zgodnie obowiązującym przepisem, w przypadku gdy cudzoziemcowi została wydana decyzja o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu, w której określono termin dobrowolnego powrotu (dotychczasowa nomenklatura

ustawowa), przed wydaniem mu decyzji skutkującej odmową udzielenia lub przedłużenia pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, termin dobrowolnego powrotu jest liczony od dnia, w którym decyzja ta (odmowna, względnie o umorzeniu postępowania) stała się ostateczna, a w przypadku decyzji wydanej przez organ wyższego stopnia – od dnia, w którym decyzja ostateczna została cudzoziemcowi doręczona. Biorąc to pod uwagę, cudzoziemiec wszczynając procedurę odwoławczą od takiej decyzji w sposób nieuzasadniony przedłuża swój pobyt na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, w przypadku w którym decyzja o zobowiązaniu go do powrotu mogłaby podlegać wykonaniu. Z propozycją uchylecia art. 315 ust. 4a ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach jest powiązany przepis przejściowy w projekcie, który ustanawia podstawę rozpoczęcia biegu terminu dobrowolnego powrotu, w sytuacji, gdy jego rozpoczęcie z uwagi właśnie na brzmienie art. 315 ust. 4a ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach nie ziściło się, bowiem nie wystąpiło zdarzenie w postaci wydania i doręczenia ostatecznej decyzji kończącej jedno z postępowań wymienionych w tym przepisie.

Ponadto, w celu uwzględnienia dotychczasowych doświadczeń w stosowaniu przez organy administracji publicznej przepisu art. 315 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach proponuje się jednoznaczne uregulowanie sytuacji, gdy decyzja o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu jest wydawana cudzoziemcowi, który dobrowolnie przekracza granicę, opuszczając terytorium państw obszaru Schengen. W takim przypadku zgodnie z dodawanym ust. 4b w art. 315 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach postępowanie w sprawie zobowiązania cudzoziemca do powrotu może być umorzone w części dotyczącej określenia terminu dobrowolnego wyjazdu. Dotychczasowe doświadczenia w stosowaniu art. 315 ust. 1 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach wskazują na to, że organy administracji publicznej przyjmowały nierzadko, iż określenie terminu dobrowolnego powrotu (dotychczasowa nomenklatura ustawowa) cudzoziemcowi, który właśnie opuszcza terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przekraczając granicę zewnętrzną w rozumieniu art. 2 pkt 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/399 z dnia 9 marca 2016 r. w sprawie unijnego kodeksu zasad regulujących przepływ osób przez granice (kodeks graniczny Schengen), a tym samym opuszcza również obszar Schengen, jest bezprzedmiotowe, bowiem cudzoziemiec swoim zachowaniem już doprowadza do stanu zgodnego z wydawaną przez niego decyzją, w konsekwencji czego określenie terminu dobrowolnego powrotu (wyjazdu) byłoby sposobem określenia sposobu realizacji obowiązku już wykonanego. W ocenie projektodawcy ta praktyka administracyjna wymaga jednak wyraźnego usankcjonowania w przepisach proceduralnych ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, bowiem umorzenie postępowania w części dotyczącej określenia terminu dobrowolnego powrotu (po zmianie terminu dobrowolnego wyjazdu) może powodować wątpliwości co do skutków takiej decyzji dla sytuacji prawnej adresata takiej decyzji. Pamiętać bowiem należy, że w obecnym stanie prawnym cudzoziemiec, wobec którego została wydana decyzja o zobowiązaniu go do powrotu, w której został określony termin dobrowolnego powrotu, który biegnie od dnia doręczenia decyzji (art. 315 ust. 1 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach), lub wyjątkowo w związku z prowadzeniem równoległe innych postępowań od momentu, gdy określone decyzje staną się ostateczne lub jako ostateczne zostaną doręczone (art. 315 ust. 4a ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach), ma

obowiązek wykonać decyzję w tymże terminie. Z założenia w tym czasie decyzja nie powinna być wykonana przymusowo. Wyjątek stanowi sytuacja, gdyby cudzoziemiec przekroczył lub usiłował przekroczyć granicę wbrew przepisom prawa w okresie po wydaniu decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu, a przed upływem terminu dobrowolnego powrotu. Wówczas to termin dobrowolnego powrotu wygasa z mocy prawa zgodnie z art. 315 ust. 6 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, i decyzja podlega przymusowemu wykonaniu. Drugą grupę wyjątków stanowią zaś przypadki, gdyby po wydaniu decyzji zaistniało prawdopodobieństwo ucieczki cudzoziemca, lub też po wydaniu decyzji okazało się, że dalszy pobyt cudzoziemca może stanowić zagrożenie dla obronności lub bezpieczeństwa państwa lub ochrony bezpieczeństwa i porządku publicznego (art. 329 ust. 2 pkt 2 lit. a i b ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach). Poza tymi przypadkami, decyzja o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu, w której określono termin dobrowolnego powrotu (dotychczasowa nomenklatura ustawowa) powinna podlegać przymusowemu wykonaniu tylko w przypadku braku jej wykonania przez cudzoziemca w tym terminie (art. 329 ust. 1 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach). Natomiast z założenia przymusowemu wykonaniu podlega decyzja, w której nie określono terminu dobrowolnego powrotu (art. 329 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach). Chodzi tutaj o przypadki, w których działając na podstawie art. 315 ust. 2 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach organ administracji publicznej odstępuje od określenia terminu dobrowolnego powrotu. Dzieje się tak wówczas, gdy istnieje prawdopodobieństwo ucieczki (art. 315 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach), oceniane przez organ przy uwzględnieniu okoliczności wymienionych w art. 315 ust. 3 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, oraz gdy wymagają tego względy obronności lub bezpieczeństwa państwa lub ochrony bezpieczeństwa i porządku publicznego (art. 315 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach). W ocenie projektodawcy wyraźne umocowanie dla możliwości umorzenia postępowania w części dotyczącej określenia terminu dobrowolnego wyjazdu (dotąd terminu dobrowolnego powrotu) posłuży wyraźnemu odróżnieniu skutków decyzji, w której znajdzie się takie częściowe orzeczenie o umorzeniu postępowania, od skutków decyzji, w której wyraźnie, na podstawie art. 315 ust. 2 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach organ odstąpił od określenia terminu dobrowolnego wyjazdu. Umorzenie postępowania w tej części jest bowiem wyłącznie wynikiem uznania, że nie ma swojego przedmiotu określenie sposobu realizacji obowiązku w określonym stanie faktycznym, a nie skutkiem uznania przez organ administracji publicznej, że zachodzi jedna z okoliczności, o których mowa w art. 315 ust. 2 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, prowadzącego następnie do przymusowego wykonania decyzji (co ma swoje konsekwencje dla ponoszenia przez cudzoziemca albo inne podmioty kosztów związanych z wydaniem i wykonaniem decyzji oraz dla cofnięcia zakazu ponownego wjazdu), jak również do zróżnicowania sytuacji prawnej cudzoziemca w zakresie orzeczenia o zakazie ponownego wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i innych państw obszaru Schengen (po dokonaniu projektowanej zmiany w art. 318 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach). Tym samym decyzja, w której postępowanie zostanie umorzone w części dotyczącej określenia terminu dobrowolnego wyjazdu na podstawie projektowanego art. 315 ust. 4b ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach powinna

być traktowana jako ekwiwalentna decyzji, w której określono termin dobrowolnego wyjazdu. Tym samym, w przypadku gdy dojdzie do takiego umorzenia postępowania w części, nie powinna taka decyzja być wykonywana przymusowo (poza wyjątkami określonymi w art. 329 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach), zaś organ wydający decyzję będzie miał możliwość, na podstawie projektowanego art. 318 ust. 1a ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, odstąpienia od określenia zakazu ponownego wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i innych państw obszaru Schengen. Jednocześnie projektodawca wyraża przekonanie, że art. 315 ust. 4b ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach nie powinien ustanawiać obligatoryjnej podstawy umorzenia postępowania w części dotyczącej określenia terminu dobrowolnego wyjazdu. Dotychczasowe doświadczenia w stosowaniu art. 315 ust. 1 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach wskazują na to, że cudzoziemcy po opuszczeniu terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, mogą chcieć niezwłocznie ponownie wjechać na to terytorium (np. osoby zamieszkałe na obszarach przygranicznych). W sytuacji gdy decyzja ma stanowić podstawę do umieszczenia danych cudzoziemca w wykazie cudzoziemców, których pobyt na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest niepożądany, lub ich przekazania do Systemu Informacyjnego Schengen do celów odmowy wjazdu, mogą powstać trudności dla określenia skutków takiego zachowania. Wykonaniem decyzji jest bowiem nie tylko fizyczne opuszczenie terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, ale również powstrzymanie się od ponownego wjazdu w okresie, w którym obowiązuje określony zakaz ponownego wjazdu (który uzewnętrznia się wpisem danych do wykazu cudzoziemców, których pobyt na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest niepożądany oraz wpisem danych do Systemu Informacyjnego Schengen do celów odmowy wjazdu). Stąd też projektodawca stoi na stanowisku, że umorzenie postępowania w części dotyczącej określenia terminu dobrowolnego wyjazdu nie powinno następować w każdym przypadku, w którym cudzoziemiec opuszcza jednocześnie terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i obszar Schengen, ale w przypadkach, w których organ uzna, iż nie spowoduje to trudności w identyfikacji sytuacji prawnej cudzoziemca, stanowiącej wynik wydania decyzji.

Zmiany dotyczące zakazu ponownego wjazdu orzeczanego w decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu

Orzekanie o zakazie ponownego wjazdu w decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu

W obecnym stanie prawnym art. 318 ust. 1 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach przyjmuje obowiązek każdorazowego orzeczenia o zakazie ponownego wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i innych państw obszaru Schengen w każdej decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu, za wyjątkiem przypadku, gdy w decyzji orzeka się tylko o zakazie ponownego wjazdu obejmującym terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, a dzieje się to tylko w przypadku wydania takiej decyzji wobec cudzoziemca, który posiada ochronę międzynarodową w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej i któremu cofnięto zezwolenie na pobyt rezydenta długoterminowego Unii Europejskiej, oraz w przypadku zobowiązania cudzoziemca do powrotu, któremu udzielono zezwolenia na pobyt czasowy na podstawie art. 186 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach

lub członkowi jego rodziny, a zatem osobom posiadającym zezwolenie na pobyt rezydenta długoterminowego Unii Europejskiej (art. 318 ust. 3 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach). Tym samym, co do zasady w każdej decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu orzeka się o zakazie ponownego wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i innych państw obszaru Schengen, który jest zakazem wjazdu w rozumieniu art. 3 pkt 6 dyrektywy 2008/115/WE, a zatem w decyzji, w której określono termin dobrowolnego wyjazdu, jak i w decyzji, w której odstąpiono od określenia tego terminu. Taki kształt tego rozwiązania prawnego stanowi wyraz stanowiska, że art. 11 ust. 1 akapit 2 dyrektywy 2008/115/WE ustanawia dozwoleństwo dla państw członkowskich do określenia innych przypadków, w których decyzjom nakazującym powrót też będzie towarzyszył zakaz ponownego wjazdu, a nie jest przepisem, którego wdrożenie powinno odbywać się przez ustanowienie jedynie możliwości orzekania o zakazie wjazdu przez organ danego państwa członkowskiego. W pkt 1 decyzji wykonawczej Rady ustanawiającej zalecenie w sprawie wyeliminowania niedociągnięć stwierdzonych w toku przeprowadzonej w 2019 r. oceny stosowania przez Polskę dorobku Schengen w dziedzinie powrotów ustanowiono zalecenie, aby wprowadzić takie zmiany do przepisów krajowych, aby można było indywidualnie rozpatrywać przypadki i decydować, czy należy wydać zakaz wjazdu zgodnie z przepisami dyrektywy 2008/115/WE. Proponowana zmiana brzmienia art. 318 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach ma na celu wdrożenie tego zalecenia. I tak też, aby uwzględnić to, że zgodnie z art. 11 ust. 1 akapit 1 dyrektywy 2008/115/WE, rozumianym w sposób określony w cytowanej powyżej decyzji wykonawczej Rady, zakaz wjazdu (a zatem w przypadku prawa polskiego zakaz ponownego wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i innych państw obszaru Schengen) orzeka się obligatoryjnie tylko w dwóch przypadkach, tj. w przypadku jeżeli w decyzji nie wyznaczono terminu dobrowolnego wyjazdu, oraz w przypadku gdy zobowiązanie do powrotu nie zostało wykonane, zaś w pozostałych przypadkach zakaz wjazdu może towarzyszyć decyzji nakazującej powrót, wprowadza się w ust. 1a podstawę odstąpienia od określenia zakazu ponownego wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i innych państw obszaru Schengen w decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu, w której określono termin dobrowolnego wyjazdu, o którym mowa w art. 315 ust. 1 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach. Taka regulacja pozwoli na to, aby został osiągnięty stan założony przez prawodawcę unijnego, tj. aby organ wydający decyzję nakazującą powrót, w której został ustanowiony termin dobrowolnego wyjazdu, oceniał w całości czy decyzji tej powinien towarzyszyć zakaz wjazdu. Regulacja ta uwzględnia również decyzję o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu, w której umorzono postępowanie w sprawie zobowiązania cudzoziemca do powrotu w części dotyczącej określenia terminu dobrowolnego wyjazdu na podstawie projektowanego art. 315 ust. 4b. Jednocześnie regulacja ta będzie zawierała elementy, które pozwolą na ukierunkowanie procesu tej oceny. Mając na uwadze to, że zakaz wjazdu, o którym mowa w art. 11 ust. 1 dyrektywy 2008/115/WE, ma w istocie stanowić środek prewencji przed ponownym naruszeniem przepisów prawa przez cudzoziemca (najczęściej przepisów prawa migracyjnego), podstawowym elementem, jaki powinien być oceniany przez organ prowadzący postępowanie, powinno być to, czy istnieje stan uzasadniający stwierdzenie, że cudzoziemiec będzie – w przypadku ewentualnego ponownego

wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, przestrzegał obowiązującego na tym terytorium porządku prawnego, w tym właśnie przepisów prawa migracyjnego, a zatem przepisów określających zasady i warunki wjazdu cudzoziemców na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, ich przejazdu przez to terytorium, pobytu na nim i wjazdu z niego. Jeżeli taki stan będzie zachodził, organ będzie uprawniony do tego, aby nie orzec o zakazie ponownego wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i innych państw obszaru Schengen. W tej ocenie będzie obowiązany wziąć pod uwagę okoliczności faktyczne, z którymi łączy się konkretna podstawa zobowiązania cudzoziemca do powrotu wynikająca z art. 302 ust. 1 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, a zatem w istocie stopień naruszenia przepisów prawa przez cudzoziemca, które to naruszenie skutkuje tym, że decyzja o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu jest wydawana. Ponadto, będzie obowiązany do uwzględnienia aktualnego i rzeczywistego poziomu ryzyka ponownego naruszenia przez cudzoziemca przepisów prawa. Tym samym organ orzekający o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu będzie obowiązany do sformułowania, w oparciu o dotychczasowe zachowanie cudzoziemca, w tym przykładowo jego postawę w toku postępowania, poziom współpracy w wyjaśnianiu faktów istotnych w sprawie, prognozy jego zachowania w przyszłości. Jednocześnie projektodawca uznał, że ta prognoza może być w pewnych przypadkach jednoznacznie negatywna, i stąd proponuje się, aby przepis ustanawiający podstawę odstąpienia od orzeczenia o zakazie ponownego wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i innych państw obszaru Schengen, nie miał zastosowania w przypadku, gdy cudzoziemcowi w okresie dwóch ostatnich lat poprzedzających datę wszczęcia postępowania w sprawie zobowiązania cudzoziemca do powrotu została wydana decyzja o zobowiązaniu tego cudzoziemca do powrotu, w której odstąpiono od orzeczenia o zakazie ponownego wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i innych państw obszaru Schengen oraz określenia okresu tego zakazu. W ocenie projektodawcy, cudzoziemiec, wobec którego została sformułowana pozytywna prognoza zachowania, i który skorzystał z dobrodziejstwa nie orzeczenia wobec niego zakazu ponownego wjazdu, nie powinien móc ponownie z niego skorzystać w warunkach naruszenia przepisów prawa ujawnionego w relatywnie krótkim, 2-letnim terminie, liczonym od daty wydania poprzedniej decyzji.

Należy dodatkowo wyjaśnić, że zgodnie z ogólnym przepisem art. 318 ust. 1 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach zakaz ponownego wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i innych państw obszaru Schengen będzie obligatoryjnie orzekany w decyzji, w której nie określono terminu dobrowolnego wjazdu (nie będzie ten przypadek objęty zakresem przepisu pozwalającego na odstąpienie od orzeczenia o zakazie ponownego wjazdu), co będzie zgodne z art. 11 ust. 1 akapit 1 lit. a dyrektywy 2008/115/WE.

Jednocześnie wskazuje się, że w decyzji, w której organ zastosuje odstąpienie od orzeczenia o zakazie ponownego wjazdu będzie obowiązany orzec obligatoryjnie „warunkowy” zakaz ponownego wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i innych państw obszaru Schengen, tj. zakaz na wypadek, gdyby cudzoziemiec w terminie dobrowolnego wjazdu nie opuścił terytorium państw obszaru Schengen lub też w tym terminie przekroczył lub będzie usiłował przekroczyć granicę wbrew przepisom prawa. W ocenie

projektodawcy z takimi zdarzeniami można jednoznacznie związać ocenę, że zobowiązanie do powrotu nie zostało wykonane, a zatem, że zachodzi określony w art. 11 ust. 1 akapit 1 lit. b dyrektywy 2008/115/WE przypadek obligatoryjnego orzekania zakazu wjazdu.

Wydlużenie maksymalnego okresu zakazu ponownego wjazdu orzekałego w decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu. Wydlużenie maksymalnego okresu, na jaki umieszcza się dane cudzoziemca w wykazie cudzoziemców, których pobyt na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest niepożądany

W projekcie ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach po pierwsze proponuje się nadać art. 319 strukturę ustępową. Obecna zawartość art. 319 (z pewnymi projektowanymi zmianami) zostanie oznaczona jako ust. 1 oraz zostanie dodany ust. 2. W dotychczasowym art. 319 pkt 4 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach proponuje się zmianę polegającą na wydłużeniu – w przypadku stosowania przez organ art. 302 ust. 1 pkt 9 lub art. 329a ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach przy wydaniu decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu – maksymalnego okresu zakazu ponownego wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i innych państw obszaru Schengen do 10 lat. Obecnie w przepisie tym przewiduje się sztywny okres 5 lat, który jednak może być w pewnych przypadkach niewystarczający do skutecznej ochrony pewnych wartości, z którymi związane było wydanie danej decyzji. Proponuje się zatem, aby okres ten określany był przez organ w decyzji w granicach od 5 do 10 lat. Jednocześnie należy mieć na uwadze, że organ wydający decyzję będzie obowiązany każdorazowo uzasadnić skorzystanie z możliwości dłuższego określenia okresu zakazu.

Przepisy ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, które regulują zobowiązanie cudzoziemca do powrotu stanowią środek wdrażający dyrektywę 2008/115/WE. Zgodnie z art. 11 ust. 1 tej dyrektywy decyzji nakazującej powrót towarzyszy zakaz wjazdu, jeżeli nie wyznaczono terminu dobrowolnego powrotu, lub jeżeli zobowiązanie do powrotu nie zostało wykonane. W innych przypadkach decyzjom nakazującym powrót może towarzyszyć zakaz ponownego wjazdu. Zgodnie zaś z art. 11 ust. 2 dyrektywy 2008/115/WE czas trwania zakazu wjazdu jest określany, z należyтым uwzględnieniem wszystkich istotnych dla danego przypadku okoliczności, i co do zasady nie przekracza pięciu lat. Może on być jednak dłuższy niż pięć lat, jeżeli obywatel państwa trzeciego stanowi poważne zagrożenie dla porządku publicznego, bezpieczeństwa publicznego lub bezpieczeństwa narodowego. Z powyższego przepisu wynika zatem, iż zakaz ponownego wjazdu w zakresie swojej długości powinien być określany w sposób zindywidualizowany i nie powinien co do zasady przekraczać 5 lat, zaś wyjątkowo, z uwagi na okoliczności związane z ochroną wartości powszechnych, okres tego zakazu może być dłuższy niż 5 lat. Sposób implementacji art. 11 ust. 1 i 2 dyrektywy 2008/115/WE jest obecnie taki, iż art. 318 ust. 1 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach przewiduje obowiązek orzeczenia o zakazie ponownego wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i innych państw obszaru Schengen w każdej decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu (jest to zakaz o zasięgu europejskim – motyw 14 preambuły dyrektywy 2008/115/WE), zaś art. 319 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o

cudzoziemcach przewiduje określone przedziały, w których należy określić długość okresu zakazu ponownego wjazdu w zależności od podstawy materialnoprawnej zobowiązania cudzoziemca do powrotu. Tym samym owa indywidualizacja, o której mowa w art. 11 ust. 2 dyrektywy 2008/115/WE, w przypadku polskiego porządku prawnego ma charakter dwustopniowy. Najpierw ustawodawca przewidział, w zależności od powagi naruszenia przepisów prawa, z którym wiąże się podstawa zobowiązania cudzoziemca do powrotu, granice, w których może poruszać się organ administracji publicznej (dokonał wstępnej kategoryzacji okresów długości zakazów), a następnie w owych granicach organ powinien określić długość zakazu. Wyjątkiem jest tutaj (w obecnym stanie prawnym) określenie zakazu ponownego wjazdu w decyzji wydanej na podstawie art. 302 ust. 1 pkt 9 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach. W tym przypadku ustawodawca przewidział sztywny okres 5-letni, odpowiadający zasadniczemu okresowi maksymalnemu, jaki wynika z art. 11 ust. 2 dyrektywy 2008/115/WE.

Mając na uwadze powyższe wyjaśnienia związane z dotychczasowym sposobem wdrożenia dyrektywy 2008/115/WE w zakresie zakazów ponownego wjazdu, jak też wyjaśnienia związane z jej art. 11 ust. 2, wskazać należy, że prawidłowe wdrożenie dyrektywy 2008/115/WE w tym aspekcie może polegać na tym, że okres zakazu, jaki mógłby zostać orzeczony, musiałby zostać określony – jak w przypadku art. 319 pkt 1–3 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach – w granicach przewidzianych przez ustawodawcę. Może zatem wynosić od 5 lat do innej wyższej granicy ustawowej i w tych granicach organ administracji publicznej będzie określać długość zakazu ponownego wjazdu. Wiąże się z tym jednak taki aspekt, że w uzasadnieniu decyzji musiałoby się znaleźć indywidualne wyjaśnienie dla konkretnej długości określonego zakazu poza przypadkiem zakazu minimalnego (chyba że istniałaby podstawa do odstąpienia od uzasadnienia faktycznego – art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, co czyniłoby to wyjaśnienie prawne bardzo formalnym). Po drugie należy mieć na uwadze, iż dozwoleń na orzekanie o zakazie ponownego wjazdu dłuższym niż 5 lat nie zakłada raczej wielokrotnego zwiększania takiego wymiaru, jeżeli idzie o długość zakazu. Stąd też w ostateczności proponuje się, aby górna granica okresu zakazu ponownego wjazdu wynosiła 10 lat. Nie jest to wartość wielokrotnie przewyższająca zasadniczą granicę 5-letnią, natomiast już na tyle duża, że może pozwolić na lepszą ochronę wartości, której służyć ma wydanie decyzji o zobowiązaniu do powrotu z tak długim zakazem ponownego wjazdu.

W odniesieniu zaś do włączenia art. 329a ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach w zakres rozwiązania wydłużającego ponowny wjazd cudzoziemca do Polski do 10 lat (art. 319 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach) należy wskazać, że zgodnie z art. 319 pkt 4 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach zakaz ponownego wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i innych państw obszaru Schengen orzeka się na 5 lat – w przypadku wydania decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu na podstawie art. 302 ust. 1 pkt 9 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, tj. gdy wymagają tego względy obronności lub bezpieczeństwa państwa lub ochrony bezpieczeństwa i porządku publicznego lub interes Rzeczypospolitej Polskiej.

Natomiast, zgodnie z art. 329a ust. 1 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach minister właściwy do spraw wewnętrznych, na wniosek Komendanta Głównego Policji, Szefa Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego albo Szefa Służby Kontrwywiadu Wojskowego, wydaje decyzję o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu dotyczącą cudzoziemca, co do którego istnieje obawa, że może prowadzić działalność terrorystyczną lub szpiegowską, albo podejrzanego o popełnienie jednego z tych przestępstw. Oznacza to, iż zgodnie z obowiązującym porządkiem prawnym decyzję o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu wydaje:

- 1) na podstawie art. 329a ust. 1 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach – minister właściwy do spraw wewnętrznych, w przypadku gdy istnieje obawa, że cudzoziemiec może prowadzić działalność terrorystyczną lub szpiegowską, albo istnieje podejrzenie o popełnienie jednego z tych przestępstw;
- 2) na podstawie art. 310 ust. 1 w zw. z art. 302 ust. 1 pkt 9 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach – komendant oddziału Straży Granicznej lub komendant placówki Straży Granicznej, w przypadku gdy wymagają tego względy obronności lub bezpieczeństwa państwa lub ochrony bezpieczeństwa i porządku publicznego lub interes Rzeczypospolitej Polskiej.

Mając zatem na uwadze, że w obowiązującym porządku prawnym istnieją przepisy określające wydanie decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu przez dwa różne podmioty oraz na podstawie dwóch różnych przesłanek, zasadnym jest dodanie w art. 319 w pkt 4 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach przepisu art. 329a ust. 1. Projektowana zmiana ma na celu zachowanie spójności w zakresie orzekania zakazu ponownego wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i innych państw obszaru Schengen w przypadku wydania decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu zarówno na podstawie art. 302 ust. 1 pkt 9 jak również na podstawie art. 329a ust. 1 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach.

Celem zapewnienia spójności ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach proponuje się zmianę brzmienia art. 438 ust. 1 pkt 8 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach regulującego długość okresu, na jaki w wykazie cudzoziemców, których pobyt na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest niepożądany, mogą zostać umieszczone dane cudzoziemca ze względu na fakt, że wjazd lub pobyt cudzoziemca może stanowić zagrożenie dla obronności lub bezpieczeństwa państwa lub ochrony bezpieczeństwa i porządku publicznego lub naruszyć interes Rzeczypospolitej Polskiej (art. 435 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach). Chodzi zatem o przypadek, gdy umieszczenie danych następuje samoistnie, tj. z urzędu albo na wniosek uprawnionego organu, ale w sposób niezależny od ewentualnej decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu. W związku z tym, że w art. 319 pkt 4 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach proponuje się wydłużenie maksymalnego okresu zakazu ponownego wjazdu, jaki można orzec w decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu, do 10 lat, jest wskazane z przyczyn spójności wewnątrzsystemowej, aby również maksymalny okres, na jaki jednorazowo dane cudzoziemca zostaną umieszczone w wykazie, będzie mógł maksymalnie wynosić do 10 lat. Jest ta zmiana

jednocześnie uspojniona z maksymalnym okresem, na jaki w wykazie oraz w Systemie Informacyjnym Schengen będzie można umieścić dane na podstawie decyzji o odmowie wjazdu i pobytu cudzoziemca na terytorium państw obszaru Schengen wydanej w oparciu o projektowany art. 440a ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach. Ten bowiem, zgodnie z omówionym już art. 438 ust. 1 pkt 9 lit. a ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach będzie mógł maksymalnie wynosić 10 lat. Podobnie, będzie mógł być przedłużony na podstawie kolejnej decyzji o odmowie wjazdu i pobytu na terytorium państw obszaru Schengen na kolejny okres nieprzekraczający 10 lat.

W projektowanym art. 319 w ust. 1 ustawy z dnia 12 grudnia 2003 r. o cudzoziemcach proponuje się również zmiany pkt 1 i 3 w zakresie orzeczenia zakazu ponownego wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i innych państw obszaru Schengen w decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu wydanej na podstawie:

- 1) art. 302 ust. 1 pkt 7 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, tj. *w przypadku gdy obowiązuje wpis danych cudzoziemca do wykazu cudzoziemców, których pobyt na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest niepożądany;*
- 2) art. 302 ust. 1 pkt 8 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, tj. *w przypadku gdy dane cudzoziemca znajdują się w Systemie Informacyjnym Schengen do celów odmowy wjazdu i pobytu, jeżeli cudzoziemiec przebywa na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w ramach ruchu bezwizowego lub na podstawie wize Schengen, z wyłączeniem wize upoważniającej tylko do wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i pobytu na tym terytorium.*

Zmiana obowiązującego art. 319 pkt 1 i 3 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach w zakresie zmiany orzeczenia okresu zakazu ponownego wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i innych państw obszaru Schengen z okresu: „od 3 lat do 5 lat” na okres: „od 6 miesięcy do 3 lat” wynika z wieloletnich doświadczeń w stosowaniu art. 319 pkt 3 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach w odniesieniu do przesłanki, o której mowa w art. 302 ust. 1 pkt 7 i 8. Projektodawca, rozważając zasadność zmiany okresu orzeczenia zakazu ponownego wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i innych państw obszaru Schengen, dokonał analizy przesłanek stanowiących podstawę wpisu danych cudzoziemca do wykazu cudzoziemców, których pobyt na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest niepożądany oraz przesłanek umieszczenia danych cudzoziemca w Systemie Informacyjnym Schengen do celów odmowy wjazdu i pobytu. Przedmiotowa analiza uwzględniała zakres naruszenia przez cudzoziemca obowiązującego porządku prawnego stanowiącego podstawę wpisu do wykazu cudzoziemców, których pobyt na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest niepożądany, oraz podstawę umieszczenia danych cudzoziemca w Systemie Informacyjnym Schengen do celów odmowy wjazdu i pobytu, czas trwania przedmiotowego wpisu, wagę naruszenia przez cudzoziemca obowiązującego porządku prawnego oraz prawdopodobieństwo wystąpienia zagrożenia dalszego naruszenia obowiązującego porządku prawnego. Podjęcie decyzji o zmianie orzeczenia okresu zakazu ponownego wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i innych państw obszaru Schengen uwzględnia, w szczególności stosunek między wysokością orzeczenia okresu zakazu

ponownego wjazdu a wagą naruszenia obowiązującego porządku prawnego. W ocenie projektodawcy aktualny stan prawny wiążący omawiane przesłanki zobowiązania cudzoziemca do powrotu z art. 319 pkt 3 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach przewiduje zbyt dotkliwe skutki dla cudzoziemca, w zakresie dolnej granicy okresu orzekałego zakazu ponownego wjazdu. Trzeba mieć na uwadze to, że umieszczenie danych cudzoziemca w wykazie może nastąpić nawet bez wiedzy cudzoziemca (art. 435 ust. 2 ustawy z dnia 12 grudnia 2003 r. o cudzoziemcach). Okres obowiązywania wpisu danych w wykazie, np. z powodu skazania prawomocnym wyrokiem za przestępstwo umyślne lub przestępstwo skarbowe na grzywnę lub karę pozbawienia wolności (art. 435 ust. 1 pkt 2 lit. a ustawy z dnia 12 grudnia 2003 r. o cudzoziemcach) może wynosić w niektórych przypadkach mniej niż 3 lata, przykładowo, gdy okres próby, na jaki zawieszono wykonanie kary pozbawienia wolności może wynosić tylko 1 rok (art. 70 § 1 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeksu karnego (Dz. U. z 2022 r. poz. 1138, z późn. zm.)) albo cudzoziemiec ma możliwość usunięcia podstawy wpisu danych do wykazu wynikającej ze skazania na grzywnę, jeżeli ją uiszczy (art. 436 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 12 grudnia 2003 r. o cudzoziemcach). Zobowiązanie cudzoziemca do powrotu w sytuacji obowiązywania tego rodzaju wpisów danych do wykazu, skutkujące orzeczeniem zakazu ponownego wjazdu (który obecnie nie może być krótszy niż 3 lata) multiplikującego podstawy wpisu danych do wykazu, nieproporcjonalnie względem pierwotnego naruszenia przepisów prawa przez cudzoziemca wydłuża okres stosowania środka ograniczającego możliwość ponownego wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz innych państw obszaru Schengen (z uwagi na towarzyszące przekazanie danych do Systemu Informacyjnego Schengen) oraz legalizacji pobytu na tym terytorium. Stąd celowa jest zmiana przepisu art. 319 pkt 1 i 3 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, tak aby organ mógł orzekać w granicach, które będą miały punkt styczny z dotychczasowymi granicami (3 lata), ale już jako granica górna. Dotychczasowy pkt 2 nie uległ zaś zmianom.

Z kolei projektowana regulacja dodawanego ust. 2 w art. 319 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach ma na celu powiązanie obowiązku uregulowania przez cudzoziemca należności wynikających z decyzji o ustaleniu kosztów związanych z wydaniem i wykonaniem decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu z długością okresu obowiązywania zakazu ponownego wjazdu. W chwili obecnej okres zakazu ponownego wjazdu, wynoszący do 5 lat, może upłynąć przed okresem, w jakim te należności ulegają przedawnieniu tj. 5 lat, licząc od końca roku kalendarzowego, w którym decyzja o ustaleniu wysokości kosztów stała się ostateczna. W przypadku nieuiszczenia należności okres zakazu wjazdu będzie ulegał przedłużeniu, z mocy prawa, do czasu uiszczenia tych należności przez cudzoziemca, ale nie dłużej niż do 5 lat. Celem projektowanej regulacji jest przede wszystkim zwiększenie skuteczności egzekucji tych należności oraz rozszerzenie katalogu sankcji za niewywiązywanie się z obowiązku określonego w decyzji o ustaleniu kosztów związanych z wydaniem i wykonaniem decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu.

Przeniesienie kompetencji Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców na Komendanta Głównego Straży Granicznej jako organu wyższego stopnia w sprawach zobowiązania cudzoziemca do powrotu oraz w sprawach związanych z tą procedurą

W projekcie przewiduje się przeniesienie kompetencji Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców na Komendanta Głównego Straży Granicznej jako organu wyższego stopnia w sprawach:

- 1) zobowiązania cudzoziemca do powrotu (art. 321 ust. 1 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach) oraz w sprawach związanych z tą procedurą, tj. w sprawach:
 - a) przedłużenia terminu dobrowolnego wyjazdu (art. 321 ust. 1 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach),
 - b) cofnięcia zakazu ponownego wjazdu (art. 321 ust. 1 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach);
- 2) udzielenia zgody na pobyt ze względów humanitarnych, której udziela się w postępowaniu w sprawie zobowiązania cudzoziemca do powrotu lub po zakończeniu tego postępowania (art. 355 ust. 2, art. 359 ust. 5a, art. 245 ust. 8 w związku z art. 355 ust. 2 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach),
- 3) udzielenia zgody na pobyt tolerowany, której udziela się w postępowaniu w sprawie zobowiązania cudzoziemca do powrotu lub po zakończeniu tego postępowania (art. 355 ust. 2 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach),
- 4) cofnięcia zgody na pobyt ze względów humanitarnych (art. 35 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach 7),
- 5) cofnięcia zgody na pobyt tolerowany (art. 357 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach),
- 6) wydania lub wymiany karty pobytu cudzoziemcowi, któremu udzielono zgody na pobyt ze względów humanitarnych (art. 245 ust. 7 i 9 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach),
- 7) wydania lub wymiany dokumentu „zgoda na pobyt tolerowany” (art. 277 ust. 3 i 4 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach).

Przeniesienie kompetencji Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców na Komendanta Głównego Straży Granicznej jako organu wyższego stopnia będzie też dotyczyć spraw przekazania cudzoziemców do innych państw członkowskich Unii Europejskiej, państw Europejskiego Stowarzyszenia Wolnego Handlu (EFTA) – stron umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej na podstawie umowy obowiązującej w dniu 13 stycznia 2009 r. umowy międzynarodowej o przekazywaniu i przyjmowaniu osób, z wyjątkiem przypadku niezwłocznego przekazania, gdyż do tych decyzji stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu (art. 321 ust. 1 w zw. z art. 303a ust. 2 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach).

W związku z proponowanymi zmianami jest konieczne usunięcie Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców z katalogu podmiotów prowadzących rejestr spraw dotyczących zobowiązań do powrotu, rejestr spraw dotyczących wydaleń z Rzeczypospolitej Polskiej obywateli Unii Europejskiej oraz członków ich rodzin, rejestr spraw dotyczących zgód na

pobyt ze względów humanitarnych i zgód na pobyt tolerowany oraz rejestr spraw dotyczących przekazania do innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, państwa członkowskiego Europejskiego Stowarzyszenia Wolnego Handlu (EFTA) – stron umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej, o których mowa w art. 303a (projektowane zmiany w art. 429 ust. 1 pkt 9, 9a i 11 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach). Podobnie, w związku ze zmianą właściwości Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców na Komendanta Głównego Straży Granicznej jako organu wyższego stopnia w stosunku do komendantów oddziałów Straży Granicznej i komendantów placówek Straży Granicznej, w sprawach zobowiązania cudzoziemca do powrotu oraz w tzw. sprawach pokrewnych, tj. m. in. sprawa udzielenia zgody na pobyt ze względów humanitarnych, sprawa udzielenia zgody na pobyt tolerowany, jest konieczna zmiana art. 16 ust. 1 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, określającego zadania Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców jako centralnego organu administracji rządowej, przez odwołanie się do kategorii spraw administracyjnych, na które rozciąga się jego właściwość. W związku z tym, że Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców z dniem wejścia w życie ustawy nowelizującej przestanie być organem, który będzie mógł udzielić zgody na pobyt ze względów humanitarnych lub zgody na pobyt tolerowany, jest konieczne uchylenie pkt 4 w art. 16 w ust. 1 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, który określa właściwość Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców w sprawach udzielania zgody na pobyt ze względów humanitarnych lub zgody na pobyt tolerowany.

Przeniesienie kompetencji Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców na Komendanta Głównego Straży Granicznej jako organu wyższego stopnia w sprawach zobowiązania cudzoziemca do powrotu oraz w sprawach związanych z tą procedurą ma na celu ustanowienie spójnej i jednorodnej struktury właściwości obu organów centralnych. Zmiana właściwości będzie dotyczyć spraw zobowiązania cudzoziemca do powrotu, przedłużenia terminu dobrowolnego wyjazdu, cofnięcia zakazu ponownego wyjazdu, udzielenia lub cofnięcia zgody na pobyt ze względów humanitarnych, udzielenia lub cofnięcia zgody na pobyt tolerowany oraz wydania lub wymiany karty pobytu cudzoziemcowi, któremu udzielono zgody na pobyt ze względów humanitarnych i wydania lub wymiany dokumentu „zgoda na pobyt tolerowany”. W przypadku Komendanta Głównego Straży Granicznej, nadzór instancyjny nad komendantami placówek Straży Granicznej oraz komendantami oddziałów Straży Granicznej, dopełni nadzór ustrojowy i służbowy i domknie rozpoczęty wraz z wejściem w życie ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach proces przekazywania organom Straży Granicznej zadań orzeczniczych w sprawach powrotowych, zaś Szefowi Urzędu do Spraw Cudzoziemców pozwoli na skupienie się na zadaniach związanych z nadzorem instancyjnym nad wojewodami i ogólnie, legalną migracją. Pozwoli to na lepsze wykorzystanie zasobów kadrowo-organizacyjnych przez zmianę właściwości organów administracji publicznej w niektórych rodzajach spraw cudzoziemców. W warunkach ciągłej presji migracyjnej jest wskazane maksymalizowanie efektów działalności organów administracji publicznej przez tworzenie bardziej homogenicznej właściwości organów, pozwalającej na większą specjalizację i lepsze wykorzystanie posiadanych zasobów. W związku z tym jest celowe w obecnych warunkach przesunięcie powyższych zadań Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców będącego centralnym

organem migracyjnym, na Komendanta Głównego Straży Granicznej, głównie w zakresie nadzoru instancyjnego nad organami Straży Granicznej w sprawach uregulowanych w ustawie z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach.

Wraz ze zmianą właściwości na Komendanta Głównego Straży Granicznej proponuje się również skrócenie terminów na wniesienie odwołania do tego organu w sprawach, którego ta zmiana dotyczy, z 14 dni, które przewiduje art. 129 § 2 KPA, do 7 dni (art. 245 ust. 7a, art. 277 ust. 3a, art. 321 ust. 2, art. 355 ust. 3 oraz art. 355 ust. 4 ustawy z dnia 12 grudnia 2003 r. o cudzoziemcach). Podobne skrócenie terminu na wniesienie odwołania przewiduje się również w nowym przepisie art. 341 ust. 2 ustawy z dnia 12 grudnia 2003 r. o cudzoziemcach, który reguluje postępowanie w sprawie ustalenia wysokości kosztów związanych z wydaniem i wykonaniem decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu (art. 336 ust. 1 ustawy o cudzoziemcach) oraz postępowanie w sprawie zmiany decyzji o ustaleniu wysokości takich kosztów. Skrócenie terminów na wniesienie odwołania ma z założenia przyspieszyć prowadzenie postępowań prowadzonych przez organy Straży Granicznej. Jednocześnie, w ocenie projektodawcy nie przyczyni się to do osłabienia pozycji stron w tych postępowaniach. Odwołanie w administracyjnym toku instancji jest podaniem odformalizowanym. Zgodnie z art. 128 KPA odwołanie nie wymaga szczegółowego uzasadnienia. Wystarczy, jeżeli z odwołania wynika, że strona nie jest zadowolona z wydanej decyzji. Przepisy ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach nie ustanawiają szczególnych wymogów dotyczących tego rodzaju podania w odniesieniu do sprawy zobowiązania cudzoziemca do powrotu, jak również innych spraw, w których dojdzie do skrócenia terminu na wniesienie odwołania. Bez względu na treść odwołania (rozległości zarzutów i poziomu argumentacji na ich poparcie) jego wniesienie skutkuje przekazaniem sprawy do organu odwoławczego do ponownego rozpatrzenia w całości. Ponadto, nie ma przeszkód, aby już po wniesieniu odwołania strona odwołująca się uzupełniła odwołanie o stosowną argumentację. Dlatego też projektodawca stoi na stanowisku, że skrócenie terminów na wniesienie odwołań w sprawach, w których organem wyższego stopnia stanie się Komendant Główny Straży Granicznej (lub nim już jest) powinno przyczynić się do przyspieszenia postępowań prowadzonych w tych sprawach, a jednocześnie nie będzie niosło za sobą uszczerbku dla praw procesowych strony.

Przeniesienie zadań związanych z pomocą w dobrowolnym powrocie cudzoziemców na Komendanta Głównego Straży Granicznej

W projekcie ustawy przewiduje się również przeniesienie wszystkich zadań związanych z pomocą w dobrowolnym powrocie cudzoziemców na Komendanta Głównego Straży Granicznej w celu zwiększenia efektywności realizacji tych zadań. Są to w ocenie projektodawcy zmiany, które w całości wpisują się w trwający proces przenoszenia kompetencji związanych z powrotem i wyjazdem cudzoziemców z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na ten właśnie organ, i celowe jest umieszczenie ich w przedmiotowym projekcie.

Przepisy art. 334, art. 334a oraz art. 335 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach dotyczą udzielania cudzoziemcom pomocy w dobrowolnym powrocie. Zgodnie z obecnym brzmieniem art. 334 ust. 3 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o

cudzoziemcach Komendant Główny Straży Granicznej może zapewnić finansowanie pomocy w dobrowolnym powrocie cudzoziemcowi ubiegającemu się o udzielenie ochrony międzynarodowej, którego wniosek o udzielenie tej ochrony ze względów formalnych został pozostawiony bez rozpoznania, cudzoziemcowi, któremu wydano decyzję o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu, z wyjątkiem decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu, w której nie określono terminu dobrowolnego powrotu (dotychczasowa nomenklatura ustawowa), lub z wyjątkiem innego przypadku, gdy decyzja ta podlega przymusowemu wykonaniu, cudzoziemcowi, który przebywa na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie zaświadczenia potwierdzającego istnienie domniemania, że jest ofiarą handlu ludźmi lub na podstawie zezwolenia na pobyt czasowy dla ofiar handlu ludźmi, a także cudzoziemcowi, w stosunku do którego wszczęto postępowanie w sprawie udzielenia ochrony międzynarodowej, które zakończyło się decyzją o odmowie nadania statusu uchodźcy lub udzielenia ochrony uzupełniającej. Natomiast cudzoziemcowi, który po złożeniu wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej zrezygnował z ubiegania się o ten status, zgodnie z art. 75 ustawy z dnia 13 czerwca 2003 r. o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej pomoc w dobrowolnym powrocie przyznaje, w drodze decyzji, Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców.

Projektowane w ustawie z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach zmiany dotyczące udzielania cudzoziemcom pomocy w dobrowolnym powrocie służą temu, aby pomoc w dobrowolnym powrocie była udzielana wyłącznie przez Komendanta Głównego Straży Granicznej. Wprowadzenie projektowanych uregulowań dodatkowo ma na celu uproszczenie procedur, przyspieszenie postępowań w sprawach zobowiązania cudzoziemca do powrotu oraz zwiększenie efektywności działań Straży Granicznej.

Pomoc będzie udzielana na wniosek cudzoziemca:

- 1) któremu wydano decyzję o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu z określeniem terminu dobrowolnego wyjazdu lub
- 2) któremu wydano decyzję o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu podlegającą przymusowemu wykonaniu, który:
 - a) z powodu okoliczności, o których mowa w art. 400 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, nie został umieszczony w strzeżonym ośrodku lub wobec którego nie zastosowano aresztu dla cudzoziemców,
 - b) w przypadku, o którym mowa w art. 406 ust. 1 pkt 2 i 3 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, został zwolniony ze strzeżonego ośrodka lub aresztu dla cudzoziemców, lub
- 3) któremu wydano decyzję o odmowie nadania statusu uchodźcy lub udzielenia ochrony uzupełniającej, lub decyzję o uznaniu wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej za niedopuszczalny, lub
- 4) któremu wydano decyzję o umorzeniu postępowania w sprawie udzielenia ochrony międzynarodowej, lub

- 5) którego wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej ze względów formalnych został pozostawiony bez rozpoznania, lub
- 6) przebywającemu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie zaświadczenia, o którym mowa w art. 170 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, lub na podstawie zezwolenia na pobyt czasowy, o którym mowa w art. 176 tej ustawy.

Projektowane przepisy określają terminy złożenia wniosku o udzielenie pomocy w dobrowolnym powrocie. Określone w projektowanych przepisach terminy złożenia wniosku o udzielenie pomocy w dobrowolnym powrocie są zgodne z terminami dobrowolnego opuszczenia terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz z okresem udzielania cudzoziemcom pomocy socjalnej i opieki medycznej. Termin złożenia wniosku o udzielenie pomocy w dobrowolnym powrocie dotyczy wyłącznie cudzoziemca, któremu wydano decyzję o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu z określeniem terminu dobrowolnego wyjazdu, cudzoziemca, któremu wydano decyzję o odmowie nadania statusu uchodźcy lub ochrony uzupełniającej, decyzję o uznaniu wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej za niedopuszczalny lub decyzję o umorzeniu postępowania w sprawie udzielenia mu ochrony międzynarodowej oraz cudzoziemca, którego wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej ze względów formalnych został pozostawiony bez rozpoznania. Przedmiotowe terminy nie dotyczą cudzoziemca, któremu wydano decyzję o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu, która podlega przymusowemu wykonaniu, który z powodu okoliczności, o których mowa w art. 400 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, nie został umieszczony w strzeżonym ośrodku lub wobec którego nie zastosowano aresztu dla cudzoziemców, lub który w przypadku, o którym mowa w art. 406 ust. 1 pkt 2 i 3 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, został zwolniony ze strzeżonego ośrodka lub aresztu dla cudzoziemców oraz który przebywa na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie zaświadczenia potwierdzającego istnienie domniemania, że jest ofiarą handlu ludźmi lub na podstawie zezwolenia na pobyt czasowy dla ofiar handlu ludźmi. Uwzględniając zasadę szybkości postępowania w projektowanych przepisach określono, że cudzoziemiec składa wniosek o udzielenie pomocy w dobrowolnym powrocie do Komendanta Głównego Straży Granicznej za pośrednictwem komendanta oddziału Straży Granicznej, komendanta placówki Straży Granicznej, Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców lub podmiotu, do którego statutowych obowiązków należy organizacja dobrowolnych powrotów. Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców, komendant oddziału Straży Granicznej, komendant placówki Straży Granicznej oraz podmiot uprawniony do przyjęcia wniosku o udzielenie pomocy w dobrowolnym powrocie, zgodnie z art. 334 ust. 7 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, są obowiązani niezwłocznie, nie później niż w terminie 24 godzin do przekazania wniosku o udzielenie pomocy w dobrowolnym powrocie do Komendanta Głównego Straży Granicznej. Pomoc w dobrowolnym powrocie będzie udzielana w drodze postanowienia. Na postanowienie nie będzie przysługiwało zażalenie. Projektodawca przyjmując niezaskarżalność przedmiotowego postanowienia uwzględnił fakt, iż przesłanki udzielenia pomocy w dobrowolnym powrocie nie pozwalają Komendantowi Głównemu Straży Granicznej na uznanie administracyjne. Przedmiotowe przesłanki nie dają Komendantowi

Głównemu Straży Granicznej możliwości wyboru załatwienia sprawy. Podczas podejmowania przez Komendanta Głównego Straży Granicznej decyzji o udzieleniu albo odmowie udzielenia zgody na pomoc w dobrowolnym powrocie norma określona w art. 334 ust. 2 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach nakłada na Komendanta Głównego Straży Granicznej obowiązek określonego zachowania. W przypadku gdy cudzoziemiec spełnia przesłanki, o których mowa w art. 334 ust. 2 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, Komendant Główny Straży Granicznej jest obowiązany udzielić pomocy w dobrowolnym powrocie.

W celu uszczelnienia systemu pomocy socjalnej i opieki medycznej, zgodnie z art. 334a ust. 3 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach Komendant Główny Straży Granicznej niezwłocznie, nie później jednak niż w terminie 24 godzin, informuje Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców o wydaniu postanowienia w sprawie udzielenia pomocy w dobrowolnym powrocie lub pozostawieniu wniosku o udzielenie pomocy bez rozpatrzenia.

Konsekwencją wprowadzenia tego przepisu jest potrzeba zmiany pkt 1 art. 308 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach regulującego kwestie wyłączenia stosowania przepisów w przypadku cudzoziemców uprawnionych do wykonywania pracy na podstawie przepisów stowarzyszeniowych z Turcją. Zmiana ta ma charakter porządkujący.

Zmiana projektowana w art. 320 ust. 1 pkt 3, dodanie ust. 2a w art. 329, ust. 1a w art. 336 oraz zmiana w art. 335a ust. 4 i 5 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach są konsekwencją zmian w zakresie przeniesienia kompetencji związanych z pomocą w dobrowolnym powrocie.

Dopełnieniem powyższych zmian jest także przeniesienie na Komendanta Głównego Straży Granicznej zadań Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców związanych z pomocą w dobrowolnym powrocie wynikających z ustawy z dnia 13 czerwca 2003 r. o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Projektowane zmiany w tym zakresie w ustawie z dnia 13 czerwca 2003 r. o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej zostaną omówione w dalszej części uzasadnienia.

Wprowadzenie możliwości wymiany informacji między organami o okolicznościach uzasadniających odmowę udzielenia zgody na pobyt ze względów humanitarnych lub zgody na pobyt tolerowany za pośrednictwem środków komunikacji elektronicznej

W projekcie przewiduje się, że w przypadku gdy komendant oddziału Straży Granicznej lub komendant placówki Straży Granicznej ma obowiązek wystąpić do komendanta wojewódzkiego Policji, Szefa Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego lub innych właściwych organów o informacje związane z negatywnymi przesłankami udzielenia cudzoziemcowi zgody na pobyt ze względów humanitarnych lub zgody na pobyt tolerowany, wymiana informacji między takimi organami może następować za pośrednictwem środków komunikacji elektronicznej (art. 359 ust. 4a ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach), co ma na celu wzmocnienie i usprawnienie tego procesu, trwale przyczyniając się do wzmocnienia bezpieczeństwa państwa. Jednocześnie, przewiduje się również wyraźne przewidzenie kompetencji Komendanta Głównego Straży Granicznej do tego, aby w takich przypadkach wystąpić jako organ odwoławczy do właściwych organów o stosowne informacje, jeżeli organ

I instancji tego nie uczynił, ponieważ od samego początku nie uznał, iż istnieje możliwość udzielenia zgody na pobyt ze względów humanitarnych (art. 359 ust. 5a ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach). W obecnym stanie prawnym taka kompetencja nie jest wprost przewidziana w przepisach regulujących poszczególne rodzaje postępowań.

Zmiany w zakresie okresu stosowania środka detencyjnego w celu zobowiązania cudzoziemca do powrotu

Stosowanie wobec cudzoziemców środków detencyjnych regulują przepisy Unii Europejskiej:

- 1) dyrektywy 2008/115/WE – w odniesieniu do cudzoziemców, którzy nie ubiegają się o ochronę międzynarodową na terytorium państw członkowskich, oraz
- 2) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/33/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie ustanowienia norm dotyczących przyjmowania wnioskodawców ubiegających się o ochronę międzynarodową (Dz. Urz. UE L 180 z 29.06.2013 r., str. 96), tj. tzw. dyrektywy recepcyjnej – w odniesieniu do cudzoziemców, którzy wnioski o udzielenie takiej ochrony złożyli.

Wskazane dyrektywy precyzyjnie określają przesłanki, na podstawie których jest możliwe stosowanie wobec cudzoziemca środka detencyjnego. Zauważyć należy, że jedynie dyrektywa 2008/115/WE w art. 15 ust. 5 określa maksymalny okres stosowania wobec cudzoziemca takiego środka, który co do zasady nie może przekroczyć sześciu miesięcy. Dyrektywa zakazuje państwom członkowskim przedłużania ww. okresu, z wyjątkiem przedłużenia na ograniczony okres czasu nieprzekraczający kolejnych dwunastu miesięcy zgodnie z prawem krajowym, jeżeli pomimo wszelkich rozsądnych starań wydalenie cudzoziemca może potrwać dłużej ze względów na brak współpracy ze strony danego cudzoziemca lub opóźnienia w uzyskiwaniu niezbędnej dokumentacji od państw trzecich (art. 15 ust. 6 dyrektywy 2008/115/WE). Niemniej jednak przy obliczaniu okresu stosowania środka detencyjnego w celu zobowiązania cudzoziemca do powrotu nie należy uwzględniać okresów stosowania środka detencyjnego, któremu dana osoba była poddana jako osoba ubiegająca się o ochronę międzynarodową, gdyż jak zauważył TSUE rozpatrując sprawę C-357/09 *Kadzoev* (pkt 45 i 48), zastosowanie środka detencyjnego w celu wydalenia i zastosowanie środka detencyjnego wobec osoby ubiegającej się o ochronę podlegają różnym przepisom prawa i systemom prawnym.

Zgodnie z art. 403 ust. 3 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach okres pobytu cudzoziemca w strzeżonym ośrodku lub w areszcie dla cudzoziemców nie może przekroczyć 6 miesięcy (...), co odpowiada normie określonej w art. 15 ust. 5 dyrektywy 2008/115/WE.

W art. 403 w ust. 3a ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach przewidziano możliwość przedłużenia wskazanego powyżej okresu, zgodnie z art. 15 ust. 6 dyrektywy 2008/115/WE, o kolejne 12 miesięcy, w przypadku gdy istnieje uzasadnione przypuszczenie,

że okres wykonania decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu ulegnie przedłużeniu, oraz gdy:

- 1) cudzoziemiec, któremu wydano decyzję o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu, nie współpracuje z organem Straży Granicznej w zakresie wykonania tej decyzji lub
- 2) wykonanie decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu jest tymczasowo niemożliwe z powodu opóźnień w uzyskaniu od państw trzecich dokumentów niezbędnych do tego celu.

Oznacza to, że pobyt cudzoziemca w strzeżonym ośrodku lub areszcie dla cudzoziemców może, w tych przypadkach, zostać przedłużony o kolejne 12 miesięcy. Na marginesie należy dodać, że w projekcie ustawy proponuje się niewielką modyfikację brzmienia wprowadzenia do wyliczenia w art. 403 ust. 3a ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, aby przepis ten nie budził wątpliwości, że przedłużenie okresu pobytu cudzoziemca w strzeżonym ośrodku lub w areszcie dla cudzoziemców może nastąpić na czas określony, ale nie dłuższy niż kolejne 12 miesięcy. Do wskazanych powyżej okresów nie wlicza się okresu pobytu cudzoziemca w strzeżonym ośrodku lub w areszcie dla cudzoziemców w związku ze złożonym przez niego wnioskiem o udzielenie ochrony międzynarodowej, który w takim przypadku nie może przekroczyć, zgodnie z art. 89 ust. 5 ustawy z dnia 13 czerwca 2003 r. o udzielaniu cudzoziemcom ochrony (...), 6 miesięcy. Przepis art. 403 ust. 4 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach stanowi implementację wskazanego powyżej wyroku TSUE.

Ustawa z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach przewiduje jeszcze jeden przypadek, określony w art. 403 ust. 5, w którym jest możliwe przedłużenie okresu pobytu cudzoziemca w strzeżonym ośrodku lub areszcie dla cudzoziemców.

Zgodnie z art. 403 ust. 5 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, w przypadku gdy cudzoziemiec złożył skargę do sądu administracyjnego na decyzję o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu wraz z wnioskiem o wstrzymanie jej wykonania, okres pobytu w strzeżonym ośrodku lub areszcie dla cudzoziemców może być przedłużony do 18 miesięcy, przy czym sąd (...) może wydać postanowienie w tej sprawie na okres 6 miesięcy.

Przepis ten jest ściśle skorelowany z art. 331 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, który stanowi że w przypadku gdy cudzoziemiec złożył skargę do wojewódzkiego sądu administracyjnego na decyzję o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu wraz z wnioskiem o wstrzymanie jej wykonania, termin dobrowolnego powrotu (dotychczasowa nomenklatura ustawowa) lub termin przymusowego wykonania tej decyzji z mocy prawa przedłuża się do dnia wydania przez wojewódzki sąd administracyjny postanowienia w sprawie tego wniosku.

Należy zauważyć, że we wspomnianym już powyżej wyroku w sprawie C-357/09 *Kadzoev*, TSUE stwierdził, że „(...) ani art. 15 ust. 5 i 6 dyrektywy 2008/115, ani jakkolwiek inny przepis dyrektywy nie pozwalają na uznanie, że okres zastosowania środka detencyjnego w celu wydalenia nie podlega uwzględnieniu w ramach określonego w rzeczonych przepisach art. 15 ust. 5 i 6 dyrektywy 2008/115 maksymalnego okresu zastosowania takiego środka ze względu na zawieszenie wykonania decyzji o wydaleniu. Należy w szczególności zauważyć,

że zawieszenie wykonania decyzji o wydaleniu ze względu na postępowanie sądowe w przedmiocie skargi wniesionej na tę decyzję nie znajduje się wśród powodów przedłużenia okresów zastosowania środka detencyjnego, przewidzianych w art. 15 ust. 6 dyrektywy 2008/115. Tak więc okres zastosowania środka detencyjnego wobec osoby, o którą chodzi, w czasie, gdy toczyło się postępowanie, w ramach którego zgodność z prawem decyzji o wydaleniu zostaje poddana kontroli sądowej, należy uwzględnić przy obliczaniu ustanowionego w art. 15 ust. 5 i 6 dyrektywy 2008/115 maksymalnego okresu zastosowania takiego środka”.

Z kolei w wyroku w sprawie C-61/11 PPU *El Dridi*, TSUE stwierdził, że „kolejność poszczególnych etapów procedury powrotu ustanowionej przez dyrektywę 2008/115 odpowiada gradacji środków, które należy podjąć celem wykonania decyzji nakazującej powrót, począwszy od środka pozostawiającego zainteresowanemu najwięcej swobody, czyli wyznaczenia terminu dobrowolnego wyjazdu, do środków najbardziej go ograniczających, czyli zatrzymania w specjalnym ośrodku detencyjnym. Na każdym etapie procedury należy przestrzegać zasady proporcjonalności. Okazuje się, że nawet odwołanie się do tego ostatniego środka, stanowiącego środek ograniczający wolność o największej dolegliwości, na jaki zezwala omawiana dyrektywa w ramach procedury przymusowego wydalenia, jest ściśle uregulowane na podstawie art. 15 i 16 dyrektywy 2008/115, między innymi w celu zapewnienia przestrzegania praw podstawowych danych obywateli państw trzecich”.

Dalej TSUE zauważyła, że „zgodnie z utrwalonym orzecznictwem, w przypadku gdy państwo członkowskie wstrzymuje się od implementacji dyrektywy w terminie lub dokonuje nieprawidłowej implementacji, jednostki mają prawo powoływać się wobec państwa na przepisy tej dyrektywy, które okazują się, ze względu na swoją treść, bezwarunkowe i wystarczająco precyzyjne (...). Tak jest w przypadku art. 15 i 16 dyrektywy 2008/115, które (...) są bezwarunkowe i wystarczająco precyzyjne i nie wymagają innych szczególnych elementów, by umożliwić wdrożenie przez państwa członkowskie”.

Mając na względzie powyższe należy uznać, że przepis art. 403 ust. 5 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach może być uznany za niezgodny z przepisami dyrektywy 2008/115/WE, które precyzyjnie określają przesłanki, na podstawie których jest możliwe przedłużenie okresu stosowania wobec cudzoziemca środka w postaci umieszczenia go w strzeżonym ośrodku lub areszcie dla cudzoziemców. W celu zachowania spójności przepisów jest również zasadnym w ocenie projektodawcy uchylene powiązanego z tym przepisem art. 331 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach.

Proponuje się również zmianę brzmienia pkt 6 w art. 406 ust. 1 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach określającego przesłanki zwolnienia cudzoziemca ze strzeżonego ośrodka lub z aresztu dla cudzoziemców w celu zapewnienia pełnej zgodności temu przepisowi z brzmieniem art. 15 ust. 4 dyrektywy 2008/115/WE. Zgodnie z obowiązującym brzmieniem art. 406 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach postanowienie o zwolnieniu cudzoziemca ze strzeżonego ośrodka lub z aresztu dla cudzoziemców wydaje niezwłocznie z urzędu lub na wniosek cudzoziemca, organ Straży Granicznej, któremu podlega strzeżony ośrodek lub areszt dla cudzoziemców, w przypadku: (...) stwierdzenia, że ze

względów prawnych lub faktycznych, wykonanie decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu nie jest możliwe”. Natomiast zgodnie z art. 15 ust. 4 dyrektywy 2008/115 „Przesłanki zastosowania środka detencyjnego ustają, a dana osoba zostaje niezwłocznie zwolniona, jeżeli okaże się, że nie ma już rozsądnych perspektyw jej wydalenia ze względów natury prawnej lub innych, lub że warunki określone w ust. 1 nie są już spełniane.”. Należy zwrócić uwagę, że w wyroku w sprawie C-357/09, Kadzoev (pkt 67), TSUE przedstawił wykładnię znaczenia terminu „rozsądne perspektywy”: „art. 15 ust. 4 dyrektywy 2008/115 należy interpretować w ten sposób, że tylko realna perspektywa skutecznego wydalenia, przy uwzględnieniu okresów określonych w ust. 5 i 6 tego artykułu, odpowiada rozsądnym perspektywom wydalenia, których to perspektyw brak, jeśli uwzględniając rzeczony okresy, wydaje się mało prawdopodobne, że osoba, o którą chodzi, zostanie przyjęta przez państwo trzecie.”. Dodatkowo w *Zaleceniu Komisji (UE) 2017/2338 z dnia 16 listopada 2017 r. ustanawiającym wspólny „Podręcznik dotyczący powrotów” przeznaczony do stosowania przez właściwe organy państw członkowskich wykonujące zadania związane z powrotami* wskazano, że „Brak „rozsądnej perspektywy” nie jest tożsamy z „niemożliwością wykonania”: „niemożliwość wykonania” jest bardziej kategorięcznym stwierdzeniem i trudniejszym do wykazania niż „brak rozsądnych perspektyw”, który odnosi się jedynie do pewnego stopnia prawdopodobieństwa. Przy ocenie „rozsądnych perspektyw wydalenia” należy wziąć pod uwagę okresy stosowania środka detencyjnego: z uwagi na nacisk położony w art. 15 (oraz w motywie 6) dyrektywy 2008/115/WE na konkretną indywidualną ocenę poszczególnych przypadków do celów określenia proporcjonalności pozbawienia wolności należy zawsze brać pod uwagę maksymalne stosowania środka detencyjnego w odniesieniu do osoby, której dotyczy konkretny przypadek.. Mając powyższe na uwadze, proponuje się nadanie nowego brzmienia pkt 6 w art. 406 ust. 1 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, aby zaprzestawać stosowania wobec cudzoziemca środka detencyjnego w przypadku stwierdzenia, że ze względów prawnych lub faktycznych brak jest rozsądnych perspektyw wykonania decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu.

Uzupełnienie katalogu organów prowadzących rejestr spraw dotyczących zobowiązań do powrotu oraz rejestr spraw dotyczących wydaleń z Rzeczypospolitej Polskiej obywateli Unii Europejskiej oraz członków ich rodzin

Propozycje zmian w art. 429 w ust. 1 pkt 9 i 9a ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach mają na celu nowe ukształtowanie właściwości organów w prowadzeniu poszczególnych rejestrów w sprawach cudzoziemców. Przepis art. 429 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach określa podmioty prowadzące rejestry wskazane w art. 428 ust. 1 tej ustawy. Pkt 9a określa podmioty prowadzące m. in. rejestr, o którym mowa w art. 428 ust. 1 pkt 2 lit. k ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, tj. rejestr spraw dotyczących wydaleń z Rzeczypospolitej Polskiej obywateli Unii Europejskiej oraz członków ich rodzin, a pkt 9 wskazuje podmioty prowadzące m. in. rejestr, o którym mowa w art. 428 ust. 1 pkt 2 lit. j ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, tj. rejestr spraw dotyczących zobowiązań do powrotu. Konieczne jest uzupełnienie katalogu podmiotów prowadzących te rejestry o ministra właściwego do spraw wewnętrznych z uwagi na to, że na

podstawie art. 329a ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach oraz art. 73c ustawy z dnia 14 lipca 2006 r. o wjeździe na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, pobycie oraz wyjeździe z tego terytorium obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej i członków ich rodzin minister właściwy do spraw wewnętrznych, na wniosek Komendanta Głównego Policji, Szefa Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego albo Szefa Służby Kontrwywiadu Wojskowego, wydaje odpowiednio decyzję o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu albo decyzję o wydaleniu z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej obywatela UE lub członka rodziny niebędącego obywatelem UE, jeżeli istnieje obawa, że cudzoziemiec, obywatel UE lub członek rodziny obywatela UE niebędący obywatelem UE, może prowadzić działalność terrorystyczną lub szpiegowską, albo jest podejrzewany o popełnienie jednego z tych przestępstw. Dodatkowo, w art. 429 ust. 1 pkt 9 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach w związku z uzupełnieniem o ministra właściwego do spraw wewnętrznych katalogu podmiotów prowadzących rejestr, o którym mowa w art. 428 ust. 1 pkt 2 lit. j ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, konieczne jest usunięcie z tego przepisu odniesienia do rejestru, o którym mowa w art. 428 ust. 1 pkt 2 lit. n ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, tj. rejestru spraw dotyczących przekazania do innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, państwa członkowskiego Europejskiego Stowarzyszenia Wolnego Handlu (EFTA) - stron umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej, o których mowa w art. 303a ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, z uwagi na to, że minister właściwy do spraw wewnętrznych nie prowadzi tego rejestru. Rejestr, o którym mowa w art. 428 ust. 1 pkt 2 lit. n ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, został przypisany do art. 429 ust. 1 pkt 11 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, w którym jest określony właściwy dla tego rejestru katalog podmiotów prowadzących ten rejestr. Zmiana ta ma charakter porządkujący.

Przekazywanie obrazu linii papilarnych cudzoziemców, których dane są przekazywane do Systemu Informacyjnego Schengen dla celów odmowy wjazdu i pobytu

Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców jest, zgodnie z art. 434 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, organem właściwym do prowadzenia wykazu cudzoziemców, których pobyt na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest niepożądany, zwanego dalej: „wykazem”. Jednocześnie, na mocy art. 443 ust. 1 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców jest organem właściwym do przekazywania danych cudzoziemców umieszczonych w wykazie, do Systemu Informacyjnego Schengen do celów odmowy wjazdu i pobytu, a zatem organem właściwym do dokonania wpisu danych do Systemu Informacyjnego Schengen, o którym mowa w przepisach art. 24 ust. 1–3 obecnie obowiązującego rozporządzenia (WE) nr 1987/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie utworzenia funkcjonowania i użytkowania Systemu Informacyjnego Schengen drugiej generacji (SIS II) (Dz. Urz. UE L 381 z 28.12.2006, str. 4, z późn. zm.), zwanego dalej: „rozporządzeniem 1987/2006”. Ten stan nie zmieni się w momencie, w którym rozpocznie się stosowanie rozporządzenia nr 2018/1861. Obraz linii papilarnych cudzoziemców zgodnie z art. 439 ust. 2 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach stanowi kategorię danych, która może być umieszczona w wykazie.

Jednakże, aby zrealizować w pełni dyspozycję art. 22 ust. 2 zdanie drugie rozporządzenia nr 2018/1861, który nakazuje wprowadzanie do Systemu Informacyjnego Schengen do celów odmowy wjazdu i pobytu również danych, pośród których znajdują się odciski placów, jeżeli są dostępne (art. 20 ust. 2 lit. x rozporządzenia nr 2018/1861), musi zostać dokonana zmiana przepisów ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, która umożliwi przekazywanie przez inne organy Szefowi Urzędu do Spraw Cudzoziemców danych w postaci obrazu linii papilarnych cudzoziemca. I tak też, w art. 430 ust. 2 pkt 4 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, który reguluje zawartość rejestru spraw dotyczących zobowiązań do powrotu (art. 428 ust. 1 pkt 2 lit. j ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach) proponuje się dodanie właśnie obrazu linii papilarnych jako nowej kategorii danych osobowych w tym rejestrze. Oprócz odcisków linii papilarnych, o których mowa wyżej, w rejestrze będą także gromadzone: kopia dokumentu podróży, kopia dokumentu tożsamości oraz informacje o miejscu i dniu opuszczenia przez cudzoziemca terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub terytorium innego państwa obszaru Schengen.

Rozwiązanie to pozwoli na to, że Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców przekazując do Systemu Informacyjnego Schengen dane cudzoziemca do celów odmowy wjazdu i pobytu, w wyniku wydania wobec tego cudzoziemca decyzji o zobowiązaniu go do powrotu zawierającej orzeczenie o zakazie ponownego wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i innych państw obszaru Schengen (art. 443 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach w zw. z art. 24 ust. 1 lit. b rozporządzenia nr 2018/1861) przekaze również obraz odcisków linii papilarnych, jaki zostanie przez niego pozyskany z rejestru spraw dotyczących zobowiązań do powrotu. Jednocześnie art. 441 ust. 1 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach dotyczący przekazywania przez prokuratora lub organy administracji rządowej Szefowi Urzędu do Spraw Cudzoziemców posiadanych informacji o okolicznościach uzasadniających umieszczenie danych cudzoziemca w wykazie cudzoziemców, lub wydanie decyzji, o której mowa w art. 440a ust. 1 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, lub o okolicznościach uzasadniających usunięcie tych danych z wykazu, zawieszenie lub przedłużenie okresu obowiązywania wpisu wraz z posiadaną fotografią cudzoziemca, zostanie zmieniony w ten sposób, że te podmioty będą mogły przekazać również obraz linii papilarnych cudzoziemca oraz kopię jego dokumentu podróży lub dokumentu tożsamości.

Podobnie, art. 441 ust. 2 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, który dotyczy przekazywania Szefowi Urzędu do Spraw Cudzoziemców przez organ, który wydał decyzję, od której zależy umieszczenie danych cudzoziemca, zawieszenie obowiązywania wpisu danych oraz usunięcie danych, tej decyzji lub tego postanowienia, gdy staną się ostateczne, chyba że podlegają natychmiastowemu wykonaniu wraz z posiadaną fotografią cudzoziemca, zostanie zmieniony w ten sposób, że wraz z tą decyzją organ będzie mógł przekazać obraz linii papilarnych cudzoziemca wraz z kopią jego dokumentu podróży lub dokumentu tożsamości.

Analogicznie, w art. 442 ust. 5 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach ustanawia się dodatkowe uprawnienie sądu, z którego orzeczeniem karnym wiąże się podstawa

wpisu danych cudzoziemca do wykazu, do przekazania Szefowi Urzędu do Spraw Cudzoziemców posiadanej fotografii cudzoziemca oraz obrazu linii papilarnych.

Zmiany w wykazie cudzoziemców, których pobyt na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest niepożądany

Dodanie nowego punktu 8 w art. 435 w ust. 1 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach ma na celu wprowadzenie podstawy prawnej umieszczenia danych cudzoziemca w wykazie cudzoziemców, których pobyt na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest niepożądany, dedykowanej wykonaniu środków ograniczających w zakresie prawa wjazdu i pobytu określonych osób, jakie są ustanawiane przez Radę Unii Europejskiej na podstawie art. 29 TUE. Zgodnie z tym przepisem Rada przyjmuje decyzje, które określają podejście Unii Europejskiej do danego problemu o charakterze geograficznym lub przedmiotowym. Państwa Członkowskie zapewniają zgodność swych polityk krajowych ze stanowiskami Unii Europejskiej. Przepis art. 29 TUE stanowi podstawę wydawania przez Radę Unii Europejskiej m. in. decyzji ustanawiających środki ograniczające w zakresie wjazdu i pobytu konkretnych osób. Wykonanie takich decyzji przez Rzeczpospolitą Polską powinno następować przez umieszczenie danych konkretnych osób objętych środkami ograniczającymi w wykazie. W obecnym stanie prawnym podstawę umieszczenia danych takich osób stanowi art. 435 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, zgodnie z którym wjazd lub pobyt cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest niepożądany ze względu na zobowiązania wynikające z postanowień ratyfikowanych umów międzynarodowych obowiązujących Rzeczpospolitą Polską. W ocenie projektodawcy mogą pojawiać się wątpliwości, czy ta podstawa prawna umieszczenia danych w wykazie jest wystarczająco konkretna, bowiem co prawda pierwotne źródło zobowiązania Rzeczypospolitej Polskiej do wykonania takiej decyzji w sprawie środków ograniczających tkwi w ratyfikowanej umowie międzynarodowej, jaką jest TUE, to kształt tego obowiązku jest ściśle zdeterminowany postanowieniami tej decyzji. Stąd też, aby uniknąć wątpliwości, czy obecna podstawa materialnoprawna umieszczenia danych, określona w art. 435 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach jest wystarczająca do tego, żeby umieszczać w wykazie dane cudzoziemców objętych środkami ograniczającymi wynikającymi z decyzji Rady UE, proponuje się dodanie nowej, dedykowanej tej sytuacji podstawy.

Konsekwencją wprowadzenia do art. 435 ust. 1 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach dodatkowego punktu ustanawiającego podstawę umieszczenia danych w wykazie, dedykowaną sytuacji, w której Rzeczpospolita Polska jest obowiązana do wykonania wydanej na podstawie art. 29 TUE decyzji Rady Unii Europejskiej ustanawiającej określone środki ograniczające w zakresie wjazdu i pobytu wobec konkretnych osób jest projektowana zmiana brzmienia art. 438 ust. 1 pkt 7 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach.

Zmiana w art. 436 określającym przypadki, kiedy nie umieszcza się danych cudzoziemca w wykazie i polega na rozszerzeniu tych przypadków o udzielenie zgody na pobyt tolerowany w przypadku, gdy zobowiązanie cudzoziemca do powrotu jest niewykonalne z przyczyn niezależnych od organu właściwego do przymusowego wykonania decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu i od cudzoziemca. Wynika to z tego, że w aktualnym

stanie prawnym z posiadaniem zgody na pobyt tolerowany, udzielonej na podstawie art. 351 pkt 3 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, tj. w przypadku, gdy zobowiązanie cudzoziemca do powrotu mogłoby nastąpić jedynie do państwa, do którego wydanie jest niedopuszczalne na mocy orzeczenia sądu albo z uwagi na rozstrzygnięcie Ministra Sprawiedliwości w przedmiocie odmowy wydania cudzoziemca, nie wiąże się negatywna przesłanka umieszczenia danych w wykazie. W ocenie projektodawcy jest to pewien niedostatek, bowiem sytuacja cudzoziemca posiadającego zgodę na pobyt tolerowany, udzieloną właśnie w oparciu o ten przepis, jest w obszarze wykazu zrównana z sytuacją cudzoziemca, któremu udzielono tej zgody na podstawie art. 351 pkt 2 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, tj. z uwagi na niewykonalność decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu z przyczyn niezależnych od organu właściwego do przymusowego wykonania decyzji i od cudzoziemca. Wydaje się zaś, że ustawodawca powinien raczej dążyć konsekwentnie do tego, aby sytuację prawną takiego cudzoziemca zrównać z sytuacją cudzoziemca, któremu udzielono zgody na pobyt tolerowany na podstawie art. 351 pkt 1 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach. Przykładem takiego istniejącego zrównania jest regulacja art. 195 ust. 1 pkt 6 lit. b ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, która ustanawia podstawę udzielenia zezwolenia na pobyt stały w związku z uprzednim, co najmniej 10-letnim pobytem na podstawie zgody na pobyt tolerowany udzielonej na podstawie art. 351 pkt 1 lub 3 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach (zgoda na pobyt tolerowany udzielona na podstawie art. 351 pkt 2 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach jest pominięta).

Szereg proponowanych zmian w art. 438 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach (oprócz tych omówionych już w odniesieniu bezpośrednio do zapewnienia warunków stosowania rozporządzenia nr 2018/1861) ma na celu przede wszystkim zapewnienie warunków dla możliwie skutecznego stosowania środków władczych w postaci zakazu ponownego wjazdu.

W pierwszej kolejności dotyczą one momentu początkowego okresu obowiązywania wpisu danych do wykazu w sytuacji, gdy podstawa umieszczenia danych w wykazie wynika z decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu, w której nie określono terminu dobrowolnego wyjazdu, a brak jest informacji o jej wykonaniu. Po wejściu w życie ustawy z dnia 24 listopada 2017 r. o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r. poz. 107) w dniu 12 lutego 2018 r., w przypadku gdy podstawę umieszczenia danych cudzoziemca w wykazie ma stanowić decyzja o zobowiązaniu do powrotu, która nie zawiera określonego terminu dobrowolnego powrotu (dotychczasowa nomenklatura ustawowa), dane umieszcza się wyłącznie na okres od dnia wykonania decyzji. Brak jest w takiej sytuacji podstawy prawnej do umieszczenia w wykazie danych cudzoziemca, który decyzji nie wykonał – w przeciwieństwie do przypadku, w którym w decyzji określono termin dobrowolnego powrotu. Wówczas dane umieszcza się na okres liczony od dnia upływu terminu dobrowolnego powrotu (art. 438 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach). Stąd celowe wydaje się, aby w przypadku braku informacji o wykonaniu decyzji, która nie zawierała określenia terminu dobrowolnego wyjazdu (zgodnie z nową

terminologią), przewidzieć inny moment początkowy okresu obowiązywania wpisu danych cudzoziemca w wykazie, tj. od dnia wydania decyzji (jak w stanie prawnym sprzed dnia 12 lutego 2018 r.), ale z zasadniczą różnicą, że dotyczy to tylko przypadku braku informacji o wykonaniu decyzji, a nie każdego przypadku, gdy decyzja nie zawiera określenia terminu dobrowolnego wyjazdu), jak również możliwość korekty momentu początkowego (w sposób analogiczny do przypadku, gdy decyzja zawiera określenie terminu dobrowolnego wyjazdu) jest zasadna.

Po drugie, w art. 438 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach proponuje się dodanie nowego ust. 5, który będzie zawierał regulację odnoszącą się do tego, co ustawodawca dla potrzeb umieszczania danych cudzoziemców w wykazie, uznaje za wykonanie decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu. Oprócz sytuacji wprost wynikających z innych przepisów ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, tj. wykonania decyzji polegającej na opuszczeniu terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w okresie biegu terminu dobrowolnego wyjazdu wynikającego z decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu, która ma walor decyzji ostatecznej oraz przymusowego wykonania decyzji, o której mowa w art. 329 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach (także, jeżeli decyzja podlega natychmiastowemu wykonaniu na podstawie art. 315 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach), istnieją również przypadki, w których cudzoziemiec opuści terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jeszcze przed upływem terminu dobrowolnego powrotu w sytuacji, gdy decyzja, z której wynika określenie terminu dobrowolnego wyjazdu, nie jest jeszcze ostateczna. Konstrukcja przyjęta w art. 315 ust. 1 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach zakłada bowiem, że termin dobrowolnego wyjazdu określony w decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu biegnie od dnia doręczenia decyzji, a zatem już od dnia doręczenia decyzji organu I instancji (komendanta placówki Straży Granicznej albo komendanta oddziału Straży Granicznej), a zatem również w czasie, gdy decyzja ta nie jest ostateczna (chyba że strona na podstawie art. 127a § 1 KPA zrzeknie się prawa do wniesienia odwołania, wobec czego decyzja z chwilą doręczenia organowi administracji publicznej oświadczenia stanie się ostateczna i prawomocna). Mogą być też przypadki, że cudzoziemiec opuści terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w okresie między wydaniem a doręczeniem decyzji. W dotychczasowej praktyce administracyjnej istniała wątpliwość co do tego, czy w takiej sytuacji, tj. doprowadzenia przez cudzoziemca do stanu zgodnego z orzeczeniem w decyzji nieostatecznej, przez opuszczenie terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i innych państw obszaru Schengen, istnieje możliwość umieszczenia danych cudzoziemca w wykazie, na okres obowiązywania wpisu danych, liczony od dnia wyjazdu. Dodanie nowego ust. 5 do art. 438 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach ma na celu usunięcie wątpliwości w tym zakresie i doprowadzenie do stanu, w którym dane cudzoziemca zostaną umieszczone w wykazie (wpis danych będzie obowiązywał) na okres z założenia odpowiadający okresowi nieobecności. Definiuje on bowiem pojęcie wykonania decyzji dla potrzeb art. 438 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach w ten sposób, że wykonaniem decyzji będzie również opuszczenie terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w czasie, gdy decyzja nie będzie ostateczna, ale jednocześnie warunkiem uznania danego zachowania cudzoziemca za wykonanie decyzji, będzie również to, że nie może on ponownie wjechać na to terytorium, bowiem wykonaniem

decyzji nie jest tylko fizyczne przemieszczenie się poza granicę w kierunku wyjazdowym, ale również powstrzymanie się od ponownego wjazdu na okres wykonywania orzeczenia o zakazie ponownego wjazdu (w polskim porządku prawnym wykonanie tego orzeczenia odbywa się przez umieszczenie danych cudzoziemca w wykazie oraz przez przekazanie przez Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców danych cudzoziemca do Systemu Informacyjnego Schengen do celów odmowy wjazdu i pobytu). Projektowany przepis ma na celu uregulowanie kwestii wpisywania do wykazu cudzoziemców, których pobyt na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest niepożądany danych cudzoziemców, którzy wykonują wydane im decyzje o zobowiązaniu do powrotu przed terminem w nich wskazanym, przed ich uprawomocnieniem się. Ponadto w sprawie *Ouhrami*, C-225/16, TSUE wyjaśnił, że określanie czasu trwania zakazu wjazdu nie może zostać pozostawione uznaniu każdego z państw członkowskich, ponieważ zagroziłoby to celowi dyrektywy 2008/115/WE, a także celowi takich zakazów wjazdu. TSUE orzekł, że „z brzmienia, systematyki i celu dyrektywy 2008/115/WE wynika (...), że okres zakazu wjazdu rozpoczyna bieg dopiero od chwili, gdy objęta nim osoba rzeczywiście opuściła terytorium państw członkowskich”. Jeżeli zakaz wjazdu miałby zostać zastosowany przed faktycznym wyjazdem obywatela państwa trzeciego, jego czas trwania zostałby bezpodstawnie ograniczony”. TSUE zważył zatem, że „czas trwania zakazu wjazdu [...] powinien być liczony poczynając od dnia rzeczywistego opuszczenia przez daną osobę terytorium państw członkowskich”.

Konsekwencją dodania w art. 438 nowego ust. 5 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, jest zmiana brzmienia art. 441 ust. 2 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, polegająca na tym, że organ, który wydał decyzję, na podstawie której umieszcza się dane cudzoziemca w wykazie (chodzi w tym przypadku o komendantów placówek Straży Granicznej i komendantów oddziałów Straży Granicznej, wydających decyzje o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu), nie przekazywał tej decyzji tylko w przypadku, gdy stanie się ostateczna, ale także – właśnie w przypadku określonym w art. 438 ust. 5 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, kiedy to będzie istniała podstawa prawna do umieszczenia danych cudzoziemca w wykazie – kiedy jeszcze nie będzie ostateczna. Stosując ten przepis w nowym brzmieniu, łącznie z art. 441 ust. 1 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, organ wydający decyzję o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu będzie obowiązany do zawiadomienia Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców o tym, że została wydana decyzja, jak również, że cudzoziemiec będący jej adresatem opuścił terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i nie powrócił na to terytorium, w konsekwencji czego będzie można uznać, że nastąpiło wykonanie decyzji w rozumieniu art. 438 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach.

Niezbędna jest zmiana w art. 443 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, polegająca na tym, że skreślone zostanie zastrzeżenie o tym, iż bezwzględnie jest konieczne, aby decyzja zawierająca zakaz ponownego wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i innych państw obszaru Schengen (w tym przypadku decyzja o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu) była ostateczna, żeby stanowić podstawę przekazania przez Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców danych cudzoziemca do Systemu

Informacyjnego Schengen do celów odmowy wjazdu i pobytu. Skoro bowiem, dane cudzoziemca będą mogły być umieszczone w wykazie w związku z wykonaniem przez cudzoziemca decyzji nieostatecznej, a ma to związek z koniecznością zapewnienia efektywności sankcji administracyjnej przejawiającej się w zakazie ponownego wjazdu, to ta konstrukcja musi być dopełniona o możliwość przekazywania w takiej sytuacji danych do Systemu Informacyjnego Schengen do celów odmowy wjazdu i pobytu. Umieszczenie danych w Systemu Informacyjnego Schengen do celów odmowy wjazdu i pobytu jest w istocie gwarantem skuteczności zakazu wjazdu o znaczeniu europejskim w rozumieniu przepisów dyrektywy 2008/115/WE.

Zmiana brzmienia art. 443 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach ma celu zastąpienie pojęcia „obywatel Unii Europejskiej”, bardziej precyzyjnym pojęciem „obywatel UE”, z jednoczesnym odesłaniem do art. 2 pkt 3 ustawy z dnia 14 lipca 2006 r. o wjeździe na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, pobycie oraz wyjeździe z tego terytorium obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej i członków ich rodzin. Należy mieć bowiem na uwadze, że w pojęciu „obywatel UE” mieści się nie tylko obywatel jednego z państw członkowskich Unii Europejskiej, ale również obywatel państwa Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym oraz obywatel Konfederacji Szwajcarskiej, jak też, od dnia 1 stycznia 2021 r. obywatela Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej, do którego ma zastosowanie ustawa o wjeździe na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, pobycie oraz wyjeździe z tego terytorium obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej i członków ich rodzin, tj. obywatela Zjednoczonego Królestwa, o którym mowa w art. 10 ust. 1 lit. b i d Umowy o Wystąpieniu Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej z Unii Europejskiej i Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej. W ocenie projektodawcy posłużenie się pojęciem „obywatel UE” z odesłaniem do stosownego przepisu zawierającego jego definicję poprawi brzmienie art. 443 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach w sposób, który usunie wątpliwości, czy przepis ten ma zastosowanie do członków rodzin obywateli innych państw niż państwa członkowskie Unii Europejskiej, korzystających ze swobody przepływu osób.

W art. 443 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach proponuje się również dodanie ust. 5. Potrzeba dodania takiej regulacji wynika z tego, że w systemie teleinformatycznym są przechowywane również dane właściwe dla Systemu Informacyjnego Schengen (np. Id Schengen, data obowiązywania w Systemie Informacyjnym Schengen).

Wprowadzenie maksymalnego okresu przechowywania danych w rejestrach spraw dotyczących wiz oraz w centralnym rejestrze wizowym w związku z realizacją zaleceń określonych w decyzji wykonawczej Rady ustanawiającej zalecenie w sprawie wyeliminowania niedociągnięć stwierdzonych w toku przeprowadzonej w 2019 r. oceny stosowania przez Polskę dorobku Schengen w dziedzinie wspólnej polityki wizowej

W pkt 9 decyzji wykonawczej Rady z dnia 19 grudnia 2019 r. ustanawiającej zalecenie w sprawie wyeliminowania niedociągnięć stwierdzonych w toku przeprowadzonej w 2019 r. oceny stosowania przez Polskę dorobku Schengen w dziedzinie wspólnej polityki wizowej

wskazuje się na potrzebę opracowania polityki zatrzymywania danych w systemie „Wiza-Konsul” oraz regularnego usuwania danych zgodnie z tą polityką. W obecnym stanie prawnym dane, dla przetwarzania których jest używany ten system, są gromadzone w rejestrach spraw dotyczących wiz, o których mowa w art. 428 ust. 1 pkt 2 lit. c ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, w przypadkach, gdy rejestry te prowadzą konsul lub minister właściwy do spraw zagranicznych. Oprócz tego jednak rejestry te prowadzą również inne organy, tj. komendant oddziału Straży Granicznej, komendant placówki Straży Granicznej, Komendant Główny Straży Granicznej, wojewoda oraz Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców. Wynika to z tego, że w rejestrach tych są przechowywane dane dotyczące aktów i czynności, jakich te organy dokonują w odniesieniu do wiz (wydanie wizej na granicy, przedłużenie wizej, cofnięcie wizej, unieważnienie wizej). Rejestry, o których mowa w art. 428 ust. 1 pkt 2 lit. c ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, w przypadkach, gdy są prowadzone przez organy inne, niż konsula oraz ministra właściwego do spraw zagranicznych, stanowią część krajowego zbioru rejestrów, ewidencji i wykazu w sprawach cudzoziemców, prowadzonego przez Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców w systemie teleinformatycznym (art. 449 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach). Ponadto, dane z rejestrów tych, w przypadkach, gdy te rejestry są prowadzone przez konsula lub przez ministra właściwego do spraw zagranicznych, są przekazywane do centralnego rejestru wizowego, o którym mowa w art. 449a ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach. W obecnym stanie prawnym przepisy ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach nie przewidują maksymalnego okresu przechowywania danych w rejestrach, o których mowa w art. 428 ust. 1 pkt 2 lit. c ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, oraz w centralnym rejestrze wizowym. Stąd w celu realizacji wspomnianego zalecenia w decyzji wykonawczej Rady jest konieczne, aby polityka przechowywania danych przejawiała się w ustanowieniu maksymalnego okresu przechowywania danych, liczonego od określonych zdarzeń. Proponuje się zatem, również w celu zachowania ogólnej spójności w ramach systemu prawa, aby okres przechowywania danych w rejestrach prowadzonych na podstawie art. 428 ust. 1 pkt 2 lit. c ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach przez wszystkie organy wynosił 10 lat, i aby był liczony od wystąpienia określonych zdarzeń istotnych z punktu widzenia przydatności takich danych w przyszłości. Innymi słowy, w przypadku, gdy wiza została wydana, proponuje się, aby okres przechowywania danych dotyczących ubiegania się przez cudzoziemca o tę wizej, rozpoczął się w dniu następującym po ostatnim dniu okresu ważności wizej (to i inne rozwiązania są wzorowane na uregulowaniach art. 23 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 767/2008 z dnia 9 lipca 2008 r. w sprawie Wizowego Systemu Informacyjnego (VIS) oraz wymiany danych między państwami członkowskimi na temat wiz krótkoterminowych (Dz. Urz. UE L 218 z 13.08.2008, str. 60, z późn. zm.)). Podobnie, w przypadku, gdy wniosek o wydanie wizej nie jest przez organ polski rozpatrywany co do istoty (z uwagi na jego niedopuszczalność, cofnięcie bądź z innych jeszcze przyczyn), proponuje się, aby okres 10-letni przechowywania danych rozpoczął się z dniem następującym po dniu złożenia wniosku. W związku z tym, że wniosek wizowy może być załatwiony odmownie, proponuje się, aby w takim przypadku okres ten był liczony od dnia wydania ostatecznej decyzji odmawiającej wydania wizej, zaś w przypadku, gdyby taka decyzja

została zaskarżona skargą do wojewódzkiego sądu administracyjnego, od dnia wydania prawomocnego orzeczenia kończącego postępowanie sądowe (wyrok lub postanowienie o odrzuceniu skargi). W przypadku, gdy sąd administracyjny wyrokiem uchyli decyzję, okres przechowywania danych będzie liczony albo od dnia wydania ponownej decyzji odmownej albo od końca okresu ważności wizy, jeżeli ta zostanie w następstwie tego uchylecia wydana. Podobnie okres przechowywania danych w sprawach dotyczących przedłużeń, cofnięć i unieważnień wiz przez poszczególne organy powinien, w ocenie projektodawcy, być liczony od momentu, w którym zostanie wydana decyzja ostateczna kończąca takie postępowanie, z uwzględnieniem możliwości zaskarżenia decyzji do sądu administracyjnego. W ocenie projektodawcy w taki sam sposób należy ukształtować okres przechowywania danych w centralnym rejestrze wizowym, który jest sprzężony treściowo z rejestrami wizowymi prowadzonymi przez konsulów oraz przez ministra właściwego do spraw zagranicznych. Stąd też proponuje się, aby w art. 449a ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach ustanowić analogiczny okres przechowywania danych (co do długości i momentu początkowego).

Zmiany w zakresie nakazu przebywania w pomieszczeniach przeznaczonych dla cudzoziemców, którym odmówiono wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej

Projektowane przepisy mają na celu wykonanie zaleceń określonych w decyzji wykonawczej Rady ustanawiającej zalecenia w sprawie wyeliminowania niedociągnięć stwierdzonych w toku przeprowadzonej w 2019 r. oceny stosowania przez Polskę dorobku Schengen w dziedzinie powrotów. Zgodnie z zaleceniami należy:

- określić ograniczony okres detencji w obiekcie na terenie portu lotniczego w Warszawie, zgodnie z art. 15 ust. 5 dyrektywy 2008/115/WE,
- zapewnić regularne i szybkie informowanie zatrzymanych z wyjaśnieniem zasad pobytu w obiekcie na terenie portu lotniczego w Warszawie oraz ich prawach i obowiązkach, zgodnie z art. 16 ust. 5 dyrektywy 2008/115/WE,
- zapewnić odpowiedni poziom prywatności rodzinom ulokowanym w obiekcie na terenie portu lotniczego w Warszawie oraz możliwość zabaw i zajęć rekreacyjnych z uwzględnieniem potrzeb dzieci, zgodnie z art. 17 ust. 2 i 3 dyrektywy 2008/115/WE.

Projektowany art. 461 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach stanowi, iż cudzoziemcowi, którego przewoźnik drogą powietrzną, morską lub lądową przywiózł do granicy można, w drodze decyzji nakazać przebywanie w pomieszczeniach przeznaczonych dla cudzoziemców, którym odmówiono wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Projektowany przepis nie wprowadza do obrotu prawnego nowego rodzaju decyzji. Zmiana projektowanego przepisu polega wyłącznie na zmianie nazwy decyzji przez dookreślenie miejsca i warunków przebywania cudzoziemca do czasu opuszczenia terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Zmiana nazwy decyzji administracyjnej wynika z utworzenia pomieszczeń przeznaczonych dla cudzoziemców, którym odmówiono wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

Projektowany art. 461 ust. 1a ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach stanowi, iż w decyzji o nakazie przebywania w pomieszczeniach przeznaczonych dla cudzoziemców, którym odmówiono wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej określa się okres pobytu cudzoziemca w tych pomieszczeniach. Dodatkowo, zgodnie z projektowanym art. 461 ust. 1b ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach okres pobytu cudzoziemca w pomieszczeniu przedłuża się na czas określony, w przypadku gdy z przyczyn niezależnych od przewoźnika wykonanie obowiązku niezwłocznego odwiezienia cudzoziemca do granicy państwa, z którego przewoźnik go przywiózł lub do państwa, w którym cudzoziemcowi wystawiono dokument podróży, na podstawie którego podróżował, lub do każdego innego państwa, które zapewnia, że przyjmie cudzoziemca, jest niemożliwe. Projektowany przepis będzie miał zastosowanie w sytuacji, gdy np. ze względów na zjawiska atmosferyczne samolot zostanie odwołany. W celu zabezpieczenia praw cudzoziemca przebywającego w pomieszczeniach przeznaczonych dla cudzoziemców, którym odmówiono wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej projektowany art. 461 ust. 1c ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach określa maksymalny termin pobytu cudzoziemca w przedmiotowych pomieszczeniach. Projektowany art. 461 ust. 1c ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach stanowi, iż okres pobytu w pomieszczeniach przeznaczonych dla cudzoziemców, którym odmówiono wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej nie może przekroczyć 7 dni. Określając maksymalny okres pobytu cudzoziemca we wskazanych pomieszczeniach uwzględniono rozkład lotów oraz częstotliwość lotów dla wszystkich kierunków. Dodawane art. 461a–461e ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach wprowadzają do obrotu prawnego nowe regulacje związane z utworzeniem pomieszczeń przeznaczonych dla cudzoziemców, którym odmówiono wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Projektowany art. 461a ust. 1 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach określa dokument, na podstawie którego cudzoziemca przyjmuje się do pomieszczenia.

Zgodnie z projektowanym przepisem przyjęcie cudzoziemca do pomieszczenia następuje na podstawie decyzji o nakazie przebywania w pomieszczeniach przeznaczonych dla cudzoziemców, którym odmówiono wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

Projektowany art. 461a ust. 2 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach stanowi, iż cudzoziemca przyjmowanego do pomieszczenia poucza się w zrozumiałym dla niego języku o przysługujących mu prawach i obowiązkach oraz zapoznaje się z przepisami regulującymi pobyt w pomieszczeniach przeznaczonych dla cudzoziemców, którym odmówiono wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

Projektowana regulacja ma na celu realizację obowiązku zapewnienia przez organ Straży Granicznej, w dyspozycji którego znajduje się pomieszczenie, prawa cudzoziemca do informacji o pobycie w pomieszczeniu oraz stanowi wykonanie zalecenia określonego w decyzji wykonawczej Rady ustanawiającej zalecenia w sprawie wyeliminowania niedociągnięć stwierdzonych w toku przeprowadzonej w 2019 r. oceny stosowania przez Polskę dorobku Schengen w dziedzinie powrotów.

W celu ochrony zdrowia cudzoziemca projektowany art. 461a ust. 3 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach stanowi, iż cudzoziemca przyjętego do pomieszczenia przeznaczonego dla cudzoziemców, którym odmówiono wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej poddaje się w uzasadnionych przypadkach badaniom lekarskim oraz w miarę potrzeby zabiegom sanitarnym.

Projektowane art. 461b–461d ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach określają prawa i obowiązki cudzoziemców przebywających w pomieszczeniach przeznaczonych dla cudzoziemców, którym odmówiono wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Przedstawiony w projektowanych przepisach katalog praw i obowiązków ma na celu zapewnienie cudzoziemcom przebywającym w pomieszczeniach konstytucyjnie chronione wartości oraz bezpieczeństwo i porządek.

II. Zmiany w ustawie z dnia 12 października 1990 r. o Straży Granicznej

Zmiana art. 11 ust. 1 pkt 13 ustawy z dnia 12 października 1990 r. o Straży Granicznej polega na uzupełnieniu katalogu uprawnień funkcjonariuszy Straży Granicznej o uprawnienie dokonywania sprawdzenia prewencyjnego cudzoziemców umieszczanych lub przebywających w pomieszczeniach przeznaczonych dla cudzoziemców, którym odmówiono wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Projektowana zmiana jest konsekwencją wprowadzonych do ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach regulacji określających pobyt cudzoziemca w pomieszczeniach przeznaczonych dla cudzoziemców, którym odmówiono wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

Celem projektowanych zmian w art. 11aa ustawy z dnia 12 października 1990 r. o Straży Granicznej jest rozszerzenie zakresu kontroli osobistej dokonywanej przez funkcjonariuszy Straży Granicznej o możliwość sprawdzenia zawartości podręcznego bagażu oraz innych przedmiotów, które posiada przy sobie osoba kontrolowana. W wyniku takich czynności może dojść do ujawnienia posiadania przez osobę kontrolowaną przedmiotów niebezpiecznych lub których posiadanie jest zabronione, co może uzasadniać przeprowadzenie dalszych czynności w celu ich odebrania. Analogiczne rozwiązania w zakresie czynności dokonywanych w ramach kontroli osobistej zostały zawarte w przepisach dotyczących funkcjonowania innych służb, w szczególności Policji. Uwzględniając charakter zadań realizowanych przez Straż Graniczną, które łączą się z kontrolą podróżnych, jak również legitymowaniem osób oraz dokonywaniem czynności związanych m.in. z legalnością pobytu cudzoziemców, a także umieszczaniem cudzoziemców w strzeżonych ośrodkach lub aresztach dla cudzoziemców, które to osoby zazwyczaj posiadają przy sobie bagaż podręczny lub inne przedmioty, wprowadzenie przedmiotowej zmiany jest konieczne dla zapewnienia właściwej realizacji wskazanych czynności, a także w pełni uzasadnione, z uwagi na konieczność zagwarantowania bezpieczeństwa osób.

III. Zmiany w ustawie z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych

Zgodnie z obowiązującym porządkiem prawnym Zakład Ubezpieczeń Społecznych przekazuje Straży Granicznej oraz Państwowej Inspekcji Pracy wykaz płatników, którzy w ostatnim kwartale zgłosili do ubezpieczeń społecznych co najmniej jednego cudzoziemca – w terminie do końca ostatniego dnia roboczego miesiąca następującego po upływie kwartału, którego wykaz dotyczy oraz dane ubezpieczonego cudzoziemca, w terminie 7 dni od dnia otrzymania od Straży Granicznej lub Państwowej Inspekcji Pracy pisemnego wniosku.

Dane dotyczące ubezpieczonego cudzoziemca Straż Graniczna oraz Państwowa Inspekcja Pracy pozyskuje podczas przeprowadzanej kontroli legalności wykonywania pracy przez cudzoziemców, prowadzenia działalności gospodarczej przez cudzoziemców oraz powierzania wykonywania pracy cudzoziemcom.

Projektowana zmiana dotycząca art. 50 ust. 7 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych ma charakter doprecyzowujący i porządkujący.

Projektowana zmiana art. 50 ust. 11–13 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych dotyczy sposobu udostępniania Straży Granicznej lub Państwowej Inspekcji Pracy danych płatnika składek oraz ubezpieczonych przez tego płatnika cudzoziemców.

Zgodnie z projektowanym art. 50 ust. 11–13 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych Zakład Ubezpieczeń Społecznych udostępni Straży Granicznej lub Państwowej Inspekcji Pracy, w postaci elektronicznej dane płatnika składek oraz dane wszystkich ubezpieczonych przez tego płatnika cudzoziemców (za okres wskazany we wniosku). Celem wprowadzenia projektowanej zmiany jest skrócenie czasu otrzymywania danych płatnika składek oraz danych ubezpieczonych przez tego płatnika cudzoziemców. Obecnie obowiązujące przepisy przewidują udzielanie informacji dotyczących wyłącznie cudzoziemca wskazanego w pisemnym wniosku, realizowanym przez pracownika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych. Wzrost liczby prowadzonych kontroli legalności zatrudnienia oraz liczby cudzoziemców objętych kontrolą, przy uwzględnieniu zmian na rynku pracy, w szczególności związanych z powstawaniem coraz większej liczby agencji pracy tymczasowej zatrudniających kilkuset cudzoziemców stanowi potrzebę przyspieszenia sposobu udostępniania danych, o których mowa w projektowanych przepisach. Zmiana sposobu udostępniania danych ma polegać na umożliwieniu Straży Granicznej oraz Państwowej Inspekcji Pracy otrzymywania niemal natychmiast odpowiedzi na zapytanie wysyłane elektronicznie. Wejście w życie projektowanych zmian spowoduje, że odpowiedź na zapytanie złożone przez Straż Graniczną lub Państwową Inspekcję Pracy będzie udzielana w postaci elektronicznej. Przyjęte rozwiązanie usprawni, a także zwiększy skuteczność prowadzonych kontroli oraz wyeliminuje nałożony na Zakład Ubezpieczeń Społecznych obowiązek realizowania tej czynności w formie papierowej.

IV. Pozostałe zmiany w ustawie z dnia 13 czerwca 2003 r. o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej

Obszarem regulowanym w ustawie z dnia 13 czerwca 2003 r. o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej podlegającym zmianie

w projektowanej ustawie są kwestie udzielania pomocy w dobrowolnym powrocie cudzoziemcom, wobec których została wydana decyzja o umorzeniu postępowania w sprawie udzielenia ochrony międzynarodowej w związku z oświadczeniem cudzoziemca o wycofaniu wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej oraz kwestie przeniesienia cudzoziemca do innego państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej na podstawie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 604/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie ustanowienia kryteriów i mechanizmów ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego lub bezpaństwowca (wersja przekształcona) (Dz. Urz. UE L 180 z 29.06.2013, str. 31), zwanego dalej „rozporządzeniem 604/2013”. Zmiana ustawy z dnia 13 czerwca 2003 r. o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w tym zakresie jest konsekwencją zmian wprowadzonych w ustawie z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach. Projekt ustawy uwzględnia zmiany w zakresie przekazania Komendantowi Głównemu Straży Granicznej kompetencji do udzielania cudzoziemcom pomocy w dobrowolnym powrocie oraz przeniesienia cudzoziemca do innego państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej na podstawie rozporządzenia 604/2013.

W ustawie z dnia 13 czerwca 2003 r. o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej wprowadza się zmiany dotyczące udzielania cudzoziemcom pomocy w dobrowolnym powrocie w zakresie art. 70 ust. 1 pkt 1 i ust. 3, art. 74 ust. 3, art. 75, art. 75a, art. 82c ust. 1 i 2, art. 85 oraz art. 86. Mają one na celu zachowanie spójności z rozwiązaniami proponowanymi w ustawie z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach.

Projektowane przepisy stanowią również, iż pomoc związana z przeniesieniem cudzoziemca do innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej na podstawie rozporządzenia 604/2013 będzie udzielana przez Komendanta Głównego Straży Granicznej. Konieczne zmiany w tym zakresie zostały zaproponowane w art. 75a, art. 82c ust. 3, dodawanym art. 85a i art. 86 ust. 1 przez uchylenie pkt 4 ustawy z dnia 13 czerwca 2003 r. o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Przejęcie przez Komendanta Głównego Straży Granicznej kompetencji Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców ma na celu uproszczenie procedur, przyspieszenie postępowań w sprawach przeniesienia cudzoziemca do innego państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej na podstawie rozporządzenia 604/2013 oraz zwiększenie efektywności działań Straży Granicznej.

Ponadto proponuje się dodanie art. 11c ustawy z dnia 13 czerwca 2003 r. o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej mającego na celu zapewnienie podstawy prawnej dla Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców do pozyskiwania przy wykorzystaniu systemu teleinformatycznego, o którym mowa w art. 449 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, danych, które Straż Graniczna jako formacja przetwarza na podstawie art. 1 ust. 2 pkt 9 ustawy z dnia 12 października 1990 r. o Straży Granicznej

dotyczących przekroczeń granicy Rzeczypospolitej Polskiej przez cudzoziemców w związku z realizacją zadań ustawowych w postępowaniach z wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej oraz postępowaniach o pozbawienie statusu uchodźcy lub ochrony uzupełniającej. Zgodnie z tym przepisem do zadań Straży Granicznej należy przetwarzanie informacji, w tym danych osobowych, z zakresu ochrony granicy państwowej, kontroli ruchu granicznego, zapobiegania i przeciwdziałania nielegalnej migracji oraz udostępnianie ich sądom, prokuratorom, organom administracji publicznej i innym organom państwowym, uprawnionym do ich otrzymania na podstawie odrębnych ustaw, w zakresie niezbędnym do realizacji ich zadań. W chwili obecnej Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców musi każdorazowo zwracać się do Komendanta Głównego Straży Granicznej o udostępnienie takich danych dla potrzeb prowadzonych na podstawie ustawy z dnia 13 czerwca 2003 r. o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej postępowań bądź dokonywania innych czynności określonych w ustawie.

Jest to analogiczne rozwiązanie do projektowanego art. 15c w ustawie z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach wprowadzającego podstawę prawną dla Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców oraz dla wojewodów do pozyskiwania przy wykorzystaniu systemu teleinformatycznego, o którym mowa w art. 449 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, danych, które Straż Graniczna jako formacja przetwarza na podstawie art. 1 ust. 2 pkt 9 ustawy z dnia 12 października 1990 r. o Straży Granicznej dotyczących przekroczeń granicy Rzeczypospolitej Polskiej przez cudzoziemców w celu realizacji zadań określonych w ustawie z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach oraz w ustawie z dnia 14 lipca 2006 r. o wjeździe na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, pobycie oraz wyjeździe z tego terytorium obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej i członków ich rodzin, i w zakresie niezbędnym do realizacji tych zadań.

Zmiana w art. 30 ust. 3 polegająca na usunięciu metryczki ustawy z dnia 12 października 1990 r. o Straży Granicznej jest konsekwencją dodania art. 11c, w którym jest przywoływana ustawa z dnia 12 października 1990 r. o Straży Granicznej.

V. Zmiany w ustawie z dnia 14 lipca 2006 r. o wjeździe na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, pobycie oraz wyjeździe z tego terytorium obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej i członków ich rodzin

Projektowana zmiana w art. 73d jest konsekwencją zmian zaproponowanych w ustawie z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach w zakresie przeniesienia kompetencji Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców na Komendanta Głównego Straży Granicznej jako organu wyższego stopnia w sprawach zobowiązania cudzoziemca do powrotu oraz w sprawach związanych z tą procedurą. W celu zachowania spójności proponuje się zmianę zmierzającą do przeniesienia kompetencji Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców na Komendanta Głównego Straży Granicznej jako organu wyższego stopnia również w sprawach o wydalenie lub o uchylenie decyzji o wydaleniu obywatela Unii Europejskiej lub członka rodziny niebędącego obywatelem Unii Europejskiej.

Ponadto w art. 2a ustawy z dnia 14 lipca 2006 r. o wjeździe na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, pobycie oraz wyjeździe z tego terytorium obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej i członków ich rodzin proponuje się dokonanie zmian dostosowawczych związanych z odesłaniami do stosownych przepisów ustawy z dnia 12 grudnia 2003 r. o cudzoziemcach dotyczących umieszczania danych cudzoziemców w wykazie oraz przekazywania ich danych do Systemu Informacyjnego Schengen do celów odmowy wjazdu i pobytu.

VI. Zmiany w ustawie z dnia 24 maja 2013 r. o środkach przymusu bezpośredniego i broni palnej

Projektowane zmiany art. 4 pkt 2 lit. b, art. 13 ust. 1, art. 23 ust. 2 i art. 47 pkt 2 lit. b w ustawie z dnia 24 maja 2013 r. o środkach przymusu bezpośredniego i broni palnej polegają na usunięciu nazwy „areszt w celu wydalenia”. Nazwa „areszt w celu wydalenia” obowiązywała przed 1 maja 2014 r., z którym to dniem weszła w życie ustawa z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach i zastąpiła nazwę „areszt w celu wydalenia” na „areszt dla cudzoziemców”. W ustawie z dnia 24 maja 2013 r. o środkach przymusu bezpośredniego i broni palnej pozostała zatem jeszcze jeszcze poprzednio stosowana nazwa.

VII. Zmiany w ustawie z dnia 25 czerwca 2015 r. – Prawo konsularne

Nowelizacja ustawy z dnia 25 czerwca 2015 r. – Prawo konsularne ma na celu rozszerzenie przesłanek wznowienia postępowania wymienionych w art. 95, w zakresie możliwości wznowienia postępowania przed konsulem po wydaniu orzeczenia przez TSUE, które ma wpływ na treść wydanej decyzji (dodanie do art. 95 pkt 9) oraz będących skutkiem tej zmiany wprowadzenia zmian wynikowych, tj. dodanie do art. 98 ustawy z dnia 25 czerwca 2015 r. – Prawo konsularne nowego ust. 3, zgodnie z którym w sytuacji określonej w art. 95 pkt 9 ustawy z dnia 25 czerwca 2015 r. – Prawo konsularne wnioski o wznowienie postępowania wnoszą się w terminie jednego miesiąca od dnia publikacji sentencji orzeczenia TSUE w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej. W konsekwencji zmianom czysto legislacyjnym ulegnie również art. 96 (przedawnienie prawa do uchylecia decyzji w związku ze wznowieniem postępowania) i art. 97 (wskazanie przypadków, gdy wznowienie postępowania następuje na wniosek strony lub z urzędu).

Celem proponowanych zmian jest umożliwienie wznowienia postępowania przed konsulem także po wyroku TSUE, analogicznie jak ma to miejsce w postępowaniu administracyjnym i podatkowym. Należy wskazać, iż kwestia ta była przedmiotem dezyderatu nr 212 Komisji do Spraw Petycji Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej, w wyniku rozpatrzenia petycji w zakresie możliwości wznowienia postępowania przed konsulem po wydaniu orzeczenia przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej, które ma wpływ na treść wydanej decyzji.

Institucja wznowienia postępowania jest instytucją znaną polskiej procedurze administracyjnej, zaś w postępowaniu przed konsulem, które jest postępowaniem odrębnym od postępowania administracyjnego, uregulowana została w Rozdziale 9 ustawy z dnia 25 czerwca 2015 r. – Prawo konsularne. Przesłanka wznowienia postępowania w związku z

orzeczeniem TSUE została dodana w art. 145aa KPA ustawą z dnia 18 grudnia 2020 r. o zmianie ustawy o drogach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2021 r. poz. 54), która weszła w życie z dniem 26 stycznia 2021 r. Warto podnieść, że jedynie część materii będących przedmiotem postępowań przed konsulem podlega w jakikolwiek sposób prawu wspólnotowemu lub też wynika z prawa wspólnotowego, niemniej jednak, ze spektrum decyzji wydawanych przez konsula, potencjalnie przedmiotem rozstrzygnięć TSUE mogą być także sprawy wizowe, w których konsul wydaje decyzje. Są to decyzje o odmowie wydania wizy członkowi rodziny obywatela Unii Europejskiej niebędącego obywatelem UE (wydawane na podstawie ustawy z dnia 14 lipca 2006 r. o wjeździe na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, pobycie oraz wyjeździe z tego terytorium obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej i członków ich rodzin) czy też decyzje o odmowie wydania wizy Schengen lub wizy krajowej oraz decyzje o cofnięciu lub unieważnieniu wizy Schengen lub wizy krajowej (wydawane w oparciu o ustawę z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach oraz rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 810/2009 z dnia 13 lipca 2009 r. ustanawiające Wspólnotowy Kodeks Wizowy (kodeks wizowy)).

VIII. Zmiany w ustawie z dnia z dnia 27 stycznia 2022 r. o dokumentach paszportowych (Dz. U. poz. 350 i 583)

Przepisy ustawy z dnia 27 stycznia 2022 r. o dokumentach paszportowych rozszerzyły zakres kompetencji ministra właściwego do spraw wewnętrznych, który w wyjątkowych przypadkach, gdy przemawia za tym ważny interes państwa, może wydawać paszporty tymczasowe. Dotychczasowa praktyka stosowania przepisów materialnego prawa paszportowego dowodzi, iż posiadanie paszportu tymczasowego nie zawsze jest utożsamiane z ważnym interesem państwa.

W związku z tym, projektowana zmiana ustawy z dnia 27 stycznia 2022 r. o dokumentach paszportowych, umożliwi ministrowi właściwemu do spraw wewnętrznych wydanie paszportu tymczasowego w szczególnie uzasadnionych przypadkach, których nie można w sposób oczywisty i jednoznaczny powiązać z ważnym interesem państwa polskiego – np. w celu wzięcia udziału w działaniach o charakterze ratowniczym lub humanitarnym na terytorium innego państwa, które to działania mogą być realizowane na potrzeby i w interesie państwa sąsiadującego z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

Jest to o tyle istotne, iż proces personalizacji paszportu tymczasowego (naniesienia danych osobowych na naklejkę personalizacyjną) charakteryzuje się zdecydowanie krótszym czasem realizacji (paszporty tymczasowe personalizuje się w organie paszportowym, natomiast pozostałe dokumenty paszportowe, tj. paszporty, paszporty dyplomatyczne oraz paszporty służbowe Ministerstwa Spraw Zagranicznych są personalizowane w Centrum Personalizacji Dokumentów Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji), co może mieć decydujący wpływ na termin otrzymania dokumentu, a tym samym możliwość wykorzystania dokumentu przez przyszłego posiadacza dokumentu.

Projektowany przepis art. 6 ust. 4 ustawy z dnia 27 stycznia 2022 r. o dokumentach paszportowych, ma charakter normy kompetencyjnej, umożliwiającej ministrowi właściwemu

do spraw wewnętrznych wydanie paszportu tymczasowego, w szczególnie uzasadnionych przypadkach, innych niż podyktowane ważnym interesem państwa.

Z kolei projektowany przepis art. 48 ust. 4 ustawy z dnia 27 stycznia 2022 r. o dokumentach paszportowych reguluje przypadki, w których może być wydany paszport tymczasowy, w powiązaniu z przepisem normy kompetencyjnej określonej w art. 6 ust. 4 ustawy z dnia 27 stycznia 2022 r. o dokumentach paszportowych.

Przepisy przejściowe projektu ustawy.

Przepisy art. 9-29 mają charakter regulacji przejściowych.

W art. 9 ust. 1 projektu ustawy przewidziano prymat przepisów dotychczasowych w postępowaniach w sprawach uregulowanych w ustawie z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach oraz w ustawie z dnia 14 lipca 2006 r. o wjeździe na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, pobycie oraz wyjeździe z tego terytorium obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej i członków ich rodzin. Podstawowym skutkiem tej zasady będzie to, że trwających postępowań w sprawach zobowiązania cudzoziemca do powrotu oraz w sprawach pokrewnych, jak również trwających postępowań w sprawach wydalenia obywatela Unii Europejskiej lub członka rodziny obywatela Unii Europejskiej oraz w sprawach pokrewnych, nie dotknie bezpośrednio zmiana właściwości w przypadku organu wyższego stopnia, którym w miejsce Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców stanie się Komendant Główny Straży Granicznej. Jeżeli zatem postępowanie w jednej z tych spraw zostanie wszczęte najpóźniej w dniu poprzedzającym wejście w życie projektowanej ustawy, to organem wyższego stopnia w stosunku do komendanta oddziału Straży Granicznej lub komendanta placówki Straży Granicznej będzie nim Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców.

Jednocześnie jednak – wobec ogólnego sformułowania zasady prymatu ustawy dotychczasowej w sprawach uregulowanych w ustawie z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach – istnieje potrzeba uwzględnienia nowych rozwiązań proceduralnych, które mają zapewnić stosowanie rozporządzenia nr 2018/1860 oraz rozporządzenia nr 2018/1861 od daty, którą określi Komisja Europejska w decyzji, o której mowa w art. 66 ust. 2 rozporządzenia nr 2018/1861 (z tą samą datą wejdzie w życie projektowana ustawa). Dlatego też w projektowanym art. 9 ust. 2 są wymienione enumeratywnie nowe przepisy ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, względnie jej obowiązujące już przepisy, ale w brzmieniu nadawanym projektowaną ustawą, które będą miały mieć zastosowanie w postępowaniach (np. w sprawie udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy będzie miał zastosowanie nowy przepis art. 109a ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, który reguluje sytuację ujawnienia, że dane cudzoziemca ubiegającego się o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy zostały umieszczone w Systemie Informacyjnym Schengen do celów, o których mowa w art. 3 ust. 1 rozporządzenia nr 2018/1860 – będzie to dotyczyło zatem również takich przypadków, w których postępowanie w pierwszej instancji administracyjnej w tej sprawie zostanie wszczęte przed dniem wejścia w życie projektowanej ustawy). Dopelnieniem wyjątków od zasady prymatu przepisów dotychczasowych w trwających w dniu wejścia w życie projektowanej

ustawy postępowaniach w sprawach uregulowanych w ustawie z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach jest wyłączenie stosowania art. 220 tej ustawy, bowiem przepis ten podlega uchyleniu i jego stosowanie, w związku z tym, że odwołuje się do art. 25 Konwencji wykonawczej do Układu z Schengen byłoby nieadekwatne.

Jako wyjątek od zasady stosowania przepisów dotychczasowych przyjęto niestosowanie uchylanego z dniem wejścia w życie art. 315 ust. 4a ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach. W ocenie projektodawcy dotychczasowe doświadczenia w stosowaniu tego przepisu, wskazujące na zasadność jego uchylenia, uzasadniają jednocześnie to, że nie powinien być on stosowany także na zasadzie rozciągnięcia dotychczasowego stanu prawnego.

Z tych samych przyczyn, które dotyczą ustanowienia podstawy do stosowania nowych przepisów ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach w projektowanym art. 9 ust. 2 ustawy, w art. 15 projektu ustawy ustanowiono podstawę do stosowania art. 45a i art. 46 ustawy z dnia 13 czerwca 2003 r. o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w brzmieniu nadanym projektowaną ustawą, w trwających w dniu wejścia w życie projektowanej ustawy postępowaniach w sprawie udzielenia ochrony międzynarodowej.

Projektowany przepis art. 10 ustawy ustanawia zasady ustalania organu właściwego do uchylenia, stwierdzenia nieważności lub wygaśnięcia ostatecznej decyzji lub postanowień, jak również do wznowienia postępowania zakończonego taką decyzją lub postanowieniem, wydanych na podstawie przepisów dotychczasowych, co jest niezwykle potrzebne z uwagi na to, że w wielu rodzajach spraw administracyjnych uregulowanych w ustawie z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach oraz w ustawie z dnia 14 lipca 2006 r. o wjeździe na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, pobycie oraz wyjeździe z tego terytorium obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej i członków ich rodzin dojdzie do zmiany organu wyższego stopnia w stosunku do komendantów oddziałów Straży Granicznej i komendantów placówek Straży Granicznej. Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców zastąpi Komendant Główny Straży Granicznej.

Projektowany art. 11 ust. 1 ustawy ustanawia po pierwsze właściwość do wydania lub wymiany karty pobytu w sytuacji, w której zgoda na pobyt ze względów humanitarnych została udzielona przez Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców. Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców mógł bowiem takiej zgody udzielić albo wydając dotąd w II instancji administracyjnej decyzję o uchyleniu decyzji komendanta oddziału Straży Granicznej lub komendanta placówki Straży Granicznej o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu i orzeczeniu w tej sprawie co do istoty przez udzielenie takiej zgody (art. 138 § 1 pkt 2 KPA) albo wydając dotąd w II instancji administracyjnej decyzję o uchyleniu decyzji komendanta oddziału Straży Granicznej lub komendanta placówki Straży Granicznej wydanej w sprawie udzielenia zgody na pobyt ze względów humanitarnych. Oprócz tego Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców będzie mógł również jedną z takich decyzji wydać już po wejściu w życie projektowanej ustawy, jeżeli postępowanie zostało wszczęte przed jej wejściem w życie (na skutek przyjętej w art. 9 ust. 1 projektu ustawy zasady prymatu ustawy dotychczasowej). W takich przypadkach organem właściwym do wydania lub wymiany karty pobytu cudzoziemcowi, któremu taka zgoda została udzielona, będzie komendant oddziału Straży Granicznej lub komendant placówki Straży

Granicznej, który orzekał w jednej z tych spraw w I instancji. Podobnie, ten organ będzie właściwy do wydania lub wymiany karty pobytu, jeżeli wyda decyzję o odmowie wydania karty pobytu lub wymianie karty pobytu, zaś Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców w związku z przyjętą w art. 9 ust. 1 projektu ustawy zasadą prymatu ustawy dotychczasowej, będzie właściwy do rozpatrzenia odwołania od takiej decyzji, i orzeknie w drodze decyzji o wydaniu lub wymianie tej karty.

Analogiczną regulację w odniesieniu do udzielenia zgody na pobyt tolerowany oraz do wydania dokumentu „zgoda na pobyt tolerowany” ustanowiono w projektowanym art. 11 ust. 2 projektu ustawy.

W projektowanych art. 12 ust. 1 i 2 projektu ustawy ustanawia się właściwość do cofnięcia zgody na pobyt ze względów humanitarnych oraz zgody na pobyt tolerowany w przypadku, gdy jedna z tych zgód została udzielona przez Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców. Właściwym organem będzie komendant oddziału Straży Granicznej lub komendant placówek Straży Granicznej właściwy ze względu na miejsce pobytu cudzoziemca.

Zgodnie z art. 13 projektu ustawy do postępowań administracyjnych w sprawie udzielenia pomocy w dobrowolnym powrocie oraz przeniesienia do innego państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej na podstawie rozporządzenia 604/2013, których nie zakończono do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy decyzją ostateczną, a które zostały wszczęte przed tym dniem na podstawie art. 75 i art. 75a ustawy o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, stosuje się przepisy dotychczasowe.

W art. 14 projektu ustawy przyjęto natomiast, iż w przypadku, gdy przed wejściem w życie niniejszej ustawy jeden z organów wymienionych w art. 440 ust. 1 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach złoży do Szefa Urzędu wnioski o umieszczenie danych cudzoziemca w wykazie cudzoziemców, których pobyt na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest niepożądany z powołaniem się na okoliczności, że wymagają tego względy obronności lub bezpieczeństwa państwa lub ochrony bezpieczeństwa i porządku publicznego a Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy nie rozpatrzy tego wniosku, wniosek ten będzie rozpatrywany na podstawie art. 440a ust. 1 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

Zgodnie z art. 16 projektowanej ustawy dane cudzoziemców będą umieszczane w Systemie Informacyjnym Schengen do celów, o których mowa w art. 3 ust. 1 rozporządzenia nr 2018/1860, w przypadkach, gdy decyzje o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu zostały wydane przez komendanta oddziału Straży Granicznej lub komendanta placówki Straży Granicznej od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy. Celem tej regulacji jest jednoznaczne zidentyfikowanie zdarzenia, które będzie decydować o tym, czy w związku z daną decyzją należy dokonać wpisu w relacji do daty wejścia w życie ustawy (będzie to ten sam dzień, w którym zgodnie z decyzją Komisji Europejskiej wydaną na podstawie art. 66 ust. 2 rozporządzenia nr 2018/1861, rozpocznie się stosowanie przepisów rozporządzenia nr 2018/1860 oraz rozporządzenia nr 2018/1861). Decydująca będzie zatem data wydania decyzji

administracyjnej komendanta oddziału Straży Granicznej lub komendanta placówki Straży Granicznej, a nie data jej wykonania. Jeżeli przed dniem wejścia w życie projektowanej ustawy zostanie wydana decyzja o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu, która nie zostanie zaskarżona odwołaniem do Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców (właściwość organu wyższego stopnia wynikająca z przepisu art. 9 ust. 1 projektu ustawy, przewidującego prymat przepisów dotychczasowych), to w związku z taką decyzją nie zostanie dokonany przez Komendanta Głównego Straży Granicznej wpis danych cudzoziemca do Systemu Informacyjnego Schengen do celów, o których mowa w art. 3 ust. 1 rozporządzenia nr 2018/1860.

Ponadto, zgodnie z art. 17 ust. 1 projektowanej ustawy, w przypadku, gdy Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców wyda w okresie od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy decyzję o utrzymaniu w mocy w całości lub w części decyzji komendanta placówki Straży Granicznej lub komendanta oddziału Straży Granicznej o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu, dane te także będą przez Komendanta Głównego Straży Granicznej umieszczane w Systemie Informacyjnym Schengen dla celów powrotów. W takiej sytuacji Szef Urzędu będzie przekazywał niezwłocznie Komendantowi Głównemu Straży Granicznej powyższą decyzję, co będzie mogło nastąpić za pomocą środków komunikacji elektronicznej w rozumieniu art. 2 pkt 5 ustawy z dnia 18 lipca 2002 r. o świadczeniu usług drogą elektroniczną (Dz. U. z 2020 r. poz. 344). Komendant Główny Straży Granicznej będzie organem właściwym do usunięcia danych cudzoziemca z Systemu Informacyjnego Schengen oraz aktualizacji wpisu danych. Komendanci placówek Straży Granicznej lub komendanci oddziałów Straży Granicznej będą natomiast właściwi w sprawie inicjowania i prowadzenia konsultacji z organami innych państw obszaru Schengen za pośrednictwem Komendanta Głównego Policji. Regulacja ta ma na celu rozwiązanie jednego z problemów prawnych rodzących się na gruncie tego, że projektowana ustawa reguluje kilka zagadnień. Oprócz wprowadzenia do ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach oraz ustawy z dnia 13 czerwca 2003 r. o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przepisów proceduralnych, które mają zapewnić warunki do stosowania rozporządzenia nr 2018/1860 oraz rozporządzenia nr 2018/1861, projekt przewiduje choćby zmianę właściwości Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców jako organu wyższego stopnia w stosunku do komendantów oddziałów Straży Granicznej i komendantów placówek Straży Granicznej w sprawach zobowiązania cudzoziemca do powrotu oraz w szeregu spraw pokrewnych (przedłużenia terminu dobrowolnego powrotu, cofnięcia zakazu ponownego wjazdu, udzielenia lub cofnięcia zgody na pobyt ze względów humanitarnych, udzielenia lub cofnięcia zgody na pobyt tolerowany, wydania lub wymiany karty pobytu cudzoziemcowi, któremu udzielono zgody na pobyt ze względów humanitarnych, wydania lub wymiany dokumentu „zgoda na pobyt tolerowany”) na Komendanta Głównego Straży Granicznej. Wejście w życie ustawy nowelizującej przewidziano na dzień, jaki zostanie określony przez Komisję Europejską w decyzji, która powinna zostać wydana na podstawie art. 66 ust. 2 rozporządzenia nr 2018/1861. Wówczas to rozpocznie się stosowanie tego rozporządzenia oraz rozporządzenia nr 2018/1860. Jednocześnie jednak dojdzie do wspomnianej powyżej zmiany właściwości organów wyższego stopnia. Przepis art. 9 ust. 1 projektu ustawy przewiduje, że w postępowaniach w sprawach uregulowanych m. in. w ustawie

z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, a zatem również w sprawach, w których dojdzie do zmiany właściwości organu wyższego stopnia, będą stosowne przepisy dotychczasowe. Tym samym zatem jeszcze po wejściu w życie ustawy Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców przez pewien czas będzie załatwiał te sprawy jako organ wyższego stopnia. W tych warunkach powstała konieczność uregulowania skutków tej sytuacji w warunkach, w których rozporządzenie nr 2018/1860 oraz rozporządzenie nr 2018/1861 będą już stosowane. Dlatego też, art. 17 ust. 1 reguluje skutki wydania przez Szefa Urzędu do spraw Cudzoziemców (jako organu właściwego z uwagi na konieczność stosowania przepisów dotychczasowych) decyzji o utrzymaniu w mocy w całości lub w części decyzji komendanta oddziału Straży Granicznej o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu, wskazując Komendanta Głównego Straży Granicznej jako organ właściwy do umieszczenia danych cudzoziemca (w związku z tą decyzją Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców) w Systemie Informacyjnym Schengen do celów, o których mowa w art. 3 ust. 1 rozporządzenia nr 2018/1860. W takim przypadku, zgodnie z projektowanym art. 17 ust. 2 ustawy Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców będzie obowiązany do niezwłocznego przekazania decyzji Komendantowi Głównemu Straży Granicznej. Projektowany ust. 3 w art. 17 ustawy ma zaś na celu wskazanie właściwości organów do określonych czynności związanych z wpisem danych do Systemu Informacyjnego Schengen do celów, o których mowa w art. 3 ust. 1 rozporządzenia nr 2018/1860, w warunkach, w których decyzja administracyjna, która legła u podstaw tego wpisu, została wydana przez organ inny niż organ Straży Granicznej (bowiem została wydana przez Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców). Bez regulacji zawartej w projektowanym art. 17 ustawy nie byłoby organu właściwego do umieszczenia danych w Systemie Informacyjnym Schengen oraz do obsługi wpisu tych danych w warunkach, gdy decyzja, która legła u podstaw tego wpisu została wydana przez Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców w oparciu o przepis przejściowy art. 9 ust. 1 projektu ustawy.

W myśl art. 18 ust. 1 projektu ustawy w przypadku gdy zgody na pobyt ze względów humanitarnych udzielił Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców, a właściwy organ innego państwa obszaru Schengen występuje o przeprowadzenie konsultacji, o których mowa w art. 10 lub art. 11 rozporządzenia nr 2018/1860, organ Straży Granicznej właściwy ze względu na miejsce pobytu cudzoziemca – będzie ustalać, czy zachodzą podstawy do cofnięcia tej zgody, i informuje o tym właściwy organ tego państwa za pośrednictwem Komendanta Głównego Policji. Ta regulacja przejściowa ma na celu jednoznaczne wskazanie właściwości organu administracji publicznej do uczestnictwa w konsultacjach z organem innego państwa obszaru Schengen w przypadku, gdy cudzoziemiec, którego te konsultacje dotyczą, uzyskał zgodę na pobyt ze względów humanitarnych udzieloną przez Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców (a zatem organ, który poza przypadkiem stosowania regulacji przejściowej art. 9 ust. 1 projektu ustawy, w nowym stanie prawnym nie będzie już właściwy do jej udzielenia). Konsultacje te dotyczą sytuacji, w której wobec tego cudzoziemca organ innego państwa obszaru Schengen wydał decyzję nakazującą powrót (czyli w wyjątkowej sytuacji objętej zakresem przepisu art. 6 ust. 2 dyrektywy nr 2008/115/WE) i jest rozważane dokonanie wpisu jego danych w Systemie Informacyjnym Schengen do celów, o których mowa w art. 3 ust. 1 rozporządzenia nr 2018/1861, przez organ tego państwa (art. 10 rozporządzenia nr 2018/1860),

oraz sytuacji, w której po wprowadzeniu wpisu w takim przypadku okazało się, że cudzoziemiec posiada ważny dokument pobytowy (tj. posiada kartę pobytu wydaną w związku z udzieleniem mu zgody na pobyt ze względów humanitarnych).

Zgodnie z art. 19 ust. 1 projektu ustawy, w przypadku gdy Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców w okresie od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy będzie prowadził w drugiej instancji na postępowanie, w którym będzie zamierzał udzielić cudzoziemcowi zgody na pobyt ze względów humanitarnych, a dane tego cudzoziemca zostały umieszczone w Systemie Informacyjnym Schengen do celów, o których mowa w art. 3 ust. 1 rozporządzenia nr 2018/1860, będzie się zwracał za pośrednictwem Komendanta Głównego Policji do właściwego organu innego państwa obszaru Schengen, które umieściło dane, o przeprowadzenie konsultacji, o której mowa w art. 9 ust. 1 rozporządzenia nr 2018/1860, w przypadku gdy dane cudzoziemca zostały umieszczone w związku z decyzją właściwego organu innego państwa obszaru Schengen, której towarzyszy zakaz ponownego wjazdu oraz informował za pośrednictwem Komendanta Głównego Policji właściwy organ państwa obszaru Schengen o decyzji wydanej w postępowaniu w sprawie zobowiązania cudzoziemca do powrotu lub w postępowaniu w sprawie udzielenia zgody na pobyt ze względów humanitarnych. W przypadku zaś, gdy dane zostaną umieszczone w związku z decyzją organu innego państwa obszaru Schengen, której nie towarzyszy zakaz ponownego wjazdu, będzie informował organ tego państwa, za pośrednictwem Komendanta Głównego Policji, o zamiarze udzielenia zgody na pobyt ze względów humanitarnych lub o jej udzieleniu. Przepis art. 19 projektu ustawy, podobnie jak art. 17 projektu ustawy, ma na celu rozwiązanie problemów wynikających z tego, że po wejściu w życie tej ustawy Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców będzie w oparciu o przepisy dotychczasowe wskazane w art. 9 ust. 1 projektu ustawy, prowadził wszczęte wcześniej postępowania w drugiej instancji administracyjnej. Pośród tych postępowań mogą być takie postępowania, w których będzie istniała możliwość udzielenia cudzoziemcowi zgody na pobyt ze względów humanitarnych (postępowanie w sprawie zobowiązania cudzoziemca do powrotu – art. 356 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach; następcze postępowanie w sprawie udzielenia zgody na pobyt ze względów humanitarnych – art. 356 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach). Istnieje zatem potrzeba, aby treść normatywną projektowanego przepisu art. 359a ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, która dotyczy konsultacji uregulowanych w art. 9 ust. 1 rozporządzenia nr 2018/1860 (konsultacje uprzednie przed przyznaniem dokumentu pobytowego), przeprowadzanych przez organy Straży Granicznej w warunkach zmienionej już właściwości organu wyższego stopnia, przenieść również do przepisu przejściowego, który będzie odnosił się do wyczerpywalnej sytuacji kończenia przez Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców postępowań, w których może zostać udzielona zgoda na pobyt ze względów humanitarnych.

Dodatkowo, dla celów pełnego wykonania rozporządzenia nr 2018/1861, w art. 20 projektu ustawy przewidziano, że jeżeli w okresie od dnia wejścia w życie ustawy Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców będzie prowadził postępowanie w drugiej instancji, w którym to postępowaniu będzie zamierzał udzielić zgody na pobyt ze względów humanitarnych

(postępowanie w sprawie zobowiązania cudzoziemca do powrotu lub postępowanie w sprawie udzielenia zgody na pobyt ze względów humanitarnych prowadzone na podstawie art. 356 ust. 2 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach), będzie obowiązany przeprowadzić za pośrednictwem Komendanta Głównego Policji konsultacje z organem państwa, które dokonało wpisu danych cudzoziemca do celów odmowy wjazdu i pobytu (konsultacje, o których mowa w art. 27 rozporządzenia nr 2018/1861) oraz poinformować za pośrednictwem Komendanta Głównego Policji właściwego organu innego państwa obszaru Schengen o decyzji udzielającej zgody na pobyt ze względów humanitarnych, innej decyzji kończącej postępowanie w sprawie zobowiązania cudzoziemca do powrotu lub w sprawie udzielenia zgody na pobyt ze względów humanitarnych, lub o zamiarze udzielenia zgody na pobyt ze względów humanitarnych. Analogicznie do projektowanego przepisu art. 17 oraz art. 19 ustawy, projektowany przepis art. 20 ustawy ma na celu rozwiązanie problemu wynikającego z tego, że po wejściu w życie tej ustawy Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców będzie w oparciu o przepisy dotychczasowe wskazane w art. 9 ust. 1 projektu ustawy, prowadził wszczęte wcześniej postępowania w drugiej instancji administracyjnej, i pośród nich znajdą się takie, w których Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców będzie mógł udzielić zgody na pobyt ze względów humanitarnych.

W art. 21 projektu ustawy wskazano, iż zadania określone w art. 17-20 projektowanej ustawy, dotyczące wpisów danych cudzoziemca w Systemie Informacyjnym Schengen do celów, o których mowa w art. 3 ust. 1 rozporządzenia nr 2018/1860 oraz wpisów danych cudzoziemców do celów odmowy wjazdu i pobytu, Komendant Główny Policji będzie realizował przy udziale funkcjonariuszy Straży Granicznej pełniących służbę w biurze SIRENE, o którym mowa w art. 35 ust. 1 ustawy z dnia 24 sierpnia 2007 r. o udziale Rzeczypospolitej Polskiej w Systemie Informacyjnym Schengen oraz Wizowym Systemie Informacyjnym, analogicznie jak to zostało przyjęte w przepisach ustaw zmienianych projektem (projektowany przepis art. 15b ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach oraz projektowany przepis art. 11b ustawy z dnia 13 czerwca 2003 r. o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej).

Dodatkowo, z uwagi na to, że wprowadzenie regulacji art. 319 ust. 2 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, pozwalającej na przedłużenie z mocy prawa okresu zakazu ponownego wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i innych państw obszaru Schengen w związku z brakiem uiszczenia należności z tytułu kosztów związanych z wydaniem i wykonaniem decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu prowadzi do potencjalnego pogorszenia sytuacji prawnej cudzoziemców, projektodawca w art. 22 projektu ustawy proponuje, aby regulacja art. 319 ust. 2 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach dotyczyła tylko zakazów ponownego wjazdu, które zostaną orzeczone w postępowaniach, które zostaną wszczęte najwcześniej z dniem wejścia w życie ustawy nowelizującej. Nie będzie zatem ta nowa regulacja stosowana do zakazów orzeczonych w decyzjach wydanych na podstawie przepisów dotychczasowych, a zatem w decyzjach wydanych w postępowaniach wszczętych przed jej wejściem w życie.

Projektowany przepis art. 23 ustawy ustala bieg terminów w przypadku, gdy określony w decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu termin dobrowolnego powrotu nie biegnie

w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy z tego powodu, że nie ziszczył się jeszcze warunek, o którym mowa w art. 315 ust. 4a ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach (przepis ten jest uchylany). Zgodnie z ww. przepisem termin ten jako termin dobrowolnego wyjazdu rozpoczyna swój bieg z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy. W ocenie projektodawcy istnieje potrzeba jednoznacznego zidentyfikowania momentu początkowego biegu terminu dobrowolnego wyjazdu (wcześniej terminu dobrowolnego powrotu), który nie spowoduje pogorszenia sytuacji prawnej adresata decyzji. W przypadku braku zawarcia takiej regulacji przejściowej, uchylenie art. 315 ust. 4a ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach mogłoby samoistnie skutkować koniecznością przyjęcia, że termin ten rozpoczął swój bieg w przeszłości, w dacie doręczenia decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu (zgodnie z ogólnym przepisem art. 315 ust. 1 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, wobec którego uchylany przepis art. 315 ust. 4a ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach stanowi *lex specialis*), a zatem w wielu przypadkach termin ten (przy założeniu, że nie obowiązuje już albo nie jest stosowany przepis art. 15zzzb ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (Dz. U. z 2021 r. poz. 2095, z późn. zm.)) upłynąłby już bezpowrotnie, narażając cudzoziemców na przymusowe wykonanie decyzji.

W związku ze zmianą terminologii przez zastąpienie pojęcia „termin dobrowolnego powrotu” pojęciem „termin dobrowolnego wyjazdu” w celu zapewnienia pewności obrotu prawnego proponuje się w przepisie art. 24 projektu ustawy zawarcie regulacji, zgodnie z którą terminy dobrowolnego powrotu określone w decyzjach o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu przed dniem wejścia w życie ustawy nowelizującej biegną dalej jako terminy dobrowolnego wyjazdu.

Projektowana regulacja art. 25 ustawy jest konsekwencją zmiany w art. 438 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach. Projektodawca proponuje przepis przejściowy pozwalający na umieszczenie danych cudzoziemca w wykazie cudzoziemców, których pobyt na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest niepożądany, w przypadku decyzji, które nie określają terminu dobrowolnego powrotu (dotychczasowa nomenklatura ustawowa), wydanych jeszcze przed wejściem w życie projektowanej ustawy nowelizującej, i co do których brak jest informacji o ich wykonaniu przez cudzoziemców, od dnia wejścia w życie ustawy nowelizującej, z jednoczesną możliwością skorygowania momentu początkowego okresu obowiązywania wpisu danych do wykazu na dzień wykonania decyzji, w przypadku gdy Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców poweźmie informację o wykonaniu decyzji. W ocenie projektodawcy ta regulacja przejściowa usunie dotychczasowe negatywne skutki niedostatku regulacji zawartej w art. 438 ust. 2 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, która podlega zmianie w kierunku rozszerzenia katalogu momentów początkowych wpisu danych do wykazu cudzoziemców, których pobyt na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, na sytuacje, w których decyzja o zobowiązaniu do powrotu została wydana bez określenia terminu dobrowolnego powrotu, a brak jest informacji o wykonaniu decyzji.

Projektowany przepis art. 26 ustawy reguluje kwestię kontynuowania prowadzenia przez Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców rejestrów, o których mowa w art. 428 ust. 1 pkt 2 lit. j, k, m i n ustawy zmienianej w art. 1 niniejszej ustawy, do czasu zakończenia postępowań w sprawach, których te rejestry dotyczą. Należy mieć bowiem na uwadze to, że po wejściu w życie ustawy Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców przez pewien czas będzie jeszcze prowadził postępowania, do których będą stosowane przepisy dotychczasowe (zgodnie z projektowanym art. 9 ustawy). Stąd też jest potrzebna wyraźna podstawa prawna do tego, aby przez ten okres (nie dający się sprecyzować w czasie) Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców mógł w dalszym ciągu prowadzić odpowiednie rejestry, w których będzie dokumentował wynik tych postępowań.

W art. 27 projektu ustawy przewidziano regulację przejściową ustanawiającą podstawę prawną dla ministra właściwego do spraw wewnętrznych do tego, aby w rejestrach, które zacznie prowadzić z dniem wejścia w życie projektowanej ustawy, mógł umieścić dane i informacje dotyczące zdarzeń, które miały miejsce przed jej wejściem w życie. Celem tego przepisu jest to, aby rejestry: spraw dotyczących zobowiązań do powrotu (art. 428 ust. 1 pkt 2 lit. j ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach) oraz spraw dotyczących wydaleń z Rzeczypospolitej Polskiej obywateli Unii Europejskiej oraz członków ich rodzin (art. 428 ust. 1 pkt 2 lit. k ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach), mogły zostać uzupełnione o dane i informacje, które dotyczą postępowań prowadzonych przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych na podstawie art. 329a ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach oraz art. 73c ustawy z dnia 14 lipca 2006 r. o wjeździe na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, pobycie oraz wyjeździe z tego terytorium obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej i członków ich rodzin. Z uwagi na to, że dotąd minister właściwy do spraw wewnętrznych nie posiadał kompetencji do prowadzenia żadnego z tych rejestrów, dane i informacje dotyczące zdarzeń w postępowaniach powyższych, nie mogły być w nich umieszczane. Ta regulacja przejściowa przyczyni się niewątpliwie do uzupełnienia właściwych rejestrów o stosowne dane (dane osobowe cudzoziemców przetwarzane zgodnie z ustawą) i informacje o zdarzeniach w postaci decyzji i postanowień wydanych w dotychczas przeprowadzonych postępowaniach, wniosków o ponowne rozpatrzenie sprawy, skargach do wojewódzkiego sądu administracyjnego oraz orzeczeniach wydanych w postępowaniach sądownoadministracyjnych. Stąd też projektowany przepis odwołuje się do art. 430 ust. 1 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach jako przepisu ustanawiającego ogólną podstawę prawną dla umieszczania w rejestrach, o których mowa w art. 428 ust. 1 pkt 2 lit. j i k ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, określonych kategorii danych i informacji. W ocenie projektodawcy nie było zaś konieczne odesłanie odpowiednio do art. 430 ust. 2 pkt 4 i 5 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, które regulują dodatkowe kategorie informacji i danych umieszczanych w rejestrach, o których mowa w art. 428 ust. 1 pkt 2 lit. j i k ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, bowiem te dodatkowe dane i informacje są nieadekwatne z punktu widzenia ministra właściwego do spraw wewnętrznych jako prowadzącego rejestry, bowiem są one umieszczane przez inne organy, które te rejestry również prowadzą, gdyż dotyczą w istocie już nie wydania decyzji, ale jej wykonania.

Projektowana regulacja przejściowa art. 28 ustawy jest konsekwencją wprowadzenia w ustawie z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach maksymalnego okresu przechowywania danych w rejestrach spraw dotyczących wiz oraz w centralnym rejestrze wizowym. W związku z koniecznością technicznego wdrożenia rozwiązań pozwalających na automatyczne kończenie okresu przechowywania danych w przepisach przejściowych projektu przewiduje się, że okres przechowywania danych wynikający z wprowadzanych regulacji, rozpocznie się z dniem wejścia w życie przepisów określających ten okres, tj. art. 430a i art. 449a ust. 3 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, w przypadku danych, które już są zgromadzone w rejestrach, o których mowa w art. 428 ust. 1 pkt 2 lit. c ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach oraz w centralnym rejestrze wizowym.

W związku ze zmianami w art. 211 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach dotyczącymi wymogu posiadania potwierdzonej znajomości języka polskiego jako warunku udzielenia zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego Unii Europejskiej w zakresie dokumentów potwierdzających znajomość języka polskiego na poziomie wymaganym od cudzoziemca ubiegającego się o udzielenie ww. zezwolenia w projektowanym przepisie art. 29 zawarto regulację przejściową przewidującą stosowanie w nowym zmienionym brzmieniu art. 211 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach w postępowaniach w sprawie udzielenia zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego Unii Europejskiej wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie przepisu wprowadzającego zmiany w art. 211 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach. W ocenie projektodawcy istnieje potrzeba jednoznacznego potwierdzenia przez ustawodawcę w przepisach przejściowych, że nowy stan prawny w zakresie art. 211 ust. 3 pkt 1 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach ma zastosowanie do wszystkich postępowań w sprawie udzielenia zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego Unii Europejskiej, które będą pozostawać w toku w dacie wejścia w życie przepisu wprowadzającego tę zmianę (a który nie wejdzie w życie wraz z całą ustawą nowelizującą). Umieszczenie tej regulacji w projektowanym przepisie art. 29 ustawy, a zatem osobno od regulacji zawartej w art. 9 projektu ustawy, wynika z tego, że tenże art. 9 projektu ustawy reguluje skutki wejścia w życie całej ustawy dla trwających postępowań, zaś – jak już wskazano – przepis wprowadzający zmianę, której dotyczy projektowany art. 29 ustawy, wejdzie w życie w dacie innej. Tym samym regulacja zawarta w projektowanym przepisie art. 29 ustawy nie stanowi wyjątku od zasady przyjętej w przepisie art. 9 ust. 1 projektowanej ustawy.

W projektowanym przepisie art. 30 projektu przewidziano utrzymanie w mocy dotychczasowych przepisów wykonawczych wydanych na podstawie ustaw zmienianych w projektowanej ustawie do dnia wejścia w życie nowych przepisów wykonawczych, jednak nie dłużej niż przez 6 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy. Są to przepisy wydane na podstawie art. 446 ust. 3 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach (obecnie jest to rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 23 kwietnia 2014 r. w sprawie wzoru formularza wniosku o udostępnienie cudzoziemcowi informacji umieszczonych w wykazie cudzoziemców, których pobyt na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest niepożądany, lub Systemie Informacyjnym Schengen do celów odmowy wjazdu, a także o sprostowanie albo

usunięcie danych umieszczonych w tym wykazie lub Systemie (Dz. U. poz. 549)) oraz art. 86 ustawy z dnia 13 czerwca 2003 r. o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (obecnie jest to rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 19 lutego 2016 r. w sprawie wysokości pomocy dla cudzoziemców ubiegających się o udzielenie ochrony międzynarodowej (Dz. U. poz. 311 oraz z 2022 r. poz. 2071)).

Wejście w życie projektowanej ustawy przewiduje się, co do zasady, z dniem określonym w decyzji Komisji Europejskiej wydanej na podstawie art. 66 ust. 2 rozporządzenia nr 2018/1861, zgodnie z art. 20 rozporządzenia nr 2018/1860 oraz art. 66 ust. 5 akapit pierwszy rozporządzenia nr 2018/1861, z wyjątkiem:

- 1) art. 1 pkt 1 w zakresie art. 15c, art. 1 pkt 23 oraz art. 4 pkt 1 w zakresie art. 11c, które wejdą w życie po upływie 3 miesięcy od dnia ogłoszenia;
- 2) art. 1 pkt 55 i 69, które wejdą w życie po upływie 6 miesięcy od dnia ogłoszenia;
- 3) art. 1 pkt 19, art. 2 pkt 2, art. 6, art. 7, art. 8, które wejdą w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia;
- 4) art. 3, który wejdzie w życie po upływie 12 miesięcy od dnia ogłoszenia.

Określenie 3-miesięcznego terminu wejścia w życie dla niektórych przepisów projektowanej ustawy wynika, po pierwsze, z konieczności poczynienia przygotowań techniczno-organizacyjnych w celu zapewnienia Szefowi Urzędu do Spraw Cudzoziemców oraz wojewodom możliwości pozyskiwania od Straży Granicznej, przy wykorzystaniu systemu teleinformatycznego, o którym mowa w art. 449 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, danych dotyczących przekroczeń granicy Rzeczypospolitej Polskiej przez cudzoziemców.

Podobnie, określenie 3-miesięcznego terminu wejścia w życie zmian w art. 211 ust. 3 pkt 1 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach w zakresie wymogu posiadania potwierdzonej znajomości języka polskiego jako warunku uzyskania zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego Unii Europejskiej wynika z konieczności przygotowania się adresatów tych norm prawnych do nowych regulacji, w szczególności dotyczy to konieczności przeprowadzenia rządowego procesu legislacyjnego w odniesieniu do rozporządzenia ministra właściwego do spraw wewnętrznych określającego wykaz poświadczeń znajomości języka polskiego na poziomie biegłości językowej co najmniej B1 potwierdzających znajomość języka polskiego na poziomie wymaganym od cudzoziemca ubiegającego się o udzielenie zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego Unii Europejskiej. Pozwoli to również chociaż w części przypadków, w których cudzoziemcy składając wnioski o udzielenie zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego Unii Europejskiej dopiero oczekiwali na możliwość zapisania się na sesję egzaminacyjną, aby cudzoziemcy ci mogli z nich zrezygnować na rzecz przystąpienia do egzaminu w celu uzyskania innego certyfikatu językowego.

Określenie 6-miesięcznego *vacatio legis* dla przepisów wprowadzających zmiany zmierzające do określenia okresu retencji danych w rejestrze spraw dotyczących wiz oraz w centralnym rejestrze wizowym tj. dodawanego art. 430a oraz ust. 3 w art. 449a w ustawie z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach wynika z konieczności wprowadzenia zmian informatycznych na wrażliwych zbiorach danych. Proces ten obejmuje złożenie zamówienia u wykonawcy zapewniającego wsparcie informatyczne dla systemów konsularnych Ministerstwa Spraw Zagranicznych, jak również faktyczne prace programistyczne oraz testy, niezbędne dla poprawnego i bezpiecznego wdrożenia modyfikacji.

Określenie 12-miesięcznego *vacatio legis* dla zmian w art. 50 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych wynika z konieczności poczynienia przygotowań techniczno-organizacyjnych po stronie Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, jak również Straży Granicznej oraz Państwowej Inspekcji Pracy w związku z ustanowieniem zadania polegającego na udostępnianiu Straży Granicznej oraz Państwowej Inspekcji Pracy, w postaci elektronicznej, danych płatnika składek, który zgłosił do ubezpieczeń społecznych cudzoziemca oraz dane ubezpieczonego cudzoziemca, w zakresie niezbędnym do realizacji ich ustawowych zadań.

Projekt ustawy jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Projekt ustawy nie zawiera przepisów technicznych, a zatem nie podlega notyfikacji, zgodnie z trybem przewidzianym w przepisach rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. poz. 2039, z późn. zm.).

Projekt ustawy nie wymaga przedłożenia właściwym instytucjom i organom Unii Europejskiej, w tym Europejskiemu Bankowi Centralnemu, w celu uzyskania opinii, dokonania powiadomienia, konsultacji lub uzgodnienia.

Projekt nie ma wpływu na działalność mikroprzedsiębiorców, małych i średnich przedsiębiorców.

Projekt został udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie internetowej Rządowego Centrum Legislacji w zakładce Rządowy Proces Legislacyjny zgodnie z § 52 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. z 2022 r. poz. 348) oraz stosownie do wymogów art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2017 r. poz. 248). W trybie art. 7 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa żaden z podmiotów nie wyraził zainteresowania pracami nad projektem.

Projekt nie podlega dokonaniu oceny OSR przez koordynatora OSR w trybie § 32 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów.

<p>Nazwa projektu Projekt ustawy o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw</p> <p>Ministerstwo wiodące i ministerstwa współpracujące Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji – wiodące Ministerstwo Spraw Zagranicznych – współpracujące</p> <p>Osoba odpowiedzialna za projekt w randze Ministra, Sekretarza Stanu lub Podsekretarza Stanu Bartosz Grodecki – Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji</p> <p>Kontakt do opiekuna merytorycznego projektu Katarzyna Kruk – Zastępca Dyrektora Departamentu Spraw Międzynarodowych i Migracji w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji tel. +48 22 60 141 20 Sekretariat.DSMiM@mswia.gov.pl</p>	<p>Data sporządzenia: 6 grudnia 2022 r.</p> <p>Źródło: prawo UE</p> <p>Nr w Wykazie prac legislacyjnych i programowych Rady Ministrów: UC132</p>
--	---

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Jaki problem jest rozwiązywany?

Projekt ustawy o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw, zwany dalej „projektem ustawy”, ma na celu:

- 1) wprowadzenie przepisów mających na celu zapewnienie stosowania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego Rady (UE) 2018/1860 z dnia 28 listopada 2018 r. w sprawie użytkowania Systemu Informacyjnego Schengen do celów powrotu nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich (Dz. Urz. UE L 312 z 07.12.2018, str. 1, z późn. zm.), zwanego dalej „rozporządzeniem nr 2018/1860”;
- 2) wprowadzenie przepisów mających na celu zapewnienie stosowania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1861 z dnia 28 listopada 2018 r. w sprawie utworzenia, funkcjonowania i użytkowania Systemu Informacyjnego Schengen (SIS) w dziedzinie odpraw granicznych, zmiany konwencji wykonawczej do układu z Schengen oraz zmiany i uchylecia rozporządzenia (WE) nr 1987/2006 (Dz. Urz. UE L 312 z 07.12.2018, str. 14, z późn. zm.), zwanego dalej „rozporządzeniem nr 2018/1861”.

Rozporządzenie nr 2018/1860 ustanawia nowy system służący do wymiany – między państwami członkowskimi, które korzystają z Systemu Informacyjnego Schengen (SIS), zwanym dalej „SIS”, na podstawie rozporządzenia nr 2018/1861 – informacji na temat decyzji nakazujących powrót wydanych w odniesieniu do obywateli państw trzecich nielegalnie przebywających na terytorium państw członkowskich oraz do monitorowania tego, czy obywatele państw trzecich objęci tymi decyzjami opuścili terytorium państw członkowskich.

Powrót obywateli państw trzecich, którzy nie spełniają warunków wjazdu, pobytu lub zamieszkania w państwach członkowskich lub przestali je spełniać, stanowi istotny aspekt kompleksowych starań zmierzających do rozwiązania problemu migracji nieuregulowanej i zwiększenia odsetka powrotów migrantów o nieuregulowanym statusie, przy pełnym poszanowaniu praw podstawowych, a w szczególności zasady *non-refoulement*, oraz zgodnie z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/115/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie wspólnych norm i procedur stosowanych przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich (Dz. Urz. UE L 348 z 24.12.2008, str. 98). Rozporządzenie ma na celu zwiększenie skuteczności unijnego systemu powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich, co jest niezbędne m.in. do utrzymania zaufania publicznego do unijnej polityki migracyjnej i azylowej.

Wpisy do SIS dotyczące powrotu oraz wymiana informacji uzupełniających dotyczących tych wpisów powinny ułatwić właściwym organom podejmowanie niezbędnych środków w celu wykonania decyzji nakazujących powrót. SIS powinien przyczyniać się do identyfikowania obywateli państw trzecich objętych taką decyzją nakazującą powrót, którzy ukryli się i zostali zatrzymani w innym państwie członkowskim, a także w wymianie informacji na ich temat między państwami członkowskimi. Środki te powinny pomóc w zapobieganiu migracji nieuregulowanej i wtórnym przepływowi oraz w powstrzymywaniu tych zjawisk, a także wzmacniać współpracę między organami państw członkowskich.

Rozporządzenie nr 2018/1861 przyjęte z kolei w wyniku oceny SIS drugiej generacji (SIS II) ustanowionego rozporządzeniem (WE) nr 1987/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie utworzenia, funkcjonowania i użytkowania Systemu Informacyjnego Schengen drugiej generacji (SIS II) (Dz. Urz. UE L 381 z 28.12.2006, str. 4, z późn. zm.) oraz decyzją Rady 2007/533/WSiSW z dnia 12 czerwca 2007 r. w sprawie utworzenia, funkcjonowania i użytkowania Systemu Informacyjnego Schengen drugiej generacji (SIS II) (Dz. Urz. UE L 205 z 07.8.2007, str. 63, z późn. zm.), przeprowadzonej trzy lata po uruchomieniu SIS II.

Podlegający ciągłemu rozwojowi SIS stanowi zasadnicze narzędzie stosowania postanowień dorobku prawnego Schengen, który został włączony w ramy Unii Europejskiej. SIS jest jednym z głównych środków kompensacyjnych, które przyczyniają się do utrzymania wysokiego poziomu bezpieczeństwa w przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości Unii przez wspomaganie współpracy operacyjnej między właściwymi organami krajowymi, w szczególności strażą graniczną, policją, organami celnymi, organami imigracyjnymi oraz organami odpowiadającymi za zapobieganie przestępstwom, ich wykrywanie, prowadzenie w ich sprawie postępowań przygotowawczych lub ich ściganie, lub za wykonywanie kar.

Rozporządzenie nr 2018/1861 określa warunki i procedury wprowadzania do SIS i przetwarzania wpisów w SIS dotyczących obywateli państw trzecich oraz wymiany informacji uzupełniających i danych dodatkowych na potrzeby odmowy wjazdu i pobytu na terytorium państw członkowskich. Rozporządzenie to przewiduje, podobnie jak uchylany nim art. 25 Konwencji wykonawczej z dnia 19 czerwca 1990 r. do układu z Schengen z dnia 14 czerwca 1985 r. między Rządami Państw Unii Gospodarczej Beneluksu, Republiki Federalnej Niemiec oraz Republiki Francuskiej w sprawie stopniowego znoszenia kontroli na wspólnych granicach (Dz. Urz. UE L 239 z 22.09.2000, str. 19, z późn. zm. - Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 19, t. 2, str. 9, z późn. zm.), zwanej dalej: „Konwencją wykonawczą Schengen”, obowiązkowe zasady konsultowania się z organami krajowymi i ich powiadamiania w przypadku, gdy obywatel państwa trzeciego posiada ważny dokument pobytowy lub ważną wizę długoterminową, przyznane w jednym państwie członkowskim lub może je tam uzyskać, a inne państwo członkowskie zamierza dokonać lub już dokonało wpisu do SIS dotyczącego odmowy wjazdu i pobytu odnoszącego się do danego obywatela państwa trzeciego. W takich sytuacjach straż graniczna, policja i organy imigracyjne mogą mieć poważne wątpliwości, stąd potrzeba wzajemnych konsultacji oraz wymiany informacji uzupełniających i danych dodatkowych dotyczących takich wpisów. Rozporządzenie nr 2018/1861 wprowadza natomiast bardziej szczegółowe uregulowania w tym względzie oraz obowiązkowe ramy czasowe dotyczące takich konsultacji, które powinny dać jednoznaczne wyniki, w celu zapewnienia, aby obywatele państw trzecich, którzy są uprawnieni do legalnego pobytu na terytorium państw członkowskich, byli uprawnieni do wjazdu na to terytorium i mogli to zrobić bez trudności, oraz aby tym, którzy nie są uprawnieni do wjazdu, ten wjazd uniemożliwić.

Dodatkowo w projekcie proponuje się w szczególności:

- przeniesienie kompetencji Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców na Komendanta Głównego Straży Granicznej, zwanego dalej „Komendantem Głównym SG”, jako organu wyższego stopnia w stosunku do komendantów oddziałów Straży Granicznej i komendantów placówek Straży Granicznej, w niektórych sprawach administracyjnych, w tym w sprawach zobowiązania cudzoziemca do powrotu oraz w sprawach wydalenia obywatela państwa członkowskiego Unii Europejskiej, państwa Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej oraz obywatela Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej, jak również członka rodziny takiego cudzoziemca;
- przeniesienie na Komendanta Głównego SG kompetencji w zakresie organizacji dobrowolnych powrotów oraz w zakresie spraw przeniesienia cudzoziemca do innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej oraz udzielania pomocy związanej z takim przeniesieniem;
- uzupełnienie katalogu organów prowadzących rejestr spraw dotyczących zobowiązań do powrotu oraz rejestr spraw dotyczących wydaleń z Rzeczypospolitej Polskiej obywateli Unii Europejskiej oraz członków ich rodzin;
- dokonanie zmian w funkcjonowaniu wykazu cudzoziemców, których pobyt na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest niepożądany;
- wprowadzenie możliwości wymiany informacji między organami o okolicznościach uzasadniających odmowę udzielenia zgody na pobyt ze względów humanitarnych lub zgody na pobyt tolerowany za pośrednictwem środków komunikacji elektronicznej;
- zmiany w zakresie okresów zakazu ponownego wjazdu orzekanych w decyzjach o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu oraz okresów, na jakie można umieszczać dane cudzoziemców w wykazie cudzoziemców, których pobyt na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest niepożądany;
- realizację zaleceń określonych w decyzji wykonawczej Rady ustanawiającej zalecenie w sprawie wyeliminowania niedociągnięć stwierdzonych w toku przeprowadzonej w 2019 r. oceny stosowania przez Polskę dorobku Schengen w dziedzinie powrotów oraz zalecenia Komisji (UE) 2017/432 z dnia 7 marca 2017 r. w sprawie zapewnienia większej skuteczności powrotów przy wdrażaniu dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/115/WE (Dz. Urz. UE L 66 z 11.03.2017, str. 15);

- realizację zaleceń określonych w decyzji wykonawczej Rady ustanawiającej zalecenie w sprawie wyeliminowania niedociągnięć stwierdzonych w toku przeprowadzonej w 2019 r. oceny stosowania przez Polskę dorobku Schengen w dziedzinie wspólnej polityki wizowej;
- zmiany dotyczące wymogu posiadania potwierdzonej znajomości języka polskiego jako warunku uzyskania zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE w zakresie dokumentów potwierdzających znajomość języka polskiego na poziomie wymaganym od cudzoziemca ubiegającego się o udzielenie tego zezwolenia;
- umożliwienie instytutom badawczym oraz instytutom naukowym Polskiej Akademii Nauk przyjmowania cudzoziemców na prowadzone studia bez potrzeby uzyskania zatwierdzenia;
- doprecyzowanie przepisów ustawy z dnia 27 stycznia 2022 r. o dokumentach paszportowych określających kompetencję ministra właściwego do spraw wewnętrznych do wydawania paszportu tymczasowego – rozwiązanie zapewni obywatelom dostęp do dokumentu paszportowego w razie potrzeby pilnego wyjazdu, np. w celu wzięcia udziału w działaniach o charakterze ratowniczym lub humanitarnym na terytorium innego państwa, które to działania mogą być realizowane na potrzeby i w interesie państwa sąsiadującego z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

2. Rekomendowane rozwiązanie, w tym planowane narzędzia interwencji, i oczekiwany efekt

Przepisy rozporządzeń Unii Europejskiej są bezpośrednio stosowane, jest konieczne natomiast wprowadzenie do prawa krajowego przepisów, głównie o charakterze kompetencyjnym, wskazujących organy właściwe do realizacji zadań przewidzianych w tych rozporządzeniach. Wprowadzenie takich przepisów jest konieczne w celu zapewnienia stosowania rozporządzenia nr 2018/1860 przewidującego nowy system wpisów danych cudzoziemców w SIS dla celów powrotów oraz konsultacji dotyczących takich wpisów. W zakresie wpisów danych cudzoziemców w SIS do celów odmowy wjazdu i pobytu na podstawie przepisów rozporządzenia nr 2018/1861 oraz konsultacji dotyczących takich wpisów projekt przewiduje głównie dostosowanie obowiązujących już przepisów krajowych, które dotychczas miały na celu stosowanie uchylanego rozporządzeniem nr 2018/1861 rozporządzenia (WE) nr 1987/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie utworzenia, funkcjonowania i użytkowania Systemu Informacyjnego Schengen drugiej generacji (SIS II) oraz uchylanego niniejszym rozporządzeniem art. 25 Konwencji wykonawczej Schengen.

W projekcie przewiduje się przeniesienie kompetencji Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców na Komendanta Głównego SG jako organu wyższego stopnia w sprawach:

- 1) zobowiązania cudzoziemca do powrotu oraz w sprawach związanych z tą procedurą, tj. w sprawach:
 - a) przedłużenia terminu dobrowolnego powrotu (zgodnie z nową terminologią – terminu dobrowolnego wyjazdu),
 - b) cofnięcia zakazu ponownego wjazdu;
- 2) udzielenia zgody na pobyt ze względów humanitarnych;
- 3) udzielenia zgody na pobyt tolerowany;
- 4) cofnięcia zgody na pobyt ze względów humanitarnych;
- 5) cofnięcia zgody na pobyt tolerowany;
- 6) wydania lub wymiany karty pobytu cudzoziemcowi, któremu udzielono zgody na pobyt ze względów humanitarnych;
- 7) wydania lub wymiany dokumentu „zgoda na pobyt tolerowany”.

Przeniesienie kompetencji Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców na Komendanta Głównego SG jako organu wyższego stopnia w stosunku do komendantów oddziałów Straży Granicznej i komendantów placówek Straży Granicznej będzie też dotyczyć spraw przekazania cudzoziemców do innych państw członkowskich Unii Europejskiej, państw Europejskiego Stowarzyszenia Wolnego Handlu (EFTA) – stron umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej na podstawie umowy obowiązującej w dniu 13 stycznia 2009 r. umowy międzynarodowej o przekazywaniu i przyjmowaniu osób, z wyjątkiem przypadku niezwłocznego przekazania, gdyż do tych decyzji stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu (art. 321 ust. 1 w zw. z art. 303a ust. 2).

W celu domknięcia zmian kompetencyjnych projekt ustawy przewiduje również przeniesienie kompetencji Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców jako organu wyższego stopnia w stosunku do komendantów oddziałów Straży Granicznej i komendantów placówek Straży Granicznej, w sprawach:

- 1) wydalenia obywatela UE w rozumieniu art. 2 pkt 3 ustawy z dnia 14 lipca 2006 r. o wjeździe na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, pobycie oraz wyjeździe z tego terytorium obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej i członków ich rodzin (Dz. U. z 2021 r. poz. 1697), tj. obywatela państwa członkowskiego Unii Europejskiej, państwa Europejskiego Porozumienia

o Wolnym Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej, lub obywatela Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej, do którego ma zastosowanie ta ustawa, tj. tego obywatela Zjednoczonego Królestwa, o którym mowa w art. 10 ust. 1 lit. b i d Umowy o Wystąpieniu Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej z Unii Europejskiej i Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej (Dz. Urz. UE L 29 z 31.01.2020 r., str. 7, z późn. zm.), zwanego dalej: „obywatelem UE”;

- 2) wydalenia członka rodziny obywatela UE;
- 3) uchylecia decyzji o wydaleniu obywatela UE;
- 4) uchylecia decyzji o wydaleniu członka rodziny obywatela UE.

W projekcie proponuje się również przeniesienie kompetencji podmiotu, do którego statutowych obowiązków należy organizacja dobrowolnych powrotów, na Komendanta Głównego SG w zakresie organizacji dobrowolnych powrotów oraz kompetencji Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców w zakresie spraw pomocy w dobrowolnym powrocie cudzoziemca, wobec którego została wydana decyzja o umorzeniu postępowania w sprawie udzielenia ochrony międzynarodowej w przypadku cofnięcia przez niego wniosku o udzielenie tej ochrony oraz w zakresie spraw przeniesienia cudzoziemca do innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej oraz udzielania pomocy związanej z takim przeniesieniem. Zmiany w tym zakresie obejmą ustawę z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach oraz ustawę z dnia 13 czerwca 2003 r. o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 2022 r. poz. 1264, z późn. zm.) .

Dodatkowo proponuje się zmiany związane z regulacjami zawartymi w art. 329a ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach oraz art. 73c ustawy z dnia 14 lipca 2006 r. o wjeździe na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, pobycie oraz wyjeździe z tego terytorium obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej i członków ich rodzin, zgodnie z którymi minister właściwy do spraw wewnętrznych, na wniosek Komendanta Głównego Policji, Szefa Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego albo Szefa Służby Kontrwywiadu Wojskowego, wydaje odpowiednio decyzję o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu albo decyzję o wydaleniu z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej obywatela UE lub członka rodziny niebędącego obywatelem UE, jeżeli istnieje obawa, że cudzoziemiec, obywatel UE lub członek rodziny obywatela UE niebędący obywatelem UE, może prowadzić działalność terrorystyczną lub szpiegowską, albo jest podejrzewany o popełnienie jednego z tych przestępstw. Zmiany te dotyczą ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach w zakresie uzupełnienia katalogu podmiotów prowadzących rejestr spraw dotyczących zobowiązań do powrotu oraz rejestr spraw dotyczących wydaleń z Rzeczypospolitej Polskiej obywateli Unii Europejskiej oraz członków ich rodzin, o ministra właściwego do spraw wewnętrznych.

Projekt ustawy ma również na celu realizację zaleceń określonych w decyzji wykonawczej Rady ustanawiającej zalecenie w sprawie wyeliminowania niedociągnięć stwierdzonych w toku przeprowadzonej w 2019 r. oceny stosowania przez Polskę dorobku Schengen w dziedzinie powrotów oraz zalecenia Komisji (UE) 2017/432 z dnia 7 marca 2017 r. w sprawie zapewnienia większej skuteczności powrotów przy wdrażaniu dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/115/WE (Dz. Urz. UE L 66 z 11.03.2017, str. 15) oraz zaleceń określonych w decyzji wykonawczej Rady ustanawiającej zalecenie w sprawie wyeliminowania niedociągnięć stwierdzonych w toku przeprowadzonej w 2019 r. oceny stosowania przez Polskę dorobku Schengen w dziedzinie wspólnej polityki wizowej.

W ramach realizacji zaleceń określonych w decyzji wykonawczej Rady ustanawiającej zalecenie w sprawie wyeliminowania niedociągnięć stwierdzonych w toku przeprowadzonej w 2019 r. oceny stosowania przez Polskę dorobku Schengen w dziedzinie powrotów proponuje się w projekcie zmiany dotyczące istoty orzekania o zakazie ponownego wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i innych państw obszaru Schengen (modyfikacja zasad orzekania zakazu ponownego wjazdu, uwzględniająca to, że nie w każdym przypadku, w którym w decyzji określa się termin dobrowolnego wyjazdu [dotąd termin dobrowolnego powrotu] należy o takim zakazie orzec) oraz zmiany w zakresie nakazu przebywania w pomieszczeniach przeznaczonych dla cudzoziemców, którym odmówiono wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

W zakresie realizacji zaleceń określonych w decyzji wykonawczej Rady ustanawiającej zalecenie w sprawie wyeliminowania niedociągnięć stwierdzonych w toku przeprowadzonej w 2019 r. oceny stosowania przez Polskę dorobku Schengen w dziedzinie wspólnej polityki wizowej, proponuje się wprowadzenie maksymalnego okresu przechowywania danych w rejestrach spraw dotyczących wiz oraz w centralnym rejestrze wizowym.

Projektowane zmiany w ustawie z dnia 12 października 1990 r. o Straży Granicznej (Dz. U. z 2022 r. poz. 1061, z późn. zm.) są konsekwencją zmian wprowadzanych w ustawie z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach. Dodatkowo w ustawie z dnia 12 października 1990 r. o Straży Granicznej proponuje się doprecyzowanie przepisów stanowiących podstawę prawną dla funkcjonariuszy Straży Granicznej do sprawdzenia zawartości podręcznego bagażu oraz innych przedmiotów w ramach kontroli

osobistej, analogicznie jak ma to miejsce na gruncie przepisów pragmatycznych innych służb, np. w ustawie z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji (Dz. U. z 2021 r. poz. 1882, z późn. zm.).

W projekcie przewiduje się również zmiany w ustawie z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2022 r. poz. 1009, z późn. zm.) mające na celu zmianę sposobu udostępniania przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych Straży Granicznej lub Państwowej Inspekcji Pracy danych płatnika składek oraz ubezpieczonych przez tego płatnika cudzoziemców.

Projektowane zmiany w ustawie z dnia 24 maja 2013 r. o środkach przymusu bezpośredniego i broni palnej (Dz. U. z 2022 r. poz. 1416, z późn. zm.) mają charakter porządkujący.

Projekt ustawy przewiduje również nowelizację ustawy z dnia 25 czerwca 2015 r. – Prawo konsularne (Dz. U. z 2021 r. poz. 823 oraz z 2022 r. poz. 350 i 583) w celu rozszerzenia przesłanek wznowienia postępowania przed konsulem w związku z wydaniem orzeczenia przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej, które ma wpływ na treść wydanej decyzji.

Zmiany w ustawie z dnia 27 stycznia 2022 r. o dokumentach paszportowych mają na celu nadanie ministrowi właściwemu do spraw wewnętrznych uprawnienia do wydawania paszportu tymczasowego w szczególnie uzasadnionych przypadkach.

3. Jak problem został rozwiązany w innych krajach, w szczególności krajach członkowskich OECD/UE?

Przepisy rozporządzeń Unii Europejskiej są bezpośrednio stosowane. Projekt ustawy służy jedynie wprowadzeniu do prawa krajowego przepisów, głównie o charakterze kompetencyjnym, wskazujących organy właściwe do realizacji zadań przewidzianych w tych rozporządzeniach. Projekt dotyczy zatem szczegółowych rozwiązań krajowych. W związku z tym, brak jest potrzeby dokonywania analiz porównawczych rozwiązań przyjmowanych w innych państwach. Ponadto projekt wprowadza zmiany w zakresie podziału kompetencji między poszczególnymi organami działającymi w sferze migracji. Projekt dotyczy szczegółowych rozwiązań krajowych, brak jest zatem potrzeby dokonywania analiz porównawczych rozwiązań przyjmowanych w innych państwach.

4. Podmioty, na które oddziałuje projekt

Grupa	Wielkość	Źródło danych	Oddziaływanie
Cudzoziemcy	Około 10 000 – 30 000 cudzoziemców Liczba wydanych przez polskie organy w ubiegłych latach decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu: 1) 2019 r. – 29 408 decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu; 2) 2020 r. – 10 972 decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu; 3) 2021 r. – 10 186 decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu Około 500 – 2500 cudzoziemców.	Dane statystyczne Komendy Głównej Straży Granicznej oraz Urzędu do Spraw Cudzoziemców	Wprowadzenie nowego systemu wymiany informacji na temat decyzji nakazujących powrót wydanych przez państwa członkowskie obszaru Schengen w odniesieniu do obywateli państw trzecich oraz monitorowania tego, czy obywatele państw trzecich objęci tymi decyzjami opuścili terytorium państw członkowskich. Zwiększenie skuteczności unijnego systemu powrotów obywateli państw trzecich. Wprowadzenie nakazu przebywania w pomieszczeniach przeznaczonych dla cudzoziemców, którym odmówiono wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.
	Liczba wpisów do wykazu wynikających z wniosków o umieszczenie danych cudzoziemców w wykazie na podstawie art. 435 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach: 2019 r. – 986 osób 2020 r. – 543 osób 2021 r. – 2432 osób.		Wydawanie decyzji o odmowie wjazdu i pobytu cudzoziemca na terytorium państw obszaru Schengen, o której mowa w art. 440a ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach i przekazywanie danych tego cudzoziemca do wykazu cudzoziemców, których pobyt na terytorium RP jest niepożądany i do SIS do celów odmowy wjazdu i pobytu, w miejsce przekazywania danych cudzoziemca do SIS, które zostały wpisane do wykazu na podstawie art. 435 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach.

	<p>Trudno oszacować liczbę cudzoziemców zamierzających ubiegać się o udzielenie zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE, którzy będą przystępować do egzaminu z języka polskiego w celu uzyskania poświadczenia znajomości języka polskiego wymaganego do uzyskania ww. zezwolenia.</p> <p>W latach poprzednich liczba cudzoziemców ubiegających się o udzielenie zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE kształtowała się w sposób następujący:</p> <p>w 2019 r. – 2705 w 2020 r. – 5148 w 2021 r. – 9113.</p>		<p>Zmiany dotyczące wymogu posiadania potwierdzonej znajomości języka polskiego jako warunku uzyskania zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE w zakresie dokumentów potwierdzających znajomość języka polskiego na poziomie wymaganym od cudzoziemca ubiegającego się o udzielenie ww. zezwolenia.</p>
Straż Graniczna	<ul style="list-style-type: none"> – 1 Komendant Główny Straży Granicznej – 9 Komendantów oddziałów Straży Granicznej – 98 Komendantów placówek Straży Granicznej 	<p>Ustawa z dnia 12 października 1990 r. o Straży Granicznej</p>	<p>Umieszczanie w SIS danych cudzoziemca dla celów powrotów przez Komendanta Głównego SG na wniosek komendanta placówki Straży Granicznej lub komendanta oddziału Straży Granicznej, który wydał decyzję o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu, jak również w przypadku gdy decyzję taką wyda minister właściwy do spraw wewnętrznych na podstawie art. 329a ust. 1 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach oraz aktualizacja i usuwanie tych wpisów przez Komendanta Głównego SG.</p> <p>Przeprowadzanie przez organy SG konsultacji z organami innych państw obszaru Schengen i wymiana informacji uzupełniających dotyczących wpisów do SIS do celów powrotów, za pośrednictwem Komendanta Głównego Policji.</p> <p>Konsultacje oraz przekazywanie informacji, o których mowa w art. 359a i art. 359b ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, dot. zgody na pobyt ze względów humanitarnych.</p> <p>Zadania Komendanta Głównego Policji, polegające na konsultacjach i wymianie informacji uzupełniających z organami innych państw obszaru Schengen będą realizowane za pośrednictwem funkcjonariuszy Straży Granicznej pełniących służbę w biurze SIRENE znajdującym się w strukturze Komendy Głównej Policji.</p> <p>Kontrola legalności pobytu cudzoziemców na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.</p> <p>Przeniesienie kompetencji Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców na Komendanta Głównego SG jako organu wyższego stopnia w stosunku do komendantów oddziałów Straży Granicznej i komendantów placówek Straży Granicznej w niektórych sprawach</p>

			<p>administracyjnych, w tym w sprawach zobowiązania cudzoziemca do powrotu oraz w sprawach wydalenia obywatela państwa członkowskiego Unii Europejskiej, państwa Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej oraz obywatela Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej, jak również członka rodziny takiego cudzoziemca.</p> <p>Przeniesienie na Komendanta Głównego SG kompetencji w zakresie organizacji dobrowolnych powrotów oraz w zakresie spraw przeniesienia cudzoziemca do innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej oraz udzielania pomocy związanej z takim przeniesieniem.</p> <p>Pozyskiwanie przez Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców oraz wojewodów z systemu teleinformatycznego Straży Granicznej informacji o przekroczeniach przez cudzoziemca granicy Rzeczypospolitej Polskiej.</p> <p>Zmiana sposobu udostępniania przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych Straży Granicznej danych płatnika składek oraz ubezpieczonych przez tego płatnika cudzoziemców.</p>
Wojewodowie	16 wojewodów	<p>Ustawa z dnia 24 lipca 1998 r. o wprowadzeniu zasadniczego trójstopniowego podziału terytorialnego państwa (Dz. U. poz. 603, z późn. zm.)</p>	<p>Konsultacje oraz przekazywanie informacji, o których mowa w art. 83a, art. 109a, art. 208a, art. 83, w art. 100 ust. 1b, art. 198 ust. 2, art. 214a ust. 2 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach przed przedłużeniem wizy krajowej lub udzieleniem zezwolenia pobytowego za pośrednictwem KGP z właściwym organem państwa obszaru Schengen, w przypadku gdy dane cudzoziemca zostały umieszczone przez to państwo w SIS do celów powrotów albo do celów odmowy wjazdu i pobytu.</p> <p>Zmiana brzmienia art. 82 ust. 2, art. 100 ust. 1a, art. 198 ust. 1, dodanie art. 214a ust. 1 dot. przedłużenia wizy krajowej lub udzielenia zezwolenia pobytowego.</p> <p>Konsultacje oraz przekazywanie informacji, o których mowa w art. 109b, art. 208b, art. 111 oraz art. 208 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, o przeprowadzenie których będzie występował właściwy organ innego państwa obszaru Schengen, w trakcie których właściwy wojewoda będzie ustalał, czy zachodzą podstawy do cofnięcia zezwolenia pobytowego.</p> <p>Pozyskiwanie z systemu teleinformatycznego Straży Granicznej informacji o</p>

			<p>przekroczeniach przez cudzoziemca granicy Rzeczypospolitej Polskiej.</p> <p>Zmiany dotyczące wymogu posiadania potwierdzonej znajomości języka polskiego jako warunku uzyskania zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE w zakresie dokumentów potwierdzających znajomość języka polskiego na poziomie wymaganym od cudzoziemca ubiegającego się o udzielenie ww. zezwolenia.</p>
Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców	1	Ustawa z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach	<p>Konsultacje oraz przekazywanie informacji, o których mowa w art. 83a, art. 109a, art. 208a, art. 83, w art. 100 ust. 1b, art. 198 ust. 2, art. 214a ust. 2 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, przed przedłużeniem wizy krajowej lub udzieleniem zezwolenia pobytowego w ramach postępowania odwoławczego za pośrednictwem Komendanta Głównego Policji z właściwym organem państwa obszaru Schengen, w przypadku, gdy dane cudzoziemca zostały umieszczone przez to państwo w SIS do celów powrotów albo do celów odmowy wjazdu i pobytu.</p> <p>Zmiana brzmienia art. 82 ust. 2, art. 100 ust. 1a, art. 198 ust. 1, dodanie art. 214a ust. 1 dot. przedłużenia wizy krajowej lub udzielenia zezwolenia pobytowego.</p> <p>Konsultacje oraz przekazywanie informacji, o których mowa w art. 45a, 45b, 46 i 54c ustawy o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.</p> <p>Wydawanie decyzji o odmowie wjazdu i pobytu cudzoziemca na terytorium państw obszaru Schengen, o której mowa w art. 440a ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach oraz decyzji o uchyleniu tej decyzji lub o odmowie jej uchylenia.</p> <p>Przeniesienie kompetencji na Komendanta Głównego SG jako organu wyższego stopnia w stosunku do komendantów oddziałów Straży Granicznej i komendantów placówek Straży Granicznej w niektórych sprawach administracyjnych, w tym w sprawach zobowiązania cudzoziemca do powrotu oraz w sprawach wydalenia obywatela państwa członkowskiego Unii Europejskiej, państwa Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej oraz obywatela Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej, jak również członka rodziny takiego cudzoziemca.</p> <p>Przeniesienie na Komendanta Głównego SG kompetencji w zakresie organizacji dobrowolnych powrotów oraz w zakresie</p>

			<p>spraw przeniesienia cudzoziemca do innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej oraz udzielania pomocy związanej z takim przeniesieniem.</p> <p>Pozyskiwanie z systemu teleinformatycznego Straży Granicznej informacji o przekroczeniach przez cudzoziemca granicy Rzeczypospolitej Polskiej.</p>
Konsulowie	522 urzędników konsularnych	<p>Raport Polskiej Służby Konsularnej za 2018 r. sporządzony przez Departament Konsularny Ministerstwa Spraw Zagranicznych, 21 sierpnia 2019 r.</p>	<p>Konsultacje oraz przekazywanie informacji, o których mowa w art. 72a oraz art. 72 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, przed wydaniem wizy krajowej za pośrednictwem KGP z właściwym organem państwa obszaru Schengen, w przypadku gdy dane cudzoziemca zostały umieszczone przez to państwo w SIS do celów powrotów albo do celów odmowy wjazdu i pobytu.</p> <p>Zmiana brzmienia art. 65 ust. 2 dot. wydania wizy krajowej.</p> <p>Konsultacje oraz przekazywanie informacji, o których mowa w art. 96a i art. 90 ust. 2, 2a i 2b ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach o przeprowadzenie których będzie występował właściwy organ innego państwa obszaru Schengen, w trakcie których konsul albo minister właściwy do spraw zagranicznych będzie ustalał, czy zachodzą podstawy do cofnięcia wizy krajowej.</p> <p>Wprowadzenie maksymalnego okresu przechowywania danych w rejestrach spraw dotyczących wiz oraz w centralnym rejestrze wizowym.</p> <p>Rozszerzenie przesłanek wznowienia postępowania przed konsulem w związku z wydaniem orzeczenia przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej, które ma wpływ na treść wydanej decyzji.</p>
Minister właściwy do spraw wewnętrznych	1	<p>Ustawa z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej (Dz. U. z 2021 r. poz.1893, z późn. zm.)</p> <p>§ 1 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 18 listopada 2019 r. w sprawie szczegółowego</p>	<p>Konieczność wydania aktów wykonawczych. Współprowadzenie rejestru spraw dotyczących zobowiązań do powrotu oraz rejestru spraw dotyczących wydań z Rzeczypospolitej Polskiej obywateli Unii Europejskiej oraz członków ich rodzin.</p> <p>Uzyskanie kompetencji do wydawania paszportów tymczasowych w szczególnie uzasadnionych przypadkach, innych niż podyktowane ważnym interesem państwa.</p>

		zakresu działania Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji (Dz. U poz. 2264)	
Obywatele RP	ok. 38 mln.		Możliwość ubiegania się o paszport tymczasowy w przypadkach innych, niż podyktowane ważnym interesem państwa.
Minister właściwy do spraw zagranicznych	1	Ustawa z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej § 1 ust. 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 27 sierpnia 2020 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Spraw Zagranicznych (Dz. U. poz. 1469)	Konsultacje oraz przekazywanie informacji, o których mowa w art. 72a oraz art. 72 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, przed wydaniem wizy krajowej za pośrednictwem Komendanta Głównego Policji z właściwym organem państwa obszaru Schengen, w przypadku gdy dane cudzoziemca zostały umieszczone przez to państwo w SIS do celów powrotów albo do celów odmowy wjazdu i pobytu. Zmiana brzmienia art. 65 ust. 2 dot. wydania wizy krajowej. Konsultacje oraz przekazywanie informacji, o których mowa w art. 96a i art. 90 ust. 2, 2a i 2b ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach o przeprowadzenie których będzie występował właściwy organ innego państwa obszaru Schengen, w trakcie których konsul albo minister właściwy do spraw zagranicznych będzie ustalał, czy zachodzą podstawy do cofnięcia wizy krajowej. Wprowadzenie maksymalnego okresu przechowywania danych w rejestrach spraw dotyczących wiz oraz w centralnym rejestrze wizowym.
Minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego i nauki	1	Ustawa z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej § 1 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 października 2020 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Edukacji i Nauki (Dz. U. z 2022 r. poz. 18, z późn. zm.)	Udział w wydawaniu aktu wykonawczego na podstawie art. 211 ust. 5 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach.
Komendant Główny Policji	1	Ustawa z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji	Pośrednictwo Komendanta Głównego Policji (za pomocą funkcjonariuszy Straży Granicznej pełniących służbę w biurze SIRENE) w przeprowadzaniu między organami polskimi a organami innych państw obszaru Schengen konsultacji i wymiany informacji uzupełniających dotyczących wpisów danych cudzoziemców

			do SIS do celów powrotów oraz do celów odmowy wjazdu i pobytu.
Państwowa Inspekcja Pracy	-	Ustawa z dnia 13 kwietnia 2007 r. o Państwowej Inspekcji Pracy (Dz. U. z 2022 r. poz. 1614)	Zmiana sposobu udostępniania przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych Państwowej Inspekcji Pracy danych płatnika składek oraz ubezpieczonych przez tego płatnika cudzoziemców.
Zakład Ubezpieczeń Społecznych	-	Ustawa z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2022 r. poz. 1009, z późn. zm.)	Zmiana sposobu udostępniania przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych Straży Granicznej lub Państwowej Inspekcji Pracy danych płatnika składek oraz ubezpieczonych przez tego płatnika cudzoziemców.

5. Informacje na temat zakresu, czasu trwania i podsumowanie wyników konsultacji

Projekt ustawy został opracowany w resorcie spraw wewnętrznych.

Projekt został udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie Rządowego Centrum Legislacji w zakładce „Rządowy Proces Legislacyjny” zgodnie z § 52 ust. 1 uchwały nr 190 uchwały Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. z 2022 r. poz. 348) oraz stosownie do wymogów art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2017 r. poz. 248). W trybie art. 7 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa żaden z podmiotów nie wyraził zainteresowania pracami nad projektem.

6. Wpływ na sektor finansów publicznych

(ceny stałe z r.)	Skutki w okresie 10 lat od wejścia w życie zmian [mln zł]											
	2022	2023	2024	2025	2026	2027	2028	2029	2030	2031	<i>Łącznie</i>	
Dochody ogółem	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
budżet państwa	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
JST	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
pozostałe jednostki (oddzielnie)	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
Wydatki ogółem	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
budżet państwa	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
JST	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
pozostałe jednostki (oddzielnie)	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
Saldo ogółem	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
budżet państwa	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
JST	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
pozostałe jednostki (oddzielnie)	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-

Źródła finansowania	<p>Budżet państwa</p> <p>Budżet państwa w części 42 – Sprawy wewnętrzne, której dysponentem jest minister właściwy do spraw wewnętrznych, ze środków będących w dyspozycji Komendanta Głównego SG.</p> <p>Budżet państwa w części 42 – Sprawy wewnętrzne, której dysponentem jest minister właściwy do spraw wewnętrznych, ze środków będących w dyspozycji Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców.</p> <p>Budżet państwa w części 45 – Sprawy zagraniczne, której dysponentem jest minister właściwy do spraw zagranicznych.</p> <p>Wydatki wynikające z projektowanej regulacji będą finansowane w ramach corocznie ustalanego limitu wydatków dla poszczególnych części budżetowych, bez konieczności ubiegania się o dodatkowe środki z budżetu państwa na ten cel.</p> <p>Przedmiotowy projekt nie wywołuje skutków finansowych w rozumieniu art. 50 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2022 r. poz. 1634, z późn. zm.).</p>
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie	Wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń

<p>źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń</p>	<p>Projektowana ustawa w obszarze SIS jest powiązana z projektem ustawy o zmianie ustawy o udziale Rzeczypospolitej Polskiej w Systemie Informacyjnym Schengen oraz Wizowym Systemie Informacyjnym oraz niektórych innych ustaw (UC104). Propozycje zmian w zakresie zapewnienia stosowania rozporządzenia nr 2018/1860 i rozporządzenia nr 2018/1861 przewidziane w projekcie ustawy o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw mają charakter wtórny w stosunku do propozycji zawartych w projekcie ustawy o zmianie ustawy o udziale Rzeczypospolitej Polskiej w Systemie Informacyjnym Schengen oraz Wizowym Systemie Informacyjnym oraz niektórych innych ustaw. W związku z tym, koszty po stronie Urzędu do Spraw Cudzoziemców związane z dostosowaniem systemów teleinformatycznych do zmian w celu zapewnienia uczestnictwa w SIS zostały uwzględnione w OSR do projektu ustawy o zmianie ustawy o udziale Rzeczypospolitej Polskiej w Systemie Informacyjnym Schengen oraz Wizowym Systemie Informacyjnym oraz niektórych innych ustaw (UC104).</p> <p><u>Koszty związane z pozostałymi zmianami przewidzianymi w projekcie:</u></p> <p>W odniesieniu do Straży Granicznej w zakresie skutków finansowych wejście w życie projektowanej ustawy w ramach przepisów regulujących przedstawia się następująco:</p> <p>I. POMOC W DOBROWOLNYM POWROCIE</p> <p>Przeniesienie kompetencji Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców na Komendanta Głównego Straży Granicznej, w zakresie zadań związanych z pomocą w dobrowolnym powrocie cudzoziemcom oraz pomocy związanej z przeniesieniem cudzoziemca do innego państwa członkowskiego UE odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej w ramach <i>Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 604/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie ustanowienia kryteriów i mechanizmów ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego lub bezpaństwowca</i>, zwiększy zakres oraz skalę zadań realizowanych przez Zarząd ds. Cudzoziemców KGSG w następujących obszarach:</p> <p><u>1) dobrowolne powroty</u></p> <p>Projektowane przepisy ustawy w obszarze powrotów przewidują całkowite przejęcie przez Komendanta Głównego SG zadań w zakresie pomocy cudzoziemcom w powrocie dobrowolnym, rozszerzając jednocześnie katalog beneficjentów, którzy będą mogli skorzystać z tego rodzaju pomocy, a także wprowadzając nowy tryb przyznawania tej pomocy. Przedmiotowa pomoc będzie udzielana w drodze postanowienia na wniosek cudzoziemca. Wprowadzenie przedmiotowych uregulowań ma na celu uproszczenie procedur, przyspieszenie postępowań w sprawach zobowiązania cudzoziemca do powrotu oraz zwiększenie efektywności działań Straży Granicznej.</p> <p>Mając na względzie powyższe, przeprowadzenie postępowania, w tym przekazanie wniosku o udzielenie pomocy w dobrowolnym powrocie do Komendanta Głównego SG przez uprawniony organ oraz jego rozpatrzenie – zgodnie z projektowanymi przepisami, będzie odbywać się w ściśle określonej formule z zachowaniem przewidzianych ustawą ram czasowych.</p> <p>W celu oszacowania skali zadań związanych z organizacją powrotów dobrowolnych jest niezbędne przedstawienie danych w zakresie powrotów dobrowolnych zorganizowanych przez właściwe organy, tj. Komendanta Głównego SG oraz Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców, na przestrzeni ostatnich lat.</p> <p>Statystyka pomocy w dobrowolnym powrocie w latach 2019-2021 (SG/UdsC):</p> <p>Należy zwrócić uwagę, że w ciągu ostatnich 10 lat, z pomocy w dobrowolnym powrocie zorganizowanym przez Straż Graniczną oraz Urząd do Spraw Cudzoziemców do kraju pochodzenia, powróciło 9116 cudzoziemców. Od 2015 r. można zaobserwować tendencję spadkową w zakresie liczby beneficjentów, która najniższy poziom osiągnęła w 2020 oraz 2021 r. Warto mieć jednak na względzie, że decydującym czynnikiem determinującym spadek liczby cudzoziemców korzystających z możliwości powrotu dobrowolnego do kraju pochodzenia, pomimo utrzymującej się tendencji wzrostowej w zakresie skali obecności cudzoziemców na terytorium kraju, są obowiązujące wciąż szczególne rozwiązania pobytowe dla cudzoziemców przyjęte ustawą z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych. Umożliwienie legalnego pozostania w Rzeczypospolitej Polskiej cudzoziemców po upływie ważności ich tytułów</p>
---	--

pobytowych oraz wydaniu przez kierownictwo Straży Granicznej zaleceń ograniczających przeprowadzenie czynności kontrolnych wobec cudzoziemców, w znaczący sposób wpłynęło na zmniejszenie liczby cudzoziemców, wobec których wszczęto postępowania administracyjne skutkujące wydaniem decyzji w przedmiocie zobowiązania cudzoziemca do powrotu. Mając jednak na względzie tymczasowy charakter wskazanych rozwiązań należy spodziewać się, że po zakończeniu obowiązywania wskazanych regulacji wzrośnie poziom wydawanych decyzji o zobowiązaniu do powrotu, tym samym zwiększeniu ulegnie liczba potencjalnych beneficjentów powrotów dobrowolnych.

Ustawowe rozszerzenie katalogu cudzoziemców, którzy będą mogli skorzystać z pomocy w dobrowolnym powrocie w znaczącym stopniu wpłynie na zwiększenie skali powrotów dobrowolnych. Przedmiotowa pomoc będzie udzielana na wniosek cudzoziemca, któremu:

1) wydano decyzję o umorzeniu postępowania w sprawie udzielenia ochrony międzynarodowej- na jego wniosek,

2) wydano decyzję o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu podlegającą przymusowemu wykonaniu, który:

a) z powodu okoliczności, o których mowa w art. 400, nie został umieszczony w strzeżonym ośrodku,

b) w przypadku, o którym mowa w art. 406 ust. 1 pkt 2 i 3, został zwolniony ze strzeżonego ośrodka.

Jeśli mamy na myśli kategorię cudzoziemców przejmowaną od Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców i wymienioną w pkt. 1, to z pomocy w dobrowolnym powrocie z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, finansowanej przez Urząd do Spraw Cudzoziemców, skorzystało w: 2019 r. - 27 osób, 2020 r. - 25 osób, 2021 r. - 32 osoby. Należy przyjąć, że średnio rocznie ta kategoria będzie oscylować w granicach 30 osób wnioskujących o pomoc w dobrowolnym powrocie.

W przypadku kategorii cudzoziemców wymienionych w pkt. 2, dużą grupę potencjalnych beneficjentów pomocy w dobrowolnym powrocie mogą stanowić cudzoziemcy objęci pomocą instytucjonalną (art. 400a uoc), którą obrazują następujące dane: w II półroczu 2020 r. - 7 os., 2021 r. - 296 os., styczeń - kwiecień 2022 r. - 20 os. (presja migracyjna na granicy z Białorusią).

Zatem można przyjąć, że średnia liczba osób objętych pomocą instytucjonalną w roku kalendarzowym, to około 60. Jednakże trudno tu przyjąć stałe wartości, ponieważ jest to dyktowane sytuacją geopolityczną, migracyjną, którą najlepiej zobrazowała presja migracyjna na odcinku granicy z Białorusią (*II połowa 2021r.*).

W ramach pomocy w dobrowolnym powrocie z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, Straż Graniczna sfinansowała powrót w: 2019 r. - 413 os., 2020 r. - 180 os., 2021 r. - 139 os. Analizując trzy ostatnie lata oraz biorąc pod uwagę możliwy wzrost beneficjentów dobrowolnych powrotów po odwołaniu szczególnych rozwiązań pobytowych dla cudzoziemców przyjętych ustawą z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach (...), a także wliczając kategorię przejmowaną od Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców (średnio 30 osób) oraz kategorię cudzoziemców wymienionych w pkt. 2 (nie umieszczonych lub zwolnionych z SOC: średnio około 60 os.) należy przyjąć, że liczba dobrowolnych powrotów w ciągu roku będzie oscylować w granicach 300 osób.

Są to szacunki, które mogą ulec zmianie z uwagi na geopolitykę oraz inflację.

Koszty:

Z uwagi na fakt, że średni koszt organizacji dobrowolnych powrotów dla jednego cudzoziemca wynosi około 3500 zł, to przyjmując w roku kalendarzowym liczbę osób, którym Straż Graniczna będzie finansowała pomoc w dobrowolnym powrocie, należy założyć:

$$300 \text{ osób} \times 3500 \text{ zł} / \text{średni koszt} = 1\,050\,000 \text{ zł}$$

- koszt kategorii osób przyjętych przez Straż Graniczną od Szefa UdSC:

$$30 \text{ osób rocznie} \times 3500 \text{ zł} // \text{średni koszt} = 105\,000 \text{ zł}$$

- koszt kategorii osób, którym wydano decyzję o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu podlegającą przymusowemu wykonaniu, który:

a) z powodu okoliczności, o których mowa w art. 400, nie został umieszczony w strzeżonym ośrodku,

b) w przypadku, o którym mowa w art. 406 ust. 1 pkt 2 i 3, został zwolniony ze strzeżonego ośrodka:

$$60 \text{ osób rocznie} \times 3500 \text{ zł} \text{ średni koszt} = 210\,000 \text{ zł.}$$

Powyższe szacunki mogą ulec zmianie z uwagi na geopolitykę oraz inflację.

Podane uśrednione koszty pochodzą od podmiotu, z którym Straż Graniczna współpracuje w zakresie organizacji dobrowolnych powrotów, tj. Międzynarodowej Organizacji ds. Migracji (IOM). Kwoty te obrazują noty obciążeniowe dot. realizacji różnych projektów, w których Straż Graniczna jest partnerem.

Planowane jest, aby z chwilą przejścia nowych kategorii cudzoziemców, którym Straż Graniczna będzie mogła finansować pomoc w dobrowolnym powrocie w II połowie 2022 r oraz w I połowie 2023 r, było finansowane z budżetu państwa z części, której dysponentem jest minister właściwy do spraw wewnętrznych i administracji, ze środków będących w dyspozycji Komendanta Głównego SG. Zarząd do Spraw Cudzoziemców KGSG planuje także pozyskać środki finansowe na powyższe z Funduszu Azylu, Migracji i Integracji na lata 2021–2027.

W kontekście planowanych zmian ustawowych związanych z większymi możliwościami w zakresie organizacji przez Straż Graniczną pomocy w dobrowolnych powrotach, Zarząd do Spraw Cudzoziemców KGSG zamierza aktywnie włączyć się w działania organizowane przez Agencję Frontex, która dzięki rozszerzonemu mandatowi rozwija swoją zdolność do udzielania państwom członkowskim UE wsparcia operacyjnego i technicznego w zakresie dobrowolnych powrotów (analogicznie jak powroty przymusowe).

2) przeniesienie cudzoziemca do innego państwa członkowskiego UE odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej w ramach Rozporządzenia Dublin

III

Projekt ustawy uwzględnia zmiany w zakresie przekazania Komendantowi Głównemu SG kompetencji Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców do udzielania cudzoziemcom pomocy w dobrowolnym powrocie oraz przeniesienia cudzoziemca do innego państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej na podstawie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 604/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie ustanowienia kryteriów i mechanizmów ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego lub bezpaństwowca.

Udostępnione przez Urząd do Spraw Cudzoziemców poniższe dane obrazują kategorię cudzoziemców, które przejmie Straż Graniczna, a którym zrealizowano skuteczne przekazanie w ramach Dublin III, są to następujące liczby: 2017 – 5 osób, 2018 – 6 osób, 2019 – 3 osoby, 2020 – 2 osoby, 2021 – 8 osób.

W związku z tym należy przyjąć, że średnia liczba osób chcących skorzystać z dobrowolnego powrotu w ramach Dublin III w roku kalendarzowym, to około 12 osób, przy uwzględnieniu tendencji wzrostowej.

Z analizy danych przekazanych przez Urząd do Spraw Cudzoziemców wynika, że w 2021 roku z 31 osób, które mogły skorzystać z pomocy w dobrowolnym powrocie w ramach Dublin III do państwa członkowskiego, z takiej pomocy skorzystało 8 osób (czyli ok 30%); w porównaniu z latami 2017-2020, liczba ta sukcesywnie rośnie. Należy wziąć pod uwagę, że okres 2020-2021 był czasem ogólnoswiatowej pandemii i ogólna liczba osób przekazywanych w Dublin III znacząco spadła w porównaniu do lat przed pandemią COVID-19.

Koszty:

Średni koszt organizacji pomocy w dobrowolnym powrocie w ramach Dublin III do innego PC wskazany przez Urząd do Spraw Cudzoziemców, to kwota ok. 1800 zł. na osobę. Przyjmując, że w roku kalendarzowym ilość osób, którym Straż Graniczna będzie finansowała pomoc w dobrowolnym powrocie w ramach Dublin III, to należy przyjąć:

$$12 \text{ osób} \times 1800 \text{ zł /średni koszt/} = 21\ 600 \text{ zł.}$$

Struktura etatowa:

Poziom przewidywanej aktywności Straży Granicznej w tych obszarach wymaga odpowiedniego przygotowania potencjału kadrowego właściwej komórki ZCU KGSG, która będzie odpowiadać za opracowanie strategii, koordynację, właściwą organizację, a także realizację zadań we wskazanym zakresie, co zostanie powierzone wyspecjalizowanej w tym obszarze komórce, tj. Wydziałowi III Organizacji Dobrowolnych Powrotów i Postępowania Dublińskich ZCU KGSG.

1. Zadania w obszarze dobrowolnych powrotów w Wydziale III powierzone zostaną ekspertowi oraz Sekcji Organizacji Dobrowolnych Powrotów, której struktura etatowa w chwili obecnej przedstawia się następująco:

- kierownik Sekcji
- 4 starszych specjalistów
- 2 specjalistów

2. W chwili obecnej za realizację zadań związanych z procesem przyjmowania i przekazywania obywateli państw trzecich w ramach Rozporządzenia Dublin III, tj. m.in. czynności związane z planowaniem, organizowaniem oraz doprowadzaniem cudzoziemców drogą lądową, lotniczą, morską odpowiada Sekcja Postępowań Dublińskich Wydziału III Zarządu do Spraw Cudzoziemców KGSG, której struktura przedstawia się następująco:
- kierownik Sekcji
 - 2 starszych specjalistów
 - 1 specjalista

Należy podkreślić, że aktualna struktura Wydziału III Zarządu do Spraw Cudzoziemców KGSG nie jest adekwatna do przewidywanego zakresu, specyfiki oraz poziomu realizowanych zadań. Po wejściu w życie planowanych zmian legislacyjnych, obecna struktura etatowa nie jest w stanie zagwarantować sprawnego i efektywnego wykonywania zadań w kluczowych w chwili obecnej dla formacji obszarach, takich jak skuteczna realizacji polityki powrotowej cudzoziemców.

Aktualna sytuacja kadrowa Wydziału III powoduje, że zapewnienie realizacji delegowanych na komórkę zadań, przynajmniej na dotychczasowym poziomie wymaga od funkcjonariuszy i pracowników, a także od kadry kierowniczej wyťažonej pracy, wykonywanej często w godzinach nadliczbowych oraz w dniach wolnych od pracy.

Należy podkreślić, że efektywna realizacja zadań wymaga pełnej gotowości merytorycznej oraz operacyjnej właściwej komórki organizacyjnej, której osiągnięcie determinuje przede wszystkim odpowiednie zabezpieczenie potencjału kadrowego. Analizując dotychczasowy oraz planowany zakres zadań komórki, należy zwrócić uwagę na szeroki zakres tematyczny powierzonych obszarów. Realizacja zadań w poszczególnych sektorach odpowiedzialności służbowej, z uwagi na jego wagę, specyfikę tj. wieloaspektowość i często skomplikowany charakter spraw, wymaga zatrudnienia odpowiedniego personelu.

Mając na względzie powyższe oraz konieczność naboru funkcjonariuszy/pracowników posiadających duże doświadczenie, interdyscyplinarną wiedzę specjalistyczną oraz kompetencje językowe, proponuje się rozszerzenie etatów w strukturze Wydziału III Organizacji Dobrowolnych Powrotów i Postępowań Dublińskich Zarządu do Spraw Cudzoziemców Komendy Głównej Straży Granicznej o:

- **3 etaty starszego specjalisty** (*funkcjonariusz/pracownik cywilny), 2 etaty zostaną przydzielone do Sekcji Organizacji Dobrowolnych Powrotów oraz 1 etat do Sekcji Postępowań Dublińskich.

Wprowadzenie zaproponowanych rozwiązań pozwoli na właściwą realizację czynności służbowych w przedstawionych wyżej obszarach tematycznych, a także umożliwi pozyskanie osób z odpowiednim doświadczeniem oraz pożądanymi kompetencjami. Rozbudowanie struktury etatowej Wydziału pozwoli również odciążyc obecnie pełniących służbę funkcjonariuszy/zatrudnionych pracowników komórki organizacyjnej, co znajdzie swoje bezpośrednie przełożenie we wzroście efektywności oraz terminowości realizacji ustawowych zadań SG.

II. PRZEJĘCIE PRZEZ KOMENDANTA GŁÓWNEGO STRAŻY GRANICZNEJ KOMPETENCJI SZEFA URZĘDU DO SPRAW CUDZOZIEMCÓW JAKO ORGANU WYŻSZEGO STOPNIA W STOSUNKU DO KOMENDANTÓW ODDZIAŁÓW STRAŻY GRANICZNEJ I KOMENDANTÓW PLACÓWEK STRAŻY GRANICZNEJ W NIEKTÓRYCH SPRAWACH ADMINISTRACYJNYCH.

Mając na względzie projektowane przepisy dotyczące przeniesienia na Komendanta Głównego SG kompetencji Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców jako organu wyższego stopnia w stosunku do komendantów oddziałów Straży Granicznej i komendantów placówek Straży Granicznej w niektórych sprawach administracyjnych, w tym w sprawach zobowiązania cudzoziemca do powrotu oraz w sprawach wydalenia obywatela państwa członkowskiego UE, państwa Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej oraz obywatela Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej, jak również członka rodziny takiego cudzoziemca, przewiduje się zwiększenie obsady kadrowej Zarządu do Spraw Cudzoziemców Komendy Głównej Straży Granicznej. Zmiany kompetencyjne w zakresie prowadzenia powrotowych postępowań administracyjnych w sposób znaczący zwiększą zakres i skalę realizowanych przez Wydział IV Koordynacji i Postępowań Administracyjnych Zarządu ds. Cudzoziemców KGSG zadań. Przy założeniu konieczności realizacji ok. 40-50 spraw miesięcznie/os. (przy obecnych zasobach kadrowych), dotychczasowa struktura Wydziału IV Koordynacji Postępowań Administracyjnych Zarządu ds. Cudzoziemców KGSG nie jest adekwatna do prognozowanej skali zadań, przed jakimi stanie Wydział IV po wprowadzeniu przedmiotowych zmian

w przepisach prawa i nie gwarantuje prowadzenia postępowań odwoławczych w sposób bieżący, skuteczny i sprawny. Ponadto, pozostawienie struktury w obecnej formule, przy obecnych założeniach zmian, może rodzić ryzyko dochodzenia roszczeń wynikających z bezczynności bądź przewlekłego prowadzenia postępowań. W obciążeniu pracą należy również uwzględnić poziom dotychczas prowadzonych postępowań odwoławczych w ramach aktualnego zakresu zadań Wydziału IV (średnio ok. 250–300 rocznie).

Struktura etatowa:

Zwiększenie etatowo – osobowe jest niezbędne i pozwoli na właściwą realizację czynności służbowych związanych ze zmianami kompetencyjnymi w zakresie prowadzenia powrotowych postępowań administracyjnych. Mając na względzie powyższe, planowane jest rozszerzenie etatów w strukturze Wydziału IV Koordynacji i Postępowań Administracyjnych Zarządu ds. Cudzoziemców KGSG o:

- **2 etaty starszego specjalisty** (*funkcjonariusz/pracownik cywilny) w Sekcji II Postępowań Administracyjnych

Projektowane regulacje dotyczące zmiany właściwości Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców na Komendanta Głównego Straży Granicznej jako organu wyższego stopnia w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2022 r. poz. 2000, z późn. zm.) w stosunku do komendantów oddziałów Straży Granicznej i komendantów placówek Straży Granicznej w sprawach zobowiązania cudzoziemca do powrotu i w sprawach pokrewnych, jak również zmiany w zakresie przekazania Komendantowi Głównemu Straży Granicznej kompetencji Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców do zapewniania cudzoziemcom pomocy w dobrowolnym powrocie oraz pomocy w przeniesieniu cudzoziemca do innego państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej na podstawie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 604/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie ustanowienia kryteriów i mechanizmów ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego lub bezpaństwowca, nie spowodują powstania oszczędności po stronie Urzędu do Spraw Cudzoziemców, jak również nie stworzą możliwości do ewentualnego przeniesienia etatów. Przeniesienie kompetencji Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców na Komendanta Głównego SG ma na celu ustanowienie spójnej i jednorodnej struktury właściwości obu organów centralnych. W przypadku Komendanta Głównego SG, nadzór instancyjny nad komendantami placówek Straży Granicznej oraz komendantami oddziałów Straży Granicznej, dopełni nadzór ustrojowy i służbowy i domknie proces przekazywania organom Straży Granicznej zadań orzeczniczych w sprawach powrotowych, natomiast Szefowi Urzędu do Spraw Cudzoziemców pozwoli skoncentrować się wyłącznie na zadaniach związanych z nadzorem instancyjnym nad wojewodami i ogólnie, legalną migracją. Pozwoli to na lepsze wykorzystanie zasobów kadrowo-organizacyjnych przez zmianę właściwości organów administracji publicznej w niektórych rodzajach spraw cudzoziemców. W warunkach ciągłej presji migracyjnej jest wskazane maksymalizowanie efektów działalności organów administracji publicznej przez tworzenie bardziej homogenicznej właściwości organów, pozwalającej na większą specjalizację i lepsze wykorzystanie posiadanych zasobów. Biorąc pod uwagę to, że zgodnie z art. 8 ust. 1 projektu Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców będzie musiał dokończyć rozpatrywanie spraw w postępowaniach wszczętych przed dniem wejścia w życie ustawy nowelizującej (według stanu na dzień 10 października 2022 r. liczba takich spraw do rozpatrzenia przez Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców przewyższała 2200), oraz zważywszy na to, że koncepcja zmiany właściwości zakładała od początku omówioną powyżej racjonalizację wykorzystania zasobów kadrowych Urzędu do Spraw Cudzoziemców i Straży Granicznej jako formacji bez przenoszenia zasobów pomiędzy tymi podmiotami, nie przewiduje się przeniesienia etatów w związku z projektowanymi zmianami. Pracownicy Urzędu do Spraw Cudzoziemców, którzy zajmują się sprawami, w których nastąpi zmiana właściwości, po dokończeniu postępowań w tych sprawach na podstawie przepisów dotychczasowych, zostaną skierowani do prowadzenia postępowań w innych sprawach administracyjnych, w których Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców jest organem wyższego stopnia w stosunku do wojewodów.

Podobnie w przypadku przejścia przez Komendanta Głównego SG kompetencji Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców związanych z pomocą w dobrowolnym powrocie cudzoziemców, jak również

związanych z pomocą w przeniesieniu do innego państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej na podstawie rozporządzenia 604/2013, przez skupienie w jednym organie całości zadań w tym zakresie, pozwoli na zwiększenie efektywności realizacji tych zadań. Podkreślenia wymaga, że zadania wykonywane przez pracowników Urzędu do Spraw Cudzoziemców służące realizacji kompetencji Szefa Urzędu, które mają zostać przekazane Komendantowi Głównemu Straży Granicznej, stanowią jedynie niewielką część zadań realizowanych przez ogół pracowników Urzędu. Dodatkowo w zakresie pomocy w dobrowolnym powrocie oraz przeniesienia cudzoziemca do innego państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej na podstawie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 604/2013 należy wskazać na niewielką skalę udzielanej ww. pomocy przez Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców. W 2021 r. z ww. pomocy skorzystało w sumie 40 osób (32 osoby skorzystały z pomocy w dobrowolnym powrocie, a 8 osób z pomocy w przeniesieniu na podstawie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 604/2013). Przewiduje się, że podobna liczba cudzoziemców skorzysta z tej pomocy również w 2022 r. Obecnie w planie finansowym Urzędu do Spraw Cudzoziemców na udzielanie tej pomocy są przeznaczone środki w wys. 40 000 zł. Od początku roku 2022 r. część tych środków została już wydatkowana na ww. pomoc. Przewiduje się również, że ustawa wejdzie w życie do końca 2022 r. Mając powyższe na uwadze oraz fakt, że na podstawie projektowanego przepisu przejściowego do postępowań dotyczących udzielenia pomocy w dobrowolnym powrocie oraz pomocy związanej z przeniesieniem cudzoziemca do innego państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej na podstawie rozporządzenia 604/2013 będących w toku zastosowanie będą miały przepisy dotychczasowe (tj. właściwym do udzielenia tej pomocy będzie Szef UdSC), Urząd do Spraw Cudzoziemców będzie musiał zabezpieczyć środki finansowe na udzielenie takiej pomocy jeszcze na 2022 rok.

III. REALIZACJA ZADAŃ SIS RECAST PRZEZ ZARZĄD DO SPRAW CUDZOZIEMCÓW KGSG I BIURO ŁĄCZNOŚCI I INFORMATYKI KGSG:

Wdrożenie nowych funkcjonalności systemowych i integracja systemowa:

Mając na uwadze planowane rozszerzenie kompetencji SG w obszarze powrotowym SIS w zakresie rejestracji i obsługi nowej kategorii wpisu, tj. wpisu powrotowego, należy podkreślić, iż w latach ubiegłych tendencja wydawanych na terytorium RP decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu, które zgodnie z przesłankami określonymi w rozporządzeniu nr 2018/1860 będą od 2022 r. rejestrowane w SIS, znacząco obniżyła się z uwagi na zaistniałą ogólnoswiatową pandemię koronawirusa SARS-CoV-2. W latach 2019-2022 przedmiotowa tendencja kształtowała się na wskazanym poniżej poziomie:

- 2019 r. – wydanych zostało 8 574 decyzji powrotowych posiadających przesłanki do zarejestrowania w SIS,
- 2020 r. – wydanych zostało 3 890 decyzji powrotowych posiadających przesłanki do zarejestrowania w SIS,
- 2021 r. – wydanych zostało 5 132 decyzji powrotowych posiadających przesłanki do zarejestrowania w SIS.

Mając na uwadze skalę, zasadnym wydaje się określenie przewidywanej ilości rejestracji w SIS wpisów powrotowych dokonywanych przez funkcjonariuszy ZCU KGSG w granicach 5 – 10 tysięcy wpisów rocznie - w zależności od sytuacji migracyjnej, na którą bezpośredni wpływ mają obostrzenia w przemieszczaniu się, jak i podróżowaniu, spowodowane ogólnoswiatową pandemią lub zwiększenia presji migracyjnej spowodowanej bezpośrednio następstwami klęsk żywiołowych lub konfliktów zbrojnych. Jednocześnie należy założyć, że do części wskazanych polskich i zagranicznych wpisów powrotowych będą prowadzone za pośrednictwem funkcjonariuszy ZCU KGSG konsultacje krajowe i zagraniczne w kontekście wymiany informacji uzupełniających w związku z uzyskaniem „trafień” na te wpisy (przewiduje się, że skala „trafień” będzie także wysoka - z uwagi na fakt ochraniania przez Rzeczpospolitą Polską zewnętrznej granicy UE). Jednocześnie z danych przekazanych przez Biuro SIRENE wynika, że na przykładzie 2019 roku (*przykładowy okres rzeczywistej realizacji zadań bez wpływu czynników ograniczających tj. obostrzeń w przemieszczaniu się, jak i podróżowaniu*), w kontekście wpisów wprowadzonych do celów odmowy wjazdu i pobytu (*przyjęto, że przedmiotowy wpis jest podobny pod względem statystycznym do wpisu powrotowego*), przeprowadzonych zostało za pośrednictwem polskiego Biura SIRENE łącznie 4 318 konsultacji, w

związku z uzyskaniem 4 260 „trafień” na wpisy dot. odmowy wjazdu i pobytu, które są następstwem zrealizowanej przez cudzoziemca decyzji powrotowej (1 222 konsultacji wchodzących do POL Biura SIRENE i 3 096 wychodzących z POL Biura SIRENE).

Przedstawione powyżej dane statystyczne obrazują prognozowane wysokie obciążenie służby dyżurnej Biura SIRENE znajdującego się w strukturze Komendy Głównej Policji w kontekście realizacji zadań tylko z zakresu obszaru migracyjnego SIS recast, za które będą odpowiedzialni funkcjonariusze Zarządu do Spraw Cudzoziemców KGSG (operatorzy Biura SIRENE delegowani przez Zarząd do Spraw Cudzoziemców Komendy Głównej Straży Granicznej do Biura SIRENE oraz funkcjonariusze tego Zarządu wspierający ich pracę).

Mając na uwadze powyższe oraz uwzględniając fakt, iż polskie biuro SIRENE umiejscowione w Komendzie Głównej Policji, jest jedynym podmiotem uprawnionym do prowadzenia wymiany informacji uzupełniających, niezbędnych przy wprowadzaniu wpisów i w celu umożliwienia podjęcia odpowiednich działań, w przypadku „trafienia” w SIS, delegowanie funkcjonariuszy Zarządu do Spraw Cudzoziemców KGSG do biura jest niezbędne celem zapewnienia realizacji na gruncie krajowym nowych zadań i uprawnień w ramach obszaru migracyjnego ww. systemu, jak również zapewnienia poszerzenia kadrowego obecnej służby dyżurnej Biura SIRENE, która w obecnym stanie osobowym nie jest w stanie realizować dodatkowych zadań przewidzianych pakietem legislacyjnym SIS recast.

Tym samym poszerzenie obecnie funkcjonującej służby dyżurnej Biura SIRENE o nowe stanowiska operatorskie jest niezbędne i kluczowe celem zapewnienia efektywnej realizacji nowych zadań wynikających z wdrażanego pakietu legislacyjnego SIS recast.

Jednocześnie planowane jest doposażenie Straży Granicznej w niezbędną infrastrukturę sprzętowo-programową, dzięki której będzie możliwe realizowanie ww. zadań zarówno przez funkcjonariuszy KGSG, jak i funkcjonariuszy terenowych jednostek organizacyjnych SG. W tym celu SG podjęła niezbędne działania w kierunku zabezpieczenia jak największej kwoty środków finansowych dedykowanych na ten cel z funduszy UE (Fundusz Bezpieczeństwa Wewnętrznego dedykowany na lata 2016-2022 oraz Fundusz Zintegrowanego Zarządzania Granicami na lata 2023-2027). Jednakże należy mieć na uwadze, że w związku z niemożnością pokrycia wszystkich kosztów doposażenia z funduszy UE, przewidywane jest finansowanie zakupu części sprzętu oraz koszt jego utrzymania i ewentualnej modernizacji z budżetu państwa.

Doposażenie SG ma na celu:

- ustandaryzowanie wybranych stanowisk kontroli granicznej I i II linii odprawy przez zakup wydajnego stanowiska komputerowego i czytnika dokumentów wysokiej jakości wraz z podniesieniem poziomu bezpieczeństwa w procesie weryfikacji autentyczności dokumentów przez wyposażenie części stanowisk w specjalistyczne oprogramowanie,
- uzyskanie gotowości operacyjnej nowotworzonej w SG służby dyżurnej, obsługującej w ramach Biura SIRENE, nową kategorię wpisów powrotowych przez doposażenie jej w niezbędny sprzęt teleinformatyczny.

Ponadto, na gruncie technicznym, niezbędne jest zaprojektowanie i wdrożenie przez Straż Graniczną nowych funkcjonalności systemowych, które zapewnią stabilną integrację systemową oraz elektroniczną wymianę danych i informacji pomiędzy dostosowywanym do realizacji zadań SIS recast Systemem Obsługi Cudzoziemców Centralnej Bazy Danych SG z systemem informatycznym POBYT, który jest zarządzany przez Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców. Prace programistyczne będą prowadzone przez SG w porozumieniu z Urzędem do Spraw Cudzoziemców i będą finansowane przez oba organy w zakresie swoich właściwości.

W związku z powyższym w Straży Granicznej zakres nowych funkcjonalności oraz integracji międzysystemowych szacowany jest na okres dwóch lat. Jeżeli rozpocznie się, zgodnie z ich ustaleniami jeszcze pod koniec 2022 roku, to prace będą trwały do końca 2024 roku. Do efektywnego prowadzenia prac oraz terminowego ich zakończenia konieczny będzie zakup oprogramowania narzędziowego:

- 1) zakup uaktualnienia/odnowienia 14 licencji pakietu Telerik wraz z 3-letnim wsparciem (Early Renewal for Progress DevCraft Complete + PHP & JSP Developer License)

- ok. 150 000 zł. Pakiet Telerik jest zestawem komponentów, bibliotek programistycznych do tworzenia zaawansowanych, graficznych interfejsów użytkownika w aplikacjach internetowych oraz desktopowych. Pakiet jest wykorzystywany do budowy modułów centralnych systemów informatycznych SG (zakup konieczny w 2023);

- 2) zakup oprogramowania do automatycznego wdrażania aplikacji jako przenośnych, samodzielnych kontenerów, które można uruchamiać w dowolnej lokalizacji wykorzystując tzw. konteneryzację. Zakup 40 subskrypcji Docker Team na okres 36 miesięcy. Koszt jednostkowy subskrypcji 84\$, co przy kursie 4,40 zł łącznie wynosić będzie:
– ok 44 352 zł (nowe oprogramowania, nie kontynuacja, zakup w 2023 roku);
- 3) przedłużenie licencji Regula Document Reader SDK pozwalającej na bezproblemową weryfikację dokumentów tożsamości, podróży i pobytu na różnego typu urządzeniach mobilnych. Koszt przedłużenia licencji 1000 użytkowników na trzy lata szacowany jest na
– ok. 150 000 zł (zakup w 2023 roku).

Łączne koszty zakupu oprogramowania narzędziowego w roku 2023 to około 344 352 zł, co wymagać będzie dodatkowego zabezpieczenia w budżecie Straży Granicznej.

Struktura etatowa:

Koszty osobowe w zakresie utrzymania etatów dedykowanych do realizacji zadań SIS recast przez Zarząd do Spraw Cudzoziemców KGSG kształtować się będzie następująco:

Nadzór i kierownictwo:

- etat Naczelnik,
- etat Zastępca Naczelnika.

Poziom operacyjny (Biuro SIRENE):

- 8 etatów Eksperta (6 etatów w ramach 24 godzinnej służby dyżurnej oraz 2 etaty w ramach wsparcia operacyjnego 8 godzinnego).

Mając na względzie powyższe, niezbędnym jest rozszerzenie etatów w strukturze Zarządu ds. Cudzoziemców KGSG o:

- 2 etaty naczelnik i zastępca naczelnika (*funkcjonariusz/pracownik cywilny).

Jednocześnie w związku potrzebą zaprojektowania i wdrożenia w krótkim terminie przez Straż Graniczną nowych funkcjonalności systemowych, które zapewnią stabilną integrację systemową oraz elektroniczną wymianę danych i informacji pomiędzy Systemem Obsługi Cudzoziemców Centralnej Bazy Danych SG a systemami dla niego zewnętrznymi (POBYT, SIS Recast) istnieje potrzeba zwiększenia jakościowego etatu Wydziału Informatyki Biura Łączności i Informatyki KG SG na potrzeby realizacji powyższego o:

- 4 etaty eksperta w Biurze Łączności i Informatyki KGSG (ze starszego specjalisty). Aktualna sytuacja kadrowa Wydziału Informatyki BŁiI KGSG i ilość jednocześnie prowadzonych projektów powoduje, że zapewnienie terminowej realizacji narzuconych zadań oraz wykonywanie ich na odpowiednim poziomie skutkuje częstym wykonywaniem przez funkcjonariuszy wydziału zadań w godzinach nadliczbowych oraz w dni wolne od pracy. Rozszerzenie struktury etatowej spowoduje możliwość wykonywania odpowiednich ruchów kadrowych i zatrudnienie inżynierów na odpowiednim poziomie wiedzy technicznej. Dodatkowo, po zaprojektowaniu i wdrożeniu systemu, kadra techniczna potrzebna jest do utrzymywania i zapewnienia rozwoju wytworzonych aplikacji (dostosowywanie do zmian w prawie, do zmian po stronie zintegrowanych aplikacji, zapewnienia bezpieczeństwa całości rozwiązania etc.).

Podsumowując:

Zmiana struktury etatowej Straży Granicznej w związku z wejściem w życie przedmiotowej ustawy o zmianie ustawy o cudzoziemcach wymagać będzie dodatkowego zabezpieczenia w zakresie wydatków płacowych w kwocie **ok. 661 650 zł** (w tym w uwzględnieniu wydatków relacjonowanych do uposażeń) w związku z potrzebą utworzenia nowych etatów co przedstawia się następująco:

- 3 etaty starszego specjalisty w związku z realizacją przepisów regulujących pomoc w dobrowolnym powrocie przez Zarząd do Spraw Cudzoziemców KGSG: ok 304 747 zł;
- 2 etaty starszego specjalisty w związku realizacją przez Zarząd do Spraw Cudzoziemców KGSG przepisów przejęcia przez Komendanta Głównego SG kompetencji Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców jako organu wyższego stopnia w stosunku do komendantów oddziałów Straży Granicznej i komendantów placówek Straży Granicznej w niektórych sprawach administracyjnych: ok 203 160 zł;
- 2 etaty: naczelnik i zastępca naczelnika w wyniku przekształcenia obecnie funkcjonującego stanowiska kierownika samodzielnej sekcji w związku z realizacją zadań SIS recast przez Zarząd do Spraw Cudzoziemców KGSG: ok. 138 040 zł;
- 4 etaty eksperta w Biurze Łączności i Informatyki KGSG ze stanowisk starszego specjalisty w związku z realizacją zadań SIS recast ok. 15 703 zł.

Zmiana polegająca na realizowaniu przez Straż Graniczną nowych zadań również wymagać będzie dodatkowego zabezpieczenia w zakresie wydatków rzeczowych zgodnie z powyższymi przedstawionymi potrzebami finansowymi w kwocie **ok. 680 952 zł** (w tym mieści się koszt organizacji powrotów cudzoziemców ok. 336 600 zł, zakup oprogramowania narzędziowego w roku 2023 ok. 344 352 zł).

Tym samym łączne potrzeby Straży Granicznej wymagające zabezpieczenia budżetowego oszacowano na kwotę ok. 1 342 602 zł. Zostaną one sfinansowane w ramach środków będących w dyspozycji Komendanta Głównego SG bez konieczności ubiegania się o dodatkowe środki z budżetu państwa na ten cel.

Zwiększenie zatrudnienia w Straży Granicznej nastąpi w drodze naboru do służby tj. w ramach przyjętego limitu zatrudnienia funkcjonariuszy określonego dla Straży Granicznej. Zakładane zwiększenie zatrudnienia w Straży Granicznej będzie następowało etapami, w sposób umożliwiający rozpoczęcie realizacji nowych zadań bezpośrednio po wejściu w życie projektowanego aktu prawnego.

IV. KONIECZNE ZMIANY W SYSTEMACH TELEINFORMATYCZNYCH W ZWIĄZKU Z WPROWADZENIEM MAKSYMALNEGO OKRESU PRZECHOWYWANIA DANYCH W REJESTRACH SPRAW DOTYCZĄCYCH WIZ ORAZ W CENTRALNYM REJESTRZE WIZOWYM

Koszty niezbędnej modyfikacji systemu teleinformatycznego ww. zakresie ze strony Urzędu do Spraw Cudzoziemców szacuje się na poziomie ok. 0,8 mln zł. Należy jednocześnie podkreślić, że są to koszty szacunkowe. Koszty dostosowania Systemu Pobyt do ww. zmian zostaną pokryte w 2022 r. ze środków znajdujących się w dyspozycji Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców, bez konieczności zwiększenia limitu wydatków budżetu państwa w cz. 42 – Sprawy wewnętrzne na ten cel.

Koszty niezbędnej modyfikacji systemu Wiza-Konsul po stronie MSZ wyniosłyby ok. 0,5 mln zł. Należy jednocześnie podkreślić, że są to koszty szacunkowe. Istnieje możliwość wykorzystania na ten cel środków z Funduszu Bezpieczeństwa Wewnętrznego UE.

V. PROPOZYCJE DOTYCZĄCE MOŻLIWOŚCI POZYSKIWANIA OD STRAŻY GRANICZNEJ, PRZY WYKORZYSTANIU SYSTEMU TELEINFORMATYCZNEGO, O KTÓRYM MOWA W ART. 449 UST. 1 USTAWY Z DNIA 12 GRUDNIA 2013 R. O CUDZOZIEMCACH, DANYCH DOTYCZĄCYCH PRZEKROCZEŃ GRANICY RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ PRZEZ CUDZOZIEMCÓW

Koszty w tym zakresie wyniosłyby ok. 0,25 mln zł. Należy jednocześnie podkreślić, że są to koszty szacunkowe. Koszty te zostaną pokryte ze środków znajdujących się w dyspozycji Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców, bez konieczności zwiększenia limitu wydatków budżetu państwa w cz. 42 – Sprawy wewnętrzne na ten cel.

VI. KOSZTY ZWIĄZANE Z MODYFIKACJĄ HURTOWNI DANYCH CUDZOZIEMIEC ORAZ PLATFORMY ANALIZ MIGRACYJNYCH, WYNIKAJĄCE ZARÓWNO Z MODYFIKACJI REJESTRÓW W KRAJOWYM ZBIORZE REJESTRÓW, EWIDENCJI I WYKAZU W SPRAWACH CUDZOZIEMCÓW, JAK I POZYSKIWANIA DANYCH OD STRAŻY GRANICZNEJ DOTYCZĄCYCH PRZEKROCZEŃ GRANICY RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ PRZEZ CUDZOZIEMCÓW

Koszty w tym zakresie są szacowane na poziomie ok. 0,1 mln zł. Należy jednocześnie podkreślić, że są to koszty szacunkowe. Koszty te zostaną pokryte ze środków znajdujących się w dyspozycji Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców, bez konieczności zwiększenia limitu wydatków budżetu państwa w cz. 42 – Sprawy wewnętrzne na ten cel.

VII. PROPOZYCJE DOTYCZĄCE NAKAZU PRZEBYWANIA W POMIESZCZENIACH PRZEZNACZONYCH DLA CUDZOZIEMCÓW, KTÓRYM ODMÓWIONO WJAZDU NA TERYTORIUM RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Regulacje w tym zakresie nie spowodują dodatkowych skutków finansowych dla budżetu państwa – przedmiotowe pomieszczenia są utworzone w lotniczych przejściach granicznych. Koszty związane z finansowaniem i utrzymywaniem pomieszczeń przeznaczonych dla cudzoziemców, którym odmówiono wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej są pokrywane, zgodnie z przepisami rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 13 grudnia 2005 r. w sprawie obowiązków wojewody w zakresie finansowania i utrzymywania przejść granicznych, przejść turystycznych, miejsc przekraczania granicy na szlakach turystycznych oraz punktów nocnego postoju na rzekach granicznych, ich wyposażenia w sprzęt, a także organów właściwych do osadzania i utrzymywania znaków granicznych na morskich wodach wewnętrznych. Zgodnie z § 2 rozporządzenia „Koszty związane z wykonaniem zadań określonych w rozporządzeniu są pokrywane ze środków wyodrębnionych w budżetach właściwych miejscowo wojewodów, z zastrzeżeniem § 9 i 10.”. Natomiast, zgodnie z art. 460 ust. 3 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach koszty pobytu cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej pokrywa przewoźnik.

VIII. PROPONOWANE ZMIANY W USTAWIE Z DNIA 13 PAŹDZIERNIKA 1998 R. O SYSTEMIE UBEZPIECZEŃ SPOŁECZNYCH W ZAKRESIE SPOSOBU UDOSTĘPNIANIA PRZEZ ZAKŁAD UBEZPIECZEŃ SPOŁECZNYCH STRAŻY GRANICZNEJ LUB PAŃSTWOWEJ INSPEKCJI PRACY DANYCH PŁATNIKA SKŁADEK ORAZ UBEZPIECZONYCH PRZEZ TEGO PŁATNIKA CUDZOZIEMCÓW

Projektowane zmiany w ustawie z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych mają na celu zmianę sposobu udostępniania Straży Granicznej lub Państwowej Inspekcji Pracy danych płatnika składek oraz ubezpieczonych przez tego płatnika cudzoziemców. Obecnie obowiązujące przepisy przewidują udzielanie informacji dotyczących wyłącznie cudzoziemca wskazanego w pisemnym wniosku, realizowanym przez pracownika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych. Zmiana sposobu udostępniania danych ma polegać na umożliwieniu Straży Granicznej oraz Państwowej Inspekcji Pracy otrzymywania niemal natychmiast odpowiedzi na zapytanie wysyłane elektronicznie. Koszty zmiany funkcjonalności systemów informatycznych ZUS, PIP i SG w związku z projektowanymi regulacjami prawnymi zostaną pokryte w ramach limitów wydatków bez konieczności zwiększenia tego limitu.

PROPONOWANE ZMIANY W USTAWIE Z DNIA 27 STYCZNIA 2022 R. O DOKUMENTACH PASZPORTOWYCH

Wejście w życie zmian projektowanych do ustawy z dnia 27 stycznia 2022 r. o dokumentach paszportowych nie spowoduje dodatkowych skutków finansowych dla budżetu państwa.

7. Wpływ na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców, oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe

		Skutki						
Czas w latach od wejścia w życie zmian		0	1	2	3	5	10	Łącznie (0-10)
W ujęciu pieniężnym (w mln zł, ceny stałe z r.)	duże przedsiębiorstwa	-	-	-	-	-	-	-
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw	-	-	-	-	-	-	-

	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe	-	-	-	-	-	-	-
W ujęciu niepieniężnym	duże przedsiębiorstwa	-						
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw	Projekt ustawy z uwagi na swój charakter nie zawiera regulacji dotyczących majątkowych praw i obowiązków przedsiębiorców lub praw i obowiązków przedsiębiorców wobec organów administracji publicznej, a zatem nie podlega obowiązkowi dokonania oceny przewidywanego wpływu proponowanych rozwiązań na działalność mikro, małych i średnich przedsiębiorców, stosownie do przepisów ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2021 r. poz. 162, z późn. zm.).						
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe	-						
Niemierzalne		-						
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	Wejście w życie projektu ustawy nie będzie miało wpływu na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców. Wejście w życie projektu ustawy nie będzie miało wpływu na sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw. Wejście w życie projektu ustawy nie będzie miało wpływu na sytuację ekonomiczną i społeczną rodziny, a także osób niepełnosprawnych oraz osób starszych.							
8. Zmiana obciążeń regulacyjnych (w tym obowiązków informacyjnych) wynikających z projektu								
☒ nie dotyczy								
Wprowadzane są obciążenia poza bezwzględnie wymaganymi przez UE (szczegóły w odwróconej tabeli zgodności).				☐ tak ☐ nie ☒ nie dotyczy				
☐ zmniejszenie liczby dokumentów ☐ zmniejszenie liczby procedur ☐ skrócenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:				☐ zwiększenie liczby dokumentów ☐ zwiększenie liczby procedur ☐ wydłużenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:				
Wprowadzane obciążenia są przystosowane do ich elektronizacji.				☐ tak ☐ nie ☒ nie dotyczy				
<p>Komentarz: Przeniesienie kompetencji Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców na Komendanta Głównego SG jako organu wyższego stopnia w sprawach zobowiązania cudzoziemca do powrotu, przedłużenia terminu dobrowolnego wyjazdu, udzielenia lub cofnięcia zgody na pobyt ze względów humanitarnych, udzielenia lub cofnięcia zgody na pobyt tolerowany oraz wydania lub wymiany karty pobytu cudzoziemcowi, któremu udzielono zgody na pobyt ze względów humanitarnych i wydania lub wymiany dokumentu „zgoda na pobyt tolerowany” ma na celu ustanowienie spójnej i jednorodnej struktury właściwości obu organów centralnych. W przypadku Komendanta Głównego SG, nadzór instancyjny nad komendantami placówek Straży Granicznej oraz komendantami oddziałów Straży Granicznej, dopełni nadzór ustrojowy i służbowy i domknie proces przekazywania organom Straży Granicznej zadań orzeczniczych w sprawach powrotowych, natomiast Szefowi Urzędu do Spraw Cudzoziemców pozwoli skoncentrować się wyłącznie na zadaniach związanych z nadzorem instancyjnym nad wojewodami i ogólnie, legalną migracją. Pozwoli to na lepsze wykorzystanie zasobów kadrowo-organizacyjnych przez zmianę właściwości organów administracji publicznej w niektórych rodzajach spraw cudzoziemców. W warunkach ciągłej presji migracyjnej jest wskazane maksymalizowanie efektów działalności organów administracji publicznej przez tworzenie bardziej homogenicznej właściwości organów, pozwalającej na większą specjalizację i lepsze wykorzystanie posiadanych zasobów. W związku z tym jest celowe w obecnych warunkach przesunięcie powyższych zadań Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców będącego centralnym organem migracyjnym, na Komendanta Głównego SG, głównie w zakresie nadzoru instancyjnego nad organami Straży Granicznej w sprawach uregulowanych w ustawie z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach.</p> <p>Podobnie w przypadku przejęcia przez Komendanta Głównego SG kompetencji Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców związanych z pomocą w dobrowolnym powrocie cudzoziemców, jak również związanych z pomocą w przeniesieniu do innego państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej na podstawie</p>								

rozporządzenia 604/2013, przez skupienie w jednym organie całości zadań w tym zakresie, pozwoli na zwiększenie efektywności realizacji tych zadań.

9. Wpływ na rynek pracy

Wejście w życie projektu ustawy nie będzie miało wpływu na rynek pracy.

10. Wpływ na pozostałe obszary

☐ środowisko naturalne	☐ demografia	☐ informatyzacja
☐ sytuacja i rozwój regionalny	☐ mienie państwowe	☐ zdrowie
☐ sądy powszechne, administracyjne lub wojskowe	☐ inne:	

Omówienie wpływu | Projekt ustawy nie będzie miał wpływu na ww. obszary.

11. Planowane wykonanie przepisów aktu prawnego

Wejście w życie projektowanej ustawy przewiduje się, co do zasady, z dniem określonym w decyzji Komisji Europejskiej wydanej na podstawie art. 66 ust. 2 rozporządzenia nr 2018/1861, zgodnie z art. 20 rozporządzenia nr 2018/1860 oraz art. 66 ust. 5 akapit pierwszy rozporządzenia nr 2018/1861, za wyjątkiem:

- 1) art. 1 pkt 1 w zakresie art. 15c, art. 1 pkt 23 oraz art. 4 pkt 1 w zakresie art. 11c, które wejdą w życie po upływie 3 miesięcy od dnia ogłoszenia;
- 2) art. 1 pkt 55 i 69, które wejdą w życie po upływie 6 miesięcy od dnia ogłoszenia;
- 3) art. 1 pkt 19, art. 2 pkt 2, art. 6, art. 7 i art. 8, które wejdą w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia;
- 4) art. 3, który wejdzie w życie po upływie 12 miesięcy od dnia ogłoszenia.

Określenie 3-miesięcznego terminu wejścia w życie dla niektórych przepisów projektowanej ustawy wynika, po pierwsze, z konieczności poczynienia przygotowań techniczno-organizacyjnych w celu zapewnienia Szefowi Urzędu do Spraw Cudzoziemców oraz wojewodom możliwości pozyskiwania od Straży Granicznej, przy wykorzystaniu systemu teleinformatycznego, o którym mowa w art. 449 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, danych dotyczących przekroczeń granicy Rzeczypospolitej Polskiej przez cudzoziemców. Podobnie, określenie 3-miesięcznego terminu wejścia w życie zmian w art. 211 ust. 3 pkt 1 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach w zakresie wymogu posiadania potwierdzonej znajomości języka polskiego jako warunku uzyskania zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE wynika z konieczności przygotowania się adresatów tych norm prawnych do nowych regulacji, w szczególności dotyczy to konieczności przeprowadzenia rządowego procesu legislacyjnego w odniesieniu do rozporządzenia ministra właściwego do spraw wewnętrznych określającego wykaz poświadczeń znajomości języka polskiego na poziomie biegłości językowej co najmniej B1 potwierdzających znajomość języka polskiego na poziomie wymaganym od cudzoziemca ubiegającego się o udzielenie zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE. Pozwoli to również chociaż w części przypadków, w których cudzoziemcy składając wnioski o udzielenie zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE dopiero oczekiwali na możliwość zapisania się na sesję egzaminacyjną, aby cudzoziemcy ci mogli z nich zrezygnować na rzecz przystąpienia do egzaminu w celu uzyskania innego certyfikatu językowego.

Określenie 6-miesięcznego *vacatio legis* dla przepisów wprowadzających zmiany zmierzające do określenia okresu retencji danych w rejestrze spraw dotyczących wiz oraz w centralnym rejestrze wizowym tj. dodawanego art. 430a oraz ust. 3 w art. 449a w ustawie z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach wynika z konieczności wprowadzenia zmian informatycznych na wrażliwych zbiorach danych. Proces ten obejmuje złożenie zamówienia u wykonawcy zapewniającego wsparcie informatyczne dla systemów konsularnych Ministerstwa Spraw Zagranicznych, jak również faktyczne prace programistyczne oraz testy, niezbędne dla poprawnego i bezpiecznego wdrożenia modyfikacji.

Określenie 12-miesięcznego *vacatio legis* dla zmian w art. 50 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych wynika z konieczności poczynienia przygotowań techniczno-organizacyjnych po stronie Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, jak również Straży Granicznej oraz Państwowej Inspekcji Pracy w związku z ustanowieniem zadania polegającego na udostępnianiu Straży Granicznej oraz Państwowej Inspekcji Pracy, w postaci elektronicznej, danych płatnika składek, który zgłosił do ubezpieczeń społecznych cudzoziemca oraz dane ubezpieczonego cudzoziemca, w zakresie niezbędnym do realizacji ich ustawowych zadań.

12. W jaki sposób i kiedy nastąpi ewaluacja efektów projektu oraz jakie mierniki zostaną zastosowane?

Z uwagi na charakter regulacji nie ma konieczności dokonywania analizy prawno-porównawczej w kwestii rozwiązań stosowanych w projektowanej regulacji. Dla przedmiotowego projektu nie będzie badana ewaluacja efektów jego wprowadzenia, a w konsekwencji nie zostały określone mierniki efektywności projektu.

13. Załączniki (istotne dokumenty źródłowe, badania, analizy itp.)

Brak.

TABELA ZBIEŻNOŚCI

do zalecenia Komisji (UE) 2017/432 z dnia 7 marca 2017 r. w sprawie zapewnienia większej skuteczności powrotów przy wdrożeniu dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/115/WE realizowanego projektem ustawy o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw

Lp.	Treść przepisu decyzji	Treść przepisu projektu
	<p>KOMISJA EUROPEJSKA, uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 292, a także mając na uwadze, co następuje:</p> <p>1) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/115/WE ¹⁾ określa wspólne normy i procedury, które mają być stosowane przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich.</p> <p>2) Mechanizm oceny Schengen ²⁾ oraz informacje zebrane za pośrednictwem Europejskiej Sieci Migracyjnej ³⁾ umożliwiły dokonanie kompleksowej oceny sposobu wdrażania przez państwa członkowskie polityki Unii w zakresie powrotów.</p> <p>3) Z ocen wynika, że margines swobody pozostawiony państwom członkowskim przez dyrektywę 2008/115/WE doprowadził do jej niespójnej transpozycji do ustawodawstw krajowych, co ma negatywny wpływ na skuteczność unijnej polityki w zakresie powrotów.</p> <p>4) Od czasu wejścia w życie dyrektywy 2008/115/WE, w świetle rosnącej presji migracyjnej na państwa członkowskie, wyzwania, na które musi reagować unijna polityka w zakresie powrotów, zwiększyły się i wysunęły na plan pierwszy ten właśnie aspekt kompleksowej europejskiej polityki migracyjnej. W konkluzjach z dnia 20–21</p>	

¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/115/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie wspólnych norm i procedur stosowanych przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich (Dz.U. L 348 z 24.12.2008, s. 98).

²⁾ Rozporządzenie Rady (UE) nr 1053/2013 z dnia 7 października 2013 r. w sprawie ustanowienia mechanizmu oceny i monitorowania w celu weryfikacji stosowania dorobku Schengen oraz uchylecia decyzji komitetu wykonawczego z dnia 16 września 1998 r. dotyczącej utworzenia Stałego Komitetu ds. Oceny i Wprowadzania w Życie Dorobku Schengen (Dz.U. L 295 z 6.11.2013, s. 27).

³⁾ Decyzja Rady 2008/381/WE z dnia 14 maja 2008 r. w sprawie ustanowienia Europejskiej Sieci Migracyjnej (Dz.U. L 131 z 21.5.2008, s. 7).

października 2016 r. ⁴⁾ Rada Europejska zaapelowała o wzmocnienie krajowych procedur administracyjnych w zakresie powrotów.

5) W maltańskiej deklaracji szefów państw i rządów ⁵⁾ z dnia 3 lutego 2017 r. podkreślono potrzebę przeglądu unijnej polityki w zakresie powrotów w oparciu o obiektywną analizę sposobu stosowania instrumentów prawnych, operacyjnych, finansowych i praktycznych dostępnych na szczeblu unijnym i krajowym. We wspomnianej deklaracji Rada Europejska wyraziła zadowolenie z zamiaru Komisji szybkiego przedstawienia zaktualizowanego planu działania UE w zakresie powrotów oraz opracowania wytycznych dla sprawniejszej realizacji powrotów przez UE i państwa członkowskie oraz skutecznej readmisji w oparciu o istniejący dorobek prawny UE.

6) W związku z aktualnym wzrostem liczby obywateli państw trzecich, którzy nielegalnie przyjeżdżają do państw członkowskich i przebywają na ich terytorium, a także w celu zapewnienia odpowiednich zdolności ochrony osób znajdujących się w potrzebie, należy w pełnym zakresie stosować elastyczność przewidzianą w dyrektywie 2008/115/WE. Bardziej skuteczne wdrożenie tej dyrektywy zmniejszy możliwości nadużywania procedur i wyeliminuje niedociągnięcia przy jednoczesnym zapewnieniu ochrony praw podstawowych zapisanych w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej.

7) Niniejsze zalecenie zawiera wskazówki na temat tego, w jaki sposób należy wykorzystać przepisy dyrektywy 2008/115/WE do zapewnienia bardziej skutecznych procedur powrotu, oraz wzywa państwa członkowskie do podjęcia niezbędnych środków w celu usunięcia prawnych i praktycznych przeszkód utrudniających powroty.

8) Skuteczna unijna polityka powrotowa wymaga efektywnych i proporcjonalnych środków służących identyfikacji i zatrzymaniu obywateli państw trzecich nielegalnie przebywających na terytorium UE oraz szybkiemu rozpatrywaniu ich spraw, a także odpowiednich zdolności, by zapewnić ich obecność w odniesieniu do powrotów.

⁴⁾ Konkluzje Rady Europejskiej z 20–21 października 2016 r., EUCO 31/16.

⁵⁾ Komunikat prasowy Rady Europejskiej 43/17 z dnia 3 lutego 2017 r.

9) Organizowanie powrotów wymaga sprawnej i dobrze zintegrowanej organizacji wielodyscyplinarnych kompetencji na szczeblu krajowym. Ponadto wymaga to procedur i instrumentów, które pozwolą na niezwłoczne udostępnianie informacji właściwym organom, jak również współpracy między wszystkimi podmiotami, które są zaangażowane w różne procedury.

10) Wszelkoniemnie wyszkolony i kompetentny personel posiadający wszelkie istotne kompetencje jest niezbędny, by organy krajowe mogły sprostać potrzebom, zwłaszcza w sytuacji gdy państwa członkowskie stają w obliczu znaczącego obciążenia podczas wykonywania obowiązków w zakresie powrotów obywateli państw trzecich nielegalnie przebywających w UE. Przy organizowaniu tego zintegrowanego i skoordynowanego podejścia państwa członkowskie powinny korzystać w pełni z dostępnych unijnych instrumentów finansowych, programów i projektów w dziedzinie powrotów, w szczególności z Funduszu Azylu, Migracji i Integracji. W tym kontekście państwa członkowskie powinny także uwzględnić presję migracyjną, która ciąży na właściwych organach.

11) Zgodnie z art. 6 ust. 1 dyrektywy 2008/115/WE państwa członkowskie powinny systematycznie wydawać decyzje nakazujące powrót obywatelom państw trzecich nielegalnie przebywającym na ich terytorium. Przepisy i praktyki stosowane w państwach członkowskich nie zapewniają wywiązywania się w pełni z tego obowiązku w każdych okolicznościach, co odbija się niekorzystnie na skuteczności unijnego systemu powrotów. Na przykład niektóre państwa członkowskie nie wydają decyzji nakazujących powrót po odmownej decyzji w sprawie wniosku o udzielenie azylu lub dokumentu pobytowego lub nie wydają takich decyzji w odniesieniu do nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich, którzy nie posiadają ważnego dokumentu tożsamości lub dokumentu podróży.

12) W zależności od struktury instytucjonalnej państw członkowskich, w szczególności w przypadku gdy w procedurze biorą udział różne organy, po decyzji nakazującej powrót niekoniecznie lub nie od razu wysyłany jest wniosek do władz państwa trzeciego o

<p>sprawdzenie tożsamości danego nielegalnie przebywającego obywatela państwa trzeciego i dostarczenie ważnego dokumentu podróży.</p> <p>13) Zgodnie z art. 13 kodeksu granicznego Schengen ⁶⁾ osoba, która nielegalnie przekroczyła granicę i która nie ma prawa przebywać na terytorium danego państwa członkowskiego, zostaje zatrzymana i poddana procedurom spełniającym wymogi dyrektywy 2008/115/WE.</p> <p>14) Dyrektywa 2008/115/WE stanowi, że przy jej wdrażaniu należy uwzględniać stan zdrowia danego obywatela państwa trzeciego oraz że w oczekiwaniu na powrót należy zapewnić opiekę zdrowotną w nagłych wypadkach oraz leczenie chorób w podstawowym zakresie. Należy jednak koniecznie dopilnować, by wydalenia nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich były wykonywane i by podejmowane były środki zapobiegające zachowaniu mającemu na celu utrudnianie lub uniemożliwianie powrotu, takie jak fałszywe nowe oświadczenia dotyczące stanu zdrowia. Ponadto należy wprowadzać środki służące skutecznemu przeciwdziałaniu wnioskowi o azyl składanym jedynie w celu opóźnienia lub zakłócenia wykonania decyzji nakazującej powrót.</p> <p>15) Dyrektywa 2008/115/WE zobowiązuje nielegalnie przebywającego obywatela państwa trzeciego do opuszczenia Unii, ustanawia jednak jednocześnie wymóg, zgodnie z którym decyzje nakazujące powrót mogą być egzekwowane tylko przez wydające je państwo członkowskie. Procedura powrotu może zostać wszczęta w każdym państwie członkowskim, które zatrzyma tego samego nielegalnie przebywającego obywatela państwa trzeciego. Wzajemne uznawanie decyzji nakazujących powrót, jak przewidziano to w dyrektywie Rady 2001/40/WE ⁷⁾ i decyzji Rady 2004/191/WE ⁸⁾, przyspieszyłoby proces powrotu i powstrzymało nielegalne wtórne przemieszczanie się w obrębie Unii.</p>	
---	--

⁶⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/399 z dnia 9 marca 2016 r. w sprawie unijnego kodeksu zasad regulujących przepływ osób przez granice (kodeks graniczny Schengen) (Dz.U. L 77 z 23.3.2016, s. 1).

⁷⁾ Dyrektywa Rady nr 2001/40/WE z dnia 28 maja 2001 r. w sprawie wzajemnego uznawania decyzji o wydalaniu obywateli państw trzecich (Dz.U. L 149 z 2.6.2001, s. 34).

⁸⁾ Decyzja Rady 2004/191/WE z dnia 23 lutego 2004 r. określająca kryteria oraz uzgodnienia praktyczne dotyczące rekompensaty dysproporcji finansowych wynikających ze stosowania dyrektywy 2001/40/WE w sprawie wzajemnego uznawania decyzji o wydalaniu obywateli państw trzecich (Dz.U. L 60 z 27.2.2004, s. 55).

16) Zatrzymanie może być istotnym elementem poprawy skuteczności unijnego systemu powrotów, który powinien być stosowany wyłącznie wówczas, gdy nie można skutecznie zastosować żadnych innych dostatecznych, ale łagodniejszych środków przymusu zgodnie z art. 15 ust. 1 dyrektywy 2008/115/WE. W szczególności, w stosownych przypadkach, w celu uniemożliwienia ucieczki nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich ich zatrzymanie może pozwolić na pomyślne przygotowanie i organizację operacji powrotowych.

17) Maksymalny okres zatrzymania stosowany obecnie przez szereg państw członkowskich jest znacznie krótszy niż ten dozwolony dyrektywą 2008/115/WE, który jest potrzebny do pomyślnego zakończenia procedury powrotu. Te krótkie okresy zatrzymania są niekorzystne dla skutecznego wydalania.

18) Terminy na składanie odwołań od decyzji dotyczących powrotów znacznie się od siebie różnią w poszczególnych państwach członkowskich i wynoszą od kilku dni do jednego miesiąca lub więcej. Zgodnie z prawami podstawowymi termin taki powinien zapewnić wystarczająco dużo czasu, aby zagwarantować prawo do skutecznego środka odwoławczego. Należy jednak jednocześnie mieć na uwadze to, że długie terminy mogą mieć szkodliwy wpływ na procedury powrotu.

19) Nielegalnie przebywającym obywatelom państw trzecich należy udzielić prawa do bycia wysłuchanym przez właściwe organy przed podjęciem indywidualnego środka, który mógłby na nich wpłynąć.

20) Na mocy dyrektywy 2008/115/WE automatyczny skutek zawieszający odwołania od decyzji nakazujących powrót należy przyznawać wówczas, gdy istnieje ryzyko, że dany obywatel państwa trzeciego byłby narażony na rzeczywiste ryzyko złego traktowania w przypadku powrotu z naruszeniem art. 19 ust. 2 i art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, zgodnie z wykładnią Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej⁹⁾.

21) Duża liczba państw członkowskich przeprowadza powtórne oceny ryzyka naruszenia zasady *non-refoulement* na wszystkich

⁹⁾ Wyrok Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w sprawie C-562/13 z dnia 18 grudnia 2014 r., ECLI:EU:C:2014:2453.

poszczególnych etapach procedur azylowych i powrotowych, co może powodować niepotrzebne opóźnienia w powrotach nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich.

22) Powrót małoletnich bez opieki do państwa trzeciego pochodzenia i połączenie z rodziną może być najlepszym zabezpieczeniem dobra dziecka. Zakaz wydawania decyzji nakazującej powrót małoletnich bez opieki, który istnieje w prawie krajowym szeregu państw członkowskich, nie jest w pełni korzystny dla wypełniania przez państwa członkowskie zobowiązań do należytego uwzględniania dobra dziecka i zwracania uwagi na okoliczności każdego indywidualnego przypadku. Zakazy takie mogą przynieść niezamierzone konsekwencje dla nielegalnej imigracji, gdyż mogą zachęcać małoletnich bez opieki do wyruszania w niebezpieczną podróż w celu dotarcia do Unii.

23) Decyzje o statusie prawnym i o powrocie małoletnich bez opieki powinny być zawsze oparte na indywidualnej, wielodyscyplinarnej i rzetelnej ocenie dobra dziecka oraz ocenie warunków panujących w domu, jak również obejmować poszukiwania członków rodziny. Oceny takie powinny być odpowiednio dokumentowane.

24) Zgodnie z art. 17 dyrektywy 2008/115/WE, który określa warunki, na jakich państwa członkowskie mogą zastosować zatrzymanie w odniesieniu do osób małoletnich bez opieki oraz rodzin z małoletnimi jako środek ostateczny i wymierzany na jak najkrótszy stosowny okres, państwa członkowskie powinny zapewnić dostępność rozwiązań alternatywnych dla zatrzymania dzieci. Jeżeli jednak nie ma takich rozwiązań alternatywnych, absolutny zakaz zatrzymania w takich przypadkach może nie być w pełni korzystny dla wypełniania zobowiązania do podjęcia wszelkich niezbędnych środków w celu zapewnienia powrotu, gdyż może prowadzić do unieważnienia operacji powrotowych z powodu ucieczki.

25) W oczekiwaniu na przyjęcie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie stosowania systemu informacyjnego Schengen do powrotów nielegalnie

	<p>przebywających obywateli państw trzecich ¹⁰⁾ państwa członkowskie powinny w pełni korzystać z możliwości dokonania wpisu o zakazie wjazdu zgodnie z art. 24 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1987/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady ¹¹⁾.</p> <p>26) Niniejsze zalecenie powinno być skierowane do wszystkich państw związanych dyrektywą 2008/115/WE.</p> <p>27) Państwa członkowskie powinny poinstruować swoje organy krajowe właściwe do wykonywania zadań związanych z powrotami do stosowania niniejszego zalecenia przy wykonywaniu swoich obowiązków.</p> <p>28) Niniejsze zalecenie jest zgodne z prawami podstawowymi i zasadami uznanymi w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej. Niniejsze zalecenie zapewnia w szczególności pełne poszanowanie godności ludzkiej i stosowanie art. 1, 4, 14,</p> <p>PRZYJMUJE NINIEJSZE ZALECENIE:</p>	
1.	<p>WZMOCNIONE I LEPSZE ZDOLNOŚCI W ZAKRESIE POWROTÓW</p> <p>1. W celu pokonania proceduralnych, technicznych i organizacyjnych przeszkód stojących na drodze bardziej skutecznych powrotów państwa członkowskie powinny do dnia 1 czerwca 2017 r. zwiększyć swoją zdolność do przeprowadzania powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich poprzez zapewnienie zintegrowanego i skoordynowanego podejścia.</p> <p>2. Celem takiego zintegrowanego i skoordynowanego podejścia w dziedzinie powrotów powinno być:</p> <ul style="list-style-type: none"> a) zapewnienie szybkich procedur powrotu i znaczne zwiększenie odsetka przeprowadzonych powrotów; b) mobilizacja, w miarę potrzeb, organów ścigania i organów imigracyjnych oraz koordynowanie działań z organami sądowymi, organami ds. zatrzymań, systemami opieki, służbami medycznymi i socjalnymi w celu zapewnienia 	

¹⁰⁾ COM(2016) 881 final.

¹¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1987/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie utworzenia, funkcjonowania i użytkowania Systemu Informacyjnego Schengen drugiej generacji (SIS II) (Dz.U. L 381 z 28.12.2006, s. 4).

- dostępności szybkiej i odpowiedniej wielodyscyplinarnej reakcji wszystkich organów zaangażowanych w procedury powrotu;
- c) zapewnienie wystarczającej liczby wyszkolonych i kompetentnych pracowników ze wszystkich organów właściwych w zakresie procedur powrotu, by móc reagować szybko, a w razie potrzeby 24 godziny na dobę i 7 dni w tygodniu, zwłaszcza w obliczu coraz większego obciążenia w związku z wykonywaniem obowiązków związanych z zawracaniem nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich;
 - d) w zależności od konkretnej sytuacji danego państwa członkowskiego – oddelegowanie dodatkowego personelu na zewnętrzne granice Unii z mandatem i zdolnościami do podejmowania natychmiastowych działań zmierzających do ustalania i sprawdzania tożsamości i statusu prawnego obywateli państw trzecich i natychmiastowego udzielania odmowy wjazdu lub wydawania decyzji nakazujących powrót osobom, które nie posiadają prawa wjazdu do Unii lub pobytu w Unii.
3. Zintegrowane i skoordynowane podejście w dziedzinie powrotów powinno w szczególności obejmować realizację następujących zadań:
- a) szybkie przeprowadzanie badań lekarskich w celu uniknięcia ewentualnych nadużyć w sytuacjach, o których mowa w pkt 9 lit. b);
 - b) połączenie i wymiana odpowiednich informacji operacyjnych z innymi państwami członkowskimi i Europejską Agencją Straży Granicznej i Przybrzeżnej dla realizacji ich celów i zadań;
 - c) pełne wykorzystanie odpowiednich systemów informatycznych, takich jak Eurodac, system informacyjny Schengen (SIS) i wizowy system informacyjny (VIS) w celu szybkiego uzyskania informacji na temat tożsamości i sytuacji prawnej obywateli państw trzecich.
4. Państwa członkowskie powinny zapewnić przydzielenie jednostkom lub organom odpowiedzialnym za zapewnienie zintegrowanego i skoordynowanego podejścia wszelkich niezbędnych zasobów ludzkich, finansowych i materialnych.

2.	<p style="text-align: center;">SYSTEMATYCZNE WYDAWANIE DECYZJI NAKAZUJĄCYCH POWRÓT</p> <p>5. W celu zapewnienia systematycznego wydawania decyzji nakazujących powrót obywatelom państw trzecich, którzy nie mają lub już nie mają prawa do pobytu w Unii Europejskiej, państwa członkowskie powinny:</p> <ul style="list-style-type: none"> a) wprowadzić środki w celu skutecznego lokalizowania i zatrzymywania nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich; b) wydawać decyzje nakazujące powrót niezależnie od tego, czy nielegalnie przebywający obywatel kraju trzeciego posiada dokument tożsamości lub dokument podróży; c) jak najlepiej wykorzystywać możliwości przewidziane w art. 6 ust. 6 dyrektywy 2008/115/WE w celu połączenia w jednym akcie lub jednoczesnego przyjęcia decyzji o zakończeniu legalnego pobytu oraz decyzji nakazującej powrót pod warunkiem zastosowania odpowiednich gwarancji i przestrzegania przepisów w odniesieniu do każdej indywidualnej decyzji. <p>6. Państwa członkowskie powinny zapewnić, aby decyzje nakazujące powrót były wydawane na czas nieokreślony, tak aby mogły one być egzekwowane w dowolnym momencie bez potrzeby ponownego uruchomienia procedury powrotu po upływie określonego czasu. Powinno to pozostać bez uszczerbku dla obowiązku uwzględnienia wszelkich zmian w konkretnej sytuacji danego obywatela kraju trzeciego, w tym ryzyka naruszenia zasady <i>non-refoulement</i>.</p> <p>7. Państwa członkowskie powinny systematycznie ujmować w decyzjach nakazujących powrót informację, że obywatel państwa trzeciego musi opuścić terytorium państwa członkowskiego i dotrzeć do państwa trzeciego, by uniemożliwić nielegalne wtórne przemieszczanie się i mu zapobiegać.</p> <p>8. Państwa członkowskie powinny korzystać z odstępstwa, o którym mowa w art. 2 ust. 2 lit. a) dyrektywy 2008/115/WE, jeżeli</p>	
----	---	--

	może to zapewnić bardziej efektywne procedury, w szczególności w obliczu znacznej presji migracyjnej.	
3.	<p>SKUTECZNE WYKONYWANIE DECYZJI NAKAZUJĄCYCH POWRÓT</p> <p>9. W celu zapewnienia szybkich powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich państwa członkowskie powinny:</p> <ul style="list-style-type: none"> a) zgodnie z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/32/UE ¹²⁾ organizować postępowania mające na celu szybkie rozpatrywanie wniosków o udzielenie ochrony międzynarodowej w drodze procedury przyspieszonej lub – jeśli zostanie to uznane za stosowne – procedury granicznej, w tym w przypadkach, gdy wniosek o udzielenie azylu został złożony jedynie w celu opóźnienia lub zakłócenia wykonania decyzji nakazującej powrót; b) podejmować działania zmierzające do zapobiegania ewentualnym nadużyciom związanym z fałszywymi nowymi oświadczeniami dotyczącymi stanu zdrowia mającymi na celu unikanie wydalenia, na przykład poprzez wyznaczenie przez właściwy organ krajowy personelu medycznego, który dostarcza obiektywnych i niezależnych opinii; c) zapewnić, by po decyzji nakazującej powrót nastąpił niezwłocznie wniosek do państwa trzeciego readmisji o dostarczenie ważnych dokumentów podróży lub o akceptację stosowania europejskiego powrotowego dokumentu podróży wydanego zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1953 ¹³⁾; d) korzystać z instrumentu wzajemnego uznawania decyzji nakazujących powrót przewidzianego w dyrektywie 2001/40/WE oraz decyzji 2004/191/WE. 	

¹²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/32/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wspólnych procedur udzielania i cofania ochrony międzynarodowej (Dz.U. L 180 z 29.6.2013, s. 60).

¹³⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1953 z dnia 26 października 2016 r. w sprawie ustanowienia europejskiego dokumentu podróży do celów powrotu nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich oraz uchylające zalecenie Rady z dnia 30 listopada 1994 r. (Dz.U. L 311 z 17.11.2016, s. 13).

	<p>10. W celu skutecznego zapewnienia wydaleń nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich państwa członkowskie powinny:</p> <p>a) stosować zatrzymanie, jeśli to konieczne i stosowne w przypadkach określonych w art. 15 ust. 1 dyrektywy 2008/115/WE, w szczególności w przypadku gdy istnieje ryzyko ucieczki, o którym mowa w motywach 15 i 16 niniejszego zalecenia;</p> <p>b) określić w przepisach krajowych maksymalny okres stosowania zatrzymania wynoszący sześć miesięcy, który może być dostosowywany przez organy sądowe w świetle okoliczności danej sprawy, a także możliwość dalszego przedłużenia okresu zatrzymania do 18 miesięcy w przypadkach przewidzianych w art. 15 ust. 6 dyrektywy 2008/115/WE;</p> <p>c) dostosować liczbę miejsc w ośrodkach detencyjnych do rzeczywistych potrzeb, w tym w razie potrzeby z zastosowaniem odstępstwa w przypadku sytuacji nadzwyczajnych, o których mowa w art. 18 dyrektywy 2008/115/WE.</p> <p>11. W odniesieniu do obywateli państw trzecich przebywających nielegalnie, którzy umyślnie utrudniają proces powrotu, państwa członkowskie powinny rozważyć stosowanie sankcji zgodnie z prawem krajowym. Sankcje te powinny być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające oraz nie powinny wpływać niekorzystnie na osiągnięcie celów dyrektywy 2008/115/WE.</p>	
4.	<p>GWARANCJE PROCEDURALNE I ŚRODKI ODWOŁAWCZE</p> <p>12. Państwa członkowskie powinny:</p> <p>a) łączyć w jeden etap proceduralny, w największym możliwym zakresie, administracyjne przesłuchania prowadzone przez właściwe organy w różnych celach, takich jak udzielanie zezwolenia na pobyt, powroty lub zatrzymania. Należy również rozwijać nowe sposoby przeprowadzania takich przesłuchań obywateli państw trzecich, takie jak wideokonferencje;</p> <p>b) określić możliwie jak najkrótszy termin na wniesienie odwołania od decyzji nakazujących powrót przewidziany przez prawo krajowe w porównywalnych sytuacjach, tak aby zapobiec</p>	<p>Art. 1 pkt 36 projektu:</p> <p>36) „Art. 321. 1. Organem wyższego stopnia, w rozumieniu Kodeksu postępowania administracyjnego, w stosunku do komendanta oddziału Straży Granicznej lub komendanta placówki Straży Granicznej w sprawach</p>

	<p>nadużywaniu praw i procedur, w szczególności odwołań wnoszonych na krótko przed planowaną datą wydalenia;</p> <p>c) zapewnić, by decyzje nakazujące powrót miały automatyczny skutek zawieszający tylko wówczas, gdy jest to niezbędne dla uzyskania zgodności z art. 19 ust. 2 i art. 47 Karty;</p> <p>d) unikać powtórnych ocen ryzyka naruszenia zasady <i>non-refoulement</i>, jeżeli przestrzeganie tej zasady zostało już ocenione w ramach innych procedur, ocena jest ostateczna i brak jest zmian w sytuacji danego obywatela państwa trzeciego.</p>	<p>o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu, przedłużeniu terminu dobrowolnego wyjazdu oraz cofnięcia zakazu ponownego wjazdu, jest Komendant Główny Straży Granicznej.</p> <p>2. Odwołanie od decyzji w sprawach, o których mowa w ust. 1, wnosi się w terminie 7 dni od dnia doręczenia decyzji.”;</p>
5.	<p>RODZINA I DZIECI</p> <p>13. W celu zapewnienia przestrzegania praw dziecka, biorąc w pełni pod uwagę dobro dziecka i życie rodzinne zgodnie z art. 5 dyrektywy 2008/115/WE, państwa członkowskie powinny:</p> <p>a) ustanowić jasne zasady dotyczące statusu prawnego małoletnich bez opieki, umożliwiające wydawanie decyzji nakazującej powrót i przeprowadzanie powrotu albo przyznawanie im prawa do pobytu;</p> <p>b) zapewnić, by decyzje dotyczące statusu prawnego małoletnich bez opieki były zawsze oparte na indywidualnej ocenie ich dobra. W ocenie tej należy systematycznie rozważać, czy powrót małoletniego bez opieki do kraju pochodzenia i połączenie z rodziną najlepiej zabezpiecza ich dobro;</p> <p>c) wprowadzić ukierunkowane strategie reintegracyjne w odniesieniu do małoletnich bez opieki;</p> <p>d) zapewnić systematyczne przeprowadzanie oceny dobra dziecka przez właściwe organy na podstawie wielodyscyplinarnego podejścia, wysłuchanie małoletniego bez opieki i należyte włączenie opiekuna.</p> <p>14. W odniesieniu do praw podstawowych oraz warunków określonych w dyrektywie 2008/115/WE państwa członkowskie nie powinny wykluczać w swoich przepisach krajowych możliwości umieszczenia małoletnich w ośrodku detencyjnym, jeżeli jest to bezwzględnie konieczne, by zapewnić wykonanie decyzji nakazującej powrót, o ile państwa członkowskie nie są w stanie zapewnić łagodniejszych środków przymusu niż zatrzymanie, które mogą być skutecznie stosowane w celu zapewnienia skutecznych powrotów.</p>	

6.	<p>RYZIKO UCIECZKI</p> <p>15. Każda z następujących obiektywnych okoliczności powinna stanowić domniemanie wzruszalne, że istnieje ryzyko ucieczki:</p> <ul style="list-style-type: none"> a) odmowa współpracy w procesie identyfikacji, posługiwanie się fałszywymi lub podrobionymi dokumentami tożsamości, niszczenie lub inna forma usuwania istniejących dokumentów, odmowa złożenia odcisków palców; b) siłowy lub oparty na oszustwie sprzeciw wobec operacji powrotu; c) niezastosowanie się do środka mającego na celu zapobieżenie ucieczce nałożonego w zastosowaniu art. 7 ust. 3 dyrektywy 2008/115/WE, takie jak niezgłaszanie się do danego organu lub niespełnienie obowiązku przebywania w określonym miejscu; d) niezastosowanie się do istniejącego zakazu wjazdu; e) nielegalne wtórne przemieszczanie się do innego państwa członkowskiego. <p>16. Państwa członkowskie powinny zapewnić uwzględnianie następujących kryteriów jako wskazówki, że w przypadku nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich zachodzi ryzyko ucieczki:</p> <ul style="list-style-type: none"> a) jednoznaczne wyrażenie zamiaru niezastosowania się do decyzji nakazującej powrót; b) niezastosowanie się do terminu dobrowolnego wyjazdu; c) istnienie wyroku skazującego za poważne przestępstwo w państwach członkowskich. 	
7.	<p>DOBROWOLNY WYJAZD</p> <p>17. Państwa członkowskie powinny przyznawać dobrowolny wyjazd tylko na wniosek danego obywatela państwa trzeciego, przy jednoczesnym zapewnieniu, że obywatel państwa trzeciego jest dobrze poinformowany o możliwości złożenia takiego wniosku.</p> <p>18. Państwa członkowskie powinny określić w decyzji nakazującej powrót możliwie jak najkrótszy termin dobrowolnego wyjazdu niezbędny do zorganizowania i przeprowadzenia powrotu, biorąc pod uwagę indywidualne okoliczności danej sprawy.</p> <p>19. Przy określaniu długości terminu dobrowolnego wyjazdu państwa członkowskie powinny oceniać okoliczności konkretnego</p>	<p>Art. 1 pkt 31 projektu:</p> <p>31) w art. 315:</p> <ul style="list-style-type: none"> a) ust. 1 otrzymuje brzmienie: „1. W decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu określa się termin dobrowolnego wyjazdu, który wynosi od 8 do 30 dni, liczony od dnia doręczenia decyzji.”,

	<p>przypadku, w szczególności perspektywy powrotu i chęć nielegalnie przebywającego obywatela państwa trzeciego do współpracy z właściwymi organami w kwestii powrotu.</p> <p>20. Termin dłuższy niż siedem dni należy wyznaczać tylko w przypadku, gdy nielegalnie przebywający obywatel państwa trzeciego aktywnie współpracuje w kwestii powrotu.</p> <p>21. Nie należy wyznaczać terminu dobrowolnego wyjazdu w przypadkach określonych w art. 7 ust. 4 dyrektywy 2008/115/WE, w szczególności w przypadku ryzyka ucieczki nielegalnie przebywającego obywatela państwa trzeciego, o którym mowa w motywach 15 i 16 niniejszego zalecenia, oraz w przypadku istnienia wcześniejszych wyroków skazujących za poważne przestępstwa w innych państwach członkowskich.</p>	
8.	<p>PROGRAMY WSPOMAGANYCH DOBROWOLNYCH POWROTÓW</p> <p>22. Państwa członkowskie powinny do dnia 1 czerwca 2017 r. mieć opracowane programy wspomaganych dobrowolnych powrotów, które powinny być zgodne ze wspólnymi normami dotyczącymi programów wspomaganych dobrowolnych powrotów i reintegracji opracowanymi przez Komisję we współpracy z państwami członkowskimi i zatwierdzonymi przez Radę ¹⁴.</p> <p>23. Państwa członkowskie powinny podjąć działania zmierzające do poprawy procesu rozpowszechniania informacji dotyczących dobrowolnych powrotów i programów wspomaganych dobrowolnych powrotów wśród nielegalnie przebywających obywateli krajów trzecich we współpracy z krajowymi instytucjami edukacji, usług społecznych i zdrowotnych.</p>	
9.	<p>ZAKAZY WJAZDU</p> <p>24. W celu pełnego wykorzystania zakazów wjazdu państwa członkowskie powinny:</p> <p>a) zapewnić, by zakazy wjazdu stawały się ważne w dniu, w którym obywatele państw trzecich opuszczają UE, tak aby ich faktyczny czas trwania nie był w nieuzasadniony sposób skracany; należy to</p>	<p>Art. 1 pkt 58 lit. d projektu: 58) w art. 438 (...) d) dodaje się ust. 5 w brzmieniu:</p>

¹⁴ Konkluzje Rady z dnia 9–10 czerwca 2016 r.

<p>zapewnić w przypadkach, gdy data wyjazdu jest organom krajowym znana, zwłaszcza w przypadku wydalenia lub wyjazdu w powiązaniu z programem wspomaganych powrotów dobrowolnych;</p> <p>b) ustanowić środki w celu sprawdzenia, czy obywatel państwa trzeciego nielegalnie przebywający w Unii Europejskiej opuścił UE w terminie dobrowolnego wyjazdu, oraz zapewnić skuteczne działania następcze, w przypadku gdy taka osoba nie opuściła UE, w tym poprzez wydanie zakazu wjazdu;</p> <p>c) wprowadzać do systemu informacyjnego Schengen drugiej generacji systematycznie wpisy o zakazie wjazdu, w zastosowaniu art. 24 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1987/2006; oraz</p> <p>d) wprowadzić system wydawania decyzji nakazujących powrót również w przypadkach, gdy przy kontroli wyjazdowej stwierdzono nielegalny pobyt. W uzasadnionych przypadkach, po przeprowadzeniu indywidualnej oceny i zgodnie z zasadą proporcjonalności, należy wydawać zakaz wjazdu w celu uniknięcia przyszłych zagrożeń wynikających z nielegalnego pobytu.</p>	<p>„5. Za wykonanie decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu, o którym mowa w ust. 2 i 3, uważa się także opuszczenie przez cudzoziemca:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) terytorium Rzeczypospolitej Polskiej – w przypadku decyzji, w której orzeczono o zakazie ponownego wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, 2) terytorium państw obszaru Schengen – w przypadku decyzji, w której orzeczono o zakazie ponownego wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i innych państw obszaru Schengen <p>– przed upływem terminu dobrowolnego wyjazdu, gdy decyzja ta nie jest ostateczna, z jednoczesnym brakiem jego ponownego wjazdu na to terytorium przed umieszczeniem jego danych w wykazie w związku z tą decyzją.”;</p>
--	---

TABELA ZGODNOŚCI

TYTUŁ PROJEKTU	Projekt ustawy o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw
TYTUŁ WDRAŻANEGO AKTU PRAWNEGO/ WDRAŻANYCH AKTÓW PRAWNYCH	rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1860 z dnia 28 listopada 2018 r. w sprawie użytkowania Systemu Informacyjnego Schengen do celów powrotu nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich
PRZEPISY UNII EUROPEJSKIEJ	

L.p.	Jedn. Red.	Treść przepisu UE	Konieczność wdrożenia T/N	Jedn. Red.	Treść przepisu/ów projektu	Uzasadnienie uwzględnienia w projekcie przepisów wykraczających poza minimalne wymogi prawa UE
Rozdział I Przepisy ogólne						
Art. 1 Cel						
1.	Art. 1	<p><i>Artykuł 1</i></p> <p>Przedmiot i zakres stosowania</p> <p>Niniejsze rozporządzenie określa warunki i procedury wprowadzania i przetwarzania wpisów dotyczących obywateli państw trzecich objętych decyzjami nakazującymi powrót wydanymi przez państwa członkowskie w Systemie Informacyjnym Schengen (SIS), ustanowionym rozporządzeniem (UE) 2018/1861, a także warunki i procedury wymiany informacji uzupełniających dotyczących takich wpisów.</p>	-	-	-	-
2.	Art. 2	<p><i>Artykuł 2</i></p> <p>Definicje</p>	-	-	-	-

		Na użytek niniejszego rozporządzenia stosuje się następujące definicje:				
		1) „powrót” oznacza powrót zdefiniowany w art. 3 pkt 3 dyrektywy 2008/115/WE;	-	-	-	-
		2) „obywatel państwa trzeciego” oznacza obywateli państw trzecich zdefiniowanych w art. 3 pkt 1 dyrektywy 2008/115/WE;	-	-	-	-
		3) „decyzja nakazująca powrót” oznacza decyzję lub akt wydane przez organ administracyjny lub organ wymiaru sprawiedliwości, stwierdzające lub uznające, że pobyt obywatela państwa trzeciego jest nielegalny, i nakładające lub stwierdzające zobowiązanie do powrotu, z zachowaniem wymogów dyrektywy 2008/115/WE;	-	-	-	-
		4) „wpis” oznacza wpis zdefiniowany w art. 3 pkt 1 rozporządzenia (UE) 2018/1861;	-	-	-	-
		5) „informacje uzupełniające” oznaczają informacje uzupełniające zdefiniowane w art. 3 pkt 2 rozporządzenia (UE) 2018/1861;	-	-	-	-
		6) „wydalenie” oznacza wydalenie zdefiniowane w art. 3 pkt 5 dyrektywy 2008/115/WE;	-	-	-	-
		7) „dobrowolny wyjazd” oznacza dobrowolny wyjazd zdefiniowany w art. 3 pkt 8 dyrektywy 2008/115/WE;	-	-	-	-
		8) „państwo członkowskie dokonujące wpisu” oznacza państwo członkowskie dokonujące wpisu zdefiniowane w art. 3 pkt 10 rozporządzenia (UE) 2018/1861;	-	-	-	-
		9) „przyznające państwo członkowskie” oznacza przyznające państwo	-	-	-	-

		członkowskie zdefiniowane w art. 3 pkt 11 rozporządzenia (UE) 2018/1861;				
		10) „wykonujące państwo członkowskie” oznacza wykonujące państwo członkowskie zdefiniowane w art. 3 pkt 12 rozporządzenia (UE) 2018/1861;	-	-	-	-
		11) „dane osobowe” oznaczają dane osobowe zdefiniowane w art. 4 pkt 1 rozporządzenia (UE) 2016/679;	-	-	-	-
		12) „CS-SIS” oznacza funkcję wsparcia technicznego systemu centralnego SIS, o której mowa w art. 4 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (UE) 2018/1861;	-	-	-	-
		13) „dokument pobytowy” oznacza dokument pobytowy zdefiniowany w art. 2 pkt 16 rozporządzenia (UE) 2016/399;	-	-	-	-
		14) „wiza długoterminowa” oznacza wizę długoterminową zdefiniowaną w art. 18 ust. 1 Konwencji Wykonawczej z dnia 19 czerwca 1990 r. do układu z Schengen z dnia 14 czerwca 1985 roku między Rządami Państw Unii Gospodarczej Beneluksu, Republiki Federalnej Niemiec oraz Republiki Francuskiej w sprawie stopniowego znoszenia kontroli na wspólnych granicach;	-	-	-	-
		15) „trafienie” oznacza trafienie zdefiniowane w art. 3 pkt 8 rozporządzenia (UE) 2018/1861;	-	-	-	-
		16) „zagrożenie dla zdrowia publicznego” oznacza zagrożenie dla zdrowia publicznego zdefiniowane w art. 2 pkt 21 rozporządzenia (UE) 2016/399;	-	-	-	-

		17) „granice zewnętrzne” oznaczają granice zewnętrzne zdefiniowane w art. 2 pkt 2 rozporządzenia (UE) 2016/399.	-	-	-	-
3.	Art. 3	<p><i>Artykuł 3</i></p> <p>Wprowadzanie do SIS wpisów dotyczących powrotu</p> <p>1. Państwa członkowskie wprowadzają do SIS wpisy dotyczące obywateli państw trzecich, którzy są objęci decyzją nakazującą powrót w celu zweryfikowania, czy wypełniono zobowiązanie do powrotu, oraz w celu ułatwienia wykonania decyzji nakazujących powrót. Wpis dotyczący powrotu wprowadza się do SIS niezwłocznie po wydaniu decyzji nakazującej powrót.</p>	T	Art. 347a i art. 347g ustawy o cudzoziemcach	<p>Art. 347a. Komendant Główny Straży Granicznej umieszcza w Systemie Informacyjnym Schengen dane cudzoziemca do celów, o których mowa w art. 3 ust. 1 rozporządzenia nr 2018/1860, zgodnie z przepisami tego rozporządzenia, w przypadku gdy komendant oddziału Straży Granicznej lub komendant placówki Straży Granicznej wydał decyzję o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu.</p> <p>Art. 347g. 1. W przypadku wydania decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych na podstawie art. 329a ust. 1, Komendant Główny Straży Granicznej umieszcza, na jego wniosek, w Systemie Informacyjnym Schengen dane cudzoziemca do celów, o których mowa w art. 3 ust. 1 rozporządzenia nr 2018/1860, zgodnie z przepisami tego rozporządzenia.</p>	
		2. Państwa członkowskie mogą nie wprowadzać do SIS wpisów dotyczących powrotu, jeśli decyzja nakazująca powrót dotyczy obywateli państw trzecich, którzy oczekują w ośrodku detencyjnym na wydalenie. Jeżeli dani obywatele państw trzecich są zwalniani z ośrodka detencyjnego bez przeprowadzenia wydalenia, wpis dotyczący powrotu wprowadza się niezwłocznie do SIS.	-	-	-	-

		3. Państwa członkowskie mogą nie wprowadzać wpisów dotyczących powrotu, jeśli decyzja nakazująca powrót jest wydawana na granicy zewnętrznej państwa członkowskiego i jest natychmiast wykonywana.	-	-	-	-
		4. We wpisie dotyczącym powrotu natychmiast odnotowuje się termin dobrowolnego wyjazdu wyznaczony zgodnie z art. 7 dyrektywy 2008/115/WE. We wpisie dotyczącym powrotu niezwłocznie odnotowuje się każde przedłużenie tego terminu.	T	Art. 347c i art. 347g ust. 2 ustawy o cudzoziemcach	Art. 347c. 1. Komendant Główny Straży Granicznej dokonuje aktualizacji wpisu danych cudzoziemca umieszczonych w Systemie Informacyjnym Schengen na podstawie art. 347a w przypadku: 1) wniesienia odwołania od decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu, która nie podlega natychmiastowemu wykonaniu; 2) wydania przez ten organ w drugiej instancji decyzji o utrzymaniu w mocy w całości lub w części decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu; 3) przedłużenia przez komendanta oddziału Straży Granicznej lub komendanta placówki Straży Granicznej terminu dobrowolnego wyjazdu na podstawie art. 316 ust. 2; 4) wydania przez ten organ w drugiej instancji decyzji, na mocy której termin dobrowolnego wyjazdu został przedłużony; 5) wydania przez ten organ lub sąd administracyjny postanowienia o wstrzymaniu wykonania decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu; 6) niewykonywania decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu na podstawie art. 330 ust. 1;	

					<p>7) uchylenia lub stwierdzenia nieważności decyzji tego organu o utrzymaniu w mocy w całości lub w części decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu przez ten organ lub sąd administracyjny.</p> <p>2. Przepis ust. 1 pkt 5 stosuje się odpowiednio w przypadku uchylenia postanowienia sądu administracyjnego o wstrzymaniu wykonania decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu lub gdy wstrzymanie wykonania decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu utraciło moc.</p> <p>3. Przepis ust. 1 pkt 6 stosuje się odpowiednio w przypadku utrzymania w mocy w całości lub w części decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu niepodlegającej wykonaniu na podstawie art. 330 ust. 1.</p> <p>Art. 347g. (...)</p> <p>2. Przepisy art. 347c ust. 1 pkt 2 i 7 oraz art. 347d–347f stosuje się odpowiednio w przypadku, gdy decyzję o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu wydał na podstawie art. 329a ust. 1 minister właściwy do spraw wewnętrznych.</p>	
		5. We wpisie dotyczącym powrotu natychmiast odnotowuje się każde zawieszenie lub odroczenie terminu wykonania decyzji nakazującej powrót, w tym w wyniku wniesienia od niej odwołania.	T	Art. 347c i art. 347g ust. 2 ustawy o cudzoziemcach	j.w.	
4.	Art. 4	<i>Artykuł 4</i> Kategorie danych 1. Wpis dotyczący powrotu wprowadzony do SIS zgodnie z art. 3	-	-	-	-

	<p>niniejszego rozporządzenia zawiera wyłącznie następujące dane:</p> <p>a) nazwiska;</p> <p>b) imiona;</p> <p>c) imiona i nazwiska nadane przy urodzeniu;</p> <p>d) poprzednio używane imiona i nazwiska oraz pseudonimy;</p> <p>e) miejsce urodzenia;</p> <p>f) data urodzenia;</p> <p>g) płeć;</p> <p>h) wszystkie posiadane obywatelstwa;</p> <p>i) informacje o tym, czy dana osoba:</p> <p>(i) jest uzbrojona;</p> <p>(ii) jest agresywna;</p> <p>(iii) ukryła się lub uciekła;</p> <p>(iv) wykazuje skłonności samobójcze;</p> <p>(v) stanowi zagrożenie dla zdrowia publicznego; lub</p> <p>(vi) jest zaangażowana w działalność, o której mowa w art. 3–14 dyrektywy (UE) 2017/541;</p> <p>j) podstawa wpisu;</p> <p>k) organ, który utworzył wpis;</p> <p>l) odesłanie do decyzji będącej podstawą wpisu;</p> <p>m) działanie, które należy podjąć w przypadku trafienia;</p> <p>n) odsyłacze do innych wpisów w SIS zgodnie z art. 48 rozporządzenia (UE) 2018/1861;</p> <p>o) informacje o tym, czy decyzja nakazująca powrót została wydana w odniesieniu do obywatela państwa trzeciego, który stanowi zagrożenie dla porządku publicznego, bezpieczeństwa publicznego lub bezpieczeństwa narodowego;</p>				
--	---	--	--	--	--

	<p>p) rodzaj przestępstwa;</p> <p>q) kategoria dokumentów identyfikacyjnych danej osoby;</p> <p>r) państwo wydania dokumentów identyfikacyjnych danej osoby;</p> <p>s) numery dokumentów identyfikacyjnych danej osoby;</p> <p>t) data wydania dokumentów identyfikacyjnych danej osoby;</p> <p>u) fotografie i wizerunki twarzy;</p> <p>v) dane daktyloskopijne;</p> <p>w) kopia, w miarę możliwości w kolorze, dokumentów identyfikacyjnych;</p> <p>x) data, w której upływa termin dobrowolnego wyjazdu, jeśli został wyznaczony;</p> <p>y) informacja o tym, czy decyzja nakazująca powrót została zawieszona lub czy termin wykonania tej decyzji został odroczone, w tym w wyniku wniesienia od niej odwołania;</p> <p>z) informacja o tym, czy decyzji nakazującej powrót towarzyszy zakaz wjazdu stanowiący podstawę wpisu do celów odmowy wjazdu i pobytu zgodnie z art. 24 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2018/1861.</p>				
	<p>2. Minimalny zestaw danych niezbędnych do wprowadzenia wpisu do SIS obejmuje dane, o których mowa w ust. 1 lit. a), f), j), l), m), x) i z). Inne dane, o których mowa w tym ustępie, są także wprowadzane do SIS, jeśli są dostępne.</p>	-	-	-	-
	<p>3. Dane daktyloskopijne, o których mowa w ust. 1 lit. v), mogą składać się z:</p>	-	-	-	-

		<p>a) jednej do dziesięciu płaskich odbitek linii papilarnych palców i z jednej do dziesięciu przetoczonych odbitek linii papilarnych palców danego obywatela państwa trzeciego;</p> <p>b) do dwóch odbitek linii papilarnych dłoni w przypadku obywatela państwa trzeciego, od którego pobranie odbitek linii papilarnych palców jest niemożliwe;</p> <p>c) do dwóch odbitek linii papilarnych dłoni w przypadku obywatela państwa trzeciego, który jest zobowiązany do powrotu w ramach sankcji karnej lub który popełnił przestępstwo na terytorium państwa członkowskiego wydającego decyzję nakazującą powrót.</p>			
5.	Art. 5	<p><i>Artykuł 5</i></p> <p>Organ odpowiedzialny za wymianę informacji uzupełniających</p> <p>Biuro SIRENE wyznaczone zgodnie z art. 7 rozporządzenia (UE) 2018/1861, zapewnia wymianę wszelkich informacji uzupełniających dotyczących obywateli państw trzecich objętych wpisem dotyczącym powrotu zgodnie z art. 7 i 8 tego rozporządzenia.</p>	T	Art. 15b pkt 1 ustawy o cudzoziemcach	<p>Art. 15b. Zadania określone w:</p> <p>1) art. 32a, art. 72a, art. 83a, art. 96a, art. 109a, art. 109b ust. 2–4, art. 208a, art. 208b ust. 2–4, art. 347b, art. 347f ust. 1–3, art. 359a, art. 359b ust. 2–4, art. 393c, art. 393d oraz art. 393e – dotyczące wpisów danych cudzoziemca w Systemie Informacyjnym Schengen do celów, o których mowa w art. 3 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1860 z dnia 28 listopada 2018 r. w sprawie użytkowania Systemu Informacyjnego Schengen do celów powrotu nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich (Dz. Urz. UE L 312 z 07.12.2018, str. 1, z późn. zm.), zwanego dalej „rozporządzeniem nr 2018/1860”,</p>

				<p>Art. 11b pkt 1 ustawy o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium RP</p>	<p>2) (...) – Komendant Główny Policji realizuje przy udziale funkcjonariuszy Straży Granicznej pełniących służbę w biurze SIRENE, o którym mowa w art. 35 ust. 1 ustawy z dnia 24 sierpnia 2007 r. o udziale Rzeczypospolitej Polskiej w Systemie Informacyjnym Schengen oraz Wizowym Systemie Informacyjnym (Dz. U. z 2021 r. poz. 1041).</p> <p>Art. 11b. Zadania określone w:</p> <p>1) art. 45a i art. 45b ust. 2–4 – dotyczące wpisów danych cudzoziemca w Systemie Informacyjnym Schengen do celów, o których mowa w art. 3 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1860 z dnia 28 listopada 2018 r. w sprawie użytkowania Systemu Informacyjnego Schengen do celów powrotu nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich (Dz. Urz. UE L 312 z 07.12.2018, str. 1, z późn. zm.), zwanego dalej „rozporządzeniem nr 2018/1860”,</p> <p>2) (...) – Komendant Główny Policji realizuje przy udziale funkcjonariuszy Straży Granicznej pełniących służbę w biurze SIRENE, o którym mowa w art. 35 ust. 1 ustawy z dnia 24 sierpnia 2007 r. o udziale Rzeczypospolitej Polskiej w Systemie Informacyjnym Schengen oraz Wizowym Systemie</p>
--	--	--	--	---	---

					Informacyjnym (Dz. U. z 2021 r. poz. 1041).	
6.	Art. 6	<p><i>Artykuł 6</i></p> <p>Trafienia na granicach zewnętrznych przy wyjeździe – Potwierdzenie powrotu</p> <p>1. W przypadku trafenienia odnoszącego się do wpisu dotyczącego powrotu obywatela państwa trzeciego, który wyjeżdża z terytorium państw członkowskich przez granice zewnętrzne państwa członkowskiego, wykonujące państwo członkowskie przekazuje państwu członkowskiemu dokonującemu wpisu, w drodze wymiany informacji uzupełniających, informacje o:</p> <p>a) identyfikacji obywatela państwa trzeciego;</p> <p>b) miejscu i czasie przeprowadzenia odprawy;</p> <p>c) opuszczeniu przez obywatela państwa trzeciego terytorium państw członkowskich;</p> <p>d) wydaleniu obywatela państwa trzeciego, jeżeli miało ono miejsce.</p> <p>W przypadku gdy obywatel państwa trzeciego, do którego odnosi się wpis dotyczący powrotu, wyjeżdża z terytorium państw członkowskich przez granicę zewnętrzną państwa członkowskiego dokonującego wpisu, potwierdzenie powrotu przesyła się właściwemu organowi tego państwa członkowskiego zgodnie z procedurami krajowymi.</p>	T	Art. 393c, art. 347e ust. 1 ustawy o cudzoziemcach	<p>Art. 393c. Komendant placówki Straży Granicznej, który ustalił, że dane cudzoziemca opuszczającego terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przez granicę zewnętrzną, o której mowa w art. 2 pkt 2 kodeksu granicznego Schengen, zostały umieszczone przez inne państwo obszaru Schengen w Systemie Informacyjnym Schengen do celów, o których mowa w art. 3 ust. 1 rozporządzenia nr 2018/1860, za pośrednictwem Komendanta Głównego Policji:</p> <p>1) przekazuje informacje, o których mowa w art. 6 ust. 1 rozporządzenia nr 2018/1860, właściwemu organowi tego państwa;</p> <p>2) kontaktuje się z właściwym organem tego państwa w celu określenia środków, które należy podjąć wobec cudzoziemca.</p> <p>Art. 347e. 1. Komendant Główny Straży Granicznej jest organem właściwym do przyjęcia informacji, o których mowa w art. 6 ust. 1 i art. 8 rozporządzenia nr 2018/1860.</p>	
		2. Państwo członkowskie dokonujące wpisu dotyczącego powrotu usuwa	T	Art. 443 ust. 1a ustawy o	Art. 443.	

		wpis niezwłocznie po otrzymaniu potwierdzenia powrotu. W stosownych przypadkach niezwłocznie wprowadza się wpis do celów odmowy wjazdu i pobytu zgodnie z art. 24 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2018/1861.		cudzoziemcach	<p>1a. W przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, Szef Urzędu przekazuje dane cudzoziemca do Systemu Informacyjnego Schengen do celów odmowy wjazdu i pobytu niezwłocznie po wykonaniu decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu i usunięciu danych tego cudzoziemca umieszczonych w Systemie Informacyjnym Schengen do celów, o których mowa w art. 3 ust. 1 rozporządzenia nr 2018/1860. Przepis art. 438 ust. 5 pkt 2 stosuje się.</p> <p>Art. 443. 1. Szef Urzędu przekazuje przechowywane w wykazie dane cudzoziemca, na okres ich przechowywania w wykazie, do Systemu Informacyjnego Schengen do celów odmowy wjazdu, jeżeli podstawą przechowywania tych danych w wykazie jest:</p> <p>1) decyzja o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu, zawierająca zakaz ponownego wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i innych państw obszaru Schengen lub (...)</p>	
		3. Państwa członkowskie co kwartał przekazują Agencji Unii Europejskiej ds. Zarządzania Operacyjnego Wielkoskalowymi Systemami Informatycznymi w Przestrzeni Wolności, Bezpieczeństwa i Sprawiedliwości (zwanej dalej „eu-LISA”) statystyki dotyczące liczby potwierdzonych powrotów oraz liczby tych potwierdzonych powrotów, w	-	-	-	-

		przypadku których obywatel państwa trzeciego podlegał wydaleniu. eu-LISA kompiluje statystyki kwartalne w rocznym sprawozdaniu statystycznym, o którym mowa w art. 16 niniejszego rozporządzenia. Statystyki te nie zawierają danych osobowych.			
7.	Art. 7	<p><i>Artykuł 7</i></p> <p>Niezastosowanie się do decyzji nakazujących powrót</p> <p>1. Po upływie terminu dobrowolnego wyjazdu wskazanego we wpisie dotyczącym powrotu, z uwzględnieniem jego ewentualnego przedłużenia, CS-SIS automatycznie powiadamia o tym państwo członkowskie dokonujące wpisu.</p> <p>2. Bez uszczerbku dla procedury, o której mowa w art. 6 ust. 1, art. 8 i 12, w przypadku trafienia odnoszącego się do wpisu dotyczącego powrotu wykonujące państwo członkowskie kontaktuje się natychmiast, w drodze wymiany informacji uzupełniających, z państwem członkowskim dokonującym wpisu, aby określić środki, które należy podjąć.</p>	T	Art. 393d, art. 347e ust. 2 ustawy o cudzoziemcach	<p>Art. 393d. W przypadku ujawnienia w trakcie pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej cudzoziemca, którego dane zostały umieszczone przez inne państwo obszaru Schengen w Systemie Informacyjnym Schengen do celów, o których mowa w art. 3 ust. 1 rozporządzenia nr 2018/1860, komendant oddziału Straży Granicznej lub komendant placówki Straży Granicznej kontaktuje się, za pośrednictwem Komendanta Głównego Policji, z właściwym organem tego państwa w celu określenia środków, które należy podjąć wobec cudzoziemca.</p> <p>Art. 347e. 1. (...)</p> <p>2. W przypadku umieszczenia danych cudzoziemca w Systemie Informacyjnym Schengen do celów, o których mowa w art. 3 ust. 1 rozporządzenia nr 2018/1860, na podstawie art. 347a, organem właściwym do określenia środków, o których mowa w art. 7 ust. 2 rozporządzenia nr 2018/1860, jest komendant oddziału Straży Granicznej lub komendant placówki Straży Granicznej, który wydał</p>

					decyzję o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu, lub w przypadku utrzymania w mocy w całości lub w części tej decyzji – Komendant Główny Straży Granicznej.
8.	Art. 8	<p><i>Artykuł 8</i></p> <p>Trafienia na granicach zewnętrznych przy wjeździe</p> <p>W przypadku trafienia odnoszącego się do wpisu dotyczącego powrotu obywatela państwa trzeciego, który wjeżdża na terytorium państw członkowskich przez granice zewnętrzne, zastosowanie mają następujące postanowienia:</p> <p>a) jeżeli decyzji nakazującej powrót towarzyszy zakaz wjazdu, wykonujące państwo członkowskie natychmiast informuje, w drodze wymiany informacji uzupełniających, państwo członkowskie dokonujące wpisu. Państwo członkowskie dokonujące wpisu natychmiast usuwa wpis dotyczący powrotu i wprowadza wpis dotyczący odmowy wjazdu i pobytu zgodnie z art. 24 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2018/1861;</p> <p>b) jeżeli decyzji nakazującej powrót nie towarzyszy zakaz wjazdu, wykonujące państwo członkowskie natychmiast informuje, w drodze wymiany informacji uzupełniających, państwo członkowskie dokonujące wpisu, tak aby wydające państwo członkowskie usunęło niezwłocznie wpis dotyczący powrotu.</p>	T	Art. 32a, art. 347e ust. 1, art. 443 ust. 1a ustawy o cudzoziemcach	<p>Art. 32a. W przypadku przekraczania granicy zewnętrznej, o której mowa w art. 2 pkt 2 kodeksu granicznego Schengen, w kierunku wjazdowym przez cudzoziemca, którego dane zostały umieszczone w Systemie Informacyjnym Schengen do celów, o których mowa w art. 3 ust. 1 rozporządzenia nr 2018/1860, przez organ innego państwa obszaru Schengen, komendant placówki Straży Granicznej informuje o tym, za pośrednictwem Komendanta Głównego Policji, właściwy organ tego państwa, zgodnie z art. 8 rozporządzenia nr 2018/1860.</p> <p>Art. 347e. 1. Komendant Główny Straży Granicznej jest organem właściwym do przyjęcia informacji, o których mowa w art. 6 ust. 1 i art. 8 rozporządzenia nr 2018/1860.</p> <p>Art. 443. 1a. W przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, Szef Urzędu przekazuje dane cudzoziemca do Systemu Informacyjnego Schengen do celów odmowy wjazdu i pobytu niezwłocznie po wykonaniu decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu i usunięciu danych tego cudzoziemca umieszczonych w Systemie Informacyjnym Schengen</p>

		Decyzja w sprawie wjazdu obywatela państwa trzeciego jest podejmowana przez wykonujące państwo członkowskie zgodnie z rozporządzeniem (UE) 2016/399.			do celów, o których mowa w art. 3 ust. 1 rozporządzenia nr 2018/1860. Przepis art. 438 ust. 5 pkt 2 stosuje się. Art. 443. 1. Szef Urzędu przekazuje przechowywane w wykazie dane cudzoziemca, na okres ich przechowywania w wykazie, do Systemu Informacyjnego Schengen do celów odmowy wjazdu, jeżeli podstawą przechowywania tych danych w wykazie jest: 1) decyzja o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu, zawierająca zakaz ponownego wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i innych państw obszaru Schengen lub (...)	
9.	Art. 9	<i>Artykuł 9</i> Konsultacje uprzednie przeprowadzane przed przyznaniem dokumentu pobytowego lub wizy długoterminowej lub przedłużeniem ich ważności 1. Jeżeli państwo członkowskie rozważa przyznanie dokumentu pobytowego lub wizy długoterminowej lub przedłużenie ich ważności obywatelowi państwa trzeciego, do którego odnosi się wpis dotyczący powrotu wprowadzony przez inne państwo członkowskie i któremu to wpisowi towarzyszy zakaz wjazdu, zaangażowane państwa członkowskie konsultują się ze sobą, w drodze wymiany informacji uzupełniających, zgodnie z następującymi zasadami: a) przed przyznaniem dokumentu pobytowego lub wizy długoterminowej lub przedłużeniem ich ważności	T	Art. 72a, art. 83a, art. 109a, art. 208a, art. 359a ustawy o cudzoziemcach	Art. 72a. Jeżeli dane cudzoziemca zostały umieszczone w Systemie Informacyjnym Schengen do celów, o których mowa w art. 3 ust. 1 rozporządzenia nr 2018/1860, minister właściwy do spraw zagranicznych albo konsul, za pośrednictwem Komendanta Głównego Policji: 1) zwraca się do właściwego organu państwa obszaru Schengen, które umieściło dane, o przeprowadzenie konsultacji, o których mowa w art. 9 ust. 1 rozporządzenia nr 2018/1860, 2) informuje właściwy organ państwa obszaru Schengen, które umieściło dane, o decyzji wydanej w sprawie wydania wizy krajowej – w przypadku gdy dane zostały umieszczone w związku z decyzją właściwego organu tego państwa	

		<p>przyznające państwo członkowskie konsultuje się z państwem członkowskim dokonującym wpisu;</p> <p>b) państwo członkowskie dokonujące wpisu odpowiada na wniosek w sprawie konsultacji w terminie 10 dni kalendarzowych;</p> <p>c) brak odpowiedzi w terminie, o którym mowa w lit. b), oznacza, że państwo członkowskie dokonujące wpisu nie sprzeciwia się przyznaniu dokumentu pobytowego lub wizy długoterminowej lub przedłużeniu ich ważności;</p> <p>d) przy podejmowaniu odnośnej decyzji przyznające państwo członkowskie bierze pod uwagę powody leżące u podstaw decyzji państwa członkowskiego dokonującego wpisu oraz uwzględnia, zgodnie z prawem krajowym, zagrożenia dla porządku publicznego lub bezpieczeństwa publicznego, jakie może powodować obecność danego obywatela państwa trzeciego na terytorium państw członkowskich;</p> <p>e) przyznające państwo członkowskie powiadamia o swojej decyzji państwa członkowskie dokonujące wpisu; oraz</p> <p>f) jeżeli przyznające państwo członkowskie powiadomi państwo członkowskie dokonujące wpisu, że zamierza przyznać dokument pobytowy lub wizę długoterminową lub przedłużyć ich ważność lub że postanowiło to zrobić, państwo członkowskie dokonujące wpisu usuwa wpis dotyczący powrotu.</p>			<p>obszaru Schengen, której towarzyszy zakaz ponownego wjazdu;</p> <p>3) informuje właściwy organ państwa obszaru Schengen, które umieściło dane, o zamiarze wydania wizy krajowej lub o jej wydaniu – w przypadku gdy dane zostały umieszczone w związku z decyzją właściwego organu tego państwa obszaru Schengen, której nie towarzyszy zakaz ponownego wjazdu.</p> <p>Art. 83a. Jeżeli dane cudzoziemca zostały umieszczone w Systemie Informacyjnym Schengen do celów, o których mowa w art. 3 ust. 1 rozporządzenia nr 2018/1860, wojewoda lub Szef Urzędu w drugiej instancji, za pośrednictwem Komendanta Głównego Policji:</p> <p>1) zwraca się do właściwego organu państwa obszaru Schengen, które umieściło dane, o przeprowadzenie konsultacji, o których mowa w art. 9 ust. 1 rozporządzenia nr 2018/1860,</p> <p>2) informuje właściwy organ państwa obszaru Schengen, które umieściło dane, o decyzji wydanej w sprawie przedłużenia wizy krajowej – w przypadku gdy dane zostały umieszczone w związku z decyzją właściwego organu tego państwa obszaru Schengen, której towarzyszy zakaz ponownego wjazdu;</p> <p>3) informuje właściwy organ państwa obszaru Schengen, które umieściło dane, o zamiarze o przedłużenia wizy krajowej lub o jej</p>	
--	--	--	--	--	--	--

		<p>Ostateczna decyzja w sprawie tego, czy obywatelowi państwa trzeciego należy przyznać dokument pobytowy lub wizę długoterminową, należy do przyznającego państwa członkowskiego.</p>			<p>przedłużeniu – w przypadku gdy dane zostały umieszczone w związku z decyzją właściwego organu tego państwa obszaru Schengen, której nie towarzyszy zakaz ponownego wjazdu.</p> <p>Art. 109a. Jeżeli dane cudzoziemca zostały umieszczone w Systemie Informacyjnym Schengen do celów, o których mowa w art. 3 ust. 1 rozporządzenia nr 2018/1860, wojewoda lub Szef Urzędu w drugiej instancji, za pośrednictwem Komendanta Głównego Policji:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) zwraca się do właściwego organu państwa obszaru Schengen, które umieściło dane, o przeprowadzenie konsultacji, o których mowa w art. 9 ust. 1 rozporządzenia nr 2018/1860, 2) informuje właściwy organ państwa obszaru Schengen, które umieściło dane, o decyzji wydanej w sprawie udzielenia cudzoziemcowi zezwolenia na pobyt czasowy <ul style="list-style-type: none"> – w przypadku gdy dane zostały umieszczone w związku z decyzją właściwego organu tego państwa obszaru Schengen, której towarzyszy zakaz ponownego wjazdu; 3) informuje właściwy organ państwa obszaru Schengen, które umieściło dane, o zamiarze udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy lub o jego udzieleniu – w przypadku gdy dane zostały umieszczone w związku z decyzją właściwego organu tego państwa obszaru Schengen, której nie towarzyszy zakaz ponownego wjazdu. 	
--	--	--	--	--	--	--

				<p>Art. 208a. Jeżeli dane cudzoziemca zostały umieszczone w Systemie Informacyjnym Schengen do celów, o których mowa w art. 3 ust. 1 rozporządzenia nr 2018/1860, wojewoda lub Szef Urzędu w drugiej instancji, za pośrednictwem Komendanta Głównego Policji:</p> <p>1) zwraca się do właściwego organu państwa obszaru Schengen, które umieściło dane, o przeprowadzenie konsultacji, o których mowa w art. 9 ust. 1 rozporządzenia nr 2018/1860,</p> <p>2) informuje właściwy organ państwa obszaru Schengen, które umieściło dane, o decyzji wydanej w sprawie udzielenia cudzoziemcowi zezwolenia na pobyt stały</p> <p>– w przypadku gdy dane zostały umieszczone w związku z decyzją właściwego organu tego państwa obszaru Schengen, której towarzyszy zakaz ponownego wjazdu;</p> <p>3) informuje właściwy organ państwa obszaru Schengen, które umieściło dane, o zamiarze udzielenia zezwolenia na pobyt stały lub o jego udzieleniu – w przypadku gdy dane zostały umieszczone w związku z decyzją właściwego organu tego państwa obszaru Schengen, której nie towarzyszy zakaz ponownego wjazdu.</p> <p>Art. 359a. Jeżeli dane cudzoziemca zostały umieszczone w Systemie Informacyjnym Schengen do celów, o których mowa w art. 3</p>	
--	--	--	--	--	--

				<p>ust. 1 rozporządzenia nr 2018/1860, komendant oddziału Straży Granicznej lub komendant placówki Straży Granicznej, lub Komendant Główny Straży Granicznej w drugiej instancji, za pośrednictwem Komendanta Głównego Policji:</p> <p>1) zwraca się do właściwego organu państwa obszaru Schengen, które umieściło dane, o przeprowadzenie konsultacji, o których mowa w art. 9 ust. 1 rozporządzenia nr 2018/1860,</p> <p>2) informuje właściwy organ państwa obszaru Schengen, które umieściło dane, o decyzji wydanej w postępowaniu w sprawie zobowiązania cudzoziemca do powrotu lub w postępowaniu w sprawie udzielenia cudzoziemcowi zgody na pobyt ze względów humanitarnych – w przypadku gdy dane zostały umieszczone w związku z decyzją właściwego organu tego państwa obszaru Schengen, której towarzyszy zakaz ponownego wjazdu;</p> <p>3) informuje właściwy organ państwa obszaru Schengen, które umieściło dane, o zamiarze udzielenia zgody na pobyt ze względów humanitarnych lub o jej udzieleniu – w przypadku gdy dane zostały umieszczone w związku z decyzją właściwego organu tego państwa obszaru Schengen, której nie towarzyszy zakaz ponownego wjazdu.</p>	
--	--	--	--	---	--

				<p>Art. 45a ustawy o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium RP</p>	<p>Art. 45a. Jeżeli dane cudzoziemca zostały umieszczone w Systemie Informacyjnym Schengen do celów, o których mowa w art. 3 ust. 1 rozporządzenia nr 2018/1860, organ prowadzący postępowanie w sprawie udzielenia ochrony międzynarodowej, za pośrednictwem Komendanta Głównego Policji:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) zwraca się do właściwego organu państwa obszaru Schengen, które umieściło dane, o przeprowadzenie konsultacji, o których mowa w art. 9 ust. 1 rozporządzenia nr 2018/1860, 2) informuje właściwy organ państwa obszaru Schengen, które umieściło dane, o decyzji wydanej w sprawie udzielenia ochrony międzynarodowej <ul style="list-style-type: none"> – w przypadku gdy dane zostały umieszczone w związku z decyzją właściwego organu tego państwa obszaru Schengen, której towarzyszy zakaz ponownego wjazdu; 3) informuje właściwy organ państwa obszaru Schengen, które umieściło dane, o zamiarze nadania cudzoziemcowi statusu uchodźcy lub udzielenia ochrony uzupełniającej lub o nadaniu cudzoziemcowi statusu uchodźcy lub o udzieleniu ochrony uzupełniającej – w przypadku gdy dane zostały umieszczone w związku z decyzją właściwego organu innego państwa obszaru Schengen, której nie towarzyszy zakaz ponownego wjazdu.
--	--	--	--	---	--

		<p>2. Jeżeli państwo członkowskie rozważa przyznanie dokumentu pobytowego lub wizy długoterminowej lub przedłużenie ich ważności obywatelowi państwa trzeciego, do którego odnosi się wpis dotyczący powrotu wprowadzony przez inne państwo członkowskie i któremu to wpisowi nie towarzyszy zakaz wjazdu, przyznające państwo członkowskie niezwłocznie informuje państwo członkowskie dokonujące wpisu, że zamierza przyznać lub przyznało dokument pobytowy lub wizę długoterminową. Państwo członkowskie dokonujące wpisu niezwłocznie usuwa wpis dotyczący powrotu.</p>	<p>T</p>	<p>Art. 347f ust. 1 i ust. 3 pkt 1 ustawy o cudzoziemcach</p>	<p>Art. 347f. 1. Komendant Główny Straży Granicznej jest organem właściwym do przeprowadzenia konsultacji, o których mowa w art. 9 ust. 1 rozporządzenia nr 2018/1860, w przypadku gdy właściwy organ innego państwa obszaru Schengen zamierza wydać cudzoziemcowi dokument pobytowy lub wizę długoterminową, lub przedłużyć dokument pobytowy lub wizę długoterminową. Komendant Główny Straży Granicznej przekazuje temu organowi innego państwa obszaru Schengen, za pośrednictwem Komendanta Głównego Policji, w terminie 10 dni kalendarzowych stosowne informacje dotyczące podstaw i okoliczności wydania decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu.</p> <p>2. (...)</p> <p>3. Dane cudzoziemca umieszczone w Systemie Informacyjnym Schengen na podstawie art. 347a i art. 347c ust. 1 pkt 1, Komendant Główny Straży Granicznej usuwa, w przypadku gdy:</p> <p>1) dane zostały umieszczone w związku z decyzją o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu, w której orzeczono o zakazie ponownego wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i innych państw obszaru Schengen, a właściwy organ innego państwa obszaru Schengen zawiadomił, za pośrednictwem Komendanta Głównego Policji, po przeprowadzeniu konsultacji,</p>	
--	--	--	-----------------	---	--	--

					o których mowa w art. 9 ust. 1 rozporządzenia nr 2018/1860, o wydaniu dokumentu pobytowego lub wize długoterminowej, lub przedłużeniu dokumentu pobytowego lub wize długoterminowej, lub o tym, że zamierza wydać taki dokument lub taką wizę, lub przedłużyć taki dokument lub taką wizę;	
10.	Art. 10	<p><i>Artykuł 10</i></p> <p>Konsultacje przeprowadzane przed wprowadzeniem wpisu dotyczącego powrotu</p> <p>Jeżeli państwo członkowskie wydało decyzję nakazującą powrót zgodnie z art. 6 ust. 2 dyrektywy 2008/115/WE i rozważa wprowadzenie wpisu dotyczącego powrotu odnoszącego się do obywatela państwa trzeciego, który posiada ważny dokument pobytowy lub ważną wizę długoterminową przyznane przez inne państwo członkowskie, zaangażowane państwa członkowskie konsultują się ze sobą poprzez wymianę informacji uzupełniających zgodnie z następującymi zasadami:</p> <p>a) państwo członkowskie, które podjęło decyzję nakazującą powrót, informuje o tej decyzji przyznające państwo członkowskie;</p> <p>b) informacje przekazywane na podstawie lit. a) muszą zawierać wystarczające wyjaśnienie powodów wydania decyzji nakazującej powrót;</p> <p>c) przyznające państwo członkowskie rozważa na podstawie informacji przedstawionych przez państwo członkowskie, które podjęło decyzję</p>	T	Art. 96a, art. 109b, art. 208b, art. 359b, art. 347b ustawy o cudzoziemcach	<p>Art. 96a. 1. Jeżeli właściwy organ innego państwa obszaru Schengen występuje o przeprowadzenie konsultacji, o których mowa w art. 10 lub art. 11 rozporządzenia nr 2018/1860, a cudzoziemiec posiada ważną wizę krajową, konsul, który wydał tę wizę, a w przypadku, o którym mowa w art. 92 ust. 1a – minister właściwy do spraw zagranicznych, ustala, czy zachodzą przesłanki do cofnięcia tej wize.</p> <p>2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, minister właściwy do spraw zagranicznych albo konsul przekazuje Komendantowi Głównemu Policji informację o wydaniu decyzji o cofnięciu wize krajowej lub o braku podstaw do jej cofnięcia, w terminie 10 dni od dnia otrzymania wystąpienia o przeprowadzenie konsultacji, o których mowa w art. 10 lub art. 11 rozporządzenia nr 2018/1860.</p> <p>3. Jeżeli nie jest możliwe zachowanie terminu, o którym mowa w ust. 2, minister właściwy do spraw zagranicznych albo konsul występuje przed jego upływem, za pośrednictwem Komendanta</p>	

		<p>nakazującą powrót, czy istnieją powody do cofnięcia dokumentu pobytowego lub wizy długoterminowej;</p> <p>d) przy podejmowaniu odnośnej decyzji przyznające państwo członkowskie bierze pod uwagę powody leżące u podstaw decyzji państwa członkowskiego, które podjęło decyzję nakazującą powrót, oraz uwzględnia, zgodnie z prawem krajowym, zagrożenia dla porządku publicznego lub bezpieczeństwa publicznego, jakie może powodować obecność danego obywatela państwa trzeciego na terytorium państw członkowskich;</p> <p>e) w terminie 14 dni kalendarzowych od otrzymania wniosku o przeprowadzenie konsultacji przyznające państwo członkowskie powiadamia państwo członkowskie, które podjęło decyzję nakazującą powrót, o swojej decyzji lub, jeśli podjęcie decyzji przez przyznające państwo członkowskie w tym terminie nie było możliwe, składa umotywowany wniosek o wyjątkowe przedłużenie terminu na udzielenie odpowiedzi maksymalnie o kolejnych 12 dni kalendarzowych;</p> <p>f) jeżeli przyznające państwo członkowskie powiadomi państwo członkowskie, które podjęło decyzję nakazującą powrót, że utrzymuje w mocy dokument pobytowy lub wizę długoterminową, państwo członkowskie, które podjęło decyzję nakazującą powrót, nie wprowadza wpisu dotyczącego powrotu.</p>			<p>Głównego Policji, do właściwego organu innego państwa obszaru Schengen z wnioskiem o przedłużenie terminu, nie dłużej jednak niż o 12 dni. Wniosek zawiera uzasadnienie. W takim przypadku minister właściwy do spraw zagranicznych albo konsul przekazuje Komendantowi Głównemu Policji informację, o której mowa w ust. 2, w terminie wypadającym na 2 dni przed końcem terminu określonego we wniosku.</p> <p>4. Komendant Główny Policji przekazuje właściwemu organowi innego państwa obszaru Schengen otrzymaną od ministra właściwego do spraw zagranicznych albo konsula informację, o której mowa w ust. 2, w terminie 14 dni od dnia wystąpienia o przeprowadzenie konsultacji, o których mowa w art. 10 lub art. 11 rozporządzenia nr 2018/1860, a w przypadku przedłużenia tego terminu – w terminie przedłużonym.</p> <p>Art. 109b. 1. Jeżeli właściwy organ innego państwa obszaru Schengen występuje o przeprowadzenie konsultacji, o których mowa w art. 10 lub art. 11 rozporządzenia nr 2018/1860, a cudzoziemiec posiada zezwolenie na pobyt czasowy, wojewoda, który udzielił tego zezwolenia, a w przypadku gdy zezwolenia udzielił Szef Urzędu w drugiej instancji – wojewoda, który orzekał w sprawie w pierwszej instancji, ustala, czy zachodzą</p>	
--	--	---	--	--	--	--

					<p>podstawy do cofnięcia tego zezwolenia.</p> <p>2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, wojewoda przekazuje Komendantowi Głównemu Policji informację o wydaniu decyzji o cofnięciu zezwolenia na pobyt czasowy lub o braku podstaw do jego cofnięcia, w terminie 10 dni od dnia otrzymania wystąpienia o przeprowadzenie konsultacji, o których mowa w art. 10 lub art. 11 rozporządzenia nr 2018/1860.</p> <p>3. Jeżeli nie jest możliwe zachowanie terminu, o którym mowa w ust. 2, wojewoda występuje przed jego upływem, za pośrednictwem Komendanta Głównego Policji, do właściwego organu innego państwa obszaru Schengen z wnioskiem o przedłużenie terminu, nie dłużej jednak niż o 12 dni. Wniosek zawiera uzasadnienie. W takim przypadku wojewoda przekazuje Komendantowi Głównemu Policji informację, o której mowa w ust. 2, w terminie wypadającym na 2 dni przed końcem terminu określonego we wniosku.</p> <p>4. Komendant Główny Policji przekazuje właściwemu organowi innego państwa obszaru Schengen otrzymaną od wojewody informację, o której mowa w ust. 2, w terminie 14 dni od dnia wystąpienia o przeprowadzenie konsultacji, o których mowa w art. 10 lub art. 11 rozporządzenia nr 2018/1860, a w przypadku przedłużenia tego terminu – w terminie przedłużonym.</p>	
--	--	--	--	--	---	--

					<p>Art. 208b. 1. Jeżeli właściwy organ innego państwa obszaru Schengen występuje o przeprowadzenie konsultacji, o których mowa w art. 10 lub art. 11 rozporządzenia nr 2018/1860, a cudzoziemiec posiada zezwolenie na pobyt stały, wojewoda, który udzielił tego zezwolenia, a w przypadku gdy zezwolenia udzielił Szef Urzędu w drugiej instancji – wojewoda, który orzekał w sprawie w pierwszej instancji, ustala, czy zachodzą podstawy do cofnięcia tego zezwolenia.</p> <p>2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, wojewoda przekazuje Komendantowi Głównemu Policji informację o wydaniu decyzji o cofnięciu zezwolenia na pobyt stały lub o braku podstaw do jego cofnięcia, w terminie 10 dni od dnia otrzymania wystąpienia o przeprowadzenie konsultacji, o których mowa w art. 10 lub art. 11 rozporządzenia nr 2018/1860.</p> <p>3. Jeżeli nie jest możliwe zachowanie terminu, o którym mowa w ust. 2, wojewoda występuje przed jego upływem, za pośrednictwem Komendanta Głównego Policji, do właściwego organu innego państwa obszaru Schengen z wnioskiem o przedłużenie terminu, nie dłużej jednak niż o 12 dni. Wniosek zawiera uzasadnienie. W takim przypadku wojewoda przekazuje Komendantowi Głównemu Policji informację, o której mowa w ust. 2, w terminie</p>
--	--	--	--	--	---

				<p>wypadającym na 2 dni przed końcem terminu określonego we wniosku.</p> <p>4. Komendant Główny Policji przekazuje właściwemu organowi innego państwa obszaru Schengen otrzymaną od wojewody informację, o której mowa w ust. 2, w terminie 14 dni od dnia wystąpienia o przeprowadzenie konsultacji, o których mowa w art. 10 lub art. 11 rozporządzenia nr 2018/1860, a w przypadku przedłużenia tego terminu – w terminie przedłużonym.</p> <p>Art. 347b. W przypadku gdy komendant oddziału Straży Granicznej lub komendant placówki Straży Granicznej wydał decyzję o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu cudzoziemcowi posiadającemu ważny dokument pobytowy lub ważną wizę długoterminową wydaną przez inne państwo obszaru Schengen, Komendant Główny Straży Granicznej przed umieszczeniem jego danych w Systemie Informacyjnym Schengen do celów, o których mowa w art. 3 ust. 1 rozporządzenia nr 2018/1860, zwraca się, za pośrednictwem Komendanta Głównego Policji, do właściwego organu państwa, które wydało ten dokument pobytowy lub tę wizę, o przeprowadzenie konsultacji, o których mowa w art. 10 rozporządzenia nr 2018/1860.</p>	
--	--	--	--	---	--

				<p>Art. 359b. 1. Jeżeli właściwy organ innego państwa obszaru Schengen występuje o przeprowadzenie konsultacji, o których mowa w art. 10 lub art. 11 rozporządzenia nr 2018/1860, a cudzoziemiec posiada zgodę na pobyt ze względów humanitarnych, komendant oddziału Straży Granicznej lub komendant placówki Straży Granicznej, który udzielił tej zgody, a w przypadku gdy zgody udzielił Komendant Główny Straży Granicznej w drugiej instancji – komendant oddziału Straży Granicznej lub komendant placówki Straży Granicznej, który orzekał w sprawie w pierwszej instancji, ustala, czy zachodzą podstawy do cofnięcia tej zgody.</p> <p>2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, komendant oddziału Straży Granicznej lub komendant placówki Straży Granicznej przekazuje Komendantowi Głównemu Policji informację o wydaniu decyzji o cofnięciu zgody na pobyt ze względów humanitarnych lub o braku podstaw do jej cofnięcia, w terminie 10 dni od dnia otrzymania wystąpienia o przeprowadzenie konsultacji, o których mowa w art. 10 lub art. 11 rozporządzenia nr 2018/1860.</p> <p>3. Jeżeli nie jest możliwe zachowanie terminu, o którym mowa w ust. 2, komendant oddziału Straży Granicznej lub komendant placówki Straży Granicznej występuje przed jego upływem, za pośrednictwem Komendanta Głównego Policji, do</p>	
--	--	--	--	---	--

				<p>właściwego organu innego państwa obszaru Schengen z wnioskiem o przedłużenie terminu, nie dłużej jednak niż o 12 dni. Wniosek zawiera uzasadnienie. W takim przypadku komendant oddziału Straży Granicznej lub komendant placówki Straży Granicznej przekazuje Komendantowi Głównemu Policji informację, o której mowa w ust. 2, w terminie wypadającym na 2 dni przed końcem terminu określonego we wniosku.</p> <p>4. Komendant Główny Policji przekazuje właściwemu organowi innego państwa obszaru Schengen otrzymaną od komendanta oddziału Straży Granicznej lub komendanta placówki Straży Granicznej informację, o której mowa w ust. 2, w terminie 14 dni od dnia wystąpienia o przeprowadzenie konsultacji, o których mowa w art. 10 lub art. 11 rozporządzenia nr 2018/1860, a w przypadku przedłużenia tego terminu – w terminie przedłużonym.</p>	
			<p>Art. 45b ustawy o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium RP</p>	<p>Art. 45b. 1. Jeżeli właściwy organ innego państwa obszaru Schengen występuje o przeprowadzenie konsultacji, o których mowa w art. 10 lub art. 11 rozporządzenia nr 2018/1860, a cudzoziemiec posiada status uchodźcy lub ochronę uzupełniającą, Szef Urzędu, ustala, czy zachodzą podstawy do pozbawienia tego statusu lub tej ochrony.</p> <p>2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, Szef Urzędu przekazuje</p>	

					<p>Komendantowi Głównemu Policji informację o wydaniu decyzji o pozbawieniu statusu uchodźcy lub ochrony uzupełniającej lub o braku podstaw do pozbawienia tego statusu lub tej ochrony, w terminie 10 dni od dnia otrzymania wystąpienia o przeprowadzenie konsultacji, o których mowa w art. 10 lub art. 11 rozporządzenia nr 2018/1860.</p> <p>3. Jeżeli nie jest możliwe zachowanie terminu, o którym mowa w ust. 2, Szef Urzędu występuje przed jego upływem, za pośrednictwem Komendanta Głównego Policji, do właściwego organu innego państwa obszaru Schengen z wnioskiem o przedłużenie terminu, nie dłużej jednak niż o 12 dni. Wniosek zawiera uzasadnienie. W takim przypadku Szef Urzędu przekazuje Komendantowi Głównemu Policji informację, o której mowa w ust. 2, w terminie wypadającym na 2 dni przed końcem terminu określonego we wniosku.</p> <p>4. Komendant Główny Policji przekazuje właściwemu organowi innego państwa obszaru Schengen otrzymaną od Szefa Urzędu informację, o której mowa w ust. 2, w terminie 14 dni od dnia wystąpienia o przeprowadzenie konsultacji, o których mowa w art. 10 lub art. 11 rozporządzenia nr 2018/1860, a w przypadku przedłużenia tego terminu – w terminie przedłużonym.</p>	
--	--	--	--	--	---	--

11.	Art. 11	<p><i>Artykuł 11</i></p> <p>Procedura konsultacji przeprowadzanych po wprowadzeniu wpisu dotyczącego powrotu</p> <p>Jeśli okaże się, że państwo członkowskie wprowadziło wpis dotyczący powrotu w odniesieniu do obywatela państwa trzeciego, który posiada ważny dokument pobytowy lub ważną wizę długoterminową przyznane przez inne państwo członkowskie, państwo członkowskie dokonujące wpisu może postanowić o cofnięciu decyzji nakazującej powrót. W przypadku takiego cofnięcia państwo to natychmiast usuwa wpis dotyczący powrotu. Jeżeli jednak państwo członkowskie dokonujące wpisu postanawia utrzymać decyzję nakazującą powrót wydaną zgodnie z art. 6 ust. 2 dyrektywy 2008/115/WE, zaangażowane państwa członkowskie konsultują się ze sobą poprzez wymianę informacji uzupełniających zgodnie z następującymi zasadami:</p> <p>a) państwo członkowskie dokonujące wpisu informuje przyznające państwo członkowskie o decyzji nakazującej powrót;</p> <p>b) informacje przekazywane na podstawie lit. a) muszą zawierać wystarczające wyjaśnienie powodów dokonania wpisu dotyczącego powrotu;</p> <p>c) przyznające państwo członkowskie rozważa na podstawie informacji przedstawionych przez państwo członkowskie dokonujące wpisu, czy istnieją powody do cofnięcia</p>	T	<p>J.w.</p> <p>Art. 347f ust. 2 i ust. 3 pkt 3 ustawy o cudzoziemcach</p>	<p>J.w.</p> <p>Art. 347f (...)</p> <p>2. Jeżeli po umieszczeniu przez Komendanta Głównego Straży Granicznej danych cudzoziemca w Systemie Informacyjnym Schengen do celów, o których mowa w art. 3 ust. 1 rozporządzenia nr 2018/1860, okaże się, że posiada on ważny dokument pobytowy lub ważną wizę długoterminową, wydane przez inne państwo obszaru Schengen, komendant placówki Straży Granicznej lub komendant oddziału Straży Granicznej, który wydał decyzję o zobowiązaniu tego cudzoziemca do powrotu, lub w przypadku utrzymania w mocy w całości lub w części tej decyzji – Komendant Główny Straży Granicznej, zwraca się, za pośrednictwem Komendanta Głównego Policji, do właściwego organu tego państwa o przeprowadzenie konsultacji, o których mowa w art. 11 rozporządzenia nr 2018/1860, oraz zawiadamia o wyniku tych konsultacji właściwy organ wykonującego państwa obszaru Schengen w przypadku konsultacji, o których mowa w art. 12 rozporządzenia nr 2018/1860.</p> <p>3. Dane cudzoziemca umieszczone w Systemie Informacyjnym Schengen na podstawie art. 347a i art. 347c ust. 1 pkt 1, Komendant Główny Straży</p>	
-----	---------	---	---	---	--	--

		<p>dokumentu pobytowego lub wizej długoterminowej;</p> <p>d) przy podejmowaniu decyzji przyznające państwo członkowskie bierze pod uwagę powody leżące u podstaw decyzji państwa członkowskiego dokonującego wpisu oraz uwzględnia, zgodnie z prawem krajowym, zagrożenia dla porządku publicznego lub bezpieczeństwa publicznego, jakie może powodować obecność danego obywatela państwa trzeciego na terytorium państw członkowskich;</p> <p>e) w terminie 14 dni kalendarzowych od otrzymania wniosku o przeprowadzenie konsultacji przyznające państwo członkowskie powiadamia państwo członkowskie dokonujące wpisu o swojej decyzji lub, jeśli podjęcie decyzji przez przyznające państwo członkowskie w tym terminie nie było możliwe, składa umotywowany wniosek o wyjątkowe przedłużenie terminu na udzielenie odpowiedzi maksymalnie o kolejnych 12 dni kalendarzowych;</p> <p>f) jeżeli przyznające państwo członkowskie powiadomi państwo członkowskie dokonujące wpisu, że utrzymuje w mocy dokument pobytowy lub wizę długoterminową, państwo członkowskie dokonujące wpisu natychmiast usuwa wpis dotyczący powrotu.</p>			<p>Granicznej usuwa, w przypadku gdy: (...)</p> <p>3) właściwy organ innego państwa obszaru Schengen zawiadomił, za pośrednictwem Komendanta Głównego Policji, w wyniku konsultacji, o których mowa w art. 11 rozporządzenia nr 2018/1860, o tym, że posiadany przez cudzoziemca dokument pobytowy lub wiza długoterminowa nie zostanie cofnięta;</p>	
12.	Art. 12	<p><i>Artykuł 12</i></p> <p>Konsultacje w przypadku trafienia odnoszącego się do obywatela państwa trzeciego, który posiada</p>	T	Art. 393e, art. 347f ust. 2 ustawy o	<p>Art. 393e. W przypadku ujawnienia w trakcie pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej cudzoziemca posiadającego ważny</p>	

		<p>ważny dokument pobytowy lub ważną wizę długoterminową Jeżeli państwo członkowskie uzyskuje trafienie odnoszące się do wpisu dotyczącego powrotu wprowadzonego przez państwo członkowskie w odniesieniu do obywatela państwa trzeciego, który posiada ważny dokument pobytowy lub ważną wizę długoterminową przyznane przez inne państwo członkowskie, zaangażowane państwa członkowskie konsultują się ze sobą poprzez wymianę informacji uzupełniających zgodnie z następującymi zasadami:</p> <p>a) wykonujące państwo członkowskie informuje o tej sytuacji państwo członkowskie dokonujące wpisu;</p> <p>b) państwo członkowskie dokonujące wpisu wszczyna procedurę określoną w art. 11;</p> <p>c) państwo członkowskie dokonujące wpisu powiadamia wykonujące państwo członkowskie o wyniku konsultacji.</p>		<p>cudzoziemc h</p>	<p>dokument pobytowy lub ważną wizę długoterminową, wydane przez inne państwo obszaru Schengen, którego dane zostały umieszczone przez inne państwo obszaru Schengen w Systemie Informacyjnym Schengen do celów, o których mowa w art. 3 ust. 1 rozporządzenia nr 2018/1860, komendant oddziału Straży Granicznej lub komendant placówki Straży Granicznej informuje o tym, za pośrednictwem Komendanta Głównego Policji, właściwy organ państwa, które umieściło dane.</p> <p>Art. 347f (...) 2. Jeżeli po umieszczeniu przez Komendanta Głównego Straży Granicznej danych cudzoziemca w Systemie Informacyjnym Schengen do celów, o których mowa w art. 3 ust. 1 rozporządzenia nr 2018/1860, okaże się, że posiada on ważny dokument pobytowy lub ważną wizę długoterminową, wydane przez inne państwo obszaru Schengen, komendant placówki Straży Granicznej lub komendant oddziału Straży Granicznej, który wydał decyzję o zobowiązaniu tego cudzoziemca do powrotu, lub w przypadku utrzymania w mocy w całości lub w części tej decyzji – Komendant Główny Straży Granicznej, zwraca się, za pośrednictwem Komendanta Głównego Policji, do właściwego organu tego państwa o przeprowadzenie konsultacji,</p>	
--	--	---	--	----------------------------------	--	--

					o których mowa w art. 11 rozporządzenia nr 2018/1860, oraz zawiadania o wyniku tych konsultacji właściwy organ wykonującego państwa obszaru Schengen w przypadku konsultacji, o których mowa w art. 12 rozporządzenia nr 2018/1860.	
13.	Art. 13	<p><i>Artykuł 13</i></p> <p>Statystyki dotyczące wymiany informacji</p> <p>Państwa członkowskie raz w roku przekazują eu-LISA statystyki dotyczące wymian informacji przeprowadzonych zgodnie z art. 8–12 oraz przypadków niedotrzymania terminów określonych w tych artykułach.</p>				
14.	Art. 14	<p><i>Artykuł 14</i></p> <p>Usuwanie wpisów</p> <p>1. Niezależnie od art. 6 i art. 8–12 wpisy dotyczące powrotu usuwa się, gdy decyzja, na podstawie której wprowadzono wpis, została cofnięta lub unieważniona przez właściwy organ. Wpisy dotyczące powrotu usuwa się również wtedy, gdy dany obywatel państwa trzeciego może wykazać, że opuścił terytorium państw członkowskich zgodnie z odpowiednią decyzją nakazującą powrót.</p> <p>2. Wpisy dotyczące powrotu w odniesieniu do osoby, która nabyła obywatelstwo jednego z państw członkowskich lub jednego z państw, których obywatelom przysługuje prawo do swobodnego przemieszczania się na mocy prawa Unii, są usuwane, jak tylko</p>	T	Art. 347d, art. 347f ust. 3 ustawy o cudzoziemcach	<p>Art. 347d. Dane cudzoziemca umieszczone w Systemie Informacyjnym Schengen na podstawie art. 347a Komendant Główny Straży Granicznej usuwa w przypadku:</p> <p>1) wydania przez ten organ decyzji o uchyleniu w całości decyzji komendanta oddziału Straży Granicznej lub komendanta placówki Straży Granicznej o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu;</p> <p>2) wydania przez ten organ decyzji o stwierdzeniu nieważności decyzji komendanta oddziału Straży Granicznej lub decyzji komendanta placówki Straży Granicznej o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu;</p>	

		<p>państwo członkowskie dokonujące wpisu stwierdzi, że dana osoba nabyła takie obywatelstwo, lub uzyska informację na ten temat zgodnie z art. 44 rozporządzenia (UE) 2018/1861.</p>			<p>3) uchylenia lub stwierdzenia nieważności decyzji komendanta oddziału Straży Granicznej lub komendanta placówki Straży Granicznej o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu przez sąd administracyjny;</p> <p>4) wykonania decyzji tego organu lub decyzji komendanta oddziału Straży Granicznej lub komendanta placówki Straży Granicznej o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu.</p> <p>Art. 347f. (...)</p> <p>3. Dane cudzoziemca umieszczone w Systemie Informacyjnym Schengen na podstawie art. 347a i art. 347c ust. 1 pkt 1, Komendant Główny Straży Granicznej usuwa, w przypadku gdy:</p> <p>1) dane zostały umieszczone w związku z decyzją o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu, w której orzeczono o zakazie ponownego wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i innych państw obszaru Schengen, a właściwy organ innego państwa obszaru Schengen zawiadomił, za pośrednictwem Komendanta Głównego Policji, po przeprowadzeniu konsultacji, o których mowa w art. 9 ust. 1 rozporządzenia nr 2018/1860, o wydaniu dokumentu pobytowego lub wize długoterminowej, lub przedłużeniu dokumentu pobytowego lub wize długoterminowej, lub o tym, że zamierza wydać taki dokument lub</p>	
--	--	--	--	--	---	--

				<p>taką wizę, lub przedłużyć taki dokument lub taką wizę;</p> <p>2) dane zostały umieszczone w związku z decyzją o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu, w której odstąpiono od orzeczenia o zakazie ponownego wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i innych państw obszaru Schengen, a właściwy organ innego państwa obszaru Schengen zawiadomił, za pośrednictwem Komendanta Głównego Policji, o wydaniu dokumentu pobytowego lub wizy długoterminowej, lub przedłużeniu dokumentu pobytowego lub wizy długoterminowej, lub o tym, że zamierza wydać taki dokument lub taką wizę, lub przedłużyć taki dokument lub taką wizę;</p> <p>3) właściwy organ innego państwa obszaru Schengen zawiadomił, za pośrednictwem Komendanta Głównego Policji, w wyniku konsultacji, o których mowa w art. 11 rozporządzenia nr 2018/1860, o tym, że posiadany przez cudzoziemca dokument pobytowy lub wiza długoterminowa nie zostanie cofnięta;</p> <p>4) uzyskania zgodnie z art. 14 ust. 2 rozporządzenia nr 2018/1860, w tym za pośrednictwem Komendanta Głównego Policji, informacji o nabyciu przez cudzoziemca obywatelstwa jednego z państw członkowskich Unii Europejskiej, państw członkowskich Europejskiego Stowarzyszenia Wolnego Handlu</p>	
--	--	--	--	---	--

					(EFTA) – stron umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej.	
15.	Art. 15	<p><i>Artykuł 15</i></p> <p>Przekazywanie danych osobowych do państw trzecich do celu powrotu</p> <p>1. Na zasadzie odstępstwa od art. 50 rozporządzenia (UE) 2018/1861 dane, o których mowa w art. 4 ust. 1 lit. a), b), c), d), e), f), g), h), q), r), s), t), u), v) i w) niniejszego rozporządzenia, i związane z nimi informacje uzupełniające mogą być przekazywane lub udostępniane państwu trzeciemu za zgodą państwa członkowskiego dokonującego wpisu.</p>	-	-	-	-
		<p>2. Przekazanie danych do państwa trzeciego jest przeprowadzane zgodnie z odpowiednimi przepisami prawa Unii, w szczególności przepisami w zakresie ochrony danych osobowych, w tym zgodnie z rozdziałem V rozporządzenia (UE) 2016/679, oraz w stosownych przypadkach zgodnie z umowami o readmisji, a także prawem krajowym państwa członkowskiego przekazującego dane.</p>	-	-	-	-
		<p>3. Przekazanie danych do państwa trzeciego ma miejsce wyłącznie wtedy, gdy spełnione są następujące warunki:</p> <p>a) dane są przekazywane lub udostępniane wyłącznie do celów identyfikacji nielegalnie przebywającego obywatela państwa trzeciego oraz wydania mu dokumentu identyfikacyjnego lub dokumentu podróży, z myślą o powrocie;</p> <p>b) dany obywatel państwa trzeciego został poinformowany, że jego dane</p>	-	-	-	-

		osobowe i informacje uzupełniające mogą zostać przedstawione organom państwa trzeciego.				
		4. Przekazywanie danych osobowych do państw trzecich na mocy niniejszego artykułu pozostaje bez uszczerbku dla praw osób ubiegających się o ochronę międzynarodową i beneficjentów ochrony międzynarodowej, w szczególności w odniesieniu do zasady non-refoulement, oraz zakazu ujawniania lub uzyskiwania informacji określonego w art. 30 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/32/UE.	-	-	-	-
		5. Dane przetwarzane w SIS i związane z nimi informacje uzupełniające podlegające wymianie na mocy niniejszego rozporządzenia nie są udostępniane państwu trzeciemu, jeżeli wykonanie decyzji nakazującej powrót zawieszono lub termin jej wykonania odroczone, w tym w wyniku wniesienia od niej odwołania ze względu na naruszenie przez taki powrót zasady non-refoulement.	-	-	-	-
		6. Stosowanie rozporządzenia (UE) 2016/679, w tym w odniesieniu do przekazywania danych osobowych do państw trzecich zgodnie z niniejszym artykułem, a w szczególności w odniesieniu do stosowania, proporcjonalności i konieczności przekazywania w oparciu o art. 49 ust. 1 lit. d) tego rozporządzenia, podlega monitorowaniu przez niezależne organy nadzorcze, o których mowa w art. 51 ust. 1 tego rozporządzenia	-	-	-	-

16.	Art. 16	<p><i>Artykuł 16</i> Statystyki eu-LISA sporządza dzienne, miesięczne i roczne statystyki – zarówno w rozbiciu na poszczególne państwa członkowskie, jak i w ujęciu zbiorczym – odnoszące się do liczby wpisów dotyczących powrotu wprowadzonych do SIS. Statystyki te obejmują dane, o których mowa w art. 4 ust. 1 lit. y), liczbę powiadomień, o których mowa w art. 7 ust. 1, oraz liczbę usuniętych wpisów dotyczących powrotu. eu-LISA sporządza statystyki dotyczące danych przekazanych przez państwa członkowskie zgodnie z art. 6 ust. 3 i art. 13. Statystyki te nie zawierają żadnych danych osobowych. Statystyki te są ujmowane w rocznym sprawozdaniu statystycznym, o którym mowa w art. 60 ust. 3 rozporządzenia (UE) 2018/1861.</p>	-	-	-	-
17.	Art. 17	<p><i>Artykuł 17</i> Właściwe organy mające prawo do dostępu do danych w SIS 1. Dostęp do danych w SIS oraz prawo do wyszukiwania takich danych są zastrzeżone dla właściwych organów krajowych, o których mowa w art. 34 ust. 1, 2 i 3 rozporządzenia (UE) 2018/1861.</p>	-	-	-	-
		<p>2. W ramach swojego mandatu Europol ma prawo do dostępu do danych w SIS zgodnie z art. 35 rozporządzenia (UE) 2018/1861 i do ich wyszukiwania w celu wspierania i wzmacniania działań podejmowanych przez właściwe organy państw członkowskich oraz ich wzajemnej współpracy w odniesieniu</p>	-	-	-	-

		do zapobiegania przemytowi migrantów i ułatwianiu migracji nieuregulowanej oraz zwalczania tych zjawisk.				
		3. Członkowie zespołów, o których mowa w art. 2 pkt 8 i 9 rozporządzenia (UE) 2016/1624, mają w ramach swojego mandatu, zgodnie z art. 36 rozporządzenia (UE) 2018/1861, prawo do dostępu do danych wprowadzonych do SIS i ich wyszukiwania do celów odpraw granicznych, ochrony granicy i operacji powrotowych poprzez interfejs techniczny utworzony i prowadzony przez Europejską Agencję Straży Granicznej i Przybrzeżnej.	-	-	-	-
18.	Art. 18	<i>Art. 18</i> Ocena Komisja oceni stosowanie niniejszego rozporządzenia w terminie dwóch lat od daty rozpoczęcia jego stosowania. Ocena ta będzie obejmować analizę ewentualnych synergii pomiędzy niniejszym rozporządzeniem i rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/2226.	-	-	-	-
19.	Art. 19	<i>Art. 19</i> Stosowanie przepisów rozporządzenia (UE) 2018/1861 W zakresie, w jakim nie zostało to uregulowane w niniejszym rozporządzeniu, do danych wprowadzanych do SIS i przetwarzanych w SIS zgodnie z niniejszym rozporządzeniem zastosowanie mają przepisy dotyczące wprowadzania, przetwarzania i aktualizowania wpisów, obowiązków państw członkowskich i eu-LISA,	-	-	-	-

		warunków dotyczących dostępu i terminów weryfikacji wpisów, przetwarzania danych, ochrony danych, odpowiedzialności oraz monitorowania i statystyk, określone w art. 6–19, art. 20 ust. 3 i 4, art. 21, 23, 32, 33, art. 34 ust. 5 i art. 38–60 rozporządzenia (UE) 2018/1861.				
20.	Art. 20	<p><i>Art. 20</i></p> <p>Wejście w życie</p> <p>Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.</p> <p>Niniejsze rozporządzenie stosuje się od daty ustalonej przez Komisję zgodnie z art. 66 ust. 2 rozporządzenia (UE) 2018/1861.</p>	-	-	-	-

TABELA ZGODNOŚCI

TYTUŁ PROJEKTU	Projekt ustawy o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw
TYTUŁ WDRAŻANEGO AKTU PRAWNEGO/ WDRAŻANYCH AKTÓW PRAWNYCH	rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1861 z dnia 28 listopada 2018 r. w sprawie utworzenia, funkcjonowania i użytkowania Systemu Informacyjnego Schengen (SIS) w dziedzinie odpraw granicznych, zmiany konwencji wykonawczej do układu z Schengen oraz zmiany i uchylecia rozporządzenia (WE) nr 1987/2006
PRZEPISY UNII EUROPEJSKIEJ	

L.p.	Jedn. Red.	Treść przepisu UE	Konieczność wdrożenia T/N	Jedn. Red.	Treść przepisu/ów projektu	Uzasadnienie uwzględnienia w projekcie przepisów wykraczających poza minimalne wymogi prawa UE
Rozdział I Przepisy ogólne						
Art. 1 Cel						
1.	Art. 1	<i>Artykuł 1</i> Cel ogólny SIS Celem SIS jest zapewnienie – przy wykorzystaniu informacji przekazywanych za pośrednictwem tego systemu – wysokiego poziomu bezpieczeństwa w przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości Unii, w tym utrzymywanie bezpieczeństwa publicznego i porządku publicznego oraz zagwarantowanie bezpieczeństwa na terytorium państw członkowskich, a także zapewnienie stosowania postanowień rozdziału 2 tytułu V części trzeciej TFUE w odniesieniu do	-	-	-	-

		przepływu osób na terytorium państw członkowskich.				
2.	Art. 2	<p><i>Artykuł 2</i></p> <p>Przedmiot</p> <p>1. Niniejsze rozporządzenie określa warunki i procedury wprowadzania do SIS i przetwarzania wpisów w SIS dotyczących obywateli państw trzecich oraz wymiany informacji uzupełniających i danych dodatkowych na potrzeby odmowy wjazdu i pobytu na terytorium państw członkowskich.</p>	-	-	-	-
		<p>2. Niniejsze rozporządzenie ustanawia również przepisy dotyczące architektury technicznej SIS, obowiązków państw członkowskich i Agencji Unii Europejskiej ds. Zarządzania Operacyjnego Wielkoskalowymi Systemami Informatycznymi w Przestrzeni Wolności, Bezpieczeństwa i Sprawiedliwości (zwanej dalej „eu-LISA”), przetwarzania danych, praw odnośnych osób oraz odpowiedzialności.</p>	-	-	-	-
3.	Art. 3	<p><i>Artykuł 3</i></p> <p>Definicje</p> <p>Na użytek niniejszego rozporządzenia stosuje się następujące definicje:</p>	-	-	-	-
		<p>1) „wpis” oznacza zestaw danych wprowadzonych do SIS, które umożliwiają właściwym organom zidentyfikowanie osoby w celu podjęcia konkretnego działania;</p>	-	-	-	-

	<p>2) „informacje uzupełniające” oznaczają informacje, które nie są częścią danych zawartych we wpisach przechowywanych w SIS, ale są związane z wpisami w SIS, i które podlegają wymianie za pośrednictwem biur SIRENE:</p> <p>a) w celu umożliwienia państwom członkowskim wzajemnej konsultacji lub wzajemnego informowania się podczas wprowadzania wpisu;</p> <p>b) w celu umożliwienia podjęcia odpowiedniego działania po uzyskaniu trafienia;</p> <p>c) w przypadku niemożności podjęcia wymaganego działania;</p> <p>d) w przypadku rozwiązywania kwestii jakości danych SIS;</p> <p>e) w przypadku rozwiązywania kwestii zgodności i priorytetu wpisów;</p> <p>f) w przypadku rozwiązywania kwestii związanych z prawami do dostępu;</p>	-	-	-	-
	<p>3) „dane dodatkowe” oznaczają dane przechowywane w SIS – i związane z wpisami w SIS – które mają być natychmiast dostępne dla właściwych organów, gdy osobę, w odniesieniu do której wprowadzono dane do SIS, zlokalizowano w wyniku wyszukiwania przeprowadzonego w SIS;</p>	-	-	-	-
	<p>4) „obywatel państwa trzeciego” oznacza osobę niebędącą obywatelem Unii w rozumieniu art. 20 ust. 1 TFUE, z wyjątkiem osób, którym przysługuje – na mocy umów pomiędzy Unią lub Unią i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a państwami trzecimi, z drugiej strony – prawo do swobodnego</p>	-	-	-	-

		przemieszczania się równoważne prawu przysługującemu obywatelom Unii;				
		5) „dane osobowe” oznaczają dane osobowe zdefiniowane w art. 4 pkt 1 rozporządzenia (UE) 2016/679;	-	-	-	-
		6) „przetwarzanie danych osobowych” oznacza operację lub zestaw operacji wykonywanych na danych osobowych lub zestawach danych osobowych w sposób zautomatyzowany lub niezautomatyzowany, takich jak gromadzenie, utrwalanie, rejestrowanie, organizowanie, porządkowanie, przechowywanie, adaptowanie lub modyfikowanie, pobieranie, przeglądanie, wykorzystywanie, ujawnianie poprzez przesłanie, rozpowszechnianie lub innego rodzaju udostępnianie, dopasowywanie lub łączenie, ograniczanie, usuwanie lub niszczenie;	-	-	-	-
		7) „dopasowanie” oznacza łączne wystąpienie następujących elementów: a) wyszukiwanie w SIS przeprowadza użytkownik końcowy; b) w wyniku wyszukiwania znaleziono wpis wprowadzony do SIS przez inne państwo członkowskie; oraz c) dane dotyczące wpisu w SIS pasują do danych wprowadzonych na potrzeby wyszukiwania;	-	-	-	-

	8) „trafienie” oznacza dopasowanie, które spełnia następujące kryteria: a) zostało potwierdzone przez: (i) użytkownika końcowego; lub (ii) właściwy organ zgodnie z procedurami krajowymi, w przypadku gdy dane dopasowanie opierało się na porównaniu danych biometrycznych; oraz b) wymagane jest podjęcie dalszych działań;	-	-	-	-
	9) „państwo członkowskie dokonujące wpisu” oznacza państwo członkowskie, które wprowadziło wpis do SIS;	-	-	-	-
	10) „przyznające państwo członkowskie” oznacza państwo członkowskie, które rozważa przyznanie dokumentu pobytowego lub wizy długoterminowej lub przedłużenie ich ważności lub które przyznało dokument pobytowy lub wizę długoterminową lub przedłużyło ich ważność i które jest zaangażowane w procedurę konsultacji z innym państwem członkowskim;	-	-	-	-
	11) „wykonujące państwo członkowskie” oznacza państwo członkowskie, które podejmuje lub podjęło wymagane działania po uzyskaniu trafienia;	-	-	-	-
	12) „użytkownik końcowy” oznacza członka personelu właściwego organu uprawnionego do przeprowadzenia wyszukiwania bezpośrednio w CS-SIS, N.SIS lub ich kopii technicznej;	-	-	-	-
	13) „dane biometryczne” oznaczają dane osobowe, które wynikają ze specjalnego przetwarzania	-	-	-	-

		technicznego, dotyczą cech fizycznych lub fizjologicznych osoby fizycznej oraz umożliwiają lub potwierdzają jednoznaczną identyfikację tej osoby fizycznej, a mianowicie fotografie, wizerunki twarzy i dane daktyloskopijne;				
		14) „dane daktyloskopijne” oznaczają dane dotyczące odbitek linii papilarnych palców i odbitek linii papilarnych dłoni, które z powodu ich niepowtarzalnego charakteru i układu cech szczególnych umożliwiają przeprowadzenie dokładnych i dających jednoznaczne wyniki porównań odnośnie do tożsamości danej osoby;	-	-	-	-
		15) „wizerunek twarzy” oznacza cyfrowe obrazy twarzy mające dostateczną rozdzielczość i jakość, aby można je było wykorzystywać na potrzeby zautomatyzowanego dopasowywania biometrycznego;	-	-	-	-
		16) „powrót” oznacza powrót zdefiniowany w art. 3 pkt 3 dyrektywy 2008/115/WE;	-	-	-	-
		17) „zakaz wjazdu” oznacza zakaz wjazdu zdefiniowany w art. 3 pkt 6 dyrektywy 2008/115/WE;	-	-	-	-
		18) „przestępstwa terrorystyczne” oznaczają przestępstwa w rozumieniu prawa krajowego, o których mowa w art. 3–14 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/541, lub – w przypadku państw członkowskich niezwiązanych tą dyrektywą – które są równoważne jednemu z przestępstw wymienionych w tej dyrektywie;	-	-	-	-

		19) „dokument pobytowy” oznacza dokument pobytowy zdefiniowany w art. 2 pkt 16 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/399;	-	-	-	-
		20) „wiza długoterminowa” oznacza wizę długoterminową, o której mowa w art. 18 ust. 1 konwencji wykonawczej do układu z Schengen;	-	-	-	-
		21) „zagrożenie dla zdrowia publicznego” oznacza zagrożenie dla zdrowia publicznego zdefiniowane w art. 2 pkt 21 rozporządzeniu (UE) 2016/399.	-	-	-	-

4.	Art. 4	<p><i>Artykuł 4</i></p> <p>Architektura techniczna i sposoby funkcjonowania SIS</p> <p>1. SIS składa się z:</p> <p>a) systemu centralnego (zwanego dalej „systemem centralnym SIS”) składającego się z:</p> <p>(i) funkcji wsparcia technicznego (CS-SIS), zawierającej bazę danych (zwaną dalej „bazą danych SIS”) oraz wersję zapasową CS-SIS;</p> <p>(ii) jednolitego interfejsu krajowego (NI-SIS);</p> <p>b) systemu krajowego (N.SIS) w każdym państwie członkowskim, składającego się z krajowych systemów danych, które łączą się z systemem centralnym SIS w tym co najmniej jednej krajowej lub wspólnej wersji zapasowej N.SIS; oraz</p> <p>c) infrastruktury łączności pomiędzy CS-SIS, wersją zapasową CS-SIS i NI-SIS (zwanej dalej „infrastrukturą łączności”), która zapewnia zaszyfowaną wirtualną sieć na potrzeby danych SIS oraz wymiany danych między biurami SIRENE, o której mowa w art. 7 ust. 2.</p> <p>N.SIS, o którym mowa w lit. b), może zawierać plik danych (zwany dalej „kopią krajową”), zawierający pełną lub częściową kopię bazy danych SIS. Dwa państwa członkowskie lub większa ich liczba mogą utworzyć w jednym ze swoich N.SIS wspólną kopię, z której mogą wspólnie korzystać. Taka wspólna kopia uważana jest za kopię krajową każdego z tych państw członkowskich.</p>	-	-	-	-
----	--------	---	---	---	---	---

	<p>Ze wspólnej wersji zapasowej N.SIS, o której mowa w lit. b), mogą wspólnie korzystać dwa państwa członkowskie lub większa ich liczba. W takich przypadkach, wspólną wersję zapasową N.SIS traktuje się ją jako wersję zapasową N.SIS każdego z tych państw członkowskich. Aby zapewnić użytkownikom końcowym niezakłóconą dostępność, istnieje możliwość jednoczesnego korzystania z N.SIS i jego wersji zapasowej.</p> <p>Państwa członkowskie zamierzające utworzyć wspólną kopię lub wspólną wersję zapasową N.SIS, z których mogą wspólnie korzystać, uzgadniają na piśmie swoje odpowiednie obowiązki. O uzgodnieniach tych informują one Komisję.</p> <p>Infrastruktura łączności wspiera i pomaga zapewnić niezakłóconą dostępność SIS. Obejmuje ona redundantne i rozdzielne ścieżki dla połączeń między CS-SIS i wersją zapasową CS-SIS, a także redundantne i rozdzielne ścieżki dla połączeń między każdym krajowym punktem dostępu do sieci SIS oraz CS-SIS i wersją zapasową CS-SIS.</p> <p>2. Państwa członkowskie wprowadzają, aktualizują, usuwają i wyszukują dane SIS korzystając ze swoich N.SIS. Państwa członkowskie korzystające z częściowej lub pełnej krajowej kopii lub częściowej lub pełnej wspólnej kopii udostępniają tę kopię do celów przeprowadzania zautomatyzowanych wyszukiwań na terytorium każdego z tych państw</p>				
--	---	--	--	--	--

	<p>członkowskich. Częściowa krajowa lub wspólna kopia zawiera co najmniej dane wymienione w art. 20 ust. 2 lit. a)–v). Przeszukiwanie plików danych przechowywanych w N.SIS innych państw członkowskich nie jest możliwe, z wyjątkiem sytuacji, gdy dotyczy to wspólnych kopii.</p> <p>3. CS-SIS wykonuje techniczne funkcje nadzorcze i administracyjne i posiada wersję zapasową CS-SIS, która jest w stanie zapewnić wszystkie funkcje głównego CS-SIS w przypadku jego awarii. CS-SIS i wersja zapasowa CS-SIS znajdują się w dwóch centrach technicznych eu-LISA.</p> <p>4. eu-LISA wdraża rozwiązania techniczne mające na celu zwiększenie niezakłóconej dostępności SIS poprzez jednoczesne funkcjonowanie CS-SIS i wersji zapasowej CS-SIS, o ile taka wersja zapasowa CS-SIS jest w stanie zagwarantować funkcjonowanie SIS w przypadku awarii, albo poprzez duplikację systemu lub jego komponentów. Niezależnie od wymogów proceduralnych określonych w art. 10 rozporządzenia (UE) 2018/1726, eu-LISA przygotowuje, nie później niż dnia 28 grudnia 2019 r., opracowanie dotyczące opcji w zakresie rozwiązań technicznych, zawierające niezależną ocenę skutków oraz analizę kosztów i korzyści.</p> <p>5. Jeżeli jest to konieczne w wyjątkowych okolicznościach, eu-LISA może przygotować, jako tymczasowe rozwiązanie, dodatkową kopię bazy danych SIS.</p>				
--	--	--	--	--	--

		<p>6. CS-SIS zapewnia usługi niezbędne do wprowadzania i przetwarzania danych SIS, w tym do prowadzenia wyszukiwań w bazie danych SIS. CS-SIS zapewnia państwom członkowskim korzystającym z krajowej lub wspólnej kopii:</p> <ul style="list-style-type: none"> a) aktualizacje kopii krajowych w trybie online; b) synchronizację i spójność kopii krajowych z bazą danych SIS; oraz c) czynności związane z inicjalizacją i odtwarzaniem kopii krajowych. <p>7. CS-SIS zapewnia niezakłóconą dostępność.</p>				
--	--	--	--	--	--	--

5.	Art. 5	<p><i>Artykuł 5</i> Koszty 1. Koszty funkcjonowania, utrzymania i dalszego rozwijania systemu centralnego SIS i infrastruktury łączności są pokrywane z budżetu ogólnego Unii. Koszty te obejmują także koszty prac przeprowadzanych w odniesieniu do CS-SIS w celu zapewnienia usług, o których mowa w art. 4 ust. 6.</p>	-	-	-	-
		<p>2. W celu pokrycia kosztów wdrażania niniejszego rozporządzenia przydziela się finansowanie z puli środków w wysokości 791 mln EUR przewidzianej w art. 5 ust. 5 lit. b) rozporządzenia (UE) nr 515/2014.</p>	-	-	-	-
		<p>3. Z puli środków, o której mowa w ust. 2, i bez uszczerbku dla dalszego finansowania w tym celu z innych źródeł budżetu ogólnego Unii, kwotę w wysokości 31 098 000 EUR przydziela się eu-LISA. Finansowanie takie realizowane jest w ramach zarządzania pośredniego i przyczynia się do wprowadzania wymaganych na mocy niniejszego rozporządzenia udoskonaleń technicznych dotyczących systemu centralnego SIS i infrastruktury łączności, a także powiązanych działań szkoleniowych.</p>	-	-	-	-
		<p>4. Z puli środków, o której mowa w ust. 2, państwa członkowskie, które uczestniczą w stosowaniu rozporządzenia (UE) nr 515/2014, oprócz podstawowego przydziału środków otrzymują dodatkowy ogólny przydział w wysokości</p>	-	-	-	-

		36 810 000 EUR rozdzielany w równych częściach w formie płatności ryczałtowej. Finansowanie takie realizowane jest w ramach zarządzania dzielonego i jest w całości przeznaczone na szybką i skuteczną modernizację odnośnych systemów krajowych, zgodnie z wymogami niniejszego rozporządzenia.				
		5. Koszty utworzenia, funkcjonowania, utrzymania i dalszego rozwijania każdego N.SIS ponosi odnośne państwo członkowskie.	-	-	-	-
6.	Art. 6	<i>Artykuł 6</i> Systemy krajowe Każde państwo członkowskie odpowiada za utworzenie, funkcjonowanie, utrzymanie i dalsze rozwijanie swojego N.SIS oraz za przyłączenie go do NI-SIS. Każde państwo członkowskie odpowiada za zapewnienie użytkownikom końcowym niezakłóconej dostępności danych SIS. Każde państwo członkowskie przekazuje swoje wpisy za pośrednictwem swojego N.SIS.	-	-	-	-
7.	Art. 7	<i>Artykuł 7</i> Urząd N.SIS i biuro SIRENE 1. Każde państwo członkowskie wyznacza organ (zwany dalej „urzędem N.SIS”), który na szczeblu centralnym odpowiada za N.SIS tego państwa. Organ ten odpowiada za sprawne funkcjonowanie i bezpieczeństwo N.SIS, zapewnia właściwym organom dostęp do SIS i stosuje niezbędne	-	-	-	-

		środki, aby zapewnić przestrzeganie niniejszego rozporządzenia. Odpowiada on za zapewnienie, aby wszystkie funkcje SIS były we właściwy sposób udostępniane użytkownikom końcowym.				
		2. Każde państwo członkowskie wyznacza organ krajowy, który działa przez 24 godziny na dobę, 7 dni w tygodniu, oraz zapewnia wymianę i dostępność wszelkich informacji uzupełniających (zwany „biurem SIRENE”) zgodnie z podręcznikiem SIRENE. Każde biuro SIRENE pełni w swoim państwie członkowskim rolę jedyne punktu kontaktowego właściwego do wymiany informacji uzupełniających dotyczących wpisów oraz do ułatwiania podejmowania wymaganych działań, w przypadku gdy do SIS wprowadzono wpisy dotyczące osób, które następnie zostały zlokalizowane po uzyskaniu trafienia. Każde biuro SIRENE musi mieć, zgodnie z prawem krajowym, łatwy bezpośredni lub pośredni dostęp do wszelkich stosownych informacji krajowych, w tym krajowych baz danych i wszelkich informacji dotyczących wpisów swojego państwa członkowskiego, a także do fachowego doradztwa, tak by móc podejmować działania w odpowiedzi na wnioski o informacje uzupełniające w szybki sposób i w terminach określonych w art. 8. Biura SIRENE koordynują weryfikację jakości informacji wprowadzonych do	-	-	-	-

		SIS. W tym celu mają dostęp do danych przetwarzanych w SIS.				
		3. Państwa członkowskie przekazują eu-LISA informacje o swoim urzędzie N.SIS i swoim biurze SIRENE. eu-LISA publikuje wykaz urzędów N.SIS i biur SIRENE wraz z wykazem, o którym mowa w art. 41 ust. 8.	-	-	-	-
8.	Art. 8	<p><i>Artykuł 8</i></p> <p>Wymiana informacji uzupełniających</p> <p>1. Wymiana informacji uzupełniających prowadzona jest zgodnie z zasadami zawartymi w podręczniku SIRENE i za pośrednictwem infrastruktury łączności. Państwa członkowskie zapewniają niezbędne zasoby techniczne i ludzkie w celu zapewnienia ciągłej dostępności oraz terminowej i skutecznej wymiany informacji uzupełniających. W przypadku gdy infrastruktura łączności jest niedostępna, państwa członkowskie wykorzystują inne odpowiednio zabezpieczone środki techniczne do prowadzenia wymiany informacji uzupełniających. Wykaz odpowiednio zabezpieczonych środków technicznych ustanawia się w podręczniku SIRENE.</p>	T	Art. 15b pkt 2 ustawy o cudzoziemcach	<p>Art. 15b. Zadania określone w:</p> <p>1) (...)</p> <p>2) art. 72, art. 83, art. 90 ust. 2–2c, art. 100 ust. 1b, art. 111, art. 198 ust. 2, art. 208, art. 214a ust. 2, art. 359c ust. 2, art. 443a, art. 448a oraz art. 448b – dotyczące wpisów danych cudzoziemca w Systemie Informacyjnym Schengen do celów odmowy wjazdu i pobytu na podstawie przepisów rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1861 z dnia 28 listopada 2018 r. w sprawie utworzenia, funkcjonowania i użytkowania Systemu Informacyjnego Schengen (SIS) w dziedzinie odpraw granicznych, zmiany konwencji wykonawczej do układu z Schengen oraz zmiany i uchylecia rozporządzenia (WE) nr 1987/2006 (Dz. Urz. UE L 312 z 07.12.2018, str. 14, z późn. zm.), zwanego dalej „rozporządzeniem nr 2018/1861”</p> <p>– Komendant Główny Policji realizuje przy udziale funkcjonariuszy Straży Granicznej pełniących służbę w biurze SIRENE, o którym mowa w art. 35</p>	

				<p>ust. 1 ustawy z dnia 24 sierpnia 2007 r. o udziale Rzeczypospolitej Polskiej w Systemie Informacyjnym Schengen oraz Wizowym Systemie Informacyjnym (Dz. U. z 2021 r. poz. 1041).</p> <p>Art. 11b pkt 2 ustawy o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium RP</p>	<p>ust. 1 ustawy z dnia 24 sierpnia 2007 r. o udziale Rzeczypospolitej Polskiej w Systemie Informacyjnym Schengen oraz Wizowym Systemie Informacyjnym (Dz. U. z 2021 r. poz. 1041).</p> <p>Art. 11b. Zadania określone w:</p> <p>1) (...)</p> <p>2) art. 46 i art. 54c – dotyczące wpisów danych cudzoziemca w Systemie Informacyjnym Schengen do celów odmowy wjazdu i pobytu na podstawie przepisów rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1861 z dnia 28 listopada 2018 r. w sprawie utworzenia, funkcjonowania i użytkowania Systemu Informacyjnego Schengen (SIS) w dziedzinie odpraw granicznych, zmiany konwencji wykonawczej do układu z Schengen oraz zmiany i uchylecia rozporządzenia (WE) nr 1987/2006 (Dz. Urz. UE L 312 z 07.12.2018, str. 14, z późn. zm.), zwanego dalej „rozporządzeniem nr 2018/1861”</p> <p>– Komendant Główny Policji realizuje przy udziale funkcjonariuszy Straży Granicznej pełniących służbę w biurze SIRENE, o którym mowa w art. 35 ust. 1 ustawy z dnia 24 sierpnia 2007 r. o udziale Rzeczypospolitej Polskiej w Systemie Informacyjnym Schengen oraz Wizowym Systemie Informacyjnym (Dz. U. z 2021 r. poz. 1041).</p>
--	--	--	--	---	---

		2. Informacje uzupełniające są wykorzystywane wyłącznie w celu, w którym zostały przekazane zgodnie z art. 49, chyba że uzyskana zostanie uprzednia zgoda państwa członkowskiego dokonującego wpisu na inne wykorzystanie.	-	-	-	-
		3. Biura SIRENE realizują swoje zadania w sposób szybki i skuteczny, w szczególności udzielając odpowiedzi na wnioski o informacje uzupełniające w jak najszybszym terminie, lecz nie później niż 12 godzin od jego otrzymania. Wnioski o informacje uzupełniające mające najwyższy priorytet oznacza się w formularzach SIRENE jako „PILNE”, podając przy tym uzasadnienie pilnego charakteru danej sprawy.	-	-	-	-
		4. Komisja przyjmuje akty wykonawcze w celu ustanowienia szczegółowych zasad dotyczących zadań biur SIRENE wynikających z niniejszego rozporządzenia oraz zasad wymiany informacji uzupełniających – w formie podręcznika zatytułowanego „Podręcznik SIRENE”. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 62 ust. 2.	-	-	-	-
9.	Art. 9	<i>Artykuł 9</i> Zgodność pod względem technicznym i funkcjonalnym 1. Tworząc swój N.SIS, każde państwo członkowskie przestrzega wspólnych norm, protokołów i procedur technicznych mających na celu	-	-	-	-

		zapewnienie kompatybilności jego N.SIS z systemem centralnym SIS na potrzeby szybkiego i skutecznego przesyłania danych.				
		2. Jeżeli państwo członkowskie korzysta z kopii krajowej, zapewnia ono – wykorzystując usługi zapewniane przez CS-SIS i dzięki zautomatyzowanym aktualizacjom, o których mowa w art. 4 ust. 6 – by dane przechowywane w kopii krajowej były identyczne i spójne z danymi w bazie danych SIS oraz by wyszukiwanie przeprowadzane w jego kopii krajowej prowadziło do wyniku równoważnego wynikowi wyszukiwania w bazie danych SIS.	-	-	-	-
		3. Użytkownicy końcowi otrzymują dane niezbędne do wykonania swoich zadań, w szczególności i w razie potrzeby, wszelkie dostępne dane umożliwiające identyfikację osoby, której dane dotyczą, oraz podjęcie wymaganego działania.	-	-	-	-
		4. Państwa członkowskie i eu-LISA przeprowadzają regularne testy w celu zweryfikowania technicznej zgodności kopii krajowych, o której mowa w ust. 2. Wyniki tych testów są uwzględniane jako część mechanizmu ustanowionego na mocy rozporządzenia Rady (UE) nr 1053/2013.	-	-	-	-
		5. Komisja przyjmuje akty wykonawcze w celu określenia i rozwijania wspólnych norm,	-	-	-	-

		protokołów i procedur technicznych, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 62 ust. 2.				
10.	Art. 10	<p><i>Artykuł 10</i></p> <p>Bezpieczeństwo – państwa członkowskie</p> <p>1. W odniesieniu do swojego N.SIS każde państwo członkowskie przyjmuje niezbędne środki, obejmujące plan bezpieczeństwa, plan ciągłości działania i plan przywrócenia gotowości do pracy po wystąpieniu sytuacji nadzwyczajnej, aby:</p> <p>a) zapewnić fizyczną ochronę danych, w tym poprzez sporządzenie planów awaryjnych służących ochronie infrastruktury krytycznej;</p> <p>b) uniemożliwić osobom nieuprawnionym dostęp do infrastruktury przetwarzania danych, wykorzystywanej do przetwarzania danych osobowych (kontrola dostępu do infrastruktury);</p> <p>c) zapobiegać nieuprawnionemu odczytywaniu, kopiowaniu, zmienianiu lub usuwaniu nośników danych (kontrola nośników danych);</p> <p>d) zapobiegać nieuprawnionemu wprowadzaniu danych oraz nieuprawnionemu oglądaniu, zmienianiu lub usuwaniu przechowywanych danych osobowych (kontrola przechowywania);</p> <p>e) zapobiegać korzystaniu z systemów zautomatyzowanego</p>	-	-	-	-

	<p>przetwarzania danych przez osoby nieuprawnione, używające sprzętu do przesyłu danych (kontrola użytkowników);</p> <p>f) zapobiegać nieuprawnionemu przetwarzaniu danych w SIS oraz nieuprawnionemu zmienianiu lub usuwaniu danych przetwarzanych w SIS (kontrola wprowadzania danych);</p> <p>g) zapewnić, by osoby uprawnione do korzystania z systemu zautomatyzowanego przetwarzania danych miały dostęp wyłącznie do danych objętych posiadaniem przez nie uprawnieniem, wyłącznie za pomocą indywidualnych i niepowtarzalnych identyfikatorów użytkownika oraz poufnego trybu dostępu (kontrola dostępu do danych);</p> <p>h) zapewnić, by wszystkie organy mające prawo dostępu do SIS lub do infrastruktury przetwarzania danych stworzyły profile z opisem funkcji i zadań osób, które są uprawnione do dostępu do danych oraz do ich wprowadzania, aktualizowania, usuwania i wyszukiwania, oraz by profile te były niezwłocznie udostępniane organom nadzorczym, o których mowa w art. 55 ust. 1, na ich wniosek (profile personelu);</p> <p>i) zapewnić możliwość weryfikacji i stwierdzenia, którym podmiotom można przysyłać dane osobowe za pośrednictwem sprzętu do przesyłu danych (kontrola przesyłu danych);</p> <p>j) zapewnić możliwość późniejszej weryfikacji i stwierdzenia,</p>				
--	--	--	--	--	--

	<p>które dane osobowe zostały wprowadzone do systemów zautomatyzowanego przetwarzania danych oraz kiedy, przez kogo i w jakim celu (kontrola wprowadzania danych);</p> <p>k) zapobiegać nieuprawnionemu odczytywaniu, kopiowaniu, zmienianiu lub usuwaniu danych osobowych podczas ich przekazywania lub podczas transportu nośników danych, w szczególności poprzez zastosowanie odpowiednich technik szyfrowania (kontrola transportu);</p> <p>l) monitorować skuteczność środków bezpieczeństwa, o których mowa w niniejszym ustępie, oraz stosować konieczne środki organizacyjne dotyczące monitorowania wewnętrznego, aby zapewnić przestrzeganie niniejszego rozporządzenia (kontrolowanie własnej działalności);</p> <p>m) zapewnić w razie przerwy w działaniu możliwość przywrócenia normalnego funkcjonowania zainstalowanych systemów (odzyskiwanie); oraz</p> <p>n) zapewnić, by SIS wykonywał właściwie swoje funkcje, by błędy były zgłaszane (niezawodność) i by dane osobowe przechowywane w SIS nie mogły ulec uszkodzeniu w wyniku nieprawidłowego funkcjonowania systemu (integralność).</p>				
	2. Państwa członkowskie stosują środki równoważne środkom, o których mowa w ust. 1, w odniesieniu do bezpieczeństwa przetwarzania i wymiany informacji uzupełniających,	-	-	-	-

		w tym zabezpieczenia pomieszczeń biur SIRENE.				
		3. Państwa członkowskie stosują środki równoważne środkom, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, w odniesieniu do bezpieczeństwa przetwarzania danych SIS przez organy, o których mowa w art. 34.	-	-	-	-
		4. Środki opisane w ust. 1, 2 i 3 mogą stanowić część ogólnego podejścia i planu w zakresie bezpieczeństwa na szczeblu krajowym obejmującego różne systemy informatyczne. W takich przypadkach, wymogi przewidziane w niniejszym artykule i ich stosowanie do SIS muszą zostać wyraźnie wskazane w tym planie, który musi zapewniać ich spełnianie.	-	-	-	-
11.	Art. 11	<p><i>Artykuł 11</i></p> <p>Poufność – państwa członkowskie</p> <p>1. Każde państwo członkowskie stosuje, zgodnie ze swoim prawem krajowym, swoje przepisy dotyczące tajemnicy zawodowej lub innych równoważnych obowiązków w zakresie poufności do wszystkich osób i podmiotów, od których wymaga się pracy z danymi SIS i informacjami uzupełniającymi. Wymóg ten ma zastosowanie również po zakończeniu pełnienia urzędu przez te osoby lub po ustaniu ich zatrudnienia, lub po zakończeniu działalności tych podmiotów.</p>	-	-	-	-

		2. W przypadku gdy dane państwo członkowskie współpracuje z wykonawcami zewnętrznymi przy zadaniach związanych z SIS, ściśle monitoruje ono działania wykonawcy, by zapewnić przestrzeganie wszystkich przepisów niniejszego rozporządzenia, w szczególności dotyczących bezpieczeństwa, poufności i ochrony danych.				
		3. Zarządzania operacyjnego N.SIS lub kopiami technicznymi nie powierza się przedsiębiorstwom prywatnym ani organizacjom prywatnym.	-	-	-	-
12.	Art. 12	<i>Artykuł 12</i> Prowadzenie rejestrów na szczeblu krajowym 1. Państwa członkowskie zapewniają rejestrowanie w swoich N.SIS każdego dostępu do danych osobowych w CS-SIS oraz wszelkiej wymiany takich danych w ramach CS-SIS – w celu sprawdzania, czy dane wyszukiwanie jest zgodne z prawem, monitorowania zgodności przetwarzania danych z prawem, monitorowania własnej działalności, zapewnienia należytego działania N.SIS oraz integralności i bezpieczeństwa danych. Wymóg ten nie ma zastosowania do zautomatyzowanych procesów, o których mowa w art. 4 ust. 6 lit. a), b) i c).	-	-	-	-
		2. Zapisy w rejestrze wskazują w szczególności historię wpisu, datę i godzinę przetwarzania danych, dane wykorzystane do wyszukiwania,	-	-	-	-

	<p>odniesienie do przetwarzanych danych oraz indywidualne i niepowtarzalne identyfikatory użytkownika dotyczące właściwego organu i osoby przetwarzającej dane.</p> <p>3. Na zasadzie odstępstwa od ust. 2 niniejszego artykułu, jeżeli wyszukiwanie przeprowadza się z wykorzystaniem danych daktyloskopijnych lub wizerunku twarzy zgodnie z art. 33, zapisy w rejestrze zamiast danych rzeczywistych wskazują rodzaj danych wykorzystanych do wyszukiwania.</p> <p>4. Zapisy w rejestrze są wykorzystywane wyłącznie do celu, o którym mowa w ust. 1, i są usuwane po upływie trzech lat od ich utworzenia. Zapisy w rejestrze obejmujące historię wpisów są usuwane po upływie trzech lat od usunięcia wpisów.</p> <p>5. Zapisy w rejestrze mogą być przechowywane dłużej niż przez okresy, o których mowa w ust. 4, jeśli są niezbędne do dalszego prowadzenia procedur monitorowania, które już się rozpoczęły.</p> <p>6. Właściwe organy krajowe odpowiedzialne za sprawdzanie, czy dane wyszukiwanie jest zgodne z prawem, za monitorowanie zgodności przetwarzania danych z prawem i monitorowanie własnej działalności oraz za zapewnianie należytego działania N.SIS oraz integralności i bezpieczeństwa danych muszą mieć, w granicach swoich uprawnień i na swój wniosek, dostęp do rejestrów do celów wykonywania swoich obowiązków.</p>				
--	--	--	--	--	--

13.	Art. 13	<p><i>Artykuł 13</i></p> <p>Monitorowanie własnej działalności</p> <p>Państwa członkowskie zapewniają, aby każdy organ uprawniony do dostępu do danych SIS podejmował niezbędne środki w celu zapewnienia przestrzegania niniejszego rozporządzenia oraz w razie potrzeby współpracował z organem nadzorczym.</p>	-	-	-	-
14.	Art. 14	<p><i>Artykuł 14</i></p> <p>Szkolenie personelu</p> <p>1. Przed otrzymaniem upoważnienia do przetwarzania danych przechowywanych w SIS i okresowo po przyznaniu dostępu do danych SIS personel organów mających prawo dostępu do SIS przechodzi odpowiednie szkolenie w zakresie bezpieczeństwa danych, praw podstawowych, w tym zasad dotyczących ochrony danych, oraz procedur regulujących przetwarzanie danych określonych w podręczniku SIRENE. Członkowie personelu zostają poinformowani o wszelkich stosownych przepisach dotyczących przestępstw i sankcji, w tym sankcji przewidzianych w art. 59.</p> <p>2. Państwa członkowskie przyjmują krajowe programy szkoleń w zakresie SIS, które obejmują szkolenia skierowane do użytkowników końcowych oraz do personelu biur SIRENE.</p> <p>Taki program szkoleń może stanowić część ogólnego programu</p>	-	-	-	-

		szkoleniowego na szczeblu krajowym, obejmującego szkolenia w innych odpowiednich dziedzinach. 3. W celu zacieśnienia współpracy między biurami SIRENE co najmniej raz w roku organizuje się na szczeblu Unii wspólne kursy szkoleniowe.				
15.	Art. 15	<i>Artykuł 15</i> Zarządzanie operacyjne 1. eu-LISA odpowiada za zarządzanie operacyjne systemem centralnym SIS. eu-LISA – we współpracy z państwami członkowskimi – zapewnia, by w systemie centralnym SIS stosowane były zawsze najlepsze dostępne rozwiązania technologiczne w oparciu o analizę kosztów i korzyści.	-	-	-	-
		2. eu-LISA odpowiada również za następujące zadania związane z infrastrukturą łączności: a) nadzór; b) bezpieczeństwo; c) koordynowanie stosunków między państwami członkowskimi a dostawcą; d) zadania związane z wykonywaniem budżetu; e) zakupy i odnawianie; oraz f) kwestie dotyczące umów.	-	-	-	-
		3. eu-LISA odpowiada również za następujące zadania związane z biurami SIRENE i łącznością między biurami SIRENE: a) koordynowanie działań w zakresie testowania, zarządzanie tymi działaniami i ich wspieranie;	-	-	-	-

		<p>b) utrzymanie i aktualizowanie specyfikacji technicznych dotyczących wymiany informacji uzupełniających między biurami SIRENE a infrastrukturą łączności; oraz</p> <p>c) zarządzanie wpływem zmian technicznych, gdy dotyczy on zarówno SIS, jak i wymiany informacji uzupełniających między biurami SIRENE.</p>				
		<p>4. eu-LISA opracowuje i utrzymuje mechanizm i procedury na potrzeby przeprowadzania kontroli jakości danych w CS-SIS. Przekazuje ona w tym zakresie regularne sprawozdania państwom członkowskim.</p> <p>eu-LISA przekazuje Komisji regularne sprawozdania, w których uwzględnia napotkane problemy i państwa członkowskie, których problemy te dotyczą.</p> <p>Komisja przekazuje Parlamentowi Europejskiemu i Radzie regularne sprawozdania na temat napotkanych problemów związanych z jakością danych.</p>	-	-	-	-
		<p>5. eu-LISA wykonuje także zadania związane z organizacją szkoleń na temat technicznego użytkowania SIS oraz środków służących poprawie jakości danych SIS.</p>	-	-	-	-
		<p>6. Zarządzanie operacyjne systemem centralnym SIS obejmuje wszystkie zadania niezbędne do zapewnienia funkcjonowania systemu centralnego SIS zgodnie z niniejszym rozporządzeniem przez 24 godziny na</p>	-	-	-	-

		dobę, 7 dni w tygodniu – w szczególności prace konserwacyjne oraz udoskonalenia techniczne niezbędne do sprawnego działania systemu. Zadania te obejmują również koordynowanie działań w zakresie testowania, zarządzanie tymi działaniami i ich wspieranie w odniesieniu do systemu centralnego SIS i N.SIS, zapewniające funkcjonowanie systemu centralnego SIS i N.SIS zgodnie z wymogami zgodności pod względem technicznym i funkcjonalnym określonymi w art. 9.				
		7. Komisja przyjmuje akty wykonawcze w celu określenia wymogów technicznych dotyczących infrastruktury łączności. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 62 ust. 2.	-	-	-	-
16.	Art. 16	<p><i>Artykuł 16</i></p> <p>Bezpieczeństwo – eu-LISA</p> <p>1. W odniesieniu do systemu centralnego SIS i infrastruktury łączności eu-LISA przyjmuje niezbędne środki, obejmujące plan bezpieczeństwa, plan ciągłości działania i plan przywrócenia gotowości do pracy po wystąpieniu sytuacji nadzwyczajnej, aby:</p> <p>a) zapewnić fizyczną ochronę danych, w tym poprzez sporządzenie planów awaryjnych służących ochronie infrastruktury krytycznej;</p> <p>b) uniemożliwić osobom nieuprawnionym dostęp do infrastruktury przetwarzania danych,</p>	-	-	-	-

	<p>wykorzystywanej do przetwarzania danych osobowych (kontrola dostępu do infrastruktury);</p> <p>c) zapobiegać nieuprawnionemu odczytywaniu, kopiowaniu, zmienianiu lub usuwaniu nośników danych (kontrola nośników danych);</p> <p>d) zapobiegać nieuprawnionemu wprowadzaniu danych oraz nieuprawnionemu oglądaniu, zmienianiu lub usuwaniu przechowywanych danych osobowych (kontrola przechowywania);</p> <p>e) zapobiegać korzystaniu z systemów zautomatyzowanego przetwarzania danych przez osoby nieuprawnione, używające sprzętu do przesyłu danych (kontrola użytkowników);</p> <p>f) zapobiegać nieuprawnionemu przetwarzaniu danych w SIS oraz nieuprawnionemu zmienianiu lub usuwaniu danych przetwarzanych w SIS (kontrola wprowadzania danych);</p> <p>g) zapewnić, by osoby uprawnione do korzystania z systemu zautomatyzowanego przetwarzania danych miały dostęp wyłącznie do danych objętych posiadaniem przez nie uprawnieniem, wyłącznie za pomocą indywidualnych i niepowtarzalnych identyfikatorów użytkownika oraz poufnego trybu dostępu (kontrola dostępu do danych);</p> <p>h) stworzyć profile z opisem funkcji i zadań osób, które są uprawnione do dostępu do danych lub do infrastruktury przetwarzania danych, i niezwłocznie udostępnić te profile</p>			
--	---	--	--	--

	<p>Europejskiemu Inspektorowi Ochrony Danych na jego wniosek (profile personelu);</p> <p>i) zapewnić możliwość weryfikacji i stwierdzenia, którym podmiotom można przesyłać dane osobowe za pośrednictwem sprzętu do przesyłu danych (kontrola przesyłu danych);</p> <p>j) zapewnić możliwość późniejszej weryfikacji i stwierdzenia, które dane osobowe zostały wprowadzone do systemów zautomatyzowanego przetwarzania danych oraz kiedy i przez kogo (kontrola wprowadzania danych);</p> <p>k) zapobiegać nieuprawnionemu odczytywaniu, kopiowaniu, zmienianiu lub usuwaniu danych osobowych podczas ich przekazywania lub podczas transportu nośników danych, w szczególności poprzez zastosowanie odpowiednich technik szyfrowania (kontrola transportu);</p> <p>l) monitorować skuteczność środków bezpieczeństwa, o których mowa w niniejszym ustępie, oraz stosować konieczne środki organizacyjne dotyczące monitorowania wewnętrznego, aby zapewnić przestrzeganie niniejszego rozporządzenia (kontrolowanie własnej działalności);</p> <p>m) zapewnić w razie przerwy w działaniu możliwość przywrócenia normalnego funkcjonowania zainstalowanych systemów (odzyskiwanie);</p>				
--	--	--	--	--	--

		<p>n) zapewnić, by SIS wykonywał właściwie swoje funkcje, by błędy były zgłaszane (niezawodność) i by dane osobowe przechowywane w SIS nie mogły ulec uszkodzeniu w wyniku nieprawidłowego funkcjonowania systemu (integralność); oraz</p> <p>o) zapewnić bezpieczeństwo swoich centrów technicznych.</p>				
		<p>2. eu-LISA stosuje środki równoważne środkom, o których mowa w ust. 1, w odniesieniu do bezpieczeństwa przetwarzania i wymiany informacji uzupełniających przy użyciu infrastruktury łączności.</p>	-	-	-	-
17.	Art. 17	<p><i>Artykuł 17</i></p> <p>Poufność – eu-LISA</p> <p>1. Bez uszczerbku dla art. 17 regulaminu pracowniczego eu-LISA stosuje odpowiednie przepisy dotyczące tajemnicy zawodowej lub innych równoważnych obowiązków w zakresie poufności – o standardzie porównywalnym do tych ustanowionych w art. 11 niniejszego rozporządzenia – do wszystkich swoich pracowników, od których wymaga się pracy z danymi SIS. Wymóg ten ma zastosowanie również po zakończeniu pełnienia urzędu przez te osoby lub po ustaniu ich zatrudnienia lub po zakończeniu ich działalności.</p> <p>2. eu-LISA stosuje środki równoważne środkom, o których mowa w ust. 1, w odniesieniu do poufności w zakresie wymiany informacji uzupełniających przy użyciu infrastruktury łączności.</p>	-	-	-	-

		<p>3. W przypadku gdy eu-LISA współpracuje z wykonawcami zewnętrznymi przy zadaniach związanych z SIS, ściśle monitoruje ona działania wykonawcy, by zapewnić przestrzeganie wszelkich przepisów niniejszego rozporządzenia, w szczególności przepisów dotyczących bezpieczeństwa, poufności i ochrony danych.</p> <p>4. Zarządzania operacyjnego CS-SIS nie powierza się przedsiębiorstwom prywatnym ani organizacjom prywatnym.</p>				
18.	Art. 18	<p><i>Artykuł 18</i> Prowadzenie rejestrów na szczeblu centralnym</p> <p>1. eu-LISA zapewnia rejestrowanie każdego dostępu do danych osobowych w CS-SIS oraz wszelkiej wymiany takich danych w ramach CS-SIS w celach, o których mowa w art. 12 ust. 1.</p> <p>2. Zapisy w rejestrze wskazują w szczególności historię wpisu, datę i godzinę przetwarzania danych, dane wykorzystane do wyszukiwania, odniesienie do przetwarzanych danych oraz indywidualne i niepowtarzalne identyfikatory użytkownika dotyczące właściwego organu przetwarzającego dane.</p> <p>3. Na zasadzie odstępstwa od ust. 2 niniejszego artykułu, jeżeli wyszukiwanie przeprowadza się z wykorzystaniem danych daktyloskopijnych lub wizerunków twarzy zgodnie z art. 33, zapisy w rejestrze zamiast danych rzeczywistych</p>	-	-	-	-

		<p>wskazują rodzaj danych wykorzystanych do wyszukiwania.</p> <p>4. Zapisy w rejestrze są wykorzystywane wyłącznie do celów, o których mowa w ust. 1, i są usuwane po upływie trzech lat od ich utworzenia. Zapisy w rejestrze obejmujące historię wpisów są usuwane po upływie trzech lat od usunięcia wpisów.</p> <p>5. Zapisy w rejestrze mogą być przechowywane dłużej niż przez okresy, o których mowa w ust. 4, jeśli są niezbędne do dalszego prowadzenia procedur monitorowania, które już się rozpoczęły.</p> <p>6. Do celów monitorowania własnej działalności i zapewnienia należytego działania CS-SIS oraz integralności i bezpieczeństwa danych eu-LISA ma dostęp do rejestrów w granicach swoich uprawnień.</p> <p>Europejski Inspektor Ochrony Danych ma dostęp do tych rejestrów na swój wniosek, w granicach swoich uprawnień i na potrzeby wykonywania swoich zadań.</p>				
19.	Art. 19	<p><i>Artykuł 19</i></p> <p>Kampanie informacyjne dotyczące SIS</p> <p>W momencie rozpoczęcia stosowania niniejszego rozporządzenia Komisja – we współpracy z organami nadzorczymi i Europejskim Inspektorem Ochrony Danych – przeprowadza kampanię informacyjną, w ramach której informuje opinię publiczną o celach SIS, danych przechowywanych w SIS, organach mających dostęp do SIS oraz prawach</p>	-	-	-	-

		przysługujących osobom, których dane dotyczą. Komisja regularnie powtarza takie kampanie we współpracy z organami nadzorczymi i Europejskim Inspektorem Ochrony Danych. Komisja prowadzi ogólnodostępną stronę internetową poświęconą wszelkim stosownym informacjom związanym z SIS. Państwa członkowskie – we współpracy ze swoimi organami nadzorczymi – opracowują i wprowadzają w życie niezbędne strategie służące ogólnemu informowaniu obywateli i rezydentów o SIS.				
20.	Art. 20	<i>Artykuł 20</i> Kategorie danych 1. Bez uszczerbku dla art. 8 ust. 1 lub dla przepisów niniejszego rozporządzenia dotyczących przechowywania danych dodatkowych, SIS zawiera wyłącznie te kategorie danych dostarczanych przez każde państwo członkowskie, których wymagają cele określone w art. 24 i 25.	-	-	-	-
		2. Każdy wpis w SIS, który zawiera informacje na temat osób, obejmuje wyłącznie następujące dane: a) nazwiska; b) imiona; c) imiona i nazwiska nadane przy urodzeniu; d) poprzednio używane imiona i nazwiska oraz pseudonimy; e) wszelkie szczególne obiektywne cechy fizyczne niepodlegające zmianom; f) miejsce urodzenia;	T	Art. 430 ust. 2 pkt 4 wprowadzenie do wyliczenia i lit. a, art. 439 ust. 1 pkt 6 i 8 oraz ust. 2, art. 441 ust. 1 zdanie drugie i ust. 2 część wspólna zdanie drugie, art. 442 ust. 5 zdanie	Art. 430. (...) 2. W rejestrach, o których mowa w art. 428 ust. 1 pkt 2 lit. b-k oraz m-o, a także w ewidencji zaproszeń oprócz informacji i danych, o których mowa w ust. 1, przechowuje się: 4) w rejestrze, o którym mowa w art. 428 ust. 1 pkt 2 lit. j, fotografię cudzoziemca, obraz jego linii papilarnych i kopię jego dokumentu podróży lub dokumentu tożsamości oraz informacje o:	Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców jest, zgodnie z art. 434 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, organem właściwym do prowadzenia wykazu cudzoziemców, których pobyt na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest niepożądany, zwanego dalej: „wykazem”. Jednocześnie, na mocy art. 443 ust. 1 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców jest organem właściwym do przekazywania danych cudzoziemców

	<p>g) data urodzenia; h) płeć; i) wszelkie posiadane obywatelstwa; j) informacje o tym, czy dana osoba: (i) jest uzbrojona; (ii) jest agresywna; (iii) ukryła się lub uciekła; (iv) wykazuje skłonności samobójcze; (v) stanowi zagrożenie dla zdrowia publicznego; lub (vi) jest zaangażowana w działalność, o której mowa w art. 3–14 dyrektywy (UE) 2017/541; k) podstawa wpisu; l) organ, który utworzył wpis; m) odesłanie do decyzji będącej podstawą wpisu; n) działanie, które należy podjąć w przypadku trafienia; o) odsyłacze do innych wpisów zgodnie z art. 48; p) informacje o tym, czy dana osoba jest członkiem rodziny obywatela Unii lub innej osoby, której przysługuje prawo do swobodnego przemieszczania się, o czym mowa w art. 26; q) informacje o tym, czy podstawą decyzji o odmowie wjazdu i pobytu jest: (i) wcześniejszy wyrok skazujący, o którym mowa w art. 24 ust. 2 lit. a); (ii) poważne zagrożenie bezpieczeństwa, o którym mowa w art. 24 ust. 2 lit. b);</p>		<p>drugie ustawy o cudzoziemcach</p>	<p>a) miejscu i dniu opuszczenia przez cudzoziemca terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub terytorium innego państwa obszaru Schengen, (...)</p> <p>Art. 439. 1. W wykazie umieszcza się informację o podstawie prawnej i faktycznej wpisu oraz następujące dane cudzoziemca: (...)</p> <p>6) obywatelstwo (obywatelstwa); (...)</p> <p>8) serię i numer dokumentu podróży lub dokumentu tożsamości.</p> <p>2. W wykazie można umieścić również: 1) inne dane cudzoziemca lub informacje, o których mowa w art. 13, w szczególności fotografię cudzoziemca oraz obraz linii papilarnych lub 2) kopię dokumentu podróży cudzoziemca, lub 3) kopię dokumentu tożsamości cudzoziemca.</p> <p>Art. 441. 1. Prokurator lub organy administracji rządowej przekazują Szefowi Urzędu posiadane informacje o okolicznościach uzasadniających umieszczenie danych cudzoziemca w wykazie lub wydanie decyzji, o której mowa w art. 440a ust. 1, lub o okolicznościach uzasadniających usunięcie tych danych z wykazu, zawieszenie lub przedłużenie okresu obowiązywania wpisu wraz z posiadaną fotografią cudzoziemca.</p>	<p>umieszczonych w wykazie, do Systemu Informacyjnego Schengen do celów odmowy wjazdu i pobytu, a zatem organem właściwym do dokonania wpisu danych do SIS, o którym mowa w przepisach art. 24 ust. 1–3 obecnie obowiązującego rozporządzenia (WE) 1987/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie utworzenia funkcjonowania i użytkowania Systemu Informacyjnego Schengen drugiej generacji (SIS II), zwanego dalej: „rozporządzeniem 1987/2006”. Ten stan nie zmienia się w momencie, w którym rozpocznie się stosowanie rozporządzenia 2018/1861. Obraz linii papilarnych cudzoziemców zgodnie z art. 439 ust. 2 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach stanowi kategorię danych, która może być umieszczona w wykazie. Jednakże, aby zrealizować w pełni dyspozycję art. 22 ust. 2 zdanie drugie rozporządzenia nr 2018/1861, który nakazuje wprowadzanie do SIS do celów odmowy wjazdu i pobytu również danych pośród, których znajdują się odciski placów, jeżeli są dostępne (art. 20 ust. 2 lit. x rozporządzenia 2018/1861), musi zostać dokonana zmiana przepisów ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, która umożliwi przekazywanie przez inne organy Szefowi Urzędu do Spraw Cudzoziemców danych w postaci obrazu linii papilarnych cudzoziemca. I tak też, w art. 430 ust. 2 pkt 4 ustawy</p>
--	--	--	--------------------------------------	--	--

		<p>(iii) obejście unijnych lub krajowych przepisów dotyczących wjazdu i pobytu, o czym mowa w art. 24 ust. 2 lit. c);</p> <p>(iv) zakaz wjazdu, o którym mowa w art. 24 ust. 1 lit. b); lub</p> <p>(v) środek ograniczający, o którym mowa w art. 25;</p> <p>r) rodzaj przestępstwa;</p> <p>s) kategoria dokumentów identyfikacyjnych danej osoby;</p> <p>t) państwo wydania dokumentów identyfikacyjnych danej osoby;</p> <p>u) numer lub numery dokumentów identyfikacyjnych danej osoby;</p> <p>v) data wydania dokumentów identyfikacyjnych danej osoby;</p> <p>w) fotografie i wizerunki twarzy;</p> <p>x) dane daktyloskopijne;</p> <p>y) kopia, w miarę możliwości w kolorze, dokumentów identyfikacyjnych.</p>			<p>Prokurator lub organy administracji rządowej mogą przekazać również obraz linii papilarnych cudzoziemca oraz kopię jego dokumentu podróży lub dokumentu tożsamości.</p> <p>2. Organ, który wydał decyzję lub postanowienie, na podstawie których:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) umieszcza się dane cudzoziemca w wykazie albo 2) zawieszają się obowiązki wpisania, albo 3) usuwa się dane cudzoziemca z wykazu <p>– przekazuje Szefowi Urzędu tę decyzję lub to postanowienie, gdy staną się ostateczne, chyba że podlegają natychmiastowemu wykonaniu lub doszło do wykonania decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu w przypadku, o którym mowa w art. 438 ust. 5, wraz z posiadaną fotografią cudzoziemca. Organ ten wraz z decyzją może przekazać również obraz linii papilarnych cudzoziemca oraz kopię jego dokumentu podróży lub dokumentu tożsamości.</p> <p>Art. 442. (...)</p> <p>5. (...) Sąd może przekazać Szefowi Urzędu posiadaną fotografię cudzoziemca oraz obraz jego linii papilarnych.</p>	<p>z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, który reguluje zawartość rejestru spraw dotyczących zobowiązań do powrotu (art. 428 ust. 1 pkt 2 lit. j ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach) proponuje się dodanie właśnie obrazu linii papilarnych jako nowej kategorii danych osobowych w tym rejestrze. Oprócz odcisków linii papilarnych, o których mowa wyżej, w rejestrze będą także gromadzone: kopia dokumentu podróży, dokumentu tożsamości oraz informacje o miejscu i dniu opuszczenia przez cudzoziemca terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub terytorium innego państwa obszaru Schengen. Z tożsamych względów konieczne są zmiany w art. 439 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach.</p> <p>Rozwiązanie to pozwoli na to, że Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców przekazując do Systemu Informacyjnego Schengen dane cudzoziemca do celów odmowy wjazdu i pobytu, w wyniku wydania wobec tego cudzoziemca decyzji o zobowiązaniu go do powrotu zawierającej orzeczenie o zakazie ponownego wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i innych państw obszaru Schengen (art. 443 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach w zw. z art. 24 ust. 1 lit. b rozporządzenia nr 2018/1861) przekaze również obraz odcisków linii papilarnych, jaki zostanie przez niego pozyskany z rejestru spraw</p>
--	--	--	--	--	--	--

						<p>dotyczących zobowiązań do powrotu. Jednocześnie art. 441 ust. 1 dotyczącym przekazywania przez prokuratora lub organy administracji rządowej Szefowi Urzędu do Spraw Cudzoziemców posiadanych informacji o okolicznościach uzasadniających umieszczenie danych cudzoziemca w wykazie cudzoziemców, lub wydanie decyzji, o której mowa w art. 440a ust. 1, lub o okolicznościach uzasadniających usunięcie tych danych z wykazu, zawieszenie lub przedłużenie okresu obowiązywania wpisu wraz z posiadaną fotografią cudzoziemca. Prokurator lub organy administracji rządowej mogą przekazać również obraz linii papilarnych cudzoziemca oraz kopię jego dokumentu podróży lub dokumentu tożsamości.</p> <p>Podobnie, w art. 441 ust. 2 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, który dotyczy przekazywania Szefowi Urzędu przez organ, który wydał decyzję, od której zależy umieszczenie danych cudzoziemca, zawieszenie obowiązywania wpisu danych oraz usunięcie danych, tej decyzji lub tego postanowienia, gdy staną się ostateczne, chyba że podlegają natychmiastowemu wykonaniu lub doszło do wykonania decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu w przypadku, o którym mowa w art. 438 ust. 5, wraz z posiadaną fotografią cudzoziemca. Organ ten wraz z decyzją może przekazać</p>
--	--	--	--	--	--	--

						<p>również obraz linii papilarnych cudzoziemca oraz kopią jego dokumentu podróży lub dokumentu tożsamości.</p> <p>Analogicznie, w art. 442 ust. 5 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach ustanawia się dodatkowe uprawnienie sądu, z którego orzeczeniem karnym wiąże się podstawa wpisu danych cudzoziemca do wykazu, do przekazania Szefowi Urzędu do Spraw Cudzoziemców posiadanej fotografii cudzoziemca oraz obrazu linii papilarnych.</p>
		<p>3. Komisja przyjmuje akty wykonawcze w celu określenia i rozwijania przepisów technicznych niezbędnych do wprowadzania, aktualizowania, usuwania i wyszukiwania danych, o których mowa w ust. 2 niniejszego artykułu, a także wspólnych norm, o których mowa w ust. 4 niniejszego artykułu. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 62 ust. 2.</p>	-	-	-	-
		<p>4. Przepisy techniczne są podobne dla wyszukiwań w CS-SIS, w kopiach krajowych lub wspólnych kopiach oraz w kopiach technicznych sporządzanych na podstawie art. 41 ust. 2. Ich podstawę stanowią wspólne normy.</p>	-	-	-	-
21.	Art. 21	<p><i>Artykuł 21</i> Proporcjonalność 1. Przed wprowadzeniem wpisu i przy przedłużeniu okresu ważności wpisu państwa członkowskie oceniają, czy dany przypadek jest wystarczająco</p>	-	-	-	-

		adekwatny, odpowiedni i ważny, by uzasadnić wpis w SIS. 2. Jeżeli decyzja o odmowie wjazdu i pobytu, o której mowa w art. 24 ust. 1 lit. a), związana jest z przestępstwem terrorystycznym, dany przypadek uznaje się za wystarczająco adekwatny, odpowiedni i ważny, by uzasadnić wpis w SIS. Ze względu na bezpieczeństwo publiczne lub narodowe państwa członkowskie mogą wyjątkowo nie wprowadzać wpisu, jeśli istnieje prawdopodobieństwo, że utrudniłby on prowadzenie dochodzeń urzędowych lub sądowych, postępowań przygotowawczych lub innych postępowań.				
22.	Art. 22	<i>Artykuł 22</i> Wymóg warunkujący wprowadzenie wpisu 1. Minimalny zestaw danych niezbędnych do wprowadzenia wpisu do SIS obejmuje dane, o których mowa w art. 20 ust. 2 lit. a), g), k), m), n) i q). Inne dane, o których mowa w tym ustępie, także wprowadza się do SIS, jeśli są dostępne.	T	Tak jak w poz. 20 w zakresie art. 20 ust. 2	Tak jak w poz. 20 w zakresie art. 20 ust. 2	Tak jak w poz. 20 w zakresie art. 20 ust. 2
23.		2. Dane, o których mowa w art. 20 ust. 2 lit. e) niniejszego rozporządzenia, wprowadza się wyłącznie w przypadkach gdy jest to bezwzględnie niezbędne do identyfikacji danego obywatela państwa trzeciego. Jeżeli takie dane zostaną wprowadzone, państwa członkowskie zapewniają przestrzeganie art. 9 rozporządzenia (UE) 2016/679.	-	-	-	-

24.	Art. 23	<p><i>Artykuł 23</i> Zgodność wpisów 1. Przed wprowadzeniem wpisu państwo członkowskie sprawdza, czy w SIS istnieje już wpis dotyczący danej osoby. W tym celu przeprowadza się również sprawdzenie przy użyciu danych daktyloskopijnych, jeśli dane takie są dostępne. 2. Państwo członkowskie może wprowadzić do SIS tylko jeden wpis dotyczący danej osoby. W razie potrzeby inne państwa członkowskie mogą wprowadzić nowe wpisy dotyczące tej samej osoby, zgodnie z ust. 3. 3. Jeżeli istnieje już w SIS wpis dotyczący danej osoby, państwo członkowskie, które chce wprowadzić nowy wpis, sprawdza, czy między wpisami nie ma niezgodności. Jeżeli niezgodności nie ma, państwo członkowskie może wprowadzić nowy wpis. Jeżeli wpisy są ze sobą niezgodne, odpowiednie biura SIRENE państw członkowskich konsultują się ze sobą, dokonując wymiany informacji uzupełniających w celu osiągnięcia porozumienia. Zasady dotyczące zgodności wpisów określa się w podręczniku SIRENE. Po przeprowadzeniu między państwami członkowskimi konsultacji można odstąpić od zasad dotyczących zgodności wpisów z uwagi na istotny interes narodowy. 4. Jeżeli uzyskano trafienia w następstwie wielokrotnych wpisów dotyczących tej samej osoby,</p>	-	-	-	-
-----	---------	---	---	---	---	---

		wykonyjące państwo członkowskie przestrzega zasad dotyczących priorytetu poszczególnych wpisów, które to zasady określono w podręczniku SIRENE. Jeżeli danej osoby dotyczą wielokrotne wpisy wprowadzone przez różne państwa członkowskie, w pierwszej kolejności wykonywane są wpisy mające doprowadzić do aresztowania wprowadzone zgodnie z art. 26 rozporządzenia (UE) 2018/1862, z zastrzeżeniem art. 25 tego rozporządzenia.			
25.	Art. 24	<i>Artykuł 24</i> Warunki dokonywania wpisów dotyczących odmowy wjazdu i pobytu 1. Państwa członkowskie wprowadzają wpis dotyczący odmowy wjazdu i pobytu, jeżeli spełniony zostanie jeden z następujących warunków: a) państwo członkowskie stwierdziło – na podstawie indywidualnej oceny, która obejmuje ocenę sytuacji osobistej danego obywatela państwa trzeciego i skutków odmowy mu wjazdu i pobytu – że obecność tego obywatela państwa trzeciego na jego terytorium stanowi zagrożenie dla porządku publicznego, bezpieczeństwa publicznego lub bezpieczeństwa narodowego i w związku z tym państwo członkowskie wydało zgodnie ze swoim prawem krajowym decyzję sądową lub administracyjną o odmowie wjazdu i pobytu oraz wprowadziło wpis krajowy	T	Art. 435 ust. 1 pkt 4a, art. 440a, art. 438 ust. 1 pkt 10, art. 443 ust. 1 pkt 3 i ust. 1b, art. 444, art. 447 ust. 1 i 2 ustawy o cudzoziemcach	Art. 435. 1. W wykazie umieszcza się i przechowuje dane cudzoziemca, jeżeli zachodzi co najmniej jedna z następujących przesłanek: 4a) została wydana decyzja, o której mowa w art. 440a; Art. 440a. 1. Decyzję o odmowie wjazdu i pobytu cudzoziemca na terytorium państw obszaru Schengen wydaje się, jeżeli: 1) wymagają tego względy obronności lub bezpieczeństwa państwa, lub ochrony bezpieczeństwa i porządku publicznego; 2) cudzoziemiec: a) został skazany w Rzeczypospolitej Polskiej lub w innym państwie obszaru Schengen za przestępstwo na karę pozbawienia wolności powyżej jednego roku, b) podjął działania w celu uzyskania uprawnienia do wjazdu lub pobytu na terytorium Rzeczypospolitej

	<p>dotyczący odmowy wjazdu i pobytu; lub</p> <p>b) państwo członkowskie wydało w odniesieniu do obywatela państwa trzeciego zakaz wjazdu zgodnie z procedurami spełniającymi wymogi dyrektywy 2008/115/WE.</p> <p>2. Sytuacje, o których mowa w ust. 1 lit. a), mają miejsce, gdy:</p> <p>a) obywatel państwa trzeciego został skazany w jednym z państw członkowskich za przestępstwo zagrożone karą pozbawienia wolności wynoszącą co najmniej rok;</p> <p>b) istnieją poważne podstawy, by sądzić, że obywatel państwa trzeciego popełnił poważne przestępstwo, w tym przestępstwo terrorystyczne, lub istnieją wyraźne przesłanki wskazujące, że zamierza on popełnić takie przestępstwo na terytorium jednego z państw członkowskich; lub</p> <p>c) obywatel państwa trzeciego obszedł lub usiłował obejść przepisy prawa Unii lub prawa krajowego dotyczące wjazdu i pobytu na terytorium państw członkowskich.</p> <p>3. Aby zapobiec ponownemu wjazdowi danego obywatela państwa trzeciego, państwo członkowskie dokonujące wpisu zapewnia, by wpis stawał się skuteczny w SIS w momencie, gdy dany obywatel państwa trzeciego opuszcza terytorium państw członkowskich lub niezwłocznie po stwierdzeniu przez państwo członkowskie dokonujące wpisu istnienia wyraźnych przesłanek wskazujących, że dany obywatel</p>			<p>Polskiej lub innego państwa obszaru Schengen z obejściem przepisów określających zasady i warunki wjazdu cudzoziemców na te terytoria lub pobytu na nich, w tym prawa Unii Europejskiej.</p> <p>2. Decyzję wydaje SzeF Urzędu, z urzędu lub na wniosek jednego z organów, o których mowa w art. 440 ust. 1.</p> <p>3. SzeF Urzędu, wydając decyzję uwzględnia sytuację osobistą cudzoziemca oraz skutki tej decyzji dla niego.</p> <p>4. W decyzji określa się okres, na jaki dane cudzoziemca umieszcza się w wykazie.</p> <p>5. W przypadku gdy SzeF Urzędu nie uwzględni wniosku o wydanie decyzji wnioskodawca może zwrócić się z wnioskiem o rozstrzygnięcie sprawy do ministra właściwego do spraw wewnętrznych.</p> <p>6. Minister właściwy do spraw wewnętrznych, uwzględniając wniosek o rozstrzygnięcie sprawy, o którym mowa w ust. 5, nakazuje Szefowi Urzędu wydanie decyzji.</p> <p>7. Decyzja jest ostateczna.</p> <p>8. Decyzji nie doręcza się cudzoziemcowi, którego ta decyzja dotyczy.</p> <p>9. W postępowaniu w sprawie wydania decyzji nie stosuje się przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego.</p> <p>10. Przepisy ust. 1–9 stosuje się do decyzji, na mocy której obowiązywanie</p>	
--	--	--	--	--	--

		<p>państwa trzeciego opuścił terytorium państw członkowskich.</p> <p>4. Osoby, w odniesieniu do których wydano decyzję o odmowie wjazdu i pobytu, o której mowa w ust. 1, mają prawo wnieść odwołanie od tej decyzji. Takie postępowanie odwoławcze prowadzone jest zgodnie z prawem Unii i prawem krajowym, które musi przewidywać prawo do skutecznego środka ochrony przed sądem.</p>			<p>wpisu danych cudzoziemca do wykazu zostanie przedłużone na kolejny okres.</p> <p>Art. 438. 1. Dane cudzoziemca umieszcza się w wykazie na okres:</p> <p>10) określony w decyzji, o której mowa w art. 440a ust. 1, nie dłuższy niż:</p> <p>a) 10 lat, z możliwością przedłużenia w drodze decyzji na kolejne okresy, z których żaden nie przekracza 10 lat – w przypadku gdy decyzja została wydana na podstawie art. 440a ust. 1 pkt 1,</p> <p>b) 5 lat od dnia zakończenia odbywania kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem będącym podstawą wydania tej decyzji – w przypadku gdy decyzja została wydana na podstawie art. 440a ust. 1 pkt 2 lit. a, a cudzoziemiec został skazany na karę co najmniej 3 lat pozbawienia wolności,</p> <p>c) 3 lat od dnia zakończenia odbywania kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem będącym podstawą wydania tej decyzji – w przypadku gdy decyzja została wydana na podstawie art. 440a ust. 1 pkt 2 lit. a, a cudzoziemiec został skazany na karę pozbawienia wolności poniżej 3 lat,</p> <p>d) okres warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem będącym podstawą do wydania tej decyzji – w przypadku gdy decyzja została wydana na podstawie art. 440a ust. 1 pkt 2 lit. a,</p>	
--	--	--	--	--	---	--

				<p>a cudzoziemiec został skazany na karę pozbawienia wolności, której wykonanie zostało zawieszona,</p> <p>e) 3 lata – w przypadku gdy decyzja została wydana na podstawie art. 440a ust. 1 pkt 2 lit. b.</p> <p>Art. 443. 1. Szef Urzędu przekazuje przechowywane w wykazie dane cudzoziemca, na okres ich przechowywania w wykazie, do Systemu Informacyjnego Schengen do celów odmowy wjazdu, jeżeli podstawą przechowywania tych danych w wykazie jest: (...)</p> <p>3) decyzja, o której mowa w art. 440a, lub</p> <p>4) <i>uchylony</i> (...)</p> <p>1b. W przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 3, jeżeli Szef Urzędu posiada informacje, że cudzoziemiec przebywa na terytorium państw obszaru Schengen, przekazuje dane cudzoziemca do Systemu Informacyjnego Schengen do celów odmowy wjazdu i pobytu niezwłocznie po opuszczeniu przez niego tego terytorium.</p> <p>Art. 444. 1. Cudzoziemiec, którego dane zostały umieszczone w wykazie lub Systemie Informacyjnym Schengen do celów odmowy wjazdu i pobytu, ma prawo złożyć do Szefa Urzędu wniosek o:</p> <p>1) udostępnienie mu informacji o umieszczeniu jego danych w wykazie lub Systemie Informacyjnym Schengen</p>	
--	--	--	--	--	--

				<p>do celów odmowy wjazdu i pobytu, o terminie obowiązywania wpisu i podstawie prawnej i faktycznej wpisu;</p> <p>2) sprostowanie danych, jeżeli są niekompletne, nieaktualne lub nieprawdziwe;</p> <p>3) usunięcie danych, jeżeli zostały umieszczone lub są przechowywane z naruszeniem przepisów ustawy lub rozporządzenia nr 2018/1861.</p> <p>2. Do postępowania w sprawie wniosku, o którym mowa w ust. 1, stosuje się przepisy działu VII Kodeksu postępowania administracyjnego. Wniosek cudzoziemca jest jednocześnie wnioskiem o wydanie przez Szefa Urzędu zaświadczenia.</p> <p>3. W przypadku gdy Szef Urzędu odmawia uwzględnienia wniosku, wydaje postanowienie, które jest ostateczne, z zastrzeżeniem ust. 5.</p> <p>4. W przypadku gdy dane cudzoziemca zostały umieszczone w wykazie lub w Systemie Informacyjnym Schengen w związku z decyzją, o której mowa w art. 440a ust. 1, wniosek cudzoziemca, o którym mowa w ust. 1 pkt 3, jest jednocześnie wnioskiem o uchylenie tej decyzji.</p> <p>5. W przypadku, o którym mowa w ust. 4, Szef Urzędu wydaje decyzję o uchyleniu decyzji, o której mowa w art. 440a ust. 1, lub o odmowie jej uchylenia. Do postępowania prowadzonego w przypadku, o którym mowa w ust. 4, nie stosuje się przepisu art. 154 Kodeksu postępowania administracyjnego.</p>	
--	--	--	--	--	--

					<p>6. Decyzja, o której mowa w ust. 5, jest ostateczna.</p> <p>7. W przypadku uchylenia decyzji, o której mowa w art. 440a ust. 1, Szef Urzędu usuwa dane z wykazu lub Systemu Informacyjnego Schengen.</p> <p>8. Wniesienie skargi do sądu administracyjnego na decyzję, o której mowa w art. 440a ust. 1, bez uprzedniego złożenia wniosku, o którym mowa w ust. 1 pkt 3, oraz jego rozpatrzenia przez Szefa Urzędu w drodze decyzji, o której mowa w ust. 5, jest niedopuszczalne.</p> <p>9. W przypadku wniesienia skargi do sądu administracyjnego na decyzję, o której mowa w ust. 5, uznaje się, że decyzja, o której mowa w art. 440a ust. 1, została wydana w postępowaniu w granicach sprawy, której dotyczy skarga, w rozumieniu art. 135 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi.</p> <p>10. W przypadku wniesienia skargi do sądu administracyjnego na decyzję, o której mowa w ust. 5, sąd może na podstawie art. 61 § 3 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi wstrzymać wykonanie również decyzji, o której mowa w art. 440a ust. 1. W przypadku wstrzymania przez sąd administracyjny wykonania decyzji, o której mowa w art. 440a ust. 1, Szef Urzędu zawiesza obowiązywanie wpisu danych w wykazie lub usuwa dane z Systemu</p>	
--	--	--	--	--	---	--

					<p>Informacyjnego Schengen do czasu utraty mocy wstrzymania wykonania.</p> <p>11. W przypadku uchylenia decyzji, o której mowa w art. 440a ust. 1, przez sąd administracyjny na podstawie art. 135 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, Szef Urzędu usuwa dane z wykazu lub Systemu Informacyjnego Schengen.</p> <p>12. Szef Urzędu odmawia cudzoziemcowi udostępnienia informacji o podstawie faktycznej wpisu, jeżeli jego dane są umieszczone w wykazie lub Systemie Informacyjnym Schengen w związku z okolicznościami, o których mowa w art. 435 ust. 1 pkt 4 lub 4a.</p> <p>Art. 447. 1. Cudzoziemiec ma prawo wglądu do dokumentów dotyczących umieszczenia jego danych w wykazie lub w Systemie Informacyjnym Schengen.</p> <p>2. Prawo, o którym mowa w ust. 1, nie przysługuje cudzoziemcowi, gdy jego dane są umieszczone w wykazie w związku z okolicznościami, o których mowa w art. 435 ust. 1 pkt 4 lub 4a.</p>	
26.	Art. 25	<p><i>Artykuł 25</i></p> <p>Warunki wprowadzania wpisów dotyczących obywateli państw trzecich, którzy są objęci środkami ograniczającymi</p> <p>1. Wpisy dotyczące obywateli państw trzecich, którzy są objęci środkami ograniczającymi mającymi zapobiec</p>	T	<p>Art. 443 ust. 1 pkt 7 i ust. 4 ustawy o cudzoziemcach</p>	<p>Art. 443. 1. Szef Urzędu przekazuje przechowywane w wykazie dane cudzoziemca, na okres ich przechowywania w wykazie, do Systemu Informacyjnego Schengen do celów odmowy wjazdu, jeżeli podstawą przechowywania tych danych w wykazie jest: (...)</p>	

		<p>wjazdowi na terytorium państw członkowskich lub przejazdowi przez to terytorium, podejmowanymi zgodnie z aktami prawnymi przyjętymi przez Radę, w tym środkami służącymi wykonaniu zakazu podróżowania wydanego przez Radę Bezpieczeństwa Organizacji Narodów Zjednoczonych, są wprowadzane do SIS na potrzeby odmowy wjazdu i pobytu, o ile spełnione są wymogi dotyczące jakości danych.</p> <p>2. Wpisy wprowadza, aktualizuje i usuwa właściwy organ państwa członkowskiego, które w momencie przyjęcia danego środka sprawuje prezydencję w Radzie Unii Europejskiej. Jeżeli to państwo członkowskie nie ma dostępu do SIS lub do wpisów wprowadzonych zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, obowiązek ten przejmuje państwo członkowskie, które ma sprawować kolejną prezydencję i które ma dostęp do SIS, w tym dostęp do wpisów wprowadzonych zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.</p> <p>Państwa członkowskie ustanawiają niezbędne procedury wprowadzania, aktualizowania i usuwania takich wpisów.</p>			<p>7) realizacja zobowiązań wynikających z decyzji Rady Unii Europejskiej ustanawiających ograniczenia dotyczące prawa wjazdu i pobytu określonych osób, wydanych na podstawie art. 29 Traktatu o Unii Europejskiej.</p> <p>(...)</p> <p>4. Przepis ust. 1 pkt 7 stosuje się w przypadku, gdy decyzja Rady Unii Europejskiej ustanawiająca ograniczenia dotyczące prawa wjazdu i pobytu określonych osób weszła w życie w okresie sprawowania przez Rzeczpospolitą Polską prezydencji w Radzie Unii Europejskiej lub w okresie sprawowania przez inne państwo członkowskie Unii Europejskiej prezydencji w Radzie Unii Europejskiej poprzedzającej prezydencję Rzeczypospolitej Polskiej wydaną na podstawie art. 236 lit. b Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (Dz. U. z 2004 r. poz. 864, z 2007 r. poz. 843, z 2011 r. poz. 1555 oraz z 2013 r. poz. 782), jeżeli to inne państwo członkowskie Unii Europejskiej nie posiada dostępu do Systemu Informacyjnego Schengen.</p>	
27.	Art. 26	<p><i>Artykuł 26</i></p> <p>Warunki wprowadzania wpisów dotyczących obywateli państw trzecich, którym przysługuje prawo do swobodnego przemieszczania się w obrębie Unii</p>	-	-	-	-

		<p>1. Wpis dotyczący obywatela państwa trzeciego, któremu przysługuje prawo do swobodnego przemieszczania się w obrębie Unii zgodnie z dyrektywą 2004/38/WE lub zgodnie z umową między Unią lub Unią i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a państwem trzecim, z drugiej – musi być zgodny z przepisami przyjętymi w ramach wdrożenia tej dyrektywy lub umowy.</p> <p>2. W przypadku trafienia dotyczącego wpisu wprowadzonego zgodnie z art. 24 w odniesieniu do obywatela państwa trzeciego, któremu przysługuje prawo do swobodnego przemieszczania się w obrębie Unii, wykonujące państwo członkowskie natychmiast konsultuje się – w drodze wymiany informacji uzupełniających – z państwem członkowskim dokonującym wpisu, tak by niezwłocznie podjąć decyzję w sprawie działania, które należy podjąć.</p>			
28.	Art. 27	<p><i>Artykuł 27</i></p> <p>Konsultacje przeprowadzane przed przyznaniem dokumentu pobytowego lub wize długoterminowej lub przedłużeniem ich ważności</p> <p>Jeżeli państwo członkowskie rozważa przyznanie dokumentu pobytowego lub wize długoterminowej lub przedłużenie ich ważności obywatelowi państwa trzeciego, do którego odnosi się wpis dotyczący odmowy wjazdu i pobytu wprowadzony przez inne państwo członkowskie, zaangażowane państwa członkowskie konsultują się ze sobą, w</p>	T	Art. 65 ust. 2, art. 72, art. 82 ust. 2, art. 83, art. 100 ust. 1a i 1b, art. 198, art. 214a, art. 359c, art. 448b ustawy o cudzoziemcach	Art. 65. 2. Jeżeli dane cudzoziemca znajdują się w Systemie Informacyjnym Schengen do celów odmowy wjazdu i pobytu, wizę krajową można wydać tylko biorąc pod uwagę powody leżące u podstaw decyzji państwa obszaru Schengen, które dokonało wpisu do Systemu Informacyjnego Schengen, oraz uwzględniając zagrożenia, o których mowa w art. 27 lit. d rozporządzenia nr 2018/1861, jakie może powodować obecność danego cudzoziemca na terytorium państw obszaru Schengen.

	<p>drodze wymiany informacji uzupełniających, zgodnie z następującymi zasadami:</p> <p>a) przed przyznaniem dokumentu pobytowego lub wize długoterminowej lub przedłużeniem ich ważności przyznające państwo członkowskie konsultuje się z państwem członkowskim dokonującym wpisu;</p> <p>b) państwo członkowskie dokonujące wpisu odpowiada na wnioski w sprawie konsultacji w terminie 10 dni kalendarzowych;</p> <p>c) brak odpowiedzi w terminie, o którym mowa w lit. b), oznacza, że państwo członkowskie dokonujące wpisu nie sprzeciwia się przyznaniu lub przedłużeniu ważności dokumentu pobytowego lub wize długoterminowej;</p> <p>d) przy podejmowaniu odnośnej decyzji przyznające państwo członkowskie bierze pod uwagę powody leżące u podstaw decyzji państwa członkowskiego dokonującego wpisu oraz uwzględnia, zgodnie z prawem krajowym, zagrożenia dla porządku publicznego lub bezpieczeństwa publicznego, jakie może powodować obecność danego obywatela państwa trzeciego na terytorium państw członkowskich;</p> <p>e) przyznające państwo członkowskie powiadamia o swojej decyzji państwo członkowskie dokonujące wpisu; oraz</p> <p>f) jeżeli przyznające państwo członkowskie powiadomi państwo członkowskie dokonujące wpisu, że zamierza przyznać dokument pobytowy</p>			<p>Art. 72. Jeżeli dane cudzoziemca ubiegającego się o wydanie wize krajowej znajdują się w Systemie Informacyjnym Schengen do celów odmowy wjazdu i pobytu, i zachodzą przyczyny uzasadniające wydanie tej wize, minister właściwy do spraw zagranicznych albo konsul rozpatrujący wniosek o wydanie wize krajowej przeprowadza, za pośrednictwem Komendanta Głównego Policji, z właściwym organem państwa obszaru Schengen, które dokonało wpisu do Systemu Informacyjnego Schengen, konsultacje, o których mowa w art. 27 rozporządzenia nr 2018/1861, i informuje, za pośrednictwem Komendanta Głównego Policji, właściwy organ tego państwa obszaru Schengen o decyzji wydanej w sprawie wydania wize krajowej lub o zamiarze wydania wize krajowej.</p> <p>Art. 82. 2. Jeżeli dane cudzoziemca ubiegającego się o przedłużenie wize krajowej znajdują się w Systemie Informacyjnym Schengen do celów odmowy wjazdu i pobytu, wize można przedłużyć tylko biorąc pod uwagę powody leżące u podstaw decyzji państwa obszaru Schengen, które dokonało wpisu do Systemu Informacyjnego Schengen, oraz uwzględniając zagrożenia, o których mowa w art. 27 lit. d rozporządzenia nr 2018/1861, jakie może powodować</p>	
--	---	--	--	---	--

		<p>lub wizę długoterminową lub przedłużyć ich ważność lub że postanowiło to zrobić, państwo członkowskie dokonujące wpisu usuwa wpis dotyczący odmowy wjazdu i pobytu.</p> <p>Ostateczna decyzja w sprawie tego, czy obywatelowi państwa trzeciego należy przyznać dokument pobytowy lub wizę długoterminową, należy do przyznającego państwa członkowskiego.</p>			<p>obecność danego cudzoziemca na terytorium państw obszaru Schengen.</p> <p>Art. 83. Jeżeli dane cudzoziemca ubiegającego się o przedłużenie wizy krajowej znajdują się w Systemie Informacyjnym Schengen do celów odmowy wjazdu i pobytu, i zachodzą przyczyny uzasadniające przedłużenie tej wizy, wojewoda lub Szef Urzędu w drugiej instancji, za pośrednictwem Komendanta Głównego Policji:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) przeprowadza z właściwym organem państwa, które dokonało wpisu do Systemu Informacyjnego Schengen, konsultacje, o których mowa w art. 27 rozporządzenia nr 2018/1861; 2) informuje właściwy organ tego państwa obszaru Schengen o decyzji wydanej w sprawie przedłużenia wizy krajowej lub o zamiarze przedłużenia wizy krajowej. <p>Art. 100. 1a. W przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 3, cudzoziemcowi można udzielić zezwolenia na pobyt czasowy biorąc pod uwagę powody leżące u podstaw decyzji państwa obszaru Schengen, które dokonało wpisu do Systemu Informacyjnego Schengen, oraz uwzględniając zagrożenia, o których mowa w art. 27 lit. d rozporządzenia nr 2018/1861, jakie może powodować obecność danego cudzoziemca na terytorium państw obszaru Schengen.</p> <p>1b. W przypadku, o którym mowa w ust. 1a, wojewoda lub Szef Urzędu</p>	
--	--	---	--	--	--	--

				<p>w drugiej instancji, za pośrednictwem Komendanta Głównego Policji:</p> <p>1) przeprowadza z właściwym organem państwa, które dokonało wpisu do Systemu Informacyjnego Schengen, konsultacje, o których mowa w art. 27 rozporządzenia nr 2018/1861;</p> <p>2) informuje właściwy organ tego państwa obszaru Schengen o decyzji wydanej w sprawie udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy lub o zamiarze udzielenia cudzoziemcowi zezwolenia na pobyt czasowy.</p> <p>Art. 198. 1. W przypadku, o którym mowa w art. 197 ust. 1 pkt 3, cudzoziemcowi można udzielić zezwolenia na pobyt stały, biorąc pod uwagę powody leżące u podstaw decyzji państwa obszaru Schengen, które dokonało wpisu do Systemu Informacyjnego Schengen, oraz uwzględniając zagrożenia, o których mowa w art. 27 lit. d rozporządzenia nr 2018/1861, jakie może powodować obecność danego cudzoziemca na terytorium państw obszaru Schengen.</p> <p>2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, wojewoda lub Szef Urzędu w drugiej instancji, za pośrednictwem Komendanta Głównego Policji:</p> <p>1) przeprowadza z właściwym organem państwa, które dokonało wpisu do Systemu Informacyjnego Schengen, konsultacje, o których mowa w art. 27 rozporządzenia nr 2018/1861;</p>	
--	--	--	--	--	--

				<p>2) informuje właściwy organ tego państwa obszaru Schengen o decyzji wydanej w sprawie udzielenia zezwolenia na pobyt stały lub o zamiarze udzielenia cudzoziemcowi zezwolenia na pobyt stały.</p> <p>Art. 214a. 1. Jeżeli dane cudzoziemca znajdują się w Systemie Informacyjnym Schengen do celów odmowy wjazdu i pobytu, przy ocenie okoliczności, o których mowa w art. 214 ust. 1 pkt 2, należy wziąć pod uwagę powody leżące u podstaw decyzji państwa obszaru Schengen, które dokonało wpisu do Systemu Informacyjnego Schengen, oraz uwzględnić zagrożenia, o których mowa w art. 27 lit. d rozporządzenia nr 2018/1861, jakie może powodować obecność danego cudzoziemca na terytorium państw obszaru Schengen.</p> <p>2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, wojewoda lub Szef Urzędu w drugiej instancji, za pośrednictwem Komendanta Głównego Policji:</p> <p>1) przeprowadza z właściwym organem państwa, które dokonało wpisu do Systemu Informacyjnego Schengen, konsultacje, o których mowa w art. 27 rozporządzenia nr 2018/1861;</p> <p>2) informuje właściwy organ tego państwa obszaru Schengen o decyzji wydanej w sprawie udzielenia zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE lub o zamiarze udzielenia cudzoziemcowi zezwolenia</p>
--	--	--	--	---

				<p>na pobyt rezydenta długoterminowego UE.</p> <p>Art. 359c. 1. Jeżeli dane cudzoziemca znajdują się w Systemie Informacyjnym Schengen do celów odmowy wjazdu i pobytu, przy ocenie okoliczności, o których mowa w art. 349 ust. 1, należy wziąć pod uwagę powody leżące u podstaw decyzji państwa obszaru Schengen, które dokonało wpisu do Systemu Informacyjnego Schengen, oraz uwzględnić zagrożenia, o których mowa w art. 27 lit. d rozporządzenia nr 2018/1861, jakie może powodować obecność danego cudzoziemca na terytorium państw obszaru Schengen.</p> <p>2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, komendant oddziału Straży Granicznej lub komendant placówki Straży Granicznej, lub Komendant Główny Straży Granicznej w drugiej instancji, za pośrednictwem Komendanta Głównego Policji:</p> <p>1) przeprowadza z właściwym organem państwa, które dokonało wpisu do Systemu Informacyjnego Schengen, konsultacje, o których mowa w art. 27 rozporządzenia nr 2018/1861;</p> <p>2) informuje właściwy organ tego państwa obszaru Schengen o decyzji wydanej w sprawie udzielenia zgody na pobyt ze względów humanitarnych lub o zamiarze udzielenia cudzoziemcowi zgody na pobyt ze względów humanitarnych.</p>	
--	--	--	--	--	--

				<p>Art. 448b. 1. Jeżeli właściwy organ innego państwa obszaru Schengen występuje o przeprowadzenie konsultacji, o których mowa w art. 27 rozporządzenia nr 2018/1861, a dane cudzoziemca zostały przekazane do Systemu Informacyjnego Schengen do celów odmowy wjazdu i pobytu w przypadkach, o których mowa w art. 443 ust. 1, Szef Urzędu przekazuje Komendantowi Głównemu Policji informacje o podstawie prawnej i faktycznej przekazania danych cudzoziemca do Systemu Informacyjnego Schengen do celów odmowy wjazdu i pobytu w terminie 7 dni od dnia otrzymania wystąpienia o przeprowadzenie tych konsultacji.</p> <p>2. Komendant Główny Policji przekazuje właściwemu organowi innego państwa obszaru Schengen otrzymaną od Szefa Urzędu informację, o której mowa w ust. 1, w terminie 10 dni od dnia wystąpienia o przeprowadzenie konsultacji, o których mowa w art. 27 rozporządzenia nr 2018/1861.</p> <p>3. Szef Urzędu usuwa dane cudzoziemca z Systemu Informacyjnego Schengen w przypadku uzyskania za pośrednictwem Komendanta Głównego Policji informacji o tym, że właściwy organ innego państwa obszaru Schengen zdecydował o przyznaniu cudzoziemcowi dokumentu pobytowego lub wizy</p>
--	--	--	--	--

				<p>Art. 46 ustawy o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium RP</p> <p>długoterminowej, lub przedłużeniu takiego dokumentu lub takiej wize.</p> <p>Art. 46. Jeżeli dane cudzoziemca znajdują się w Systemie Informacyjnym Schengen do celów odmowy wjazdu i pobytu, organ prowadzący postępowanie w sprawie udzielenia ochrony międzynarodowej:</p> <p>1) rozpatrując wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej, przeprowadza, za pośrednictwem Komendanta Głównego Policji, z właściwym organem państwa obszaru Schengen, które dokonało wpisu do Systemu Informacyjnego Schengen, za pośrednictwem Komendanta Głównego Policji, konsultacje, o których mowa w art. 27 rozporządzenia nr 2018/1861, i bierze pod uwagę powody leżące u podstaw decyzji państwa obszaru Schengen, które dokonało wpisu do Systemu Informacyjnego Schengen oraz uwzględnia zagrożenia, o których mowa w art. 27 lit. d rozporządzenia nr 2018/1861, jakie może powodować obecność danego cudzoziemca na terytorium państw obszaru Schengen;</p> <p>2) informuje właściwy organ innego państwa obszaru Schengen o decyzji wydanej w sprawie udzielenia ochrony międzynarodowej lub o zamiarze nadania cudzoziemcowi statusu uchodźcy lub udzielenia ochrony uzupełniającej.</p>
--	--	--	--	--

29.	Art. 28	<p>Artykuł 28</p> <p>Konsultacje przeprowadzane przed wprowadzeniem wpisu dotyczącego odmowy wjazdu i pobytu</p> <p>Jeżeli państwo członkowskie podjęło decyzję, o której mowa w art. 24 ust. 1, i rozważa wprowadzenie wpisu dotyczącego odmowy wjazdu i pobytu w odniesieniu do obywatela państwa trzeciego, który posiada ważny dokument pobytowy lub ważną wizę długoterminową przyznane przez inne państwo członkowskie, zaangażowane państwa członkowskie konsultują się ze sobą, w drodze wymiany informacji uzupełniających, zgodnie z następującymi zasadami:</p> <p>a) państwo członkowskie, które podjęło decyzję, o której mowa w art. 24 ust. 1, informuje o tej decyzji przyznające państwo członkowskie;</p> <p>b) wymiana informacji, o której mowa w lit. a) niniejszego artykułu, obejmuje wystarczające informacje o powodach leżących u podstaw decyzji, o której mowa w art. 24 ust. 1;</p> <p>c) na podstawie informacji przedstawionych przez państwo członkowskie, które podjęło decyzję, o której mowa w art. 24 ust. 1, przyznające państwo członkowskie rozważa, czy istnieją powody do cofnięcia dokumentu pobytowego lub wizy długoterminowej;</p> <p>d) przy podejmowaniu odnośnej decyzji przyznające państwo członkowskie bierze pod uwagę powody leżące u podstaw decyzji państwa członkowskiego, które podjęło</p>	T	<p>Art. 90 ust. 2-2c, art. 111, art. 208, art. 443a, art. 448a ustawy o cudzoziemcach</p>	<p>Art. 90.</p> <p>2. Jeżeli właściwy organ innego państwa obszaru Schengen występuje o przeprowadzenie konsultacji, o których mowa w art. 28 lub art. 29 rozporządzenia nr 2018/1861, a cudzoziemiec posiada ważną wizę krajową, konsul, który wydał tę wizę, a w przypadku, o którym mowa w art. 92 ust. 1a – minister właściwy do spraw zagranicznych, ustala, czy zachodzą przesłanki do cofnięcia cudzoziemcowi wizy krajowej biorąc pod uwagę powody leżące u podstaw decyzji państwa obszaru Schengen zamierzającego dokonać wpisu lub które dokonało wpisu do Systemu Informacyjnego Schengen, oraz uwzględniając zagrożenia, o których mowa w art. 28 lit. d lub art. 29 lit. d rozporządzenia nr 2018/1861, jakie może powodować obecność danego cudzoziemca na terytorium państw obszaru Schengen.</p> <p>2a. W przypadku, o którym mowa w ust. 2, minister właściwy do spraw zagranicznych albo konsul przekazuje Komendantowi Głównemu Policji informację o wydaniu decyzji o cofnięciu wizy krajowej lub o braku podstaw do jej cofnięcia, w terminie 10 dni od dnia otrzymania wystąpienia o przeprowadzenie konsultacji, o których mowa w art. 28 lub art. 29 rozporządzenia nr 2018/1861.</p> <p>2b. Jeżeli nie jest możliwe zachowanie terminu, o którym mowa w ust. 2a, minister właściwy do spraw zagranicznych albo konsul występuje</p>	
-----	---------	---	---	---	--	--

		<p>decyzję, o której mowa w art. 24 ust. 1, oraz uwzględnia, zgodnie z prawem krajowym, zagrożenia dla porządku publicznego lub bezpieczeństwa publicznego, jakie może powodować obecność danego obywatela państwa trzeciego na terytorium państw członkowskich;</p> <p>e) w terminie 14 dni kalendarzowych od otrzymania wniosku w sprawie konsultacji przyznające państwo członkowskie powiadamia państwo członkowskie, które podjęło decyzję, o której mowa w art. 24 ust. 1, o swojej decyzji lub, jeśli podjęcie decyzji w tym terminie przez przyznające państwo członkowskie nie było możliwe, składa umotywowany wniosek o przedłużenie w drodze wyjątku terminu na udzielenie odpowiedzi o maksymalnie 12 dni kalendarzowych;</p> <p>f) jeżeli przyznające państwo członkowskie powiadomi państwo członkowskie, które podjęło decyzję, o której mowa w art. 24 ust. 1, że utrzymuje w mocy dokument pobytowy lub wizę długoterminową, państwo członkowskie, które podjęło tę decyzję, nie wprowadza wpisu dotyczącego odmowy wjazdu i pobytu.</p>			<p>przed jego upływem, za pośrednictwem Komendanta Głównego Policji, do właściwego organu innego państwa obszaru Schengen z wnioskiem o przedłużenie terminu, nie dłużej jednak niż o 12 dni. Wniosek zawiera uzasadnienie. W takim przypadku minister właściwy do spraw zagranicznych albo konsul przekazuje Komendantowi Głównemu Policji informację, o której mowa w ust. 2a, w terminie wypadającym na 2 dni przed końcem terminu określonego we wniosku.</p> <p>2c. Komendant Główny Policji przekazuje właściwemu organowi innego państwa obszaru Schengen otrzymaną od ministra właściwego do spraw zagranicznych albo konsula informację, o której mowa w ust. 2a, w terminie 14 dni od dnia wystąpienia o przeprowadzenie konsultacji, o których mowa w art. 28 lub art. 29 rozporządzenia nr 2018/1861, a w przypadku przedłużenia tego terminu – w terminie przedłużonym.</p> <p>Art. 111. 1. Jeżeli właściwy organ innego państwa obszaru Schengen występuje o przeprowadzenie konsultacji, o których mowa w art. 28 lub art. 29 rozporządzenia nr 2018/1861, wojewoda, który udzielił cudzoziemcowi zezwolenia na pobyt czasowy, a w przypadku gdy zezwolenia udzielił Szef Urzędu w drugiej instancji – wojewoda, który orzekał w sprawie w pierwszej instancji, ustala, czy zachodzą</p>	
--	--	--	--	--	--	--

				<p>przesłanki do cofnięcia cudzoziemcowi tego zezwolenia biorąc pod uwagę powody leżące u podstaw decyzji państwa obszaru Schengen zamierzającego dokonać wpisu lub które dokonało wpisu do Systemu Informacyjnego Schengen, oraz uwzględniając zagrożenia o których mowa w art. 28 lit. d lub art. 29 lit. d rozporządzenia nr 2018/1861, jakie może powodować obecność danego cudzoziemca na terytorium państw obszaru Schengen.</p> <p>2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, wojewoda przekazuje Komendantowi Głównemu Policji informację o wydaniu decyzji o cofnięciu zezwolenia na pobyt czasowy lub o braku podstaw do jego cofnięcia, w terminie 10 dni od dnia otrzymania wystąpienia o przeprowadzenie konsultacji, o których mowa w art. 28 lub art. 29 rozporządzenia nr 2018/1861.</p> <p>3. Jeżeli nie jest możliwe zachowanie terminu, o którym mowa w ust. 2, wojewoda występuje przed jego upływem, za pośrednictwem Komendanta Głównego Policji, do właściwego organu innego państwa obszaru Schengen z wnioskiem o przedłużenie terminu, nie dłużej jednak niż o 12 dni. Wniosek zawiera uzasadnienie. W takim przypadku wojewoda przekazuje Komendantowi Głównemu Policji informację, o której mowa w ust. 2, w terminie wypadającym na 2 dni przed końcem terminu określonego we wniosku.</p>	
--	--	--	--	--	--

				<p>4. Komendant Główny Policji przekazuje właściwemu organowi innego państwa obszaru Schengen otrzymaną od wojewody informację, o której mowa w ust. 2, w terminie 14 dni od dnia wystąpienia o przeprowadzenie konsultacji, o których mowa w art. 28 lub art. 29 rozporządzenia nr 2018/1861, a w przypadku przedłużenia tego terminu – w terminie przedłużonym.</p> <p>Art. 208. 1. Jeżeli właściwy organ innego państwa obszaru Schengen występuje o przeprowadzenie konsultacji, o których mowa w art. 28 lub art. 29 rozporządzenia nr 2018/1861, wojewoda, który udzielił cudzoziemcowi zezwolenia na pobyt stały, a w przypadku, gdy zezwolenia udzielił Szef Urzędu w drugiej instancji – wojewoda, który orzekał w sprawie w pierwszej instancji, ustala, czy zachodzą przesłanki do cofnięcia cudzoziemcowi tego zezwolenia, biorąc pod uwagę powody leżące u podstaw decyzji państwa obszaru Schengen zamierzającego dokonać wpisu lub które dokonało wpisu do Systemu Informacyjnego Schengen, oraz uwzględniając zagrożenia, o których mowa w art. 28 lit. d lub art. 29 lit. d rozporządzenia nr 2018/1861, jakie może powodować obecność danego cudzoziemca na terytorium państw obszaru Schengen.</p> <p>2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, wojewoda przekazuje</p>
--	--	--	--	---

				<p>Komendantowi Głównemu Policji informację o wydaniu decyzji o cofnięciu zezwolenia na pobyt stały lub o braku podstaw do jego cofnięcia, w terminie 10 dni od dnia otrzymania wystąpienia o przeprowadzenie konsultacji, o których mowa w art. 28 lub art. 29 rozporządzenia nr 2018/1861.</p> <p>3. Jeżeli nie jest możliwe zachowanie terminu, o którym mowa w ust. 2, wojewoda występuje przed jego upływem, za pośrednictwem Komendanta Głównego Policji, do właściwego organu innego państwa obszaru Schengen z wnioskiem o przedłużenie terminu, nie dłużej jednak niż o 12 dni. Wniosek zawiera uzasadnienie. W takim przypadku wojewoda przekazuje Komendantowi Głównemu Policji informację, o której mowa w ust. 2, w terminie wypadającym na 2 dni przed końcem terminu określonego we wniosku.</p> <p>4. Komendant Główny Policji przekazuje właściwemu organowi innego państwa obszaru Schengen otrzymaną od wojewody informację, o której mowa w ust. 2, w terminie 14 dni od dnia wystąpienia o przeprowadzenie konsultacji, o których mowa w art. 28 lub art. 29 rozporządzenia nr 2018/1861, a w przypadku przedłużenia tego terminu – w terminie przedłużonym.</p> <p>Art. 443a. Przed przekazaniem, w przypadkach, o których mowa w art. 443 ust. 1, do Systemu</p>
--	--	--	--	--

				<p>Informacyjnego Schengen do celów odmowy wjazdu i pobytu danych cudzoziemca, który posiada ważny dokument pobytowy lub ważną wizę długoterminową, wydane przez inne państwo obszaru Schengen, Szef Urzędu występuje, za pośrednictwem Komendanta Głównego Policji, do właściwego organu państwa obszaru Schengen, które wydało ten dokument lub tę wizę, o przeprowadzenie konsultacji, o których mowa w art. 28 rozporządzenia nr 2018/1861, w celu ustalenia, czy dane mogą być przekazane do tego Systemu i przyjmuje, za pośrednictwem Komendanta Głównego Policji, informacje o wyniku tych konsultacji.</p> <p>Art. 448a. Jeżeli po przekazaniu, w przypadkach, o których mowa w art. 443 ust. 1, danych cudzoziemca do Systemu Informacyjnego Schengen do celów odmowy wjazdu i pobytu, okaże się, że posiada on ważny dokument pobytowy lub ważną wizę długoterminową, wydane przez inne państwo obszaru Schengen, Szef Urzędu występuje, za pośrednictwem Komendanta Głównego Policji, do właściwego organu państwa obszaru Schengen, które wydało ten dokument lub tę wizę, o przeprowadzenie konsultacji, o których mowa w art. 29 rozporządzenia nr 2018/1861, oraz, za pośrednictwem Komendanta Głównego Policji, przyjmuje informacje o wyniku tych</p>
--	--	--	--	--

				<p>Art. 54c ustawy o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium RP</p>	<p>konsultacji, a także zawiadamia o ich wyniku właściwy organ wykonującego państwa obszaru Schengen w przypadku konsultacji, o których mowa w art. 30 rozporządzenia nr 2018/1861.</p> <p>Art. 54c. 1. Jeżeli właściwy organ innego państwa obszaru Schengen występuje o przeprowadzenie konsultacji, o których mowa w art. 28 lub art. 29 rozporządzenia nr 2018/1861, Szef Urzędu ustala, czy zachodzą przesłanki do pozbawienia cudzoziemca statusu uchodźcy lub ochrony uzupełniającej, biorąc pod uwagę powody leżące u podstaw decyzji państwa obszaru Schengen zamierzającego dokonać wpisu lub które dokonało wpisu do Systemu Informacyjnego Schengen, oraz uwzględniając zagrożenia, o których mowa w art. 28 lit. d lub w art. 29 lit. d rozporządzenia nr 2018/1861, jakie może powodować obecność danego cudzoziemca na terytorium państw obszaru Schengen.</p> <p>2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, Szef Urzędu, przekazuje Komendantowi Głównemu Policji informację o wydaniu decyzji o pozbawieniu statusu uchodźcy lub ochrony uzupełniającej lub o braku podstaw do pozbawienia tego statusu lub tej ochrony, w terminie 10 dni od dnia otrzymania wystąpienia o przeprowadzenie konsultacji, o których mowa w art. 28 lub art. 29 rozporządzenia nr 2018/1861.</p>
--	--	--	--	---	---

					<p>3. Jeżeli nie jest możliwe zachowanie terminu, o którym mowa w ust. 2, Szef Urzędu występuje przed jego upływem, za pośrednictwem Komendanta Głównego Policji, do właściwego organu innego państwa obszaru Schengen z wnioskiem o przedłużenie terminu, nie dłużej jednak niż o 12 dni. Wniosek zawiera uzasadnienie. W takim przypadku Szef Urzędu przekazuje Komendantowi Głównemu Policji informację, o której mowa w ust. 2, w terminie wypadającym na 2 dni przed końcem terminu określonego we wniosku.</p> <p>4. Komendant Główny Policji przekazuje właściwemu organowi innego państwa obszaru Schengen otrzymaną od Szefa Urzędu informację, o której mowa w ust. 2, w terminie 14 dni od dnia wystąpienia o przeprowadzenie konsultacji, o których mowa w art. 28 lub art. 29 rozporządzenia nr 2018/1861, a w przypadku przedłużenia tego terminu – w terminie przedłużonym.</p>	
30.	Art. 29	<p>Artykuł 29</p> <p>Konsultacje przeprowadzane po wprowadzeniu wpisu dotyczącego odmowy wjazdu i pobytu</p> <p>Jeśli okaże się, że państwo członkowskie wprowadziło wpis dotyczący odmowy wjazdu i pobytu w odniesieniu do obywatela państwa trzeciego, który posiada ważny dokument pobytowy lub ważną wizę długoterminową przyznane przez inne państwo członkowskie, zaangażowane państwa członkowskie konsultują się ze</p>	T	j.w.	j.w.	

	<p>sobą, w drodze wymiany informacji uzupełniających, zgodnie z następującymi zasadami:</p> <p>a) państwo członkowskie dokonujące wpisu informuje przyznające państwo członkowskie o wpisie dotyczącym odmowy wjazdu i pobytu;</p> <p>b) informacje wymieniane zgodnie z lit. a) obejmują wystarczające informacje o powodach wpisu dotyczącego odmowy wjazdu i pobytu;</p> <p>c) na podstawie informacji przekazanych przez państwo członkowskie dokonujące wpisu przyznające państwo członkowskie rozważa, czy istnieją powody do cofnięcia dokumentu pobytowego lub wizy długoterminowej;</p> <p>d) przy podejmowaniu odnośnej decyzji przyznające państwo członkowskie bierze pod uwagę powody leżące u podstaw decyzji państwa członkowskiego dokonującego wpisu oraz uwzględnia, zgodnie z prawem krajowym, zagrożenia dla porządku publicznego lub bezpieczeństwa publicznego, jakie może powodować obecność danego obywatela państwa trzeciego na terytorium państw członkowskich;</p> <p>e) w terminie 14 dni kalendarzowych od otrzymania wniosku w sprawie konsultacji przyznające państwo członkowskie powiadamia o swojej decyzji państwo członkowskie dokonujące wpisu lub, jeśli podjęcie decyzji w tym terminie przez przyznające państwo</p>			
--	---	--	--	--

		członkowskie nie było możliwe, składa umotywowany wniosek o przedłużenie terminu na udzielenie odpowiedzi o maksymalnie 12 dni kalendarzowych; f) jeżeli przyznające państwo członkowskie powiadomi państwo członkowskie dokonujące wpisu, że utrzymuje w mocy dokument pobytowy lub wizę długoterminową, państwo członkowskie dokonujące wpisu natychmiast usuwa wpis dotyczący odmowy wjazdu i pobytu.				
31.	Art. 30	<p>Artykuł 30</p> <p>Konsultacje w przypadku trafienia odnoszącego się do obywatela państwa trzeciego, który posiada ważny dokument pobytowy lub ważną wizę długoterminową</p> <p>Jeżeli państwo członkowskie uzyskuje trafienie odnoszące się do wpisu dotyczącego odmowy wjazdu i pobytu wprowadzonego przez jedno z państw członkowskich w odniesieniu do obywatela państwa trzeciego, który posiada ważny dokument pobytowy lub ważną wizę długoterminową przyznane przez inne państwo członkowskie, zaangażowane państwa członkowskie przeprowadzają konsultacje poprzez wymianę informacji uzupełniających zgodnie z następującymi zasadami:</p> <p>a) wykonujące państwo członkowskie informuje o tej sytuacji państwo członkowskie dokonujące wpisu;</p> <p>b) państwo członkowskie dokonujące wpisu wszczyna procedurę określoną w art. 29;</p>	T	Art. 448a ustawy o cudzoziemcach	Art. 448a. Jeżeli po przekazaniu, w przypadkach, o których mowa w art. 443 ust. 1, danych cudzoziemca do Systemu Informacyjnego Schengen do celów odmowy wjazdu i pobytu, okaże się, że posiada on ważny dokument pobytowy lub ważną wizę długoterminową, wydane przez inne państwo obszaru Schengen, Szef Urzędu występuje, za pośrednictwem Komendanta Głównego Policji, do właściwego organu państwa obszaru Schengen, które wydało ten dokument lub tę wizę, o przeprowadzenie konsultacji, o których mowa w art. 29 rozporządzenia nr 2018/1861, oraz, za pośrednictwem Komendanta Głównego Policji, przyjmuje informacje o wyniku tych konsultacji, a także zawiadamia o ich wyniku właściwy organ wykonującego państwa obszaru Schengen w przypadku konsultacji, o których mowa w art. 30 rozporządzenia nr 2018/1861.	

		<p>c) państwo członkowskie dokonujące wpisu powiadamia wykonujące państwo członkowskie o wyniku tych konsultacji.</p> <p>Decyzja w sprawie wjazdu obywatela państwa trzeciego jest podejmowana przez wykonujące państwo członkowskie zgodnie z rozporządzeniem (UE) 2016/399.</p>				
32.	Art. 31	<p><i>Artykuł 31</i></p> <p>Statystyki dotyczące wymiany informacji</p> <p>Państwa członkowskie raz w roku przekazują eu-LISA statystyki dotyczące wymian informacji przeprowadzonych zgodnie z art. 27–30 oraz przypadków niedotrzymania terminów określonych w tych artykułach.</p>	-	-	-	-
33.	Art. 32	<p><i>Artykuł 32</i></p> <p>Przepisy szczegółowe dotyczące wprowadzania fotografii, wizerunków twarzy i danych daktyloskopijnych</p> <p>1. Do SIS wprowadzane są wyłącznie fotografie, wizerunki twarzy i dane daktyloskopijne, o których mowa w art. 20 ust. 2 lit. w) oraz x), spełniające minimalne normy i specyfikacje techniczne dotyczące jakości danych. Przed wprowadzeniem takich danych przeprowadza się kontrolę jakości w celu ustalenia, czy spełniają one minimalne normy i specyfikacje techniczne dotyczące jakości danych.</p> <p>2. Dane daktyloskopijne wprowadzane do SIS mogą składać się z jednej do dziesięciu płaskich odbitek linii papilarnych palców i jednej do</p>	-	-	-	-

		<p>dziesięciu przetoczonych odbitek linii papilarnych palców. Mogą one również zawierać do dwóch odbitek linii papilarnych dłoni.</p> <p>3. Ustanawia się minimalne normy i specyfikacje techniczne dotyczące jakości danych zgodnie z ust. 4 niniejszego artykułu w odniesieniu do przechowywania danych biometrycznych, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu. Te minimalne normy i specyfikacje techniczne dotyczące jakości danych określają poziom jakości wymagany do wykorzystywania danych w celu weryfikacji tożsamości osoby zgodnie z art. 33 ust. 1 i do wykorzystywania danych w celu zidentyfikowania osoby zgodnie z art. 33 ust. 2–4.</p> <p>4. Komisja przyjmuje akty wykonawcze w celu ustanowienia minimalnych norm i specyfikacji technicznych dotyczących jakości danych, o których mowa w ust. 1 i 3 niniejszego artykułu. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 62 ust. 2.</p>				
34.	Art. 33	<p><i>Artykuł 33</i></p> <p>Przepisy szczegółowe dotyczące weryfikacji lub wyszukiwania przy użyciu fotografii, wizerunków twarzy i danych daktyloskopijnych</p> <p>1. Jeżeli fotografie, wizerunki twarzy i dane daktyloskopijne są dostępne we wpisie w SIS, takie fotografie, wizerunki twarzy i dane daktyloskopijne wykorzystuje się w celu potwierdzenia tożsamości osoby,</p>	-	-	-	-

	<p>która została zlokalizowana w wyniku wyszukiwania alfanumerycznego przeprowadzonego w SIS.</p> <p>2. Wyszukiwanie przy użyciu danych daktyloskopijnych może być przeprowadzone we wszystkich przypadkach w celu identyfikacji danej osoby. Jeżeli jednak tożsamości danej osoby nie można ustalić w żaden inny sposób, w celu identyfikacji przeprowadza się wyszukiwanie przy użyciu danych daktyloskopijnych. W tym celu system centralny SIS posiada Automatyczny System Identyfikacji Daktyloskopijnej.</p> <p>3. Dane daktyloskopijne w SIS związane z wpisami wprowadzonymi na podstawie art. 24 i 25 można wyszukiwać również przy użyciu kompletnych lub niekompletnych zestawów odbitek linii papilarnych palców lub odbitek linii papilarnych dłoni, które znaleziono na miejscu popełnienia poważnych przestępstw lub przestępstw terrorystycznych będących przedmiotem postępowania przygotowawczego i w przypadku których z dużym prawdopodobieństwem można stwierdzić, że te zestawy odbitek linii papilarnych należą do sprawcy danego przestępstwa, pod warunkiem że wyszukiwanie przeprowadzane jest równoległe w odpowiednich bazach danych państwa członkowskiego zawierających odbitki linii papilarnych palców.</p> <p>4. Gdy tylko stanie się to technicznie możliwe oraz przy jednoczesnym</p>				
--	--	--	--	--	--

		<p>zapewnieniu wysokiego stopnia wiarygodności identyfikacji, można będzie wykorzystywać fotografie i wizerunki twarzy do identyfikacji danej osoby na stałych przejściach granicznych.</p> <p>Zanim funkcja ta zostanie wdrożona w SIS, Komisja przedstawi sprawozdanie dotyczące dostępności, gotowości i niezawodności wymaganych rozwiązań technologicznych. Sprawozdanie to zostanie skonsultowane z Parlamentem Europejskim.</p> <p>Po tym, jak funkcja ta zacznie być wykorzystywana na stałych przejściach granicznych, Komisja będzie uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 61 w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia w zakresie określenia innych warunków, w których fotografie i wizerunki twarzy mogą być wykorzystywane do identyfikacji osób.</p>				
35.	Art. 34	<p><i>Artykuł 34</i></p> <p>Właściwe organy krajowe mające prawo do dostępu do danych w SIS</p> <p>1. Właściwe organy krajowe odpowiedzialne za identyfikację obywateli państw trzecich mają dostęp do danych wprowadzonych do SIS oraz prawo do wyszukiwania takich danych bezpośrednio lub w kopii bazy danych SIS do celów:</p> <p>a) kontroli granicznej, zgodnie z rozporządzeniem (UE) 2016/399;</p> <p>b) kontroli policyjnych i celnych przeprowadzanych na terytorium danego państwa członkowskiego oraz</p>	-	-	-	-

	<p>koordynowania takich kontroli przez wyznaczone organy;</p> <p>c) zapobiegania przestępstwom terrorystycznym lub innym poważnym przestępstwom, ich wykrywania, prowadzenia w ich sprawie postępowań przygotowawczych lub ich ścigania lub wykonywania kar w danym państwie członkowskim, o ile zastosowanie ma dyrektywa (UE) 2016/680;</p> <p>d) badania warunków i podejmowania decyzji dotyczących wjazdu i pobytu obywateli państw trzecich na terytorium państw członkowskich, w tym dokumentów pobytowych i wiz długoterminowych, oraz dotyczących powrotu obywateli państw trzecich, jak również przeprowadzania kontroli obywateli państw trzecich, którzy nielegalnie wjeżdżają lub przebywają na terytorium państw członkowskich;</p> <p>e) kontroli bezpieczeństwa w odniesieniu do obywateli państw trzecich, którzy ubiegają się o ochronę międzynarodową, o ile organy przeprowadzające takie kontrole nie są „organami rozstrzygającymi” zdefiniowanymi w art. 2 lit. f) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/32/UE, oraz w stosownych przypadkach do celów wydawania opinii zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 377/2004;</p> <p>f) rozpatrywania wniosków wizowych i podejmowania decyzji w sprawie tych wniosków, w tym decyzji o unieważnieniu, cofnięciu wiz lub przedłużeniu okresu ważności wiz,</p>				
--	---	--	--	--	--

		zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 810/2009.				
		<p>2. Prawo do dostępu do danych w SIS oraz prawo do bezpośredniego wyszukiwania takich danych może być wykonywane przez właściwe organy krajowe odpowiedzialne za naturalizację, określone w prawie krajowym, do celów rozpatrywania wniosków o naturalizację.</p> <p>3. Na użytek art. 24 i 25 prawo do dostępu do danych w SIS oraz prawo do bezpośredniego wyszukiwania takich danych może być wykonywane również przez krajowe organy wymiaru sprawiedliwości, w tym organy odpowiedzialne za wszczynanie postępowań karnych z oskarżenia publicznego i prowadzenie postępowań przygotowawczych przed wniesieniem aktu oskarżenia, w ramach wykonywania ich zadań określonych w prawie krajowym, a także przez organy koordynujące ich działania.</p> <p>4. Prawo do dostępu do danych dotyczących dokumentów odnoszących się do osób, które to dane wprowadzono zgodnie z art. 38 ust. 2 lit. k) i l) rozporządzenia (UE) 2018/1862, oraz prawo do wyszukiwania takich danych może być wykonywane również przez organy, o których mowa w ust. 1 lit. f) niniejszego artykułu.</p> <p>5. Właściwe organy, o których mowa w niniejszym artykule, są uwzględniane w wykazie, o którym mowa w art. 41 ust. 8.</p>	-	-	-	-

36.	Art. 35	<p><i>Artykuł 35</i></p> <p>Dostęp Europolu do danych w SIS</p> <p>1. Jeżeli jest to niezbędne do wykonywania jej mandatu, Agencja Unii Europejskiej ds. Współpracy Organów Ścigania (Europol), ustanowiona rozporządzeniem (UE) 2016/794, ma prawo do dostępu do danych w SIS i do ich wyszukiwania. Europol może też dokonywać wymiany informacji uzupełniających i występować z wnioskami o dalsze informacje uzupełniające zgodnie z zasadami zawartymi w podręczniku SIRENE.</p> <p>2. Jeżeli podczas wyszukiwania Europol stwierdzi istnienie wpisu w SIS, informuje o tym – w drodze wymiany informacji uzupełniających przy użyciu infrastruktury łączności i zgodnie z zasadami zawartymi w podręczniku SIRENE – państwo członkowskie dokonujące wpisu. Dopóki Europol nie będzie w stanie korzystać z funkcji przewidzianych do wymiany informacji uzupełniających, w celu przekazywania informacji państwom członkowskim dokonującym wpisu wykorzystuje kanały określone w rozporządzeniu (UE) 2016/794.</p> <p>3. Europol może przetwarzać informacje uzupełniające, które przekazały mu państwa członkowskie, do celów przeprowadzania porównań ze swoimi bazami danych i projektami analitycznymi, mających służyć wskazaniu powiązań lub innych odpowiednich związków, oraz do celów analiz strategicznych, tematycznych lub</p>	-	-	-	-
-----	---------	--	---	---	---	---

	<p>operacyjnych, o których mowa w art. 18 ust. 2 lit. a), b) i c) rozporządzenia (UE) 2016/794. Europol przetwarza informacje uzupełniające do celów niniejszego artykułu zgodnie z tym rozporządzeniem.</p> <p>4. Wykorzystanie przez Europol informacji uzyskanych w wyniku wyszukiwania w SIS lub w wyniku przetwarzania informacji uzupełniających wymaga zgody państwa członkowskiego dokonującego wpisu. Jeżeli to państwo członkowskie zezwoli na wykorzystanie takich informacji, posługiwanie się nimi przez Europol regulowane jest rozporządzeniem (UE) 2016/794. Europol przekazuje takie informacje państwom trzecim i podmiotom trzecim wyłącznie za zgodą państwa członkowskiego dokonującego wpisu i z pełnym poszanowaniem prawa Unii dotyczącego ochrony danych.</p>				
	<p>5. Europol:</p> <p>a) bez uszczerbku dla ust. 4 i 6 nie podłącza części SIS ani nie przekazuje danych, które są w tych częściach zawarte i do których ma dostęp, do systemu gromadzenia i przetwarzania danych stosowanego przez Europol lub w Europolu, a także nie pobiera ani w inny sposób nie kopiuje części SIS;</p> <p>b) niezależnie od art. 31 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2016/794 usuwa informacje uzupełniające zawierające dane osobowe najpóźniej rok po usunięciu związanego z nimi wpisu. Na zasadzie odstępstwa, jeżeli Europol posiada w swoich bazach danych lub</p>	-	-	-	-

	<p>projektach analitycznych informacje o sprawie, której dotyczą informacje uzupełniające, w celu wykonywania swoich zadań Europol może wyjątkowo w razie potrzeby nadal przechowywać te informacje uzupełniające. Europol informuje państwo członkowskie dokonujące wpisu i wykonujące państwo członkowskie o dalszym przechowywaniu takich informacji uzupełniających i przedstawia jego uzasadnienie;</p> <p>c) ogranicza dostęp do danych w SIS, w tym do informacji uzupełniających, tak by korzystali z niego tylko specjalnie uprawnieni pracownicy Europolu, którym dostęp do takich danych jest potrzebny do wykonywania ich zadań;</p> <p>d) przyjmuje i stosuje środki służące zapewnieniu bezpieczeństwa, poufności i monitorowania własnej działalności zgodnie z art. 10, 11 i 13;</p> <p>e) zapewnia, by pracownicy uprawnieni do przetwarzania danych SIS przeszli odpowiednie szkolenie i zostali odpowiednio poinformowani zgodnie z art. 14 ust. 1; oraz</p> <p>f) bez uszczerbku dla rozporządzenia (UE) 2016/794 zapewnia Europejskiemu Inspektorowi Ochrony Danych możliwość monitorowania i kontrolowania działań podejmowanych przez Europol w ramach wykonywania prawa do dostępu do danych w SIS i ich wyszukiwania oraz w ramach wymiany i przetwarzania informacji uzupełniających.</p>				
--	---	--	--	--	--

	<p>6. Europol kopiuje dane z SIS wyłącznie do celów technicznych, jeżeli takie kopiowanie jest niezbędne do przeprowadzenia bezpośredniego wyszukiwania przez należycie uprawnionych pracowników Europolu. Do takich kopii zastosowanie ma niniejsze rozporządzenie. Kopię techniczną wykorzystuje się wyłącznie do przechowywania danych SIS w trakcie przeprowadzania ich wyszukiwania. Po przeprowadzeniu wyszukiwania danych dane te są usuwane. Takich przypadków wykorzystywania danych nie uznaje się za niezgodne z prawem pobieranie lub kopiowanie danych SIS. Europol nie kopiuje do innych systemów Europolu danych zawartych we wpisach lub danych dodatkowych wprowadzonych przez państwa członkowskie lub pochodzących z CS-SIS.</p> <p>7. Do celów weryfikacji zgodności przetwarzania danych z prawem, monitorowania własnej działalności oraz zapewniania należytego bezpieczeństwa i integralności danych Europol rejestruje zgodnie z przepisami art. 12 każdy dostęp do SIS oraz każde wyszukiwanie w SIS. Prowadzenia takiej rejestracji i dokumentacji nie uznaje się za niezgodne z prawem pobieranie lub kopiowanie części SIS.</p> <p>8. Państwa członkowskie informują Europol w drodze wymiany informacji uzupełniających o każdym trafieniu odnoszącym się do wpisów dotyczących przestępstw terrorystycznych. Państwa</p>	-	-	-	-
--	---	---	---	---	---

		<p>członkowskie mogą w wyjątkowych okolicznościach nie przekazywać Europolowi takich informacji, jeżeli takie przekazanie mogłoby spowodować zagrożenie dla realizowanych czynności lub bezpieczeństwa osób lub byłoby sprzeczne z istotnymi interesami w zakresie bezpieczeństwa państwa członkowskiego dokonującego wpisu.</p> <p>9. Ust. 8 stosuje się od daty, z którą Europol będzie w stanie otrzymywać informacje uzupełniające zgodnie z ust. 1.</p>				
37.	Art. 36	<p><i>Artykuł 36</i></p> <p>Dostęp zespołów Europejskiej Straży Granicznej i Przybrzeżnej, zespołów składających się z personelu realizującego zadania w dziedzinie powrotów oraz członków zespołów wspierających zarządzanie migracjami do danych w SIS</p> <p>1. Zgodnie z art. 40 ust. 8 rozporządzenia (UE) 2016/1624 członkowie zespołów, o których mowa w art. 2 pkt 8 i 9 tego rozporządzenia, mają – w ramach swojego mandatu oraz pod warunkiem że są uprawnieni do przeprowadzania kontroli zgodnie z art. 34 ust. 1 niniejszego rozporządzenia i przeszli wymagane szkolenie zgodnie z art. 14 ust. 1 niniejszego rozporządzenia – prawo do dostępu do danych w SIS oraz do wyszukiwania takich danych w zakresie, w jakim jest to niezbędne do wykonywania ich zadań i zgodnie z wymogami planu operacyjnego dla danej operacji. Inni członkowie</p>	-	-	-	-

	<p>zespołów nie są uprawnieni do dostępu do danych w SIS.</p> <p>2. Członkowie zespołów, o których mowa w ust. 1, wykonują prawo do dostępu do danych w SIS oraz do wyszukiwania takich danych zgodnie z ust. 1, korzystając z interfejsu technicznego. Interfejs techniczny zostanie utworzony i będzie prowadzony przez Europejską Agencję Straży Granicznej i Przybrzeżnej i będzie umożliwiał bezpośrednie połączenie z systemem centralnym SIS.</p> <p>3. Jeżeli w wyniku wyszukiwania członek zespołów, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, stwierdzi istnienie wpisu w SIS, powiadamia się o tym fakcie państwo członkowskie dokonujące wpisu. Zgodnie z art. 40 rozporządzenia (UE) 2016/1624 członkowie zespołów podejmują działania w odpowiedzi na wpis w SIS wyłącznie na polecenie i – co do zasady – w obecności funkcjonariuszy straży granicznej lub personelu realizującego zadania w dziedzinie powrotów z przyjmującego państwa członkowskiego, w którym działają. Przyjmujące państwo członkowskie może upoważnić członków zespołów do działania w jego imieniu.</p> <p>4. Do celów weryfikacji zgodności przetwarzania danych z prawem, monitorowania własnej działalności oraz zapewniania należytego bezpieczeństwa i integralności danych Europejska Agencja Straży Granicznej i Przybrzeżnej rejestruje zgodnie z</p>				
--	--	--	--	--	--

	<p>przepisami art. 12 każdy dostęp do SIS oraz każde wyszukiwanie w SIS.</p> <p>5. Europejska Agencja Straży Granicznej i Przybrzeżnej przyjmuje i stosuje środki służące zapewnieniu bezpieczeństwa, poufności i monitorowania własnej działalności zgodnie z art. 10, 11 i 13 oraz zapewnia, by zespoły, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, stosowały te środki.</p> <p>6. Przepisów niniejszego artykułu nie można interpretować jako mających wpływ na przepisy rozporządzenia (UE) 2016/1624 dotyczące ochrony danych i odpowiedzialności za nieuprawnione lub nieprawidłowe przetwarzanie danych przez Europejską Agencję Straży Granicznej i Przybrzeżnej.</p> <p>7. Bez uszczerbku dla ust. 2 żadnych części SIS nie podłącza się do systemu gromadzenia i przetwarzania danych stosowanego przez zespoły, o których mowa w ust. 1, lub przez Europejską Agencję Straży Granicznej i Przybrzeżnej, a danych w SIS, do których dostęp mają te zespoły, nie przekazuje się do takiego systemu. Nie można pobierać ani kopiować żadnych części SIS. Rejestrowania dostępu i wyszukiwania nie uznaje się za niezgodne z prawem pobieranie lub kopiowanie danych SIS.</p> <p>8. Europejska Agencja Straży Granicznej i Przybrzeżnej zapewnia Europejskiemu Inspektorowi Ochrony Danych możliwość monitorowania i kontrolowania działań prowadzonych przez zespoły, o których mowa w</p>			
--	---	--	--	--

		niniejszym artykule, w ramach wykonywania ich prawa do dostępu do danych w SIS i wyszukiwania takich danych. Pozostaje to bez uszczerbku dla dalszych przepisów rozporządzenia (UE) 2018/1725.				
38.	Art. 37	<p><i>Artykuł 37</i></p> <p>Ocena użytkowania SIS przez Europol oraz Europejską Agencję Straży Granicznej i Przybrzeżnej</p> <p>1. Co najmniej raz na pięć lat Komisja przeprowadza ocenę eksploataowania i użytkowania SIS przez Europol oraz zespoły, o których mowa w art. 36 ust. 1.</p> <p>2. Europol i Europejska Agencja Straży Granicznej i Przybrzeżnej zapewniają podjęcie odpowiednich działań następczych w związku z ustaleniami i zaleceniami wynikającymi z tej oceny.</p> <p>3. Sprawozdanie na temat wyników oceny i podjętych działań następczych przekazuje się Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.</p>	-	-	-	-
39.	Art. 38	<p><i>Artykuł 38</i></p> <p>Zakres dostępu</p> <p>Użytkownicy końcowi, w tym Europol i członkowie zespołów, o których mowa w art. 2 pkt 8 i 9 rozporządzenia (UE) 2016/1624, mają dostęp wyłącznie do tych danych, które są im niezbędne do wykonywania ich zadań.</p>	-	-	-	-
40.	Art. 39	<p><i>Artykuł 39</i></p> <p>Termin weryfikacji wpisów</p> <p>1. Wpisy utrzymywane są wyłącznie przez czas konieczny do osiągnięcia celów, do których zostały wprowadzone.</p>	-	-	-	-

	<p>2. W terminie trzech lat od wprowadzenia wpisu do SIS państwo członkowskie dokonujące wpisu weryfikuje, czy istnieje potrzeba jego dalszego utrzymywania. Jednakże jeżeli decyzja krajowa, która jest podstawą wpisu, przewiduje okres ważności dłuższy niż trzy lata, wpis weryfikuje się w terminie pięciu lat.</p> <p>3. Każde państwo członkowskie ustanawia w stosownych przypadkach krótsze terminy weryfikacji, zgodnie ze swoim prawem krajowym.</p> <p>4. Przed upływem terminu weryfikacji państwo członkowskie dokonujące wpisu może, na podstawie wszechstronnej indywidualnej oceny, która podlega zarejestrowaniu, podjąć decyzję o utrzymaniu wpisu po upływie terminu weryfikacji, jeżeli jest to niezbędne i proporcjonalne do celów, do których wprowadzono ten wpis. W takim przypadku ust. 2 ma zastosowanie również do przedłużenia okresu utrzymywania wpisu. Informacje o takim przedłużeniu okresu utrzymywania wpisu są przekazywane do CS-SIS.</p> <p>5. Po upływie terminu weryfikacji, o którym mowa w ust. 2, wpisy usuwane są automatycznie, z wyjątkiem przypadków, gdy państwo członkowskie dokonujące wpisu poinformowało CS-SIS o przedłużeniu okresu utrzymywania wpisu zgodnie z ust. 4. CS-SIS automatycznie informuje państwa członkowskie dokonujące wpisu z czteromiesięcznym</p>				
--	--	--	--	--	--

		<p>wyprzedzeniem o zaplanowanym usunięciu danych.</p> <p>6. Państwa członkowskie prowadzą statystyki na temat liczby wpisów, w odniesieniu do których okres utrzymywania został przedłużony zgodnie z ust. 4 niniejszego artykułu, i przekazują je organom nadzorczym, o których mowa w art. 55, na ich wniosek.</p> <p>7. Jak tylko dla biura SIRENE stanie się jasne, że wpis spełnił swój cel i powinien w związku z tym zostać usunięty, natychmiast powiadamia ono o tym organ, który utworzył wpis. W terminie 15 dni kalendarzowych od otrzymania takiego powiadomienia organ ten informuje, że wpis został usunięty lub ma zostać usunięty, lub przedstawia powody dalszego utrzymywania wpisu. Jeżeli organ nie udzieli odpowiedzi w terminie 15 dni, biuro SIRENE zapewnia, by wpis został usunięty. Jeżeli jest to dopuszczalne na mocy prawa krajowego, wpis jest usuwany przez biuro SIRENE. Biura SIRENE zgłaszają swojemu organowi nadzorcemu powtarzające się problemy, które napotkały działając na podstawie niniejszego ustępu.</p>			
41.	Art. 40	<p><i>Artykuł 40</i></p> <p>Usuwanie wpisów</p> <p>1. Wpisy dotyczące odmowy wjazdu i pobytu na podstawie z art. 24 usuwa się:</p> <p>a) gdy decyzja, na podstawie której wprowadzono wpis, została cofnięta przez właściwy organ lub właściwy organ stwierdził jej nieważność; lub</p>	T	Art. 444 ust. 6 i 11, art. 443 ust. 6 ustawy o cudzoziemcach	<p>Art. 444. (...)</p> <p>6. Decyzja, o której mowa w ust. 5, jest ostateczna.</p> <p>(5. W przypadku, o którym mowa w ust. 4, Szef Urzędu wydaje decyzję o uchyleniu decyzji, o której mowa w art. 440a ust. 1, lub o odmowie jej uchylenia. Do postępowania prowadzonego w przypadku, o którym</p>

		<p>b) w stosownych przypadkach po przeprowadzeniu procedury konsultacji, o której mowa w art. 27 i 29.</p> <p>2. Wpisy dotyczące obywateli państw trzecich, którzy są objęci środkiem ograniczającym mającym zapobiec wjazdowi na terytorium państw członkowskich lub przejazdowi przez to terytorium, są usuwane, gdy środek ograniczający przestanie obowiązywać lub gdy zostanie zawieszony lub gdy zostanie stwierdzona jego nieważność.</p> <p>3. Wpisy dotyczące osoby, która nabyła obywatelstwo państwa członkowskiego lub jednego z państw, których obywatelom przysługuje prawo do swobodnego przemieszczania się na mocy prawa Unii, są usuwane, jak tylko państwo członkowskie dokonujące wpisu stwierdzi, że dana osoba nabyła takie obywatelstwo, lub uzyska informację na ten temat zgodnie z art. 44.</p> <p>4. Wpisy są usuwane po wygaśnięciu wpisu zgodnie z art. 39.</p>			<p><i>mowa w ust. 4, nie stosuje się przepisu art. 154 Kodeksu postępowania administracyjnego.)</i></p> <p>11. W przypadku uchylecia decyzji, o której mowa w art. 440a ust. 1, przez sąd administracyjny na podstawie art. 135 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, Szef Urzędu usuwa dane z wykazu lub Systemu Informacyjnego Schengen.</p> <p>Art. 443. (...)</p> <p>6. Umieszczone w Systemie Informacyjnym Schengen dane cudzoziemca usuwa się w przypadkach, o których mowa w art. 27 lit. f oraz art. 29 lit. f rozporządzenia nr 2018/1861.</p>	
42.	Art. 41	<p><i>Artykuł 41</i></p> <p>Przetwarzanie danych SIS</p> <p>1. Państwa członkowskie przetwarzają dane, o których mowa w art. 20, wyłącznie do celów odmowy wjazdu i pobytu na ich terytorium.</p> <p>2. Dane mogą być kopiowane wyłącznie do celów technicznych, jeżeli takie kopiowanie jest niezbędne do przeprowadzenia bezpośredniego wyszukiwania przez właściwe organy, o których mowa w art. 34. Do takich kopii zastosowanie ma niniejsze</p>	-	-	-	-

	<p>rozporządzenie. Państwo członkowskie nie kopiuje – do innych krajowych plików danych – danych zawartych we wpisach ani danych dodatkowych wprowadzonych przez inne państwo członkowskie z N.SIS tego państwa lub z CS-SIS.</p> <p>3. Kopie techniczne, o których mowa w ust. 2, przekształcane w bazy danych działające w trybie offline mogą być przechowywane przez okres nieprzekraczający 48 godzin. Niezależnie od akapitu pierwszego, tworzenie kopii technicznych przekształcanych w bazy danych działające w trybie offline do użytku organów wizowych nie jest dozwolone, z wyjątkiem kopii sporządzanych do użytku jedynie w sytuacjach awaryjnych, gdy sieć pozostaje niedostępna przez ponad 24 godziny. Państwa członkowskie prowadzą aktualny spis takich kopii, który udostępniają swoim organom nadzorczym, oraz zapewniają, by w odniesieniu do tych kopii stosowane było niniejsze rozporządzenie, w szczególności art. 10.</p> <p>4. Właściwe organy krajowe, o których mowa w art. 34, uzyskują dostęp do danych w SIS wyłącznie w granicach swoich kompetencji i jest on przyznawany wyłącznie należycie uprawnionym pracownikom.</p> <p>5. Każdy przypadek przetwarzania przez państwa członkowskie danych SIS do celów innych niż te, w których informacje te zostały wprowadzone do SIS, musi być związany z konkretną</p>				
--	---	--	--	--	--

	<p>sprawą i uzasadnioną potrzebą zapobieżenia bezpośredniemu poważnemu zagrożeniu dla porządku publicznego i bezpieczeństwa publicznego, poważnymi względami bezpieczeństwa narodowego lub koniecznością zapobieżenia poważnemu przestępstwu. W tym celu uprzednio uzyskuje się zgodę państwa członkowskiego dokonującego wpisu.</p> <p>6. Dane dotyczące dokumentów odnoszących się do osób wprowadzone do SIS zgodnie z art. 38 ust. 2 lit. k) i l) rozporządzenia (UE) 2018/1862 mogą być wykorzystywane przez właściwe organy, o których mowa w art. 34 ust. 1 lit. f), zgodnie z prawem każdego państwa członkowskiego.</p> <p>7. Każdy przypadek wykorzystania danych SIS w sposób niezgodny z ust. 1–6 niniejszego artykułu uznaje się za wykorzystanie tych danych niezgodnie z przeznaczeniem w świetle prawa krajowego poszczególnych państw członkowskich i podlega on sankcjom zgodnie z art. 59.</p> <p>8. Każde państwo członkowskie przekazuje eu-LISA wykaz swoich właściwych organów, które są uprawnione do przeprowadzania bezpośredniego wyszukiwania danych w SIS zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, jak również wszelkie zmiany dotyczące tego wykazu. Wykaz ten określa – w odniesieniu do każdego organu – jakie dane mogą być wyszukiwane i w jakich celach. eu-LISA zapewnia coroczną publikację wykazu w Dzienniku Urzędowym Unii</p>				
--	---	--	--	--	--

		Europejskiej. eu-LISA prowadzi na swojej stronie internetowej stale aktualizowany wykaz zawierający zmiany przekazane przez państwa członkowskie w okresie pomiędzy corocznymi publikacjami. 9. Jeżeli prawo Unii nie zawiera przepisów szczegółowych, do danych w N.SIS zastosowanie mają przepisy poszczególnych państw członkowskich.				
43.	Art. 42	<i>Artykuł 42</i> Dane SIS i pliki krajowe 1. Art. 41 ust. 2 pozostaje bez uszczerbku dla prawa państwa członkowskiego do utrzymywania w swoich plikach krajowych danych SIS, w związku z którymi podjęto działanie na jego terytorium. Takie dane są utrzymywane w plikach krajowych przez okres nie dłuższy niż trzy lata, chyba że przepisy szczegółowe prawa krajowego przewidują dłuższy okres ich utrzymywania. 2. Art. 41 ust. 2 pozostaje bez uszczerbku dla prawa państwa członkowskiego do utrzymywania w swoich plikach krajowych danych zawartych w konkretnym wpisie wprowadzonym do SIS przez to państwo członkowskie.	-	-	-	-
44.	Art. 43	<i>Artykuł 43</i> Poinformowanie o niewykonywaniu wpisu Jeżeli wymagane działanie nie może zostać wykonane, wezwane do działania państwo członkowskie natychmiast informuje o tym – w drodze wymiany informacji uzupełniających –	-	-	-	-

		państwo członkowskie dokonujące wpisu.				
45.	Art. 44	<p><i>Artykuł 44</i></p> <p>Jakość danych w SIS</p> <p>1. Państwo członkowskie dokonujące wpisu odpowiada za zapewnienie, by dane były prawidłowe, aktualne i wprowadzane do SIS oraz przechowywane w SIS zgodnie z prawem.</p> <p>2. Jeżeli państwo członkowskie dokonujące wpisu uzyska odpowiednie dodatkowe lub zmienione dane wymienione w art. 20 ust. 2, niezwłocznie uzupełnia lub zmienia odnośny wpis.</p> <p>3. Do zmiany, uzupełniania, korekty, aktualizacji lub usuwania danych wprowadzonych do SIS uprawnione jest wyłącznie państwo członkowskie dokonujące wpisu.</p> <p>4. Jeżeli państwo członkowskie inne niż państwo członkowskie dokonujące wpisu posiada stosowne dodatkowe lub zmienione dane wymienione w art. 20 ust. 2, niezwłocznie przekazuje je – w drodze wymiany informacji uzupełniających – państwu członkowskiemu dokonującemu wpisu, tak by mogło ono uzupełnić lub zmienić wpis. Dane przekazywane są wyłącznie w przypadkach gdy tożsamość danego obywatela państwa trzeciego została ustalona.</p> <p>5. Jeżeli państwo członkowskie inne niż państwo dokonujące wpisu posiada dowody wskazujące, że jeden z elementów danych jest niezgodny ze</p>	-	-	-	-

		<p>stanem faktycznym lub jest przechowywany niezgodnie z prawem, informuje o tym – w drodze wymiany informacji uzupełniających – państwo członkowskie dokonujące wpisu, jak najszybciej i nie później niż dwa dni robocze po stwierdzeniu istnienia takich dowodów. Państwo członkowskie dokonujące wpisu sprawdza te informacje oraz, w razie konieczności, niezwłocznie koryguje lub usuwa zakwestionowany element danych.</p> <p>6. Jeżeli państwa członkowskie nie są w stanie osiągnąć porozumienia w terminie dwóch miesięcy od stwierdzenia istnienia dowodów, o których mowa w ust. 5 niniejszego artykułu, państwo członkowskie, które nie wprowadziło wpisu, przekazuje sprawę w drodze współpracy zgodnie z art. 57 odpowiednim krajowym organom nadzorczym i Europejskiemu Inspektorowi Ochrony Danych, którzy podejmują decyzję.</p> <p>7. Jeżeli dana osoba twierdzi, że nie jest osobą, której ma dotyczyć wpis, państwa członkowskie przeprowadzają wymianę informacji uzupełniających. Jeżeli w wyniku sprawdzenia okaże się, że wnoszący skargę nie jest osobą, której ma dotyczyć wpis, zostaje on powiadomiony o środkach określonych w art. 47 i o przysługującym mu środku ochrony prawnej zgodnie z art. 54 ust. 1.</p>				
46.	Art. 45	<p><i>Artykuł 45</i> Incydenty bezpieczeństwa</p>	-	-	-	-

	<p>1. Każde zdarzenie, które ma lub może mieć wpływ na bezpieczeństwo SIS lub może spowodować uszkodzenie lub utratę danych SIS lub informacji uzupełniających, uznaje się za incydent bezpieczeństwa, w szczególności jeżeli mogło dojść do uzyskania niezgodnego z prawem dostępu do danych lub jeżeli zostały lub mogły zostać naruszone dostępność, integralność i poufność danych.</p> <p>2. Incydentami bezpieczeństwa zarządza się w sposób zapewniający szybkie, skuteczne i właściwe reagowanie.</p> <p>3. Bez uszczerbku dla zgłaszania naruszenia ochrony danych osobowych i zawiadamiania o takim naruszeniu zgodnie z art. 33 rozporządzenia (UE) 2016/679 lub art. 30 dyrektywy (UE) 2016/680, państwa członkowskie, Europol oraz Europejska Agencja Straży Granicznej i Przybrzeżnej niezwłocznie powiadamiają Komisję, eu-LISA, właściwy organ nadzorczy i Europejskiego Inspektora Ochrony Danych o incydentach bezpieczeństwa. eu-LISA niezwłocznie powiadamia Komisję i Europejskiego Inspektora Ochrony Danych o każdym incydencie bezpieczeństwa dotyczącym systemu centralnego SIS.</p> <p>4. Informacje o incydencie bezpieczeństwa, który ma lub może mieć wpływ na funkcjonowanie SIS w państwie członkowskim lub w eu-LISA, który ma lub może mieć wpływ na dostępność, integralność i poufność danych wprowadzonych lub</p>				
--	--	--	--	--	--

		<p>przesłanych przez inne państwa członkowskie lub na informacje uzupełniające podlegające wymianie, są niezwłocznie przekazywane wszystkim państwom członkowskim i zgłaszane zgodnie z opracowanym przez eu-LISA planem zarządzania na wypadek incydentów bezpieczeństwa.</p> <p>5. Państwa członkowskie i eu-LISA współpracują ze sobą w przypadku wystąpienia incydentu bezpieczeństwa.</p> <p>6. Komisja natychmiast informuje o poważnych incydentach Parlament Europejski i Radę. Informacje takie opatrywane są klauzulą EU RESTRICTED/RESTREINT UE, zgodnie z mającymi zastosowanie przepisami bezpieczeństwa.</p> <p>7. Jeżeli incydent bezpieczeństwa jest spowodowany wykorzystaniem danych niezgodnie z przeznaczeniem, państwa członkowskie, Europol oraz Europejska Agencja Straży Granicznej i Przybrzeżnej zapewniają zastosowanie sankcji zgodnie z art. 59.</p>				
47.	Art. 46	<p><i>Artykuł 46</i></p> <p>Rozróżnianie osób o podobnych cechach</p> <p>1. W przypadku stwierdzenia przy wprowadzaniu nowego wpisu, że w SIS istnieje już wpis dotyczący osoby z takim samym opisem tożsamości, biuro SIRENE w terminie 12 godzin zwraca się w drodze wymiany informacji uzupełniających do państwa członkowskiego dokonującego wpisu o wyjaśnienie, czy oba wpisy dotyczą tej samej osoby.</p>	-	-	-	-

		<p>2. Jeżeli w wyniku sprawdzania okaże się, że osoba, której dotyczy nowy wpis, oraz osoba, której dotyczy wpis wprowadzony wcześniej do SIS, to rzeczywiście ta sama osoba, biuro SIRENE stosuje procedurę wprowadzania wielokrotnych wpisów, o której mowa w art. 23.</p> <p>3. Jeżeli w wyniku sprawdzenia okaże się, że chodzi faktycznie o dwie różne osoby, biuro SIRENE zatwierdza wnioski o wprowadzenie drugiego wpisu, dodając dane niezbędne do zapobieżenia błędnej identyfikacji.</p>				
48.	Art. 47	<p><i>Artykuł 47</i></p> <p>Dane dodatkowe wprowadzane w celu rozwiązywania problemów związanych z przywłaszczeniem tożsamości</p> <p>1. Jeżeli istnieje ryzyko pomylenia osoby, której ma dotyczyć wpis, z osobą, której tożsamość została przywłaszczona, państwo członkowskie dokonujące wpisu uzupełnia wpis, za wyraźną zgodą osoby, której tożsamość została przywłaszczona, o dotyczące jej dane w celu zapobieżenia negatywnym skutkom błędnej identyfikacji. Osoba, której tożsamość została przywłaszczona, ma prawo do wycofania swojej zgody na przetwarzanie takich dodanych danych osobowych.</p>	-	-	-	-
		<p>2. Dane osoby, której tożsamość została przywłaszczona, wykorzystywane są wyłącznie w celach:</p>	-	-	-	-

	<p>a) umożliwienia właściwemu organowi odróżnienia osoby, której tożsamość została przywłaszczona, od osoby, której faktycznie ma dotyczyć wpis; oraz</p> <p>b) umożliwienia osobie, której tożsamość została przywłaszczona, udowodnienia swojej tożsamości i wykazania, że jej tożsamość została przywłaszczona.</p>				
	<p>3. Na użytek niniejszego artykułu i pod warunkiem uzyskania wyraźnej zgody osoby, której tożsamość została przywłaszczona, w odniesieniu do każdej kategorii danych, wprowadzane do SIS i dalej w nim przetwarzane mogą być wyłącznie następujące dane osobowe osoby, której tożsamość została przywłaszczona:</p> <p>a) nazwiska;</p> <p>b) imiona;</p> <p>c) imiona i nazwiska nadane przy urodzeniu;</p> <p>d) poprzednio używane imiona i nazwiska oraz pseudonimy, w miarę możliwości wpisane oddzielnie;</p> <p>e) szczególne obiektywne cechy fizyczne niepodlegające zmianom;</p> <p>f) miejsce urodzenia;</p> <p>g) data urodzenia;</p> <p>h) płeć;</p> <p>i) fotografie i wizerunki twarzy;</p> <p>j) odfitki linii papilarnych palców, odfitki linii papilarnych dłoni lub odfitki linii papilarnych palców oraz dłoni;</p> <p>k) wszelkie posiadane obywatelstwa;</p>	-	-	-	-

		<p>l) kategoria dokumentów identyfikacyjnych danej osoby;</p> <p>m) państwo wydania dokumentów identyfikacyjnych danej osoby;</p> <p>n) numer lub numery dokumentów identyfikacyjnych danej osoby;</p> <p>o) data wydania dokumentów identyfikacyjnych danej osoby;</p> <p>p) adres danej osoby;</p> <p>q) imię i nazwisko ojca danej osoby;</p> <p>r) imię i nazwisko matki danej osoby.</p>				
		<p>4. Komisja przyjmuje akty wykonawcze w celu określenia i rozwijania przepisów technicznych niezbędnych do wprowadzania i dalszego przetwarzania danych, o których mowa w ust. 3 niniejszego artykułu. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 62 ust. 2.</p> <p>5. Dane, o których mowa w ust. 3, są usuwane w tym samym czasie, co odpowiadający im wpis, lub wcześniej, jeśli dana osoba o to wystąpi.</p> <p>6. Dostęp do danych, o których mowa w ust. 3, mogą uzyskać wyłącznie organy mające prawo do dostępu do wpisu odpowiadającego tym danym. Mogą one z niego korzystać wyłącznie w celu zapobieżenia błędnej identyfikacji.</p>	-	-	-	-
49.	Art. 48	<p><i>Artykuł 48</i></p> <p>Odsyłacze pomiędzy wpisami</p>	-	-	-	-

	<p>1. Państwo członkowskie może utworzyć odsyłacz pomiędzy wpisami, które wprowadza do SIS. Celem utworzenia takiego odsyłacza jest ustanowienie związku między dwoma wpisami lub większą liczbą wpisów.</p> <p>2. Utworzenie odsyłacza nie wpływa na konkretne działanie, które ma zostać podjęte na podstawie każdego z tak powiązanych wpisów, ani na termin weryfikacji każdego z tak powiązanych wpisów.</p> <p>3. Utworzenie odsyłacza nie wpływa na prawa do dostępu przewidziane w niniejszym rozporządzeniu. Organy nieposiadające prawa do dostępu do niektórych kategorii wpisów nie mogą widzieć odsyłacza do wpisu, do którego nie mają dostępu.</p> <p>4. Państwo członkowskie tworzy odsyłacz pomiędzy wpisami, jeżeli jest to uzasadnione potrzebą operacyjną.</p> <p>5. Jeżeli państwo członkowskie uzna, że utworzenie przez inne państwo członkowskie odsyłacza pomiędzy wpisami jest niezgodne z jego prawem krajowym lub zobowiązaniami międzynarodowymi, może podjąć niezbędne środki, by uniemożliwić dostęp do tego odsyłacza ze swojego terytorium lub uniemożliwić dostęp do tego odsyłacza swoim organom znajdującym się poza jego terytorium.</p> <p>6. Komisja przyjmuje akty wykonawcze w celu określenia i rozwijania przepisów technicznych dotyczących tworzenia odsyłaczy między wpisami. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą</p>				
--	--	--	--	--	--

		sprawdzającą, o której mowa w art. 62 ust. 2.				
50.	Art. 49	<p><i>Artykuł 49</i></p> <p>Cel i okres przechowywania informacji uzupełniających</p> <p>1. Państwa członkowskie przechowują odniesienia do decyzji, które są podstawą wpisu, w biurze SIRENE w celu ułatwienia wymiany informacji uzupełniających.</p> <p>2. Dane osobowe, które biuro SIRENE przechowuje w plikach w wyniku wymiany informacji, utrzymywane są wyłącznie przez okres wymagany do osiągnięcia celów, w których zostały dostarczone. Są one usuwane najpóźniej po upływie jednego roku od daty usunięcia z SIS związanego z nimi wpisu.</p> <p>3. Ust. 2 pozostaje bez uszczerbku dla prawa państwa członkowskiego do utrzymywania w plikach krajowych danych dotyczących konkretnego wpisu, który został wprowadzony przez to państwo członkowskie, lub wpisu, w związku z którym podjęto działanie na jego terytorium. Okres przechowywania takich danych w takich plikach reguluje prawo krajowe.</p>	-	-	-	-
51.	Art. 50	<p><i>Artykuł 50</i></p> <p>Przekazywanie danych osobowych stronom trzecim</p> <p>Dane przetwarzane w SIS oraz powiązane informacje uzupełniające podlegające wymianie na mocy niniejszego rozporządzenia nie są przekazywane ani udostępniane</p>	-	-	-	-

		państwom trzecim ani organizacjom międzynarodowym.				
52.	Art. 51	<p><i>Artykuł 51</i></p> <p>Mające zastosowanie przepisy</p> <p>1. Rozporządzenie (UE) 2018/1725 ma zastosowanie do przetwarzania danych osobowych przez eu-LISA i Europejską Agencję Straży Granicznej i Przybrzeżnej na mocy niniejszego rozporządzenia. Do przetwarzania danych osobowych przez Europol na mocy niniejszego rozporządzenia zastosowanie ma rozporządzenie (UE) 2016/794.</p> <p>2. Do przetwarzania danych osobowych na mocy niniejszego rozporządzenia przez właściwe organy, o których mowa w art. 34 niniejszego rozporządzenia, zastosowanie ma rozporządzenie (UE) 2016/679, z wyjątkiem przetwarzania do celów zapobiegania przestępstwom, ich wykrywania, prowadzenia w ich sprawie postępowań przygotowawczych lub ich ścigania lub wykonywania kar, w tym do celów ochrony przed zagrożeniami dla bezpieczeństwa publicznego i zapobiegania takim zagrożeniom, w którym to przypadku zastosowanie ma dyrektywa (UE) 2016/680.</p>	-	-	-	-
53.	Art. 52	<p><i>Artykuł 52</i></p> <p>Prawo do informacji</p> <p>1. Obywatele państwa trzeciego, których dotyczy wpis w SIS, są informowani o tym zgodnie z art. 13 i 14 rozporządzenia (UE) 2016/679 lub</p>	-	-	-	-

		<p>art. 12 i 13 dyrektywy (UE) 2016/680. Informacje te są przekazywane na piśmie wraz z kopią decyzji krajowej, o której mowa w art. 24 ust. 1 niniejszego rozporządzenia i która jest podstawą wpisu, lub wraz z odniesieniem do takiej decyzji.</p> <p>2. Informacje te nie są przekazywane, jeżeli prawo krajowe pozwala ograniczyć prawo do informacji, w szczególności ze względu na ochronę bezpieczeństwa narodowego, obronność, bezpieczeństwo publiczne oraz w celu zapobiegania przestępstwom, ich wykrywania, prowadzenia w ich sprawie postępowań przygotowawczych i ich ścigania.</p>				
54.	Art. 53	<p><i>Artykuł 53</i></p> <p>Prawo do dostępu, sprostowania nieprawidłowych danych i usuwania danych przechowywanych niezgodnie z prawem</p> <p>1. Osoby, których dane dotyczą, mogą korzystać z praw przewidzianych w art. 15, 16 i 17 rozporządzenia (UE) 2016/679 oraz w art. 14 i art. 16 ust. 1 i 2 dyrektywy (UE) 2016/680.</p> <p>2. Państwo członkowskie, inne niż państwo członkowskie dokonujące wpisu, może przekazać osobie, której dane dotyczą, informację o danych stanowiących jej dane osobowe, które są przetwarzane, wyłącznie w sytuacji, gdy najpierw umożliwiło państwu członkowskiemu dokonującemu wpisu zajęcie w tej sprawie stanowiska. Komunikacja pomiędzy państwami członkowskimi odbywa się w takich</p>	-	-	-	-

		przypadkach w drodze wymiany informacji uzupełniających.				
		<p>3. Państwo członkowskie podejmuje decyzję o nieprzekazywaniu całości lub części informacji osobie, której dane dotyczą, zgodnie z prawem krajowym, w zakresie – a także przez tak długi okres – w jakim takie częściowe lub całkowite ograniczenie stanowi niezbędny i proporcjonalny środek w społeczeństwie demokratycznym, przy należytych uwzględnieniu praw podstawowych i uzasadnionych interesów osoby, której dane dotyczą, po to aby:</p> <p>a) uniemożliwić utrudnianie prowadzenia urzędowych lub sądowych dochodzeń, postępowań przygotowawczych lub procedur;</p> <p>b) uniemożliwić utrudnianie zapobiegania przestępstwom, ich wykrywania, prowadzenia w ich sprawie postępowań przygotowawczych lub ich ścigania lub wykonywania kar;</p> <p>c) chronić bezpieczeństwo publiczne;</p> <p>d) chronić bezpieczeństwo narodowe; lub</p> <p>e) chronić prawa i wolności innych osób.</p> <p>W przypadkach, o których mowa w akapicie pierwszym, państwo członkowskie bez zbędnej zwłoki informuje na piśmie osobę, której dane dotyczą, o odmowie lub ograniczeniu dostępu oraz o powodach takiej odmowy lub takiego ograniczenia.</p>				

		<p>Informacje takie można pominąć, jeżeli ich przekazanie godziłoby w którykolwiek z celów określonych w akapicie pierwszym lit. a)–e). Państwo członkowskie informuje osobę, której dane dotyczą, o możliwości wniesienia skargi do organu nadzorczego lub możliwości skorzystania ze środka ochrony prawnej przed sądem.</p> <p>Państwo członkowskie dokumentuje faktyczne lub prawne powody swojej decyzji o nieinformowaniu osoby, której dane dotyczą. Informacje te udostępnia się organom nadzorczym.</p> <p>W takich przypadkach osoba, której dane dotyczą, może również wykonywać swoje prawa za pośrednictwem właściwych organów nadzorczych.</p>				
		<p>4. Po złożeniu wniosku o dostęp, sprostowanie lub usunięcie osoba, której dane dotyczą, jest informowana przez państwo członkowskie jak najszybciej, a w każdym razie nie później niż w terminach, o których mowa w art. 12 ust. 3 rozporządzenia (UE) 2016/679, o działaniach podjętych w związku ze skorzystaniem przez nią z tych praw na mocy niniejszego artykułu, niezależnie od tego, czy osoba, której te dane dotyczą, przebywa w państwie trzecim.</p>	-	-	-	-
55.	Art. 54	<p><i>Artykuł 54</i> Środki ochrony prawnej 1. Bez uszczerbku dla przepisów dotyczących środków ochrony prawnej zawartych w rozporządzeniu (UE) 2016/679 i dyrektywie (UE) 2016/680</p>	-	-	-	-

	<p>każdej osobie przysługuje prawo do wniesienia do właściwego organu, w tym sądu, na mocy prawa krajowego państwa członkowskiego żądania o dostęp do informacji, ich sprostowanie, ich usunięcie lub ich uzyskanie lub o zapłatę odszkodowania w związku z wpisem dotyczącym tej osoby.</p> <p>2. Państwa członkowskie zobowiązują się wzajemnie do wykonywania orzeczeń lub decyzji kończących postępowanie w sprawie wydanych przez sądy lub organy, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, bez uszczerbku dla art. 58.</p>				
	<p>3. Państwa członkowskie raz w roku składają Europejskiej Radzie Ochrony Danych sprawozdanie na temat:</p> <p>a) liczby wniosków o uzyskanie dostępu przekazanych administratorowi danych oraz liczby przypadków, w których przyznano dostęp do danych;</p> <p>b) liczby wniosków o uzyskanie dostępu przekazanych organowi nadzorczemu oraz liczby przypadków, w których przyznano dostęp do danych;</p> <p>c) liczby wniosków o sprostowanie nieprawidłowych danych oraz o usunięcie danych przechowywanych niezgodnie z prawem przekazanych administratorowi danych oraz liczby przypadków, w których dane zostały sprostowane lub usunięte;</p> <p>d) liczby przekazanych organowi nadzorczemu wniosków o sprostowanie nieprawidłowych danych oraz o</p>	-	-	-	-

		<p>usunięcie danych przechowywanych niezgodnie z prawem;</p> <p>e) liczby wszczętych postępowań sądowych;</p> <p>f) liczby spraw, w których sąd orzekł na korzyść strony skarżącej;</p> <p>g) uwag dotyczących przypadków wzajemnego uznawania orzeczeń lub decyzji kończących postępowanie w sprawie wydanych przez sądy lub organy innych państw członkowskich w odniesieniu do wpisów wprowadzonych przez państwo członkowskie dokonujące wpisu.</p> <p>Komisja opracuje szablon sprawozdania, o którym mowa w niniejszym ustępie.</p> <p>4. Sprawozdania państw członkowskich są włączane do wspólnego sprawozdania, o którym mowa w art. 57 ust. 4.</p>				
56.	Art. 55	<p><i>Artykuł 55</i></p> <p>Nadzór nad N.SIS</p> <p>1. Państwa członkowskie zapewniają, by niezależne organy nadzorcze wyznaczone w każdym państwie członkowskim, którym to organom powierzono uprawnienia określone w rozdziale VI rozporządzenia (UE) 2016/679 lub w rozdziale VI dyrektywy (UE) 2016/680, monitorowały zgodność z prawem przetwarzania danych osobowych w SIS na ich terytorium, przekazywania tych danych z ich terytorium oraz wymiany i dalszego przetwarzania informacji uzupełniających na ich terytorium.</p> <p>2. Organy nadzorcze zapewniają, by co najmniej co cztery lata</p>	-	-	-	-

		<p>przeprowadzany był audyt operacji przetwarzania danych w ramach ich N.SIS zgodnie z międzynarodowymi standardami audytu. Audyt jest prowadzony przez organy nadzorcze albo organy nadzorcze bezpośrednio zlecają przeprowadzenie audytu niezależnemu audytorowi ds. ochrony danych. Organy nadzorcze zawsze zachowują kontrolę nad niezależnym audytorem i pełnią obowiązki niezależnego audytora.</p> <p>3. Państwa członkowskie zapewniają, by organy nadzorcze dysponowały zasobami wystarczającymi do wykonywania zadań powierzonych im na mocy niniejszego rozporządzenia oraz miały dostęp do doradztwa świadczonego przez osoby posiadające wystarczającą wiedzę w zakresie danych biometrycznych.</p>				
57.	Art. 56	<p><i>Artykuł 56</i></p> <p>Nadzór nad eu-LISA</p> <p>1. Europejski Inspektor Ochrony Danych odpowiada za monitorowanie przetwarzania danych osobowych przez eu-LISA oraz za zapewnienie, by było ono prowadzone zgodnie z niniejszym rozporządzeniem. Zastosowanie mają odpowiednio zadania i uprawnienia, o których mowa w art. 57 i 58 rozporządzenia (UE) 2018/1725.</p> <p>2. Europejski Inspektor Ochrony Danych co najmniej co cztery lata przeprowadza audyt w zakresie przetwarzania danych osobowych przez eu-LISA zgodny z międzynarodowymi standardami audytu. Sprawozdanie z</p>	-	-	-	-

		tego audytu przesyłane jest Parlamentowi Europejskiemu, Radzie, eu-LISA, Komisji i organom nadzorczym. eu-LISA umożliwia się przedstawienie uwag przed przyjęciem sprawozdania.				
58.	Art. 57	<p><i>Artykuł 57</i></p> <p>Współpraca organów nadzorczych i Europejskiego Inspektora Ochrony Danych</p> <p>1. Organy nadzorcze i Europejski Inspektor Ochrony Danych, działając w ramach swoich odpowiednich kompetencji, współpracują aktywnie w zakresie swoich zadań i zapewniają skoordynowany nadzór nad SIS.</p> <p>2. Organy nadzorcze i Europejski Inspektor Ochrony Danych w zależności od potrzeb i w ramach swoich kompetencji przeprowadzają wymianę stosownych informacji, wspomagają się wzajemnie w przeprowadzaniu audytów i inspekcji, analizują trudności w zakresie wykładni lub stosowania niniejszego rozporządzenia i innych mających zastosowanie aktów prawnych Unii, badają problemy, które wykryto w wyniku sprawowania niezależnego nadzoru lub wykonywania praw przez osoby, których dane dotyczą, sporządzają uzgodnione propozycje wspólnych rozwiązań problemów oraz upowszechniają wiedzę o prawach w zakresie ochrony danych.</p> <p>3. W celach określonych w ust. 2 organy nadzorcze i Europejski Inspektor Ochrony Danych spotykają</p>	-	-	-	-

		<p>się co najmniej dwa razy w roku w ramach Europejskiej Rady Ochrony Danych. Za koszty i obsługę tych posiedzeń odpowiada Europejska Rada Ochrony Danych. Podczas pierwszego posiedzenia zostanie przyjęty regulamin wewnętrzny. Dalsze metody pracy opracowuje się wspólnie stosownie do potrzeb.</p> <p>4. Wspólne sprawozdanie z działalności dotyczącej skoordynowanego nadzoru przesyłane jest co roku przez Europejską Radę Ochrony Danych Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Komisji.</p>				
59.	Art. 58	<p><i>Artykuł 58</i></p> <p>Odpowiedzialność</p> <p>1. Bez uszczerbku dla prawa do odszkodowania oraz odpowiedzialności na mocy rozporządzenia (UE) 2016/679, dyrektywy (UE) 2016/680 i rozporządzenia (UE) 2018/1725:</p> <p>a) osoba lub państwo członkowskie, które poniosły szkodę majątkową lub niemajątkową w wyniku niezgodnej z prawem operacji przetwarzania danych osobowych w związku z użytkowaniem N.SIS lub innego działania niezgodnego z niniejszym rozporządzeniem przeprowadzonych przez jedno z państw członkowskich, są uprawnione do odszkodowania od tego państwa członkowskiego; oraz</p> <p>b) osoba lub państwo członkowskie, które poniosły szkodę majątkową lub niemajątkową w wyniku działania eu-LISA niezgodnego z</p>	-	-	-	-

		niniejszym rozporządzeniem, są uprawnione do otrzymania odszkodowania od eu-LISA. Państwo członkowskie lub eu-LISA zostają zwolnione z odpowiedzialności na podstawie akapitu pierwszego, w całości lub w części, jeżeli wykażą, że nie ponoszą odpowiedzialności za zdarzenie, które spowodowało szkodę.				
		2. Jeżeli niewypełnienie przez państwo członkowskie obowiązków spoczywających na nim zgodnie z niniejszym rozporządzeniem spowoduje szkodę w SIS, wówczas to państwo członkowskie ponosi odpowiedzialność za tę szkodę, chyba że – i w zakresie w jakim – eu-LISA lub inne państwo członkowskie uczestniczące w SIS nie podjęły rozsądnych środków, by zapobiec wystąpieniu szkody lub zminimalizować jej skutki. 3. Kwestie związane z roszczeniami o odszkodowanie wnoszonymi przeciwko państwu członkowskiemu z tytułu szkody, o której mowa w ust. 1 i 2, regulują przepisy prawa krajowego tego państwa członkowskiego. Roszczenia o odszkodowanie wnoszone przeciwko eu-LISA z tytułu szkody, o której mowa w ust. 1 i 2, podlegają warunkom przewidzianym w Traktatach.	-	-	-	-
60.	Art. 59	<i>Artykuł 59</i> Sankcje Państwa członkowskie zapewniają, aby wszelkie przypadki niezgodnego z niniejszym rozporządzeniem wykorzystania danych SIS,	-	-	-	-

		<p>przetwarzania takich danych lub wymiany informacji uzupełniających podlegały sankcjom zgodnie z prawem krajowym.</p> <p>Przewidziane sankcje muszą być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające.</p>				
61.	Art. 60	<p><i>Artykuł 60</i></p> <p>Monitorowanie i statystyki</p> <p>1. eu-LISA zapewnia, by istniały procedury pozwalające monitorować, czy SIS działa zgodnie z wyznaczonymi celami, w tym w odniesieniu do wyników, opłacalności, bezpieczeństwa i jakości usług.</p> <p>2. Na użytek prac konserwacyjno-technicznych, przygotowywania sprawozdań, sprawozdawczości na temat jakości danych i sporządzania statystyk eu-LISA ma dostęp do niezbędnych informacji związanych z operacjami przetwarzania danych wykonywanymi w systemie centralnym SIS.</p> <p>3. eu-LISA sporządza codzienne, miesięczne i roczne statystyki pokazujące liczbę rekordów przypadających na daną kategorię wpisów, zarówno w odniesieniu do poszczególnych państw członkowskich, jak i w ujęciu zagregowanym. eu-LISA sporządza również roczne sprawozdania na temat liczby uzyskanych w systemie trafień przypadających na daną kategorię wpisów, liczby wyszukiwań w SIS oraz liczby przypadków skorzystania z dostępu do SIS w celu wprowadzenia,</p>	-	-	-	-

	<p>zaktualizowania lub usunięcia wpisu, zarówno w odniesieniu do poszczególnych państw członkowskich, jak i w ujęciu zagregowanym. Takie statystyki zawierają dane dotyczące wymiany informacji na podstawie art. 27–31. Sporządzane statystyki nie zawierają żadnych danych osobowych. Roczne sprawozdanie statystyczne podlega publikacji.</p> <p>4. Państwa członkowskie, Europol i Europejska Agencja Straży Granicznej i Przybrzeżnej przekazują eu-LISA i Komisji informacje niezbędne do sporządzenia sprawozdań, o których mowa w ust. 3, 5, 7 i 8.</p> <p>5. eu-LISA przekazuje Parlamentowi Europejskiemu, Radzie, państwom członkowskim, Komisji, Europolowi, Europejskiej Agencji Straży Granicznej i Przybrzeżnej oraz Europejskiemu Inspektorowi Ochrony Danych sporządzone przez siebie sprawozdania statystyczne.</p> <p>Aby móc monitorować wdrażanie unijnych aktów prawnych, w tym do celów rozporządzenia (UE) nr 1053/2013, Komisja może zwrócić się do eu-LISA o regularne lub doraźne sporządzanie dodatkowych szczególnych sprawozdań statystycznych dotyczących działania SIS, użytkowania SIS i wymiany informacji uzupełniających.</p> <p>Europejska Agencja Straży Granicznej i Przybrzeżnej może zwrócić się do eu-LISA o regularne lub doraźne sporządzanie dodatkowych szczególnych sprawozdań</p>				
--	---	--	--	--	--

		<p>statystycznych do celów przeprowadzania analiz ryzyka i ocen narażenia, o których mowa w art. 11 i 13 rozporządzenia (UE) 2016/1624.</p> <p>6. Na użytek art. 15 ust. 4 oraz ust. 3, 4 i 5 niniejszego artykułu eu-LISA ustanawia, wdraża i obsługuje w swoich centrach technicznych centralne repozytorium zawierające dane, o których mowa w art. 15 ust. 4 oraz w ust. 3 niniejszego artykułu, które nie umożliwią identyfikacji poszczególnych osób, ale umożliwią Komisji oraz agencjom wymienionym w ust. 5 niniejszego artykułu uzyskanie dostosowanych do ich potrzeb sprawozdań i statystyk. Na wniosek eu-LISA udziela państw członkowskim, Komisji, Europolowi i Europejskiej Agencji Straży Granicznej i Przybrzeżnej – w zakresie, w jakim jest to niezbędne do wykonywania ich zadań – dostępu do centralnego repozytorium poprzez bezpieczny dostęp za pośrednictwem infrastruktury łączności. eu-LISA wprowadza kontrole dostępu i specjalne profile użytkownika, aby zapewnić, by dostęp do centralnego repozytorium był wykorzystywany wyłącznie do celu sporządzania sprawozdań i statystyk.</p> <p>7. Dwa lata po dacie rozpoczęcia stosowania niniejszego rozporządzenia zgodnie z art. 66 ust. 5 akapit pierwszy, a następnie co dwa lata eu-LISA przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie na temat technicznych aspektów funkcjonowania systemu centralnego</p>				
--	--	--	--	--	--	--

	<p>SIS i infrastruktury łączności, w tym kwestii ich bezpieczeństwa, Automatycznego Systemu Identyfikacji Daktyloskopijnej oraz dwustronnej i wielostronnej wymiany informacji uzupełniających pomiędzy państwami członkowskimi. Sprawozdanie to zawiera również ocenę wykorzystywania wizerunków twarzy do identyfikowania osób, po tym jak technologia ta zostanie wprowadzona do użytku.</p> <p>8. Trzy lata po dacie rozpoczęcia stosowania niniejszego rozporządzenia zgodnie z art. 66 ust. 5 akapit pierwszy, a następnie co cztery lata Komisja przeprowadza ogólną ocenę systemu centralnego SIS oraz dwustronnej i wielostronnej wymiany informacji uzupełniających pomiędzy państwami członkowskimi. W tej ogólnej ocenie zawiera się analizę osiągniętych wyników w zestawieniu z celami i ocenia się, na ile wciąż aktualne są pierwotne przesłanki, w jaki sposób niniejsze rozporządzenie stosowane jest do systemu centralnego SIS, na ile bezpieczny jest system centralny SIS i jakie będą konsekwencje dla przyszłych operacji. Sprawozdanie z oceny zawiera także ocenę Automatycznego Systemu Identyfikacji Daktyloskopijnej oraz kampanii informacyjnych na temat SIS przeprowadzonych przez Komisję zgodnie z art. 19.</p> <p>Sprawozdanie z oceny zawiera również statystyki dotyczące liczby wpisów wprowadzonych zgodnie z art. 24 ust. 1 lit. a) oraz statystyki dotyczące liczby</p>				
--	--	--	--	--	--

		<p>wpisów wprowadzonych zgodnie z lit. b) tego ustępu. W odniesieniu do wpisów, które objęte są zakresem art. 24 ust. 1 lit. a), określa ono liczbę wpisów dokonanych w wyniku sytuacji, o których mowa w art. 24 ust. 2 lit. a) b) lub c). Sprawozdanie z oceny zawiera również ocenę stosowania art. 24 przez państwa członkowskie.</p> <p>Komisja przekazuje sprawozdanie z oceny Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.</p> <p>9. Komisja przyjmuje akty wykonawcze w celu określenia szczegółowych zasad dotyczących funkcjonowania centralnego repozytorium, o którym mowa w ust. 6 niniejszego artykułu, oraz zasad ochrony danych i zasad bezpieczeństwa mających zastosowanie do tego repozytorium. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 62 ust. 2.</p>				
62.	Art. 61	<p><i>Artykuł 61</i></p> <p>Wykonywanie przekazanych uprawnień</p> <p>1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjmowania aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.</p> <p>2. Uprawnienia do przyjmowania aktów delegowanych, o których mowa w art. 33 ust. 4, powierza się Komisji na czas nieokreślony od dnia 27 grudnia 2018 r.</p> <p>3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 33 ust. 4, może zostać w</p>	-	-	-	-

		<p>dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna od następnego dnia po jej opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej lub w późniejszym terminie określonym w tej decyzji. Nie wpływa ona na ważność już obowiązujących aktów delegowanych.</p> <p>4. Przed przyjęciem aktu delegowanego Komisja konsultuje się z ekspertami wyznaczonymi przez każde państwo członkowskie zgodnie z zasadami określonymi w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym z dnia 13 kwietnia 2016 r. w sprawie lepszego stanowienia prawa.</p> <p>5. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.</p> <p>6. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 33 ust. 4 wchodzi w życie tylko wówczas, gdy ani Parlament Europejski, ani Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie dwóch miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, lub gdy, przed upływem tego terminu, zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o dwa miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.</p>				
--	--	---	--	--	--	--

63.	Art. 62	<p><i>Artykuł 62</i></p> <p>Procedura komitetowa</p> <p>1. Komisję wspomaga komitet. Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 182/2011.</p> <p>2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.</p>	-	-	-	-
64.		<p><i>Artykuł 63</i></p> <p>Zmiany rozporządzenia (WE) nr 1987/2006</p> <p>W rozporządzeniu (WE) nr 1987/2006 wprowadza się następujące zmiany:</p>	-	-	-	-
		<p>1) art. 6 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„Artykuł 6</p> <p>Systemy krajowe</p> <p>1. Każde państwo członkowskie odpowiada za utworzenie, funkcjonowanie, utrzymanie i dalsze rozwijanie swojego N.SIS II oraz za przyłączenie go do NI-SIS.</p> <p>2. Każde państwo członkowskie odpowiada za zapewnienie użytkownikom końcowym niezakłóconej dostępności danych SIS II.”;</p>	-	-	-	-
		<p>2) art. 11 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„Artykuł 11</p> <p>Poufność – państwa członkowskie</p> <p>1. Każde państwo członkowskie stosuje, zgodnie ze swoim prawem krajowym, swoje przepisy dotyczące tajemnicy zawodowej lub inne równoważne wymogi poufności wobec wszystkich osób i podmiotów, które muszą operować danymi SIS II i</p>	-	-	-	-

	<p>informacjami uzupełniającymi. Zobowiązanie to obowiązuje także po zakończeniu pełnienia urzędu lub ustaniu zatrudnienia oraz po zakończeniu działalności przez dane podmioty.</p> <p>2. W przypadku gdy dane państwo członkowskie współpracuje z wykonawcami zewnętrznymi przy zadaniach związanych z SIS II, ściśle monitoruje ono działania wykonawcy, by zapewnić przestrzeganie wszelkich przepisów niniejszego rozporządzenia, w szczególności dotyczących bezpieczeństwa, poufności i ochrony danych.</p> <p>3. Zarządzania operacyjnego N.SIS II lub kopiami technicznymi nie powierza się przedsiębiorstwom prywatnym ani organizacjom prywatnym.”;</p>				
	<p>3) w art. 15 wprowadza się następujące zmiany:</p> <p>a) dodaje się ustęp w brzmieniu: „3a. Organ zarządzający opracowuje i utrzymuje mechanizm i procedury do celów przeprowadzania kontroli jakości danych w CS-SIS. Przekazuje on państwom członkowskim regularne sprawozdania na ten temat. Organ zarządzający przekazuje Komisji regularne sprawozdania, w których uwzględnia napotkane problemy i państwa członkowskie, których problemy te dotyczą. Komisja przekazuje Parlamentowi Europejskiemu i Radzie regularne sprawozdania na temat napotkanych problemów związanych z jakością danych.”;</p>	-	-	-	-

	<p>b) ust. 8 otrzymuje brzmienie: „8. Zarządzanie operacyjne centralnym SIS II obejmuje wszystkie zadania niezbędne do tego, by centralny SIS II działał zgodnie z niniejszym rozporządzeniem przez 24 godziny na dobę, 7 dni w tygodniu – w szczególności prace konserwacyjne oraz udoskonalenia techniczne niezbędne do sprawnego działania systemu. Zadania te obejmują również koordynowanie działań w zakresie testowania, zarządzanie tymi działaniami i ich wspieranie w odniesieniu do centralnego SIS II i N.SIS II, zapewniające funkcjonowanie centralnego SIS II i N.SIS II zgodnie z wymogami zgodności pod względem technicznym określonymi w art. 9.”;</p>				
	<p>4) w art. 17 dodaje się ustępy w brzmieniu: „3. W przypadku gdy organ zarządzający współpracuje z wykonawcami zewnętrznymi przy zadaniach związanych z SIS II, organ ten ściśle monitoruje działania wykonawcy, by zapewnić przestrzeganie wszystkich przepisów niniejszego rozporządzenia, w szczególności dotyczących bezpieczeństwa, poufności i ochrony danych. 4. Zarządzania operacyjnego CS-SIS nie powierza się przedsiębiorstwom prywatnym ani organizacjom prywatnym.”;</p>	-	-	-	-

	5) w art. 20 ust. 2 dodaje się literę w brzmieniu: „ka) rodzaj przestępstwa;”;	-	-	-	-
	6) w art. 21 dodaje się akapit w brzmieniu: „Jeżeli decyzja o odmowie wjazdu i pobytu, o której mowa w art. 24 ust. 2, związana jest w przestępstwie terrorystycznym, dany przypadek uznaje się za wystarczająco adekwatny, odpowiedni i ważny, by uzasadnić wpis w SIS II. Ze względu na bezpieczeństwo publiczne lub narodowe państwa członkowskie mogą wyjątkowo nie wprowadzać wpisu, jeśli istnieje prawdopodobieństwo, że utrudniłby on prowadzenie dochodzeń urzędowych lub sądowych, postępowań przygotowawczych lub innych postępowań.”;				
	7) art. 22 otrzymuje brzmienie: „Artykuł 22 Przepisy szczegółowe dotyczące wprowadzania, weryfikacji lub wyszukiwania przy użyciu fotografii i odbitek linii papilarnych palców 1. Fotografie i odbitki linii papilarnych palców wprowadza się wyłącznie po przeprowadzeniu specjalnej kontroli jakości służącej stwierdzeniu, czy spełniają one minimalne normy jakości danych. Specyfikacja tej specjalnej kontroli jakości jest określana zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 51 ust. 2. 2. Jeżeli fotografie i odbitki linii papilarnych palców są dostępne we wpisie w SIS II, takie fotografie i odbitki linii papilarnych palców	-	-	-	-

	<p>wykorzystuje się do potwierdzenia tożsamości osoby, która została zlokalizowana w wyniku wyszukiwania alfanumerycznego przeprowadzonego w SIS II.</p> <p>3. Wyszukiwanie przy użyciu odbitek linii papilarnych palców może być przeprowadzone we wszystkich przypadkach w celu identyfikacji danej osoby. Jednakże jeżeli tożsamości danej osoby nie można ustalić w żaden inny sposób, w celu identyfikacji przeprowadza się wyszukiwanie przy użyciu odbitek linii papilarnych palców. W tym celu centralny SIS II posiada Automatyczny System Identyfikacji Daktyloskopijnej.</p> <p>4. Odbitki linii papilarnych palców w SIS II związane z wpisami wprowadzonymi zgodnie z art. 24 i 26 można wyszukiwać również przy użyciu kompletnych lub niekompletnych zestawów odbitek linii papilarnych palców, które znaleziono na miejscu popełnienia poważnych przestępstw lub przestępstw terrorystycznych będących przedmiotem postępowania przygotowawczego i w przypadku których z dużym prawdopodobieństwem można stwierdzić, że te zestawy odbitek linii papilarnych palców należą do sprawcy danego przestępstwa, pod warunkiem że wyszukiwanie przeprowadzane jest równoległe w odpowiednich bazach danych państw członkowskich zawierających odbitki linii papilarnych palców.”;</p>			
--	---	--	--	--

	<p>8) art. 26 otrzymuje brzmienie: „Artykuł 26 Warunki wprowadzania wpisów dotyczących obywateli państw trzecich, którzy są objęci środkami ograniczającymi</p> <p>1. Wpisy dotyczące obywateli państw trzecich, którzy są objęci środkiem ograniczającym mającym zapobiec wjazdowi na terytorium państw członkowskich lub przejazdowi przez to terytorium, podejmowanymi zgodnie z aktami prawnymi przyjętymi przez Radę, w tym środkami służącymi wykonaniu zakazu podróżowania wydanego przez Radę Bezpieczeństwa Organizacji Narodów Zjednoczonych, są wprowadzane do SIS II na potrzeby odmowy wjazdu i pobytu, o ile spełnione są wymogi dotyczące jakości danych.</p> <p>2. Wpisy wprowadza, aktualizuje i usuwa właściwy organ państwa członkowskiego, które w momencie przyjęcia danego środka sprawuje prezydencję w Radzie Unii Europejskiej. Jeżeli to państwo członkowskie nie ma dostępu do SIS II lub wpisów wprowadzonych zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, obowiązek ten przejmuje państwo członkowskie, które ma sprawować kolejną prezydencję i ma dostęp do SIS II, w tym dostęp do wpisów wprowadzonych zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.</p> <p>Państwa członkowskie ustanawiają niezbędne procedury wprowadzania,</p>	-	-	-	-
--	--	---	---	---	---

		aktualizowania i usuwania takich wpisów.”;				
		<p>9) dodaje się następujące artykuły w brzmieniu:</p> <p>„Artykuł 27a</p> <p>Dostęp Europolu do danych w SIS II</p> <p>1. Jeżeli jest to niezbędne do wykonywania jej mandatu, Agencja Unii Europejskiej ds. Współpracy Organów Ścigania (Europol), ustanowiona rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/794 (*1) ma prawo do dostępu do danych w SIS II. Europol może również przeprowadzać ich wyszukiwania oraz może dokonywać wymiany informacji uzupełniających i występować z wnioskami o dalsze informacje uzupełniające zgodnie z zasadami zawartymi w podręczniku SIRENE.</p> <p>2. Jeżeli podczas wyszukiwania Europol stwierdzi istnienie wpisu w SIS II, informuje o tym – w drodze wymiany informacji uzupełniających przy użyciu infrastruktury łączności i zgodnie z zasadami zawartymi w podręczniku SIRENE – państwo członkowskie dokonujące wpisu. Dopóki Europol nie będzie w stanie korzystać z funkcji przewidzianych do wymiany informacji uzupełniających, w celu przekazywania informacji państwom członkowskim dokonującym wpisu wykorzystuje kanały określone w rozporządzeniu (UE) 2016/794.</p> <p>3. Europol może przetwarzać informacje uzupełniające, które przekazały mu państwa członkowskie,</p>	-	-	-	-

	<p>do celów przeprowadzania porównań ze swoimi bazami danych i projektami analitycznymi, mających służyć wskazaniu powiązań lub innych odpowiednich związków, oraz do celów analiz strategicznych, tematycznych lub operacyjnych, o których mowa w art. 18 ust. 2 lit. a), b) i c) rozporządzenia (UE) 2016/794. Europol przetwarza informacje uzupełniające do celów niniejszego artykułu zgodnie z tym rozporządzeniem.</p> <p>4. Wykorzystanie przez Europol informacji uzyskanych w wyniku wyszukiwania w SIS II lub w wyniku przetwarzania informacji uzupełniających wymaga zgody państwa członkowskiego dokonującego wpisu. Jeżeli to państwo członkowskie zezwoli na wykorzystanie takich informacji, posługiwanie się nimi przez Europol regulowane jest rozporządzeniem (UE) 2016/794. Europol przekazuje takie informacje państwom trzecim i podmiotom trzecim wyłącznie za zgodą państwa członkowskiego dokonującego wpisu i z pełnym poszanowaniem prawa Unii dotyczącego ochrony danych.</p> <p>5. Europol:</p> <p>a) bez uszczerbku dla ust. 4 i 6 nie podłącza części SIS II ani nie przekazuje danych, które są w nim zawarte i do których ma dostęp, do żadnego systemu gromadzenia i przetwarzania danych stosowanego przez Europol lub w Europolu, a także nie pobiera ani w inny sposób nie kopiuje żadnych części SIS II;</p>				
--	---	--	--	--	--

	<p>b) niezależnie od art. 31 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2016/794 usuwa informacje uzupełniające zawierające dane osobowe najpóźniej rok po usunięciu związanego z nimi wpisu. Na zasadzie odstępstwa, jeżeli Europol posiada w swoich bazach danych lub projektach analitycznych informacje o sprawie, której dotyczą informacje uzupełniające, w celu wykonywania swoich zadań Europol może wyjątkowo w razie potrzeby nadal przechowywać te informacje uzupełniające. Europol informuje państwo członkowskie dokonujące wpisu i wykonujące państwo członkowskie o dalszym przechowywaniu takich informacji uzupełniających i przedstawia uzasadnienie takiego dalszego przechowywania;</p> <p>c) ogranicza dostęp do danych w SIS II, w tym do informacji uzupełniających, tak by korzystali z niego tylko specjalnie uprawnieni pracownicy Europolu, którym dostęp do takich danych jest potrzebny do wykonywania ich zadań;</p> <p>d) przyjmuje i stosuje środki służące zapewnieniu bezpieczeństwa, poufności i monitorowania własnej działalności zgodnie z art. 10, 11 i 13;</p> <p>e) zapewnia, by pracownicy uprawnieni do przetwarzania danych SIS II przeszli odpowiednie szkolenie i zostali odpowiednio poinformowani zgodnie z art. 14; oraz</p> <p>f) bez uszczerbku dla rozporządzenia (UE) 2016/794 zapewnia Europejskiemu Inspektorowi</p>			
--	--	--	--	--

	<p>Ochrony Danych możliwość monitorowania i kontrolowania działań podejmowanych przez Europol w ramach wykonywania prawa do dostępu do danych w SIS II i ich wyszukiwania oraz w ramach wymiany i przetwarzania informacji uzupełniających.</p> <p>6. Europol kopiuje dane z SIS II wyłącznie do celów technicznych, jeżeli takie kopiowanie jest niezbędne do przeprowadzenia bezpośredniego wyszukiwania przez należycie uprawnionych pracowników Europolu. Do takich kopii zastosowanie ma niniejsze rozporządzenie. Kopię techniczną wykorzystuje się wyłącznie do przechowywania danych SIS II w trakcie przeprowadzania ich wyszukiwania. Po przeprowadzeniu wyszukiwania danych dane te są usuwane. Takich przypadków wykorzystywania danych nie uznaje się za niezgodne z prawem pobieranie lub kopiowanie danych SIS II. Europol nie kopiuje do innych systemów Europolu danych zawartych we wpisach ani danych dodatkowych wprowadzonych przez państwa członkowskie lub pochodzących z CS-SIS II.</p> <p>7. Do celów weryfikacji zgodności przetwarzania danych z prawem, monitorowania własnej działalności oraz zapewniania należytego bezpieczeństwa i integralności danych Europol rejestruje zgodnie z przepisami art. 12 każdy dostęp do SIS II oraz każde wyszukiwanie w SIS II. Prowadzenia takiej rejestracji i</p>				
--	--	--	--	--	--

	<p>dokumentacji nie uznaje się za niezgodne z prawem pobieranie lub kopiowanie części SIS II.</p> <p>8. Państwa członkowskie informują Europol w drodze wymiany informacji uzupełniających o każdym trafieniu odnoszącym się do wpisów dotyczących przestępstw terrorystycznych. Państwa członkowskie mogą w wyjątkowych okolicznościach nie przekazywać Europolowi takich informacji, jeżeli takie przekazanie mogłoby spowodować zagrożenie dla realizowanych czynności lub bezpieczeństwa osób lub byłoby sprzeczne z istotnymi interesami w zakresie bezpieczeństwa państwa członkowskiego dokonującego wpisu.</p> <p>9. Ust. 8 stosuje się od daty, z którą Europol będzie w stanie otrzymywać informacje uzupełniające zgodnie z ust. 1.</p> <p>Artykuł 27b Dostęp zespołów Europejskiej Straży Granicznej i Przybrzeżnej, zespołów składających się z personelu realizującego zadania w dziedzinie powrotów oraz członków zespołów wspierających zarządzanie migracjami do danych w SIS II</p> <p>1. Zgodnie z art. 40 ust. 8 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1624 (*2) członkowie zespołów, o których mowa w art. 2 pkt 8 i 9 tego rozporządzenia, mają – w ramach swojego mandatu oraz pod warunkiem że są uprawnieni do przeprowadzania</p>				
--	---	--	--	--	--

	<p>kontroli zgodnie z art. 27 ust. 1 niniejszego rozporządzenia i przeszli wymagane szkolenie zgodnie z art. 14 niniejszego rozporządzenia – prawo do dostępu do danych w SIS II oraz do wyszukiwania takich danych w zakresie, w jakim jest to niezbędne do wykonywania ich zadań i zgodnie z wymogami planu operacyjnego dla danej operacji. Pozostali członkowie zespołów nie są uprawnieni do dostępu do danych w SIS II.</p> <p>2. Członkowie zespołów, o których mowa w ust. 1, wykonują prawo do dostępu do danych w SIS II oraz do wyszukiwania takich danych zgodnie z ust. 1, korzystając z interfejsu technicznego. Interfejs techniczny zostanie utworzony i będzie prowadzony przez Europejską Agencję Straży Granicznej i Przybrzeżnej i będzie umożliwiał bezpośrednie połączenie z centralnym SIS II.</p> <p>3. Jeżeli w wyniku wyszukiwania członek zespołów, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, stwierdzi istnienie wpisu w SIS II, powiadamia się o tym fakcie państwo członkowskie dokonujące wpisu. Zgodnie z art. 40 rozporządzenia (UE) 2016/1624 członkowie zespołów podejmują działania w odpowiedzi na wpis w SIS II wyłącznie na polecenie i – co do zasady – w obecności funkcjonariuszy straży granicznej lub personelu realizującego zadania w dziedzinie powrotów z przyjmującego państwa członkowskiego, w którym działają. Przyjmujące państwo członkowskie</p>				
--	---	--	--	--	--

	<p>może upoważnić członków zespołów do działania w jego imieniu.</p> <p>4. Do celów weryfikacji zgodności przetwarzania danych z prawem, monitorowania własnej działalności oraz zapewniania należytego bezpieczeństwa i integralności danych Europejska Agencja Straży Granicznej i Przybrzeżnej rejestruje zgodnie z przepisami art. 12 każdy dostęp do SIS II oraz każde wyszukiwanie w SIS II.</p> <p>5. Europejska Agencja Straży Granicznej i Przybrzeżnej przyjmuje i stosuje środki służące zapewnieniu bezpieczeństwa, poufności i monitorowania własnej działalności zgodnie z art. 10, 11 i 13 oraz zapewnia, by zespoły, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, stosowały te środki.</p> <p>6. Przepisów niniejszego artykułu nie można interpretować jako mających wpływ na przepisy rozporządzenia (UE) 2016/1624 dotyczące ochrony danych i odpowiedzialności Europejskiej Agencji Straży Granicznej i Przybrzeżnej za nieuprawnione lub nieprawidłowe przetwarzanie danych.</p> <p>7. Bez uszczerbku dla ust. 2 żadnych części SIS II nie podłącza się do systemu gromadzenia i przetwarzania danych stosowanego przez zespoły, o których mowa w ust. 1 lub przez Europejską Agencję Straży Granicznej i Przybrzeżnej, a danych w SIS II, do których dostęp mają te zespoły, nie przekazuje się do takiego systemu. Nie można pobierać ani kopiować żadnych części SIS II. Rejestrowania dostępu i</p>				
--	---	--	--	--	--

	<p>wyszukiwania nie uznaje się za niezgodne z przepisami pobieranie lub kopiowanie danych SIS II.</p> <p>8. Europejska Agencja Straży Granicznej i Przybrzeżnej umożliwi Europejskiemu Inspektorowi Ochrony Danych monitorowanie i kontrolowanie działań prowadzonych przez zespoły, o których mowa w niniejszym artykule, w ramach wykonywania ich prawa do dostępu do danych w SIS II i wyszukiwania takich danych. Pozostaje to bez uszczerbku dla dalszych przepisów rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1725 (*3).</p> <p>(*1) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/794 z dnia 11 maja 2016 r. w sprawie Agencji Unii Europejskiej ds. Współpracy Organów Ścigania (Europol), zastępujące i uchylające decyzje Rady 2009/371/WSiSW, 2009/934/WSiSW, 2009/935/WSiSW, 2009/936/WSiSW i 2009/968/WSiSW (Dz.U. L 135 z 24.5.2016, s. 53)."</p> <p>(*2) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1624 z dnia 14 września 2016 r. w sprawie Europejskiej Straży Granicznej i Przybrzeżnej oraz zmieniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/399 i uchylające rozporządzenie (WE) nr 863/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady, rozporządzenie Rady (WE) nr 2007/2004 i decyzję Rady 2005/267/WE (Dz.U. L 251 z 16.9.2016, s. 1)."</p> <p>(*3) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1725 z dnia 23 października 2018 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje, organy i jednostki organizacyjne Unii i swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia rozporządzenia (WE) nr 45/2001 i decyzji nr 1247/2002/WE (Dz.U. L 295 z 21.11.2018, s. 39)."</p>				
--	--	--	--	--	--

65.	Art. 64	<p><i>Artykuł 64</i> Zmiana w konwencji wykonawczej do układu z Schengen Uchyla się art. 25 konwencji wykonawczej do układu z Schengen.</p>	-	-	-	-
66.	Art. 65	<p><i>Artykuł 65</i> Uchylenie Z dniem rozpoczęcia stosowania niniejszego rozporządzenia, określonym w art. 66 ust. 5 akapit pierwszy, uchyla się rozporządzenie (WE) nr 1987/2006. Odesłania do uchylonego rozporządzenia traktuje się jako odesłania do niniejszego rozporządzenia i odczytuje się zgodnie z tabelą korelacji w załączniku.</p>	-	-	-	-
67.	Art. 66	<p><i>Artykuł 66</i> Wejście w życie, rozpoczęcie eksploatacji i rozpoczęcie stosowania 1. Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w <i>Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej</i>.</p>	-	-	-	-
		<p>2. Nie później niż w dniu 28 grudnia 2021 r. Komisja przyjmie decyzję określającą datę rozpoczęcia eksploatacji SIS zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, po zweryfikowaniu, czy spełnione są następujące warunki: a) przyjęto akty wykonawcze niezbędne do stosowania niniejszego rozporządzenia; b) państwa członkowskie powiadomiły Komisję o zakończeniu niezbędnych technicznych i prawnych przygotowań do przetwarzania danych</p>	-	-	-	-

		SIS i wymiany informacji uzupełniających zgodnie z niniejszym rozporządzeniem; oraz c) eu-LISA powiadomiła Komisję o pomyślnym zakończeniu wszystkich działań w zakresie testowania w odniesieniu do CS-SIS i interakcji między CS-SIS i N.SIS.				
		3. Komisja będzie monitoruje proces stopniowego spełniania warunków określonych w ust. 2 oraz informuje Parlament Europejski i Radę o wynikach weryfikacji, o której mowa w tym ustępie. 4. Do dnia 28 grudnia 2019 r., a następnie co roku do czasu przyjęcia przez Komisję decyzji, o której mowa w ust. 2, Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie o stanie przygotowań do pełnego wdrożenia niniejszego rozporządzenia. Sprawozdanie zawiera także szczegółowe informacje o poniesionych kosztach oraz informacje dotyczące wszelkich rodzajów ryzyka, które mogą mieć wpływ na ogólne koszty.	-	-	-	-
		5. Niniejsze rozporządzenie stosuje się od daty określonej zgodnie z ust. 2. Na zasadzie odstępstwa od akapitu pierwszego: a) art. 4 ust. 4, art. 5, art. 8 ust. 4, art. 9 ust. 1 i 5, art. 15 ust. 7, art. 19, art. 20 ust. 3 i 4, art. 32 ust. 4, art. 33 ust. 4, art. 47 ust. 4, art. 48 ust. 6, art. 60 ust. 6 i 9, art. 61, art. 62, art. 63 pkt 1–6 i pkt 8 oraz ust. 3 i 4 niniejszego artykułu	-	-	-	-

		<p>stosuje się od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia;</p> <p>b) art. 63 pkt 9 stosuje się od dnia 28 grudnia 2019 r.;</p> <p>c) art. 63 pkt 7 stosuje się od dnia 28 grudnia 2020 r.</p> <p>6. Decyzję Komisji, o której mowa w ust. 2, publikuje się w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.</p> <p>Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane w państwach członkowskich zgodnie z Traktatami.</p>				
--	--	---	--	--	--	--

TABELA ZGODNOŚCI do zaleceń określonych w decyzji wykonawczej Rady ustanawiającej zalecenie w sprawie wyeliminowania niedociągnięć stwierdzonych w toku przeprowadzonej w 2019 r. oceny stosowania przez Polskę dorobku Schengen w dziedzinie wspólnej polityki wizowej realizowanych projektem ustawy o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw

L.p.	Treść przepisu decyzji	Treść przepisu projektu
	<p>RADA UNII EUROPEJSKIEJ,</p> <p>uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, uwzględniając rozporządzenie Rady (UE) nr 1053/2013 z dnia 7 października 2013 r. w sprawie ustanowienia mechanizmu oceny i monitorowania w celu weryfikacji stosowania dorobku Schengen oraz uchylenia decyzji komitetu wykonawczego z dnia 16 września 1998 r. dotyczącej utworzenia Stałego Komitetu ds. Oceny i Wprowadzania w Życie Dorobku Schengen¹, w szczególności jego art. 15, uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej, a także mając na uwadze, co następuje:</p> <p>(1) Niniejsza decyzja ma na celu przedstawienie działań naprawczych, których wdrożenie zaleca się Polsce w celu wyeliminowania niedociągnięć stwierdzonych w toku przeprowadzonej w 2019 r. oceny stosowania dorobku Schengen w dziedzinie wspólnej polityki wizowej. W wyniku przeprowadzonej oceny decyzją wykonawczą Komisji C(2019) 5555 przyjęto sprawozdanie zawierające ustalenia i opinie, wymieniające najlepsze praktyki oraz wskazujące niedociągnięcia stwierdzone w toku tej oceny.</p> <p>(2) W świetle znaczenia, jakie ma prawidłowe wprowadzanie w życie przepisów związanych z oceną ryzyka migracyjnego, procesem podejmowania decyzji, wizowym systemem informacyjnym (VIS) i ochroną danych, priorytetowo należy potraktować wdrożenie zaleceń nr 1, 3, 4, 7, 9–17, 22, 36 i 37 niniejszej decyzji.</p> <p>Niniejszą decyzję należy przekazać Parlamentowi Europejskiemu i parlamentom państw członkowskich. Zgodnie z art. 16 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 1053/2013 w terminie trzech miesięcy od momentu, gdy decyzja zostanie przyjęta, Polska powinna opracować plan działania, w którym uwzględnione zostaną wszystkie zalecenia w celu wyeliminowania niedociągnięć wymienionych w sprawozdaniu z oceny, i przekazać go Komisji i Radzie, ZALECA, by Polska:</p> <p>Kwestie ogólne</p>	
1.	ustanowiła i wprowadziła w życie system oceny ryzyka w celu systematycznego i regularnego monitorowania ryzyka migracyjnego w państwach trzecich objętych obowiązkiem wizowym, przy wykorzystaniu	

¹Dz.U. L 295 z 6.11.2013, s. 27.

TABELA ZGODNOŚCI do zaleceń określonych w decyzji wykonawczej Rady ustanawiającej zalecenie w sprawie wyeliminowania niedociągnięć stwierdzonych w toku przeprowadzonej w 2019 r. oceny stosowania przez Polskę dorobku Schengen w dziedzinie wspólnej polityki wizowej realizowanych projektem ustawy o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw

	<p>różnych źródeł informacji (statystyki w zakresie azylu i migracji nieuregulowanej, w tym dane z systemu dublińskiego, informacje przekazywane przez organy migracyjne, służbę graniczną i policję, wymiana informacji w ramach lokalnej współpracy schengenńskiej oraz analizy sytuacji politycznej i społeczno-gospodarczej). Regularnie udostępniała statystyki pochodzące z systemu dublińskiego konsulatom jako ważną informację zwrotną pozwalającą poprawić jakość oceny wniosków wizowych;</p>	
2.	<p>rozważyła możliwe rodzaje szkoleń dla nowo zatrudnionego personelu miejscowego, takie jak szkolenia online i szkolenia organizowane na szczeblu centralnym i regionalnym, oraz usprawniła doskonalenie zawodowe personelu oddelegowanego z kraju, w tym w zakresie narzędzi służących do rozpatrywania wniosków;</p>	
3.	<p>zapewniła odpowiedni poziom przeszkolenia wszystkich urzędników do spraw wizowych w zakresie wykorzystywania wszelkich funkcji krajowego wizowego systemu informacyjnego (Wiza-Konsul), VIS (np. wyszukiwanie rozmyte, usuwanie odsyłaczy między wnioskami, poprawianie i usuwanie danych w VIS, grupowanie wniosków i znajdowanie zaproszeń, VIS Mail) oraz innych odpowiednich systemów informatycznych, takich jak system ustalania terminów spotkań. Poinstruowała kierowników działów wizowych o możliwych procedurach awaryjnych w przypadku przedłużającej się awarii systemu;</p>	
4.	<p>zapewniła, aby ustalenia uzyskane w wyniku rozpatrywania i weryfikacji wniosków oraz spotkań z osobami ubiegającymi się o wizę, jak i powody leżące u podstaw decyzji w sprawie wniosków wizowych były lepiej udokumentowane w systemie Wiza-Konsul (lub przynajmniej w dokumentacji papierowej), co ułatwi późniejsze odtworzenie procesu decyzyjnego, np. w przypadku odwołań sądowych lub kolejnych wniosków składanych przez tę samą osobę;</p>	
5.	<p>rozważyła bardziej scentralizowane podejście do zarządzania stronami internetowymi konsulatów dotyczącymi procedur wizowych (np. co do wzorów, linków lub ogólnej struktury), tak aby oferowały one ogólnodostępne, spójne, kompletne i prawidłowe informacje;</p>	
6.	<p>zapewniła, by strona internetowa e-Konsulat służąca do składania wniosków</p>	

TABELA ZGODNOŚCI do zaleceń określonych w decyzji wykonawczej Rady ustanawiającej zalecenie w sprawie wyeliminowania niedociągnięć stwierdzonych w toku przeprowadzonej w 2019 r. oceny stosowania przez Polskę dorobku Schengen w dziedzinie wspólnej polityki wizowej realizowanych projektem ustawy o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw

	przez internet zawierała informacje na temat ochrony danych zgodne z ogólnym rozporządzeniem o ochronie danych ² oraz by od osób ubiegających się o wizę wymagano tylko jednej fotografii;	
7.	zapewniła wprowadzanie w polach 29 i 30 wniosku wizowego dat przyjazdu i wyjazdu w odniesieniu do pierwszego/kolejnego planowanego pobytu w strefie Schengen osoby ubiegającej się o wizę oraz właściwe przechowywanie tych informacji w VIS. Poinstruowała personel konsularny i usługodawcę zewnętrznego oraz poinformowała osoby ubiegające się o wizę, że pola te nie służą do wskazywania pożądanego okresu ważności wizy;	
8.	zniósła oznaczenie „VIS” widniejące na drukowanych naklejkach wizowych;	
	VIS / system informatyczny	
9.	opracowała politykę zatrzymywania danych w systemie Wiza-Konsul i skonsultowała się w tej sprawie z krajowym organem ochrony danych. Regularnie usuwała z systemu Wiza-Konsul dane dotyczące wniosków zgodnie z tą polityką;	<p>W ustawie z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach wprowadza się następujące zmiany:</p> <p>Art. 1 pkt 55 projektu:</p> <p>55) po art. 430 dodaje się art. 430a w brzmieniu:</p> <p>„Art. 430a. Dane w rejestrach, o których mowa w art. 428 ust. 1 pkt 2 lit. c, przechowuje się przez okres 10 lat następujących po:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) ostatnim dniu okresu ważności wizy – w przypadku gdy wiza została wydana; 2) dniu złożenia wniosku o wydanie wizy – w przypadku uznania wniosku za niedopuszczalny, jego cofnięcia lub jego nierozpatrzenia co do istoty z innych przyczyn; 3) dniu wydania ostatecznej decyzji o odmowie wydania wizy, a w przypadku jej zaskarżenia do sądu administracyjnego – od dnia wydania prawomocnego orzeczenia w tej sprawie; 4) dniu wydania ostatecznej decyzji w sprawie: <ol style="list-style-type: none"> a) przedłużenia wizy, b) cofnięcia wizy, c) unieważnienia wizy – a w przypadku zaskarżenia tej decyzji do sądu administracyjnego, od dnia wydania prawomocnego orzeczenia w tej sprawie.”;

²Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych), Dz.U. L 119 z 4.5.2016, s. 1.

TABELA ZGODNOŚCI do zaleceń określonych w decyzji wykonawczej Rady ustanawiającej zalecenie w sprawie wyeliminowania niedociągnięć stwierdzonych w toku przeprowadzonej w 2019 r. oceny stosowania przez Polskę dorobku Schengen w dziedzinie wspólnej polityki wizowej realizowanych projektem ustawy o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw

		Art. 1 pkt 69 projektu: 69) w art. 449a dodaje się ust. 3 w brzmieniu: „3. Dane przetwarzane w centralnym rejestrze wizowym przechowywane są, na okres ich przechowywania, w rejestrach, o których mowa w ust. 1.”;
10.	zapewniła, by wszystkie konsulaty systematycznie tworzyły w systemie VIS odsyłacze między plikami danych dotyczących wniosków osób podróżujących w grupie lub z rodziną;	
11.	zapewniła, by w przypadku gdy urzędnicy do spraw wizowych wykryją nieprawidłowe dane w pliku danych dotyczących wniosku, dane te były poprawiane w VIS i by wszystkie decyzje w sprawie wniosków, w tym odmowy wydania wizy, były zawsze rejestrowane w VIS;	
12.	zmodyfikowała system Wiza-Konsul w taki sposób, żeby niezwłocznie po utworzeniu w systemie krajowym pliku danych dotyczących wniosku dane zawarte we wniosku były przesyłane do VIS;	
13.	zapewniła, aby system Wiza-Konsul przeprowadzał odpowiednie kwerendy w VIS, w tym wyszukiwanie rozmyte jako ustawienie domyślne wyszukiwania;	
14.	poprawiła jakość danych wysyłanych do VIS poprzez zaostrenie zasad dotyczących jakości danych w systemie Wiza-Konsul, w szczególności: <ul style="list-style-type: none"> – zapewniła, by pliki danych dotyczących wniosku rejestrowane w systemie Wiza-Konsul i zapisywane w VIS były kompletne i zawierały wszystkie dane wymagane na mocy art. 9 rozporządzenia w sprawie VIS³, w tym dane osoby kontaktowej w organizacji zapraszającej i dane pracodawcy; – zapewniła pole na tekst dowolny, pozwalające wprowadzić dodatkowe dane, w przypadku gdy cel podróży lub zawód są określone jako „inne”; – uniemożliwiła zwalidowanie wniosków i przesyłanie ich do VIS, jeżeli jakiegokolwiek pole tekstowe zawiera znaki numeryczne lub specjalne, oraz unikała przesyłania do VIS zapisów w cyrylicy (lub w pozostałych alfabetach innych niż łaciński); 	
15.	zmodyfikowała system Wiza-Konsul w taki sposób, aby niemożliwe było	

³Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 767/2008 z dnia 9 lipca 2008 r. w sprawie Wizowego Systemu Informacyjnego (VIS) oraz wymiany danych pomiędzy państwami członkowskimi na temat wiz krótkoterminowych (rozporządzenie w sprawie VIS), Dz.U. L 218 z 13.8.2008, s. 60.

TABELA ZGODNOŚCI do zaleceń określonych w decyzji wykonawczej Rady ustanawiającej zalecenie w sprawie wyeliminowania niedociągnięć stwierdzonych w toku przeprowadzonej w 2019 r. oceny stosowania przez Polskę dorobku Schengen w dziedzinie wspólnej polityki wizowej realizowanych projektem ustawy o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw

	wydanie wizeny jednolitej, jeżeli trwa zasięganie opinii lub otrzymano odpowiedź negatywną. Rozważyła włączenie do systemu tabeli dotyczącej zasięgania opinii, aby zapewnić automatyczne zasięganie opinii, gdy jest taka potrzeba;	
16.	zmodyfikowała system Wiza-Konsul w taki sposób, aby zapewnić automatyczne przeprowadzanie kwerendy w SIS (w tym ponownej kwerendy, jeżeli istotne dane dotyczące wniosku zostały zmienione w systemie na późniejszym etapie) oraz uniemożliwić wydanie osobie ubiegającej się o wizę, będącej przedmiotem wpisu w SIS, wizeny jednolitej bez uprzedniego dokonania weryfikacji tego wpisu;	
17.	rozszerzyła dostęp do VIS Mail na wszystkich urzędników do spraw wizowych pracujących w danym konsulacie oraz na wszystkie stacje robocze, na których podejmuje się decyzje dotyczące wniosków wizowych;	
18.	rozważyła wprowadzenie przyjaznej dla użytkownika i aktualizowanej instrukcji korzystania z systemu Wiza-Konsul;	
	Ambasada w Mińsku	
19.	kontynuowała wysiłki w celu oddelegowania z kraju większej liczby pracowników do konsulatu lub poszukiwała innych możliwości radzenia sobie z rosnącą liczbą wniosków wizowych;	
20.	rozważyła zwiększenie liczby dostępnych terminów spotkań w siedzibie usługodawcy zewnętrznego lub w konsulacie (jeżeli pozwalają na to zdolności w zakresie przetwarzania), biorąc pod uwagę możliwość lepszego wykorzystania personelu miejscowego do celów realizowania niektórych zadań – (zob. kolejne zalecenie);	
21.	rozważyła powierzenie personelowi miejscowemu większej liczby zadań (takich jak sprawdzanie dopuszczalności wniosków, tworzenie plików danych dotyczących wniosków w VIS, grupowanie wniosków oraz weryfikowanie informacji w dokumentach uzupełniających) w celu lepszego wykorzystania ich wolnych mocy i odciążenia urzędników do spraw wizowych;	
22.	zapewniła dokładniejszą weryfikację dokumentów uzupełniających z wykorzystaniem narzędzi internetowych (np. w odniesieniu do rezerwacji hotelowych, rejestrów przedsiębiorstw) i rozmów telefonicznych z osobami	

TABELA ZGODNOŚCI do zaleceń określonych w decyzji wykonawczej Rady ustanawiającej zalecenie w sprawie wyeliminowania niedociągnięć stwierdzonych w toku przeprowadzonej w 2019 r. oceny stosowania przez Polskę dorobku Schengen w dziedzinie wspólnej polityki wizowej realizowanych projektem ustawy o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw

	ubiegającymi się o wizę lub ich pracodawcami, zwłaszcza w przypadku nietypowych profili i planów podróży;	
23.	rozważyła kontaktowanie się z konsulatami innych państw członkowskich (w miarę możliwości za pośrednictwem VIS Mail) w celu lepszego zrozumienia dokładnych powodów wcześniejszych odmów wydania wizy, jeżeli byłoby to przydatne do podjęcia decyzji;	
24.	ustanowiła jasne wytyczne dotyczące okresu ważności wydawanych wiz wielokrotnego wjazdu, w celu zapewnienia spójności praktyk roboczych urzędników do spraw wizowych;	
25.	wraz z delegaturą UE – w kontekście lokalnej współpracy schengenńskiej – wznowiła inicjatywę dotyczącą zmiany ujednoliconego wykazu dokumentów uzupełniających do celów jednodniowych wycieczek do ościennych państw członkowskich, np. aby wymagać od osoby ubiegającej się o wizę pisemnego wyjaśnienia planów podróży, a nie rezerwacji hotelowej;	
26.	uaktualniła na stronach internetowych usługodawcy zewnętrznego i konsulatów informacje dotyczące opłat za odwołania sądowe, okoliczności, w jakich można uzyskać zwolnienie z tych opłat, oraz języków, w jakich można wypełnić formularz wniosku. Skorygowała i doprecyzowała informacje na temat zwolnień z opłaty wizowej i opłat obniżonych. Usunęła reklamę „najlepszego terminu” (uprzywilejowanych terminów spotkań) ze strony internetowej usługodawcy zewnętrznego;	
27.	poinstruowała usługodawcę zewnętrznego, by zapewnił większą prywatność przy stanowiskach obsługi poprzez zamontowanie bardziej odpowiednich ścianek działowych;	
28.	poinstruowała usługodawcę zewnętrznego o potrzebie regularnego czyszczenia płytek szklanych w skanerach odcisków palców;	
29.	poinstruowała usługodawcę zewnętrznego, aby opierał się na oświadczeniu osób ubiegających się o wizę znajdującym się w polu 27 formularza wniosku w celu ustalenia, czy pobierano od nich odciski palców w ciągu ostatnich 59 miesięcy (jeżeli nie wypełniły tego pola lub nie pamiętają dokładnie, usługodawca zewnętrzny może je poinformować, że zostaną ponownie wezwane do usługodawcy zewnętrznego lub konsulatu, w przypadku gdy ich odciski palców nie są zarejestrowane w VIS, i dlatego zaleca się ponowne pobranie odcisków palców);	
30.	podjęła środki w celu lepszego zarządzania kolejkami w konsulacie (np. poprzez rozłożenie terminów spotkań na różne pory przedpołudnia/dnia)	

TABELA ZGODNOŚCI do zaleceń określonych w decyzji wykonawczej Rady ustanawiającej zalecenie w sprawie wyeliminowania niedociągnięć stwierdzonych w toku przeprowadzonej w 2019 r. oceny stosowania przez Polskę dorobku Schengen w dziedzinie wspólnej polityki wizowej realizowanych projektem ustawy o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw

	oraz zapewnienia prywatności przy stanowiskach obsługi (np. poprzez zamontowanie ścianek działowych) i lepszej komunikacji z osobami ubiegającymi się o wizę (np. przez interkom);	
31.	zapewniła, by osoby ubiegające się o wizę uiszczające opłatę wizową przelewem bankowym nie ponosiły dodatkowych kosztów, lub zaoferowała inne opcje płatności bez dodatkowych opłat;	
32.	zapewniła, aby osoby ubiegające się o wizę uiszczwały opłatę wizową najpóźniej w momencie składania wniosku w konsulacie;	
33.	przyjęła rozwiązania w celu informowania osób ubiegających się o wizę, kiedy mogą odebrać swoje dokumenty podróży w konsulacie, w przypadkach, w których nie jest przestrzegany zwykły termin podejmowania decyzji;	
34.	wyzaczyła jednego konsula / urzędnika do spraw wizowych jako osobę odpowiedzialną za dostarczanie niewypełnionych naklejek wizowych, z wyłącznym dostępem do sejfów w danym momencie;	
35.	należycie rozpatrywała wszelkie skargi od osób ubiegających się o wizę i zapewniła odpowiednie działania następcze i odpowiedzi;	
	Ambasada w Erywaniu	
36.	przeprowadziła ocenę ryzyka migracyjnego w odniesieniu do Armenii, w oparciu o dane na temat migracji nieuregulowanej do strefy Schengen, inne istotne informacje przekazywane przez organy migracyjne, służbę graniczną i policję oraz doświadczenia państw członkowskich (wymieniane w ramach lokalnej współpracy schengenńskiej), a następnie regularnie ją uaktualniała. Aktywnie zwracała się o istotne informacje do konsulatów innych państw członkowskich;	
37.	zapewniła dokładniejsze rozpatrywanie wniosków przez konsulaturę, zgodnie z poziomem ryzyka migracyjnego. Zapewniła dokładniejszą weryfikację dokumentów uzupełniających za pomocą narzędzi internetowych (np. w odniesieniu do rezerwacji hotelowych, stron internetowych przedsiębiorców lub rejestrów, jeżeli są dostępne), poprzez częstsze rozmowy z osobami ubiegającymi się o wizę (w tym telefoniczne), weryfikowanie informacji u pracodawców i za pomocą innych środków;	
38.	zapewniła, by urzędnicy do spraw wizowych podczas podejmowania decyzji w pełni rozumieli zasadniczą treść dokumentów uzupełniających w języku	

TABELA ZGODNOŚCI do zaleceń określonych w decyzji wykonawczej Rady ustanawiającej zalecenie w sprawie wyeliminowania niedociągnięć stwierdzonych w toku przeprowadzonej w 2019 r. oceny stosowania przez Polskę dorobku Schengen w dziedzinie wspólnej polityki wizowej realizowanych projektem ustawy o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw

	armeńskim (np. dzięki streszczeniu ich przez pracowników miejscowych) lub by zlecali tłumaczenie;	
39.	rozważyła kontaktowanie się z konsulatami innych państw członkowskich (w miarę możliwości za pośrednictwem VIS Mail) w celu lepszego zrozumienia dokładnych powodów wcześniejszych odmów wydania wizy, jeżeli byłoby to przydatne do podjęcia decyzji;	
40.	uaktualniła na stronie internetowej konsulatu informacje dotyczące procedury odwołań sądowych i języków, w jakich można wypełnić formularz wniosku;	
41.	zapewniła przyjmowanie formularzy wniosków wypełnionych ręcznie oraz możliwość umówienia się przez osobę ubiegającą się o wizę na spotkanie bez konieczności uprzedniego wypełnienia formularza wniosku w internecie, przynajmniej w niektórych przypadkach (członkowie rodzin obywateli UE/EOG, powtórne terminy spotkań);	
42.	zapewniła uznawanie wniosków za dopuszczalne nawet w przypadku braku dokumentów uzupełniających (np. zgody jednego z rodziców);	
43.	w pełni stosowała przepisy o zwolnieniach z opłat wizowych zgodnie z umową między UE a Armenią o ułatwieniach wizowych;	
44.	przyjęła spójne podejście w zakresie pobierania odcisków palców, zakładające oparcie się na oświadczeniu osób ubiegających się o wizę znajdującym się w polu 27 formularza wniosku w celu ustalenia, czy pobierano od nich odciski palców w ciągu ostatnich 59 miesięcy (jeżeli nie wypełniły tego pola lub nie pamiętają dokładnie, usługodawca zewnętrzny może je poinformować, że zostaną ponownie wezwane do usługodawcy zewnętrznego lub konsulatu, w przypadku gdy ich odciski palców nie są zarejestrowane w VIS, i dlatego zaleca się ponowne pobranie odcisków palców);	
45.	wyjaśniła z władzami szwajcarskimi (reprezentowanymi w Armenii przez Polskę), czy indywidualny formularz dotyczący pokrywania kosztów przez inną osobę można przesyłać osobom ubiegającym się o wizę pocztą elektroniczną (aby uniknąć konieczności kolejnej wizyty w konsulacie) oraz czy jest on wymagany w odniesieniu do wszystkich wizyt u rodziny i przyjaciół, nawet jeżeli osoba ubiegająca się o wizę posiada wystarczające środki utrzymania;	
46.	podczas podejmowania decyzji o dopuszczalności wniosku z niebiometrycznym paszportem armeńskim uwzględniała datę końca ważności tego paszportu, a nie datę końca ważności pieczęci upoważniającej	

TABELA ZGODNOŚCI do zaleceń określonych w decyzji wykonawczej Rady ustanawiającej zalecenie w sprawie wyeliminowania niedociągnięć stwierdzonych w toku przeprowadzonej w 2019 r. oceny stosowania przez Polskę dorobku Schengen w dziedzinie wspólnej polityki wizowej realizowanych projektem ustawy o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw

	do jego wykorzystywania do podróży międzynarodowych. Wprowadzała poprawną datę końca ważności takich paszportów do VIS. W razie konieczności podniosła kwestię niebiometrycznych paszportów armeńskich w ramach lokalnej współpracy schengenńskiej, w celu ujednoczenia procedur;	
47.	rozważyła podjęcie środków pozwalających zwiększyć prywatność przy stanowiskach obsługi. Zapewniła, aby rozmowy odbywały się poza ogólnymi godzinami przyjęć, lub znalazła inny sposób zagwarantowania prywatności osób ubiegających się o wizę;	
48.	zapewniła, by na formularzu odmowy zawsze widniała informacja o obowiązującej procedurze odwoławczej;	
49.	zapewniła, by we wszystkich przypadkach stosowano właściwe procedury unieważniania naklejek wizowych, oraz zadbała o właściwe przeszkolenie personelu konsularnego w tym zakresie.	

TABELA ZGODNOŚCI

do zaleceń określonych w decyzji wykonawczej Rady ustanawiającej zalecenie w sprawie wyeliminowania niedociągnięć stwierdzonych w toku przeprowadzonej w 2019 r. oceny stosowania przez Polskę dorobku Schengen w dziedzinie powrotów realizowanych projektem ustawy o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw

Lp.	Treść przepisu decyzji	Treść przepisu projektu
	<p>RADA UNII EUROPEJSKIEJ,</p> <p>uwzględniając rozporządzenie Rady (UE) nr 1053/2013 z dnia 7 października 2013 r. w sprawie ustanowienia mechanizmu oceny i monitorowania w celu weryfikacji stosowania dorobku Schengen oraz uchylecia decyzji komitetu wykonawczego z dnia 16 września 1998 r. dotyczącej utworzenia Stałego Komitetu ds. Oceny i Wprowadzania w Życie Dorobku Schengen¹, w szczególności jego art. 15,</p> <p>uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,</p> <p>a także mając na uwadze, co następuje:</p> <p>Celem niniejszej decyzji jest zalecenie Polsce działań naprawczych służących wyeliminowaniu niedociągnięć stwierdzonych w toku przeprowadzonej w 2019 r. oceny stosowania dorobku Schengen w dziedzinie powrotów. W wyniku przeprowadzonej oceny decyzją wykonawczą Komisji C(2020) 40 przyjęto sprawozdanie zawierające ustalenia i opinie, wymieniające najlepsze praktyki oraz wskazujące niedociągnięcia stwierdzone w toku tej oceny.</p> <p>System rezerwacji w ośrodkach detencyjnych w Polsce umożliwia ustalenie miejsca zatrzymania na podstawie wskaźnika obłożenia w różnych ośrodkach oraz na podstawie innych kryteriów, co prowadzi do zwiększenia efektywności procesu wyboru ośrodków i poprawia ich funkcjonowanie, zapobiegając ewentualnemu przepełnieniu; można go zatem uznać za dobrą praktykę.</p> <p>Położone w obrębie ośrodków detencyjnych w Przemyślu i Kętrzynie obszary na zewnątrz stanowią odpowiednie otoczenie dla rodzin z małoletnimi dziećmi i samotnych dorosłych. Długie godziny otwarcia tych obszarów i szeroki wachlarz zajęć sprawiają, że pobyt w takim miejscu jest atrakcyjny i dobrze odzwierciedla administracyjny</p>	

¹⁾ Dz.U. L 295 z 6.11.2013, s. 27.

	<p>charakter detencji obywateli państwa trzeciego – przy niewielkiej liczbie ograniczeń; można to zatem uznać za dobrą praktykę.</p> <p>(4) Niniejszą decyzję należy przekazać Parlamentowi Europejskiemu i parlamentom państw członkowskich. Zgodnie z art. 16 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 1053/2013 w terminie trzech miesięcy od jej przyjęcia Polska opracowuje plan działania w celu wyeliminowania niedociągnięć wymienionych w sprawozdaniu z oceny i przekazuje go Komisji i Radzie, NINIEJSZYM ZALECA:</p> <p>Rzeczpospolita Polska powinna:</p>	
1.	<p>wprowadzić takie zmiany do przepisów krajowych, aby można było indywidualnie rozpatrywać poszczególne przypadki i decydować, czy należy wydać zakaz wjazdu zgodnie z przepisami dyrektywy 2008/115/WE;</p>	<p>Art. 1 pkt 33 projektu:</p> <p>33) w art. 318 po ust. 1 dodaje się ust. 1a–1d w brzmieniu:</p> <p>„1a. W decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu, w której określono termin dobrowolnego wyjazdu lub w której umorzono postępowanie w sprawie zobowiązania cudzoziemca do powrotu, w części dotyczącej określenia terminu dobrowolnego wyjazdu na podstawie art. 315 ust. 4b, można odstąpić od orzeczenia o zakazie ponownego wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i innych państw obszaru Schengen, w przypadku gdy dostępne organowi dowody lub okoliczności wskazują na wysokie prawdopodobieństwo, że cudzoziemiec w przypadku ponownego wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej będzie przestrzegał porządku prawnego, w tym przepisów prawa określających zasady i warunki wjazdu cudzoziemców na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, ich przejazdu przez to terytorium, pobytu na nim i wyjazdu z niego.</p> <p>1b. Organ, dokonując oceny istnienia podstaw do odstąpienia od orzeczenia o zakazie ponownego wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i innych państw obszaru Schengen, uwzględnia:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) okoliczności dotyczące podstawy zobowiązania cudzoziemca do powrotu wynikające z art. 302 ust. 1; 2) aktualny i rzeczywisty poziom ryzyka naruszenia porządku prawnego, w tym w szczególności przepisów prawa określających zasady i warunki wjazdu cudzoziemców na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, ich przejazdu przez to

		<p>terytorium, pobytu na nim i wyjazdu z niego, jakie wiąże się z ewentualnym ponownym wjazdem cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.</p> <p>1c. Przepisu ust. 1a nie stosuje się w przypadku, gdy cudzoziemcowi w okresie dwóch ostatnich lat poprzedzających datę wszczęcia postępowania w sprawie zobowiązania cudzoziemca do powrotu wydana została decyzja o zobowiązaniu tego cudzoziemca do powrotu, w której odstąpiono od orzeczenia o zakazie ponownego wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i innych państw obszaru Schengen.</p> <p>1d. W decyzji, w której odstąpiono od orzeczenia zakazu ponownego wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i innych państw obszaru Schengen, orzeka się dodatkowo o tym zakazie i określa jego okres na wypadek, jeżeli cudzoziemiec w terminie dobrowolnego wyjazdu:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) nie opuści terytorium państw obszaru Schengen; 2) przekroczy lub będzie usiłował przekroczyć granicę wbrew przepisom prawa.”;
2.	określić ograniczony okres detencji w obiekcie na terenie portu lotniczego w Warszawie, zgodnie z art. 15 ust. 5 dyrektywy 2008/115/WE;	<p>Art. 1 pkt 70 projektu:</p> <p>70) w art. 461:</p> <ol style="list-style-type: none"> a) w ust. 1 pkt 1 otrzymuje brzmienie: <ol style="list-style-type: none"> „1) nakazać przebywanie w pomieszczeniach przeznaczonych dla cudzoziemców, którym odmówiono wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub”, b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a–1c w brzmieniu: <ol style="list-style-type: none"> „1a. W decyzji, o której mowa w ust. 1 pkt 1, określa się okres pobytu cudzoziemca w pomieszczeniach przeznaczonych dla cudzoziemców, którym odmówiono wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. 1b. Okres pobytu, o którym mowa w ust. 1a, przedłuża się w drodze decyzji na czas określony, w przypadku gdy z przyczyn niezależnych od przewoźnika wykonanie obowiązku, o którym mowa w art. 460 ust. 1, nie jest możliwe.

		<p>1c. Okres pobytu w pomieszczeniach przeznaczonych dla cudzoziemców, którym odmówiono wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, nie może przekroczyć 7 dni.”,</p> <p>c) ust. 2 otrzymuje brzmienie: „2. Decyzje w sprawach, o których mowa w ust. 1 i 1b, wydaje komendant placówki Straży Granicznej. Decyzja podlega natychmiastowemu wykonaniu.”;</p>
3.	zapewnić regularne i szybkie informowanie zatrzymanych z wyjaśnieniem zasad pobytu w obiekcie na terenie portu lotniczego w Warszawie oraz o ich prawach i obowiązkach, zgodnie z art. 16 ust. 5 dyrektywy 2008/115/WE;	<p>Art. 1: pkt 71 projektu: 71) po art. 461 dodaje się art. 461a–461e w brzmieniu: „Art. 461a. 1. Przyjęcie cudzoziemca do pomieszczenia przeznaczonego dla cudzoziemców, którym odmówiono wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, następuje na podstawie decyzji, o której mowa w art. 461 ust. 1 pkt 1. 2. Cudzoziemca przyjmowanego do pomieszczenia przeznaczonego dla cudzoziemców, którym odmówiono wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, poucza się w zrozumiałym dla niego języku o przysługujących mu prawach i o obowiązkach oraz zapoznaje się z przepisami regulującymi pobyt w pomieszczeniach przeznaczonych dla cudzoziemców, którym odmówiono wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Fakt pouczenia cudzoziemiec potwierdza własnoręcznym podpisem. 3. Cudzoziemca przyjętego do pomieszczenia przeznaczonego dla cudzoziemców, którym odmówiono wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, poddaje się w uzasadnionych przypadkach badaniom lekarskim oraz w miarę potrzeby zabiegom sanitarnym.</p>
4.	zapewnić odpowiedni poziom prywatności rodzinom ulokowanym w obiekcie na terenie portu lotniczego w Warszawie oraz możliwości zabaw i zajęć rekreacyjnych z uwzględnieniem potrzeb dzieci, zgodnie z art. 17 ust. 2 i 3 dyrektywy 2008/115/WE;	<p>Art. 461b. 1. Cudzoziemiec przebywający w pomieszczeniach przeznaczonych dla cudzoziemców, którym odmówiono wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, ma prawo do:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) kontaktowania się z przedstawicielstwem dyplomatycznym lub urzędem konsularnym państwa obcego; 2) korzystania z opieki medycznej, jeżeli stan jego zdrowia tego wymaga; 3) korzystania z urządzeń sanitarnych i środków czystości niezbędnych do utrzymania higieny osobistej;

		<p>4) zakupu z własnych środków finansowych przedmiotów osobistego użytku służących do utrzymania higieny osobistej;</p> <p>5) korzystania z własnych środków łączności.</p> <p>2. Cudzoziemiec przebywający w pomieszczeniach przeznaczonych dla cudzoziemców, którym odmówiono wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, otrzymuje posiłki i napoje.</p> <p>3. Małoletni przebywający w pomieszczeniach przeznaczonych dla cudzoziemców, którym odmówiono wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, może korzystać z gier świetlicowych.</p> <p>Art. 461c. Cudzoziemiec przebywający w pomieszczeniach przeznaczonych dla cudzoziemców, którym odmówiono wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, jest obowiązany:</p> <ol style="list-style-type: none">1) przestrzegać regulaminu pobytu w pomieszczeniach;2) wykonywać polecenia funkcjonariusza Straży Granicznej pełniącego służbę w pomieszczeniach;3) przestrzegać ciszy nocnej w godzinach od 22.00. do 7.00.;4) korzystać z wyposażenia pomieszczeń w sposób zgodny z ich przeznaczeniem;5) w przypadku wystąpienia objawów choroby niezwłocznie powiadomić o tym funkcjonariusza Straży Granicznej pełniącego służbę w pomieszczeniach;6) powstrzymać się od samowolnego oddalania się poza obszar pomieszczeń lub przebywania w miejscach, do których cudzoziemiec ma zakaz wstępu;7) w przypadku groźnego w skutkach zdarzenia niezwłocznie powiadomić o tym funkcjonariusza Straży Granicznej pełniącego służbę w pomieszczeniach. <p>Art. 461d. Cudzoziemcowi przebywającemu w pomieszczeniach przeznaczonych dla cudzoziemców, którym odmówiono wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, zabrania się:</p> <ol style="list-style-type: none">1) zakłócania spokoju i porządku w pomieszczeniu;2) posiadania przedmiotów, które mogą stanowić zagrożenie porządku lub bezpieczeństwa w pomieszczeniu;3) spożywania alkoholu oraz przyjmowania środków odurzających lub substancji psychotropowych;
--	--	--

		<p>4) palenia wyrobów tytoniowych;</p> <p>5) powodowania u siebie uszkodzeń ciała lub rozstroju zdrowia, jak również nakłaniania do takich czynów lub pomagania w dokonywaniu takich czynów.</p> <p>Art. 461e. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia:</p> <p>1) warunki, jakim powinny odpowiadać pomieszczenia przeznaczone dla cudzoziemców, którym odmówiono wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, w tym wyposażenie tych pomieszczeń, uwzględniając potrzebę zapewnienia poszanowania praw cudzoziemców przebywających w tych pomieszczeniach;</p> <p>2) regulamin pobytu w pomieszczeniach przeznaczonych dla cudzoziemców, którym odmówiono wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, uwzględniając konieczność zapewnienia porządku wewnętrznego i bezpieczeństwa w tych pomieszczeniach oraz sprawnego ich funkcjonowania.”.</p>
5.	zapewnić wyznaczenie wykwalifikowanego organu, innego niż organ wykonujący odnośną decyzję, w celu udzielenia pomocy małoletniemu bez opieki podczas całej procedury powrotu, zgodnie z art. 10 ust. 1 i art. 5 lit. a) dyrektywy 2008/115/WE;	
6.	zapewnić transgraniczne doręczanie decyzji związanych z powrotem w sposób gwarantujący korzystanie z prawa do skutecznego środka odwoławczego, zgodnie z art. 13 ust. 1 dyrektywy 2008/115/WE i art. 47 Karty praw podstawowych;	
7.	zapewnić odpowiednie ramy prawne, finansowe i organizacyjne, w tym w zakresie wymiany istotnych informacji, w celu wprowadzenia skutecznego systemu monitorowania powrotów przymusowych, zgodnie z art. 8 ust. 6 dyrektywy 2008/115/WE;	
8.	zapewnić dostosowanie przepisów dotyczących zatrzymania cudzoziemców w areszcie dla cudzoziemców w Przemyślu tak, by odzwierciedlały one administracyjny charakter detencji, oraz podjęcie stosownych działań, dzięki którym warunki w tym obiekcie będą gwarantowały odpowiedni poziom prywatności i rzeczywisty dostęp do zajęć rekreacyjnych, zgodnie z przepisami dyrektywy 2008/115/WE.	

TABELA ZGODNOŚCI

TYTUŁ PROJEKTU	Projekt ustawy o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw
TYTUŁ WDRAŻANEGO AKTU PRAWNEGO/ WDRAŻANYCH AKTÓW PRAWNYCH	Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/115/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie wspólnych norm i procedur stosowanych przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich Dz. Urz. UE L 348/98 z 24.12.2008 r.
PRZEPISY UNII EUROPEJSKIEJ	

L.p.	Jedn. red.	Treść przepisu UE	Konieczność wdrożenia T/N	Jedn. red.	Treść przepisu/ów projektu	Uzasadnienie uwzględnienia w projekcie przepisów wykraczających poza minimalne wymogi prawa UE
1.	Art. 1	Przedmiot Niniejsza dyrektywa określa wspólne normy i procedury, które mają być stosowane przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich, zgodnie z prawami podstawowymi jako zasadami ogólnymi prawa wspólnotowego oraz prawa międzynarodowego, w tym z obowiązkami w zakresie ochrony uchodźców oraz praw człowieka.				
2.	Art. 2 ust. 1	Zakres zastosowania 1. Niniejsza dyrektywa ma zastosowanie do obywateli państw trzecich nielegalnie przebywających				

	na terytorium państwa członkowskiego.				
Art. 2 ust. 2	<p>2. Państwa członkowskie mogą postanowić, że nie będą stosować niniejszej dyrektywy do obywateli państw trzecich, którzy:</p> <p>a) podlegają zakazowi wjazdu zgodnie z art. 13 kodeksu granicznego Schengen lub którzy zostali zatrzymani lub ujęci przez właściwe organy w związku z nielegalnym przekraczaniem lądowej, morskiej lub powietrznej zewnętrznej granicy tego państwa członkowskiego oraz którzy nie otrzymali następnie zezwolenia na pobyt lub prawa do pobytu w tym państwie członkowskim;</p> <p>b) podlegają sankcji karnej, która przewiduje lub której skutkiem jest zobowiązanie do powrotu, zgodnie z prawem krajowym, lub podlegają ekstradycji.</p>				
Art. 2 ust. 3	<p>3. Niniejsza dyrektywa nie ma zastosowania do osób korzystających ze wspólnotowego prawa do swobodnego przemieszczania się, określonych w art. 2 ust. 5 kodeksu granicznego Schengen.</p>				

3.	Art. 3	<p>Definicje</p> <p>Do celów niniejszej dyrektywy stosuje się następujące definicje:</p> <p>1) "obywatel państwa trzeciego" -oznacza każdą osobę niebędącą obywatelem Unii w znaczeniu art. 17 ust. 1 Traktatu i niebędącą osobą korzystającą ze wspólnotowego prawa do swobodnego przemieszczania się, określoną w art. 2 ust. 5 kodeksu granicznego Schengen;</p> <p>2) "nielegalny pobyt" oznacza obecność na terytorium państwa członkowskiego obywatela państwa trzeciego, który nie spełnia lub przestał spełniać warunki wjazdu do państwa członkowskiego, określone w art. 5 kodeksu granicznego Schengen, albo innych warunków wjazdu, pobytu lub zamieszkania w tym państwie członkowskim;</p> <p>3) "powrót" oznacza powrót obywatela państwa trzeciego – wynikający z dobrowolnego lub przymusowego wykonania zobowiązania do powrotu – do:</p> <ul style="list-style-type: none"> - jego/jej państwa pochodzenia, lub - kraju tranzytu, zgodnie ze wspólnotowymi lub dwustronnymi umowami o readmisji lub z innymi porozumieniami, lub - innego państwa trzeciego, do którego dany obywatel państwa trzeciego zdecyduje się dobrowolnie powrócić i przez które zostanie przyjęty; 	T			
----	--------	--	---	--	--	--

		<p>4) "decyzja nakazująca powrót" oznacza decyzję administracyjną lub orzeczenie sądowe, w których stwierdza się lub uznaje, że obywatel państwa trzeciego przebywa w państwie członkowskim nielegalnie, oraz nakłada się lub stwierdza zobowiązanie do powrotu;</p> <p>5) "wydalenie" oznacza wykonanie zobowiązania do powrotu, czyli fizyczny przewóz osoby poza terytorium państwa członkowskiego;</p> <p>6) "zakaz wjazdu" oznacza decyzję administracyjną lub orzeczenie sądowe, które zakazują na określony czas wjazdu i pobytu na terytorium państw członkowskich oraz którym towarzyszy decyzja nakazująca powrót;</p> <p>7) "ryzyko ucieczki" oznacza istnienie w indywidualnych przypadkach powodów, opartych na obiektywnych kryteriach określonych przez prawo, pozwalających sądzić, że obywatel państwa trzeciego, który jest objęty procedurami dotyczącymi powrotu, może uciec;</p> <p>8) "dobrowolny wyjazd" oznacza zastosowanie się do zobowiązania do powrotu w terminie, który został w tym celu określony w decyzji o zobowiązaniu do powrotu;</p>		<p>Art. 1 pkt 15 projektu</p>	<p>15) użyte w art. 99 w ust. 1 w pkt 8, w art. 196 w ust. 1 w pkt 4, w art. 212 w ust. 2 w pkt 4, w art. 213 w ust. 1 w pkt 5, w art. 303a w ust. 2, w art. 315 w ust. 2 we wprowadzeniu do wyliczenia, w ust. 4, 5 i 6, w art. 316 w ust. 1–3, w art. 317 w ust. 4, w art. 329 w ust. 2 w pkt 1, w art. 331 w</p>	
--	--	--	--	--------------------------------------	---	--

		<p>9) "osoby wymagające szczególnego traktowania" oznacza małoletnich, małoletnich bez opieki, osoby niepełnosprawne, osoby starsze, kobiety w ciąży, osoby samotnie wychowujące małoletnie dzieci, ofiary tortur, zgwałcenia lub innych poważnych form przemocy psychicznej, fizycznej lub seksualnej.</p>		<p>Art. 1 pkt 32 projektu (dot. art. 317 ust. 1 ustawy o cudzoimcach)</p>	<p>ust. 1, w art. 398 w ust. 1 w pkt 1 i 2, w art. 398a w pkt 1 i 2 i w art. 465 w ust. 1 w pkt 6–8 w różnych przypadkach wyrazy „termin dobrowolnego powrotu” zastępuje się użytymi w odpowiednim przypadku wyrazami „termin dobrowolnego wyjazdu”;</p> <p>32) w art. 317 ust. 1: a) we wprowadzeniu do wyliczenia wyrazy „dobrowolnego powrotu” zastępuje się wyrazami „dobrowolnego wyjazdu”, b) w pkt 1 i 4 wyrazy „dobrowolny powrót” zastępuje się wyrazami „dobrowolny wyjazd”;</p>	
4.	Art. 4 ust. 1	<p>Korzystniejsze postanowienia 1. Niniejsza dyrektywa nie narusza korzystniejszych postanowień zawartych w: a) dwu- lub wielostronnych umowach między Wspólnotą lub Wspólnotą i jej państwami członkowskimi i co najmniej jednym państwem trzecim; b) dwu- lub wielostronnych umowach między jednym lub większą liczbą państw członkowskich i jednym lub większą liczbą państw trzecich.</p>				

	Art. 4 ust. 2	2. Niniejsza dyrektywa nie narusza żadnych przepisów dorobku Wspólnoty w dziedzinie polityki imigracyjnej i azylowej, które mogą być korzystniejsze dla obywatela państwa trzeciego.				
	Art. 4 ust. 3	3. Niniejsza dyrektywa nie narusza prawa państw członkowskich do przyjęcia lub zachowania przepisów korzystniejszych dla osób objętych jej zakresem zastosowania, o ile przepisy te są zgodne z niniejszą dyrektywą.				
	Art. 4 ust. 4	4. W odniesieniu do obywateli państw trzecich wyłączonych z zakresu zastosowania niniejszej dyrektywy zgodnie z art. 2 ust. 2 lit. a) państwa członkowskie: a) zapewniają, by ich traktowanie oraz poziom ochrony były nie mniej korzystne, niż przewidziano w art. 8 ust. 4 i 5 (ograniczenia w stosowaniu środków przymusu), art. 9 ust. 2 lit. a (wstrzymanie wydalenia), art. 14 ust. 1 lit. b) i d) (opieka zdrowotna w nagłych wypadkach i uwzględnianie potrzeb osób wymagających szczególnego traktowania) oraz w art. 16 i 17 (warunki pobytu w ośrodku detencyjnym), oraz b) przestrzegają zasady non-refoulement.				
5.	Art. 5	Zasada non-refoulement, dobro dziecka, życie rodzinne i stan zdrowia Wprowadzając w życie niniejszą dyrektywę, państwa członkowskie należycie uwzględniają a) dobro dziecka; b) życie rodzinne;				

		c) stan zdrowia danego obywatela państwa trzeciego i przestrzegają zasady non-refoulement.				
6.	Art. 6 ust. 1	Decyzja o zobowiązaniu do powrotu 1. Bez uszczerbku dla wyjątków, o których mowa w ust. 2–5, państwa członkowskie wydają decyzję nakazującą powrót każdemu obywatelowi państwa trzeciego nielegalnie przebywającemu na ich terytorium.				
	Art. 6 ust. 2	2. Obywatele państw trzecich nielegalnie przebywający na terytorium jednego z państw członkowskich oraz posiadający ważne zezwolenie na pobyt lub inne zezwolenie upoważniające ich do pobytu wydane przez inne państwo członkowskie, mają obowiązek natychmiast udać się na terytorium tego państwa członkowskiego. Jeżeli dany obywatel państwa trzeciego nie wypełni tego obowiązku lub gdy natychmiastowy wyjazd danego obywatela państwa trzeciego jest konieczny ze względów porządku publicznego lub bezpieczeństwa narodowego, zastosowanie ma ust. 1.				
	Art. 6 ust. 3	3. Państwa członkowskie mogą wstrzymać się od wydania decyzji nakazującej powrót wobec obywatela państwa trzeciego nielegalnie przebywającego na nich terytorium, jeżeli dany obywatel państwa trzeciego zostanie przyjęty przez inne państwo członkowskie na podstawie dwustronnych umów lub porozumień obowiązujących w chwili wejścia w życie niniejszej				

		dyrektywy. W takim przypadku państwo członkowskie, które przyjęło danego obywatela państwa trzeciego, stosuje ust. 1.				
	Art. 6 ust. 4	4. Państwa członkowskie mogą w dowolnym momencie postanowić o wydaniu obywatelowi państwa trzeciego nielegalnie przebywającego na ich terytorium, niezależnego zezwolenia na pobyt lub innego zezwolenia upoważniającego go do pobytu, ze względu na jego ciężką sytuację albo z przyczyn humanitarnych lub z innych przyczyn. W takim przypadku nie wydaje się decyzji nakazującej powrót. Jeżeli decyzja nakazująca powrót została już wydana, należy ją uchylić lub zawiesić na okres ważności wspomnianego zezwolenia na pobyt lub innego zezwolenia upoważniającego do pobytu.				
	Art. 6 ust. 5	5. Jeżeli wobec obywatela państwa trzeciego nielegalnie przebywającego na terytorium danego państwa członkowskiego toczy się procedura mająca na celu przedłużenie ważności zezwolenia na pobyt lub innego zezwolenia upoważniającego do pobytu, wspomniane państwo członkowskie rozważa wstrzymanie się od wydania decyzji nakazującej powrót aż do zakończenia toczącej się procedury, bez uszczerbku dla ust. 6.				
	Art. 6 ust. 6	6. Niniejsza dyrektywa nie wyklucza podejmowania przez państwa członkowskie decyzji				

		o zakończeniu legalnego pobytu wraz z decyzją nakazującą powrót lub decyzją o wykonaniu wydalenia lub zakazem wjazdu, w ramach jednej decyzji administracyjnej lub orzeczenia sądowego, zgodnie z ich prawem krajowym, bez uszczerbku dla gwarancji proceduralnych przewidzianych w rozdziale III i w innych odpowiednich przepisach prawa wspólnotowego i krajowego.				
7.	Art. 7 ust.1	<p>Dobrowolny wyjazd</p> <p>1. Bez uszczerbku dla wyjątków, o których mowa w ust. 2 i 4, w decyzji nakazującej powrót wyznacza się odpowiedni termin dobrowolnego wyjazdu, który wynosi od siedmiu do trzydziestu dni. Państwa członkowskie mogą określić w prawie krajowym, że termin ten jest wyznaczany jedynie na wniosek danego obywatela państwa trzeciego. W takim przypadku państwa członkowskie informują danych obywateli państw trzecich o możliwości złożenia takiego wniosku.</p> <p>Przewidziany wyżej termin nie pozbawia danych obywateli państw trzecich możliwości wcześniejszego wyjazdu.</p>				
	Art. 7 ust. 2	2. Jeżeli jest to konieczne, państwa członkowskie przedłużają termin dobrowolnego wyjazdu, uwzględniając w danym przypadku szczególne okoliczności, takie jak długość pobytu, obecność dzieci uczęszczających do szkoły oraz				

		istnienie innych związków rodzinnych i społecznych.				
	Art. 7 ust. 3	3. Niektóre obowiązki mające na celu uniknięcie ryzyka ucieczki, takie jak regularne zgłaszanie się do danego organu, wpłacenie odpowiedniej kaucji, dostarczenie dokumentów lub obowiązek przebywania w określonym miejscu, mogą zostać nałożone na czas trwania okresu, w którym ma nastąpić dobrowolny wyjazd.				
	Art. 7 ust. 4	4. Jeżeli istnieje ryzyko ucieczki lub jeżeli wniosek o pozwolenie na legalny pobyt został odrzucony jako oczywiście bezzasadny lub zawierający fałszywe informacje, lub jeżeli dana osoba stanowi zagrożenie dla porządku publicznego, bezpieczeństwa publicznego lub bezpieczeństwa narodowego, państwo członkowskie może wstrzymać się od wyznaczenia terminu dobrowolnego wyjazdu, lub może wyznaczyć termin krótszy niż siedem dni.				
8.	Art. 8 ust. 1	Wydalenie 1. Państwa członkowskie podejmują wszelkie środki niezbędne do wykonania decyzji nakazującej powrót jeżeli żaden termin dobrowolnego wyjazdu nie został wyznaczony zgodnie z art. 7 ust. 4 lub jeżeli zobowiązanie do powrotu nie zostało wykonane w terminie dobrowolnego wyjazdu, zgodnie z art. 7.				

Art. 8 ust. 2	2. Jeżeli państwo członkowskie wyznaczyło termin dobrowolnego wyjazdu zgodnie z art. 7, decyzja nakazująca powrót może być wykonana dopiero po wygaśnięciu tego terminu, chyba że pojawi się w tym okresie ryzyko, o którym mowa w art. 7 ust. 4.				
Art. 8 ust. 3	3. Państwo członkowskie może wydawać odrębne decyzje administracyjne lub orzeczenia sądowe nakazujące wydalenie.				
Art. 8 ust. 4	4. Jeżeli państwa członkowskie stosują – w ostateczności – środki przymusu w celu przeprowadzenia wydalenia obywatela państwa trzeciego, który sprzeciwia się temu wydaleniu, środki te muszą być proporcjonalne i nie mogą obejmować użycia siły przekraczającego rozsądne granice. Są one stosowane w sposób przewidziany w prawie krajowym, z poszanowaniem praw podstawowych i należnym szacunkiem dla godności i nietykalności cielesnej danego obywatela państwa trzeciego.				
Art. 8 ust. 5	5. Jeżeli wydalenie następuje drogą powietrzną, państwa członkowskie uwzględniają wspólne wytyczne w sprawie postanowień dotyczących bezpieczeństwa w odniesieniu do wspólnych wydaleń drogą powietrzną, załączone do decyzji 2004/573/WE.				
Art. 8 ust. 6	6. Państwa członkowskie zapewniają skuteczny system monitorowania				

		powrotów przymusowych.				
9	Art. 9 ust. 1	<p>Wstrzymanie wydalenia</p> <p>1. Państwa członkowskie przesuwają termin wydalenia:</p> <p>a) jeżeli miałyby ono naruszać zasadę non-refoulement, lub</p> <p>b) dopóki obowiązuje zawieszenie wykonania decyzji nakazującej powrót, przyznane zgodnie z art. 13 ust. 2.</p>				
	Art. 9 ust. 2	<p>2. Państwa członkowskie mogą wstrzymać wydalenie na odpowiedni okres, uwzględniając szczególne okoliczności w danym przypadku. Państwa członkowskie uwzględniają w szczególności:</p> <p>a) stan fizyczny i psychiczny obywatela państwa trzeciego;</p> <p>b) względy techniczne, takie jak brak możliwości transportu, niemożność wydalenia z powodu braku ustalenia jej tożsamości.</p>				
	Art. 9 ust. 3	<p>3. Jeżeli wydalenie zostaje wstrzymane zgodnie z ust. 1 i 2, na danego obywatela państwa trzeciego mogą zostać nałożone obowiązki określone w art. 7 ust. 3.</p>				
10.	Art. 10 ust. 1	<p>Powrót i wydalenie małoletnich bez opieki</p> <p>1. Przed podjęciem decyzji o wydaniu decyzji nakazującej powrót wobec małoletniego bez opieki, zostaje mu przyznana odpowiednia pomoc, z należyтым uwzględnieniem dobra dziecka.</p>				

	Art. 10 ust. 2	2. Przed wydaleniem małoletniego bez opieki z terytorium danego państwa członkowskiego, organy tego państwa członkowskiego upewniają się, że zostanie on przekazany członkowi swojej rodziny lub wyznaczonemu opiekunowi albo zostanie umieszczony w odpowiednim ośrodku w państwie, do którego następuje wydalenie				
11.	Art. 11 ust. 1	Zakaz wjazdu 1. Decyzji nakazującej powrót towarzyszy zakaz wjazdu: a) jeżeli nie wyznaczono terminu dobrowolnego wyjazdu, lub b) jeżeli zobowiązanie do powrotu nie zostało wykonane. W innych przypadkach decyzjom nakazującym powrót może towarzyszyć zakaz wjazdu.				
	Art. 11 ust. 2	2. Czas trwania zakazu wjazdu jest określany, z należyтым uwzględnieniem wszystkich istotnych dla danego przypadku okoliczności i co do zasady nie przekracza pięciu lat. Może on być jednak dłuższy niż pięć lat, jeżeli obywatel państwa trzeciego stanowi poważne zagrożenie dla porządku publicznego, bezpieczeństwa publicznego lub bezpieczeństwa narodowego.	T	Art. 1 pkt 34 projektu (dot. art. 319 ustawy o cudzoziemcach)	34) art. 319 otrzymuje brzmienie: „Art. 319. 1. Zakazy, o których mowa w art. 318, określa się na następujące okresy: 1) od 6 miesięcy do 3 lat – w przypadkach, o których mowa w art. 302 ust. 1 pkt 1–3, 6–8, 10, 12, 13, 15 lub 16; 2) od 1 roku do 3 lat – w przypadkach, o których mowa w art. 302 ust. 1 pkt 4 lub 5; 3) od 3 do 5 lat – w przypadkach, o których mowa w art. 302 ust. 1 pkt 11 lub 14; 4) od 5 do 10 lat – w przypadkach, o których	

	<p>przestrzegając decyzji nakazującej powrót.</p> <p>Ofiary handlu ludźmi, którym wydano zezwolenie na pobyt zgodnie z dyrektywą Rady 2004/81/WE z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie dokumentu pobytowego wydawanego obywatelom państw trzecich, którzy są ofiarami handlu ludźmi lub wcześniej byli przedmiotem działań ułatwiających nielegalną imigrację, którzy współpracują z właściwymi organami [11], nie podlegają zakazowi wjazdu, bez uszczerbku dla ust. 1 akapit pierwszy pkt b) oraz pod warunkiem, że dany obywatel państwa trzeciego nie stanowi zagrożenia dla porządku publicznego, bezpieczeństwa publicznego lub bezpieczeństwa narodowego.</p> <p>W indywidualnych przypadkach państwa członkowskie mogą wstrzymać się od wydania zakazu wjazdu lub zawiesić go z przyczyn humanitarnych.</p> <p>W indywidualnych przypadkach lub w niektórych kategoriach przypadków państwa członkowskie mogą cofnąć lub zawiesić zakaz wjazdu z innych przyczyn.</p>					
	<p>Art. 11 ust. 4</p>	<p>4. Jeżeli państwo członkowskie rozważa możliwość wydania zezwolenia na pobyt lub innego zezwolenia upoważniającego do pobytu obywatelowi państwa</p>				

		trzeciego, wobec którego w innym państwie członkowskim wydany został zakaz wjazdu, zasięga ono najpierw opinii państwa członkowskiego, które wydało ten zakaz wjazdu oraz bierze pod uwagę jego interesy zgodnie z art. 25 Konwencji wykonawczej do układu z Schengen [12].				
	Art. 11 ust. 5	5. Ust. 1–4 mają zastosowanie bez uszczerbku dla prawa do międzynarodowej ochrony, określonej w art. 2 lit. a) dyrektywy Rady 2004/83/WE z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie minimalnych norm dla kwalifikacji i statusu obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako uchodźców lub jako osoby, które z innych względów potrzebują międzynarodowej ochrony oraz zawartości przyznawanej ochrony [13], w państwach członkowskich.				
12.	Art. 12 ust. 1	<p>Forma</p> <p>1. Decyzje nakazujące powrót oraz, w stosownych przypadkach, decyzje o zakazie wjazdu lub o wykonaniu wydalenia wydawane są w formie pisemnej i zawierają uzasadnienie faktyczne i prawne, a także informacje o dostępnych środkach odwoławczych.</p> <p>Można ograniczyć uzasadnienie faktyczne, jeżeli prawo krajowe pozwala na ograniczenie prawa do informacji, w szczególności w celu ochrony bezpieczeństwa narodowego, obronności, bezpieczeństwa publicznego oraz w celu zapobiegania przestępstwom karnym, prowadzenia</p>				

		dochodzenia w sprawie, wykrywania i ścigania przestępstw karnych.				
	Art. 12 ust. 2	2. Państwa członkowskie na żądanie zapewniają pisemne lub ustne tłumaczenie głównych elementów decyzji dotyczących powrotu, o których mowa w ust. 1 – w tym tłumaczenia informacji o dostępnych środkach odwoławczych – na język, który obywatel państwa trzeciego rozumie lub można w uzasadniony sposób przypuszczać, że jest dla niego zrozumiały.				
	Art. 12 ust. 3	3. Państwa członkowskie mogą postanowić, że nie będą stosować ust. 2 wobec obywateli państw trzecich, które nielegalnie wjechały na terytorium jednego z państw członkowskich i które następnie nie otrzymały zezwolenia lub prawa do pobytu w tym państwie członkowskim. W takich przypadkach, decyzje dotyczące powrotu, o których mowa w ust. 1, wydawane są na standardowym formularzu, którego wzór określa prawo krajowe. Państwa członkowskie udostępniają ogólne broszury informacyjne wyjaśniające najważniejsze elementy standardowego formularza przynajmniej w pięciu językach, które są najczęściej używane lub rozumiane przez nielegalnych migrantów przybywających do danego państwa członkowskiego.				

13.	Art. 13 ust. 1	<p>Środki odwoławcze</p> <p>1. Dany obywatel państwa trzeciego otrzymuje możliwość skorzystania ze skutecznych środków odwoławczych, aby zaskarżyć decyzje dotyczące powrotu, o których mowa w art. 12 ust. 1, przed właściwym organem sądowym lub administracyjnym lub właściwym podmiotem złożonym z osób bezstronnych i posiadających gwarancje niezależności.</p>				
	Art. 13 ust. 2	<p>2. Organ lub podmiot, o którym mowa w ust. 1, jest właściwy w sprawie ponownego rozpatrzenia decyzji dotyczących powrotu, o których mowa w art. 12 ust. 1, i może między innymi tymczasowo zawiesić ich wykonanie, chyba że takie tymczasowe zawieszenie ma już zastosowanie na mocy prawa krajowego.</p>				
	Art. 13 ust. 3	<p>3. Dany obywatel państwa trzeciego ma możliwość uzyskania porady prawnej, reprezentacji prawnej oraz, w razie konieczności, pomocy tłumacza.</p>				
	Art. 13 ust. 4	<p>4. Państwa członkowskie zapewniają, aby niezbędna pomoc prawna lub reprezentacja prawna zostały przyznane nieodpłatnie na wniosek, zgodnie z odpowiednimi przepisami krajowymi lub z zasadami dotyczącymi pomocy prawnej oraz mogą ustalić, że taka nieodpłatna pomoc prawna lub reprezentacja prawna podlegają</p>				

		warunkom określonym w art. 15 ust. 3–6 dyrektywy 2005/85/WE.				
14.	Art. 14 ust. 1	<p>Gwarancje w oczekiwaniu na powrót</p> <p>1. Z wyłączeniem sytuacji, objętych art. 16 i 17, państwa członkowskie zapewniają, by następujące zasady były brane pod uwagę, tak dalece jak to możliwe, w odniesieniu do obywateli państw trzecich w okresie przed upływem terminu dobrowolnego wyjazdu, wyznaczonego zgodnie z art. 7 oraz przed upływem okresu, na jaki wstrzymano wydalenie, zgodnie z art. 9:</p> <p>a) utrzymana jest jedność rodziny w odniesieniu do członków rodziny znajdujących się na terytorium państw członkowskich;</p> <p>b) zapewniona jest opieka zdrowotna w nagłych wypadkach oraz leczenie chorób w podstawowym zakresie;</p> <p>c) małoletnim zapewniony jest dostęp do podstawowego systemu edukacji w zależności od długości ich pobytu;</p> <p>d) uwzględnione są szczególne potrzeby osób wymagających szczególnego traktowania.</p>				
	Art. 14 ust. 2	2. Państwa członkowskie dostarczają osobom, o których mowa w ust. 1, pisemne potwierdzenie, zgodnie z prawem krajowym, że termin dobrowolnego wyjazdu został przedłużony zgodnie z art. 7 ust. 2 lub że decyzja nakazująca powrót tymczasowo nie będzie podlegać				

		wykonaniu.				
15.	Art. 15 ust. 1	<p>Środek detencyjny</p> <p>1. O ile w danej sprawie nie mogą zostać zastosowane wystarczające lecz mniej represyjne środki, państwa członkowskie mogą umieścić w ośrodku detencyjnym obywatela państwa trzeciego podlegającego procedurze powrotu tylko w celu przygotowania powrotu lub przeprowadzenia procesu wydalenia, w szczególności jeżeli:</p> <p>a) istnieje ryzyko ucieczki, lub</p> <p>b) dany obywatel państwa trzeciego unika lub utrudnia przygotowania do powrotu lub proces wydalenia.</p> <p>Jakikolwiek środek detencyjny stosowany jest przez możliwie najkrótszy okres czasu i tylko dopóki trwają przygotowania do wydalenia oraz podlega wykonaniu z należytą starannością.</p>				

	<p>Art. 15 ust. 2</p>	<p>2. Decyzja o zastosowaniu środka detencyjnego wydawana jest przez organy administracyjne lub sądowe.</p> <p>Decyzja o zastosowaniu środka detencyjnego wydawana jest w formie pisemnej, z podaniem uzasadnienia faktycznego i prawnego.</p> <p>Jeżeli decyzja o zastosowaniu środka detencyjnego została wydana przez organy administracyjne, państwa członkowskie:</p> <p>a) zapewniają kontrolę sądową, w trybie przyspieszonym, zgodności z prawem środka detencyjnego, najszybciej jak to możliwe po jego zastosowaniu;</p> <p>b) lub przyznają danemu obywatelowi państwa trzeciego prawo do wszczęcia postępowania w celu podania kontroli sądowej, w trybie przyspieszonym, zgodności z prawem środka detencyjnego, najszybciej jak to możliwe po jego zastosowaniu.</p> <p>W takim przypadku państwa członkowskie niezwłocznie informują danego obywatela państwa członkowskiego o możliwości wszczęcia takiego postępowania.</p> <p>Jeżeli zastosowanie środka detencyjnego jest niezgodne z prawem, dany obywatel państwa trzeciego zostaje natychmiast zwolniony.</p>				
--	------------------------------	---	--	--	--	--

Art. 15 ust. 3	3. W każdym przypadku, środek detencyjny podlega kontroli w rozsądnych odstępach czasu na wniosek danego obywatela państwa trzeciego lub z urzędu. W przypadku przedłużonych okresów pobytu w ośrodku detencyjnym kontrole podlegają nadzorowi ze strony organu sądowego.				
Art. 15 ust. 4	4. Przesłanki zastosowania środka detencyjnego ustają, a dana osoba zostaje niezwłocznie zwolniona, jeżeli okaże się, że nie ma już rozsądnych perspektyw jej wydalenia ze względów natury prawnej lub innych, lub że warunki określone w ust. 1 nie są już spełniane.				
Art. 15 ust. 5	5. Środek detencyjny jest utrzymany dopóki nie spełnione zostaną warunki określone w ust. 1 i jest to konieczne do zapewnienia skutecznego wydalenia. Każde państwo członkowskie określa maksymalny okres zastosowania środka detencyjnego, który nie może przekroczyć sześciu miesięcy.				

	Art. 15 ust. 6	<p>6. Państwa członkowskie nie mogą przedłużać okresu, o którym mowa w ust. 5, z wyjątkiem przedłużenia na ograniczony okres czasu nieprzekraczający kolejnych dwunastu miesięcy zgodnie z prawem krajowym, jeżeli pomimo wszelkich rozsądnych starań wydalenie może potrwać dłużej ze względu na:</p> <p>a) brak współpracy ze strony danego obywatela państwa trzeciego, lub</p> <p>b) opóźnienia w uzyskiwaniu niezbędnej dokumentacji od państw trzecich.</p>	T	<p>Art. 1 pkt 38 projektu (dot. art. 331 ustawy o cudzoziemcach)</p> <p>Art. 1 pkt 51 projektu (dot. art. 403 ust. 4 i 5 ustawy o cudzoziemcach)</p>	<p>38) uchyla się art. 331;</p> <p>51) w art. 403: (...)</p> <p>b) w ust. 4 skreśla się wyrazy „i 5”,</p> <p>c) uchyla się ust. 5,</p>	
16.	Art. 16 ust. 1	<p>Warunki pobytu w ośrodku detencyjnym</p> <p>1. Przetrzymanywanie odbywa się z reguły w specjalnych ośrodkach detencyjnych. Jeżeli państwo członkowskie nie może zapewnić obywatelom państw trzecich pobytu w specjalnym ośrodku detencyjnym i zmuszone do wykorzystania w tym celu zakład karny, obywatele państw trzecich, wobec których zastosowano środek detencyjny, przetrzymywani są oddzielnie od zwykłych więźniów.</p>				
	Art. 16 ust. 2	<p>2. Obywatelom państwa trzeciego umieszczonym w ośrodku detencyjnym należy – na ich wniosek – umożliwić kontakt w odpowiednim czasie z ich pełnomocnikami prawnymi, członkami rodziny i</p>				

		właściwymi organami konsularnymi.				
	Art. 16 ust. 3	3. Szczególną uwagę poświęca się osobom wymagającym szczególnego traktowania. Zostaje im zapewniona opieka zdrowotna w nagłych wypadkach oraz leczenie chorób w podstawowym zakresie.				
	Art. 16 ust. 4	4. Odpowiednie i właściwe organizacje i podmioty krajowe, międzynarodowe i pozarządowe mają możliwość wizytowania ośrodków detencyjnych, o których mowa w ust. 1, w zakresie, w jakim służą one do przetrzymywania obywateli państw trzecich zgodnie z niniejszym rozdziałem. Takie wizytacje mogą wymagać zezwolenia.				
	Art. 16 ust. 5	5. Obywatele państw trzecich umieszczeni w ośrodku detencyjnym są regularnie informowani o zasadach pobytu w obiekcie oraz o swoich prawach i obowiązkach. Informacja ta obejmuje również informację o przysługującym im prawie, zgodnie z prawem krajowym, do kontaktowania się z organizacjami i podmiotami, o których mowa w ust. 4.				
17.	Art. 17 ust. 1	Stosowanie środka detencyjnego wobec małoletnich i rodzin 1. Małoletni bez opieki oraz rodziny z małoletnimi umieszczane są w				

		ośrodka detencyjnym jedynie w ostateczności i na możliwie najkrótszy odpowiedni okres czasu.				
	Art. 17 ust. 2	2. Rodzinom oczekującym w ośrodku detencyjnym na wydalenie zapewnia się pobyt w oddzielnych pomieszczeniach gwarantujących odpowiedni poziom prywatności.				
	Art. 17 ust. 3	3. Małoletni przebywający w ośrodku detencyjnym mają możliwość uczestniczenia w wolnym czasie w zajęciach, w tym w grach, zabawach i zajęciach rekreacyjnych odpowiednich do ich wieku oraz, w zależności od długości ich pobytu, mają dostęp do edukacji.				
	Art. 17 ust. 4	4. Małoletnim bez opieki zapewnia się zakwaterowanie w placówkach dysponujących personelem i wyposażeniem przystosowanym do potrzeb osób w tym wieku.				
	Art. 17 ust. 5	5. Dobro dziecka jest kwestią nadrzędną w ramach pobytu małoletnich w ośrodku detencyjnym w oczekiwaniu na wydalenie.				
18.	Art. 18 ust. 1	Sytuacje nadzwyczajne 1. W sytuacjach gdy wyjątkowo duża liczba obywateli państw trzecich podlegających zobowiązaniu do powrotu w sposób nieprzewidziany znacząco obciąża ośrodki detencyjne państwa członkowskiego lub jego personel administracyjny lub sądowy, to państwo członkowskie może, na czas				

	trwania tej wyjątkowej sytuacji, postanowić o dopuszczeniu dłuższych terminów kontroli sądowej niż przewidziane w art. 15 ust. 2 akapit trzeci, oraz podjąć pilne działania w odniesieniu do warunków pobytu w ośrodku detencyjnym, odbiegające od tych przewidzianych w art. 16 ust. 1 i art. 17 ust. 2.				
Art. 18 ust. 2	2. Jeżeli państwo członkowskie podejmuje tego typu wyjątkowe środki, informuje o tym Komisję. Informuje również Komisję gdy tylko ustały powody zastosowania tych wyjątkowych środków.				
Art. 18 ust. 3	3. Przepisy niniejszego artykułu nie mogą być interpretowane jako zezwolenie na odstępstwo od ciężącego na nich ogólnego obowiązku podjęcia wszelkich właściwych środków, ogólnych lub szczególnych, aby zapewnić wypełnienie ich obowiązków wynikających z niniejszej dyrektywy.				

19.	Art. 19	<p>Sprawozdawczość</p> <p>Co trzy lata Komisja składa Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdania dotyczące stosowania niniejszej dyrektywy w państwach członkowskich oraz, w stosownych przypadkach, proponuje zmiany.</p> <p>Po raz pierwszy Komisja składa sprawozdanie najpóźniej do 24 grudnia 2013 r., i zwraca przy tej okazji szczególną uwagę na stosowanie art. 11, art. 13 ust. 4 i art. 15 w państwach członkowskich. W odniesieniu do art. 13 ust. 4 Komisja ocenia w szczególności dodatkowe skutki finansowe i administracyjne w państwach członkowskich.</p>				
-----	---------	--	--	--	--	--

20.	Art. 20	<p>Transpozycja</p> <p>1. Państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy najpóźniej do 24 grudnia 2010 r.</p> <p>W odniesieniu do art. 13 ust. 4, państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy najpóźniej do 24 grudnia 2011 r. Państwa członkowskie niezwłocznie przekazują Komisji tekst tych środków.</p> <p>Środki przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez państwa członkowskie.</p> <p>2. Państwa członkowskie przekazują Komisji tekst podstawowych przepisów prawa krajowego przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.</p>				
21.	Art. 21	<p>Powiązanie z Konwencją Schengen</p> <p>Niniejsza dyrektywa zastępuje przepisy art. 23 i 24 Konwencji wykonawczej do Układu z Schengen.</p>				

22.	Art. 22	<p>Wejście w życie Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w <i>Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej</i>.</p>				
23.	Art. 23	<p>Adresaci Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich zgodnie z Traktatem ustanawiającym Wspólnotę Europejską.</p>				

ODWRÓCONA TABELA ZGODNOŚCI

w zakresie objętym przedmiotem projektu *o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw*

L.p.	Jedn. red.	Treść przepisu projektu	Uzasadnienie wprowadzenia przepisu
	Art. 1 projektu	W ustawie z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach (Dz. U. z 2021 r. poz. 2354, z późn. zm.) wprowadza się następujące zmiany:	
1.	Art. 1 pkt 1 projektu Art. 4 pkt 1 i 2 projektu	<p>1) po art. 15a dodaje się art. 15b i art. 15c w brzmieniu: „(...) Art. 15c. W celu realizacji zadań określonych w ustawie oraz w ustawie z dnia 14 lipca 2006 r. o wjeździe na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, pobycie oraz wyjeździe z tego terytorium obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej i członków ich rodzin, i w zakresie niezbędnym do realizacji tych zadań, Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców oraz wojewoda mogą pozyskiwać z systemu teleinformatycznego Straży Granicznej, przy wykorzystaniu systemu teleinformatycznego, o którym mowa w art. 449 ust. 1, informacje przetwarzane na podstawie art. 1 ust. 2 pkt 9 ustawy z dnia 12 października 1990 r. o Straży Granicznej (Dz. U. z 2022 r. poz. 1061 i 1115) dotyczące przekraczania przez cudzoziemców granicy Rzeczypospolitej Polskiej, jeżeli są spełnione następujące warunki: 1) system teleinformatyczny, za pośrednictwem którego są pozyskiwane te informacje, umożliwia identyfikację i rejestrację osób uzyskujących dostęp do danych Straży Granicznej oraz rejestruje zakres udostępnionych danych i datę udostępnienia danych; 2) Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców oraz wojewoda posiadają i stosują zabezpieczenia techniczne i organizacyjne zapewniające poufność, integralność, dostępność i autentyczność danych.”</p> <p>Art. 4. W ustawie z dnia 13 czerwca 2003 r. o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 2022 r. poz. 1264 i 1383) wprowadza się następujące zmiany: 1) po art. 11a dodaje się art. 11b i art. 11c w brzmieniu: „(...) Art. 11c. W celu realizacji zadań określonych w ustawie i w zakresie niezbędnym do realizacji tych zadań, Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców może pozyskiwać z systemu teleinformatycznego Straży Granicznej, przy wykorzystaniu systemu teleinformatycznego, o którym mowa w art. 449 ust. 1</p>	Projektowany przepis art. 15c ma na celu zapewnienie podstawy prawnej dla Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców oraz dla wojewodów do pozyskiwania, zdalnie, tj. przy wykorzystaniu systemu teleinformatycznego, o którym mowa w art. 449 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, danych, które Straż Graniczna jako formacja przetwarza na podstawie art. 1 ust. 2 pkt 9 ustawy z dnia 12 października 1990 r. o Straży Granicznej dotyczących przekroczeń granicy Rzeczypospolitej Polskiej przez cudzoziemców. Zgodnie z tym przepisem do zadań Straży Granicznej należy przetwarzanie informacji, w tym danych osobowych, z zakresu ochrony granicy państwowej, kontroli ruchu granicznego, zapobiegania i przeciwdziałania nielegalnej migracji oraz udostępnianie ich sądom, prokuratorom, organom administracji publicznej i innym organom państwowym, uprawnionym do ich otrzymania na podstawie odrębnych ustaw, w zakresie niezbędnym do realizacji ich zadań. W chwili obecnej Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców oraz wojewodowie muszą każdorazowo zwracać się do Komendanta Głównego Straży Granicznej o udostępnienie takich danych dla potrzeb prowadzonych na podstawie ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach lub ustawy z dnia 14 lipca 2006 r. o wjeździe na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, pobycie oraz wyjeździe z tego terytorium obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej i członków ich rodzin postępowań bądź dokonywania innych czynności określonych w ustawie. Przykładowo takie informacje o przekroczeniach granicy są istotne z punktu widzenia oceny, czy pobyt cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej należy uznać za nieprzerwany w rozumieniu art. 195 ust. 4 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, tj. czy żadna z przerw w nim nie była dłuższa niż 6 miesięcy i wszystkie przerwy nie przekroczyły łącznie 10 miesięcy w okresach stanowiących podstawę do udzielenia mu zezwolenia na pobyt stały. Podobnie, przykładowo informacje o przekroczeniach granicy Rzeczypospolitej Polskiej będącej granicą zewnętrzną, o której mowa w art. 2 pkt 2 rozporządzenia Parlamentu

ODWRÓCONA TABELA ZGODNOŚCI

w zakresie objętym przedmiotem projektu *o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw*

		<p>ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, informacje przetwarzane na podstawie art. 1 ust. 2 pkt 9 ustawy z dnia 12 października 1990 r. o Straży Granicznej (Dz. U. z 2022 r. poz. 1061 i 1115) dotyczące przekraczania przez cudzoziemców granicy Rzeczypospolitej Polskiej, jeżeli są spełnione następujące warunki:</p> <ol style="list-style-type: none">1) system teleinformatyczny, za pośrednictwem którego są pozyskiwane te informacje, umożliwia identyfikację i rejestrację osób uzyskujących dostęp do danych Straży Granicznej oraz rejestruje zakres udostępnionych danych i datę udostępnienia danych;2) Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców posiada i stosuje zabezpieczenia techniczne i organizacyjne zapewniające poufność, integralność, dostępność i autentyczność danych.”; <p>2) w art. 30 w ust. 3 skreśla się wyrazy „(Dz. U. z 2021 r. poz. 1486, 1728, 1898, 2191 i 2333 oraz z 2022 r. poz. 655)”;</p>	<p>Europejskiego i Rady (UE) 2016/399 z dnia 9 marca 2016 r. w sprawie unijnego kodeksu zasad regulujących przepływ osób przez granice (kodeks graniczny Schengen) (Dz. Urz. UE L 77 z 23.03.2016, str. 1, z późn. zm.), są istotne dla Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców jako organu prowadzącego wykaz cudzoziemców, których pobyt na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest niepożądany, oraz organu właściwego do przekazywania danych do Systemu Informacyjnego Schengen do celów odmowy wjazdu, celem dokonania oceny, czy cudzoziemiec wykonał decyzję o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu, w której orzeczono o zakazie ponownego wjazdu. Dane dotyczące przekroczeń granicy przez cudzoziemców są istotne również w szeregu postępowań prowadzonych na podstawie ustawy z dnia 14 lipca 2006 r. o wjeździe na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, pobycie oraz wyjeździe z tego terytorium obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej i członków ich rodzin o wjeździe na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, pobycie oraz wyjeździe z tego terytorium obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej i członków ich rodzin. Przykładowo, w postępowaniu w sprawie wydania karty stałego pobytu, dla członka rodziny obywatela państwa członkowskiego Unii Europejskiej, państwa Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej, a w stosownych wypadkach również obywatela polskiego, organ ustala, czy członek rodziny nabył prawo pobytu zgodnie z art. 43 tej ustawy. Prawo stałego pobytu, zgodnie z tym przepisem, nabywa się po upływie 5 lat nieprzerwanego pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej z obywatelem UE lub z obywatelem Rzeczypospolitej Polskiej, podczas którego spełniał co najmniej jedną z przesłanek prawa pobytu określoną w art. 18, art. 18a, art. 19 ust. 2 lub 3 lub art. 19a. Przepis ten w zakresie tego, czy pobyt cudzoziemca jest uznawany za nieprzerwany, dopełnia art. 47 ust. 1 ustawy z dnia 14 lipca 2006 r. o wjeździe na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, pobycie oraz wyjeździe z tego terytorium obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej i członków ich rodzin, który stanowi, iż pobyt na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej uważa się za nieprzerwany, w przypadku gdy przerwy w nim nie przekroczyły łącznie 6 miesięcy w roku. Niewątpliwie wartość dowodową dla ustaleń faktycznych dotyczących wjazdów i wyjazdów cudzoziemca przez granicę zewnętrzną, a w konsekwencji dla ustalenia, czy jego</p>
--	--	---	--

ODWRÓCONA TABELA ZGODNOŚCI

w zakresie objętym przedmiotem projektu *o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw*

			<p>pobyt w okresie ostatnich 5 lat należy uznać za nieprzerwany, mając pozyskiwane z systemu teleinformatycznego Straży Granicznej informacje o przekroczeniach tej granicy. Ponadto, przykładowo dane tego rodzaju będą miały wartość dowodową przy ustalaniu tego, czy istnieje określona w art. 60 ust. 3 ustawy z dnia 14 lipca 2006 r. o wjeździe na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, pobycie oraz wyjeździe z tego terytorium obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej i członków ich rodzin podstawa do unieważnienia karty stałego pobytu w związku z wyjazdem danego członka rodziny poza terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na okres przekraczający 2 lata, jak też przy ustalaniu choćby tego, jak układały się pobyty członka rodziny będącego małżonkiem obywatela UE lub obywatela polskiego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w kontekście badania czy związek małżeński z obywatelem UE lub obywatelem Rzeczypospolitej Polskiej został zawarty w celu obejścia przepisów określających zasady i warunki wjazdu cudzoziemców na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, ich przejazdu przez to terytorium, pobytu na nim i wyjazdu z niego (art. 25 ustawy).</p> <p>Zdalny dostęp Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców oraz wojewodów do danych zgromadzonych przez Komendanta Głównego Straży Granicznej w systemie teleinformatycznym, tj. w module ZAOiL ZSE6 CBD SG (<i>Zintegrowane Archiwum Odpraw i Legitymowań Zintegrowanego Systemu Ewidencji Centralnej Bazy Danych Straży Granicznej</i>) niewątpliwie przyczyni się do usprawnienia realizacji zadań ustawowych przez te organy oraz do odciążenia funkcjonariuszy Straży Granicznej zajmujących się obsługą zapytań kierowanych przez te organy. Projektowany przepis określa również warunki, jaki muszą zostać spełnione w celu uzyskania zdalnego dostępu do danych dotyczących przekroczeń granicy Rzeczypospolitej Polskiej przez cudzoziemców. W tym zakresie przepis był wzorowany na brzmieniu art. 453 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, art. 90c ust. 12 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach pracy czy art. 10a ust. 9 ustawy z dnia 12 października 1990 r. o Straży Granicznej. Należy podkreślić, że projektowany art. 15b ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach nie stanowi samodzielnej regulacji dotyczącej pozyskiwania przez Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców oraz przez wojewodę z systemu teleinformatycznego Straży Granicznej informacji przetwarzanych na podstawie art. 1 ust. 2 pkt 9 ustawy z</p>
--	--	--	--

ODWRÓCONA TABELA ZGODNOŚCI

w zakresie objętym przedmiotem projektu *o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw*

			<p>dnia 12 października 1990 r. o Straży Granicznej dotyczących przekraczania granicy Rzeczypospolitej Polskiej przez cudzoziemców. Ta projektowana regulacja pozostaje w związku treściowym właśnie z art. 1 ust. 2 pkt 9 ustawy z dnia 12 października 1990 r. o Straży Granicznej, który ustanawia pierwotną podstawę prawną do tego, żeby Straż Graniczna jako formacja udostępniała te dane, pod warunkiem, że odrębne ustawy ustanowią uprawnienie dla podmiotów skatalogowanych w tym przepisie (w tym przypadku są to organy administracji publicznej) do otrzymania danych. Takim przepisem będzie zatem projektowany art. 15b ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach. Ta projektowana regulacja będzie również pozostawała w związku z art. 10a ust. 17 ustawy z dnia 12 października 1990 r. o Straży Granicznej, zgodnie z którym udostępnianie informacji, o których mowa w art. 1 ust. 2 pkt 9, w tym danych osobowych, może nastąpić w drodze teletransmisji, bez konieczności składania pisemnego wniosku, jeżeli odrębne przepisy dotyczące zadań i uprawnień podmiotów, o których mowa w art. 1 ust. 2 pkt 9, przewidują taką możliwość, podmioty spełniają określone w tych przepisach warunki, a Komendant Główny Straży Granicznej wyrazi pisemną zgodę w postaci papierowej lub elektronicznej na taki sposób udostępnienia informacji, w tym danych osobowych. Projektowany art. 15b ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach spełnia wszystkie wymagania jako norma odniesienia, określone w tych przepisach. Po pierwsze, wskazuje Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców oraz wojewodę, a zatem organy administracji publicznej, które mieszczą się w katalogu podmiotów, które mogą uzyskać dostęp do danych, oraz zobowiązuje uzyskiwanie tych danych z realizacją zadań określonych w ustawie z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach oraz w ustawie z dnia 14 lipca 2006 r. o wjeździe na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, pobycie oraz wyjeździe z tego terytorium obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej i członków ich rodzin. Po drugie, zawiera regulację ustanawiającą warunki, od spełnienia których uzależnione jest pozyskiwanie danych z systemu teleinformatycznego Straży Granicznej, i są to warunki, które dotyczą bezpieczeństwa przetwarzania danych przez podmioty, które dostęp uzyskały.</p> <p>Jednocześnie należy mieć na uwadze, że projektowany art. 15c ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach jest, jeżeli idzie o relację do art. 1 ust. 2 pkt 9 oraz art. 10a ust. 17 ustawy z dnia 12 października</p>
--	--	--	---

ODWRÓCONA TABELA ZGODNOŚCI

w zakresie objętym przedmiotem projektu *o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw*

			<p>1990 r. o Straży Granicznej, przepisem analogicznym do art. 90e ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, zgodnie z którym minister właściwy do spraw pracy, wojewoda oraz starosta w celu realizacji zadań określonych w niniejszym rozdziale mogą pozyskiwać z systemu teleinformatycznego Straży Granicznej, przy wykorzystaniu systemów teleinformatycznych prowadzonych przez ministra właściwego do spraw pracy, informacje o przekroczeniach granicy Rzeczypospolitej Polskiej przez cudzoziemca.</p> <p>Analogiczne rozwiązanie dedykowane Szefowi Urzędu do Spraw Cudzoziemców wprowadza się również w ustawie z dnia 13 czerwca 2003 r. o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w związku z realizacją zadań ustawowych w postępowaniach z wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej oraz postępowaniach o pozbawienie statusu uchodźcy lub ochrony uzupełniającej.</p> <p>Zmiana w art. 30 ust. 3 ustawy z dnia 13 czerwca 2003 r. o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej polegająca na usunięciu metryczki ustawy z dnia 12 października 1990 r. o Straży Granicznej jest konsekwencją dodania art. 11c, w którym jest przywoływana ustawa z dnia 12 października 1990 r. o Straży Granicznej.</p>
2.	Art. 1 pkt 3 i 4 lit. a projektu	<p>3) w art. 21 w ust. 2 w pkt 5 skreśla się wyrazy „(Dz. U. z 2021 r. poz. 1486, 1728 i 1898)”;</p> <p>4) w art. 22 w ust. 1:</p> <p>a) w pkt 1 w lit. c skreśla się wyrazy „(Dz. U. z 2021 r. poz. 1697)”;</p>	<p>Zmiana w art. 21 polegająca na usunięciu metryczki ustawy z dnia 12 października 1990 r. o Straży Granicznej jest konsekwencją dodania art. 15c, w którym jest przywoływana ustawa z dnia 12 października 1990 r. o Straży Granicznej.</p> <p>Zmiana w art. 22 ust. 1 pkt 1 lit. c ma charakter legislacyjny i dotyczy usunięcia z tego przepisu metryczki do ustawy z dnia 14 lipca 2006 r. o wjeździe na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, pobycie oraz wyjeździe z tego terytorium obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej i członków ich rodzin, ponieważ metryczka do tej ustawy jest już przywołana w art. 3 pkt 2 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach.</p>
3.	Art. 1 pkt 19 projektu	<p>19) w art. 144 w ust. 5 w pkt 5 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 6 w brzmieniu:</p> <p>„6) instytuty badawcze w rozumieniu ustawy z dnia 30 kwietnia 2010 r. o instytutach badawczych (Dz. U. z 2022 r. poz. 498) oraz instytuty naukowe Polskiej Akademii Nauk, o których mowa w ustawie z dnia 30 kwietnia 2010 r. o Polskiej Akademii Nauk (Dz. U. z</p>	<p>Zgodnie z obowiązującym art. 144 ust. 5 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach obowiązkowi zatwierdzenia na potrzeby przyjmowania cudzoziemców w celu podjęcia lub kontynuacji studiów nie podlegają:</p> <p>1) uczelnie akademickie w rozumieniu art. 14 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce;</p>

ODWRÓCONA TABELA ZGODNOŚCI

w zakresie objętym przedmiotem projektu *o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw*

		2020 r. poz. 1796).”;	<p>2) uczelnie zawodowe w rozumieniu art. 15 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce, które są publicznymi uczelniami zawodowymi;</p> <p>3) uczelnie wojskowe, o których mowa w art. 433 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce;</p> <p>4) uczelnie służb państwowych, o których mowa w art. 433 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce;</p> <p>5) uczelnie prowadzone przez kościoły i związki wyznaniowe, których stosunek do Rzeczypospolitej Polskiej reguluje umowa międzynarodowa lub ustawa.</p> <p>Obowiązujące przepisy stawiają instytuty badawcze w gorszej pozycji w stosunku do uczelni akademickich, uczelni zawodowych, uczelni wojskowych, uczelni służb państwowych, uczelni prowadzonych przez kościoły i związki wyznaniowe, bowiem podmioty wymienione w art. 144 ust. 5 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach są zwolnione z obowiązku zatwierdzenia. W efekcie instytuty mają znacznie utrudnione możliwości pozyskiwania utalentowanych osób z innych krajów, które mogłyby podejmować studia doktoranckie w ramach szkół doktorskich prowadzonych przez instytuty, wnosząc niewątpliwy wkład do nauki polskiej w ramach prowadzonych badań naukowych. Sytuacja taka nie tylko negatywnie wpływa na spektrum prowadzonych badań naukowych, lecz także – w konsekwencji – na renomę instytutów badawczych na arenie międzynarodowej. Prowadzone przez instytuty szkoły doktorskie są kuźnią kadr naukowych w obszarach badawczych, w których grono specjalistów i osób zajmujących się badaniami naukowymi jest niezwykle małe, a możliwość dalszego rozwoju obszaru jest limitowana przez zainteresowanie młodych naukowców podejmowaniem tematów badawczych właśnie w tych obszarach. Podkreślić przy tym należy, że wyniki działalności naukowo-badawczej instytutów badawczych często są z pozytywnym efektem wdrażane w gospodarce czy w sferze bezpieczeństwa (szczególnie cyberbezpieczeństwa). Jest to szczególnie ważne w przypadku państwowych instytutów badawczych, które realizują istotne, z punktu widzenia państwa, zadania, takie jak opracowywanie i opiniowanie standardów bezpieczeństwa technicznego, energetycznego czy bezpieczeństwa transportu, warunków przestrzegania tych standardów czy też monitorowanie i zapobieganie skutkom zjawisk mogących stwarzać zagrożenie</p>
--	--	-----------------------	---

ODWRÓCONA TABELA ZGODNOŚCI

w zakresie objętym przedmiotem projektu *o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw*

			<p>publiczne w szczególności katastrof naturalnych. Są to zadania doniosłe z punktu widzenia całego społeczeństwa, w związku z czym instytuty powinny mieć jak najszersze możliwości rozwijania swoich kompetencji w tych obszarach.</p> <p>Istniejące zróżnicowanie sytuacji uczelni i instytutów badawczy nie znajduje uzasadnienia i stanowi przeszkodę do prowadzenia działalności statutowej przez instytuty badawcze. W związku z tym proponuje się uzupełnienie katalogu określonego w art. 144 ust. 5 o instytuty badawcze w rozumieniu ustawy z dnia 30 kwietnia 2010 r. o instytutach badawczych (Dz. U. z 2022 r. poz. 498) oraz instytuty naukowe Polskiej Akademii Nauk, o których mowa w ustawie z dnia 30 kwietnia 2010 r. o Polskiej Akademii Nauk (Dz. U. z 2020 r. poz. 1796). Proponowana zmiana pozwoli instytutom badawczym, takim jak Naukowa i Akademicka Sieć Komputerowa, przyjmować cudzoziemców na prowadzone studia bez potrzeby uzyskania zatwierdzenia.</p>
4.	Art. 1 pkt 23 projektu	<p>23) w art. 211:</p> <p>a) w ust. 3 pkt 1 otrzymuje brzmienie:</p> <p style="padding-left: 40px;">„1) poświadczeniem znajomości języka polskiego na poziomie biegłości językowej co najmniej B1, określonym w przepisach wydanych na podstawie ust. 5;”;</p> <p>b) dodaje się ust. 5 w brzmieniu:</p> <p style="padding-left: 40px;">„5. Minister właściwy do spraw wewnętrznych w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw szkolnictwa wyższego i nauki, określi, w drodze rozporządzenia, wykaz poświadczeń znajomości języka polskiego, o których mowa w ust. 3 pkt 1, uwzględniając ich wiarygodność i dostępność egzaminu w celu uzyskania poświadczenia.”;</p>	<p>Zgodnie z obowiązującym stanem prawnym jednym z warunków, jakie musi spełnić cudzoziemiec ubiegający się o udzielenie mu zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE jest posiadanie potwierdzonej znajomości języka polskiego. Znajomość języka polskiego, oprócz świadectwa ukończenia w Rzeczypospolitej Polskiej szkoły lub uczelni czy świadectwa ukończenia szkoły lub uczelni z wykładowym językiem polskim za granicą, potwierdza urzędowe poświadczenie znajomości języka polskiego, o którym mowa w art. 11a ustawy z dnia 7 października 1999 r. o języku polskim (Dz. U. z 2021 r. poz. 672), na poziomie biegłości językowej co najmniej B1. Wprowadzenie w 2018 r. możliwości potwierdzenia znajomości języka ww. urzędowym poświadczeniem spowodowało gwałtowny wzrost liczby osób przystępujących do egzaminu z języka polskiego. Taki wzrost nie był przewidywany i nie został uwzględniony w możliwościach technicznych obecnie funkcjonującego systemu poświadczania znajomości języka polskiego. Konsekwencją ograniczonych możliwości systemu stworzonego do poświadczania znajomości języka polskiego jako obcego głównie dla celów akademickich jest rosnąca liczba skarg wskazujących na problemy z dostępnością egzaminu, którego zdanie jest niezbędne do ubiegania się o obywatelstwo lub zezwolenie na pobyt rezydenta długoterminowego UE. W celu rozwiązania tego problemu proponuje się modyfikację przepisu określającego katalog dokumentów</p>

ODWRÓCONA TABELA ZGODNOŚCI

w zakresie objętym przedmiotem projektu *o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw*

			<p>potwierdzających znajomość języka polskiego jako obcego. Określone dzisiaj ściśle w przepisie art. 211 ust. 3 pkt 1 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach urzędowe poświadczenie znajomości języka polskiego, o którym mowa w art. 11a ustawy z dnia 7 października 1999 r. o języku polskim, zostanie zastąpione wykazem poświadczeń znajomości języka polskiego, które zostaną określone w przyszłym rozporządzeniu wydanym przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw szkolnictwa wyższego i nauki. Zachowany zostanie zaś minimalny poziom biegłości językowej B1. Taki zabieg pozwoli na to, żeby również inne wiarygodne certyfikaty znajomości języka polskiego mogły poświadczać znajomość języka polskiego dla potrzeb wykazania spełnienia tego wymogu udzielenia zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego Unii Europejskiej. Ich potencjalnie większa dostępność (w znaczeniu liczby miejsc na sesjach egzaminacyjnych) powinna w ocenie projektodawcy doprowadzić do tego, że relatywnie krótkim czasie zainteresowanie wśród cudzoziemców sesjami egzaminacyjnymi egzaminów przeprowadzanych na podstawie ustawy z dnia 7 października 1999 r. o języku polskim, spadnie znacząco i przyczyni się do przywrócenia wydolności systemu urzędowego poświadczenia znajomości języka polskiego. Ten efekt zostanie wzmocniony w ten sposób, że w przepisach przejściowych projektowanej ustawy znajdzie się reguła wskazująca na konieczność stosowania przepisów nowych do postępowań w sprawie udzielenia zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego Unii Europejskiej już trwających (w dacie wejścia w życie zmienionego przepisu art. 211 ust. 3 pkt 1). Pozwoli to chociaż w części przypadków, w których cudzoziemcy składając wnioski o udzielenie zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE dopiero oczekiwali na możliwość zapisania się na sesję egzaminacyjną, aby cudzoziemcy ci mogli z nich zrezygnować na rzecz przystąpienia do egzaminu w celu uzyskania innego certyfikatu językowego.</p>
5.	Art. 1 pkt 26 projektu	26) w art. 236 w pkt 1c wyrazy „pobyt czasowy” zastępuje się wyrazami „pobyt stały”;	Zmiana w art. 236 w pkt 1 ma na celu poprawienie oczywistej omyłki poprzez zastąpienie wyrazów „pobyt czasowy” wyrazami „pobyt stały”.
6.	Art. 1 pkt 2 projektu	2) w art. 16 w ust. 1 uchyla się pkt 4; 27) użyte w art. 245 w ust. 7, w art. 277 w ust. 3, w art. 355 w ust. 2 oraz	W projekcie przewiduje się przeniesienie kompetencji Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców na Komendanta Głównego Straży Granicznej jako organu wyższego stopnia w sprawach:

ODWRÓCONA TABELA ZGODNOŚCI

w zakresie objętym przedmiotem projektu *o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw*

<p>Art. 1 pkt 27 projektu</p> <p>Art. 1 pkt 28 lit. b i c projektu</p> <p>Art. 1 pkt 29 lit. b projektu</p> <p>Art. 1 pkt 36 projektu</p>	<p>w art. 357 w ust. 1 i 3 wyrazy „Szef Urzędu” zastępuje się wyrazami „Komendant Główny Straży Granicznej”;</p> <p>28) w art. 245:</p> <p>b) ust. 8 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„8. W przypadku gdy zezwolenia na pobyt czasowy, zezwolenia na pobyt stały lub zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE udzielił Szef Urzędu lub gdy Szef Urzędu wydał decyzję o wydaniu albo wymianie karty pobytu, kartę pobytu wydaje lub wymienia odpowiednio organ, o którym mowa w ust. 1, który orzekał w tych sprawach w pierwszej instancji.”;</p> <p>c) dodaje się ust. 9 w brzmieniu:</p> <p>„9. W przypadku gdy zgody na pobyt ze względów humanitarnych udzielił Komendant Główny Straży Granicznej lub gdy Komendant Główny Straży Granicznej wydał decyzję o wydaniu lub wymianie karty pobytu, kartę pobytu wydaje lub wymienia odpowiednio komendant oddziału Straży Granicznej lub komendant placówki Straży Granicznej, który orzekał w tych sprawach w pierwszej instancji.”;</p> <p>29) w art. 277:</p> <p>b) ust. 4 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„4. W przypadku gdy zgody na pobyt tolerowany udzielił Komendant Główny Straży Granicznej lub gdy Komendant Główny Straży Granicznej wydał decyzję o wydaniu albo wymianie dokumentu „zgoda na pobyt tolerowany”, dokument ten wydaje albo wymienia komendant oddziału Straży Granicznej lub komendant placówki Straży Granicznej, który orzekał w tych sprawach w pierwszej instancji.”;</p> <p>36) art. 321 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„Art. 321. 1. Organem wyższego stopnia, w rozumieniu Kodeksu postępowania administracyjnego, w stosunku do komendanta oddziału Straży Granicznej lub komendanta placówki Straży Granicznej w sprawach o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu, przedłużenia terminu dobrowolnego wyjazdu oraz cofnięcia zakazu ponownego wjazdu, jest Komendant Główny Straży Granicznej. (...)</p>	<p>1) zobowiązania cudzoziemca do powrotu (art. 321 ust. 1) oraz w sprawach związanych z tą procedurą, tj. w sprawach:</p> <p>a) przedłużenia terminu dobrowolnego wyjazdu (art. 321 ust. 1),</p> <p>b) cofnięcia zakazu ponownego wjazdu (art. 321 ust. 1);</p> <p>2) udzielenia zgody na pobyt ze względów humanitarnych, której udziela się w postępowaniu w sprawie zobowiązania cudzoziemca do powrotu lub po zakończeniu tego postępowania (art. 355 ust. 2, art. 359 ust. 5a, art. 245 ust. 8 w związku z art. 355 ust. 2),</p> <p>3) udzielenia zgody na pobyt tolerowany, której udziela się w postępowaniu w sprawie zobowiązania cudzoziemca do powrotu lub po zakończeniu tego postępowania (art. 355 ust. 2),</p> <p>4) cofnięcia zgody na pobyt ze względów humanitarnych (art. 357),</p> <p>5) cofnięcia zgody na pobyt tolerowany (art. 357),</p> <p>6) wydania lub wymiany karty pobytu cudzoziemcowi, któremu udzielono zgody na pobyt ze względów humanitarnych (art. 245 ust.7 i 9),</p> <p>7) wydania lub wymiany dokumentu „zgoda na pobyt tolerowany” (art. 277 ust. 3 i 4).</p> <p>Przeniesienie kompetencji Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców na Komendanta Głównego Straży Granicznej jako organu wyższego stopnia będzie też dotyczyć spraw przekazania cudzoziemców do innych państw członkowskich Unii Europejskiej, państw Europejskiego Stowarzyszenia Wolnego Handlu (EFTA) – stron umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej na podstawie umowy obowiązującej w dniu 13 stycznia 2009 r. umowy międzynarodowej o przekazywaniu i przyjmowaniu osób, z wyjątkiem przypadku niezwłocznego przekazania, gdyż do tych decyzji stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu (art. 321 ust. 1 w zw. z art. 303a ust. 2).</p> <p>W związku z proponowanymi zmianami konieczne jest usunięcie Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców z katalogu podmiotów prowadzących rejestr spraw dotyczących zobowiązań do powrotu, rejestr spraw dotyczących wydaleń z Rzeczypospolitej Polskiej obywateli Unii Europejskiej oraz członków ich rodzin, rejestr spraw dotyczących zgód na pobyt ze względów humanitarnych i zgód na pobyt tolerowany oraz rejestr spraw dotyczących przekazania do innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, państwa członkowskiego</p>
---	--	---

ODWRÓCONA TABELA ZGODNOŚCI

w zakresie objętym przedmiotem projektu *o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw*

			<p>powrotowych, zaś Szefowi Urzędu do Spraw Cudzoziemców pozwoli na skupienie się na zadaniach związanych z nadzorem instancyjnym nad wojewodami i ogólnie, legalną migracją. Pozwoli to na lepsze wykorzystanie zasobów kadrowo-organizacyjnych poprzez zmianę właściwości organów administracji publicznej w niektórych rodzajach spraw cudzoziemców. W warunkach ciągłej presji migracyjnej wskazane jest maksymalizowanie efektów działalności organów administracji publicznej poprzez tworzenie bardziej homogenicznej właściwości organów, pozwalającej na większą specjalizację i lepsze wykorzystanie posiadanych zasobów. W związku z tym celowe jest w obecnych warunkach przesunięcie powyższych zadań Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców będącego centralnym organem migracyjnym, na Komendanta Głównego Straży Granicznej, głównie w zakresie nadzoru instancyjnego nad organami Straży Granicznej w sprawach uregulowanych w ustawie z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach.</p> <p>Projektowana zmiana w art. 73d ustawy z dnia 14 lipca 2006 r. o wjeździe na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, pobycie oraz wyjeździe z tego terytorium obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej i członków ich rodzin jest konsekwencją zmian zaproponowanych w ustawie z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach w zakresie przeniesienia kompetencji Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców na Komendanta Głównego Straży Granicznej jako organu wyższego stopnia w sprawach zobowiązania cudzoziemca do powrotu oraz w sprawach związanych z tą procedurą. W celu zachowania spójności proponuje się zmianę zmierzającą do przeniesienia kompetencji Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców na Komendanta Głównego Straży Granicznej jako organu wyższego stopnia również w sprawach o wydalenie lub o uchylenie decyzji o wydaleniu obywatela UE lub członka rodziny niebędącego obywatelem UE.</p>
7.	<p>Art. 1 pkt 28 lit. a projektu</p> <p>Art. 1 pkt 29 lit. a projektu</p>	<p>28) w art. 245:</p> <p>a) po ust. 7 dodaje się ust. 7a w brzmieniu: „7a. Odwołanie od decyzji w sprawach, o których mowa w ust. 7, wnosi się w terminie 7 dni od dnia doręczenia decyzji.”,</p> <p>29) w art. 277:</p>	<p>Wraz ze zmianą właściwości na Komendanta Głównego Straży Granicznej proponuje się również skrócenie terminów na wniesienie odwołania do tego organu w sprawach, którego ta zmiana dotyczy, z 14 dni, które przewiduje art. 129 § 2 Kodeksu postępowania administracyjnego, do 7 dni (art. 245 ust. 7a, art. 277 ust. 3a, art. 321 ust. 2, art. 355 ust. 3 oraz art. 355 ust. 4 ustawy o cudzoziemcach).</p>

ODWRÓCONA TABELA ZGODNOŚCI

w zakresie objętym przedmiotem projektu *o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw*

	<p>Art. 1 pkt 36 projektu</p> <p>Art. 1 pkt 44 projektu</p> <p>Art. 1 pkt 46 projektu</p> <p>Art. 1 pkt 47 projektu</p>	<p>a) po ust. 3 dodaje się ust. 3a w brzmieniu: „3a. Odwołanie od decyzji w sprawach, o których mowa w ust. 2, wnosi się w terminie 7 dni od dnia doręczenia decyzji.”,</p> <p>36) art. 321 otrzymuje brzmienie: „Art. 321. (...) 2. Odwołanie od decyzji w sprawach, o których mowa w ust. 1, wnosi się w terminie 7 dni od dnia doręczenia decyzji.”</p> <p>44) w art. 341 dotychczasową treść oznacza się jako ust. 1 i dodaje się ust. 2 w brzmieniu: „2. Odwołanie od decyzji w sprawach, o których mowa w ust. 1, wnosi się w terminie 7 dni od dnia doręczenia decyzji.”;</p> <p>46) w art. 355 dodaje się ust. 3 w brzmieniu: „3. Odwołanie od decyzji w sprawach, o których mowa w art. 348 i art. 351, wnosi się w terminie 7 dni od dnia doręczenia decyzji.”;</p> <p>47) w art. 357 dodaje się ust. 4 w brzmieniu: „4. Odwołanie od decyzji w sprawach, o których mowa w ust. 1 i 2, wnosi się w terminie 7 dni od dnia doręczenia decyzji.”;</p>	<p>Podobne skrócenie terminu na wniesienie odwołania przewiduje się również w nowym przepisie art. 341 ust. 2 ustawy o cudzoziemcach, który reguluje postępowanie w sprawie ustalenia wysokości kosztów związanych z wydaniem i wykonaniem decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu (art. 336 ust. 1 ustawy o cudzoziemcach) oraz postępowanie w sprawie zmiany decyzji o ustaleniu wysokości takich kosztów. Skrócenie terminów na wniesienie odwołania ma z założenia przyspieszyć prowadzenie postępowań prowadzonych przez organy Straży Granicznej. Jednocześnie, w ocenie projektodawcy nie przyczyni się to do osłabienia pozycji stron w tych postępowaniach. Odwołanie w administracyjnym toku instancji jest podaniem odformalizowanym. Zgodnie z art. 128 Kodeksu postępowania administracyjnego odwołanie nie wymaga szczegółowego uzasadnienia. Wystarczy, jeżeli z odwołania wynika, że strona nie jest zadowolona z wydanej decyzji. Przepisy ustawy o cudzoziemcach nie ustanawiają szczególnych wymogów dotyczących tego rodzaju podania w odniesieniu do sprawy zobowiązania cudzoziemca do powrotu, jak również innych spraw, w których dojdzie do skrócenia terminu na wniesienie odwołania. Bez względu na treść odwołania (rozległości zarzutów i poziomu argumentacji na ich poparcie) jego wniesienie skutkuje przekazaniem sprawy do organu odwoławczego do ponownego rozpatrzenia w całości. Ponadto, nie ma przeszkód, aby już po wniesieniu odwołania strona odwołująca się uzupełniła odwołanie o stosowną argumentację. Dlatego też projektodawca stoi na stanowisku, że skrócenie terminów na wniesienie odwołań w sprawach, w których organem wyższego stopnia stanie się Komendant Główny Straży Granicznej (lub nim już jest) powinno przyczynić się do przyspieszenia postępowań prowadzonych w tych sprawach, a jednocześnie nie będzie niosło za sobą uszczerbku dla praw procesowych strony.</p>
8.	<p>Art. 1 pkt 30 projektu</p> <p>Art. 1 pkt 35 projektu</p> <p>Art. 1 pkt 37 projektu</p> <p>Art. 1 pkt 39-43</p>	<p>30) w art. 308 pkt 1 otrzymuje brzmienie: „1) nie stosuje się przepisów art. 299–307, art. 310–321, art. 329, art. 334–335;”;</p> <p>35) w art. 320 w ust. 1 pkt 3 otrzymuje brzmienie: „3) została mu przyznana pomoc w dobrowolnym powrocie, o której mowa w art. 334.”;</p> <p>37) w art. 329 po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu: „2a. Przymusowe wykonanie decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu nie następuje w przypadku udzielenia</p>	<p>W projekcie ustawy przewiduje się również przeniesienie wszystkich zadań związanych z pomocą w dobrowolnym powrocie cudzoziemców na Komendanta Głównego Straży Granicznej w celu zwiększenia efektywności realizacji tych zadań.</p> <p>Przepisy art. 334, art. 334a oraz art. 335 dotyczą udzielania cudzoziemcom pomocy w dobrowolnym powrocie. Zgodnie z obecnym brzmieniem art. 334 ust. 3 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach Komendant Główny Straży Granicznej może zapewnić finansowanie pomocy w dobrowolnym powrocie cudzoziemcowi ubiegającemu się o udzielenie ochrony międzynarodowej, którego</p>

ODWRÓCONA TABELA ZGODNOŚCI

w zakresie objętym przedmiotem projektu *o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw*

<p>projektu</p> <p>Art. 4 pkt 6-13 projektu</p>	<p>cudzoziemcowi, o którym mowa w art. 334 ust. 2 pkt 2, pomocy w dobrowolnym powrocie.”;</p> <p>39) art. 334 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„Art. 334. 1. Komendant Główny Straży Granicznej organizuje cudzoziemcowi pomoc w dobrowolnym powrocie.</p> <p>2. Pomoc w dobrowolnym powrocie może być udzielona cudzoziemcowi:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) któremu wydano decyzję o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu z określeniem terminu dobrowolnego wyjazdu lub 2) któremu wydano decyzję o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu podlegającą przymusowemu wykonaniu, który: <ol style="list-style-type: none"> a) z powodu okoliczności, o których mowa w art. 400, nie został umieszczony w strzeżonym ośrodku, b) w przypadku, o którym mowa w art. 406 ust. 1 pkt 2 i 3, został zwolniony ze strzeżonego ośrodka lub aresztu dla cudzoziemców, lub 3) któremu wydano decyzję o odmowie nadania statusu uchodźcy lub udzielenia ochrony uzupełniającej, lub decyzję o uznaniu wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej za niedopuszczalny, lub 4) któremu wydano decyzję o umorzeniu postępowania w sprawie udzielenia ochrony międzynarodowej, lub 5) którego wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej ze względów formalnych został pozostawiony bez rozpoznania, lub 6) przebywającemu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie zaświadczenia, o którym mowa w art. 170, lub na podstawie zezwolenia na pobyt czasowy, o którym mowa w art. 176. <p>3. Pomocy w dobrowolnym powrocie udziela się na wniosek cudzoziemca.</p> <p>4. Cudzoziemiec składa wniosek o udzielenie pomocy w dobrowolnym powrocie do Komendanta Głównego Straży Granicznej za pośrednictwem:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) komendanta oddziału Straży Granicznej lub komendanta placówki Straży Granicznej; 2) Szefa Urzędu – w przypadku, o którym mowa w ust. 2 pkt 3 i 4, jeżeli cudzoziemiec korzysta z pomocy, o której mowa w art. 70 ustawy z dnia 13 czerwca 2003 r. o udzielaniu 	<p>wniosek o udzielenie tej ochrony ze względów formalnych został pozostawiony bez rozpoznania, cudzoziemcowi, któremu wydano decyzję o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu, z wyjątkiem decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu, w której nie określono terminu dobrowolnego wyjazdu, lub z wyjątkiem innego przypadku, gdy decyzja ta podlega przymusowemu wykonaniu, cudzoziemcowi, który przebywa na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie zaświadczenia potwierdzającego istnienie domniemania, że jest ofiarą handlu ludźmi lub na podstawie zezwolenia na pobyt czasowy dla ofiar handlu ludźmi, a także cudzoziemcowi, w stosunku do którego wszczęto postępowanie w sprawie udzielenia ochrony międzynarodowej, które zakończyło się decyzją o odmowie nadania statusu uchodźcy lub ochrony uzupełniającej. Natomiast cudzoziemcowi, który po złożeniu wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej zrezygnował z ubiegania się o ten status, zgodnie z art. 75 ustawy z dnia 13 czerwca 2003 r. o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej pomoc w dobrowolnym powrocie przyznaje, w drodze decyzji, Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców.</p> <p>Projektowane w ustawie z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach zmiany dotyczące udzielania cudzoziemcom pomocy w dobrowolnym powrocie służą temu, aby pomoc w dobrowolnym powrocie była udzielana wyłącznie przez Komendanta Głównego Straży Granicznej. Wprowadzenie przedmiotowych uregulowań dodatkowo ma na celu uproszczenie procedur, przyspieszenie postępowań w sprawach zobowiązania cudzoziemca do powrotu oraz zwiększenie efektywności działań Straży Granicznej.</p> <p>Przedmiotowa pomoc będzie udzielana na wniosek cudzoziemca:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) któremu wydano decyzję o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu z określeniem terminu dobrowolnego wyjazdu, lub 2) któremu wydano decyzję o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu podlegającą przymusowemu wykonaniu, który: <ol style="list-style-type: none"> a) z powodu okoliczności, o których mowa w art. 400, nie został umieszczony w strzeżonym ośrodku, b) w przypadku, o którym mowa w art. 406 ust. 1 pkt 2 i 3, został zwolniony ze strzeżonego ośrodka, lub 3) któremu wydano decyzję o odmowie nadania statusu uchodźcy lub udzielenia ochrony uzupełniającej, lub
---	--	---

ODWRÓCONA TABELA ZGODNOŚCI

w zakresie objętym przedmiotem projektu *o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw*

		<p>cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;</p> <p>3) podmiotu, o którym mowa w ust. 8.</p> <p>5. Wniosek o udzielenie pomocy w dobrowolnym powrocie składa się nie później niż:</p> <p>1) przed upływem terminu dobrowolnego wyjazdu określonego w decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu;</p> <p>2) w terminie 7 dni przed upływem terminu, o którym mowa w art. 299 ust. 6 pkt 1 lit. b;</p> <p>3) w terminie 5 dni od dnia:</p> <p>a) w którym decyzja o umorzeniu postępowania w sprawie udzielenia ochrony międzynarodowej stała się ostateczna,</p> <p>b) doręczenia zawiadomienia o pozostawieniu wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej bez rozpoznania.</p> <p>6. W przypadku niezachowania przez cudzoziemca terminu, o którym mowa w ust. 5, Komendant Główny Straży Granicznej pozostawia wniosek o udzielenie pomocy w dobrowolnym powrocie bez rozpoznania.</p> <p>7. Szef Urzędu, komendant oddziału Straży Granicznej, komendant placówki Straży Granicznej lub podmiot, o którym mowa w ust. 8, nie później niż w terminie 24 godzin przekazuje wniosek o udzielenie pomocy w dobrowolnym powrocie Komendantowi Głównemu Straży Granicznej.</p> <p>8. Komendant Główny Straży Granicznej może zlecić organizację dobrowolnych powrotów podmiotowi, do którego statutowych obowiązków należy organizacja dobrowolnych powrotów.</p> <p>9. Podmiot, o którym mowa w ust. 8, współdziała z Komendantem Głównym Straży Granicznej w zakresie organizacji pomocy w dobrowolnym powrocie.</p> <p>10. Pomoc w dobrowolnym powrocie można cudzoziemcowi zapewnić kolejny raz nie wcześniej niż po upływie 2 lat od dnia, w którym opuścił terytorium Rzeczypospolitej Polskiej z wykorzystaniem tej pomocy.</p> <p>11. Przepisu ust. 10 nie stosuje się do pomocy w dobrowolnym powrocie udzielanej cudzoziemcowi przebywającemu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, o którym</p>	<p>decyzję o uznaniu wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej za niedopuszczalną, lub</p> <p>4) któremu wydano decyzję o umorzeniu postępowania w sprawie udzielenia ochrony międzynarodowej, lub</p> <p>5) którego wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej ze względów formalnych został pozostawiony bez rozpoznania, lub</p> <p>6) przebywającemu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie zaświadczenia, o którym mowa w art. 170, lub na podstawie zezwolenia na pobyt czasowy, o którym mowa w art. 176.</p> <p>Projektowane przepisy określają terminy złożenia wniosku o udzielenie pomocy w dobrowolnym powrocie. Określone w projektowanych przepisach terminy złożenia wniosku o udzielenie pomocy w dobrowolnym powrocie są zgodne z terminami dobrowolnego opuszczenia terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz z okresem udzielania cudzoziemcom pomocy socjalnej i opieki medycznej. Termin złożenia wniosku o udzielenie pomocy w dobrowolnym powrocie dotyczy wyłącznie cudzoziemca, któremu wydano decyzję o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu z określeniem terminu dobrowolnego wyjazdu, cudzoziemca, któremu wydano decyzję o odmowie nadania statusu uchodźcy lub ochrony uzupełniającej, decyzję o uznaniu wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej za niedopuszczalną lub decyzję o umorzeniu postępowania w sprawie udzielenia mu ochrony międzynarodowej oraz cudzoziemca, którego wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej ze względów formalnych został pozostawiony bez rozpoznania. Przedmiotowe terminy nie dotyczą cudzoziemca, któremu wydano decyzję o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu, która podlega przymusowemu wykonaniu, który z powodu okoliczności, o których mowa w art. 400, nie został umieszczony w strzeżonym ośrodku lub który w przypadku, o którym mowa w art. 406 ust. 1 pkt 2 i 3, został zwolniony ze strzeżonego ośrodka oraz który przebywa na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie zaświadczenia potwierdzającego istnienie domniemania, że jest ofiarą handlu ludźmi lub na podstawie zezwolenia na pobyt czasowy dla ofiar handlu ludźmi. Uwzględniając zasadę szybkości postępowania w projektowanych przepisach określono, iż cudzoziemiec składa wniosek o udzielenie pomocy w dobrowolnym powrocie do Komendanta Głównego Straży</p>
--	--	--	--

ODWRÓCONA TABELA ZGODNOŚCI

w zakresie objętym przedmiotem projektu *o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw*

		<p>mowa w ust. 2 pkt 2 i 6.”;</p> <p>40) po art. 334 dodaje się art. 334a w brzmieniu:</p> <p>„Art. 334a. 1. Komendant Główny Straży Granicznej niezwłocznie, nie później niż w terminie 5 dni od dnia złożenia wniosku, o którym mowa w art. 334 ust. 3, wydaje postanowienie o udzieleniu pomocy w dobrowolnym powrocie. Na postanowienie nie przysługuje zażalenie.</p> <p>2. Do doręczania pism w sprawach udzielenia pomocy w dobrowolnym powrocie stosuje się odpowiednio art. 322.</p> <p>3. Komendant Główny Straży Granicznej niezwłocznie, nie później niż w terminie 48 godzin, informuje Szefa Urzędu o wydaniu postanowienia w sprawie udzielenia pomocy w dobrowolnym powrocie lub pozostawieniu wniosku, o którym mowa w art. 334 ust. 3, bez rozpoznania.”;</p> <p>41) w art. 335:</p> <p>a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„1. Pomoc w dobrowolnym powrocie obejmuje pokrycie:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) kosztów podróży cudzoziemca; 2) opłat administracyjnych związanych z uzyskaniem dokumentu podróży oraz niezbędnych wiz i zezwoleń; 3) kosztów wyżywienia przed podróżą i podczas podróży; 4) kosztów zakwaterowania przed podróżą; 5) kosztów opieki medycznej; 6) kosztów organizacji dobrowolnego powrotu przez podmiot, o którym mowa w art. 334 ust. 8; 7) innych kosztów związanych z zapewnieniem cudzoziemcowi bezpiecznego i humanitarnego powrotu.” <p>b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:</p> <p>„1a. Pomoc w dobrowolnym powrocie nie obejmuje pokrycia kosztów, które są pokrywane w ramach pomocy socjalnej i opieki medycznej, o których mowa w art. 70 ust. 1 ustawy z dnia 13 czerwca 2003 r. o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.”</p> <p>c) w ust. 3 w pkt 2 na końcu dodaje się przecinek i dodaje się pkt 3 w brzmieniu:</p> <p>„3) umorzeniu postępowania w sprawie udzielenia ochrony</p> 	<p>Granicznej za pośrednictwem komendanta oddziału Straży Granicznej, komendanta placówki Straży Granicznej, Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców lub podmiotu, do którego statutowych obowiązków należy organizacja dobrowolnych powrotów. Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców, komendant oddziału Straży Granicznej, komendant placówki Straży Granicznej oraz podmiot uprawniony do przyjęcia wniosku o udzielenie pomocy w dobrowolnym powrocie, zgodnie z art. 334 ust. 7, są obowiązani niezwłocznie, nie później niż w terminie 24 godzin do przekazania wniosku o udzielenie pomocy w dobrowolnym powrocie do Komendanta Głównego Straży Granicznej. Pomoc w dobrowolnym powrocie będzie udzielana w drodze postanowienia. Na postanowienie nie będzie przysługiwało zażalenie. Projektodawca przyjmując niezaskarżalność przedmiotowego postanowienia uwzględnił fakt, iż przesłanki udzielenia pomocy w dobrowolnym powrocie nie pozwalają Komendantowi Głównemu Straży Granicznej na uznanie administracyjne. Przedmiotowe przesłanki nie dają Komendantowi Głównemu Straży Granicznej możliwości wyboru załatwienia sprawy. Podczas podejmowania przez Komendanta Głównego Straży Granicznej decyzji o udzieleniu bądź odmowie udzielenia zgody na pomoc w dobrowolnym powrocie norma określona w art. 344 ust. 2 nakłada na Komendanta Głównego Straży Granicznej obowiązek określonego zachowania. W przypadku gdy cudzoziemiec spełnia przesłanki, o których mowa w art. 334 ust. 2, Komendant Główny Straży Granicznej jest obowiązany udzielić pomocy w dobrowolnym powrocie.</p> <p>W celu uszczelnienia systemu pomocy socjalnej i opieki medycznej, zgodnie z art. 334a ust. 3 Komendant Główny Straży Granicznej niezwłocznie, nie później jednak niż w terminie 24 godzin, informuje Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców o wydaniu postanowienia w sprawie udzielenia pomocy w dobrowolnym powrocie lub pozostawieniu wniosku o udzielenie pomocy bez rozpatrzenia. Konsekwencją wprowadzenia ww. przepisu jest potrzeba zmiany pkt 1 art. 308 regulującego kwestie wyłączenie stosowania przepisów w przypadku cudzoziemców uprawnionych do wykonywania pracy na podstawie przepisów stowarzyszeniowych z Turcją. Zmiana ta ma charakter porządkujący.</p> <p>Projektowana zmiana w art. 320 ust. 1 pkt 3, dodanie ust. 2a w art. 329 oraz ust. 1a w art. 336 są konsekwencją zmian w zakresie przeniesienia kompetencji związanych z pomocą w dobrowolnym powrocie.</p>
--	--	---	--

ODWRÓCONA TABELA ZGODNOŚCI

w zakresie objętym przedmiotem projektu *o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw*

		<p>międzynarodowej, w przypadku, o którym mowa w art. 334 ust. 2 pkt 4”;</p> <p>42) w art. 335a w ust. 4 i 5 wyrazy „art. 334 ust. 1” zastępuje się wyrazami „art. 334 ust. 8”;</p> <p>43) w art. 336 po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu: „1a. Kosztów, o których mowa w ust. 1, nie ustala się w przypadku udzielenia cudzoziemcowi, o którym mowa w art. 334 ust. 2 pkt 2, pomocy w dobrowolnym powrocie.”;</p> <p style="text-align: center;">Art. 4. W ustawie z dnia 13 czerwca 2003 r. o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 2022 r. poz. 1264 i 1383) wprowadza się następujące zmiany:</p> <p>6) w art. 70:</p> <p>a) w ust. 1 uchyla się pkt 1, b) ust. 3 otrzymuje brzmienie: „3. Wniosek cudzoziemca, o którym mowa w ust. 2, o udzielenie pomocy socjalnej i opieki medycznej pozostawia się bez rozpoznania.”;</p> <p>7) w art. 74 ust. 3 otrzymuje brzmienie: „3. Okres udzielania pomocy socjalnej i opieki medycznej ulega przedłużeniu do dnia, w którym cudzoziemiec powinien opuścić terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, w przypadku gdy:</p> <p>1) cudzoziemiec złożył do Komendanta Głównego Straży Granicznej wniosek o udzielenie mu pomocy w dobrowolnym powrocie w przypadkach, o których mowa w art. 334 ust. 5 pkt 2 lub 3 lit. a ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, w terminie, o którym mowa w art. 334 ust. 5 pkt 1 lit. b tej ustawy, a w przypadku gdy wniosek ten nie został złożony za pośrednictwem Szefa Urzędu, dodatkowo pod warunkiem, że cudzoziemiec powiadomił na piśmie Szefa Urzędu o złożeniu wniosku o udzielenie pomocy w dobrowolnym powrocie do Komendanta Głównego Straży Granicznej za pośrednictwem organów lub podmiotu, o których mowa w art. 334 ust. 4 pkt 1 lub 3 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach;</p> <p>2) cudzoziemiec złożył do Komendanta Głównego Straży Granicznej wniosek o udzielenie mu pomocy, o której mowa w art. 70 ust. 1 pkt 2, w terminie, o którym mowa w art. 75a ust. 6, a w przypadku gdy wniosek ten nie został złożony za</p>	<p>Dopełnieniem powyższych zmian jest także przeniesienie na Komendanta Głównego Straży Granicznej zadań Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców związanych z pomocą w dobrowolnym powrocie wynikających z ustawy z dnia 13 czerwca 2003 r. o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Zmiana ustawy z dnia 13 czerwca 2003 r. o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w tym zakresie jest konsekwencją zmian wprowadzonych w ustawie z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach. Projekt ustawy uwzględnia zmiany w zakresie przekazania Komendantowi Głównemu Straży Granicznej kompetencji do udzielania cudzoziemcom pomocy w dobrowolnym powrocie oraz przeniesienia cudzoziemca do innego państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej na podstawie rozporządzenia 604/2013.</p> <p>W ustawie z dnia 13 czerwca 2003 r. o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej wprowadza się zmiany dotyczące udzielania cudzoziemcom pomocy w dobrowolnym powrocie w zakresie art. 70 ust. 1 pkt 1 i ust. 3, art. 74 ust. 3, art. 75, art. 75a, art. 82c ust. 1, art. 85 oraz art. 86. Mają one na celu zachowanie spójności z rozwiązaniami proponowanymi w ustawie z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach.</p> <p>Projektowane przepisy stanowią również, iż pomoc związana z przeniesieniem cudzoziemca do innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej na podstawie rozporządzenia 604/2013 będzie udzielana przez Komendanta Głównego Straży Granicznej. Konieczne zmiany w tym zakresie zostały zaproponowane w art. 75a, art. 82c ust. 3, dodawanym art. 85a i art. 86 ust. 1 poprzez uchylenie pkt 4. Przejęcie przez Komendanta Głównego Straży Granicznej kompetencji Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców ma na celu uproszczenie procedur, przyspieszenie postępowań w sprawach przeniesienia cudzoziemca do innego państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej na podstawie rozporządzenia 604/2013 oraz zwiększenie efektywności działań Straży Granicznej.</p>
--	--	--	--

ODWRÓCONA TABELA ZGODNOŚCI

w zakresie objętym przedmiotem projektu *o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw*

		<p>pośrednictwem Szefa Urzędu, dodatkowo pod warunkiem, że cudzoziemiec zawiadomił pisemnie Szefa Urzędu o złożeniu wniosku do Komendanta Głównego Straży Granicznej o udzielenie pomocy za pośrednictwem organów lub podmiotu, o których mowa w art. 75a ust. 5 pkt 1 lub 3.”;</p> <p>8) uchyla się art. 75;</p> <p>9) art. 75a otrzymuje brzmienie:</p> <p>„Art. 75a. 1. Przeniesienie cudzoziemca do innego państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej na podstawie rozporządzenia 604/2013 odbywa się w sposób zorganizowany przez Komendanta Głównego Straży Granicznej.</p> <p>2. Pomoc związana z przeniesieniem cudzoziemca do innego państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej na podstawie rozporządzenia 604/2013 może być udzielona cudzoziemcowi, który otrzymał decyzję o umorzeniu postępowania w sprawie udzielenia mu ochrony międzynarodowej i o przekazaniu do innego państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej na podstawie rozporządzenia 604/2013 i który nie podlega przekazaniu w trybie art. 37 ust. 4.</p> <p>3. Pomoc związana z przeniesieniem cudzoziemca do innego państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej obejmuje pokrycie:</p> <ol style="list-style-type: none">1) kosztów podróży cudzoziemca;2) kosztów żywienia przed podróżą i podczas podróży;3) kosztów zakwaterowania przed podróżą;4) kosztów opieki medycznej;5) kosztów organizacji pomocy związanej z przeniesieniem cudzoziemca do innego państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej na podstawie rozporządzenia 604/2013 przez podmiot, o którym mowa w art. 334 ust. 8 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach;6) innych kosztów związanych z zapewnieniem cudzoziemcowi bezpiecznego i humanitarnego przeniesienia. <p>4. Pomoc związana z przeniesieniem cudzoziemca do innego państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie</p>	
--	--	---	--

ODWRÓCONA TABELA ZGODNOŚCI

w zakresie objętym przedmiotem projektu *o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw*

		<p>wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej nie obejmuje pokrycia kosztów, które są pokrywane w ramach pomocy socjalnej i opieki medycznej, o których mowa w art. 70 ust. 1.</p> <p>5. Pomocy związanej z przeniesieniem cudzoziemca do innego państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej na podstawie rozporządzenia 604/2013 udziela się na wniosek cudzoziemca złożony za pośrednictwem:</p> <ol style="list-style-type: none">1) komendanta oddziału Straży Granicznej lub komendanta placówki Straży Granicznej;2) Szefa Urzędu;3) podmiotu, o którym mowa w art. 82c ust. 3. <p>6. Cudzoziemiec składa wniosek o udzielenie pomocy związanej z przeniesieniem do innego państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej na podstawie rozporządzenia 604/2013 nie później niż przed upływem 21 dni od dnia doręczenia mu decyzji ostatecznej o umorzeniu postępowania w sprawie udzielenia ochrony międzynarodowej i o przekazaniu go do innego państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej na podstawie rozporządzenia 604/2013.</p> <p>7. W przypadku niezachowania przez cudzoziemca terminu, o którym mowa w ust. 6, Komendant Główny Straży Granicznej pozostawia wniosek o udzielenie pomocy związanej z przeniesieniem do innego państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej na podstawie rozporządzenia 604/2013 bez rozpoznania.</p> <p>8. Szef Urzędu, komendant oddziału Straży Granicznej, komendant placówki Straży Granicznej lub podmiot, o którym mowa w art. 82c ust. 3 niezwłocznie, jednak nie później niż w terminie 24 godzin przekazuje wniosek o udzielenie pomocy związanej z przeniesieniem do innego państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej na podstawie rozporządzenia 604/2013, Komendantowi Głównemu Straży Granicznej.</p> <p>9. Komendant Główny Straży Granicznej niezwłocznie, nie później jednak niż w terminie 5 dni roboczych od dnia złożenia</p>	
--	--	--	--

ODWRÓCONA TABELA ZGODNOŚCI

w zakresie objętym przedmiotem projektu *o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw*

		<p>wniosku, o którym mowa w ust. 5, wydaje postanowienie o udzieleniu pomocy związanej z przeniesieniem cudzoziemca do innego państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej na podstawie rozporządzenia 604/2013. Na postanowienie nie przysługuje zażalenie.</p> <p>10. Komendant Główny Straży Granicznej niezwłocznie, nie później jednak niż w terminie 48 godzin, informuje Szefa Urzędu o wydaniu postanowienia o udzieleniu pomocy związanej z przeniesieniem cudzoziemca do innego państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej na podstawie rozporządzenia 604/2013 lub pozostawieniu wniosku, o którym mowa w ust. 5, bez rozpoznania.</p> <p>11. Komendant Główny Straży Granicznej, po uzyskaniu informacji od Szefa Urzędu o wydaniu decyzji o umorzeniu postępowania w sprawie udzielenia ochrony międzynarodowej i o przekazaniu cudzoziemca do innego państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej na podstawie rozporządzenia 604/2013, zawiadamia niezwłocznie komendanta oddziału Straży Granicznej właściwego ze względu na miejsce pobytu wnioskodawcy o niezłożeniu przez wnioskodawcę wniosku o udzielenie mu pomocy związanej z przeniesieniem cudzoziemca do innego państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej na podstawie rozporządzenia 604/2013 w terminie 21 dni od dnia, w którym decyzja o umorzeniu postępowania w sprawie udzielenia mu ochrony międzynarodowej stała się ostateczna, lub o nieskorzystaniu przez wnioskodawcę z udzielonej mu pomocy związanej z tym przeniesieniem.”;</p> <p>10) w art. 82c:</p> <p>a) uchyla się ust. 1,</p> <p>b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„2. Szef Urzędu może zlecić prowadzenie nauki języka polskiego, na podstawie ustawy z dnia 11 września 2019 r. – Prawo zamówień publicznych (Dz. U. z 2022 r. poz. 1710, 1812, 1933 i 2185).”</p> <p>c) dodaje się ust. 3 w brzmieniu:</p> <p>„3. Komendant Główny Straży Granicznej może zlecić</p>	
--	--	---	--

ODWRÓCONA TABELA ZGODNOŚCI

w zakresie objętym przedmiotem projektu *o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw*

		<p>przeniesienie cudzoziemca do innego państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej na podstawie rozporządzenia 604/2013, podmiotowi, o którym mowa w art. 334 ust. 8 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach.”;</p> <p>11) w art. 85 skreśla się wyrazy „pomocy w dobrowolnym powrocie, pomocy związanej z przeniesieniem cudzoziemca do innego państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej na podstawie rozporządzenia 604/2013”;</p> <p>12) po art. 85 dodaje się art. 85a w brzmieniu: „Art. 85a. Koszty pomocy związanej z przeniesieniem cudzoziemca do innego państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej na podstawie rozporządzenia 604/2013 są finansowane z budżetu państwa, z części, której dysponentem jest minister właściwy do spraw wewnętrznych, ze środków będących w dyspozycji Komendanta Głównego Straży Granicznej.”;</p> <p>13) w art. 86 w ust. 1: a) uchyla się pkt 4, b) w pkt 5 wyrazy „pkt 1–4” zastępuje się wyrazami „pkt 1–3”;</p>	
9.	Art. 1 pkt 48 projektu	<p>48) w art. 359: a) po ust. 4 dodaje się ust. 4a w brzmieniu: „4a. Wymiana informacji między komendantem oddziału Straży Granicznej lub komendantem placówki Straży Granicznej a organami, o których mowa w ust. 1, może odbywać się za pomocą środków komunikacji elektronicznej.”, b) po ust. 5 dodaje się ust. 5a w brzmieniu: „5a. Jeżeli Komendant Główny Straży Granicznej w drugiej instancji zamierza udzielić cudzoziemcowi zgody na pobyt ze względów humanitarnych, a komendant oddziału Straży Granicznej lub komendant placówki Straży Granicznej nie zwrócił się z wnioskiem, o którym mowa w ust. 1, Komendant Główny Straży Granicznej występuje z tym wnioskiem do organów wskazanych w ust. 1. Przepisy ust. 2–</p>	<p>W projekcie przewiduje się, że w przypadku gdy komendant oddziału Straży Granicznej lub komendant placówki Straży Granicznej ma obowiązek wystąpić do komendanta wojewódzkiego Policji, Szefa Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego lub innych właściwych organów o informacje związane z negatywnymi przesłankami udzielenia cudzoziemcowi zgody na pobyt ze względów humanitarnych lub zgody na pobyt tolerowany, wymiana informacji pomiędzy takimi organami może następować za pośrednictwem środków komunikacji elektronicznej (art. 359 ust. 4a), co ma na celu wzmocnienie i usprawnienie tego procesu, trwale przyczyniając się do wzmocnienia bezpieczeństwa państwa. Jednocześnie, przewiduje się również wyraźne przewidzenie kompetencji Komendanta Głównego Straży Granicznej do tego, aby w takich przypadkach wystąpić jako organ odwoławczy do właściwych organów o stosowne informacje, jeżeli organ I instancji tego nie uczynił, ponieważ od samego początku nie</p>

ODWRÓCONA TABELA ZGODNOŚCI

w zakresie objętym przedmiotem projektu *o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw*

		5 stosuje się odpowiednio.”;	uznał, iż istnieje możliwość udzielenia zgody na pobyt ze względów humanitarnych (art. 359 ust. 5a). W obecnym stanie prawnym taka kompetencja nie jest wprost przewidziana w przepisach regulujących poszczególne rodzaje postępowań.
10.	Art. 1 pkt 51 lit. a i pkt 52 projektu	<p>51) art. 403: a) w ust. 3a wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie: „Po upływie 6-miesięcznego okresu pobytu cudzoziemca w strzeżonym ośrodku lub areszcie dla cudzoziemców pobyt ten może być przedłużony na czas określony, nie dłuższy niż kolejne 12 miesięcy, w przypadku gdy istnieje uzasadnione przypuszczenie, że okres wykonania decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu ulegnie przedłużeniu, oraz gdy:”;</p> <p>52) w art. 406 w ust. 1 pkt 6 otrzymuje brzmienie: „6) stwierdzenia, że ze względów prawnych lub faktycznych brak jest rozsądnych perspektyw wykonania decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu.”;</p>	<p>Stosowanie wobec cudzoziemców środków detencyjnych regulują przepisy Unii Europejskiej:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) dyrektywy 2008/115/WE – w odniesieniu do cudzoziemców, którzy nie ubiegają się o ochronę międzynarodową na terytorium państw członkowskich, oraz 2) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/33/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie ustanowienia norm dotyczących przyjmowania wnioskodawców ubiegających się o ochronę międzynarodową (Dz. Urz. UE L 180 z 29.06.2013 r., str. 96), tj. tzw. dyrektywy recepcyjnej – w odniesieniu do cudzoziemców, którzy wnioski o udzielenie takiej ochrony złożyli. <p>Wskazane dyrektywy precyzyjnie określają przesłanki, na podstawie których jest możliwe stosowanie wobec cudzoziemca środka detencyjnego. Zauważyć należy, że jedynie dyrektywa 2008/115/WE określa maksymalny okres stosowania wobec cudzoziemca takiego środka, który co do zasady nie może przekroczyć sześciu miesięcy (art. 15 ust. 5). Dyrektywa zakazuje państwom członkowskim przedłużania ww. okresu, z wyjątkiem przedłużenia na ograniczony okres czasu nieprzekraczający kolejnych dwunastu miesięcy zgodnie z prawem krajowym, jeżeli pomimo wszelkich rozsądnych starań wydalenie cudzoziemca może potrwać dłużej ze względów na brak współpracy ze strony danego cudzoziemca, lub opóźnienia w uzyskiwaniu niezbędnej dokumentacji od państw trzecich (art. 15 ust. 6). Niemniej jednak przy obliczaniu okresu stosowania środka detencyjnego w celu zobowiązania cudzoziemca do powrotu nie należy uwzględniać okresów stosowania środka detencyjnego, któremu dana osoba była poddana jako osoba ubiegająca się o ochronę międzynarodową, gdyż jak zauważył Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej (TSUE) rozpatrując sprawę C-357/09 <i>Kadzoev</i> (pkt 45 i 48), zastosowanie środka detencyjnego w celu wydalenia i zastosowanie środka detencyjnego wobec osoby ubiegającej się o ochronę podlegają różnym przepisom prawa i systemom prawnym.</p> <p>Zgodnie z art. 403 ust. 3 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach okres pobytu cudzoziemca w strzeżonym ośrodku lub w areszcie dla cudzoziemców nie może przekroczyć 6 miesięcy (...),</p>

ODWRÓCONA TABELA ZGODNOŚCI

w zakresie objętym przedmiotem projektu *o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw*

			<p>co odpowiada normie określonej w art. 15 ust. 5 dyrektywy 2008/115/WE.</p> <p>W art. 403 w ust. 3a ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach przewidziano możliwość przedłużenia wskazanego powyżej okresu, zgodnie z art. 15 ust. 6 dyrektywy 2008/115/WE, o kolejne 12 miesięcy , w przypadku gdy istnieje uzasadnione przypuszczenie, że okres wykonania decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu ulegnie przedłużeniu, oraz gdy:</p> <ol style="list-style-type: none">1) cudzoziemiec, któremu wydano decyzję o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu, nie współpracuje z organem Straży Granicznej w zakresie wykonania tej decyzji lub2) wykonanie decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu jest tymczasowo niemożliwe z powodu opóźnień w uzyskaniu od państw trzecich dokumentów niezbędnych do tego celu. <p>Oznacza to, że pobyt cudzoziemca w strzeżonym ośrodku lub areszcie dla cudzoziemców może, w tych przypadkach, zostać przedłużony o kolejne 12 miesięcy. Na marginesie należy dodać, że w projekcie ustawy proponuje się niewielką modyfikację brzmienia wprowadzenia do wyliczenia w ust. 3a, aby przepis ten nie budził wątpliwości, że przedłużenie okresu pobytu cudzoziemca w strzeżonym ośrodku lub w areszcie dla cudzoziemców może nastąpić na czas określony, ale nie dłuższy niż kolejne 12 miesięcy. Do wskazanych powyżej okresów nie wlicza się okresu pobytu cudzoziemca w strzeżonym ośrodku lub w areszcie dla cudzoziemców w związku ze złożonym przez niego wnioskiem o udzielenie ochrony międzynarodowej, który w takim przypadku nie może przekroczyć, zgodnie z art. 89 ust. 5 ustawy o udzielaniu cudzoziemcom ochrony (...), 6 miesięcy. Przepis art. 403 ust. 4 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach stanowi implementację wskazanego powyżej wyroku TSUE.</p> <p>W odniesieniu do art. 403 ust. 3a ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach w projekcie ustawy proponuje się niewielką modyfikację brzmienia wprowadzenia do wyliczenia przez dodanie po wyrazach „nie dłuższy niż” wyrazu „kolejne” w celu zachowania spójności przepisów prawa krajowego z przepisami dyrektywy 2008/115/WE oraz likwidację rozbieżności interpretacyjnych dotyczących przedłużenia okresu pobytu cudzoziemca w strzeżonym ośrodku lub areszcie dla cudzoziemców na czas określony, nie dłuższy niż kolejne 12 miesięcy.</p>
--	--	--	---

ODWRÓCONA TABELA ZGODNOŚCI

w zakresie objętym przedmiotem projektu *o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw*

			<p>Proponuje się również zmianę brzmienia pkt 6 w art. 406 ust. 1 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach określającym przesłanki zwolnienia cudzoziemca ze strzeżonego ośrodka lub z aresztu dla cudzoziemców w celu zapewnienia pełnej zgodności temu przepisowi z brzmieniem art. 15 ust. 4 dyrektywy 2008/115/WE. Zgodnie z obowiązującym brzmieniem art. 406 ust. 1 pkt 6 postanowienie o zwolnieniu cudzoziemca ze strzeżonego ośrodka lub z aresztu dla cudzoziemców wydaje niezwłocznie z urzędu lub na wniosek cudzoziemca, organ Straży Granicznej, któremu podlega strzeżony ośrodek lub areszt dla cudzoziemców, w przypadku: (...) stwierdzenia, że ze względów prawnych lub faktycznych, wykonanie decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu nie jest możliwe”. Natomiast zgodnie z art. 15 ust. 4 dyrektywy „Przesłanki zastosowania środka detencyjnego ustają, a dana osoba zostaje niezwłocznie zwolniona, jeżeli okaże się, że nie ma już rozsądnych perspektyw jej wydalenia ze względów natury prawnej lub innych, lub że warunki określone w ust. 1 nie są już spełniane.”. Należy zwrócić uwagę, że w wyroku w sprawie C-357/09, Kadzoev (pkt 67), Trybunał Sprawiedliwości przedstawił wykładnię znaczenia terminu „rozsądne perspektywy”: „art. 15 ust. 4 dyrektywy 2008/115 należy interpretować w ten sposób, że tylko realna perspektywa skutecznego wydalenia, przy uwzględnieniu okresów określonych w ust. 5 i 6 tego artykułu, odpowiada rozsądnym perspektywom wydalenia, których to perspektyw brak, jeśli uwzględniając rzeczony okresy, wydaje się mało prawdopodobne, że osoba, o którą chodzi, zostanie przyjęta przez państwo trzecie.”. Dodatkowo w <i>Zaleceniu Komisji (UE) 2017/2338 z dnia 16 listopada 2017 r. ustanawiającym wspólny „Podręcznik dotyczący powrotów” przeznaczony do stosowania przez właściwe organy państw członkowskich wykonujące zadania związane z powrotami</i> wskazano, że „Brak „rozsądnej perspektywy” nie jest tożsamy z „niemożliwością wykonania”: „niemożliwość wykonania” jest bardziej kategorycznym stwierdzeniem i trudniejszym do wykazania niż „brak rozsądnych perspektyw”, który odnosi się jedynie do pewnego stopnia prawdopodobieństwa. Przy ocenie „rozsądnych perspektyw wydalenia” należy wziąć pod uwagę okresy stosowania środka detencyjnego: z uwagi na nacisk położony w art. 15 (oraz w motywie 6) dyrektywy 2008/115/WE na konkretną indywidualną ocenę poszczególnych przypadków do celów określenia proporcjonalności pozbawienia wolności należy zawsze brać pod uwagę maksymalne</p>
--	--	--	---

ODWRÓCONA TABELA ZGODNOŚCI

w zakresie objętym przedmiotem projektu *o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw*

			stosowania środka detencyjnego w odniesieniu do osoby, której dotyczy konkretny przypadek.”. Mając powyższe na uwadze, proponuje się nadanie nowego brzmienia pkt 6 w art. 406 ust. 1 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, aby zaprzestawać stosowania wobec cudzoziemca środka detencyjnego w przypadku stwierdzenia, że ze względów prawnych lub faktycznych brak jest rozsądnych perspektyw wykonania decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu.
11.	Art. 1 pkt 53 lit. a projektu	<p>53) w art. 429 w ust. 1:</p> <p>a) pkt 9 i 9a otrzymują brzmienie:</p> <p>„9) komendant oddziału Straży Granicznej, komendant placówki Straży Granicznej, Komendant Główny Straży Granicznej i minister właściwy do spraw wewnętrznych, każdy w zakresie swojej właściwości – w przypadku rejestrów, o których mowa w art. 428 ust. 1 pkt 2 lit. j;</p> <p>9a) komendant oddziału Straży Granicznej, komendant placówki Straży Granicznej, Komendant Główny Straży Granicznej i minister właściwy do spraw wewnętrznych, każdy w zakresie swojej właściwości – w przypadku rejestru, o którym mowa w art. 428 ust. 1 pkt 2 lit. k;”;</p>	<p>Propozycje zmian w art. 429 w ust. 1 pkt 9 i 9a ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach mają charakter doprecyzowujący. Art. 429 określa podmioty prowadzące rejestry wskazane w art. 428 ust. 1 tej ustawy. Pkt 9a wskazuje podmioty prowadzące m. in. rejestr, o którym mowa w art. 428 ust. 1 pkt 2 lit. k, tj. rejestr spraw dotyczących wydaleń z Rzeczypospolitej Polskiej obywateli Unii Europejskiej oraz członków ich rodzin, a pkt 9 wskazuje podmioty prowadzące m. in. rejestr, o którym mowa w art. 428 ust. 1 pkt 2 lit. j, tj. rejestr spraw dotyczących zobowiązań do powrotu. Konieczne jest uzupełnienie katalogu podmiotów prowadzących te rejestry o ministra właściwego do spraw wewnętrznych z uwagi na to, że na podstawie art. 329a ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach oraz art. 73c ustawy z dnia 14 lipca 2006 r. o wjeździe na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, pobycie oraz wyjeździe z tego terytorium obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej i członków ich rodzin minister właściwy do spraw wewnętrznych, na wniosek Komendanta Głównego Policji, Szefa Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego albo Szefa Służby Kontrwywiadu Wojskowego, wydaje odpowiednio decyzję o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu albo decyzję o wydaleniu z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej obywatela UE lub członka rodziny niebędącego obywatelem UE, jeżeli istnieje obawa, że cudzoziemiec, obywatel UE lub członek rodziny obywatela UE niebędący obywatelem UE, może prowadzić działalność terrorystyczną lub szpiegowską, albo jest podejrzewany o popełnienie jednego z tych przestępstw.</p> <p>Dodatkowo, w pkt 9 w związku z uzupełnieniem o ministra właściwego do spraw wewnętrznych katalogu podmiotów prowadzących rejestr, o którym mowa w art. 428 ust. 1 pkt 2 lit. j, konieczne jest usunięcie z tego przepisu odniesienia do rejestru, o którym mowa w art. 428 ust. 1 pkt 2 lit. n, tj. rejestru spraw dotyczących przekazania do innego państwa członkowskiego Unii</p>

ODWRÓCONA TABELA ZGODNOŚCI

w zakresie objętym przedmiotem projektu *o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw*

			Europejskiej, państwa członkowskiego Europejskiego Stowarzyszenia Wolnego Handlu (EFTA) - stron umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej, o których mowa w art. 303a ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, z uwagi na to, że minister właściwy do spraw wewnętrznych nie prowadzi tego rejestru. Rejestr, o którym mowa w art. 428 ust. 1 pkt 2 lit. n, został przypisany do pkt 11, w którym jest określony właściwy dla tego rejestru katalog podmiotów prowadzących ten rejestr. Zmiana ta ma charakter porządkujący.
12.	Art. 1 pkt 56 lit. c projektu Art. 1 pkt 58 lit. a tiret drugie projektu	<p>56) w art. 435 w ust. 1: c) w pkt 7 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 8 w brzmieniu: „8) wjazd lub pobyt cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest niepożądany ze względu na zobowiązania wynikające z decyzji Rady Unii Europejskiej ustanawiających ograniczenia dotyczące prawa wjazdu i pobytu określonych osób, wydanych na podstawie art. 29 Traktatu o Unii Europejskiej (Dz. U. z 2004 r. poz. 864, z 2007 r. poz. 843, z 2011 r. poz. 1555 oraz z 2013 r. poz. 739 oraz z 2021 r. poz. 1309 i 1852).”;</p> <p>58) w art. 438: a) w ust. 1: (...) – pkt 7 otrzymuje brzmienie: „7) wynikający z umów międzynarodowych obowiązujących Rzeczpospolitą Polską lub decyzji Rady Unii Europejskiej ustanawiających ograniczenia dotyczące prawa wjazdu i pobytu określonych osób, wydanych na podstawie art. 29 Traktatu o Unii Europejskiej.”;</p>	<p>Dodanie nowego punktu 8 w art. 435 ust. 1 ustawy o cudzoziemcach ma na celu wprowadzenie podstawy prawnej umieszczenia danych cudzoziemca w wykazie cudzoziemców, których pobyt na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest niepożądany, dedykowanej wykonaniu środków ograniczających w zakresie prawa wjazdu i pobytu określonych osób, jakie ustanawiane są przez Radę Unii Europejskiej na podstawie art. 29 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z tym przepisem Rada przyjmuje decyzje, które określają podejście Unii do danego problemu o charakterze geograficznym lub przedmiotowym. Państwa Członkowskie zapewniają zgodność swych polityk krajowych ze stanowiskami Unii. Przepis art. 29 TUE stanowi podstawę wydawania przez Radę UE m. in. decyzji ustanawiających środki ograniczające w zakresie wjazdu i pobytu konkretnych osób. Wykonanie takich decyzji przez Rzeczpospolitą Polską powinno następować poprzez umieszczenie danych konkretnych osób objętych środkami ograniczającymi w wykazie. W obecnym stanie prawnym podstawę umieszczenia danych takich osób stanowi art. 435 ust. 1 pkt 3 ustawy o cudzoziemcach, zgodnie z którym wjazd lub pobyt cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest niepożądany ze względu na zobowiązania wynikające z postanowień ratyfikowanych umów międzynarodowych obowiązujących Rzeczpospolitą Polską. W ocenie projektodawcy mogą pojawiać się wątpliwości, czy ta podstawa prawna umieszczenia danych w wykazie jest wystarczająco konkretna, albowiem co prawda pierwotne źródło zobowiązania Rzeczypospolitej Polskiej do wykonania takiej decyzji w sprawie środków ograniczających tkwi w ratyfikowanej umowie międzynarodowej, jaką jest Traktat o Unii Europejskiej, to kształt tego obowiązku jest ściśle zdeterminowany postanowieniami tej decyzji. Stąd też, aby uniknąć</p>

ODWRÓCONA TABELA ZGODNOŚCI

w zakresie objętym przedmiotem projektu *o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw*

			<p>wątpliwości, czy obecna podstawa materialnoprawna umieszczenia danych, określona w art. 435 ust. 1 pkt 3 ustawy o cudzoziemcach jest wystarczająca do tego, żeby umieszczać w wykazie dane cudzoziemców objętych środkami ograniczającymi wynikającymi z decyzji Rady UE, proponuje się dodanie nowej, dedykowanej tej sytuacji podstawy.</p> <p>Zmiana brzmienia art. 438 ust. 1 pkt 7 ustawy o cudzoziemcach jest konsekwencją wprowadzenia do art. 435 ust. 1 dodatkowego punktu ustanawiającego podstawę umieszczenia danych w wykazie, dedykowaną sytuacji, w której Rzeczpospolita Polska jest obowiązana do wykonania wydanej na podstawie art. 29 TUE decyzji Rady UE ustanawiającej określone środki ograniczające w zakresie wjazdu i pobytu wobec konkretnych osób.</p>
13.	Art. 1 pkt 57 projektu	57) w art. 436 w ust. 1 w pkt 5 wyrazy „art. 351 pkt 1” zastępuje się wyrazami „art. 351 pkt 1 lub 3”;	<p>Zmiana w art. 436 określającym przypadki, kiedy nie umieszcza się danych cudzoziemca w wykazie, polega na rozszerzeniu tych przypadków o udzielenie zgody na pobyt tolerowany w przypadku gdy zobowiązanie cudzoziemca do powrotu jest niewykonalne z przyczyn niezależnych od organu właściwego do przymusowego wykonania decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu i od cudzoziemca. Wynika to z tego, że w aktualnym stanie prawnym z posiadaniem zgody na pobyt tolerowany, udzielonej na podstawie art. 351 pkt 3 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, tj. w przypadku gdy zobowiązanie cudzoziemca do powrotu mogłoby nastąpić jedynie do państwa, do którego wydanie jest niedopuszczalne na mocy orzeczenia sądu albo z uwagi na rozstrzygnięcie Ministra Sprawiedliwości w przedmiocie odmowy wydania cudzoziemca, nie wiąże się negatywna przesłanka umieszczenia danych w wykazie. W ocenie projektodawcy jest to pewien niedostatek, albowiem sytuacja cudzoziemca posiadającego zgodę na pobyt tolerowany, udzieloną właśnie w oparciu o ten przepis jest w obszarze wykazu zrównana z sytuacją cudzoziemca, któremu udzielono tej zgody na podstawie art. 351 pkt 2 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, tj. z uwagi na niewykonalność decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu z przyczyn niezależnych od organu właściwego do przymusowego wykonania decyzji i od cudzoziemca. Wydaje się zaś, że ustawodawca powinien raczej dążyć konsekwentnie do tego, aby sytuację prawną takiego cudzoziemca zrównać z sytuacją cudzoziemca, któremu udzielono zgody na pobyt tolerowany na podstawie art. 351 pkt 1</p>

ODWRÓCONA TABELA ZGODNOŚCI

w zakresie objętym przedmiotem projektu *o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw*

			<p>ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach. Przykładem takiego istniejącego zrównania jest regulacja art. 195 ust. 1 pkt 6 lit. b ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, która ustanawia podstawę udzielenia zezwolenia na pobyt stały w związku z uprzednim, co najmniej 10-letnim pobytem na podstawie zgody na pobyt tolerowany udzielonej na podstawie art. 351 pkt 1 lub 3 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach (zgoda na pobyt tolerowany udzielona na podstawie art. 351 pkt 2 jest pominięta).</p>
<p>14.</p>	<p>Art. 1 pkt 58 lit. b-d projektu</p> <p>Art. 1 pkt 61 lit. b projektu</p>	<p>58) w art. 438:</p> <p>b) ust. 2 otrzymuje w brzmieniu:</p> <p>„2. Dane cudzoziemca umieszcza się w wykazie na okres, o którym mowa w ust. 1, począwszy od dnia:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) wykonania decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu; 2) upływu terminu dobrowolnego wyjazdu określonego w decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu, w przypadku braku informacji o wykonaniu tej decyzji; 3) wykonania postanowienia, o którym mowa w art. 303b ust. 1; 4) wydania decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu, w której nie określono terminu dobrowolnego wyjazdu, w przypadku braku informacji o wykonaniu tej decyzji; 5) (...).” <p>c) w ust. 3 wyrazy „ust. 2 pkt 2” zastępuje się wyrazami „ust. 2 pkt 2 lub 4”,</p> <p>d) dodaje się ust. 5 w brzmieniu:</p> <p>„5. Za wykonanie decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu, o którym mowa w ust. 2 i 3, uważa się także opuszczenie przez cudzoziemca:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) terytorium Rzeczypospolitej Polskiej – w przypadku decyzji, w której orzeczono o zakazie ponownego wyjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, 2) terytorium państw obszaru Schengen – w przypadku decyzji, w której orzeczono o zakazie ponownego wyjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i innych państw obszaru Schengen <p>– przed upływem terminu dobrowolnego wyjazdu, gdy decyzja ta nie jest ostateczna, z jednoczesnym brakiem</p>	<p>Proponowane zmiany w art. 438 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach mają na celu przede wszystkim zapewnienie warunków dla możliwie skutecznego stosowania środków władczych w postaci zakazu ponownego wjazdu.</p> <p>W pierwszej kolejności dotyczą one momentu początkowego okresu obowiązywania wpisu danych do wykazu w sytuacji, gdy podstawa umieszczenia danych w wykazie wynika z decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu, w której nie określono terminu dobrowolnego wyjazdu, a brak jest informacji o jej wykonaniu. Po wejściu w życie ustawy z dnia 24 listopada 2017 r. o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r. poz. 107) w dniu 12 lutego 2018 r., w przypadku gdy podstawę umieszczenia danych cudzoziemca w wykazie ma stanowić decyzja o zobowiązaniu do powrotu, która nie zawiera określonego terminu dobrowolnego powrotu (dotychczasowa nomenklatura ustawowa), dane umieszcza się wyłącznie na okres od dnia wykonania decyzji. Brak jest w takiej sytuacji podstawy prawnej do umieszczenia w wykazie danych cudzoziemca, który decyzji nie wykonał – w przeciwieństwie do przypadku, w którym w decyzji określono termin dobrowolnego powrotu. Wówczas dane umieszcza się na okres liczony od dnia upływu terminu dobrowolnego powrotu (art. 438 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach). Stąd celowe wydaje się, aby w przypadku braku informacji o wykonaniu decyzji, która nie zawierała określenia terminu dobrowolnego wyjazdu (zgodnie z nową terminologią), przewidzieć inny moment początkowy, tj. od dnia wydania decyzji (jak w stanie prawnym sprzed dnia 12 lutego 2018 r.), ale z zasadniczą różnicą, że dotyczy to tylko przypadku braku informacji o wykonaniu decyzji, a nie każdego przypadku, gdy decyzja nie zawiera określenia terminu dobrowolnego wyjazdu), jak również możliwość korekty momentu początkowego (w sposób analogiczny do przypadku, gdy decyzja zawiera określenie</p>

ODWRÓCONA TABELA ZGODNOŚCI

w zakresie objętym przedmiotem projektu *o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw*

		<p>jego ponownego wjazdu na to terytorium przed umieszczeniem jego danych w wykazie w związku z tą decyzją.”;</p> <p>61) w art. 441:</p> <p>b) w ust. 2 część wspólna otrzymuje brzmienie: „- przekazuje Szefowi Urzędu tę decyzję lub to postanowienie, gdy staną się ostateczne, chyba że podlegają natychmiastowemu wykonaniu lub doszło do wykonania decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu w przypadku, o którym mowa w art. 438 ust. 5, wraz z posiadaną fotografią cudzoziemca. (...)”;</p>	<p>terminu dobrowolnego wyjazdu) jest zasadna.</p> <p>Po drugie, w art. 438 proponuje się dodanie nowego ust. 5, który będzie zawierał regulację odnoszącą się do tego, co ustawodawca dla potrzeb umieszczania danych cudzoziemców w wykazie, uznaje za wykonanie decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu. Oprócz sytuacji wprost wynikających z innych przepisów ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, tj. wykonania decyzji polegającego na opuszczeniu terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w okresie biegu terminu dobrowolnego wyjazdu, wynikającego z decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu, która ma walor decyzji ostatecznej oraz przymusowego wykonania decyzji, o którym mowa w art. 329 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach (także, jeżeli decyzja podlega natychmiastowemu wykonaniu na podstawie art. 315 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach), istnieją również przypadki, w których cudzoziemiec opuści terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jeszcze przed upływem terminu dobrowolnego powrotu w sytuacji, gdy decyzja, z której wynika określenie terminu dobrowolnego wyjazdu, nie jest jeszcze ostateczna. Konstrukcja przyjęta w art. 315 ust. 1 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach zakłada bowiem, że termin dobrowolnego wyjazdu, określony w decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu, biegnie od dnia doręczenia decyzji, a zatem już od doręczenia decyzji organu I instancji (komendanta placówki Straży Granicznej albo komendanta oddziału Straży Granicznej), a zatem również w czasie, gdy decyzja ta nie jest ostateczna (chyba że strona na podstawie art. 127a § 1 K.p.a. zrzeknie się prawa do wniesienia odwołania, wobec czego decyzja z chwilą doręczenia organowi administracji publicznej oświadczenia stanie się ostateczna i prawomocna). Mogą być też przypadki, że cudzoziemiec opuści terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w okresie między wydaniem a doręczeniem decyzji. W dotychczasowej praktyce administracyjnej istniała wątpliwość co do tego, czy w takiej sytuacji, tj. doprowadzenia przez cudzoziemca do stanu zgodnego z orzeczeniem w decyzji nieostatecznej, przez opuszczenie terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i innych państw obszaru Schengen, istnieje możliwość umieszczenia danych cudzoziemca w wykazie, na okres obowiązywania wpisu danych, liczony od dnia wyjazdu. Dodanie nowego ust. 5 do art. 438 ma na celu usunięcie wątpliwości w tym zakresie i doprowadzenie do stanu, w którym dane cudzoziemca zostaną umieszczone w wykazie</p>
--	--	--	--

ODWRÓCONA TABELA ZGODNOŚCI

w zakresie objętym przedmiotem projektu *o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw*

			<p>(wpis danych będzie obowiązywał) na okres z założenia odpowiadający okresowi nieobecności. Definiuje on bowiem pojęcie wykonania decyzji dla potrzeb art. 438 w ten sposób, że wykonaniem decyzji będzie również opuszczenie terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w czasie, gdy decyzja nie będzie ostateczna, ale jednocześnie warunkiem uznania danego zachowania cudzoziemca za wykonanie decyzji, będzie również to, że nie może on ponownie wjechać na to terytorium, albowiem wykonaniem decyzji nie jest tylko fizyczne przemieszczenie się poza granicę w kierunku wyjazdowym, ale również powstrzymanie się od ponownego wjazdu na okres wykonywania orzeczenia o zakazie ponownego wjazdu (w polskim porządku prawnym wykonanie tego orzeczenia odbywa się przez umieszczenie danych cudzoziemca w wykazie oraz przez przekazanie przez Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców danych cudzoziemca do Systemu Informacyjnego Schengen do celów odmowy wjazdu i pobytu). Projektowany przepis ma na celu uregulowanie kwestii wpisywania do wykazu cudzoziemców, których pobyt na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest niepożądany danych cudzoziemców, którzy wykonują wydane im decyzje o zobowiązaniu do powrotu przed terminem w nich wskazanym, przed ich uprawomocnieniem się. Ponadto w sprawie <i>Ouhrami</i>, C-225/16, Trybunał Sprawiedliwości UE wyjaśnił, że określanie czasu trwania zakazu wjazdu nie może zostać pozostawione uznaniu każdego z państw członkowskich, ponieważ zagroziłoby to celowi dyrektywy 2008/115/WE, a także celowi takich zakazów wjazdu. Trybunał Sprawiedliwości orzekł, że „z brzmienia, systematyki i celu dyrektywy 2008/115/WE wynika (...), że okres zakazu wjazdu rozpoczyna bieg dopiero od chwili, gdy objęta nim osoba rzeczywiście opuściła terytorium państw członkowskich”. Jeżeli zakaz wjazdu miałby zostać zastosowany przed faktycznym wyjazdem obywatela państwa trzeciego, jego czas trwania zostałby bezpodstawnie ograniczony”. Trybunał Sprawiedliwości zważył zatem, że „czas trwania zakazu wjazdu [...] powinien być liczony poczynając od dnia rzeczywistego opuszczenia przez daną osobę terytorium państw członkowskich”.</p> <p>Konsekwencją dodania w art. 438 nowego ust. 5, jest zmiana brzmienia art. 441 ust. 2, polegająca na tym, że organ, który wydał decyzję, na podstawie której umieszcza się dane cudzoziemca w wykazie (chodzi w tym przypadku o komendantów placówek Straży Granicznej i komendantów oddziałów Straży Granicznej, wydających</p>
--	--	--	---

ODWRÓCONA TABELA ZGODNOŚCI

w zakresie objętym przedmiotem projektu *o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw*

			decyzje o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu), nie przekazywał tej decyzji tylko w przypadku, gdy stanie się ostateczna, ale także – właśnie w przypadku określonym w art. 438 ust. 5, kiedy to będzie istniała podstawa prawna do umieszczenia danych cudzoziemca w wykazie – kiedy jeszcze nie będzie ostateczna. Stosując ten przepis w nowym brzmieniu, łącznie z art. 441 ust. 1, organ wydający decyzję o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu obowiązany będzie do zawiadomienia Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców o tym, że została wydana decyzja, jak również, że cudzoziemiec będący jej adresatem opuścił terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i nie powrócił na to terytorium, w konsekwencji czego będzie można uznać, że nastąpiło wykonanie decyzji w rozumieniu art. 438 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach.
15.	Art. 1 pkt 63 lit. a tiret pierwsze projektu	63) w art. 443: a) w ust. 1 w: – pkt 1 skreśla się wyraz „ostateczna”,	Konieczna jest zmiana w art. 443 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, polegająca na tym, że skreślone zostanie zastrzeżenie o tym, iż bezwzględnie konieczne jest, aby decyzja zawierająca zakaz ponownego wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i innych państw obszaru Schengen (w tym przypadku decyzja o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu) była ostateczna, żeby stanowić podstawę przekazania przez Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców danych cudzoziemca do Systemu Informacyjnego Schengen do celów odmowy wjazdu. Skoro bowiem, dane cudzoziemca będą mogły być umieszczone w wykazie w związku z wykonaniem przez cudzoziemca decyzji nieostatecznej, a ma to związek z koniecznością zapewnienia efektywności sankcji administracyjnej przejawiającej się w zakazie ponownego wjazdu, to ta konstrukcja musi być dopełniona o możliwość przekazywania w takiej sytuacji danych do SIS do celów odmowy wjazdu. Umieszczenie danych w SIS do celów odmowy wjazdu jest w istocie gwarantem skuteczności zakazu wjazdu o znaczeniu europejskim w rozumieniu przepisów dyrektywy 2008/115/WE.
16.	Art. 1 pkt 63 lit. c projektu	63) w art. 443: (...) c) w ust. 2 pkt 2 otrzymuje brzmienie: „2) dane członka rodziny obywatela UE, o którym mowa w art. 2 pkt 3 ustawy z dnia 14 lipca 2006 r. o wjeździe na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, pobycie oraz wyjeździe z tego	Zmiana brzmienia art. 443 ust. 2 pkt 2 ustawy o cudzoziemcach ma celu zastąpienie pojęcia „obywatel Unii Europejskiej”, bardziej precyzyjnym pojęciem „obywatel UE”, z jednoczesnym odesłaniem do art. 2 pkt 3 ustawy z dnia 14 lipca 2006 r. o wjeździe na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, pobycie oraz wyjeździe z tego terytorium obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej i członków ich

ODWRÓCONA TABELA ZGODNOŚCI

w zakresie objętym przedmiotem projektu *o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw*

		terytorium obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej i członków ich rodzin, niebędącego takim obywatelem UE - usuwa się w przypadku zawieszenia obowiązywania wpisu do wykazu, o którym mowa w art. 77a ustawy z dnia 14 lipca 2006 r. o wjeździe na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, pobycie oraz wyjeździe z tego terytorium obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej i członków ich rodzin”,	rodzin. Należy mieć bowiem na uwadze, że w pojęciu „obywatel UE” mieści się nie tylko obywatel jednego z państw członkowskich Unii Europejskiej, ale również obywatel państwa Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym oraz obywatel Konfederacji Szwajcarskiej, jak też, od dnia 1 stycznia 2021 r. obywatela Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej, do którego ma zastosowanie ustawa o wjeździe na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, pobycie oraz wyjeździe z tego terytorium obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej i członków ich rodzin, tj. obywatela Zjednoczonego Królestwa, o którym mowa w art. 10 ust. 1 lit. b i d Umowy o Wystąpieniu Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej z Unii Europejskiej i Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej. W ocenie projektodawcy posłużenie się pojęciem „obywatel UE” z odesłaniem do stosownego przepisu zawierającego jego definicję poprawi brzmienie art. 443 ust. 2 pkt 2 ustawy o cudzoziemcach w sposób, który usunie wątpliwości, czy przepis ten ma zastosowanie do członków rodzin obywateli innych państw niż państwa członkowskie Unii Europejskiej, korzystających ze swobody przepływu osób.
17.	Art. 1 pkt 63 lit. d projektu	63) w art. 443: d) dodaje się ust. 4 i 5 w brzmieniu: „(...) 5. W okresie obowiązywania wpisu danych cudzoziemca w wykazie, przechowywane są informacje o danych wprowadzonych do Systemu Informacyjnego Schengen lub z niego pozyskanych. (...)”;	W art. 443 proponuje się również dodanie ust. 5. Potrzeba dodania takiej regulacji wynika z tego, że w systemie teleinformatycznym przechowywane są również dane właściwe dla systemu Informacyjnego Schengen (np. Id Schengen, data obowiązywania w SIS).
18.	Art. 2 projektu	Art. 2. W ustawie z dnia 12 października 1990 r. o Straży Granicznej (Dz. U. z 2022 r. poz. 1061, 1115 i 1855) wprowadza się następujące zmiany: 1) w art. 11 w ust. 1 pkt 13 otrzymuje brzmienie: „13) dokonywania sprawdzenia prewencyjnego osób doprowadzanych, umieszczanych lub przebywających w pomieszczeniach dla osób zatrzymanych oraz w pomieszczeniach przeznaczonych dla cudzoziemców, którym odmówiono wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, w celu ochrony przed bezprawnymi zamachami na życie lub zdrowie osób lub mienie, a także w celu ochrony przed nieuprawnionymi działaniami skutkującymi	Zmiana art. 11 ust. 1 pkt 13 ustawy z dnia 12 października 1990 r. o Straży Granicznej polega na uzupełnieniu katalogu uprawnień funkcjonariuszy Straży Granicznej o uprawnienie dokonywania sprawdzenia prewencyjnego cudzoziemców umieszczanych lub przebywających w pomieszczeniach przeznaczonych dla cudzoziemców, którym odmówiono wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Projektowana zmiana jest konsekwencją wprowadzonych do ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach regulacji określających pobyt cudzoziemca w pomieszczeniach przeznaczonych dla cudzoziemców, którym odmówiono wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Celem projektowanych zmian w art. 11aa jest rozszerzenie zakresu

ODWRÓCONA TABELA ZGODNOŚCI

w zakresie objętym przedmiotem projektu *o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw*

		<p>zagrożeniem życia lub zdrowia lub bezpieczeństwa i porządku publicznego;”;</p> <p>2) w art. 11aa w:</p> <p>a) ust. 1:</p> <ul style="list-style-type: none"> – po pkt 1 dodaje się pkt 1a w brzmieniu: „1a) zawartości podręcznego bagażu oraz innych przedmiotów, które posiada przy sobie osoba kontrolowana;”; – pkt 2 otrzymuje brzmienie: „2) zawartości odzieży i obuwia osoby kontrolowanej oraz przedmiotów, które znajdują się na ciele tej osoby, z odsłonięciem przykrytych odzieżą powierzchni ciała w celu oraz w zakresie niezbędnym do odebrania broni lub przedmiotów, o których mowa w art. 11 ust. 1 pkt 2 lit. b–d, w przypadku gdy ujawniono ich posiadanie przez osobę kontrolowaną podczas sprawdzenia, o którym mowa w pkt 1 lub 1a, i gdy do ich odebrania nie jest wystarczające zastosowanie czynności, o których mowa w pkt 1 i 1a;”; <p>b) ust. 4 wyrazy „Sprawdzenia, o którym mowa w ust. 1 pkt 1 lub 2” zastępuje się wyrazami „Sprawdzenia, o którym mowa w ust. 1 pkt 1 i 2”.</p>	<p>kontroli osobistej dokonywanej przez funkcjonariuszy Straży Granicznej o możliwość sprawdzenia zawartości podręcznego bagażu oraz innych przedmiotów, które posiada przy sobie osoba kontrolowana. W wyniku takich czynności może dojść do ujawnienia posiadania przez osobę kontrolowaną przedmiotów niebezpiecznych lub których posiadanie jest zabronione, co może uzasadniać przeprowadzenie dalszych czynności w celu ich odebrania. Analogiczne rozwiązania w zakresie czynności dokonywanych w ramach kontroli osobistej zostały zawarte w przepisach dotyczących funkcjonowania innych służb, w szczególności Policji. Uwzględniając charakter zadań realizowanych przez Straż Graniczną, które łączą się z kontrolą podróżnych, jak również legitymowaniem osób oraz dokonywaniem czynności związanych m.in. z legalnością pobytu cudzoziemców, a także umieszczaniem cudzoziemców w strzeżonych ośrodkach lub aresztach dla cudzoziemców, które to osoby zazwyczaj posiadają przy sobie bagaż podręczny lub inne przedmioty, wprowadzenie przedmiotowej zmiany jest konieczne dla zapewnienia właściwej realizacji wskazanych czynności, a także w pełni uzasadnione, z uwagi na konieczność zagwarantowania bezpieczeństwa osób.</p>
19.	Art. 3 projektu	<p>Art. 3. W ustawie z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2022 r. poz. 1009, 1079, 1115, 1265, 1933 i 2185) w art. 50 wprowadza się następujące zmiany:</p> <p>1) w ust. 7 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie: „7. W przypadkach, o których mowa w ust. 3–6 i 12–13, wniosek powinien zawierać:”;</p> <p>2) ust. 11–13 otrzymują brzmienie: „11. Zakład przekazuje Straży Granicznej oraz Państwowej Inspekcji Pracy wykaz obejmujący dane płatników składek, którzy w ostatnim kwartale zgłosili do ubezpieczeń społecznych co najmniej jednego cudzoziemca – w terminie do końca ostatniego dnia roboczego miesiąca następującego po upływie kwartału, którego wykaz dotyczy. 12. Zakład udostępnia Straży Granicznej oraz Państwowej Inspekcji Pracy, w postaci elektronicznej, dane płatnika składek, który zgłosił do ubezpieczeń społecznych</p>	<p>Zgodnie z obowiązującym porządkiem prawnym Zakład Ubezpieczeń Społecznych przekazuje Straży Granicznej oraz Państwowej Inspekcji Pracy wykaz płatników, którzy w ostatnim kwartale zgłosili do ubezpieczeń społecznych co najmniej jednego cudzoziemca – w terminie do końca ostatniego dnia roboczego miesiąca następującego po upływie kwartału, którego wykaz dotyczy oraz dane ubezpieczonego cudzoziemca, w terminie 7 dni od dnia otrzymania od Straży Granicznej lub Państwowej Inspekcji Pracy pisemnego wniosku.</p> <p>Dane dotyczące ubezpieczonego cudzoziemca Straż Graniczną oraz Państwowa Inspekcja Pracy pozyskuje podczas przeprowadzanej kontroli legalności wykonywania pracy przez cudzoziemców, prowadzenia działalności gospodarczej przez cudzoziemców, powierzania wykonywania pracy cudzoziemcom.</p> <p>Projektowana zmiana dotycząca art. 50 ust. 7 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych ma charakter</p>

ODWRÓCONA TABELA ZGODNOŚCI

w zakresie objętym przedmiotem projektu *o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw*

		<p>cudzoziemca, oraz dane ubezpieczonego cudzoziemca, w zakresie niezbędnym do realizacji ich ustawowych zadań. 13. Dane:</p> <p>1) płatnika składek, o których mowa w ust. 11 i 12, obejmują:</p> <ul style="list-style-type: none"> a) numer NIP, b) numer REGON, c) numer PESEL, d) kod rodzaju działalności według Polskiej Klasyfikacji Działalności (PKD), e) serię i numer dowodu osobistego albo paszportu, jeżeli płatnikowi składek nie nadano numeru NIP, REGON lub jednego z nich, f) nazwę skróconą, g) imię i nazwisko, h) adres siedziby, i) adres do korespondencji, j) adres miejsca prowadzenia działalności, k) liczbę cudzoziemców zgłoszonych do ubezpieczeń społecznych, l) obywatelstwo (obywatelstwa) cudzoziemca, m) tytuł ubezpieczenia cudzoziemca; <p>2) ubezpieczonego cudzoziemca, o których mowa w ust. 12, obejmują:</p> <ul style="list-style-type: none"> a) rodzaj, serię i numer dokumentu tożsamości, b) numer PESEL, jeżeli został nadany, c) imię i nazwisko, d) datę urodzenia, e) obywatelstwo, f) płeć, g) adres zameldowania, h) adres zamieszkania, i) adres do korespondencji, j) kod tytułu ubezpieczenia, k) datę powstania obowiązku ubezpieczeń społecznych, l) datę zgłoszenia do ubezpieczeń społecznych, m) datę wygaśnięcia obowiązku ubezpieczeń społecznych, wyrejestrowania ubezpieczonego z ubezpieczeń społecznych, n) wymiar czasu pracy, 	<p>doprecyzowujący i porządkujący. Z kolei projektowana zmiana art. 50 ust. 11–13 tej ustawy dotyczy sposobu udostępniania Straży Granicznej lub Państwowej Inspekcji Pracy danych płatnika składek oraz ubezpieczonych przez tego płatnika cudzoziemców. Zgodnie z projektowanym art. 50 ust. 11–13 Zakład Ubezpieczeń Społecznych udostępni Straży Granicznej lub Państwowej Inspekcji Pracy, w postaci elektronicznej dane płatnika składek oraz dane wszystkich ubezpieczonych przez tego płatnika cudzoziemców (za okres wskazany we wniosku). Celem wprowadzenia projektowanej zmiany jest skrócenie czasu otrzymywania danych płatnika składek oraz danych ubezpieczonych przez tego płatnika cudzoziemców. Obecnie obowiązujące przepisy przewidują udzielanie informacji dotyczących wyłącznie cudzoziemca wskazanego w pisemnym wniosku, realizowanym przez pracownika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych. Wzrost liczby prowadzonych kontroli legalności zatrudnienia oraz liczby cudzoziemców objętych kontrolą, przy uwzględnieniu zmian na rynku pracy, w szczególności związanych z powstawaniem coraz większej liczby agencji pracy tymczasowej zatrudniających kilkuset cudzoziemców stanowi potrzebę przyspieszenia sposobu udostępniania danych, o których mowa w projektowanych przepisach. Zmiana sposobu udostępniania danych polegać ma na umożliwieniu Straży Granicznej oraz Państwowej Inspekcji Pracy otrzymywania niemal natychmiast odpowiedzi na zapytanie wysyłane elektronicznie. Wejście w życie projektowanych zmian spowoduje, że odpowiedź na zapytanie złożone przez Straż Graniczną lub Państwową Inspekcję Pracy będzie udzielana w postaci elektronicznej. Przyjęte rozwiązanie usprawni, a także zwiększy skuteczność prowadzonych kontroli oraz wyeliminuje nałożony na Zakład Ubezpieczeń Społecznych obowiązek realizowania tej czynności w formie papierowej.</p>
--	--	---	---

ODWRÓCONA TABELA ZGODNOŚCI

w zakresie objętym przedmiotem projektu *o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw*

		o) podstawę wymiaru składki na ubezpieczenia emerytalne i rentowe oraz datę opłacenia składki.”.	
20.	Art. 6 projektu	Art. 6. W ustawie z dnia 24 maja 2013 r. o środkach przymusu bezpośredniego i broni palnej (Dz. U. z 2022 r. poz. 1416, 1700 i 1933) użyte w art. 4 w pkt 2 w lit. b, w art. 13 w ust. 1, w art. 23 w ust. 2 i w art. 47 w pkt 2 w lit. b w różnych przypadkach wyrazy „areszt w celu wydalenia” zastępuje się użytymi w odpowiednim przypadku wyrazami „areszt dla cudzoziemców”.	Projektowane zmiany art. 4 pkt 2 lit. b, art. 13 ust. 1, art. 23 ust. 2 i art. 47 pkt 2 lit. b w ustawie z dnia 24 maja 2013 r. o środkach przymusu bezpośredniego i broni palnej polegają na usunięciu nazwy „areszt w celu wydalenia”. Nazwa „areszt w celu wydalenia” obowiązywała przed 1 maja 2014 r., z którym to dniem weszła w życie ustawa z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach i zastąpiła nazwę „areszt w celu wydalenia” na „areszt dla cudzoziemców”. W ustawie z dnia 24 maja 2013 r. o środkach przymusu bezpośredniego i broni palnej pozostała zatem jeszcze poprzednio stosowana nazwa.
21.	Art. 7 projektu	Art. 7. W ustawie z dnia 25 czerwca 2015 r. – Prawo konsularne (Dz. U. z 2021 r. poz. 823 oraz z 2022 r. poz. 350 i 583) wprowadza się następujące zmiany: 1) w art. 95 w pkt 8 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 9 w brzmieniu: „9) zostało wydane orzeczenie Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, które ma wpływ na treść wydanej decyzji.”; 2) w art. 96 wyrazy „art. 95 pkt 3–8” zastępuje się wyrazami „art. 95 pkt 3–9”; 3) w art. 97 wyrazy „art. 95 pkt 3, 7 i 8” zastępuje się wyrazami „art. 95 pkt 3, 7-9”; 4) w art. 98 dodaje się ust. 3 w brzmieniu: „3. W sytuacji określonej w art. 95 pkt 9 wniosek o wznowienie postępowania wnosi się w terminie jednego miesiąca od dnia publikacji sentencji orzeczenia Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.”.	Nowelizacja ustawy z dnia 25 czerwca 2015 r. – Prawo konsularne ma na celu rozszerzenie przesłanek wznowienia postępowania wymienionych w art. 95, w zakresie możliwości wznowienia postępowania przed konsulem po wydaniu orzeczenia przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej, które ma wpływ na treść wydanej decyzji (dodanie do art. 95 pkt 9) oraz będących skutkiem tej zmiany wprowadzenia zmian wynikowych, tj. dodanie do art. 98 nowego ustępu (ust. 3), zgodnie z którym w sytuacji określonej w art. 95 pkt 9 wnioski o wznowienie postępowania wnoszą się w terminie jednego miesiąca od dnia publikacji sentencji orzeczenia Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej. W konsekwencji zmianom czysto legislacyjnym ulegnie również art. 96 (przedawnienie prawa do uchylecia decyzji w związku ze wznowieniem postępowania) i art. 97 (wskazanie przypadków, gdy wznowienie postępowania następuje na wniosek strony lub z urzędu). Celem proponowanych zmian jest umożliwienie wznowienia postępowania przed konsulem także po wyroku TSUE, analogicznie jak ma to miejsce w postępowaniu administracyjnym i podatkowym. Należy wskazać, iż kwestia ta była przedmiotem dezyderatu nr 212 Komisji do Spraw Petycji Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej, w wyniku rozpatrzenia petycji w zakresie możliwości wznowienia postępowania przed konsulem po wydaniu orzeczenia przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej, które ma wpływ na treść wydanej decyzji. Instytucja wznowienia postępowania jest instytucją znaną polskiej procedurze administracyjnej, zaś w postępowaniu przed konsulem, które jest postępowaniem odrębnym od postępowania administracyjnego, uregulowana została w Rozdziale 9 ustawy z dnia

ODWRÓCONA TABELA ZGODNOŚCI

w zakresie objętym przedmiotem projektu *o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw*

			<p>25 czerwca 2015 r. – Prawo konsularne. Przesłanka wznowienia postępowania w związku z orzeczeniem TSUE została dodana w art. 145aa ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2022 r. poz. 2000) ustawą z dnia 18 grudnia 2020 r. o zmianie ustawy o drogach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2021 r. poz. 54), która weszła w życie z dniem 26 stycznia 2021 r. Warto podnieść, że jedynie część materii będących przedmiotem postępowań przed konsulem podlega w jakikolwiek sposób lub też wynika z prawa wspólnotowego, niemniej jednak, ze spektrum decyzji wydawanych przez konsula, potencjalnie przedmiotem rozstrzygnięć TSUE mogą być także sprawy wizowe, w których konsul wydaje decyzje. Są to decyzje o odmowie wydania wizy członkowi rodziny obywatela Unii Europejskiej niebędącego obywatelem UE (wydawane na podstawie ustawy z dnia 14 lipca 2006 r. o wjeździe na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, pobycie oraz wyjeździe z tego terytorium obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej i członków ich rodzin) czy też decyzje o odmowie wydania wizy Schengen lub wizy krajowej oraz decyzje o cofnięciu lub unieważnieniu wizy Schengen lub wizy krajowej (wydawane w oparciu o ustawę z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach oraz rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 810/2009 z dnia 13 lipca 2009 r. ustanawiające Wspólnotowy Kodeks Wizowy (kodeks wizowy)).</p>
22.	Art. 8 projektu	<p>Art. 8. W ustawie z dnia 27 stycznia 2022 r. o dokumentach paszportowych (Dz. U. poz. 350 i 583) wprowadza się następujące zmiany:</p> <p>1) w art. 6 dodaje się ust. 4 w brzmieniu: „4. W szczególnie uzasadnionych przypadkach, innych niż wymienione w ust. 3, paszport tymczasowy może wydać minister właściwy do spraw wewnętrznych.”;</p> <p>2) w art. 48 dodaje się ust. 4 w brzmieniu: „4. W przypadkach, o których mowa w art. 6 ust. 4, paszport tymczasowy może być wydany również w innych, niż określone w ust. 1, okolicznościach.”.</p>	<p>Przepisy ustawy z dnia 27 stycznia 2022 r. o dokumentach paszportowych rozszerzyły zakres kompetencji ministra właściwego do spraw wewnętrznych, który w wyjątkowych przypadkach, gdy przemawia za tym ważny interes państwa, może wydawać paszporty tymczasowe. Dotychczasowa praktyka stosowania przepisów materialnego prawa paszportowego dowodzi, iż posiadanie paszportu tymczasowego nie zawsze jest utożsamiane z ważnym interesem państwa.</p> <p>W związku z tym, projektowana zmiana ustawy z dnia 27 stycznia 2022 r. o dokumentach paszportowych, umożliwi ministrowi właściwemu do spraw wewnętrznych wydanie paszportu tymczasowego w szczególnie uzasadnionych przypadkach, których nie można w sposób oczywisty i jednoznaczny powiązać z ważnym interesem państwa polskiego – np. w celu wzięcia udziału w działaniach o charakterze ratowniczym lub humanitarnym na terytorium innego państwa, które to działania mogą być realizowane na</p>

ODWRÓCONA TABELA ZGODNOŚCI

w zakresie objętym przedmiotem projektu *o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw*

			<p>potrzeby i w interesie państwa sąsiadującego z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.</p> <p>Jest to o tyle istotne, iż proces personalizacji paszportu tymczasowego (naniesienia danych osobowych na naklejkę personalizacyjną) charakteryzuje się zdecydowanie krótszym czasem realizacji (paszporty tymczasowe personalizuje się w organie paszportowym, natomiast pozostałe dokumenty paszportowe, tj. paszporty, paszporty dyplomatyczne oraz paszporty służbowe Ministerstwa Spraw Zagranicznych personalizowane są w Centrum Personalizacji Dokumentów Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji), co może mieć decydujący wpływ na termin otrzymania dokumentu, a tym samym możliwość wykorzystania dokumentu przez przyszłego posiadacza dokumentu.</p> <p>Projektowany przepis art. 6 ust. 4 ustawy o dokumentach paszportowych, ma charakter normy kompetencyjnej, umożliwiającej ministrowi właściwemu do spraw wewnętrznych wydanie paszportu tymczasowego, w szczególnie uzasadnionych przypadkach, innych niż podyktowane ważnym interesem państwa.</p> <p>Z kolei projektowany przepis art. 48 ust. 4 reguluje przypadki, w których może być wydany paszport tymczasowy, w powiązaniu z przepisem normy kompetencyjnej określonej w art. 6 ust. 4 ustawy.</p>
--	--	--	---

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH
I ADMINISTRACJI¹⁾

z dnia

w sprawie wysokości pomocy dla cudzoziemców ubiegających się o udzielenie ochrony międzynarodowej

Na podstawie art. 86 ust. 1 ustawy z dnia 13 czerwca 2003 r. o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 2022 r. poz. 1264, 1383 i ...) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Rozporządzenie określa wysokość:

- 1) jednorazowej pomocy pieniężnej lub wartość bonów towarowych na zakup odzieży i obuwia, związanych z pobytem w ośrodku dla cudzoziemców, zwanych dalej „ośrodkiem”;
- 2) stałej pomocy pieniężnej na zakup środków higieny osobistej, związanej z pobytem w ośrodku;
- 3) kieszonkowego, związanego z pobytem w ośrodku;
- 4) ekwiwalentu pieniężnego w zamian za wyżywienie, związanego z pobytem w ośrodku;
- 5) świadczenia pieniężnego na pokrycie we własnym zakresie kosztów pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, zwanego dalej „świadczeniem pieniężnym”;
- 6) stawki dziennej wyżywienia zbiorowego w ośrodku.

2. Rozporządzenie określa także termin i sposób wypłaty świadczeń, o których mowa w ust. 1 pkt 1-5.

§ 2. 1. Wysokość jednorazowej pomocy pieniężnej lub wartość bonów towarowych na zakup odzieży i obuwia, związanych z pobytem w ośrodku, wynosi 140 zł.

¹⁾ Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji kieruje działem administracji rządowej – sprawy wewnętrzne, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 18 listopada 2019 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji (Dz. U. poz. 2264).

2. Jednorazowa pomoc pieniężna jest wypłacana, a bony towarowe są wydawane do 15. dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym cudzoziemiec został przyjęty do ośrodka.

§ 3. 1. Wysokość stałej pomocy pieniężnej na zakup środków higieny osobistej, związanej z pobytem w ośrodku, wynosi 20 zł na miesiąc.

2. Kwota przeznaczona na pomoc, o której mowa w ust. 1, jest wypłacana do 15. dnia każdego miesiąca za dany miesiąc.

§ 4. 1. Wysokość kieszonkowego, związanego z pobytem w ośrodku, wynosi 50 zł na miesiąc.

2. W przypadku wykonywania przez cudzoziemca prac porządkowych na rzecz ośrodka, tłumaczeń ułatwiających porozumiewanie się między pracownikami ośrodka a cudzoziemcami lub prowadzenia zajęć kulturalno-oświatowych na rzecz innych cudzoziemców przebywających w ośrodku wysokość kieszonkowego może być podwyższona do 100 zł.

3. Kieszonkowe jest wypłacane do 15. dnia każdego miesiąca za poprzedni miesiąc.

§ 5. 1. Wysokość ekwiwalentu pieniężnego w zamian za wyżywienie, związanego z pobytem w ośrodku, wynosi 11 zł za dzień.

2. Ekwiwalent jest wypłacany do 15. dnia każdego miesiąca za dany miesiąc.

3. W przypadku gdy ekwiwalent został przyznany cudzoziemcowi po 15. dniu miesiąca, można go wypłacić do ostatniego dnia tego miesiąca.

§ 6. 1. Wysokość świadczenia pieniężnego wynosi 25 zł na dzień.

2. W przypadku, gdy świadczenie przysługuje cudzoziemcowi i osobie, w imieniu której występuje albo małoletniemu bez opieki i cudzoziemcowi, któremu sąd powierzył sprawowanie pieczy zastępczej nad tym małoletnim, wysokość świadczenia pieniężnego na każdą osobę wynosi – w przypadku:

1) dwóch osób – 20,00 zł,

2) trzech osób – 15,00 zł,

3) czterech i więcej osób – 12,50 zł

– na dzień.

3. Przepis ust. 2 stosuje się także w przypadku, gdy w stosunku do małżonków lub ich małoletnich dzieci toczą się odrębne postępowania w sprawie udzielenia ochrony międzynarodowej.

4. Świadczenie pieniężne jest wypłacane do 15. dnia każdego miesiąca za dany miesiąc.

§ 7. Stawka dzienna wyżywienia zbiorowego w ośrodku wynosi 11 zł.

§ 8. Jeżeli okres udzielania pomocy nie obejmuje pełnego miesiąca, pomoc, o której mowa w § 1 ust. 1 pkt 2 i 3, jest wypłacana w wysokości proporcjonalnej do okresu pobytu cudzoziemca w ośrodku w danym miesiącu.

§ 9. 1. Pomoc, o której mowa w § 1 ust.1 pkt 1-5, jest wypłacana w ośrodku, w którym cudzoziemiec przebywa, a w stosunku do cudzoziemca, który korzysta z pomocy udzielanej poza ośrodkiem – w ośrodku najbliższym miejsca pobytu cudzoziemca lub w siedzibie Urzędu do Spraw Cudzoziemców.

2. W przypadkach uzasadnionych w szczególności stanem zdrowia, bezpieczeństwem cudzoziemca lub względami organizacyjnymi, kwoty przeznaczone na pomoc, o której mowa w § 2-6, można wypłacić przekazem pocztowym na adres wskazany przez cudzoziemca lub za pośrednictwem instytucji uprawnionych do wykonywania czynności bankowych.

§ 10. 1. W przypadku likwidacji ośrodka, o którym mowa w § 9 ust. 1, po 15. dniu miesiąca:

- 1) świadczenie pieniężne za następny miesiąc,
- 2) kieszonkowe, o którym mowa w § 1 ust. 1 pkt 3, za dany miesiąc w stosunku do cudzoziemca, który w następnym miesiącu będzie korzystał ze świadczenia pieniężnego – można wypłacić od 16. do ostatniego dnia miesiąca, w którym jest likwidowany ośrodek.

2. Kwoty przeznaczone na pomoc, o której mowa w § 2-6, należne za styczeń mogą być wypłacane w okresie od dnia 16 grudnia do dnia 31 grudnia roku poprzedniego.

§ 11. 1. W przypadku gdy pomoc, o której mowa w § 1 ust.1 pkt 1-5, jest wypłacana w ośrodku lub w siedzibie Urzędu do Spraw Cudzoziemców, pomoc tę wypłaca się osobie uprawnionej do jej otrzymania po okazaniu przez nią identyfikatora ze zdjęciem, potwierdzającego uprawnienie do pobytu na terenie ośrodka, lub ważnego dokumentu tożsamości.

2. W przypadku gdy w stosunku do małżonków toczy się jedno postępowanie w sprawie udzielenia ochrony międzynarodowej, kwoty przeznaczone na pomoc, o której mowa § 2-6 dla małżonka cudzoziemca można wypłacić jego współmałżonkowi.

§ 12. Pomoc, o której mowa w § 1 ust. 1 pkt 1-5, w stosunku do małoletniego dziecka jest wypłacana jego rodzicowi, a w stosunku do małoletniego bez opieki- cudzoziemcowi, któremu sąd powierzył sprawowanie pieczy zastępczej nad tym małoletnim.

§ 13. 1. W uzasadnionych przypadkach, gdy przemawia za tym ważny interes cudzoziemca, pomoc, o której mowa w § 1 ust. 1- 5, można wypłacić pracownikowi Urzędu do

Spraw Cudzoziemców upoważnionemu przez cudzoziemca uprawnionego do otrzymania tej pomocy.

2. Pracownik, o którym mowa w ust. 1 przekazuje za pokwitowaniem wypłaconą mu pomoc cudzoziemcowi uprawnionemu do jej otrzymania.

§ 14. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.²⁾

**MINISTER SPRAW
WEWNĘTRZNYCH
I ADMINISTRACJI**

²⁾ Niniejsze rozporządzenie było poprzedzone rozporządzeniem Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 19 lutego 2016 r. w sprawie wysokości pomocy dla cudzoziemców ubiegających się o udzielenie ochrony międzynarodowej (Dz. U. poz. 311 oraz z 2022 r. poz. 2071), które zgodnie z art. ... ustawy z dnia ... 2022 r. o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. ...) traci moc z dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

UZASADNIENIE

Konieczność nowelizacji rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 19 lutego 2016 r. w sprawie wysokości pomocy dla cudzoziemców ubiegających się o udzielenie ochrony międzynarodowej, jest spowodowana planowaną nowelizacją ustawy z dnia 13 czerwca 2003 r. o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium RP w zakresie związanym z przeniesieniem kompetencji z Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców (dalej: UdSC) na Komendanta Głównego Straży Granicznej w sprawach związanych organizacją dobrowolnych powrotów, przeniesieniem cudzoziemca do innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej oraz w sprawach związanych z udzieleniem pomocy związanej z ww. przeniesieniem i wynika z potrzeby ujednoczenia systemu organizacji pomocy, a także przeniesienia kompetencji dotyczących ww. problematyki do jednego organu.

W dotychczasowym stanie prawnym cudzoziemiec podczas składania wniosku może dokonać wyboru preferowanego organizatora dobrowolnego powrotu (UdSC lub Międzynarodowa Organizacja do Spraw Migracji). Zgodnie z ww. rozporządzeniem Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców udziela pomocy cudzoziemcom w zakresie dotyczącym pokrycia kosztów wyżywiania podczas podróży cudzoziemca.

Nowelizacja ustawy i wyżej opisane przeniesienie kompetencji wymaga znówelizowania rozporządzenia, które pozwoli na wyłączenie odpowiedzialności Szefa UdSC z zakresu dotyczącego finansowania kosztów wyżywiania cudzoziemców w podróży. Proponuje się, aby rozporządzenie weszło w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Projekt rozporządzenia jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Projekt rozporządzenia nie zawiera przepisów technicznych, a zatem nie podlega notyfikacji, zgodnie z trybem przewidzianym w przepisach rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. poz. 2039, z późn. zm.).

Projekt rozporządzenia nie wymaga przedłożenia właściwym instytucjom i organom Unii Europejskiej, w tym Europejskiemu Bankowi Centralnemu, w celu uzyskania opinii, dokonania powiadomienia, konsultacji lub uzgodnienia.

Projekt nie ma wpływu na działalność mikroprzedsiębiorców, małych i średnich przedsiębiorców.

Projekt zostanie udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie internetowej Rządowego Centrum Legislacji w zakładce Rządowy Proces Legislacyjny zgodnie z § 52 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów (M. P. z 2022 r. poz. 348) oraz stosownie do wymogów art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2017 r. poz. 248).

Projekt nie podlega dokonaniu oceny OSR przez koordynatora OSR w trybie § 32 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów.

<p>Nazwa projektu Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji w sprawie wysokości pomocy dla cudzoziemców ubiegających się o udzielenie ochrony międzynarodowej</p> <p>Ministerstwo wiodące i ministerstwa współpracujące Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji</p> <p>Osoba odpowiedzialna za projekt w randze Ministra, Sekretarza Stanu lub Podsekretarza Stanu</p> <p>Kontakt do opiekuna merytorycznego projektu</p>	<p>Data sporządzenia 2 listopada 2022 r.</p> <p>Źródło Wykonanie upoważnienia zawartego w art. art. 86 ustawy z dnia 13 czerwca 2003 r. o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w związku ze zmianami wprowadzonymi ustawą z dnia ... 2022 r. o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. ...).</p> <p>Nr w Wykazie prac legislacyjnych Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji -</p>
--	---

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Jaki problem jest rozwiązywany?

Nowelizacja rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 19 lutego 2016 r. w sprawie wysokości pomocy dla cudzoziemców ubiegających się o udzielenie ochrony międzynarodowej wynika z konieczności dostosowania jego przepisów do nowelizowanej ustawy z dnia z dnia 13 czerwca 2003 r. o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 2022 r. poz. 1264, z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą”.

Zawarta w projekcie zmian do ww. ustawy koncepcja przeniesienia z Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców na Komendanta Głównego Straży Granicznej kompetencji w zakresie organizacji dobrowolnych powrotów oraz w zakresie spraw dotyczących przeniesienia cudzoziemca do innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, które odpowiedzialne jest za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej, a także udzielenia pomocy związanej z takim przeniesieniem wymaga znówelizowania rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 19 lutego 2016 r. w sprawie wysokości pomocy dla cudzoziemców ubiegających się o udzielenie ochrony międzynarodowej.

Nowelizacja rozporządzenia jako aktu wykonawczego ma na celu dostosowanie jego przepisów do proponowanych zmian ustawowych.

2. Rekomendowane rozwiązanie, w tym planowane narzędzia interwencji, i oczekiwany efekt

Przeniesienie kompetencji z Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców na Komendanta Głównego Straży Granicznej w sprawach związanych z organizacją dobrowolnych powrotów, przeniesieniem cudzoziemca do innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej oraz w sprawach związanych z udzieleniem pomocy związanej z ww. przeniesieniem, wymaga wprowadzenia zmian w rozporządzeniu Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 19 lutego 2016 r. w sprawie wysokości pomocy dla cudzoziemców ubiegających się o udzielenie ochrony międzynarodowej.

Przedmiotowe rozporządzenie określa wymiar oraz zakres pomocy udzielanej cudzoziemcom ubiegającym się o udzielenie ochrony międzynarodowej na terytorium RP.

W związku z powyższym proponuje się wykreślenie §1 ust. 1 pkt 6 oraz skorygowanie treści §1 ust. 2 w związku z powyższym wykreśleniem. Następnie proponuje się wykreślenie § 7, który określa w ust. 1 wysokość pomocy na pokrycie kosztów wyżywienia cudzoziemca w podróży w związku z dobrowolnym powrotem lub przeniesieniem do innego państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozparzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej oraz w ust. 2 termin wypłaty świadczenia pomocy socjalnej.

3. Jak problem został rozwiązany w innych krajach, w szczególności krajach członkowskich OECD/UE?

Projekt dotyczy, przede wszystkim, szczegółowych rozwiązań krajowych, brak jest zatem potrzeby dokonywania analiz porównawczych rozwiązań przyjmowanych w innych państwach.

4. Podmioty, na które oddziałuje projekt

Grupa	Wielkość	Źródło danych	Oddziaływanie
Cudzoziemcy	25 osób zdecydowało się na dobrowolny	Dane za 2020 r. w zakresie dobrowolnych powrotów oraz	Cudzoziemcy decydujący się na dobrowolne powroty oraz

	powrót do kraju pochodzenia; 2 osoby zostały przeniesione do właściwego państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej.	przeniesienia do właściwego państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej.	cudzoziemcy przeniesieni do właściwego państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej.
Minister właściwy do spraw wewnętrznych	1 urząd administracji rządowej	Ustawa z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej	Oddziaływanie organizacyjno-finansowe.
Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców	1 organ administracji rządowej	Ustawa z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach	Oddziaływanie organizacyjno-finansowe. Udzielanie pomocy socjalnej i opieki medycznej cudzoziemcom ubiegającym się o udzielenie ochrony międzynarodowej na terytorium RP.
organy Straży Granicznej	Komendant Główny Straży Granicznej Komendant Oddziału Straży Granicznej Komendant Placówki Straży Granicznej	Ustawa z dnia 12 października 1990 r. o Straży Granicznej	W stosunku do cudzoziemców, którzy złożyli wnioski o udzielenie ochrony międzynarodowej na terytorium RP i przed ostateczną decyzją dotyczącą przyznania ochrony międzynarodowej podjęli decyzji o dobrowolnym powrocie do kraju pochodzenia, lub w przypadku przeniesienia cudzoziemca do innego państwa UE, które jest odpowiedzialne za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej.

5. Informacje na temat zakresu, czasu trwania i podsumowanie wyników konsultacji

Projekt rozporządzenia zostanie opracowany w resorcie spraw wewnętrznych. W celu wykonania wynikającego z przepisów obowiązującego prawa obowiązku zasięgnięcia opinii projekt rozporządzenia zostanie przekazany do zaopiniowania następującym podmiotom:

- 1) Prokuratorowi Krajowemu;
- 2) Prezesowi Naczelnej Rady Adwokackiej;
- 3) Prezesowi Krajowej Izby Radców Prawnych;
- 4) Prezesowi Urzędu Ochrony Danych Osobowych;
- 5) Radzie Dialogu Społecznego.

Ponadto projekt zostanie przekazany do konsultacji:

- wojewodom;
- Radzie do Spraw Uchodźców;
- Rzecznikowi Praw Obywatelskich;
- Rzecznikowi Praw Dziecka;
- Helsińskiej Fundacji Praw Człowieka;
- Międzynarodowej Organizacji do Spraw Migracji (IOM);
- Wysokiemu Komisarzowi Narodów Zjednoczonych ds. Uchodźców (UNHCR);

- Stowarzyszeniu Amnesty International;
- Instytutowi na Rzecz Państwa Prawa;
- Stowarzyszeniu Interwencji Prawnej;
- Centrum Pomocy Prawnej im. Haliny Nieć;
- Fundacji Republikańskiej;
- Fundacji Rozwoju Oprócz Granic.

Projekt zostanie udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie Rządowego Centrum Legislacji w zakładce „Rządowy Proces Legislacyjny” zgodnie z § 52 ust. 1 uchwały nr 190 uchwały Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – *Regulamin pracy Rady Ministrów* (M. P. z 2016 r. poz. 1006, z późn. zm.) oraz stosownie do wymogów art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. *o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa* (Dz. U. z 2017 r. poz. 248). Konsultacje publiczne zostaną przeprowadzone w trakcie trwania uzgodnień międzyresortowych.

6. Wpływ na sektor finansów publicznych

(ceny stałe z r.)	Skutki w okresie 10 lat od wejścia w życie zmian [mln zł]											
	0	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	Łącznie (0-10)
Dochody ogółem	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
budżet państwa	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
JST	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
pozostałe jednostki (oddzielnie)	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
Wydatki ogółem	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
budżet państwa	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
JST	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
pozostałe jednostki (oddzielnie)	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
Saldo ogółem	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
budżet państwa	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
JST	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
pozostałe jednostki (oddzielnie)	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
Źródła finansowania	Nie dotyczy.											
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	Wejście w życie niniejszego rozporządzenia nie spowoduje dodatkowych wydatków i nie wpłynie na zmniejszenie dochodów budżetu państwa i budżetów jednostek samorządu terytorialnego.											

7. Wpływ na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe

		Skutki							
Czas w latach od wejścia w życie zmian		0	1	2	3	5	10	Łącznie (0-10)	
W ujęciu pieniężnym (w mln zł, ceny stałe z r.)	duże przedsiębiorstwa	-	-	-	-	-	-	-	
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw	-	-	-	-	-	-	-	
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe	-	-	-	-	-	-	-	
W ujęciu niepieniężnym	duże przedsiębiorstwa								
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw	Przedmiotowy projekt z uwagi na swój charakter nie zawiera regulacji dotyczących majątkowych praw i obowiązków przedsiębiorców lub praw i obowiązków przedsiębiorców wobec organów administracji publicznej, a zatem nie podlega obowiązkowi dokonania oceny przewidywanego wpływu proponowanych rozwiązań na działalność mikro, małych i średnich							

		przedsiębiorców, stosownie do przepisów ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców.
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe	-
Niemierzalne	-	-
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	Wejście w życie projektowanego rozporządzenia nie będzie miało wpływu na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe. Wejście w życie projektowanego rozporządzenia nie będzie miało wpływu na sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw. Wejście w życie projektowanego rozporządzenia nie będzie miało wpływu na sytuację ekonomiczną i społeczną rodziny, a także osób niepełnosprawnych oraz osób starszych.	
8. Zmiana obciążeń regulacyjnych (w tym obowiązków informacyjnych) wynikających z projektu		
☒ nie dotyczy		
Wprowadzane są obciążenia poza bezwzględnie wymaganymi przez UE (szczegóły w odwróconej tabeli zgodności).	☐ tak ☐ nie ☒ nie dotyczy	
☐ zmniejszenie liczby dokumentów ☐ zmniejszenie liczby procedur ☐ skrócenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:	☐ zwiększenie liczby dokumentów ☐ zwiększenie liczby procedur ☐ wydłużenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:	
Wprowadzane obciążenia są przystosowane do ich elektroniczności.	nie dotyczy	
Komentarz:		
9. Wpływ na rynek pracy		
Wejście w życie projektowanego rozporządzenia nie ma wpływu na rynek pracy.		
10. Wpływ na pozostałe obszary		
☐ środowisko naturalne ☐ sytuacja i rozwój regionalny ☐ sądy powszechne, administracyjne lub wojskowe	☐ demografia ☐ mienie państwowe ☐ inne:	☐ informatyzacja ☐ zdrowie
Omówienie wpływu	Brak wpływu.	
11. Planowane wykonanie przepisów aktu prawnego		
Na datę wejścia w życie projektowanej regulacji zaproponowano		
12. W jaki sposób i kiedy nastąpi ewaluacja efektów projektu oraz jakie mierniki zostaną zastosowane?		
13. Załączniki (istotne dokumenty źródłowe, badania, analizy itp.)		
Brak załączników.		

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH I ADMINISTRACJI¹⁾

z dnia

**w sprawie wykazu poświadczeń znajomości języka polskiego potwierdzających
znajomość tego języka wymaganą do udzielenia zezwolenia na pobyt rezydenta
długoterminowego Unii Europejskiej**

Na podstawie art. 211 ust. 5 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach (Dz. U. z 2021 r. poz. 2354, z późn. zm.²⁾) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Rozporządzenie określa wykaz poświadczeń znajomości języka polskiego na poziomie biegłości językowej co najmniej B1 potwierdzających znajomość języka polskiego wymaganą do udzielenia zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego Unii Europejskiej.

2. Wykaz, o którym mowa w ust. 1, stanowi załącznik do rozporządzenia.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem

**MINISTER SPRAW
WEWNĘTRZNYCH
I ADMINISTRACJI**

W porozumieniu:

MINISTER EDUKACJI I NAUKI

¹⁾ Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji kieruje działem administracji rządowej – sprawy wewnętrzne, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 18 listopada 2019 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji (Dz. U. poz. 2264).

²⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2022 r. poz. 91, 583, 830, 835, 1383, 1561 i

Załącznik
do rozporządzenia
Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji
z dnia
(poz.)

WYKAZ POŚWIADCZEŃ ZNAJOMOŚCI JĘZYKA POLSKIEGO NA POZIOMIE
BIEGŁOŚCI JĘZYKOWEJ CO NAJMNIEJ B1 POTWIERDZAJĄCYCH ZNAJOMOŚĆ
JĘZYKA POLSKIEGO WYMAGANĄ DO UDZIELENIA ZEZWOLENIA NA POBYT
REZYDENTA DŁUGOTERMINOWEGO UNII EUROPEJSKIEJ

- 1) urzędowe poświadczenie znajomości języka polskiego, o którym mowa w art. 11a ustawy z dnia 7 października 1999 r. o języku polskim (Dz. U. z 2021 r. poz. 672);
 - 2) certyfikaty następujących instytucji:
 - a) European Consortium for the Certificate of Attainment in Modern Languages (ECL);
 - b) telc GmbH, WBT Weiterbildungs-Testsysteme GmbH (TELC);
 - 3) zaświadczenie o znajomości języka polskiego wydane przez polskie uczelnie:
 - a) zatwierdzone przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych na potrzeby przyjmowania cudzoziemców w celu podjęcia lub kontynuacji studiów zgodnie z art. 144 ust. 4 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach (Dz. U. z 2021 r. poz. 2354, z późn. zm.¹⁾), zwanej dalej „ustawą”, albo
 - b) niepodlegające obowiązkowi zatwierdzenia zgodnie z art. 144 ust. 5 ustawy i w stosunku do których nie została wydana decyzja o zakazie przyjmowania cudzoziemców, o której mowa w art. 144a ust. 1 ustawy
- na podstawie wewnętrznych przepisów uczelni, po zaliczeniu lektoratu z języka polskiego.

¹⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2022 r. poz. 91, 583, 830, 835, 1383, 1561 i

UZASADNIENIE

Projekt rozporządzenia stanowi wykonanie upoważnienia zawartego w art. 211 ust. 5 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach (Dz. U. z 2021 r. poz. 2354, z późn. zm.) dodanego ustawą z dnia 2022 r. o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw. Przepis ten zobowiązuje ministra właściwego do spraw wewnętrznych do określenia, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw szkolnictwa wyższego i nauki, w drodze rozporządzenia wykaz poświadczeń znajomości języka polskiego, o których mowa w art. 211 ust. 3 pkt 1 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, uwzględniając ich wiarygodność i dostępność egzaminu w celu uzyskania poświadczenia.

Jak wynika z art. 211 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach jednym z warunków, jakie musi spełnić cudzoziemiec ubiegający się o udzielenie mu zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE jest posiadanie potwierdzonej znajomości języka polskiego. W dotychczasowym stanie prawnym zgodnie z art. 211 ust. 3 ww. ustawy znajomość języka polskiego, oprócz świadectwa ukończenia w Rzeczypospolitej Polskiej szkoły lub uczelni czy świadectwa ukończenia szkoły lub uczelni z wykładowym językiem polskim za granicą, potwierdzało urzędowe poświadczenie znajomości języka polskiego, o którym mowa w art. 11a ustawy z dnia 7 października 1999 r. o języku polskim, na poziomie biegłości językowej co najmniej B1. Ustawą z dnia 2022 r. o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw zmieniono brzmienie ust. 3 w art. 211 określającego katalog dokumentów potwierdzających znajomość języka polskiego jako obcego. Zmiana dotyczyła pkt 1, tak aby znajomość języka polskiego mogły potwierdzać również inne dostępne wiarygodne certyfikaty. Zgodnie ze zmienionym art. 211 ust. 3 pkt 1 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach jednym z dokumentów potwierdzających znajomość języka polskiego jest poświadczenie znajomości języka polskiego na poziomie biegłości językowej co najmniej B1 wskazane w wykazie określonym w rozporządzeniu wydawanym na podstawie art. 211 ust. 5 przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw szkolnictwa wyższego i nauki.

Przedmiotowe rozporządzenie określa ww. wykaz poświadczeń znajomości języka polskiego, o których mowa w art. 211 ust. 3 pkt 1 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach. Wykaz ten stanowi załącznik do rozporządzenia. Wymienione w tym wykazie poświadczenia dają pełną gwarancję, że cudzoziemiec, któremu wystawiono dany certyfikat

posiada znajomość języka polskiego na poziomie biegłości językowej wymaganym do udzielenia zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego Unii Europejskiej.

Zgodnie z pkt 1 ww. wykazu urzędowe poświadczenie znajomości języka polskiego, o którym mowa w art. 11a ustawy z dnia 7 października 1999 r. o języku polskim (Dz. U. z 2021 r. poz. 672) pozostanie jednym z dokumentów potwierdzających posiadanie znajomości języka polskiego.

W pkt 2 wykazu umieszczono certyfikaty TELC i ECL.

Poza urzędowym poświadczeniem znajomości języka polskiego istnieją jeszcze dwa ustandaryzowane systemy certyfikowania znajomości języka polskiego jako języka obcego. TELC i ECL.

TELC (The European Language Certificates) – międzynarodowe standaryzowane testy z zakresu 10 języków europejskich. Organizatorem egzaminów jest telc GmbH, WBT Weiterbildungs-Testsysteme GmbH z siedzibą we Frankfurcie nad Menem. W ofercie telc GmbH aktualnie znajduje się ponad 70 certyfikatów o różnym zakresie i stopniu skomplikowania, również B1. Wszystkie egzaminy przeprowadzane przez telc GmbH są zgodne z Europejskim Systemem Opisu Kształcenia Językowego (The Common European Framework of Reference for Languages, CEFR).

Testy językowe TELC można zdawać w jednym z następujących języków: angielski, niemiecki, turecki, hiszpański, francuski, włoski, portugalski, rosyjski, polski i arabski. Egzaminy odbywają się w ponad 3000 ośrodków w 20 krajach - w tym w licznych prywatnych szkołach językowych. W Polsce jest to około 60 podmiotów, z których niektóre zapewniają również egzaminy ze znajomości języka polskiego. Wszystkie podmioty mogą uzupełnić swoją ofertę o język polski.

Daty egzaminów mogą być ustalane niezależnie przez każdy ośrodek egzaminacyjny, to samo dotyczy cen w poszczególnych centrach testowych (około 500 PLN). Wyniki testów są dostępne po około 4-6 tygodniach, a certyfikaty TELC są ważne bezterminowo.

Certyfikaty TELC są obecnie uznawane jako umożliwiające dostęp do studiów wyższych w języku polskim przez większość uniwersytetów i szkół wyższych.

Certyfikaty TELC potwierdzają również znajomość języków obcych w ramach postępowania kwalifikacyjnego w służbie cywilnej (Rozporządzenie Prezesa Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2009 r. w sprawie sposobu przeprowadzania postępowania kwalifikacyjnego w służbie cywilnej).

ECL - międzynarodowe standaryzowane testy z zakresu 15 języków organizowane przez European Consortium for the Certificate of Attainment in Modern Languages, działające w oparciu o Uniwersytet w Pecs na Węgrzech. Zapewnia egzaminy z następujących języków: bułgarski, chorwacki, czeski, angielski, francuski, niemiecki, hebrajski, węgierski, włoski, hiszpański, polski, rumuński, rosyjski, serbski i słowacki na różnych poziomach, również B1. Egzaminy ECL są zgodne z Europejskim Systemem Opisu Kształcenia Językowego (The Common European Framework of Reference for Languages, CEFR).

Egzaminy ECL są oferowane pięć razy w roku. Egzaminy ECL z języka angielskiego i niemieckiego można zdawać w każdym z pięciu okresów egzaminacyjnych. Egzaminy z innych języków egzaminacyjnych odbywają się dwa razy w roku. Egzaminy ECL można zdawać w około 200 miejscach egzaminacyjnych na całym świecie. W Polsce obecnie jest 11 centrów egzaminacyjnych. Nie wszystkie zapewniają egzaminowanie z języka polskiego, lecz mogą uzupełnić swoją ofertę.

Podobnie jak TELC, certyfikaty ECL są obecnie uznawane jako umożliwiające dostęp do studiów wyższych w języku polskim przez większość uniwersytetów i szkół wyższych. Potwierdzają również znajomość języków obcych w ramach postępowania kwalifikacyjnego w polskiej służbie cywilnej.

Obie instytucje są członkami renomowanego Stowarzyszenia ALTE (the Association of Language Testers in Europe). Jest to stowarzyszenie twórców testów językowych, którzy współpracują w celu promowania uczciwej i dokładnej oceny umiejętności językowych w Europie i poza. ALTE ustanowiło zestaw wspólnych standardów, które obejmują wszystkie etapy procesu testowania języka. Standardy te mogą być stosowane do egzaminów z dowolnego języka i zapewniają jakość egzaminów członków stowarzyszenia.

Oba rodzaje certyfikatów mogą istotnie zwiększyć dostępność prawidłowego potwierdzenia znajomości języka polskiego wymaganej do uzyskania zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE oraz dają rękojmię rzetelności i bezstronności wyników.

W pkt 3 wykazu umieszczono zaświadczenia znajomości języka polskiego wydawane przez polskie uczelnie, które zgodnie z ustawą mają prawo przyjmować cudzoziemców w celu podjęcia studiów lub ich kontynuacji. Minister właściwy do spraw wewnętrznych i administracji publikuje

na stronie listę zatwierdzonych na potrzeby przyjmowania cudzoziemców jednostek prowadzących studia. Lista nie obejmuje uczelni, które nie podlegają temu obowiązkowi a są to:

- uczelnie akademickie w rozumieniu art. 14 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. z 2022 r. poz. 574, z późn. zm.);
- uczelnie zawodowe w rozumieniu art. 15 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce, które są publicznymi uczelniami zawodowymi;
- uczelnie wojskowe, o których mowa w art. 433 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce;
- uczelnie służb państwowych, o których mowa w art. 433 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce;
- uczelnie prowadzone przez kościoły i związki wyznaniowe, których stosunek do Rzeczypospolitej Polskiej reguluje umowa międzynarodowa lub ustawa.

Obecnie uprawnionych do przyjmowania cudzoziemców jest łącznie ponad 300 uczelni (zatwierdzonych lub niepodlegających obowiązkowi zatwierdzenia).

Uczelnia wystawia zaświadczenia na podstawie ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – (Dz. U. z 2022 r. poz. 2000) Wydane zaświadczenie powinno być zgodne ze standardami Europejskiego Systemu Opisu Kształcenia Językowego. Proces uzyskania zaświadczenia określają wewnętrzne regulacje danej uczelni. Cudzoziemiec będący studentem lub uczestnikiem innych form kształcenia danej uczelni i uczęszczający na lektorat języka polskiego może uzyskać takie zaświadczenie, które uczelnia wystawi na podstawie zgromadzonej dokumentacji (między innymi karty okresowych osiągnięć studenta) potwierdzającej poziom znajomości języka polskiego.

Przewiduje się, że rozporządzenie wejdzie w życie z dniem A zatem z dniem wejścia w życie przepisu art. 211 ust. 5 ustanawiającego delegację dla ministra właściwego do spraw wewnętrznych do wydania przedmiotowego rozporządzenia, dodanego do ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach ustawą z dnia 2022 r. o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw.

Projekt rozporządzenia jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Projekt rozporządzenia nie wymaga przedłożenia właściwym instytucjom i organom Unii Europejskiej, w tym Europejskiemu Bankowi Centralnemu, w celu uzyskania opinii, dokonania powiadomienia, konsultacji albo uzgodnienia.

Projekt nie podlega obowiązkowi notyfikacji zgodnie z trybem przewidzianym w przepisach rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. poz. 2039 oraz z 2004 r. poz. 597).

Projekt nie ma wpływu na działalność mikroprzedsiębiorców, małych i średnich przedsiębiorców.

Projekt został udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie internetowej Rządowego Centrum Legislacji w zakładce Rządowy Proces Legislacyjny zgodnie z § 52 ust. 1 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. z 2022 r. poz. 348) oraz stosownie do wymogów art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingskiej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2017 r. poz. 248).

Projekt nie podlega dokonaniu oceny OSR przez koordynatora OSR w trybie § 32 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów.

<p>Nazwa projektu Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji w sprawie wykazu poświadczeń znajomości języka polskiego potwierdzających znajomość tego języka wymaganą do udzielenia zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego Unii Europejskiej</p> <p>Ministerstwo wiodące i ministerstwa współpracujące Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji – ministerstwo wiodące Ministerstwo Edukacji i Nauki – ministerstwo współpracujące</p> <p>Osoba odpowiedzialna za projekt w randze Ministra, Sekretarza Stanu lub Podsekretarza Stanu Bartosz Grodecki – Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji</p> <p>Kontakt do opiekuna merytorycznego projektu...</p>	<p>Data sporządzenia 11 października 2022 r.</p> <p>Źródło: Delegacja zawarta w art. 211 ust. 5 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach (Dz. U. z 2021 r. poz. 2354, z późn. zm.) w związku ze zmianami wprowadzonymi ustawą z dnia 2022 r. o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. ...).</p> <p>Nr w wykazie prac legislacyjnych Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji: ...</p>
---	--

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Jaki problem jest rozwiązywany?

Projekt rozporządzenia stanowi wykonanie upoważnienia zawartego w art. 211 ust. 5 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach (Dz. U. z 2021 r. poz. 2354, z późn. zm.) dodanego ustawą z dnia 2022 r. o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw. Przepis ten zobowiązuje ministra właściwego do spraw wewnętrznych do określenia, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw szkolnictwa wyższego i nauki, w drodze rozporządzenia wykaz poświadczeń znajomości języka polskiego, o których mowa w art. 211 ust. 3 pkt 1 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, uwzględniając ich wiarygodność i dostępność egzaminu w celu uzyskania poświadczenia.

Jak wynika z art. 211 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach jednym z warunków, jakie musi spełnić cudzoziemiec ubiegający się o udzielenie mu zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE jest posiadanie potwierdzonej znajomości języka polskiego. W dotychczasowym stanie prawnym zgodnie z art. 211 ust. 3 ww. ustawy znajomość języka polskiego, oprócz świadectwa ukończenia w Rzeczypospolitej Polskiej szkoły lub uczelni czy świadectwa ukończenia szkoły lub uczelni z wykładowym językiem polskim za granicą, potwierdzało urzędowe poświadczenie znajomości języka polskiego, o którym mowa w art. 11a ustawy z dnia 7 października 1999 r. o języku polskim, na poziomie biegłości językowej co najmniej B1. Ustawą z dnia 2022 r. o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw zmieniono brzmienie ust. 3 w art. 211 określającego katalog dokumentów potwierdzających znajomość języka polskiego jako obcego. Zmiana dotyczyła pkt 1, tak aby znajomość języka polskiego mogły potwierdzać również inne dostępne wiarygodne certyfikaty. Zgodnie ze zmienionym art. 211 ust. 3 pkt 1 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach jednym z dokumentów potwierdzających znajomość języka polskiego jest poświadczenie znajomości języka polskiego na poziomie biegłości językowej co najmniej B1 wskazane w wykazie określonym w rozporządzeniu wydawanym na podstawie art. 211 ust. 5 przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw szkolnictwa wyższego i nauki.

2. Rekomendowane rozwiązanie, w tym planowane narzędzia interwencji, i oczekiwany efekt

Przedmiotowe rozporządzenie określa ww. wykaz poświadczeń znajomości języka polskiego, o których mowa w art. 211 ust. 3 pkt 1 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach. Wykaz ten stanowi załącznik do rozporządzenia. Wymienione w tym wykazie poświadczenia dają pełną gwarancję, że cudzoziemiec, któremu wystawiono dany certyfikat posiada znajomość języka polskiego na poziomie biegłości językowej wymaganym do udzielenia zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego Unii Europejskiej.

3. Jak problem został rozwiązany w innych krajach, w szczególności krajach członkowskich OECD/UE?

Z uwagi na fakt, iż proponowane w przepisach rozporządzenia rozwiązania wynikają z konieczności realizacji delegacji do wydania rozporządzenia w ww. zakresie, brak jest możliwości dokonania porównania z rozwiązaniami przyjętymi przez inne kraje członkowskie OECD/UE.

4. Podmioty, na które oddziałuje projekt

Grupa	Wielkość	Źródło danych	Oddziaływanie
cudzoziemcy ubiegający się o udzielenie zezwolenia na pobyt	Trudno oszacować liczbę cudzoziemców zamierzających ubiegać	Dane statystyczne Urzędu do Spraw Cudzoziemców	Zmiany w zakresie wymogu posiadania potwierdzonej

<p>rezydenta długoterminowego UE</p>	<p>się o udzielenie zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE, którzy będą przystępować do egzaminu z języka polskiego w celu uzyskania poświadczenia znajomości języka polskiego wymaganego do uzyskania ww. zezwolenia.</p> <p>W latach poprzednich liczba cudzoziemców ubiegających się o udzielenie zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE kształtowała się w sposób następujący: w 2019 r. – 2705 w 2020 r. – 5148 w 2021 r. – 9113.</p>		<p>znajomości języka polskiego jako warunku uzyskania zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE</p>
<p>minister właściwy do spraw wewnętrznych</p>	<p>1</p>	<p>Ustawa z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej</p> <p>§ 1 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 18 listopada 2019 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji.</p>	<p>Konieczność wydania aktu wykonawczego.</p>
<p>minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego i nauki</p>	<p>1</p>	<p>Ustawa z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej</p> <p>§ 1 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 października 2020 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Edukacji i Nauki.</p>	<p>Udział w wydawaniu aktu wykonawczego.</p>
<p>Podmioty przeprowadzające egzaminy z języka polskiego jako obcego</p>			<p>Organizowanie egzaminów, w wyniku których można uzyskać poświadczenie znajomości języka polskiego na poziomie biegłości językowej wymaganej do udzielenia zezwolenia na pobyt rezydenta</p>

												długoterminowego UE
5. Informacje na temat zakresu, czasu trwania i podsumowanie wyników konsultacji												
<p>Projekt rozporządzenia został opracowany w resorcie spraw wewnętrznych.</p> <p>W celu wykonania wynikającego z przepisów obowiązującego prawa obowiązku zasięgnięcia opinii projekt rozporządzenia zostanie przekazany do zaopiniowania następującym podmiotom:</p> <ul style="list-style-type: none"> • Prokuratorowi Krajowemu; • Prezesowi Naczelnej Rady Adwokackiej; • Prezesowi Krajowej Rady Radców Prawnych; • Pierwszemu Prezesowi Sądu Najwyższego. <p>Ponadto projekt zostanie przekazany do konsultacji:</p> <ul style="list-style-type: none"> • wojewodom; • Rzecznikowi Praw Obywatelskich; • Helsińskiej Fundacji Praw Człowieka; • Instytutowi na Rzecz Państwa Prawa; • Stowarzyszeniu Interwencji Prawnej; • Centrum Pomocy Prawnej im. Haliny Nieć; • Stowarzyszeniu „Emigrant”; • Fundacji Republikańskiej. <p>Projekt zostanie udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie Rządowego Centrum Legislacji w zakładce „Rządowy Proces Legislacyjny” zgodnie z § 52 ust. 1 uchwały nr 190 uchwały Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – <i>Regulamin pracy Rady Ministrów</i> (M. P. z 2016 r. poz. 1006, z późn. zm.) oraz stosownie do wymogów art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. <i>o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa</i> (Dz. U. z 2017 r. poz. 248). Konsultacje publiczne zostaną przeprowadzone w trakcie trwania uzgodnień międzyresortowych.</p>												
6. Wpływ na sektor finansów publicznych												
(ceny stałe z ... r.)		Skutki w okresie 10 lat od wejścia w życie zmian [mln zł]										
		0	1	2	3	4	5	6	7	8	9	Łącznie (0–10)
Dochody ogółem		-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
budżet państwa		-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
JST		-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
pozostałe jednostki (oddzielnie)		-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
Wydatki ogółem		-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
budżet państwa		-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
JST		-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
pozostałe jednostki (oddzielnie)		-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
Saldo ogółem		-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
budżet państwa		-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
JST		-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
pozostałe jednostki (oddzielnie)		-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
Źródła finansowania		-										

Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	Wejście w życie projektowanego rozporządzenia nie spowoduje dodatkowych wydatków i nie wpłynie na zmniejszenie dochodów budżetu państwa i budżetów jednostek samorządu terytorialnego.
--	--

7. Wpływ na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe

Skutki								
Czas w latach od wejścia w życie zmian		0	1	2	3	5	10	Łącznie (0–10)
W ujęciu pieniężnym (w mln zł, ceny stałe z ... r.)	duże przedsiębiorstwa	-	-	-	-	-	-	-
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw		-	-	-	-	-	-
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe	-	-	-	-	-	-	-
W ujęciu niepieniężnym	duże przedsiębiorstwa	-						
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw	Przedmiotowy projekt z uwagi na swój charakter nie zawiera regulacji dotyczących majątkowych praw i obowiązków przedsiębiorców lub praw i obowiązków przedsiębiorców wobec organów administracji publicznej, a zatem nie podlega obowiązkowi dokonania oceny przewidywanego wpływu proponowanych rozwiązań na działalność mikro, małych i średnich przedsiębiorców, stosownie do przepisów ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców.						
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe	-						
Niemierzalne	-	-						

Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	Wejście w życie projektowanego rozporządzenia nie będzie miało wpływu na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe. Wejście w życie projektowanego rozporządzenia nie będzie miało wpływu na sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw. Wejście w życie projektowanego rozporządzenia nie będzie miało wpływu na sytuację ekonomiczną i społeczną rodziny, a także osób niepełnosprawnych oraz osób starszych.
--	---

8. Zmiana obciążeń regulacyjnych (w tym obowiązków informacyjnych) wynikających z projektu

☒ nie dotyczy	
Wprowadzane są obciążenia poza bezwzględnie wymaganymi przez UE (szczegóły w odwróconej tabeli zgodności).	☐ tak ☐ nie ☒ nie dotyczy
☐ zmniejszenie liczby dokumentów ☐ zmniejszenie liczby procedur ☐ skrócenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:	☐ zwiększenie liczby dokumentów ☐ zwiększenie liczby procedur ☐ wydłużenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:
Wprowadzane obciążenia są przystosowane do ich elektroniczności.	☐ tak ☐ nie

nie dotyczy

Komentarz: Projektowane rozporządzenie nie będzie miało wpływu na ww. obszary.

9. Wpływ na rynek pracy

Wejście w życie projektowanego rozporządzenia nie będzie miało wpływu na rynek pracy.

10. Wpływ na pozostałe obszary

☐ środowisko naturalne	☐ demografia	☐ informatyzacja
☐ sytuacja i rozwój regionalny	☐ mienie państwowe	☐ zdrowie
☐ sądy powszechne,
administracyjne lub wojskowe	☐ inne:	

Omówienie wpływu

Projektowane rozporządzenie nie będzie miało wpływu na ww. obszary.

11. Planowane wykonanie przepisów aktu prawnego

Przewiduje się, że rozporządzenie wejdzie w życie z dniem A zatem z dniem wejścia w życie przepisu art. 211 ust. 5 ustanawiającego delegację dla ministra właściwego do spraw wewnętrznych do wydania przedmiotowego rozporządzenia, dodanego do ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach ustawą z dnia 2022 r. o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw.

12. W jaki sposób i kiedy nastąpi ewaluacja efektów projektu oraz jakie mierniki zostaną zastosowane?

Nie przewiduje się ewaluacji efektów projektu.

13. Załączniki (istotne dokumenty źródłowe, badania, analizy itp.)

Brak załączników.

ROZPORZĄDZENIE

MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH I ADMINISTRACJI¹⁾

z dnia

w sprawie wniosku o udostępnienie cudzoziemcowi informacji umieszczonych w wykazie cudzoziemców, których pobyt na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest niepożądany, lub Systemie Informacyjnym Schengen do celów odmowy wjazdu i pobytu, a także o sprostowanie albo usunięcie danych umieszczonych w tym wykazie lub Systemie

Na podstawie art. 446 ust. 3 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach (Dz. U. z 2021 r. poz. 2354 oraz z 2022 r. poz. 91, 583, 830, 835 i ...) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Rozporządzenie określa wzór formularza wniosku o:

- 1) udostępnienie cudzoziemcowi informacji o umieszczeniu jego danych w wykazie cudzoziemców, których pobyt na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest niepożądany, zwanym dalej "wykazem", lub Systemie Informacyjnym Schengen do celów odmowy wjazdu i pobytu, o terminie obowiązywania wpisu i podstawie prawnej i faktycznej wpisu;
- 2) sprostowanie danych umieszczonych w wykazie lub Systemie Informacyjnym Schengen do celów odmowy wjazdu i pobytu, jeżeli są niekompletne, nieaktualne lub nieprawdziwe;
- 3) usunięcie danych umieszczonych w wykazie lub Systemie Informacyjnym Schengen do celów odmowy wjazdu i pobytu, jeżeli zostały umieszczone lub są przechowywane z naruszeniem przepisów ustawy lub rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1861 z dnia 28 listopada 2018 r. w sprawie utworzenia, funkcjonowania i użytkowania Systemu Informacyjnego Schengen (SIS) w dziedzinie odpraw

¹⁾ Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji kieruje działem administracji rządowej – sprawy wewnętrzne, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 18 listopada 2019 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji (Dz. U. poz. 2264).

granicznych, zmiany konwencji wykonawczej do układu z Schengen oraz zmiany i uchylecia rozporządzenia (WE) nr 1987/2006 (Dz. Urz. UE L 312 z 07.12.2018, str. 14, z późn. zm.²⁾).

2. Wzór wniosku, o którym mowa w ust. 1, określa załącznik do rozporządzenia.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie w terminie ... dni od dnia ogłoszenia³⁾.

**MINISTER SPRAW
WEWNĘTRZNYCH
I ADMINISTRACJI**

²⁾ Zmiany wymienionego rozporządzenia zostały ogłoszone w Dz. Urz. UE L 135 z 22.05.2019, str. 27, Dz. Urz. UE L 248 z 13.07.2021, str. 11 oraz Dz. Urz. UE L 249 z 14.07.2021, str. 15.

³⁾ Niniejsze rozporządzenie było poprzedzone rozporządzeniem Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 23 kwietnia 2014 r. w sprawie wzoru formularza wniosku o udostępnienie cudzoziemcowi informacji umieszczonych w wykazie cudzoziemców, których pobyt na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest niepożądany, lub Systemie Informacyjnym Schengen do celów odmowy wjazdu, a także o sprostowanie albo usunięcie danych umieszczonych w tym wykazie lub Systemie (Dz. U. poz. 549), które zgodnie z art. ... ustawy z dnia ... 2022 r. o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. ...) traci moc z dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

Załącznik
do rozporządzenia
Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji
z dnia
(poz.)

Nazwa organu, do którego składany jest wniosek

**Przed wypełnieniem wniosku proszę zapoznać się z pouczeniem
zamieszczonym na stronie 5**

Wniosek wypełnia się w języku polskim

WNIOSEK

- o udostępnienie informacji o umieszczeniu danych w wykazie cudzoziemców, których pobyt na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest niepożądany, zwanym dalej „wykazem”, lub Systemie Informacyjnym Schengen do celów odmowy wjazdu i pobytu
- o sprostowanie danych umieszczonych w wykazie lub Systemie Informacyjnym Schengen do celów odmowy wjazdu i pobytu
- o usunięcie danych umieszczonych w wykazie lub Systemie Informacyjnym Schengen do celów odmowy wjazdu i pobytu

(proszę zaznaczyć znakiem „X” tylko jedną właściwą rubrykę)

B. ADRES ZAMIESZKANIA*

1. Województwo/obwód																									
2. Powiat/rejon																									
3. Miejscowość																									
4. Ulica																									
5. Numer domu i lokalu												6. Kod pocztowy													
7. Kraj																									
8. Numer telefonu kontaktowego																									

C. ADRES DO KORESPONDENCJI NA TERYTORIUM RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ (jeżeli jest inny niż adres zamieszkania) LUB ADRES PEŁNOMOCNIKA (jeżeli został ustanowiony)*

1. Województwo																									
2. Powiat																									
3. Gmina																									
4. Miejscowość																									
5. Ulica																									
6. Numer domu i lokalu												7. Kod pocztowy													

POUCZENIE

1. Należy wypełnić wszystkie wymagane rubryki oznaczone gwiazdką (*). Zgodnie z art. 64 Kodeksu postępowania administracyjnego, jeżeli we wniosku nie wskazano adresu wnioskodawcy i nie ma możliwości ustalenia tego adresu na podstawie posiadanych danych, wniosek pozostawia się bez rozpoznania. Jeżeli wniosek nie czyni zadość innym wymaganiom ustalonym w przepisach prawa, wnioskodawca będzie wezwany do usunięcia braków w terminie siedmiu dni i pouczony, że nieusunięcie tych braków spowoduje pozostawienie wniosku bez rozpoznania.
2. Formularz należy wypełnić czytelnie, drukowanymi literami wpisywanymi w odpowiednie kratki.
3. Uzasadnienie wniosku jest obowiązkowe w przypadku wniosku o sprostowanie danych umieszczonych w wykazie lub Systemie Informacyjnym Schengen do celów odmowy wjazdu i pobytu oraz wniosku o usunięcie danych osobowych umieszczonych w wykazie lub Systemie Informacyjnym Schengen do celów odmowy wjazdu i pobytu.

UZASADNIENIE

Projekt zmiany rozporządzenia dotyczy upoważnienia zawartego w art. 446 ust. 3 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach (Dz. U. z 2021 r. poz. 2354, z późn. zm.). Przepis zobowiązuje ministra właściwego do spraw wewnętrznych do określenia, w drodze rozporządzenia wzoru formularza wniosku o udostępnienie cudzoziemcowi informacji umieszczonych w wykazie cudzoziemców, których pobyt na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest niepożądany, lub Systemie Informacyjnym Schengen do celów odmowy wjazdu i pobytu, a także o sprostowanie albo usunięcie danych umieszczonych w tym wykazie lub Systemie.

Zmiany będą polegały na dodaniu rubryki: numer telefonu kontaktowego oraz zmiany rubryki własnoręczny podpis na podpis. Aktualizacja ma na celu zwiększenie ergonomii w prowadzonych postępowaniach. Dodanie rubryki: numer telefonu kontaktowego ma na celu umożliwienie szybszego kontaktu ze stroną postępowania co umożliwi szybszą wymianę informacji. Informowanie uczestników postępowania o jego szczegółach a także może wpłynąć na przyspieszenie przekazywania dodatkowych dokumentów w razie takiej potrzeby. Zmiana rubryki własnoręczny podpis na podpis pozwoli na wyeliminowanie wątpliwości interpretacyjnych czy wzór wniosku podpisany przez cudzoziemca profilem zaufanym bądź kwalifikowanym podpisem elektronicznym jest dopuszczalny. Projekt uwzględnia również wprowadzoną ustawą z dnia ... 2022 r. o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw zmianę terminologii, tj. umieszczenie danych cudzoziemca w Systemie Informacyjnym Schengen do celów odmowy wjazdu i pobytu, w miejsce dotychczasowego określenia - do celów odmowy wjazdu.

W § 1 projektowanego rozporządzenia określony został zakres przedmiotowy rozporządzenia.

W § 1 ust. 2 projektu rozporządzenia wskazano, iż w załączniku do rozporządzenia określono wzór formularza wniosku o udostępnienie cudzoziemcowi informacji umieszczonych w wykazie cudzoziemców, których pobyt na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest niepożądany, lub Systemie Informacyjnym Schengen do celów odmowy wjazdu i pobytu, a także o sprostowanie albo usunięcie danych umieszczonych w tym wykazie lub Systemie.

W załączniku do projektu rozporządzenia, określono wzór formularza o udostępnienie cudzoziemcowi informacji umieszczonych w wykazie cudzoziemców, których pobyt na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest niepożądany, lub Systemie Informacyjnym Schengen do celów odmowy wjazdu i pobytu, a także o sprostowanie albo usunięcie danych umieszczonych w tym wykazie lub Systemie.

We wzorze formularza ww. wniosku zrezygnowano z rubryki własnoręczny podpis na podpis oraz dodano rubrykę numer telefonu kontaktowego.

W § 3 projektu rozporządzenia określono, że rozporządzenie wejdzie w życie w terminie ... dni od dnia ogłoszenia. W związku z wejściem w życie przedmiotowego rozporządzenia traci moc rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 23 kwietnia 2014 r. w sprawie wzoru formularza wniosku o udostępnienie cudzoziemcowi informacji umieszczonych w wykazie cudzoziemców, których pobyt na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest niepożądany, lub Systemie Informacyjnym Schengen do celów odmowy wjazdu, a także o sprostowanie albo usunięcie danych umieszczonych w tym wykazie lub Systemie (Dz. U. poz. 549).

Projekt rozporządzenia jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Projekt rozporządzenia nie zawiera przepisów technicznych, a zatem nie podlega notyfikacji, zgodnie z trybem przewidzianym w przepisach rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia

2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. poz. 2039, z późn. zm.).

Projekt rozporządzenia nie wymaga przedłożenia właściwym instytucjom i organom Unii Europejskiej, w tym Europejskiemu Bankowi Centralnemu, w celu uzyskania opinii, dokonania powiadomienia, konsultacji lub uzgodnienia.

Projekt nie ma wpływu na działalność mikroprzedsiębiorców, małych i średnich przedsiębiorców.

Projekt zostanie udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie internetowej Rządowego Centrum Legislacji w zakładce Rządowy Proces Legislacyjny zgodnie z § 52 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów (M. P. z 2022 r. poz. 348) oraz stosownie do wymogów art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2017 r. poz. 248).

Projekt nie podlega dokonaniu oceny OSR przez koordynatora OSR w trybie § 32 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów.

<p>Nazwa projektu Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji w sprawie zmiany wzoru formularza wniosku o udostępnienie cudzoziemcowi informacji umieszczonych w wykazie cudzoziemców, których pobyt na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest niepożądany, lub Systemie Informacyjnym Schengen do celów odmowy wjazdu i pobytu, a także o sprostowanie albo usunięcie danych umieszczonych w tym wykazie lub Systemie</p> <p>Ministerstwo wiodące i ministerstwa współpracujące Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji</p> <p>Osoba odpowiedzialna za projekt w randze Ministra, Sekretarza Stanu lub Podsekretarza Stanu Bartosz Grodecki – Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji</p> <p>Kontakt do opiekuna merytorycznego projektu Katarzyna Kruk – Zastępca Dyrektora Departamentu Spraw Międzynarodowych i Migracji w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji tel. +48 22 60 141 20 Sekretariat.DSMiM@mswia.gov.pl</p>	<p>Data sporządzenia 17 czerwca 2022 r.</p> <p>Źródło: Ustawa z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach (Dz. U. z 2021 r. poz. 2354, z późn. zm.)</p> <p>Nr w wykazie prac legislacyjnych Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji -</p>
--	--

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Jaki problem jest rozwiązywany?

Projekt rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji w sprawie zmiany wzoru formularza wniosku o udostępnienie cudzoziemcowi informacji umieszczonych w wykazie cudzoziemców, których pobyt na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest niepożądany, lub Systemie Informacyjnym Schengen do celów odmowy wjazdu i pobytu, a także o sprostowanie albo usunięcie danych umieszczonych w tym wykazie lub Systemie ma na celu aktualizację obecnego wzoru, o którym mowa w art. 446 ust. 3 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach. Zmiany będą polegały na dodaniu rubryki: numer telefonu kontaktowego oraz zmiany rubryki własnoręczny podpis na podpis. Projekt uwzględni również wprowadzoną ustawą z dnia ... 2022 r. o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw zmianę terminologii, tj. umieszczenie danych cudzoziemca w Systemie Informacyjnym Schengen do celów odmowy wjazdu i pobytu, w miejsce dotychczasowego określenia - do celów odmowy wjazdu.

2. Rekomendowane rozwiązanie, w tym planowane narzędzia interwencji, i oczekiwany efekt

Aktualizacja ma na celu zwiększenie ergonomii w prowadzonych postępowaniach. Dodanie rubryki: numer telefonu kontaktowego ma na celu umożliwienie szybszego kontaktu ze stroną postępowania co umożliwi szybszą wymianę informacji. Informowanie uczestników postępowania o jego szczegółach a także może wpłynąć na przyspieszenie przekazywania dodatkowych dokumentów w razie takiej potrzeby. Zmiana rubryki własnoręczny podpis na podpis pozwoli na wyeliminowanie wątpliwości interpretacyjnych czy wzór wniosku podpisany przez cudzoziemca profilem zaufanym bądź kwalifikowanym podpisem elektronicznym jest dopuszczalny.

3. Jak problem został rozwiązany w innych krajach, w szczególności krajach członkowskich OECD/UE?

Z uwagi na fakt, iż proponowane w przepisach rozporządzenia rozwiązania wynikają z konieczności realizacji upoważnienia do wydania rozporządzenia w ww. zakresie oraz uwzględnienia wprowadzanych zmian ustawowych, należy stwierdzić, iż nie jest to problematyka uzasadniająca dokonanie analiz porównawczych z przyjętymi przez inne kraje członkowskie OECD/UE rozwiązaniami.

4. Podmioty, na które oddziałuje projekt

Grupa	Wielkość	Źródło danych	Oddziaływanie
Cudzoziemcy	około 1500 osób rocznie	Dane statystyczne Urzędu do Spraw Cudzoziemców wskazują, że w	Składanie wniosków o udostępnienie cudzoziemcowi informacji

		poprzednich latach liczba złożonych wniosków oscyluje w okolicach 1500 wniosków rocznie	umieszczonych w wykazie cudzoziemców, których pobyt na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest niepożądany, lub Systemie Informacyjnym Schengen do celów odmowy wjazdu i pobytu, a także o sprostowanie albo usunięcie danych umieszczonych w tym wykazie lub Systemie na uaktualnionym formularzu
Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców	1 urząd administracji rządowej	Ustawa z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach	Prowadzenie postępowań o udostępnienie cudzoziemcowi informacji umieszczonych w wykazie cudzoziemców, których pobyt na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest niepożądany, lub Systemie Informacyjnym Schengen do celów odmowy wjazdu i pobytu, a także o sprostowanie albo usunięcie danych umieszczonych w tym wykazie lub Systemie

5. Informacje na temat zakresu, czasu trwania i podsumowanie wyników konsultacji

Projekt rozporządzenia został opracowany w resorcie spraw wewnętrznych i administracji.

W celu wykonania wynikającego z przepisów obowiązującego prawa obowiązku zasięgnięcia opinii projekt rozporządzenia zostanie przekazany do zaopiniowania następującym podmiotom:

- 1) Prokuratorowi Krajowemu – art. 3 § 1 pkt 12 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. – Prawo o prokuraturze;
- 2) Prezesowi Naczelnej Rady Adwokackiej – art. 58 pkt 9 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. – Prawo o adwokaturze;
- 3) Prezesowi Krajowej Rady Radców Prawnych – art. 60 pkt 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych;
- 4) Radzie Dialogu Społecznego – art. 2 pkt 2 ustawy z dnia 24 lipca 2015 r. o Radzie Dialogu Społecznego i innych instytucjach dialogu społecznego;
- 5) Prezesowi Urzędu Ochrony Danych Osobowych – art. 51 ustawy z dnia 10 maja 2018 r. o ochronie danych osobowych.

Ponadto projekt zostanie przekazany do konsultacji:

- 1) wojewodom;
- 2) Rzecznikowi Praw Obywatelskich;
- 3) Rzecznikowi Praw Dziecka.

Projekt zostanie udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie Rządowego Centrum Legislacji w zakładce „Rządowy Proces Legislacyjny” zgodnie z § 52 ust. 1 uchwały nr 190 uchwały Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów (M. P. z 2022 r. poz. 348) oraz stosownie do

wymogów art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2017 r. poz. 248).

Konsultacje publiczne zostaną przeprowadzone w trakcie trwania uzgodnień międzyresortowych.

6. Wpływ na sektor finansów publicznych												
(ceny stałe z ... r.)	Skutki w okresie 10 lat od wejścia w życie zmian [mln zł]											
	0	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	Łącznie (0-10)
Dochody ogółem	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
budżet państwa	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
JST	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
pozostałe jednostki (oddzielnie)	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
Wydatki ogółem	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
budżet państwa	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
JST	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
pozostałe jednostki (oddzielnie)	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
Saldo ogółem	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
budżet państwa	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
JST	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
pozostałe jednostki (oddzielnie)	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
Źródła finansowania	Nie dotyczy.											
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	<p>Wejście w życie projektowanego rozporządzenia nie spowoduje dodatkowych wydatków i nie wpłynie na zmniejszenie dochodów budżetu państwa i budżetów jednostek samorządu terytorialnego. Wdrożenie projektowanych rozwiązań nie będzie angażowało dodatkowych środków budżetu państwa w jakiegokolwiek fazie realizacji projektowanego przedsięwzięcia z części 42 – Sprawy wewnętrzne, jak i poza nią, a w konsekwencji nie będzie generowało kosztów wymagających sfinansowania.</p> <p>Określony w projekcie rozporządzenia wzór formularza wniosku o udostępnienie cudzoziemcowi informacji umieszczonych w wykazie cudzoziemców, których pobyt na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest niepożądany, lub Systemie Informacyjnym Schengen do celów odmowy wjazdu i pobytu, a także o sprostowanie albo usunięcie danych umieszczonych w tym wykazie lub Systemie został przygotowany przez Urząd do Spraw Cudzoziemców.</p>											
6. Wpływ na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe												
Skutki												
Czas w latach od wejścia w życie zmian		0	1	2	3	5	10					
W ujęciu pieniężnym (w mln zł, ceny stałe z ... r.)	duże przedsiębiorstwa	-	-	-	-	-	-					
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw		-	-	-	-	-					
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe	-	-	-	-	-	-					
	duże przedsiębiorstwa											

W ujęciu niepieniężnym	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw	Przedmiotowy projekt z uwagi na swój charakter nie zawiera regulacji dotyczących majątkowych praw i obowiązków przedsiębiorców lub praw i obowiązków przedsiębiorców wobec organów administracji publicznej, a zatem nie podlega obowiązkowi dokonania oceny przewidywanego wpływu proponowanych rozwiązań na działalność mikro, małych i średnich przedsiębiorców, stosownie do przepisów ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców.
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe	-
Niemierzalne	-	-
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	Wejście w życie projektowanego rozporządzenia nie będzie miało wpływu na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców ani na sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw. Wejście w życie projektowanego rozporządzenia nie będzie miało wpływu na sytuację ekonomiczną i społeczną rodziny, obywateli i gospodarstw domowych, a także osób niepełnosprawnych oraz osób starszych.	
7. Zmiana obciążeń regulacyjnych (w tym obowiązków informacyjnych) wynikających z projektu		
☐ nie dotyczy		
Wprowadzane są obciążenia poza bezwzględnie wymaganymi przez UE (szczegóły w odwróconej tabeli zgodności).	☐ tak ☐ nie ☒ nie dotyczy	
☒ zmniejszenie liczby dokumentów ☒ zmniejszenie liczby procedur ☒ skrócenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:	☐ zwiększenie liczby dokumentów ☐ zwiększenie liczby procedur ☐ wydłużenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:	
Wprowadzane obciążenia są przystosowane do ich elektronizacji.	nie dotyczy	
Komentarz: Uproszczenie procedur związanych z rozpatrywaniem wniosków o udostępnienie cudzoziemcowi informacji umieszczonych w wykazie cudzoziemców, których pobyt na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest niepożądany, lub Systemie Informacyjnym Schengen do celów odmowy wjazdu i pobytu, a także o sprostowanie albo usunięcie danych umieszczonych w tym wykazie lub Systemie		
8. Wpływ na rynek pracy		
Wejście w życie projektowanego rozporządzenia nie ma wpływu na rynek pracy.		
9. Wpływ na pozostałe obszary		
☐ środowisko naturalne ☐ sytuacja i rozwój regionalny ☐ sądy powszechne, administracyjne lub wojskowe	☐ demografia ☐ mienie państwowe ☐ inne:	☐ informatyzacja ☐ zdrowie
Omówienie wpływu	Brak wpływu.	
10. Planowane wykonanie przepisów aktu prawnego		
Jako datę wejścia w życie rozporządzenia wskazano termin dni od dnia ogłoszenia.		

11. W jaki sposób i kiedy nastąpi ewaluacja efektów projektu oraz jakie mierniki zostaną zastosowane?

Proponowane w projekcie rozporządzenia rozwiązania wynikają z przepisów ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach. W związku z tym ewaluacja nie dotyczy przepisów rozporządzenia.

12. Załączniki (istotne dokumenty źródłowe, badania, analizy itp.)

Brak załączników.

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH I ADMINISTRACJI¹⁾

z dnia

**w sprawie pomieszczeń przeznaczonych dla cudzoziemców, którym odmówiono wjazdu
na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej**

Na podstawie art. 461e ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach (Dz. U. z 2021 r. poz. 2354 oraz z 2022 r. poz. 91, 583, 830, 835, 1383, 1561 i ...) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa:

- 1) warunki, jakim powinny odpowiadać pomieszczenia przeznaczone dla cudzoziemców, którym odmówiono wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, zwane dalej „pomieszczeniami dla cudzoziemców”, w tym wyposażenie tych pomieszczeń;
- 2) regulamin pobytu w pomieszczeniach dla cudzoziemców.

§ 2. 1. W skład pomieszczeń dla cudzoziemców wchodzi:

- 1) pokoje dla cudzoziemców, którym odmówiono wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
- 2) pokój dla funkcjonariuszy Straży Granicznej pełniących służbę w pomieszczeniach dla cudzoziemców;
- 3) świetlica;
- 4) pokoje sanitarne służące do utrzymania higieny osobistej, w tym umywalnie, natryski i ustępy;
- 5) magazyn do przechowywania rzeczy cudzoziemców i bielizny pościelowej.

¹⁾ Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji kieruje działem administracji rządowej – sprawy wewnętrzne, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 18 listopada 2019 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji (Dz. U. poz. 2264).

2. W skład pomieszczeń dla cudzoziemców może wchodzić:

- 1) pokój do przeprowadzania i dokumentowania czynności służbowych z udziałem cudzoziemca, któremu odmówiono wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
- 2) szatnia dla funkcjonariuszy Straży Granicznej pełniących służbę w pomieszczeniach dla cudzoziemców.

§ 3. Pomieszczenia dla cudzoziemców muszą spełniać następujące warunki:

- 1) mieć ściany pokryte powłoką lub okładziną zmywalną, odporną na działanie wilgoci oraz preparatów czyszcząco-dezynfekujących;
- 2) mieć punkty świetlne zabezpieczone przed uszkodzeniem, przewody doprowadzające napięcie elektryczne położone podtynkowo oraz elektryczne gniazda wtykowe zainstalowane w niezbędnych miejscach.

§ 4. Pokój dla cudzoziemców musi mieć:

- 1) powierzchnię przypadającą na jednego cudzoziemca nie mniejszą niż 4 m²;
- 2) podłogę trwałą i zmywalną;
- 3) okna, których stosunek powierzchni liczonej w świetle ościeżnic stanowi nie mniej niż 1/8 powierzchni podłogi, o konstrukcji antywłamaniowej;
- 4) wentylację zapewniającą dostateczny dopływ powietrza i odpowiednią do pory roku temperaturę według norm określonych dla pomieszczeń mieszkalnych, a także odpowiednie do czytania i pisania oświetlenie; włączniki oświetlenia zlokalizowane są poza pokojem;
- 5) przyciski służące do wzywania funkcjonariuszy Straży Granicznej pełniących służbę w pomieszczeniach dla cudzoziemców; system wzywania funkcjonariuszy zasilany jest bezpiecznym napięciem elektrycznym;
- 6) łóżka jednoosobowe lub łóżka piętrowe, szafki na rzeczy osobiste oraz stoły, taborety lub krzesła bez ostrych krawędzi.

§ 5. Magazyn do przechowywania rzeczy cudzoziemca oraz bielizny pościelowej musi mieć wyodrębnione części przeznaczone do przechowywania:

- 1) rzeczy cudzoziemca;
- 2) czystej bielizny pościelowej;
- 3) brudnej bielizny pościelowej.

§ 6. 1. Pokój sanitarny służący do utrzymania higieny osobistej musi być ogrzewany, oświetlony, wentylowany oraz wyposażony w urządzenia zgodnie z przepisami dotyczącymi

pomieszczeń higieniczno-sanitarnych w budynkach zamieszkania zbiorowego, o których mowa w przepisach w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie.

2. Instalację dostarczającą wodę do pokoju sanitarnego służącego do utrzymania higieny osobistej wyposaża się w urządzenie umożliwiające regulację temperatury i strumienia wody, zabezpieczone przed dostępem cudzoziemców umieszczonych w pomieszczeniu dla cudzoziemców.

3. Drzwi w umywalniach, kabinach z urządzeniami natryskowymi i ustępach są wyposażone w matową szybę z nietłukącego się szkła lub zwykłą szybę zabezpieczoną obustronnie siatką stalową lub w inny nieprzeźroczysty, odporny na wilgoć i uderzenia materiał.

4. Drzwi do pokoju sanitarnego służącego do utrzymania higieny osobistej mogą spełniać warunki, o których mowa w ust. 3.

§ 7. Świetlica w pomieszczeniach dla cudzoziemców spełnia warunki określone w § 4 pkt 2-4, oraz jest wyposażona w stół i krzesła.

§ 8. Pokój dla funkcjonariuszy Straży Granicznej pełniących służbę w pomieszczeniach dla cudzoziemców wyposaża się w instalację telefoniczną.

§ 9. 1. Pomieszczenia dla cudzoziemców wyposaża się w instalację alarmową sygnalizującą dyżurnemu jednostki organizacyjnej Straży Granicznej zagrożenie życia i zdrowia cudzoziemców w nim przebywających.

2. W skład instalacji, o której mowa w ust. 1, wchodzi punkty alarmowe umieszczone:

- 1) na ścianach lub w podłogach korytarzy pomieszczenia dla cudzoziemców, w szczególności przy drzwiach do pokoi dla cudzoziemców;
- 2) w pokoju dla funkcjonariuszy Straży Granicznej pełniących służbę w pomieszczeniach dla cudzoziemców;
- 3) w magazynie do przechowywania rzeczy cudzoziemców oraz bielizny pościelowej.

3. W skład instalacji, o której mowa w ust. 1, mogą wchodzić przenośne urządzenia alarmowe uruchamiane przez funkcjonariuszy Straży Granicznej pełniących służbę w pomieszczeniach dla cudzoziemców.

§ 10. Pomieszczenia dla cudzoziemców mogą być wyposażone w urządzenia monitorujące, w tym służące również do obserwowania i rejestrowania obrazu, działające w systemie całodobowym.

§ 11. Regulamin pobytu cudzoziemców, którym odmówiono wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest określony w załączniku do rozporządzenia.

§ 12. Rozporządzenie wchodzi w życie r.

MINISTER
SPRAW WEWNĘTRZNYCH
I ADMINISTRACJI

Załącznik
do rozporządzenia
Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji
z dnia
(poz.)

REGULAMIN POBYTU W POMIESZCZENIACH PRZEZNACZONYCH DLA CUDZOZIEMCÓW, KTÓRYM ODMÓWIONO WJAZDU NA TERYTORIUM RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

§ 1. 1. Cudzoziemcowi umieszczanemu w pokoju dla cudzoziemców bezzwłocznie:

- 1) przekazuje się w formie pisemnej, w zrozumiałym dla niego języku, informacje o:
 - a) przysługujących mu prawach i ciężących na nim obowiązkach,
 - b) wyposażeniu pokoju dla cudzoziemców w urządzenia monitorujące, w tym służące również do obserwowania i rejestrowania obrazu, działające w systemie całodobowym, jeżeli taki system został zainstalowany;
- 2) zapoznaje się z regulaminem pobytu w pomieszczeniach dla cudzoziemców.

2. Cudzoziemiec przyjmowany do pomieszczenia dla cudzoziemców potwierdza fakt zapoznanie się z regulaminem pobytu w pomieszczeniach dla cudzoziemców poprzez złożenie podpisu na kopii dokumentu przekazanego do zapoznania się.

§ 2. Cudzoziemiec umieszczany w pomieszczeniu dla cudzoziemców podaje swoje imię i nazwisko, datę urodzenia, miejsce i państwo urodzenia, obywatelstwo, informacje o miejscu zamieszkania lub pobytu oraz o stanie zdrowia.

§ 3. 1. Cudzoziemiec przy przyjęciu do pomieszczenia dla cudzoziemców i podczas pobytu w tym pomieszczeniu podlega sprawdzeniu prewencyjnemu na zasadach określonych w art. 11ad ustawy z dnia 12 października 1990 r. o Straży Granicznej (Dz. U. z 2022 r. poz. 1061, 1115 i 1855).

2. Przedmioty znalezione i odebrane w trakcie sprawdzenia prewencyjnego, o którym mowa w ust. 2, wpisuje się z oznaczeniem cech indywidualnych do kwitu depozytowego. Kwit depozytowy podpisuje cudzoziemiec umieszczony w pomieszczeniu oraz funkcjonariusz Straży Granicznej, który zdeponował przedmioty w nim wyszczególnione.

3. Odmowę lub niemożność złożenia podpisu przez cudzoziemca umieszczanego w pomieszczeniu dla cudzoziemców odnotowuje się w kwicie depozytowym, wskazując na

obecność przy tej czynności innego funkcjonariusza Straży Granicznej, którą poświadcza się złożeniem przez niego podpisu.

§ 4. 1. Cudzoziemiec umieszczony w pokoju dla cudzoziemców zajmuje wskazane przez funkcjonariusza Straży Granicznej miejsce, przy czym cudzoziemców odmiennej płci umieszcza się oddzielnie.

2. Cudzoziemca umieszczonego w pomieszczeniu dla cudzoziemców wraz z członkami jego rodziny, lub cudzoziemcy, którzy oświadczą, że są osobami najbliższymi, umieszcza się w miarę możliwości w jednym pokoju dla cudzoziemców.

§ 5. Cudzoziemiec umieszczony w pomieszczeniu dla cudzoziemców otrzymuje posiłki zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 427 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach.

§ 6. Cudzoziemca umieszczonego w pomieszczeniu dla cudzoziemców informuje się o konieczności:

- 1) przestrzegania regulaminu pobytu w pomieszczeniu dla cudzoziemców;
- 2) wykonywania poleceń funkcjonariusza Straży Granicznej;
- 3) przestrzegania zasad współżycia społecznego;
- 4) dbania o higienę osobistą i czystość pokoju dla cudzoziemców;
- 5) korzystania z wyposażenia pokoju dla cudzoziemców zgodnie z jego przeznaczeniem;
- 6) niezwłocznego powiadomienia funkcjonariusza Straży Granicznej o wystąpieniu zagrożenia życia lub zdrowia człowieka, zniszczeniu wyposażenia pokoju dla cudzoziemców lub innym, groźnym w skutkach zdarzeniu.

§ 7. Cudzoziemiec umieszczony w pomieszczeniu dla cudzoziemców korzysta z własnej odzieży, bielizny i obuwia.

UZASADNIENIE

Projekt rozporządzenia stanowi wykonanie upoważnienia ustawowego określonego w art. 461e ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach (Dz. U. poz. z 2021 r. poz. 2354, z późn. zm.).

Zgodnie z upoważnieniem ustawowym minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia warunki, jakim powinny odpowiadać pomieszczenia przeznaczone dla cudzoziemców, którym odmówiono wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, w tym wyposażenie tych pomieszczeń oraz regulamin pobytu w tych pomieszczeniach.

Przepisy projektowanego rozporządzenia enumeratywnie wymieniają rodzaje pomieszczeń wchodzących w skład pomieszczeń przeznaczonych dla cudzoziemców, którym odmówiono wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, ich wyposażenie oraz normy jakie muszą spełniać przedmiotowe pomieszczenia.

Projektowany § 2 ust. 1 stanowi, iż w skład pomieszczeń przeznaczonych dla cudzoziemców, którym odmówiono wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej wchodzi pokoje dla cudzoziemców, pokój dla funkcjonariuszy Straży Granicznej pełniących służbę w pomieszczeniach dla cudzoziemców, świetlica, pokoje sanitarne służące do utrzymania higieny osobistej, w tym umywalnie, natryski i ustępy oraz magazyn do przechowywania rzeczy cudzoziemca i bielizny pościelowej.

Projektowany § 2 ust. 2 wymienia natomiast rodzaje pomieszczeń, które mogą wchodzić w skład pomieszczeń przeznaczonych dla cudzoziemców, którym odmówiono wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Zgodnie z projektowanym § 2 ust. 2 pokój do przeprowadzania i dokumentowania czynności z udziałem cudzoziemca, któremu odmówiono wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz szatnia dla funkcjonariuszy Straży Granicznej pełniących służbę w pomieszczeniach dla cudzoziemców mogą wchodzić w skład pomieszczeń dla cudzoziemców. Wprowadzając fakultatywne rozwiązanie w zakresie przedmiotowych pomieszczeń uwzględniono infrastrukturę lotniczych przejść granicznych oraz odległość omawianych pomieszczeń od siedziby placówki Straży Granicznej. W przypadku mniejszych portów lotniczych wyodrębnienie przedmiotowych pomieszczeń nie będzie konieczne ponieważ czynności z udziałem cudzoziemca będą wykonywane w pomieszczeniach administracyjnych placówki Straży Granicznej. W pomieszczeniach administracyjnych placówki Straży Granicznej znajdują się również szatnie dla funkcjonariuszy Straży Granicznej.

Wymienione w projektowanym przepisie rodzaje pomieszczeń zapewnią prawidłowe funkcjonowanie pomieszczeń przeznaczonych dla cudzoziemców, którym odmówiono wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

Natomiast wskazane w projektowanych przepisach warunki oraz normy jakie muszą spełniać pomieszczenia przeznaczone dla cudzoziemców, którym odmówiono wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej mają na celu zapewnienie porządku i bezpieczeństwa.

Regulamin pobytu w pomieszczeniach przeznaczonych dla cudzoziemców, którym odmówiono wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej określa przepisy porządkowe związane z organizacją przyjęć do pomieszczeń dla cudzoziemców oraz pobyt w tych pomieszczeniach.

W projektowanym rozporządzeniu określono również tryb postępowania z przedmiotami znalezionymi i odebranymi w trakcie sprawdzenia prewencyjnego.

Projekt rozporządzenia wejdzie w życie

Projekt rozporządzenia nie jest objęty zakresem prawa Unii Europejskiej. Nie zachodzi konieczność przedkładania projektu rozporządzenia instytucjom i organom Unii Europejskiej, w tym Europejskiemu Bankowi Centralnemu, w celu uzyskania opinii, dokonania powiadomienia, konsultacji albo uzgodnień.

Projekt rozporządzenia nie podlega notyfikacji zgodnie z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. poz. 2039 oraz z 2004 r. poz. 597).

Projekt zostanie udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie internetowej Rządowego Centrum Legislacji w zakładce Rządowy Proces Legislacyjny zgodnie z § 52 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. z 2022 r. poz. 348) oraz stosownie do wymogów art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingskiej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2017 r. poz. 248).

Projekt nie podlega dokonaniu oceny OSR przez koordynatora OSR w trybie § 32 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów.

<p>Nazwa projektu Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji w sprawie pomieszczeń przeznaczonych dla cudzoziemców, którym odmówiono wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej</p> <p>Ministerstwo wiodące i ministerstwa współpracujące Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji</p> <p>Osoba odpowiedzialna za projekt w randze Ministra, Sekretarza Stanu lub Podsekretarza Stanu Pan Bartosz Grodecki – Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji</p> <p>Kontakt do opiekuna merytorycznego projektu mjr SG Paweł Hołoweńko Dyrektor Zarządu do Spraw Cudzoziemców Komendy Głównej Straży Granicznej tel. (0-22) 500-42-37 fax (0-22) 500-47-77 pawel.holowenko@strazgraniczna.pl</p>	<p>Data sporządzenia: 20 września 2022 r.</p> <p>Źródło: Ustawa z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach (Dz. U. z 2021 r. poz. 2354, z późn. zm.)</p> <p>Nr w wykazie prac</p>
---	---

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Jaki problem jest rozwiązywany?

Przepisy rozporządzenia określają warunki, jakim powinny odpowiadać pomieszczenia przeznaczone dla cudzoziemców, którym odmówiono wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, w szczególności wyposażenie pomieszczeń dla cudzoziemców, którym odmówiono wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz regulamin pobytu w pomieszczeniach przeznaczonych dla cudzoziemców, którym odmówiono wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Przepisy projektowanego rozporządzenia mają na celu zapewnienie realizacji praw przysługujących cudzoziemcom, określonych w przepisach ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach oraz zapewnienie bezpieczeństwa i porządku w pomieszczeniach przeznaczonych dla cudzoziemców, którym odmówiono wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

2. Rekomendowane rozwiązanie, w tym planowane narzędzia interwencji, i oczekiwany efekt

Przepisy projektowanego rozporządzenia zawierają regulacje określające rodzaje pomieszczeń znajdujących się w pomieszczeniach przeznaczonych dla cudzoziemców, którym odmówiono wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, wymogi techniczne jakie powinny spełniać przedmiotowe pomieszczenia oraz elementy wyposażenia tych pomieszczeń. Regulamin pobytu w pomieszczeniach przeznaczonych dla cudzoziemców, którym odmówiona wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej określa przepisy porządkowe związane z organizacją przyjęć do pomieszczeń dla cudzoziemców oraz warunki rozmieszczenia cudzoziemców w pokojach dla cudzoziemców.

W projektowanym rozporządzeniu określono również tryb postępowania z przedmiotami znalezionymi i odebranymi w trakcie sprawdzenia prewencyjnego, dokonywanego na zasadach określonych w art. 114d ustawy z dnia 12 października 1990 r. o Straży Granicznej.

3. Jak problem został rozwiązany w innych krajach, w szczególności krajach członkowskich OECD/UE?

Brak informacji na temat rozwiązań przyjętych w innych krajach, w szczególności krajach członkowskich OECD/UE.

4. Podmioty, na które oddziałuje projekt

Grupa	Wielkość	Źródło danych	Oddziaływanie
Cudzoziemcy	Brak możliwości oszacowania liczby cudzoziemców wobec, których będą miały zastosowanie przedmiotowe przepisy.	Brak danych	Projektowane regulacje zapewnią prawidłowe funkcjonowanie pomieszczeń przeznaczonych dla cudzoziemców, którym odmówiono wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz bezpieczeństwo osób w nich przebywających.
Organ Straży Granicznej	Komendant placówki Straży Granicznej - 96	Ustawa z dnia 12 października 1990 r. o Straży Granicznej (Dz. U. z 2022 r. poz. 1061, z późn. zm.)	Projektowane regulacje zapewnią prawidłowe funkcjonowanie pomieszczeń przeznaczonych dla

			cudzoziemców, którym odmówiono wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz bezpieczeństwo osób w nich przebywających.
--	--	--	---

5. Informacje na temat zakresu, czasu trwania i podsumowanie wyników konsultacji

Projekt rozporządzenia zostanie przekazany do konsultacji do:

- 1) Stowarzyszenia Praw Człowieka im. Haliny Nieć;
- 2) Helsińskiej Fundacji Praw Człowieka;
- 3) Stowarzyszenia Interwencji Prawnej;
- 4) Fundacji Instytut na rzecz Państwa Prawa.

Projekt zostanie udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie Rządowego Centrum Legislacji w zakładce „Rządowy Proces Legislacyjny” zgodnie z § 52 ust. 1 uchwały nr 190 uchwały Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów (M. P. z 2022 r. poz. 348) oraz stosownie do wymogów art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2017 r. poz. 248).

Konsultacje publiczne zostaną przeprowadzone w trakcie trwania uzgodnień międzyresortowych.

Projektowane rozwiązania nie powodują systemowych zmian w dochodach i wydatkach jednostek samorządu terytorialnego, tym samym projekt nie wymaga konsultacji z Komisją Wspólną Rządu i Samorządu Terytorialnego.

6. Wpływ na sektor finansów publicznych

(ceny stałe z r.)	Skutki w okresie 10 lat od wejścia w życie zmian [mln zł]											Łącznie (0-10)	
	0	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10		
Dochody ogółem													
budżet państwa													
JST													
pozostałe jednostki (oddzielnie)													
Wydatki ogółem													
budżet państwa													
JST													
pozostałe jednostki (oddzielnie)													
Saldo ogółem													
budżet państwa													
JST													
pozostałe jednostki (oddzielnie)													

Źródła finansowania

Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń

Brak

7. Wpływ na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe

		Skutki							Łącznie (0-10)
Czas w latach od wejścia w życie zmian		0	1	2	3	5	10		
W ujęciu pieniężnym (w mln zł, ceny stałe z r.)	duże przedsiębiorstwa								
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw								
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe								
W ujęciu	duże przedsiębiorstwa								

niepieniężnym	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw	Przedmiotowy projekt z uwagi na swój charakter nie zawiera regulacji dotyczących majątkowych praw i obowiązków przedsiębiorców lub praw i obowiązków przedsiębiorców wobec organów administracji publicznej, a zatem nie podlega obowiązkowi dokonania oceny przewidywanego wpływu proponowanych rozwiązań na działalność mikro, małych i średnich przedsiębiorców, stosownie do przepisów ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców.
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe	
Niemierzalne		

Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	Wejście w życie projektowanego rozporządzenia nie będzie miało wpływu na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców ani na sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw. Wejście w życie projektowanego rozporządzenia nie będzie miało wpływu na sytuację ekonomiczną i społeczną rodziny, obywateli i gospodarstw domowych, a także osób niepełnosprawnych oraz osób starszych.
--	---

8. Zmiana obciążeń regulacyjnych (w tym obowiązków informacyjnych) wynikających z projektu

X nie dotyczy

Wprowadzane są obciążenia poza bezwzględnie wymaganymi przez UE (szczegóły w odwróconej tabeli zgodności).	☐ tak ☐ nie ☐ nie dotyczy
☐ zmniejszenie liczby dokumentów ☐ zmniejszenie liczby procedur ☐ skrócenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne: nie dotyczy	☐ zwiększenie liczby dokumentów ☐ zwiększenie liczby procedur ☐ wydłużenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne: nie dotyczy
Wprowadzane obciążenia są przystosowane do ich elektronizacji.	☐ tak ☐ nie ☐ nie dotyczy

Komentarz: **Nie dotyczy**

9. Wpływ na rynek pracy

Rozporządzenie nie będzie miało wpływ na rynek pracy.

10. Wpływ na pozostałe obszary

☐ środowisko naturalne ☐ sytuacja i rozwój regionalny ☐ inne: nie dotyczy	☐ demografia ☐ mienie państwowe	☐ informatyzacja ☐ zdrowie
Omówienie wpływu	Rozporządzenie nie będzie miało wpływu na środowisko naturalne, demografię, informatyzację, sytuację i rozwój regionalny, mienie państwowe i zdrowie.	

11. Planowane wykonanie przepisów aktu prawnego

Przewidywany termin wejścia w życie rozporządzenia to dzień wejścia w życie ustawy o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw.

12. W jaki sposób i kiedy nastąpi ewaluacja efektów projektu oraz jakie mierniki zostaną zastosowane?

Ze względu na przedmiot i zakres regulacji rozporządzenia nie przewiduje się ewaluacji efektów oraz stosowania mierników.

13. Załączniki (istotne dokumenty źródłowe, badania, analizy itp.)

Brak - nie dotyczy.

Minister do Spraw Unii Europejskiej

DPUE.920.1463.2022. EBK(15)
Warszawa, 06 grudnia 2022 r.
Dot.: RM-0610-169-22 z 30.11.2022 r.

Pan Łukasz Schreiber
Sekretarz Rady Ministrów

Opinia
o zgodności z prawem Unii Europejskiej projektu ustawy o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw, wyrażona przez ministra właściwego do spraw członkostwa Rzeczypospolitej Polskiej w Unii Europejskiej

Szanowny Panie Ministrze,

w związku z przedłożonym projektem ustawy pozwalam sobie wyrazić poniższą opinię.

Projekt ustawy jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Z wyrazami szacunku

z upoważnienia Ministra do Spraw Unii Europejskiej

Karolina Rudzińska

Podsekretarz Stanu w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów

/podpisano kwalifikowanym podpisem elektronicznym/

Do wiadomości:

Pan Mariusz Kamiński

Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji